ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Спасителя
в Йорктоні, Сask.

BIBLIOTECA
P. P. BASILIANORUM
EDMONTON, ALTA.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa. February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Во Вифлиємі нині новина — Ідиля Христового Різдва — На Святий Вечір — В Вифлиємі у Вертепі — Пастирське Слово — До Вифлиємського Дитятка — Радуйся Царице Мати Милосердя — Нагорода за Милосердя — Вестальки — Вервичка — Чи Біблія Спасає? — З Галичини до Канади — Тато і Мама на Продаж — З Церкви і Світа — — Веселий Кутик —.

Калєндар на Січень

1.—С. Боніфатія мч.
2.—Ч. Предпр. Р. Хр., Ігнат. смч.
3.—П. Юліянії мч.
4.—С. Анастазії мч.
5.—Н. Нед. св. Отців Пер. Різд.
6.—П. Навечерє Різд. Евгенії пмч.
7.—В. Різдво Христове
8.—С. Соб. Пр. Богородиці. Йос. Обр.
9.—Ч. Стефан. пмч.
10.—П. 20 тис. мч. в Нік. спалених
11.—С. Маркеля прп.
12.—Н. 30 Нед. по Різдві. Анизії
13.—П. Мелан. прп.
14.—В. Н. Рік. Обр. Г.Н.І.Х. Вас. В.
15.—С. Сильвестра Папи
16.—Ч. Пр. Малахія пр.
17.—П. Соб. 70 Ап.
18.—С. Навечерє Богоявлення
19.—Н. Нед. Богоявлення Господ.
20.—П. Собор Предтечи
21.—В. Юрія і Еміліяна прп.
22.—С. Полієвкта мч.
23.—Ч. Гр. еп. і Дом.
24.—П. †Теодов. прп.
25.—С. Татіяни мч.
26.—Н. по Просв. Єр. і Страт. мч.
27.—П. Отців в Синаї
28.—В. Павла і Івана прп.
29.—С. Поклоненє оков. ап. Петра
30.—Ч. †Антонія Вел. прп.
31.—П. Атан. і Кирила

—— o ——

Устав на Січень

5.—Н. 29., перед Різдвом і св. Отців:— Глас 4. На великій вечірни 10 стихир - Чтеній 3. На утрени тропар воскресний 2 р., Слава: Отцям. І нині: Предпразденства — евангеліє воскресне 7. На літургії тропар воскресний. Отцям і Предпразденьства, Слава: кондак Отцям, І нині: кондак Предпразденьства. Прокімен Отцям — Апостол зачало 250, Отцям — евангеліє Отцям, Матея зач. 1 і Луки зач. 85. Причастен "Хвалите" і Радуйтеся Праведнії.

7.—С. Різдво ГНІХ.:— Повечеріє велике зі всеночним. Літургія Йоана Золотоустого. Апостол зач. 209; ев. Матея з. 3.

8.—С. Собор. Пр. Богородиці і св. Йосифа Обручника:— Всеночне — На утрени еванг. Матея зач. 2. — На літургії антифони два перші Празника, третий звичайний з припівом Празника. — Тропар Різдва і св. Йосифа. Слава: кондак св. Йосифа. І нині: кондак Собора — Прокімен Собора — Апостол зач. 306 — еванг. Матея зач. 4.

12.—Н. по Різдві:— Глас 5. Евангеліє утренне 8. На літургії тропар воскресний. Різдва і Неділлі по Різдві, Слава: кондак неділлі по Різдві, І нині :кондак Різдва. Прокімен воскр. і неділлі по Різдві. — Ап. зач. 200 і 258 — еванг. Матея зач. 4 і Луки 91. — Причастен "Хвалите" і "Радуйтеся."

14.—В. Обрізання - ГНІХ і св. Василія Великого:— Всеночне. На утр. ев. Йоана зач. 36. Літургія Василія В. Апостол зач. 254. Евангеліє Луки зач. 6.

19.—Н. Богоявлення ГНІХ.:— Повечеріє велике зі всеночним. На утрені евангеліє Марка зач. 2. Літургія Василія В. Апостол зач. 302. Евангеліє Матея зач. 6. По заамвонній молитві водосвяття.

26.—Нед. по Просв. і 32 о Закхею:— Глас 7. Евангеліє утр. 10. На літ. тропар воскресний і Празника, Слава і нині: кондак Празника. Прокімен неділлі по Просв. — Апостол з. 224 і 285 — Евангеліє Матея зач. 8 і Луки зач. 94.

Від Різдва до Богоявлення загальниця.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятіщого Ізбавителя.

Рік 8, Число 1 — Лист за Січень — 1936

—— o ——

—— o ——

Редакція і Адміністрація "Голосу Спасителя" желає всім передплатникам читачам і приятелям сього часопису веселих Свят Різдва Христового і щасливого Нового Року. Хай Всевишний і Єго Пресвята Маши благословить усіх обильними ласками.

Христос раждається! Славіте Єго!

Во Вифлиємі

Во Вифлиємі нині новина,
Пречиста Діва зродила Сина;
2. В яслах сповитий поміж бидлятки
Спочив на сіні Бог необнятий.

Вже Херувими славу співають,
Ангельські хори Пана витають.
2. Пастир убогий несе, що може,
Щоб обдарити Дитятко Боже.

А ясна зоря світу голосить:
Месія радість, щастя приносить!
2. До Вифлиєма спішіть всі нині,
Бога звитайте в бідній дитині!

За світлом зірки, десь аж зі всходу,
Йдуть три владики княжого роду,
2. Золота дари, кадило, миро,
Враз з серцем щирим несуть в офіру.

Марія Мати Сина леліє,
Йосиф старенький пелену гріє,
2. А Цар всесвіта в зимні і болю
Благословить нас на ліпшу долю.

Ісусе милий, ми не богаті,
Золота дарів не можем дати,
2. Но дар ціннійший несем від мира,
Се віра серця, се любов щира.

Глянь оком щирим, о Божий Сину,
На нашу землю, на Україну,
2. Зішли їй з неба дар превеликий,
Щоб Тя славила на вічні віки.

— o —

Гр. Мисак ЧНІ.

Ідиля Христового Різдва

Христове Різдво! Скільки радости, ніжности, таємничости, краси, сили містять у собі ці слова. З якою насолодою та розкішю вимовляє їх кожне католицьке серце! На саму їх згадку мимоволі думка лине до тихого, убогого Вифлиємського Вертепу, коліна клоняться до землі, руки складаються до молитви, а уста шепчуть: "Дякую Тобі, Найдорожчий Спасителю, за Твою безмежну любов до нас, Твоїх невдячних сотворінь.... дякую Тобі за прихід на цей світ."

Душа забуває про все, збирає всі свої сили, щоби якнайкраще налюбуватись цею приманчивою сценою, натішитись чудовою ідилею і щоби як найдовше співати: "Всяческая днесь радости испол-

нишася, Христос родися от Діви." І справді, чи може бути щось краще від ідилі, якою є тихий, милий, убогий прихід Царя Христа на цей світ? Пригляньмось їй ближче.

В убогім вертепі лежить у яслах на сіні маленьке дитя, повите в пеленки. Дитя тихе, безжурне, всіх до себе притягає. Біля Нього клячить його Мати Марія, чиста, непорочна, вибрана з цілого людського роду на Матір Бога. Коло Неї св. Йосиф — покровитель святої Родини. Вони любо вдивляються в новонароджене Дитя, любуються Ним, бо знають, що це довгоочікуваний Спаситель світа. Близько ясел стоїть віл та осел, буденні, нічим незамітні звірята і своїм віддихом огрівають зимну стайню.... Опісля сцена дещо змінюється, бо приходять пастухи, покірні, простодушні, що перші з людий поклонилися Новонародженому. Довкруги вертепу царить нічна тишина, яку легесенько перериває ангельський спів: "Слава во вишніх Богу і на земли мир во человіціх благоволеніє."

Ось ідиля пориваюча кожне християнське серце. Її краса тим більше росте, чим пильніше ми її приглядаємось, чим точніше хочемо схопити її таїнство.

Маленьке сповите в пеленки дитятко! Чи це звичайне дитя? Ні! Це сам Бог, друга особа Пресвятої Тройці — Бог невидимий, невисказаний, непонятий, недосяжний, віковічний. Це Бог, якого велич не має границь, якому служать тисячі архангелів і тьми ангелів, Херувими і Серафими, які заслонившись крилами кличуть без переривно: "Свят, Свят, Свят, Господь Саваофт, повне небо і земля твоєї слави, осанна на висоті." І той сам Бог укрив свій маєстат, упо дібнився до нас, приняв нашу природу і став маленькою дитиною. Став дитиною, щоби ми Його не боялись і щоби відкрили перед Ним широко-широко наші серця.

Так! Сповите у яслах дитя, це Христос — Цар вселенної. Цар! А як дивним видається Його прихід на цей світ.

Царі приходять на цей світ серед радісних окликів війська, гучних стрілів, співів. А як спокійно приходить на цей світ Цар вселенної.

Царі родяться в богатих, розкішних палатах. А як убоге є народження Царя-Христа. Зимний вертеп є Його палатою.

По народженні царя всі найдостойніші і найчільнійші з цілого царства спішать до новонародженого з дорогоцінними дарами, найкращими побажаннями.

До Царя всесвіту приходять убогі пастушки зі звичайними, буденними дарами, овечками зі свойого стада.

Та без огляду на це душа християнська відчуває насолоду, упивається радощами, горить любовю, приглядається цій ідилі і весело співає: "Всяческая днесь радости ісполнишася, Христос родися от

Діви."

Вона бажалаби співати цю радісну пісню довго, довго, завсіди.

Тому жмурить очі, не розглядається довкруги себе, а цілий свій зір звертає на радісну подію. Не хоче питати про її причину і не має охоти глядіти в будучність, бо боїться стратити цю гарну картину. Та даремні її зусилля. Це вже її вдача шукати у всім причини — відповісти по своїм силам докучливому "чому."

І душа глядить за причинами цієї ідилі. Та горе! Ідиля щезає зперед її очей, а її місце займає трагедія, трагедія страшна, нечувана, одначе правдива. Трагедія, яку відограли наші прародичі Адам і Єва в раю. На саму згадку тієї страшної події душа відвертає від неї свою увагу, хоче повернути назад до ідилі і переконує себе, що це любов, любов є причиною приходу на світ обіцяного Спасителя. Одначе, якщо вона хоче сказати собі правду в очі, мусить знова вернути до немилого предмету — згаданої трагедії і приглянутись їй ближче. І ось перед душею пересуваються всі обставини тієї трагедії. Господь Бог сотворив перших людей, Адама і Еву і помістив їх у дуже гарнім городі, що звався раєм. Вони жили дуже щасливо. Не знали про ніщо злого і через особливу ласку, яку їм Господь дарував, були святі і праведні. Бог показувався їм часто і обходився з ними так ласкаво, як батько з дітьми. Вони не знали ніяких хоріб і не мали умирати. Все їм було дозволене, лише Господь заборонив їм їсти овочі з дерева "життя і знання," що стояло серед раю. Але сатана позавидував щастя першим людям і постановив їх підступом звести.. І це йому вдалось. Одного дня прибрав він вид змія і спокусив Еву зірвати овоч зі забороненого дерева. Вона зірвала овоч, і їла, і дала своїому мужеві, який також їв. Сотворіння Божих рук спротивилося святій Волі Сотворителя. Подоптало Божий приказ і піддалось підшептам діявола, забажало стати рівним Богові. Та сталось навпаки. Прародичі попали в неласку Бога, стали дітьми діявола. Бог розгнівався за їх непослух, покарав їх гордість і прогнав з раю. Так сумно скінчили представники людського роду, а з ними і ціле людство. Для них і цілого людства настали сумні часи, часи тяжкої праці і болю, часи духовної темряви, смутку, зітхань, братовбійства, хаосу.... страшні наслідки трагедії....

Безконечна Божа справедливість, а не менше Його милосердя! Зараз по проголошенні кари в раю приобіцяв Господь Спасителя. "Той зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в пяту" — сказав Господь до змія. Одначе людство мусіло чекати цілі тисячліття, мусіло стогнати в кайданах гріха — мусіло терпіти наслідки страшної трагедії, заки прийшов обіцяний Спаситель і перемінив трагедію в чарівну ідилю.

І душа зітхає з утоми. Вона вже відкрила докучливе "чому."

Змучилась при тім. Тепер з новою ненасиченою жадобою, радісно любується ідилею і весело повторяє: "Всяческая днесь радости іспол нишася, Христос родися от Діви!"

Одначе пісня радости щораз тихне, притихає, мовкне і вкінці уривається. Душа призадумується, знова чується неспокійною. Нова цікавість заколочує її мир. Перед її очи насувається ще одно питання. Вона хоче знати, чи довго триватиме ця ідиля Христового Різдва. Не хоче промовити: "ні," отягається з такою рішучою відповіддю, тому коротенько перебігає ціле життя Божественного Спасителя. Перед нею пересувається Назарет, Генезаретське озеро, Галилея, Єрусалим, Оливний город, Голгофта. І вона ясно бачить, що святочна, ніжна ідиля помалу щезає і знова перемінюється в кріваву, нечувану від віків трагедію на Голгофті і з глубини серця бириється зворушаюче голосіння:

"О невдячний людський роде! Як велике твоє безглуздя, яка страшна твоя злоба. Яке твоє розумованнє? Ти стогнав у кайданах гріха, ти блудив у темряві, ти очікував благодатного сонця, ти нетерпеливо ждав Спасителя світу. Він прийшов, приніс тобі найбільші скарби, потіху, хоче обтерти тобі сльози.... а ти за те все платиш Йому чорною невдякою. Божественний Спаситель простягає свої, повні ласк руки, щоби тебе обняти, обдарити, обсипати своїми ласками і кличе-благає: "Прийдіть всі до мене, всі втомлені і обтяжені, а я упокою вас," а ти затикаєш уха, стаєш глухим на Його слова-благання. Твоє серце горить ненавистю, ти засліплений до крайности береш і розпинаєш свойого, довго очікуваного Спасителя, Творця життя.

Жорстокосердний роде! Ти у своїй скаженості не чуєш благального голосіння Спасителя: "Люди мої, люди мої, що такого злого я вам зділав? Чим я вас образив? Я лише для вашого добра прийшов на цей світ, лиш для вас трудився, недужих уздоровляв, сліпим зір привертав, прокажених очищував, мертвих воскрешав, обсипував вас усіх ласками, а ви як мені відплачуєтеся, що мені віддаєте: за манну жовч, за воду оцет, за те що я вас полюбив любовю, ви прибиваєте мене до хреста!"

Так, людський роде! Ти у своїм засліпленні нічого не чув, у твоїх ухах шуміло: "Розпни, розпни" і ти доконав свойого."

Душа жахається, відвертає очі від висячого на хресті Розпятого, окровавленого Спасителя і знова совокупляється коло ідилі, знова вліпляє очі в тихе безжурне Боже Дитя і починає співати пісню радости: "Всяческая днесь радости исполнишася, Христос родися от Діви." Вона вмовляє в себе, що нічого страшного не бачила, не чула. Її пісня зливається, гармонійно губиться в ангельській пісні: "Слава во вишних Богу і на земли мир во человіціх благоволеніє";

душа відпочиває по слуханні переразливого "Розпни, розпни".... І хотілаби довго, довго, через цілу вічність липитись при Ісусові, цілувати його сніжнобілі ноги і прислухуватись ангельським співам та весело і собі співати: "Всяческая днесь радости іспол нишася, Христос родися от Діви."

** **
*

О щаслива і тричі блаженна християнська душе! Твоє життя є також ідилею серед неспокійної, гамірної драми всесвіту. Ти є вертепом новонародженого Спасителя. До тебе приходить сам Бог так спокійно, так лагідно, так любо, а заразом з так великими скарбами, що людська бесіда немічна, щоби змалювати цю ідилю. Тоді твоя краса перевисшає усю земську красу. Понад нею все блідне, стає маловартісним. Ти стаєш величавою святинею самого Бога. Ти яснійша від сонца. Яке щастя для тебе, яка радість, яке ликування!....

Щаслива і тричі блаженна душе! Ти можеш зібрати, зосередити всі свої сили і любуватись цією ідилею, довго, довго, ціле своє життя. Ти можеш з найбільшою насолодою співати: "Всяческая днесь радости исполнишася"....

Справді, що за щастя, що за радощі! Як повинна ти дякувати Всевишньому за таке дивне, таємниче, одначе правдиве ущасливлення людського роду. А що найважнійше, ти ніколи не повинна перемінити ідилі в трагедію. Але звідки така гадка? Чи це можливе, щоби ти, католицька душе, свідомо, добровільно замінила ідилю в трагедію? Таж до чогось подібного треба бути дійсно шаленим, безглуздним до найвисшого ступня.

На жаль так діялося і то дуже часто. Та сама душа, що недавно любувалась ідилею, купалась у Божій любові, розпливалась у роскішних дарах Спасителя, живилась Його Пресвятим Тілом і пила Його найдорожчу Кров — нараз у своїм засліпленні проганяє Ісуса з раю свойого серця, за любов платить невдячністю, ідилю перемінює в трагедію.

О людська глупота! О невисказана глупото, що не маєш границь! О невдячний людський роде, бачиш до чого ти здібний! Ти все той самий, злобний, нікчемний, за невисказані добродійства платиш чорною невдякою. Коли ти набереш розуму, коли навчишся розпізнавати добро від зла, правдивий скарб від миляних баньок, правдиве щастя від переминаючої приємности? Чи може ніколи?..

Щаслива людина, у серці якої відновляється щодня ідиля Вифлиємського Вертепу.

Щаслива родина, якої члени можуть щодня або дуже часто тішитися ідилею Христового Різдва.

Щасливий нарід, якого всі горожани від найвижчих до найниж-

чих — всі взагалі позволять Спасителеві прийти до їхніх сердець і створити у них ідилю подібну до Вифлиємської.

* * *

Ісусе, новонароджене Дитя! Глянь на наш український нарід, так добродушний та так несправедливо покривджений! Глянь на його кайдани, в яких карається, подивись на сльози, якими наповнені його очі! Глянь, як маленька частина нашого народу може тішитися ідилею Твойого Різдва, а решта карається на Голгофті зготованій царством сатани. Діявол усіх сил докладає, щоби вирвати з його серця віру в Тебе, привязання до Тебе, до Твоєї ідилі. Прискори час волі! Пішли йому добрих, жертволюбних провідників, пішли своїх Мойсеїв, щоби запровадили його до обіцяної землі, де радість а смутку нема, де вічна — чудова ідиля. Обдари його своїми ласками, щоби він вільний, свобідний міг тішитися ідилею Твойого Різдва в Одній Вільній Соборній Католицькій Україні! Прискори цей щасливий — так горячо очікуваний час, дай йому нагоду оспівувати Твій тихий, милий, убогий прихід на цей світ своїми прекрасними колядами. Скріпи нашу Церкву, щоби вона всіх зібрала до свойого лона, всіх пригорнула до свойого материнського серця і щоби всі разом "одними устами і одним серцем" могли співати разом з нею: "Всяческая днесь радости исполнишася, Христос родися от Діви." — "З нами Бог, розумійте язици і покоряйтеся, яко з нами Бог!"

На Святий Вечір

Смеркається. Ослизний день
Між мурами конає.
В печи червоний блиск огень,
А в сінях вітер грає.

Той тихий і сумний настрій
Несе мене світами;
І я лечу на крилах мрій
До батька і до мами.

* * *

Сніжок паде, як срібний пух,
Мороз малює квіти:
Накритий стіл, в куті дідух,
Пустують в сіни діти.

Знайшли собі свистун-оріх
І свищуть в перегони;
Лящить в устах діточий сміх,
З дзвінниці дзвонять дзвони.

Гей, кілько то минуло літ!
А я так добре чую
Кожухів шелест, скрип чобіт
І щиру пісню тую.

Далекий світ, великий час,
Пливуть літа рікою;
А я все памятаю вас,
Як йдете з колядою.

Ще й нині чую, як Юрко
Співає: "Бог предвічний!"
Як сопраном пищить Федько,
Баском реве Зарічний.

Скрипливий, наболілий спів,
Такий, як хлопські груди;
Та хто його раз зрозумів,
До смерти не забуде!

Ще й нині виджу, як Федір
"Вінчування" голосить.
Втворились двері на розтвір
І батько в хату просить.

І починається річна
У пан отця гостина,
Ціле село єднається,
Немов одна родина.

Засіли газди на лавках,
Найстарший на покуттю.
Тріщать склянки в сильних руках;
На стелю мечуть кутю.

Говорять.... А слова летять
Молитвою до Бога.
Та чи дійдуть чи долетять?
Щаслива їм дорога!

Далекий світ, великий час,
Пливуть літа рікою.
Гей! Що чувати там у вас?
Чи йдете з колядою?

Чи ще живий Федір, Юрко,
І мій сусід Зарічний?
Чи й нині, як колись давно,
Співають: "Бог предвічний"?

Чи й нині мерехтять зірки
Над хаткою старою?....
Гей, краю мій, не знаєш ти,
Як тужно за тобою!

Богдан Лепкий

В Вифлиємі у вертепі

В Вифлиємі у вертепі
Там Христос родився,
Наш Спаситель Цар предвічний
З Діви воплотився.

Спішім радо всі до церкви,
І жертви складаймо,
Та Ісусу і Марії
Всі поклін віддаймо.

Не журіться, християни,
Тепер лекше стане,
Милосерне Боже око
На грішний світ гляне.

Ми Тя просим і благаєм,
Ісусе маленький,
Подивися оком щирим
На нарід бідненький.

Ми прийдемо всі до церкви
На Рождество Твоє.
І молитви повні віри
Зложим у стіп Твоїх.

Поможи нам, Сину Божий,
В ласці Твоїй жити,
Щоб ми в небі колись могли
Во вік Тя славити.

Подав Никола Фещук

IX ЕКСЦЕДЄНЦІЇ
ПРЕОСВЯЩЕННОМУ КИР ВАСИЛІЄВИ

З нагоди імянин найщирші побажання многих Божих ласк, здоровля і дальших успіхів у тяжкій і відповідальній праці для духовного і національного добра Українців в Канаді складають

Отці Редемптористи
і видавництво "Голосу Спасителя"

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО

З нагоди Христового Різдва до Всечесних Отців і Всіх Вірних Нашої Дієцезії

Христос Раждається!

Дорогі в Христі:—

Як минулими літами, так і цього року, не сотки чи тисячі, а мільони людей в день 25 грудня летять думками і серцями до Вифлеєму, до тих убогих ясел, де колись спочив Новонароджений Спаситель світа, щоби Йому зложити свій поклін. І хоч віки минули від тої благословенної хвилі приходу обіцяного Месії на світ, то однак ця подія, що року все свіжа, все могутня своїм вплином, наче-б не двадцять століть тому, а щойно вчера вона збулася. Чому воно так? Чому Христове Різдво ніколи не забувається так, як сотні інших історичних подій? Во Вифлеємська подія це свого рода одна однісінька історична подія, яка вже ніколи не повториться, а яка для кождої людини по всі часи має виїмкове, далекосягле, життєве значіння.

У Вифлеємі, серед ночі, у нужденній стаєнці народився Ісус Христос. Хто-ж це Ісус Христос? Ми всі Його добре знаємо. Це друга Особа Пресв. Тройці, Предвічний Син Предвічного Отця — сам Бог. Він зійшов з неба і не перестаючи бути Богом стався чоловіком та замешкав між нами, щоби своїм життям і словом вказати нам певні й ясні шляхи до всебічного розвою для кождої людини і цілих народів у дочасності та безпечну дорогу до повного щастя у вічності. Він, обіцяний Емануїл, народився на те, щоби дати упавшій людскости світло, розраду і силу не лише до чесного, але й святого життя. Він основав нову, одиноко правдиву, вічно тріваючу релігію, яка своєю наукою, святими Тайнами, церковною владою може підняти віпсутній світ до вершин досконалости. Він своїм різдвом приніс із неба неоцінений дар для нещасних народів землі. І коли так одиниці як і цілі народи звернуться до Ісуса Христа й приймуть той Його дар, вони стануть щасливі, спасенні; коли-ж ним погордять — нещасні, пропащі. На ніщо здадуться преріжні теорії, всі змагання до особистого чи суспільного щастя, всі реформи збірного людського життя, всі здобутки культури. Без Христа світ з кождим днем ставатиме чимраз більше нещасливим.

Як дійсно правдивим є те, що ми сказали, наглядно свідчить нам саме життя. Без Христа світ, що правда, робить великі поступи у матеріяльній культурі, але в духовій культурі він просто зі шаленою скорістю летить у пропасть здичіння, знижається до стану гіршого, чим було колись людство тому десятки століть. Ось тому то Христове різдво все було і буде для людий превеликого значіння. До Вифлеєму все будуть звертатись по хліб для свого релігійного життя всі ті, що не схочуть марно загинути.

Всі ми тужимо за кращими часами, за лучшим ладом, за відродженням світа. Благородне це наше бажання. Та воно ніколи не здійсниться, коли людство не піде дорогою пастирів і царів до Вифлеємських ясел і не поклониться глибоко Христові. А що це значить глибоко поклонитися Христові? Це значить свій розум і волю підчинити науці і праву Христового євангелія і Його св. Церкві. Це значить без вагання, рішучо вірити в усе те, що Христос, непомильна Правда учить, а свята католицька Церква до вірування подає. І не тільки вірити, але й на основі тої віри уладнати ціле своє особисте життя, на основі тої віри збудувати ціле, аж до подробиць, життя громадське і державне. Вірити сильно, глибоко, практично— це значить глибоко поклонитися Христові. Лише такий поклін принесе нову добу відродження світа, кращі і щасливіші дні. —

Український народ в день Христового різдва йде радо до церкви, співає Христові чудові пісні — коляди, припадає до Божого Дитяти й молиться, та однак здається, що не отримує від предоброго Христа сповнення своїх бажань. Не отримує здійснення своєї великої мрії: мати свою незалежну державу, не має економічного добробуту, гірко страждає під гнетом найріжнороднійшого лиха, яке наче велика гора придавила його. Де-ж цему причина? Чи не причина в тому, що наш нарід кланяється Христові лише поверховно, без глибокої, практичної віри? Годі закрити правду. Зі сумом треба сказати, що богато наших людей шукає собі нових вір, нових церков, богато відкидає Христове євангеліє, погорджує приказами Церкви і радше вірить та кланяється Марксові, Ленінові чим Христові. Богато знову хоч і про людське око причисляє себе до католиків, то однак в життю дуже мало або і нічого спільного з католицизмом не має. Про головні правди віри, як Бог, душа, позагробове життя, пекло, устрій Церкви, святі Тайни, про християнські обовязки, подруже життя, послух Церкві вони мають свої погляди. І хоч ті погляди противоречать Христовій науці, то вони їх вперто придержуються в життю. Такі Українці — католики, без правдивої католицької віри і життя, в дійсности далеко від Христа. Хоч може в день Христового різдва вони й будуть Христові співати, то їх честь не буде Йому мила, ані їх поклін глибокий, і тому не диво що

вони не дістануть тих великих скарбів, які світові приніс Божественний Спаситель.

Український Народе! Коли хочеш стати учасником тих великих дібр, які приніс Спаситель світа, то прийди громадно до Христа, у великий день Його святого різдва і в дарі принеси Йому свою глибоку віру. Заяви, що хочеш триматись в своїому житті не того, чого вчать преріжні фальшиві месії, навіть не того, що тобі видається за правду, але що хочеш завсігди твердо і непохитно вірити все те, що Христос безпастанно учить через непомильну католицьку Церкву. А коли такий поклін зложить Христові ввесь наш український нарід у Канаді, тоді настане велика хвиля. Новонароджений Христос вступить у наші серця, в наші родини, весь наш нарід духово відродиться і з цего вийде велика Божа слава, мир і щастя людям на землі.

Всечесні Отці й Дорогі Вірні! В радісні різдвяні свята я, Ваш Пастир та Батько, складаю Вам щирі желання. Най Боже Дитя обдарить своїм благословенням і ласками кождого члена нашої дієцезії, що то ними збогачалися віками міліони душ, щоб так наш нарід, перенятий духом Христової віри, надії й любови, мирно проживав на землі і заслужив собі колись оглядати Христа Спасителя в небі.

Благодать Господа нашего Ісуса Христа со всіми Вами. Амінь.

† Василій,
Епископ

До Вифлиємського Дитятка

В убогім вертепі на сіні лежиш Ти,
Мала, люба, ніжна, невинна Дитино!
Дай нам відчути ту жертву, що складаєш
В життя передодні за всі людські збродні —
Солодка, свята Дитино!

Дріжучу, маленьку, лиш сіном вкриває
Матінка Марія, Ісуса Дитину.....
Чомуж так убого Ти до нас приходиш
З небес? В зимнім вертепі на світ сей сходиш
Солодка, свята Дитино!

Цілий світ для Тебе стояв на услуги —
Світила, що світять так в нічку як в днину..
А Ти вибрав місце в зимній стайні, темній;
Прияв людське тіло і стан так мізерний!
Солодка, свята Дитино!

— **Сестра Атаназія Служ. П.Н.Д.М.**

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.)

4. Марія є також Матірю наючихся грішників

Марія заявила св. Бриґіті щей це, що Вона є Матірю не тільки праведників але й грішників, котрі хотять поправитись. Коли грішник паде до Її стіп зі сильною постановою поправитись, ця добра мати милосердя скоріше чим рідна матір приймає його і спомагає..

Про це й писав св. Григорій до княжни Матильди. Хто тужить за тим, щоб стати сином сеї найліпшої матери, мусить перше покинути гріх а потім може надіятись, що зістане принятим до числа її вірних синів. На ці слова св. Письма "воскресли сини її" Ришард дає завважу, що слово "воскресли" поставлене перед слідуючим словом "сини" а це тому — каже він — бо не може стати сином Марії той, хто передтим не воскрес з гробу гріха. Той, що його діла є противні Марії, доказує, ділами, що він не хоче бути сином Марії. Марія є покірна а її син мігби бути гордим? Марія чиста а він мавби брути паскудним? Марія повна любови а він може ненавидіти ближніх своїх? Такий беззаконник давби доказ, що він не є і не хоче бути сином сеї пресвятої Матери.

Як мавби смілість уважати себе Її сином той, що спричиняє Їй стільки неприємности? Один грішник каже до Марії: "покажися мені Матірю" а Вона йому зараз відповіла "покажися мені сином. Інший назвав Її раз Матірю милосердя а Вона йому відказала: Ви грішники називаєте Мене Матірю милосердя, коли потребуєте Моєї помочі а своїми гріхами не перестаєте творити з Мене Матір смутку і болів. Бог проклинає

того, хто засмучує свою матір.

"Свою Матір" — каже Ришард — се є Марію, отже Бог проклинає того, хто своїм злим життям а ще більш своєю впертістю засмучує таку добру Матір.

Я кажу " своєю впертістю" бо коли грішник, хотяй як богато вже поповнивби їх, старається з них вийти і до того просить Марію о поміч тоді Вона не зіставляє його без помочі та без ласки Божої. Се сама чула раз св. Бриґіта з уст самого Ісуса Христа, що говорив це до своєї Матери. Доки грішник є впертий, Марія не може його любити. Але якщо він, звязаний якоюсь пристрастю, котра творить з нього невільника пекла, принаймення молиться до Пречистої Діви з довірям і витревало о увільнення з гріха, нема сумніву, що ця добра Мати простягає свою всемогучу руку, рве тоті пинури гріховні тай веде його до брами спасення. Собор Тритентський осудив таку єрись, котра каже, що всі молитви і діла сповнені в стані гріха є гріхами. Святий Вернард вчить, що хотяй молитва в устах грішника не є гарна бо їй не товаришить любов, то все таки вона є хосенна і спасенна, щоб вийти з гріха. Молитва грішника — каже св. Тома — сама без заслуги не меньше може виєднати ласку прощення бож успіх молитви залежить не від заслуги того, що молиться тільки від доброти Божої, від заслуг і обітниць Ісуса Христа, котрий сказав: "Всякий, що просить, дістане." То саме можна сказати і про молитви до Його Пресвя тої Матери. Якщо той, хто молиться, негідний вислухання то принаймення заслуги Марії, котрій він поручається, виєднають йому вислуханнє. На сій підставі св. Вернард упоминає грішників, щоб молилися до Пречистої Богородиці і мали велике довірє до Її заступництва, бо — каже — як грішник негідний тих ласк о які просить, то дістане їх за посередництвом Марії, котрої заслугам вони уділені.

Сеж обовязок доброї Матери — додає він. Чи мама не уживалаби всіх способів, щоб погодити своїх обох синів, котрих ділить ненависть і один засідається на життя другого? А власне Марія є Матірю Ісуса і чоловіка. Коли Вона бачить, що грішник образив Ісуса Христа, горює над тим і докладає всіх старань, щоб повернути грішника до Божої благодати. Ця знаменита заступниця тільки о це просить грішника, щоб він молився до Неї тай постановив поправу. Коли Марія бачить клячучого грішника, що благає в Неї милосердя, Вона не глядить на тягар його гріхів а на інтенцію його. Як цей намір є добрий то Вона приймає грішника, хочби він поповнив був всі можливі гріхи, і ся добра Мати не гордить ним а лічить усі рани, котрі збезображують його душу. Їїж не тільки називають Матірю милосердя, Вона дійсно такою є і дасться пізнати нам своєю любовю і ніжністю якою нас окружає. Таке Вона обявила св. Бриґіті. Марія є Матірю грішників, котрі хотять навернутися а яко Мати чи моглаб не співчувати в горю своїм дітям? Навпаки Вона їх пригортає наче своїх рідних діточок. Хананейка отсими словами благала Ісуса Христа увільнити її дочку від демона: "Змилуйся надо мною, Сину Давидів, дочка моя біснується." Демон мучив дочку а не матір, тому—здається вона повинна була закликати: Господи змилуйся над моєю донькою: а не "надо мною." Та вона добре сказала "надо мною" бо мами відчувають болі дітий якби свої власні. Ось так — каже Ришард — і Марія просить Бога, коли вставляється за якимсь грішником, що просив Її о поміч. За ту грішну душу Марія кличе: Змилуйся надо мною Господи, цяж бідна душа, що впала в гріх, є моєю дочкою. Май милосердя не так над нею як надо мною (її мамою). Давби то Бог, щоб усі грішники звертались до сеї любої Матери, напевно всі дісталиб прощення від Бога. Святий Бонавентура з подивом відкликається до Марії і каже, що чоловіка в стані гріха ненавидить та відкидає ціла вселенна. Навіть сотворіння неорґанічні як приміром вогонь, воздух чи земля уоружуються проти нього, щоб піметитися за ображений Божий маєстат. А чи Марія відкине також цього нещасливця, як він сховається під Її покров? Ні! Якщо він взиває Її в добрім намірі поправитись, Вона пригорне його материнським чувством і не опустить його аж доки своїм могучим посередництвом не примирить його з Богом та встановить його в святій його благодати.

В другій книзі Царів читаємо, що жінка Текія сказала до Давида: Пане! Я мала двох синів, на моє горе один забив другого і я стратила одного сина. Закон грозить смертю і другій моїй дитині: Змилуйся над бідною матірю і заряди так, щоб я не стратила рівночасно обох синів. Маючи співчуття сій матері Давид увільнив убийника і віддав його матері. Ось так говорить і Марія коли бачить Бога загніваного проти грішника, котрий все таки кликав Її на поміч. Мій Боже! каже Вона — Я мала двох синів, Ісуса Христа і чоловіка. Чоловік своїми гріхами замордував мого Ісуса на кресті, отже Твоя справедливість вимагає смерти для чоловіка. Господи! Мій Ісус вже помер а як я стратила вже одного то не допусти, щоб стратила щей другого.

Отже певно Бог не засудить грішника, котрий молився до Матери Божої і за котрим молилася Вона сама бож сам Бог

поручив Марії всіх грішників як її дітий. І хтож то зможе вимовити ту доброту, милосердя, вірність тай любов Марії з якою Вона старається нас спасти, коли ми просимо її о поміч. Тому клякаймо — каже св. Бернард — часто перед сею доброю Матірю, цілуймо її святі стопи, не пускаймося її, доки не благословить нас та прийме за своїх синів. Комуж то може ще хибувати довіря й любови до сеї Матери? Св. Бонавентура казав, що він надіявсяби на Неї навіть тоді, колиб Вона йому смерть заподіяла. Всякий грішник, що запобігає в Неї ласки повинен мовити до Неї ось так: Царице Моя, Мати моя! я заслугую з причини моїх гріхів на то, щоб Ти мене відкинула від себе тай вимірила мені кару відповідну до моїх беззаконій. Однак хоч і як Ти мене від себе відганяла, хотяйби навіть смерть Ти на мене зіслала, завжди матиму і ніколи не страчу то переконання, що Ти бажаєш мене спасти. Тому здаюся всецїло на Тебе і коби я тільки мав щастя вмерти перед Твоєю святою іконою благаючи Твого милосердя, я маю сильну надію, що не буду проклятим але піду до неба прославляти Тебе в товаристві великого числа Твоїх слуг котрі сконали з молитвою на устах о Твою поміч і спаслися Твоїм могучим заступництвом.

Молитва

Владичнице моя, Царице моя, найгідніша Мати мого Господа. Пречиста Діво! А чи я, такий нужденний, так обтяжений гріхами, можу мати також відвагу звернутися до Тебе і назвати Тебе своєю Матію? Я не хочу, щоб мені відібрано ту потіху і довіре, яке я відчуваю тоді, коли вимовляю се солодке імя. Я заслужив — я знаю це — щоб Ти відігнала мене від себе, однак благаю Тя — пригадай собі скільки то Твій Син Ісус Христос зділав і витерпів для мене: тоді відкидай мене якщо зможеш. Я є бідний грішник — це правда — котрий більш чим другі образив Божий маєстат. Горе мені! що сталося те вже не відстанеться. Ось такий я спішу до Тебе, Мати моя, спіши Ти мені з поміччу. Маріє, "в помощ мою вонми, помощи ми потщися." Не кажи, не вимовляйся, що не можеш мені помочи бо я знаю, що Ти є всемогуча і дістаєш від Бога всьо, чого лиш забажаєш. Якби Ти мені сказала, що не хочеш мене спомочи то яб просив Тебе тоді сказати мені, до кого я маю звернутися в моїй неласці. Так! Змилуйся надо мною, мій Відкупителю і прости мені а Ти, Мати моя, вступайся за мною або скажи мені, хто має милосердя більше чим Ти та кому більше я можу довіряти. Ні! Ніхто не знайде ні на землі ні на небі такого, що мавби більше милосердя чим Ти

маєш: або хто мігби ліпше помочи, чим Ти можеш. Ісусе мій! Будь моїм батечком а Ти Маріє, будь моєю матінкою, Тиж любиш найбільш нуждєнних, Ти навіть шукаєш за ними, щоб їх спасти. Я заслужив на пекло, я найнегідніщий зі всіх людий, однак Ти не потребуєш іти мене шукати, я сам приходжу до Тебе в надії, що Ти не опустиш мене. Ось я коло Твоїх стіп, Ісусе-прости мені: Маріє, поможи мені.

Нагорода за Милосердя

Евген де ля Кроа був одним з найбільших французьких малярів. Одного разу він журився тим, щоби знайти взір до вималювання римського жебрака, якого мав умістити в образі, котрий якраз малював.

Одного дня він запросив на обід великого банкера, Якова Ротшільда. Дивлячися на нього він переконався, що цей богач якраз надається на взір, якого він потребував. Тож представив йому цілу справу, а банкир радо згодився на це, щоби послужити за взір (модель).

Коли наш міліонер усів у відповідній поставі, зовсім виглядав як тип римського жебрака. Маляр сейчас забрався до мальования. В тім надійшов один його ученик. Артист віддалився до другої кімнати, щоби знайти там щось, чого потребував, а тимчасом в часі його відступности, згаданий ученик, думаючи що сидячий модель є дійсно жебраком, змилосердився над ним, і вложив йому в руку гріш, який мнимий жебрак з вдячністю приймив. Банкир глубоко відчув цей великодушний акт співчуття. Довірочно випитався маляря про все, що відносилося до того хлопця. В недовзі по тій події згаданий ученик дістав лист слідуючого змісту: "Милосердя, мій любий молодче, процентується. Ви дали гріш милостині чоловікови, про котрого Ви думали, що він є в потребі. А цей чоловік відплачується Вам тепер і то з процентом, на який заслугує Ваша великодушність. Для Вашої розпорядимости є зложена сума 10,000 франків в Ротшільда офісі. А жебрак на образі Евгена де ля Кроа сподіється, що Ви колись будете так великим, як Ви тепер є добрим."

Дійсно цебула щедра нагорода за великодушне діло.

(The Pilot).

——=0=——

Весталькі

ДРУГА ДІЯ

1. Ява

Кімната богатої римлянки

Фавстина (сама)

Утома мучить мене а все-таки я не годна остати в хаті. Як давили мене ті ігрища вчера вечером. Кланяються мені, клякають, ба припадають до землі, щоби мені догодити, а я все незадоволена. Деби я не пішла серед найгучніших забав, серед сміху і дзвонення бокалів, все мої гадки йдуть в те місце і до тої події, що на все знищили моє щастя. Варус, Варус, чогож ти хочеш від мене? Всі, що мене окружають, поступають так таємничо та говорять бесіду, котрої не розумію. Мої приятелькі Агничка і Лукія, о котрих приязні я вповні переконана, роблять всьо чого хочу, стараються навіть випереджувати мої бажання. І ось скоро лиш вискажу бажання, щоби пішли зі мною до цирку, сейчас рішучо відмовляються. Ніколи не вимовлять імени наших богів, ніколи не жертвують їм в наших святинях.. (переходжується сюда-туда). О Амор, як жорстоко ти зранив моє серце. З якою розкішю прислухувалася я словам Варуса. Ціле моє серце він був здобув собі, все товаришив мені до амфітеатру. Нараз зміняється всьо, він стає мовчаливим і повздержним, відмавляється мені товариществити та каже що вже не вірить в силу богів. О Венеро, ласкава богине, що я завинила тобі, що мене так караєш?.... Я не годна тут витримати, піду троха в город перейтися. Холодний ранний вітрець зробить добре і охолодить мої розбурхані нерви (відходить).

2. Ява

Мірра.

(заглянула її відходячу). Бідна пані, як жалую її з глибини мого серця. Всё той сам неспокій та біль. Відколи Варус приняв христіянство, ані разу ще не показався усміх на її лици. Вона ще бореться з собою, але ласка такой побідить в її серцю. Сумніви і тривога наповняють її душу і роблять її недоступною та нещасливою. Але що я бачу. Тут приходить Германа; вона закровавлена, нещаслива.

3. Ява.

Мірра, Германа (зранена на руці).

Мірра: Ти закровавлена Германо. Чи ти зранена?

Германа: (люто) То ВОНА зробила.

Мірра: Хто — ВОНА?

Германа: Пані.

Мірра: Чи ВОНА завдала тобі ту рану?

Германа: Так ВОНА то зробила, але я пімщуся.

Мірра: Чому вона то зробила?

Германа: Чому? Бо була в кепськім гуморі. Вона приказала мені зашнурувати шнурівки в черевиках, що їй були розвязалися. Я зробила то, але мала троха труду, бо був на них вузлик. Тому що воно троха довше тревало ніж їй подобалося, стала злою і вколола мене шпилькою в рамя.

Мірра: (зі співчуттям). Ходи сюда, я тобі обвяжу рану. (хоче взяти її рамя).

Германа: Ні, лиши, то воно не болить. Але тут (показує на своє серце), тут є буря і лють. Я пімщуся, кроваво пімщуся.

Мірра: Ах Германо, не будь така зла на Фавстину. Вона нещаслива.

Германа: Га, вона нещаслива? Га, га! (насміється). Вона, горда, пишна, Фавстина зі своїм богацтвом і шляхоцьким іменем, поважана і почитана всіми, мешкаючи на своїй власній землі, вона малаби чутися нещасливою?

Мірра: А все-таки воно так.

Германа: Якжеж я маю тоді почуватися? (сумно). Колись була я щаслива, але то було давно; мала я вітця і матір, сестер і братів і мешкала далеко, дуже далеко відси, в краю, де всі люди мають ясний голос, де Рен своїми розкішними затоками пливе густими лісами. Римлянин розбив всьо наше щастя і мене перевів тут як невільницю.

Мірра: (зі співчуттям). Бідна Германа.

Германа: Жадали, щоби я клонила коліна перед їх божищами, але я ніколи не хотіла. Германець не клякає перед безсильними божищами, котрих можна замкнути в тісні мури храму. У нас ліс зі своїми піснями птиць, зі шумом листя на вершках, співає і грає з чуприною Друїдів, є посвячений Всебатькови Воданови.

Мірра: Ти говориш з унесенням о своїй вітчині і о своїм бозі, бо чуєшся на чужині, але я не вірю ні в римські ні в германські боги.

Германа: То в що ти віриш? Чи для тебе не існує найвище єство, що всім управляє, що кличе звізди і сонцю показує дорогу?

Мірра: Так, вірю, в Сотворителя всього, Бога, що високо над нами мешкає.

Германа: То якже його називаєш?

Мірра: Бог Любови. О Германо, колиб ти його знала і любила як я, ти би вже ніколи не була сумна і нетерпелива.

Германа: Ти говориш в загадках, Мірра. Як довго я тут в чу-

жому краю двигаю невільницьке ярмо, ніщо не може зробити мене щасливою.

Мірра: О Германо, не говори так. Всі що знають і заховують Його науку, стають щасливими, хотяби двигали ярмо невільництва.

Германа: Стати щасливою! Ах, як те горяче бажання розриває моє серце. О Мірра, ти все мала співчуття зі мною, я хочу від тебе пізнати ту чудесну науку, що робить свобідним і щасливим серед невільництва.

Мірра: (до себе) Дякую тобі добрий Боже! Дай, щоби я цю душу здобула для Тебе.

Германа: Що ти там кажеш, Мірра? Я тебе не зрозуміла.

Мірра: Ось Фавстина вертає. О Германа, не думай о пімсті, зроби то для мене.

Германа: Я негодна. Моя горда свобідна натура не годна знести такого поступування.

Мірра: (благаючо). Германа, прошу тебе о то; зроби це діло любови для Бога Любови, о Котрім тобі буду оповідати.

Германа (вагаючо). Так нехай буде; я буду так робити як колиби вона була мене не зранила.

4. Ява.

Ті самі, Фавстина.

Фавстина: Германа, на твоїй руці прилипла кров; чи я тебе так сильно зранила? Прости мені, мені прикро, що я дала себе знову привести до жорстокости; ось маєш, то для себе. (здіймає свою бранзолєтку і дає Германі).

Германа: (на силу). Спасибі пані, я не ношу таких річий.

Фавстина: Але все таки заховай! Воно для тебе. (Германа бере).

Мірра: (в бік). Фавстина жалує за своє діло і не встидається признатися до блуду. То добрий знак.

Фавстина: Мірра, піди з Германою і поможи їй обвязати зранене рамя. Я закличу вас, коли буду потребувати. (обі відходять). Я йду троха спочати. (так само відходить).

5. Ява.

Валєрія, Фабіяна (входять поквапно).

Фабіяна: Ту нема нікого, Валєрія. Ходи, не страхайся.

Валєрія: Трівога відбирає мені силу волі. Ах, коби я була радше осталася в святині.

Фабіяна: Не кажи так люба Валєріє. Якби ми там були лишилися, давно вже булиби нас злапали і тоді булаби ти живцем закопана.

Валєрія: Довго все-таки не будемо могли критися і тоді ти, Фабіяно, хотя невинна, будеш мусіла понести таку саму кару.

Фабіяна: (з надією). Бог християн охоронив нас до тепер; Він буде і далі нас стеречи.

Валєрія: Ціле місто буде вже тепер знати, що зайшло в храмі Вести, буде знати о нашій утечі.

Фабіяна: То нічо. Коли розпятий Бог дійсно хоче, щоби ми пізнали Його науку, воно й станеться. А коли нас зловлять, тоді і разом умремо.

Валєрія: Умерти, Фабіяна, ти ще така молода.

Фабіяна: Радше умерти з тобою, чим без тебе вертати до святині. О Валєріє, я так боюся строгої Северії.

Валєрія: Я дрожу на кождий рух. О коби надійшла тут Фавстина; вона не зрадить нас; але невільникам не довіряю.

Фабіяна: Її невільниця Мірра, котра часом товаришить їй на проходах, не виглядає лукавою. Я часто думала і чую, не здаючи собі з того справи, привязання до неї. Чи булаб вона може християнкою.

Валєрія: Я не знаю, але ніколи не бачилам її в храмі Вести.

Фабіяна: (перестрашена). Я чую якісь зближаючіся кроки. Валєріє, хтось тут приходить.

Валєрія: (глядить довкола). Ах де нам скритися?

Фабіяна: Найменше дві особи приходять, бо я чую голоси.

Валєрія: Ходи сховаємося онтут; наколито Фавстина, самі покажемося. (відходять).

6. Ява.

Агничка, Лукія

Агничка: Ходім, сядьмо троха на цю лавку, Лукіє. Незадовго прийде Мірра.

Лукія: Я цікава знати як мається Фавстина нині.

Агничка: О коби ми лиш могли намовити її, щоби далася обучити. Її серце є таке добре і наша свята віра затерлабби в ній останні черти поганської жорстокости.

Лукія: Як горячо молиться Варус за її навернення. О Агничко, як щасливі ми чулибся, колиби єдність у вірі навязала знову розірвану звязь.

Агничка: Вона мусить сама з себе приняти Христову віру а не задля Варуса.

Лукія: Я також вдячна Варусови, що так добре тримає слово і нічо не дає о собі чути. Певність, що він живий та що горячо бажає злучитися з нею в супружестві, буде першою нагородою для неї за приняття правди.

Агничка: Чуєш, Лукіє, то Мірра йде своїм жвавим ходом. Дай Боже, щоби принесла добрі відомости.

7. Ява.

Ті самі, Мірра.

Агничка і Лукія: Бог при тобі, люба сестро.

Мірра: Спасибі! Його благословеньство хай буде з вами всюда.

Лукія: Ну, Мірра, якже тепер з Фавстиною?

Мірра: Дуже добре. Відколи вчера вернула з амфітеатру, це мала ані хвилини спочинку.

Агничка: Говорить ще про Варуса?

Мірра: Ніколи за нього не забуде. І найдрібніщий випадок вистарчить, щоби поконати її остатні вагання.

Лукія: Слава Богу. Від тої хвилі рівнож розпічнеться її щастя.

Мірра: То ще не всьо, любі сестри. Також горда білява Германа покине, надіюся, незадовго поганські забобони.

Агничка: Що ти кажеш? Германа хоче датися обучити в нашій вірі?

Мірра: Щойно я оставила її заливаючуся слезами по тім, як я їй розказала про найважніші правди нашої святої віри. Вона дуже хитається в вірі в могучість своїх богів і скоро раз переконається о їх безсильності, ніщо не стримає її, щоби приняти християнство.

Лукія: О, Мірра, люба приятелько, як щасливі будемо коли будемо бачити, що ти не сама з Туллієм вибираєшся з цього дому в катакомби.

Мірра: Коби скоро надійшов день, в котрім здійсниться це моє найгорячійше бажання.

Лукія: І воно станеться; Божа премудрість призначила вже день і годину.

Агничка: Ті що в теперішнім лютім переслідуванню перейдуть до правди, покажуться також героями в борбі.

Мірра: Чи виконали засуд, котрий вчера проголосили над молодою Симфорою?

Агничка: Так, вона вже получена з Обручником своєї душі. Дикий лев її роздер.

Мірра: О хоробра Симфоро, молода мученице, дай мені відвагу і силу в борбі, щоби і я дістала раз пальму побіди.

Лукія: Хоть якаби буря не шаліла кругом неї, Христос не опустить своєї обручниці.

Агничка: О, ні, Петрова скала не може захитатися. Кров мучеників родить все свіжих християн.

Мірра: Я чую, що зближається моя пані. Піду і скажу їй о вашім прибуттю. (відходить).

8. Ява.

Ті самі, Фавстина.

Агничка і Лукія: (стоячи). Добрий день, дорога Фавстино.

Лукія: Погода така чудова і ми прийшли раз з несподіваною візитою.

Фавстина: (зворушена). То мене тішить. Але скажіть мені, чи не спостерегли ви нічого підозрілого?

Агничка: Ні; щож такого?

Фавстина: Цілий Рим є на ногах. Цеї ночі вигас святий огонь Вести і дві Вестальки втікли.

Лукія: Ах, яка страшна доля тих нещасливих, коли їх тільки зловлять.

Фавстина: Дійсно то страшне. Говорять що вони втікли до криївок християн.

Агничка: Чи то вже дійсно знайшли їх сліди?

Фавстина: Я не знаю. Так само не відомі мені їх імена, але я приказала Міррі щоби мені їх зараз донесла, скоро лиш зможе їх довідатися.

Лукія: (в бік). Небо хай буде їм милостивим.

Агничка: То є преці страшне бути змушеним до служби богині, о котрій не хочеться нічого знати.

Фавстина: Так, колиби Фавстінус, мій шляхотний батько, був мене перед тим не перестеріг, булоби це і моєю судьбою, так само як і малої доброї Фабіяни, котру ще так молодою посвячено богині.

Лукія: Я знаю її. Вона є миле, добросердечне дитя.

9. Ява.

Ті самі, Мірра.

Мірра: Шляхотна пані, на твій приказ приношу тобі новину, про яку я довідалася, но на жаль вона наповнить твоє серце болем.

Фавстина: Говори Мірро. Чи вже зловили тих нещасних?

Мірра: Ні, але ті що втікли, є наймолодші діви: Фабіяна і її приятелька Валєрія.

Фавстина: (переражена). Фабіяна і Валєрія; ті одинокі, що заслугують на кращу долю. В якій цілі могли вони втікти з храму?

Мірра: Їх прикраси знайшли в притворі святині, але до тепер не знайшли їх сліду.

Фавстина: Ах, я надіюся що вони щасливо дістануться до криївок християн, а вони їх не видадуть.

(Агничка і Лукія вимінюють між собою порозуміваючий погляд).

Лукія: Чи підозрівають, що вони перейшли на віру християн?

Мірра: Цеї ночі також замкнули невільницю Кікілію. Вона находилася в святині, коли Вестальки несподівано надійшли. Вона призналася що визнає науку Розпятого і голосно молилася, щоби

Він хоронив утікаючих.

Агничка: (перестрашена). О Ісусе, поможи їй в борбі і....

Лукія і Мірра: (налякані). Агничко!

Фавстина: (з унесенням). Що говориш там о Ісусі? О, тепер розумію: ви є християни. О, всьо стає против мене.

Агничка і Лукія: (відважно). Так, ми є християни.

Фавстина: А ти, Мірро, ти також визнаєш тоту науку?

Мірра: Так, шляхотна пані, я також маю те щастя бути християнкою.

Фавстина: Ах, ви нещасні, чи ви не знаєте, що одно необережене слово може бути причиною найстрашнійшої смерти для вас?

Агничка: Бог Любови скріпить наші сили і єсли така Його свята Воля, ми охотно приймемо мученичу смерть.

Фавстина: (благаючо). О наймиліша Лукіє, добра Агничко, лишіть те пусте вірування. Ах! Єслиби та страшна доля мала вас стрінути, я не малаби вже кому довіряти.

Мірра: Ми не сміємо зрадити нашого божественного Учителя для людської приязни.

Фавстина: Мірра, ти така слухняна для мене, покинь ту віру.

Мірра: Я не можу і не хочу. Ми є і останемо нашому Богови вірними в життю і смерти.

Фавстина: (розказує). Ти моя невільниця і маєш робити, що я приказую.

Мірра: (відважно). Все я вірно тобі служила, ласкава пані, поки це не стояло в роздорі з моєю вірою; в цім однак вже тебе слухати не буду.

Фавстина: (зла). Приведи тут Герману, я хочу говорити з вами обома. (Мірра відходить).

Фавстина: (до Агнички). Що ти там бурмочиш?

Агничка: Я молюся за твоє навернення і також за обі Весталки.

Фавстина: За обі Весталки?.... Я Фабіяну все любила, я буду шукати за нею і Валєрією та скрию їх. Вони заступлять мені приятельки, котрі я нині стратила.

Лукія: (сумно). Ти пізнаєш наші чувства зглядом тебе, Фавстино. Нехай Бог зішле тобі луч своєї ласки.

10. Явa.

Ті самі, Валєрія, Фабіяна.

Валєрія: Не треба тобі за нами шукати, шляхотна Фавстино, ось ми тут є. (подив і перетяг).

Фабіяна: О добра, мила Фавстино! (спішить до неї).

Фавстина: (озлоблена). Як ти тут приходиш?.... Що тут діється?

Фабіяна: Не лякайся, люба Фавстино, воно цілком просте.

Валєрія: Коли ми цеї ночі побачили, що святий огонь вигас, ми постановили втікти. Фабіяна сказала, що є певною, що в твоїм помешканю знайдемо безпечну криївку.

Фабіяна: Вона добре сказала.

Валєрія: Неспостережено ввійшли ми тут. Ми не сміли показатися і ожидали тут твого приходу. Тому що хтось був з тобою, ми скрилися і чули розмову.

Фавстина: (радісно). То боги вас тут спровадили. Муситє якийсь час ховатися, поки не минуться пошукування. Нікому не прийде на гадку шукати пропавших Весталок в домі шляхотного Фавстина; пізніще виїдемо в лучше місце і будемо щасливо разом жити.

Валєрія: Спасибі за твою доброту, шляхотна Фавстино.

Фабіяна: О добра Фавстино, я знала добре, що ти нам поможеш.

Фавстина: Але скажіть також, що та поголоска, що ви хочете стати християнками, є фалшивою. (обі мовчать). О говоріть, чи то правда, що хочете ви також стати ученицями Назарянина?

Валєрія: Не можна нам того довше крити. Ми почули Його поклик і підемо за ним всюди.

Фавстина: (сумно). А ти, Фабіяно, покидаєш мене також?

Фабіяна: О, я того незнаного Бога так люблю. Фавстино, ти була вчера в амфітеатрі; виділа ти ту молоду гарну дівицю і розуміла ти її слова?

Фавстина: Так; ну і що?

Фабіяна: Вона сказала: "Коби моя смерть стала благословенством для одного з цих" і її погляд упав на мене. Від тої хвилі почула я і зрозуміла, як я люблю того Бога Любови.

Агничка і Лукія: Слава Тобі Господи, що ти їх хитаючий крок спровадив на добру дорогу.

Фавстина: (намавляє). Фабіяна, викинь то зі своєї голови; то є чиста фантазія.

Фабіяна: О ні, не кажи так. Коли засуджена так на мене споглянула, кинула щось в ложу, що впало на мою сукню. Пізніще піднесла я це і гляди, що воно таке (показує хрестик).

Агничка і Лукія: То знамя нашої віри.

Фавстина: (стискає голову в руках, розпучливо). О Юпітер і всі боги, дайте мені ясніще видіти.... Щож, чи маю ще вірити в вас?.... О Боже Християн, наколи ти Правдою, поможи-ж мені.

11. Явa.

Ті самі, Мірра, Германа.

Мірра: (переражена на вид Весталок, хоче відійти). Благородна пані.

Фавстина: Ходи блище, вони належать до ваших. Але ти, Германо, що ти робиш тут?

Германа: Ти казала прикликати мене, благородна Фавстино.

Фавстина: (сумно). Я вже не знаю.... Германо, я тебе ніколи не понижила до підлещування, щоби приподобатися твоїй пані; скажи-ж мені тепер, що ти думаєш про християнського Бога?

Германа: Що я о нім думаю? Відколи-то яка пані радиться своїх невільниць в богослужебних справах?

Фавстина: Відповідж на моє питання.

Германа: Колиб була запитала мене вчера, булаби я не знала, що відповісти на це питання, тепер однак заявляю, що Він є правдивим Богом.

Фавстина: (здивована). Як? Ти також? Чи ти також належиш до Нього?

Германа: Ще не зовсім, хотя моїм найгорячіщим бажанням є, щоби я могла чимскорше звати себе Його ученицею.

Фавстина: А коли я вас усіх передам катам?

Лукія і Агничка: Тоді підемо охотно на терпіння.

Мірра: Для твого щастя і навернення шляхотна пані.

Фабіяна: (благаючо). Того ти не зробиш, добра Фавстино. О пристань до нас і покинь служити своїм фальшивим богам.

Валєрія: О шляхотна Фавстино, не протився далі ласці. Послухай голосу Фабіяни.

Фабіяна: Не зраджуй нас. Стань Христіянкою.

Фавстина: Будь спокійна моя мала Фабіяно. Ця погроза була тілько досвідченням вашої витревалости. (падає на колїна). О Боже розпятої любови, вислухай мене; довго я боролася против твоєї сили, але Ти побідив. Хочу стати твоєю ученицею і єсли коли прийдеться мені за Тебе терпіти, скріпи мене своєю небесною силою. Ісусе, я вірю в Тебе, прийми мене ласкаво.

Всі: — Богу хвала! Христос побіджає!

(Конець другої дії).

BIBLIOTECA — P. P. BASILIANORUM — EDMONTON, ALTA.

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Папа Римський, Епископи і Священики

Зле думає той, який каже, що організація може бути без уладу. Не робить ріжниці, яка організація, мала чи велика, бідна, яка не має великих фінансових засобів, чи така, яка володіє великими сумами, все одно вона має мати улад! І чим улад сильнійший, з відповідними впливами, тим сильнійша організація, бо такого уладу слухають члени й виконують свої обовязки. Улад в організації є немов спружина в годиннику, яка тручає колісцята, щоби крутилися. Улад не є лише тілом технічним, але й природним. Як що в улію гине "матка," пчоли розлітаються по других улиях, їх організація перестає існувати.

Улад є також духовним тілом, бо дає напрямок організації, без якого очевидно не може бути організація.

Ріжні організації, мають ріжні улади такі, що завше урядують і такі, що урядують коротше. Котра організація скоро зміняє свій улад, переконує нас, що вона слаба, або слабим був її улад, а через се його треба було негайно змінити. У досвічених і великих підприятях, не тільки, що не усувають даний улад (розуміється, як що він був добрий), але противно, дають йому більше поля до праці. Розумних управителів постійно підприємства держать в позиції та підвисшують їх платню! Тільки недосвічені думають, що організація може бути без уладу, або, що коли зміняти скоро улад,

міцниться тим організацію.

Католицька церква, — вічна організація, тому вона має також вічний улад, зі св. Отцем Папою Римським на чолі. Його помічниками являються епископи, а епископськими помічниками священики. Вони всі разом володіють Церквою. Вони не є вічні, бо умирають, однак їх місце заступають другі люди, з тими самими правами, що мали їх попередники.

Сильний і сталий улад був встановлений уже в Старім Завіті через покоління Левитове, яке мало достарчити священиків всьому ізраїльському народови; первосвященником був Арон, який святив Левитів (4 Мойсея, 8-11). Вони становили улад, який був недотикальним. Також Кораг, Датан і Абірон видали бунт із зависти Аранови і Левитам, то погинуло від вогню 250 бунтівників, а провідників бунту, Корага, Датана і Абірона проковтнула земля (4 Мойсея 16 голова). То очевидно була кара бунтівникам, якою Господь Бог хотів показати, щоби нечигати на улад Ним установлений.

З приходом Спасителя перервалась служба Левитів, повстав Новий Завіт, а з ним і новий порядок і закон. Христос вибрав 12 апостолів і припоручив їм кермувати Церквою. Сказав їм: "Дана Мені всяка власть на небі і на земли, ідіть і научайте всі народи".... (Мат. 28-18-19 і Марка 16-15); а також "що звяжете на земли, буде звязано і на небі, а що розвяжете на земли, буде розвязано і на небі (Мат. 18-18 і Івана 20, 22, 23). Таксамо у двох місцях сказано: "Хто слухає вас, Мене слухає, а хто гордує вами, Мною гордує; хтож гордує Мною, гордує Піславшим Мене" (Луки 10-16 і Івана 13-20).

Се сказав Христос до всіх апостолів, котрим передав свою Церков (людей), але для стисліщої організації, з осібна дав власть проводу св. Ап. Петрови, котрому сказав: **"на сьому камені збудую Церков Мою** і пекольні ворота не подужають її (Мат. 16-18-19), а так само "Паси мої вівці, паси мої ягнята," котрими словами дав йому власть провадити і учити вірних. (Ів. 21-15-17). Протестантські проповідники сі слова Ісуса Христа перекручують, або про них не згадують, щоби звузити власть святого апостола Петра, а тим самим повалити Католицьку Церкву.

Байбельницькі проповідники, як також проповідники инших релігійних сект, в страшний спосіб нападають на Голову Вселенської церкви, на епископів і священиків. Немають ані меж ані стриму в нападах на католицький Клєр! Вони то роблять з абсолютним вирахуванням, з пляном. Вони знають, що: **"поражу пастиря, розбіжуться вівці"** (Мат. 26, 31) Напевно, що ніхто другий в цілім світі не зазнає тільки пересудів, як Папа і католицький Клєр! В Канаді за послідних сорок літ українського побуту деякі часописи і осібняки нічим так щиро не займалися як іменно безграничними нападами на греко-католицький клєр і на церкву.

Увага:

Напади байбельницьких провідників і проповідників ріжних релігійних сект, як також деяких часописів українськими черенками печатаних та "невтральних" осіб, на українську греко-католицьку церкву, як про се ми в горі бачили, полягають у двох головних причинах, що ними опанували.

1. Вони є атеїсти, які не вірять в Бога, а тільки Ним закладаються, щоби їх ремесло йшло їм удатно. Вони більші безбожники чим були Гуни і Вандали! Історія каже, що 452 р. кровожадний дикун, король Гунів, Аттила, що мав намір ограбити Рим, з поваги і святости до Папи Льва Великого, дався спонукати Папою до відвороту і не виконав свого заміру. Таксамо 455 р. поступив на просьбу того самого Папи король Вандалів Гейзерик. Нинішні вороги католицької Церкви, як що малиби фізичну силу, ніхто би їх не вмолив, щоби пощадили католицьку Церкву. Вони знищилиби католицьку Церкву в мить ока, а клєр вирізалиби. Їх бог, то непримиримa ненависть до всього, що католицьке, хочби воно було як найлучше!

2. Вони хаотики, які не доцінюють ніяку організацію, а тим більше католицьку Церкву. Будучи слабими організаторами а ще слабшими дипльоматами, не думають про те, що людство потребує трівких підвалин, на яких мусить стояти. Вони нездають собі справоздання з тої справи, що світ потребує такого уладу, який давби етичні вказівки і стояв на сторожи моралі. Такою інституцією є тільки св. Католицька Церква. Вони думають, що наколиби вдалося їм повалити Католицьку Церкву, тоді їх секта сталаби на її місце. Через свою вузькоглядність, вони недобачують, що навіть, як би так сталося, то їх секта не зможе занять місце католицької Церкви, тому, що немає основи Божого заложення ані такої системи, якою моглаби дорівнати св. Католицькій Церкві. Відкинувши примат св. Петра, хочби мали найщирійшу волю, велику організацію, рівну католицькій, зорганізувати не в силі, бо не мають на чім оперти свій авторитет. Минувшина доказала, що серед сектантів шаліла вічна сварня, борикання і дробленняся на сотки противних вір.

Вервичка

Підчас війни в 1870 році продерлися німецькі війська аж під столицю Франції Париж, і облягли це місто в завзятих боях. Німець ке командування вибрало найкращих стрільців і вислало їх у перші лінії, щоб успішно нищили ворожі стійки. Французький комендант відповів тим самим. Вибрав з поміж своїх вояків найкращих стрільців і велів їм підповзуватися під ворожі окопи. Одним з таких вибранців був побожний французький студент. Виконуючи приказ, вибрався він під ворожу лінію. Використовував ріжні горбки та заслони, пустився відтак обережно руслом висохлої річки й, коли підсунувся під один корч на березі, затримався, щоб з цього захисту розглянутися по околиці. Дивиться, а з одного заглиблення виглянула обережно голова баварського вояка, щоб знову сховатися. По хвилі виринула вдруге, але вже сміліше, бо баварець не бачив ніякої небезпеки. Француз приготовив кріс, тимчасом баварець знову сховався, але тільки на хвилинку, бо зараз піднісся, станув навколішках й щось добув з кишені. Француз прилагодив кріс і вимірив у саме серце німецького вояка. Ще момент і випалить! Але що то? Баварець добув з кишені вервичку, підніс очі в гору й зачав молитися! Стрепенувся наш француз, опустив кріс і незамітно відступив. Не міг стріляти в розмоленого вояка.

А побожний баварець вернув певно щасливо з війни й навіть не здогадався, що вервичка врятувала його від смерти.

З Галичини до Канади

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

(Докінчення).

О год. 4.25 пополудни, 24. IX. 1935 р. відіхали ми з Парижа до Шербурга. Пізною вже ніччю прибули до воєнної французької пристані. Слідуючого дня, по відправі Служби Божої в парохіяльній церкві св. Климентія, треба було вже четвертий раз відвідати лікаря, призначеного для емігрантів.

Шербург, місто не велике, але чисте. У нім, через цілий майже день 25. IX. ожидали прибуття нашого корабля. Вкінці, о год. 6.30 вечером причалив до пристані англійський корабель: Montcalm

Є це один із кораблів великого канадійського товариства: "Canadian Pacific." Не є він надто великий, має лиш 16,400 тон, одначе вигідний.

Крім старшин й обслуги корабельної, може в нім поміститися ще яких 1150 мандрівників, не говорячи про їх пакунки.

Наша кабіна, це невеличка, чотирокутна кімната. До її меблів зачисляються: чотири ліжка, два в долині, а два над ними в горі, коло одної й другої стіни кабіни. Коло ліжок стоїть дві шафі, а між ними умивальниця.

У кабіні знаходяться ще ратівничі паси для мандрівників призначені, на случай розбитя чи пожару корабля.

Хоч кабіна наша призначена була для чотирох гостей, то в ній весь час нашої подорожі, крім мойого милого співбрата, пр. о. Вол. Корби та мене, ніхто інший не перебував.

Подавляючу більшість другої кляси т.зв. "tourist class" що нею ми їхали, творили англійські мандрівники. Правда, були між ними й інші народи, н. пр. одна полька й грекиня, один мурин та кількох ірляндців, між котрими був навіть один католицький священик: F. K. Heenan.

Українські емігранти подорожували переважно третьою клясою. Було їх двадцять трьох. Здебільша походили зі слідуючих повітів: Заліщики, Сокаль і Тернопіль. Більшість з них їхала до своїх родин в Канаді. Були й такі між ними, що вертали вже третий раз до Канади. Прибраний заморський край припав їм більше до вподоби, ніж рідна Галичина.

Вечором 25.IX. о год. 7.30 виплили зі Шербурга. Подорож морська не належала до найприємніших. Дні були мрачні й холодні. Дощ падав часто, тож не можливо було довго перебувати на покладі.

При тім сильний вітер не дуже сприяв ентузіястам моря. Термосив їх за волосся, шумів коло вух, розвівав поли, а часом мало що бракувало, щоб не скинув їх в глибінь морську. Филі морські били об стіни корабля так сильно, що здавалося наш "Montcalm" розлетиться по безкрайому мору, неначе пірє в повітрю! Розбурхане море хотіло тим немов сказати "Montcalm-ови": Творе людської штуки, ніщо ти є в порівнанню зі мною!

Невигідна морська дорога відбилася теж й на здоровлю многих подорожних. Вже першого дня, в четвер 26. IX. морська хороба поклала деяких мандрівників до ліжка. Ця хороба не є тяжка, лиш мало приємна. Від неї голова сильно крутиться та болить; їсти не можна, бо сейчас з уст треба це все віддати. Найлучше ще лежати в лежаках на покладі або туди проходжуватися, коли море є спокійне та небо погідне.

Богато з наших людей перележало на ту хоробу. Ними, неначе добрий пастир, заопікувався пр. о. Вол. Корба, котрому Всевишній ощадив здоровля в часі морської подорожі. Їхні терпіння осолоджував їм своїм добрим словом, оповідаючи їм цікаві історії, або помагаючи їм вийти на поклад, щоб вдихнути морського воздуху. Колиж виздоровіли вони, то подбав ревний місіонар, щоб вислухали з набожністю Сл. Божої та подякували Всевишньому за перебуту подорож.

Подібним щастям, як мойого співбрата, не обдарив мене всемогучий Господь. Морська хороба, вхопивши мене першого дня в свої обійми, не випустила з них перед кінцем морської подорожі. У ті дні немалою розрадою для мене було це, що міг бодай приносити Небесному Вітцеви безкровну Жертву, улюбленого Його Сина, Ісуса Христа. Колиж і цього чинити не міг, радів тим, що міг принайменше служити до св. Літургії співбратови мойому, який кожного дня мав щастя Її відправляти.

По пятьох днях морської подорожі, побачили ми, у вівторок 1. X. коло 8. год. рано, землю. Був це невеличкий острів т. зв.: "Belle Ille" а трохи дальше півострів т. зв. "Labrador" з одної сторони та другий острів т. зв. Terre Neuve з противної сторони.

О, що за радість пробивалася на обличчах мандрівників, коли побачили землю ніжну, по пятьох днях лютого моря!

Від нині, корабель наш не плив вже бурливим морем, тільки спокійним заливом св. Лаврентія.

Дякувати Богу, страхіття буревію морського скінчилося!

У досвіта 3. X. причалили до Квебеку. Город цей, положений над рікою св. Лаврентія, приманює сильно око мандрівника своєю красою та мальовничістю. Коло 8. год. рано ввійшли на корабель канадійські урядники. Були чемні. Зразково чемні! Кілька хвилин по контролі пашпортів і т. зв. "Permit-ів" поплив дальше наш "Montcalm" широкою, але спокійною рікою св. Лаврентія.

Того дня о 8. год. вечором приплив він до останньої нашої пристані, Монтреал, великої та свобідної Канади. По короткій перевірці наших пакунків, відїхали ми "таксівкою" до монастиря французьких отців редемптористів. Ви не повірили би впр. Отче, з якою отвертою сердечністю витали нас Українців, французько-канадійські редемптористи в Монтреалі.

Гостили нас у себе цілих три дні! У них ми відпочивали по морській подорожі; з ними звиділи Монтреал, найбільше канадійське місто та "L'Oratoire de St. Joseph du Mont Royal," одно з найбільших і найславніших відпустових місць в Канаді. В їх товаристві ходили ми 4.X. на обід до "добрих отців Францішканів," що того дня святкували память свойого Основателя, славного св. Франца з Ассижу. По дорозі росказували нам французькі отці редемптористи, що звичай велить в Монтреалі кожному монашому Чинови, в день свойого Основателя, запрошувати з міста до себе на обід свіцьке та монаше духовенство. Від них довідалися, що одинадцять співбратів їх провінції, між ними трьох отців і вісьмох студентів-питомців відплило 28.IX. 1935 р. з Ванкувер до Індо-Китаю, щоб там основати студендат для анамітських студентів-питомців Чина Найсвятійшого Ізбавителя.

О, що за геройська в них посвята, щоби ширити царство Христове серед невірних!

Перед відїздом до Йорктону, відвідали ми в Монтреалі отців місіонарів-Василіян: впр. о. А. Труха та впр. о. Йосафата Жана.

Цей послідний, будучи канадійським французом, ще перед світовою війною став священиком у нашому обряді та працював для українського народу. По світовій війні став одним з українських дипльоматів до закордонних урядів, передусім брав участь на конференціях в Ґенуї, Ризі та Парижі. А сьогодні вже як чернець-Василіянин посвячує всі сили й здібности свої для добра українських поселенців у Монтреалі та його околицях.

Честь тому чужинцеви, невтомному борцеви за добро й щастя нашого народу!

З неменшою щирістю витали нас французькі редемптористи в Отаві, що їх відвідали ми 7. X., по дорозі до Виннипегу. У столичнім городі Канади мають вони свій студендат, в якім студіює теж двох українських редемптористів: пр. бр. Олійник Степан, що цього року зачав уже другий рік богословських наук та пр. бр. Лаптута Петро, що скінчив цього року свій новіціят і зачав перший рік фільософічних студій.

Разом з впр. о. Bouchard-ом ЧНІ, оглянули ми в Отаві укр. гре-

ко-кат. церкву, соборний храм місцевого католицького єпископа, національний музей Канади та канадійський парлямент з його великою бібліотекою й величавою вежою, що має 53 дзвони, найріжнороднішої величини.

Столиця Канади, Отава, не дуже велика, менша від Монтреалю, за те красою своєю перевищає його. Звиджуючи укр. грекo-кат. церкву в Отаві, несподівано стрінулися з українською дітворою, що її вчив рідної мови п. Гірняк в одній салі, прилягаючій до нашої кат. церкви.

У понеділок 7. X. вечором відїхали з Отави до Винипегу. Дорога до нього далека. Дві ночі й один день треба було їхати поїздом поспішним. Через цілий день 8. X. їхали тільки через одну канадійську провінцію, Онтаріо. Здовж залізничого шляху, нічого іншого бачити не можна було тільки скали, яри та безконечні ліси.

Ті довгі години, що їх перебувається в ваґоні, можуть бути дуже нудні. Цю нудьгу на щастя, можна легко оминути. Вистарчить лиш занятись якоюсь цікавою або хосенною річчю. Місіонар передусім має молитися й працювати. Молитва займає велику частину програми в житю доброго редемпториста. Він добру частину дня посвячує її. У ваґоні панував спокій; тож можна було до схочу злучитися з Господом Богом, чи занятися іншою хосенною працею н. пр. читанням доброї книжки або писанням. І ось це, ми старалися чинити.

У середу 9, X. коло 9 год. рано прибули до Винипегу. Безпосереднього поїзду до Йорктону не було. Треба було ждати на нього до 11. год. в ночі.

Ми зкористали з нагоди, взяли "taxi" й удалися до гостинних ОО. Василіян. В їх монастирі, немов у себе, в домі рідним, перебули через цілий день.

В товаристві милого отця Ігумена, впр. о. Нікона Горечка, ЧСВВ. відвідали ми Їх Ексцилєнцію Кир Василія-Володимира Ладику, Епископа канадійських католиків Українців. Їх Преосвященство Кир Василій приняли нас, неначе рідний батько своїх синів! Перед нашим відходом передали нам Їх Ексцилєнція Василій jurisdictionem і своє архиєрейське благословення. З тим самим впр. о Ігуменом відвідали ми, дорогого нам, братчика Онуфрія нашого Чина, що вже від кількох місяців перебуває в шпиталі св. Боніфатія.

З іншим одцем Василіянином, впр. о. П. Олінським звиділи ми в Винипегу школу СС. Служебниць, що своєю посвятою рятують цвіт укр. народу, нашу молодь перед сектанством та винародовленням, подаючи їм знання кат. релігії та рідної мови.

Того самого дня, о 11. год. в ночі, відїхали ми поїздом до призначеної нам твердині, нашого монастиря в Йорктоні. Другого дня,

10. жовтня о 9. год. рано були на місці. На стації приняв нас з отвертими руками впр. о. Н. Копаківський, о. Ігумен йорктонської обителі. В його обіймах раділи ми, що наше "путешествіе" вже скінчилося!

Кілька хвилин пізніше, були в монастирі. Тут по братньому привитали нас отці й браття на чолі з впр. о. А. Делярієм, сивоволосим патріярхом українських редемптористів.

Сейчас потім відправили ми, перед чудотворною іконою М.Б. Н.П., нашу Службу Божу, першу в йорктонськім монастирі. Підчас цієї безкровної Христової Жертви благали ми, щоб Небесний Отець благословив та стократно винагородив наших родичів, співбратів та приятелів за їх ласкаві молитви та многі інші добродійства, що їх так радо вчинили вони нам. В часі тої св. Літурґії, у першій мірі подякували ми Пресв. Серцю Христовому та Небесній Неньці Марії за Їх вселаскаву поміч і опіку підчас нашої подорожі та за ті численні благодати, якими Вони зволили нас обдарити, передусім кличучи нас на нове поле апостольської праці.

Ось Вам, впр. о. Редакторе, кілька слів про нашу подорож з Галичини до Канади.

На закінчення цього листа, приймiть ласкаво впр. Отче сердечні поздоровлення та ґратуляції, від усіх співбратів українсько-галицької віцепровінції у Вашій тяжкій, але вельми хосенній праці для всіх Українців широкої Канади.

Щиро Вам відданий в Іс. Хр.

о. Ром. Хомяк, ЧНІ.

Канада, 28. жовтня, 1935.

ТАТО І МАМА НА ПРОДАЖ

В одній японській газеті було написане таке: "Продам своїх батьків, татови 70 літ, мамі 65 — обоє ще здорові — Ціна 1000 золотих."

Усі читачі аж ахнули з остраху, що виродні діти продають своїх родичів.

Люди дуже хутко розкупили часописи, вичитали подану адресу, читали, хитали головами і на тім усім скінчилося. Те оголошення прочитало однак одне молоде подружжа. І сказала жінка до мужа: "Знаєш чоловіче, нам давно повмирали батьки і ми не годні нічим, крім молитви, їм віддячитися. Можеб ми за свої ощадности викупили тих нещасних батьків від виродків і ходили коло них, як коло рідних."

Чоловік охоче згодився і пішов з дружиною на подану адресу. Але з початку здивувались. Вони думали, що то буде убога хатина, тимчасом перед ними стояла гарна палатка. По хвилевій задумі дзвонять вони; на фірті зявляється двоє старушків і питаються, чого хочуть.

"Ми вичитали" — промовила, несміло, молода жінка, — що тут хочуть продати старих батьків. У нас нема ні тата ні мами, тому за останній гріш відкупимо їх від недоброго сина."

"Не знаємо лишень, — додав молодий чоловік, — чи ми тут добре трафили."

Старушкам закрутилися слези в очах. Вони запросили молодих людий до середини, впровадили їх до гарно прибраного салону, посадовили за стіл, а старенький промовив, зворушено: "Ви добре трафили. Ті старі на продаж, то ми обоє. Ми власники тієї палати, того саду і тих нив, що їх звідсіля бачите. Не дав нам Бог дітий і нема в нас спакоємців. Та нема також благородних, добрих людий, яким можна булоб віддати отсі великі маєтки. Ось тому і подали ми в газети отсе дивне оголошення, щоби довідатися, чи є ще на світі добрі люди. Ви якраз показали, що у вас є добре серце і що умієте шанувати тата і маму. Тому віддаємо вам усі наші добра."

По тих словах, щастя і радість завитали між тих людий. Любов до родичів знайшла свою нагороду.

Та на превеликий жаль, рідко подибуємо, на світі, правдиву любов і пошану до старих родичів.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Нова Величава Церква.

Недавно закінчено будову величезної церкви ОО. Редептористів на Закарпатті у місті Михайлівцях, що звернула на себе загальну увагу, як серед фахівців так і ширших кол громадянства. Ціла низка чеських і словацьких газет, як "A-zet," "Narodni Osvobozeni," "Ceske Slovo," "Slovensky Vychod," "Narodni Politika," та ін. відмічають цю будову як найвизначнішу і найгарнішу на Закарпатті. Чимало заміток і статей зустрічаємо також в українській пресі Закарпаття, Галичини і закордону.

Проектував будову наш український архітект Володимир Січинський з Праги, який поставив собі метою дати зразок візантійського стилю з тими особливостями, які зустрічаються у старокняжій добі XI — XII ст. в архітектурі України. Особливістю будови є, що візантійські форми пристосовані до модерних способів будування і нових матеріялів (залізобетон). З технічного боку цікава будова тим, що майже ціла залізобетонова. Цей новітний спосіб будованя, який перевищує міцністю всі інші, дає також значну економію у матеріялах і загалом здешевлює цілу будову.

Крім того залізобетонові конструкції роблять загальні архітектурні форми легкими, воздушними, з великим вільним простором у середині церкви. При тім захована монументальність і масивність цілої будови, що в парі зі вишукано-простими і ясними формами без зайвих додатків-прикрас — роблять враженя поважного спокою і клясичної краси.

При вході до середини церкви знова вражає великий вільний простір будови, який ще зусилюється відповідно-забарвленими стінами. Кожна площа стін і перехрестя має осібний відтінок жовтавої фарби — від зовсім ясної темної, тоді як простір поміж голов-

ними луками і головна баня помальована у небесно-блакитному тоні. При вечірньому освітленні великі простори церкви не щезають але виступають ще ясніше і виразніше тому, що тут примінене так зване просторове освітлення електричного світла. Усі лямпи чи властиво рефлєктори заховані за гзимсами, вікнами то що і дають лише відбиване світло на площах будови. Завдяки цьому досягається рівномірного світла, яке не разить і не осліплює очей дає краще пізнати та охопити зором самі архітектурні форми.

Розмір будови такий, що майже дорівнюється катедральній церкві св. Юра у Львові. У церкві може уміститися зовсім вільно 1,500 людей, не враховуючи сюди великої пресбитерії, захристій і хорів.

Крім залізобетону у будові примінені також инші новітні матеріяли, які надають церкві особливої краси. Наприклад усі дахи і бані набиті гальванізованою мідяною бляхою, що дає темні, глибокі відтінки у тінях і блискучий вогнений кольор на світлі. Хрести над банями виконані з міди і оксидованого скла. Усі вікна мають особливе чеське скло блідожовтавого кольору з мінливо-нерівною поверхнею; таке скло дає приємне, мягке і тепле світло, незалежно від погоди і пори року.

Ціла будова не має зайвих додатків, накопичених подробиць і прикрас. Натомість прикрашено лише входові двері, які мають своїми формами і барвами звертати увагу кожного глядача. Головні (середні) двері мають стильову оковку бронзової (золотої) фарби на тлі темно-малинового кольору дерева; бічні двері зі срібною оковкою на тлі темно-зеленого дерева. З цими кольорами гармонізують барви тинку назовні будови — у ясно-зеленковій і ясно червоно-брунетній.

Церква побудована на рівнині і її видно на віддаленні 16 і більше кільометрів навколо.

Вже тепер будова здобула велику популярність, а на її посвяченні, яке відбулося 29. вересня було присутних коло 20 тисяч людей.

Посвячення церкви довершили епископи: Преосв. Стойка з Ужгороду і Апост. Візитатор Преосв. Чарнецький. — Посвячення цеї величавої церкви було одним із радісних моментів на тлі сумної релігійно-церковної дійсности Закарпаття.

Святіший Отець благословив українську Молодь в Америці

Підчас другого Конгресу Ліги Української Католицької Молоді, що відбувся в Ню Йорку в днях 13 і 14 липня, 1935, вислано було телєграми до Святішого Отця Папи Пія XI. і до Апостольського делєгата в Вашингтоні. У відповідь на ті телєграми наспіла така відповідь від Апостольського делєгата в Вашингтоні на руки Їх Ексцелєнції Кир Константина Богачевського:

"Ваша Ексцелєнціє:—

На мої руки наспіла наступна депеша від Його Емінєнції Державного Кардинала, з Риму: "Святіший Отець дякує українській Молоді зібраній в Ню Йорку за висловлену пошану й льояльність і уділяє Апостольське благословення на успіх і богате життя в християнських чеснотах."

Прошу переслати цю депешу до Заряду Ліги, а рівночасно подя кувати їй теж у моїм імени за желання, котрі та Ліга ласкаво мені надіслала."

Американський Люрд.

Поверх 15,000 прочан з Канади і Злучених Держав узяли участь у закінченні церковних торжеств у невеликім французькім селі Ст. Ани де Попре, в Квебеку. На ті торжества для почитання св. Анни прибуло також богато калік і хорих. Шість з них у чудесний спосіб вилічилося, всі зі Злучених Держав. Один аптикар з Америки терпів на хронічну недугу в ногах, по уздоровленні лишив палиці і здоровий пішов на власних ногах.

Конфіката церковного майна в Мексіку

Президент Карденас проголосив закон, що ним конфіскуються всі добра церковних громад на користь держави. Закон почав обовязувати від 30 вересня, 1935. Під конфіскату підлягають церкви, будинки, землі, предмети, що належать або є адміністровані будь якими віроісповідними громадами.

В Монахові в Баварії з одної почекальні на залізничій стації зробили каплицю й правлять там Служби Божі. Користи з цього великі. Богато людей, що того дня втратилиб Службу Божу, бо мусять вибратися в дорогу, мають нагоду вислухати Служби Божої на стації.

Нове чудесне уздоровлення в Люрді.

Бюро лікарських оглядин ствердило нове чудесне уздоровлення в Люрді. Чудесного уздоровлення дізнав парох парохії Ст. Джермен, о. Флявіні.

Ціла редакція одного китайського часопису приймила католиць ку віру. Одної днини охрестився головний редактор зі своєю жінкою й чотирма дітьми, також охрестилися три редактори його помічники.

Цікаве про один католицький часопис.

Еспанський католицький часопис щоденник "Ель Дебате" виходить щодня в 200,000 примірниках. Каменица, де поміщена її редакція має 7 поверхів. В редакції приладдя всі як найсучасніші. Сама редакція має 26 машин до писання, крім друкарні й адміністрації. Велика, найновіша друкарська машина друкує нараз 64 сторін.

В цім будинку є також велика каплиця. По скінченні цілодобової роботи, в 3 години над ранком, усі робітники редакції йдуть на Службу Божу, яка там для них правиться. — Коли то в нас буде така праця й преса для ширення Божого царства й оборони Його в душах нашого народу?

На місіях працює тепер 36,000 священиків і 160,000 катихитів. Річно до 400,000 поган приймають св. хрещення.

Св. Отець дав 250,000 лір на розбудову віллі української колегії в Кастель Ґандольфо. Збудовано там також дімок для СС. Служебниць, що має свою осібну каплицю.

Дня 25 вересня була ціла українська колегія зо своїми Настоятелями в св. Вітця, щоб подякувати Йому за той гарний дар. Хор семинаристів відспівав дві пісні: одну церковну: Достойно есть і одну народню. Св. Отець був задоволений зо співу. А в своїх словах, які висказав до питомців, тішився, що вони будуть мати тепер вигідну літню випочинкову віллю.

Накінець уділив усім папського благословення.

Католицизм в Китаю. Англійська статистика обчислює що Китай має тепер 2,702,468 зареєстрованих католиків.

В порівнанні з попереднім роком показується зріст на 72,928 душ. Епархія Католицької Церкви в Китаю складається з 89 епископів і 4,014 священиків, між ними 1,647 Китайців.

Віра еспанського міністра. Еспанський міністер справедливости Казануева прибув був на врочистість у честь Пресв. Богородиці, що відбувалася в місцевості Перона. Тут він посвятив відзнаки свого уряду Пресв. Богородиці, щоби випросити Їй благословення у своїй діяльності для добра нації й держави.

Приготування до пресової вистави. Генеральний секретар комітету вистави катол. преси в Ватикані о. пралат Монті відвідав останними часами багато міст за границею, щоб довідатися, як іде при

готовча праця місцевих комітетів. В звязку з тою виставою відбудеться в Римі цілий ряд конгресів, як конгрес католицької преси, конгрес кінематографії, пропаганди, реклями, ширення доброї преси і т.д. Управа ватиканської почти приготовляє окреме стемплювання почтових значків, яке має пригадувати про ту виставу.

Протестанти пристають до новопоганського руху.

В Німеччині протестанти виступають численно з урядової протестантської церкви і прилучуються до громади "Дойче Глявбенсбевегунг" і до громати Людендорфа. Перша є напівпоганським рухом, друга фанатична протихристіянським. В останніх часах до тих громад приступило 157 провідників організації "Гітлерюгенд" (Молодь Гітлєра), охоронних штафет і пробоєвих відділів.

Православне богослуження в польській мові.

Дня 11. листопада, себто в день польського державного свята, відправлено для православних жовнірів, Українців і Білорусинів, у Варшаві Службу Божу в польській мові. Співав Службу Божу вій ськовий священик Федоронко. Проповідь рівнож у польській мові виголосив теж військовий священик — Романовський. — Оце перше богослуження в польській мові для жовнірів неполяків викликало в пресі сильний відгомін.

Найстарша аптика в Европі. В Дубровнику (Югославія), в чудовій і затишній місцевости над Адрійським морем, є старовинний монастир ОО. Францісканів, а при нім находиться аптика, яка є найстаршою аптикою в цілій Европі. Основано її в тім самім році, що й монастир, себто в 1315 р. Монастир ОО. Францісканів має за собою гарне історичне минуле і є тісно звязаний з історією культурного і релігійного розвитку тих околиць.

Мексико — безбожницька держава

Мексиканський уряд хоче ввести безбожницький лад у своїй державі на зразок совітської Росії. Це твердження провірював американський комітет релігійних прав, і виславши туди спеціяльних відпоручників і тими днями оголосив свій звіт. Комітет каже, що справді так воно є. Ріжниця лише та, що в Росії знищено православну християнську церкву, а в Мексику винищують католицьку. Але наскільки є в Мексику протестанти, то й вони переходять сі самі труднощі, що католики. Це пізнати з цього, що духовенство в Мексику втратило всі права, включно з правом голосування, духовні семинарії поконфіскувані і взагалі заборонене виховання духовства. Головою згаданого комітету є др. Филип Маршал Брави, давніший професор міжнароднього права в Принстон.

Церкви в сучаснім Петербурзі (Лєнінграді)

Як відомо, у дореволюційнім Петербурзі було 300 церков (крім малих в палатах, школах, касарнях) та 3 великі монастирі. Нині з монастирів ні сліду, на їх кладовищах хоронять тільки визначних большевиків. З домових (малих) церков, яких було 219, нема нині ні одної. З 300 інших церков розібрано, замінено на музеї і закрито для вірних 245. З тих на музеї перероблено славний Петропавловський, Казанський, Воскресенський та Ісаакіївський собори, знесені й розібрані Сергеївський, Благовіщенський і Покровський собори: всіх церков, що ще залишилися в Петербурзі, тепер яких 30, але й до них ніхто не ходить, бо за такими наглядає ГПУ, а в його списки попасти — не весело.

До чого доводить сектанство!

Незвичайного святотатства доконано в монастирській церкві у Тернополі. Украдено хоругви, килими і Св. Тайни. Небаром поліція впала на слід справників та арештувала дві жінки з с. Бірок Вел. Вони призналися до всього. Виявилося, що вони ночували перед крадіжю три ночі в церкві. А крадіжі доконали на релігійному тлі будучи з переконання членами якоїсь релігійної секти.

Археольогічна знахідка.

Наукова експедиція під проводом проф. університету дра Errera знайшла в Каринтії на горі Уріхберг рештки руїни старинної христіянської святині, що стояла там приблизно в сст. V—VI.

Нові археольогічні знахідки в Галичині

В городі О. Галицького в Осіцдях пов. Бучач викопали, копаючи яму на бараболі, 4 глиняні посудини, з яких одна висока на 75 цм. Др. Я. Пастирнак, директор Музею НТШ у Львові, устійнив, що на місці викопалин існувала передісторична оселя (400-500 літ до Хр.) Той сам наш учений відкрив і прослідив 27 цілопальних могил з пізноримської доби біля Камінця пов. Надвірна.

Ресторан у підводній лодці.

Власник одного великого ресторану в Ню Йорку купив на ліцитації американських воєнних кораблів, що їх визнано непригідними до дальшої служби, підводну лодку старого типу і переробив її на відділ свого підприємства. Змінивши відповідно нутро лодки, він замінив деякі сталеві частини склом, щоб відвідувачі могли бачити тайни моря. В цьому ресторані подають тільки страви з риб.

17 літ з кулею в серці.

До ростовської терапевтичної клініки привезли хорого, що жалівся на болі в околиці серця. При пересвітлюванні його рентгеном викрили в його серці нечайно кулю: на екрані було видно, як вона лежала у правій коморі серця і ворушиться з кожним скорчем серцевого мішка. З допитів раненого виявилося, що в 1918 р. він був ранений у груди. Так куля находилася в його серці 17 літ і тільки в останньому часі почала йому дошкуловати.

Мармурові дороги.

Кілька французьких журналістів, як оповідав "Жур," їхало недавно попри мадярське село Миколіч на Угорщині. Їх вразила незвичайна білість дороги. Журналісти зайшли до гром. уряду і тут довідалися, що ця дорога зроблена з чистого мармуру. Біля села находяться богаті поклади мармуру. Вивозити його нема куди, він на місці дешевший, як асфальт чи инший камінь і оце з нього зробили дорогу.

Як у Львові полювали на малпу

З наукової установи у Львові, т. зв. "Біольогічного Інституту" проф. Вайгля при вул. св. Миколая втікла малпа, яку спровадили там до наукових дослідів. Проф. Вайгель заалярмував пожежну сторожу. Змобілізували погоню, зложену з пожежників і комінярів. Малпа показалася дуже спритна та спокійна в утечі. Власник Інституту хотів підійти її банаиом, та малпа банан з'їла і втікла дальше. Передісталася на дахи університету, костела св. Миколая та камяниць при вул. Длугоша. Пожежники й комінярі здоганяли її на дахах. На вул. Длугоша, св. Миколая та Мохнацького зібралася юрба людей, що приглядалися погоні. Тимчасом малпа вбігла на стрих дому ч. 5 при вул. св. Миколая й пропала всім з очей. Пожежники вважали, що дальше не мають що робити та по двох годинах даремної погоні пішли до касарень. А малпа зі стриху дісталась на сходову клітку, потім закралася тайком до спальні одного адвоката, який якраз спав по обіді. Малпа положила лапу на адвоката, він пробудився й страшенно перелякався, побачивши якесь чорне сотворіння.. Настрашений адвокат не знаючи про що йде, вибіг на балькон. Люди, що були зібрані на вулиці, побачивши збентеженого адвоката закликали: "Малпа, малпа." Щойно тепер адвокат зрозумів у чім річ, пішов до хати, замкнув двері і так врешті зловив малпу.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Учитель: Хто мені скаже, до якого ужитку служить скіра корови?

Івась (підносить пальці і каже): Я знаю.

Учитель: Ну, скажи Івасю, але голосно, щоби всі чули.

Івась: Щоби корова трималася разом, а не розлетілася.

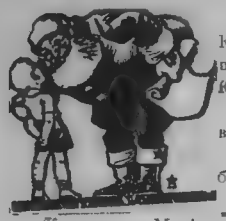

Мала Славця наслухалась, що Санта Клавс дає дарунки дітям, що ходять до школи. Пішла до школи. А коли Санта Клавс завитав до школи, питає Славку:

— "А що Славцю, чи богато тебе навчили в школі?"

— "Ще не богато, - відповіла Славця, - бо учителька казала ще прийти...."

— o —

Кондуктор: Мені прикро, прошу пані, але мушу сказати, що стація, до якої їдете, згоріла. Якраз про се ми довідалися.

Пані: Не журіться тим, думаю, що все буде гаразд. Правдоподібно до того часу, заки наш поїзд там дойде, то вони стацію відбудують.

— Назви мені чотири домашні звірята.

— Одна велика кітка і троє котенят.

— Кілько регуляторів у твойому радіо?

— Три: моя теща, моя братова і моя жінка.

Гість: Я чув, що ваша донька навчилася Есперанто. Чи вона плавно говорить?

Мати (сердечно зі запалом): О, як родовита!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Чотирнацятьліття Понтифікату Св. Отця Папи Пія XI. — Папа у Вязниці — Блудний Син — Стара Історія — Життя св. Ґерарда — Не Поклонюся Божкам — Молитва до Марії — Вестальки — Перервана Служба Божа — Чи Біблія Спасає? — Великі Рокованни Станіславівщини — З Церкви і Світа — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА ЛЮТИЙ

1.—С. Макарія прп.
2.—**Н. Мит. і Фарис.** †Евт. В.
3.—П. Максима ісп. Неофіта мч
4.—В. Тимотея ап. Анастаз. мч.
5.—С. Климентія свящмч.
6.—Ч. Ксені прп.
7.—П. †Григор. Богосл.
8.—С. Ксенофонта прп.
9.—Н. Б. Син. Пер. мощ. Й. Зол
10.—П. Єфрема прп.
11.—В. Перен. мощий Ігнат. смч
12.—С. Трьох Святителів
13.—Ч. Кира і Йоана безср.
14.—П. **Лютий.** Трофима
15.—С. Стрітення Господне
16.—Н. Мясоп. Сим. і Ан. прор.
17.—П. Ізидора прп.
18.—В. Агафії мч.
19.—С. Вукола прп.
20.—Ч. Партенія і Луки прп.
21.—П. Теод. вмч.
22.—С. Никиф. мч.
23.—Н. Н. Сироп. (Вел. Піст)
24.—П. Власія смч.
25.—В. Мелетія еп.
26.—С. Мартиніяна прп.
27.—Ч. Авксентія прп.
28.—П. Онисима ап.
29.—С. Памфил. Валент. Пив. мч

УСТАВ НА ЛЮТИЙ

2.—Нед. Митаря і Фарисея:— Глас 8. Еванг. утреня 11. На великій вечірни 10 стихир: 7 воскресних гласа і 3 Митаря, Слава: Митаря, І нині: Догмат. На літургії тропар воскресний, Слава: кондак Митаря, І нині; Богородичен. Апостол зач. 296. Еванг. Луки зач. 89.

9.—Нед. Блудного Сина:— Глас 1. Євангеліє утреня 1. Полиелей і "На ріках Вавилонських" аж до неділлі Сиропусної включно. На літургії тропар воскресний, Слава: кондак Блудного, І нині: Богородичен. Апостол зач. 135. Євангеліє Луки зач. 79.

12.—С. Трьох Святителів:— Всеночне. На утрені євангеліє Йоана з. 36. На літургії апостол зач. 335. Євангеліє Матея зач. 11.

15.—С. Стрітення ГНІХ.:— Всеночне. На утр. євангеліє Луки зач. 8. На літургії по третім антифоні входное празника і тропарі празника. Апостол зач. 316. Євангеліє Луки з. 7. місто "Достойно" ірмос.

16.—Нед. Мясопусна:— Глас 2. Еванг. утр. 2. На літургії тропар воскресний і празника, Слава: кондак нед. Мясоп. І нині: кондак празника. Апостол зач. 140. Еванг. Матея з. 106. Місто "Достойно" ірмос празника.

23.—Нед. Сиропусна:— Глас 3. Еванг. утр. 3. На літургії тропар воскресний. Слава: кондак нед. Сиропусної, І нині: Богородичен. Прокімен нед. Сиропусної. Апостол з. 112. Еванг. Матея зач. 17.

Від неділлі Митаря і Фарисея до неділлі Блудного Сина загальниця. 24 початок Великого Посту.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 2 **Лист за Лютий** **1936**

Святіший Отець Папа Пій XI.

о. Р. Хомяк, ЧНІ.

Чотирнацятьліття Понтифікату Св. Отця Папи Пія XI.

В день Трьох Святителів, це є 12. лютого цього року минає 14 літ від хвилі, коли св. Отець Папа Пій XI. вступив на престіл святого Петра.

Хто з читачів "Голосу Спасителя" не чув про нинішнього Папу Пія XI? Мабуть не має такого між приятелями та читачами нашого місячника!

Папа Пій XI. це один з найчинніших і найповажніших людий нинішнього часу. Його словам прислухується весь світ. Його слава сягає далеко поза границі католицького світу, писав недавно один гіндус некатолик.

Св. Отець Пій XI. це одна з найвизначніших постатей, що покликані були на Апостольський Престіл кермувати Христовим Кораблем.

Поміж його великими, дійсно історичними ділами, це без сумніву: Католицька Акція та Лятеранський договір. На основі того договору в році 1929. привернено наново суверенну Ватиканську державу, що є незалежною державою св. Отця.

Щоб уздоровити нинішне людство, що попало в ціле море нещасть, що стоїть над берегом пропасти й на передодні заглади тому, що відпало від Бога й від науки Ісуса Христа, бо усунуло Бога та науку Христову з державного та родинного життя, св. Отець, як законний сторож Христової науки і життя після неї, взиває всіх людий до любови, згоди і єдности в Христі.

В тій ціли взиває чи радше зобовязує всіх католиків, усіх світських вірних, щоби працювали поруч чи рівнобіжно з духовенством над поширенням і закріпленням Христового царства на землі.

Та співпраця світських людий з церковною єрархією називається "Католицькою Акцією."

І цей могутній рух співпраці світських католиків з духовенством над відновленням в Христі нинішнього зматеріялізованого та здеморалізованого світу є одним найкращим ділом Христового Намісника, теперішнього Папи Пія XI.

У славних своїх енцикліках: *"Divini illius Magistri," "Casti connubii"* і *"Quadragesimo anno"* перестерігає Христовий Намісник ціле людство перед небезпекою, що йому грозить та вказує дорогу, що нею має воно йти.

У першій, говорячи про християнське виховання молоді, підчеркує св. Отець, що воно має бути оперте на засадах Христової віри; що перше право на виховання дитини має Церква, як установа Божа, що має дбати про спасіння душі дитини, відтак родичі, що дали тіло дитині, а вкінці держава, якої ціллю є дбати про дочаснетуземне добро своїх горожан. Передусім тоді держава має занятися вихованням дитини, коли родичі, з браку середників, не мають змоги дати їй відповідного виховання. Одначе держава, як установа людська, даючи виховання дитині, не сміє відступати від засад-правд обявлених Творцем-Спасителем усього людства. Та керманичі деяких держав погордили Божими засадами й установили нові закони, деколи зовсім противні Христовій науці. З тої причини повстали в деяких краях навіть напружені відносини між Церквою й державою; та Церква, просвічена св. Духом, не уступила і ніколи нікому не відступить безсмертних душ повіреної собі Богом дітвори.

У другій представив ясно св. Отець науку католицької Церкви що до супружа, вказуючи на затроєні боляки, що загрожують родині, з якої повстає Церква й держава та вкінці подає середники, як винищувати ті грізні боляки, щоби заховати здоровою родину та осягнути святість супружа.

У третій, з нагоди 40-літньої появи енцикліки Папи Льва XIII: "Rerum novarum" звертає св. Отець увагу всьому світові на актуальність суспільного питання, порушеного цею епохальною Енцикліков та на розвязку тої пекучої справи в дусі чинної любови та християнської справедливости. Крім того пригадує в тій енцикліці обовязки і права робітників та працедавців, а рівночасно підчеркує, що чоловік крім дочасних справ, має ще важніші справи, іменно обовязки злучені з істнуванням безсмертної душі.

Святішого Отця Пія XI. називають: "Місійним Папою." І слушно! По Католицькій Акції, справи місій, навернення нещасних поган та привернення незєдинених братів до Христової Церкви, це головна журба й печаливість Христового Намісника. Ось на виразне бажання св. Отця Пія XI. заряджено, що один день в році буде зватися "місійним днем."

У тім памятнім дні католицький світ не може забути тих, що блукають поза Христовим стадом, передусім того дня він має своїми жертвами та молитвами благати Небесного Отця, щоби приспішив поширення місій, навернення поган та зєднання з Церквою Христовою всіх відлучених братів.

Щодо східньої Церкви, то Папа Пій XI. ділом і словом доказав як високо її цінить. Ось що він заявив 24. березня 1927 р. перед учительським збором та студентами Орієнтального Інституту в Ри-

мі: "Хиба для нікого не є це тайною, з якою батьківською любовю звертається Наше серце до Сходу, в бажанні обняти весь цей великий та безмежний Схід, зі всіми його дітьми, зєдиненими і незєдиненими; зєдиненими тому, що вже є злучені вузлами віри та послуху; з незєдиненими власне тому, що є відлучені, щоби могли зближитися та, щоби вчинилось з цього множества душ одно стадо, так бажане Божественним Пастирем!" ("*L'Union des Eglises*", Пад. — Груд. 1929 ст. 170).

Мабуть ніхто з його попередників не виявив тільки батьківської любови й печаливости пастирської для східних Церков та не змагав так до їх зєднення з Христовою Церквою, як це чинить теперішній св. Отець Пій XI. Про це виразно свідчать його енцикліки, між іншими отсі: "Rerum orientalium" "Mortalium animos" і "Ecclesiam Dei" написаної з нагоди тристалітньої мученичої смерти св. свящ. Йосафата, Апостола єдности церковної. У тих письмах взиває св. Отець усіх католиків, передусім католиків західньої Церкви, щоби збільшили свою дбайливість відносно орієнтальних студій, їх обрядів і звичаїв та посвятилися великому ділу зєднення Сходу. Кожний почин і труд, що стремить до зближення незєдинених з Христовим стадом св. Отець Пій XI. з радістю витає та благословить його.

Для нас, Українців виявив Папа Пій XI. за час славного свойого понтифікату богато зрозуміння та щирої прихильности, так для нас греко-католиків, як і загалом для цілого українського народу.

Заледви 6. лютого 1922. вибрано його Папою й укороновано 12. лютого на Христового Намісника, а вже його батьківське серце болїє над гіркою долею українських братів, умираючих з голоду в большевії. Щоб прийти їм з чинною поміччю, св. Отець в перших місяцях свойого понтифікату висилає папську комісію, зложену з дванацятьох католицьких монахів, щоб наситити голодних та приодіти нагих братів, одним словом, щоб охоронити їх перед страшною-голодовою смертю. А на харчі, одежі та лікарства, що їх папська комісія так радо розділяла потребуючим в большевії, жертвував св. Отець Пій XI. два і пів мілїона лір (A.A. *S. t.* XIV. ст. 419.) Той щедрий дар Христового Намісника та обильні жертви християнського світу позволили, що папська комісія протягом многих місяців, від 29. вересня 1922 р. аж до вересня 1924 р. могла кормити многі тисячі, в дійсности більше як 150,000 голодних дітей, та спасти їх від страшної-голодової смерти ("*L'Union des Eglises*", Пад., Груд. 1929, ст. 168)

При кінці 1924 р. заборонили большевики папським післанцям продовжати те шляхотне діло християнської любови взглядом "найменших братів"; самих же післанців Христового Намісника приневолили забратися зі свойого "раю," того справжнього царства сатани. Від того часу почав більшевицький уряд ширити чим раз більше бунт проти Бога. Дітий приказав виховувати в безбожництві та ненависти до Небесного Творця, заборонив їх хрестити та вчити релігії не лише по церквах і школах, але навіть в дома. Священикам заборонено з часом відправляти Богослуження, а вірним ходити до церкви. Одначе, того ще замало було тиранам червоного царства й вони почали розстрілювати дуже много священників або засилати їх далеко на Соловецькі острови; почали нищити богато церков, одні замінювати на кіна, магазини та протирелігійні музеї, а другі зовсім замихати. Що більше, вони почали уряджувати в найбільші християнські свята: Різдва та Воскресення Христового богохульні вистави та походи, щоб висміяти святощі релігійні та тим чином відвернути людий від Бога.

Проти тих страшних богохульств і зневаг та діймаючих духових терпінь "найменших братів" в червоному царстві сатани, Пій XI. перший своїм папським листом з 2. лютого 1930. р. рішучо запротестував і візвав увесь віруючий світ до молитовного походу, щоб переблагати Божественне Серце Христове за ті нечувані зневаги та виблагати кращу долю всім жертвам пролєтарського "раю!"

Неменшу свою печаливість виявив Папа Пій XI. для Українців греко-католиків. Його широке серце здобувається на справді княжий дар, основуючи для синів укр. народу величавий семинар ім. св. свящ. Йосафата в Римі. Завдяки великодушній щедрости св. Отця Пія XI. суми чотирох мілїонів лір, побудовано і посвячено той семинар 12. травня 1932 р. В цей спосіб укр. питомці, з усіх греко-католицьких наших епархій, під оком самого Христового Намісника приготовляються на оборонців церковної єдности та провідників свойого народу. Минувшого року жертвував св. Отець Пій XI. 250,000 лір на розбудову віллі в Кастель-Гандольфо для укр. богословів-питомців. Збудовано там теж дім для СС. Служебниць. Крім того нинішний св. Отець дарував великі суми на інші ріжні українські духовні інституції як: церкви, монастирі, сиротинці і т.п.

Чи за ту батьківську любов та пастирську печаливість, виявлену стільки разів ділом і словом всему українському народові, зокрема нам Українцям греко-католикам, не заслугує св. Отець Пій XI. з нашої сторони на вдячність і пошану? Мабуть ніхто цього не запе речить!

Тому з нагоди його чотирнацятьлітнього кермування Христовим Кораблем виявім Його Святости Пієві XI. нашу синівську вдячність і привязання! Піддаваймося радо під його пастирський провід! Не вагаймося боронити його авторитету та благаймо кожного дня, щоб Всевишній поміг йому ще многі літа якнайкраще правити католицькою - Христовою Церквою!

Папа Пій XI. у Вязниці

(Пригода з давніших літ)

Теперішний Папа Пій XI. був славним туристом. Любив дуже гори Альпи і нераз виходив на найвисші їх вершки мимо великих труднощів і негод. Навіть одну альпейську гору названо іменем його роду: Ратті. До пятьдесятого року свого життя відзначався тим великим замилуванням до високогірської альпейської туристики.

Одного разу мав він дивну пригоду. Пригода трохи дивна, але правдива. А все те задля того, що любив виходити на найвисші верхи гір.

Діялося то перед світовою війною.

Вибрався на прогульку в гори, яка скінчилася тим, що учений о. Ахиль Ратті, теперішний Папа, дістався до вязниці.

А було це так.

Приїхав він до Пінероло і замешкав в палаті архієпископа. Хотів ще раз урядити прогульку в італійські Альпи, і то прогульку велику. Одного дня, як тільки свитало, вирушив в гори. Але день з початку, ясний і гарний почав змінятися. Показалася мрака на склонах гір Монте Альберджіян; мрака густішала і посувалася в долину. Неначе навмисно: мрака сходила в долину, коли будучий Папа, о. Ратті, виходив з трудом на найвищу гору.

В такім случаю не тяжко о нещастя. — О. Ратті вже був досить високо. Затримався. Не знав, що робити. Він був сам без провідника. — Насувалася така густа мрака що йти наперед було неможливо. І небезпечно. Постановив вкінці звернути з означеної дороги і взяти іншу хоч довшу дорогу, щоби вийти на верх гори з другої сторони. Щастя йому сприяло, бо скоро минув найгустіший пас мраки, потрапив на ліпшу стежку і на ній побачив недалеко чоловіка. Показалося, що архієпископ довідавшися, що о. Ратті вийшов в гори сам без провідника, боявся, щоби йому не сталася яка небезпечна пригода, післав за ним провідника. Був ним стрілець з Торре Пеліче. Він знав гори дуже добре. — О. Ратті йшов тепер разом з провідником на верх гори.

Але дорога ставала щораз прикріша. Треба було вспинатися по стрімких склонах гір; земля і каміння зсувалися під ногами, а до того легка мрака їх закривала. Не легка була дорога і не дуже приємна.

По чотирох годинах тяжкої дороги вийшли вкінці на якусь досить високу площу. Мраки там не було, а прегарний вид широко отвирався в даль. Колиж там станули, почалася та дивна пригода,

якої не сподівалися. Побачили именно перед собою двох жовнірів, узброєних, вартуючих.

Саме тоді відбувалися на пограниччу військові маневри. Військова команда порозміщувала вартові станиці в горах, щоби остерегчися перед шпігунами. Жовніри, що були на сторожі в тих станицях, дістали строгий наказ арештувати кождого, кого тільки стрінуть.

Арештували о. Ратті і його провідника. Нічого не помогли їх толкування, що вони не є шпігунами, що мають тільки намір вийти на Монте Альберджіян яко прогульковці. Дальше оправдувалися, що не є чужинцями, але родовитими Італійцями. Нічо не помогло. Мусіли слухати жовнірів. В їх товаристві звернули з дороги і найшлися вкоротці в канцелярії військової команди дотичного відтинка.

Тимчасом вже западав вечір. Службовий старшина не міг порозумітися з головною кватирою. Туристів не позволяв випускати. Мусіли оба заночувати в імпровізованій.... вязниці. Була то мала, тісна кімнатка в гірській хаті — певно, що не так вигідна як в палаті архієпископа в Пінероло. А ще до того — військо, що завжди знає свою службу: забило двері на ніч цвяхами, а вікно затарасували дошками, щоби арештанти, підозрілі о шпігунство, не вийшли в ночи з тої вязниці.

Доперва на другий день порозумілися з головною командою, з палатою архієпископа, — подали свої імена, витолкували все, що зайшло, — і аж тоді бідних туристів випущено на волю. —

Така то була пригода.

По многих літах, коли о. Ахиль Ратті став Папою з іменем Пія XI. і принимав паломників з Пінероло у Ватикані, завважив в громаді прибувших пінерольців також того стрільця з Торре Пеліче. Говорив веседо кілька мінут з ним, товаришем своєї случайної неволі: як то колись оба мусіли посидіти у вязниці. Але таки вийшли на волю. —

Блудний Син

(За Мілєром подав о. Н. Копаківський ЧНІ.)

Коли це було?

Докладно сказати трудно, але можна сказати, що було це перед многими, многими літами.

В однім краю жив, богатий, дуже богатий і щедрий чоловік. Мав він великі череди худоби і численні отари овець, мав богато землі і богато слуг, що служили йому.

Чоловік той був добрий і мав серце для всіх. Слуги любили його.

Мав він двох синів і їх любив дуже. Любив їх так, як добрий тато може любити своїх дітий.

Старший син був добрий і послушний. Молодший син був злий, впертий, непослушний і зіпсутий. Приставав зі злими приятелями, вертав до дому пізно вечерами, марнував час на забавах, піянстві і розпусті.

Добрий тато журився, богато терпів в своїм серцю задля того злого поведення свого молодшого сина. Раз по раз упоминав його, просив його, щоби уникав злого товариства, пригадував йому слова правдивої народної пословиці: "З яким пристаєш, таким ся стаєш." Деколи картав його острішими словами а навіть карав.... але все було надармо. Син був непоправний. Приятелі його часто говорили до нього:

"Який ти дурний, що позволяєш, щоби тато тебе карав! Колиби так на нас, то ми не позволилиби на це. Знаєш що! Візьми від тата свою пайку і йди геть від нього. Тобі прецінь належиться якась часть маєтку! Коли відійдеш від тата, будеш тоді своїм власним паном, зможеш ходити, куди захочеш, будеш робити, що захочеш!"

І негідний син пішов за злими вказівками своїх зіпсутих приятелів. Прийшов до свого тата і сказав:

"Не можу тут бути довше з вами. Не хочу, щоби ви завсіди обходилися зі мною як з дитиною. Не люблю, щоби ви мене постійно упоминали і картали. Дайте мені мою частку, що на мене припадає. Я маю вже досить розуму, щоби подбати про себе!"

А тато зі жалем в серцю сказав до нього:

"Сину, дитино моя! Щож я тобі такого злого зробив, що так до мене говориш? Чому хочеш мене покидати? Чи так відплачуєшся мені за мою любов?"

Але син, нечулий на смуток батьківського люблячого серця, сказав:

"Дайте мені мою частку і кінець. Не хочу довше тут з вами перебувати!"

Добрий тато видів сліпу впертість свого сина, але не міг сина переконати. Дав йому його частку, що припадала на нього, і сказав:

"Дорогий сину! Коли не хочеш слухати слів твого тата, коли не хочеш довше тут остати зі мною, — бери проте свою частку. Я не хочу робити тебе нещасливим..... Ти думаєш, що ті зіпсуті твої приятелі, з якими пристаєш, є добрі для тебе і тебе люблять. Ти помиляєшся. Коли вони змарнують з тобою всі твої гроші, тоді вони відвернуться і покинуть тебе....Коли ти був ще безпомічною дитиною в колисці, то я складав для тебе твою частку. Я носив тебе на своїх руках, а ти кликав мене тим солодким іменем "тато." Тоді ти був чистий і невинний. А тепер чого я діждав? Чи я сподівався, що прийде для мене такий час, що моя дитина, яку люблю цілим серцем, покине мене, щоби віддатися свобідному гулящому життю? Сину, дитино! Чи можеш так скоро забути вітцівську любов? Щож більше міг я для тебе зробити, а не зробив? Чи хочеш покинути той щасливий дім, ди те вродився? Чи хочеш опустити ті стіни, що так часто чули мої зітхання і молитви за тебе, що можуть тобі сказати, як дуже люблю тебе! Не покидай мене, сину, але лишися тут бодай доти, поки смерть не замкне моїх очий. Тоді зможеш відійти собі, куди захочеш...."

Так говорив добрий тато. Але серце сина було непорушне, каміне. Він став невільником гріха нечистоти, а нечистота нищить всяке благородне чувство, робить серце жорстокішим і більше неми

лосерпим чим серце дикого льва.

Злий син взяв гроші, свою частку, і скоро відійшов.

** **

Блудний син! Покинув свій вітцівський дім і пішов далеко в чужі сторони. Хотів піти можливо найдальше, щоби без страху якоїсь догани міг задоволити злі бажання свого серця. Там, далеко від батьківського ока, кинувся стрімголов в найганебніші проступки. День по дневи, ніч по ночі, переводив на піянстві, марнотравстві і розпусті. Переводив свій час і марнував свої гроші в товаристві приятелів і приятельок, яких життя повне ганьби і встиду, а кінець їх вічні муки.

** **

Змарнував гроші. Скоро знищив свою частку і попав в дуже велику нужду. Просив приятелів, щоби йому помогли. Думав, що вони не покинуть його в прикрій нужді, — вониж показувалися такими вірними його приятелями в днях його достатку. Відвідував одного по другім, але всюди приймали його холодно і згірдливо. Ані один не поміг йому, ані один не змилосердився над ним.

Вкінці старався найти собі якусь службу. Але ніхто не хотів його наняти, бо всі знали, що він не звик до праці і знали також його злий характер. Зрештою, в тім часі дуже богато було без роботи.

Блудний син майже умирав з голоду. А тоді в тих сторонах панував щей голод. Нещасний син нераз умлівав з голоду. По довгих просьбах удалося йому нарешті нанятися у богатого чоловіка тої сторони пасти свині.

Як низко він зійшов! А був улюбленим сином свого вітця. Живучи в вітцівськім домі одягався в гарну і дорогу одіж, йому служили многі слуги, жив в достатках, — а тепер він, понижений раб, нікчемний пастух свиний! Тепер босий, без накриття на голову, одітий в подерті лахмани. Щоби заспокоїти свій голод, він брав лушпиння, яке давано свиням. В тім своїм нещастю почав говорити до себе:

"Ах, як тяжко я терплю! Слуги в домі мого вітця мають подостатком що їсти, а я, його син, умираю тут з голоду."

** **

Раз сидів зажурений, опущений і погоджений всіми, умираючи з голоду.... Ввійшов в себе, застановився над собою....Почав роздумувати про минувшину, як щасливий він був у вітцівськім домі. І та думка про дім і про доброго тата викликали в ньому докори совісти.

"Ах, який я був нерозумний! Колиб я був слухав упімнень тата, я бувби тепер щасливий. А тут зі мною обходяться як з найгіршим рабом. Я тут умираю з голоду. Пси їдять ліпше з тих окрушин, що спадають від столів мого вітця, чим я тут, його син. Тут я мушу брати від свиний, з їх корита лушпиння, і то їсти.... Покину це місце. Встану і верну до мого вітця. Може він мені простить....Я знаю, що я дуже зранив його серце. Знаю, що не заслугую на прощення від нього. Знаю, що я не поводився як добрий син. А одначе, я відчуваю, що любов мого вітця до мене не завмерла. Його серце буде мене боронити більше чим я сам себе бороню. Як тільки відізвуся до нього тим милим іменем "отче," він дасться порушити і змилосердиться наді мною. Так, я піду до нього без страху і скажу йому: "Отче, согрішив я проти неба і перед тобою. Я негідний називатися твоїм сином. Але прости мені і прийми мене принайменше за одного зі своїх слуг...."

Як постановив, так зробив.

Піднісся, щоби вертати до свого тата.

Але куситель стояв коло нього і шептав:

"Гей, роздумай! Що ти хочеш робити? Вертати до свого вітця? Таж ти не можеж вертати до свого вітця в такім стані. Ти покритий лахами. Отець твій буде стидатися тебе. Він не признається до тебе. А крім того, дорога за далека: ти зблудиш. На тебе нападуть розбійники і дикі звірі. Подумай ще: ти тепер за слабий, умлієш по дорозі і умреш. Почекай ще кілька днів. Цей голод в цій країні не буде завсіди тривати, він скінчиться. Поволи ти прийдеш до себе і буде тобі добре. А коли вернеш до свого вітця, він буде на тебе сварити і буде з тобою обходитися гірше чим перед тим. Коли вернеш тепер, кождий скаже, що ти боягуз."

Постанова сина одначе була тверда.

Мимо всіх діявольських покус, син рішився вернути до вітця, хоч мавби поконати найбільші трудности.

Йому було жаль, що так зле поступив. Він каявся.

Рішив направити все як найліпше після своєї можности.

** **

Добрий отець з тревогою очікував повороту сина. Кождого дня виходив на дорогу, дивився у всіх напрямах, чи не побачить сина, щоб вертав. Дні минали за днями, а він плакав і молився за свого страченого, блудного сина.

Раз стояв на дорозі і його старечі очи доглянули в далечені, що хтось йде в напрямі його дому. Видно було, що подорожний бідно одітий і струджений. Йшов поволи, крок за кроком, хитався.

Бистре вітцівське око зараз пізнало, що той обдертий, струджений подорожний, то був його давно погибший син. Пізнав сина, якого лице було бліде і висохле.. З неописаним криком радости: "Сину, дитино!" побіг йому на стрічу.

Якаж була стріча?

Її описати трудно.....

Каючийся син упав на коліна і закликав зворушеним голосом:

"Отче, я согрішив проти неба і перед тобою. Прости—"

Отець не позволив йому докінчити.

Він вже простив йому все.

Обійнив сина, цілував його, а слези радости спливали по його старечім лиці.

В одній хвилі розійшлася всюди весела новина, що погибший син вернув назад до родинного дому.

А веселий отець кликав до слуг:

"Ідіть і принесіть найдорощу одежу для нього, вложіть дорогоцінний перстень на його палець, приготовіть вечеру-бенкет! Тішмося і радуймося, бо син мій був умер і ожив, був згубився і найшовся!"

Велика радість настала в домі вітця.

** **

Це оповідання є ширшим переповідженням притчі о блудним сині, що записана в святій Євангелії (Лука 15. 11-32).

Що вона означає?

Богатий, щедрий, добрий отець представляє Вога, що є добрим нашим Вітцем, нашим Господом і Сотворителем.

Блудний син представляє всіх тих, що в засліпленню своїм гонять за богатствами, потіхами-розкошами і почестями того світа, а через то забувають на ту благородну ціль, для якої їх Господь Вог сотворив, і через смертний гріх стратили ласку і приязнь Всемогучого Вога.

Нещасне положення, в якім находиться блудний син, позбавлений всякої людської помочи і вигоди, представляє виразно в наших думках нещасливе положення тих, що живуть в стані смертного гріха.

Невсипущі зусилля блудного сина, щоби вернути до дому свого вітця, служать як взір для тих, що опустили Вога, але щиро бажають знова вернути до Нього яко свого Небесного Вітця.

Як отець приймає свого блудного сина, так Господь Вог у своїм безграничнім милосердю приймає кождого каючогося грішника.

Злі приятелі того блудного сина представляють всіх тих, що живуть в грісі, відкладають своє навернення на пізнійше і вкінці умирають нерозкаяні.

Добрий син, що лишився при вітцеві, представляє всіх тих, що аж до кінця свого життя поконують покуси світа, діявола і власного тіла, зносять хрести і досвідчення цього життя в тій великій надії, що Вог надгородить їх в небі за ту вірність в Його службі.

СТАРА ІСТОРІЯ

Йосиф Гайдн, славний німецький музик, був сином бідного колодія в Роран (Rohran), в Долішній Австрії Його тато любив грати на арфі, а мама часто при тім співала своїм гарним голосом. І то було першою причиною, що розбудила той музичний талант у славного композитора.

Одного дня був він в товаристві многих інших визначних музиків. Повстало питання, в який спосіб найліпше є відсвіжити свою память, коли хтось вже змучений умовою працею.

Один сказав: "Що до мене, то не находжу нічого так успішного, як шклянка доброго вина."

Інший знова так сказав: "Коли мої думки починають слабнути, покидаю свою роботу і йду в товариство, а в товаристві моя память відсвіжується."

"А що ви думаєте, Гайдн?" спитав його один з приятелів.

"Я беру **свою вервичку,** яку завжди ношу з собою," — відповів скромно славний муж. "По відмовленні кількох десяток переконуюся, що відчуваю відсвіження і на тілі і на умі."

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ 5.
(Продовження)

Щобн постанови, які він собі взяв що до послуху, були йому безнастанно перед очима, він часто собі говорив: "Послух взглядом моїх настоятелів має мене запровадити до неба." Або знова: "Воля настоятелів, це воля мойого Бога." Не треба й казати як дуже ці гадки причинилися до його совершенного послуху.

Ми вже бачили як-то він був послушний, коли ще був на світі. Пригадуємо собі з певністю тую маленьку подію в Мартина Понютта, коли то Ґерард відгадавши бажання свойого пана, щоби принести оливи, не отягався, не вичікував навіть щоби Мартин йому й сло во сказав, але побіг сейчас. З тим більшою ще ревністю та запалом вправлявся він в цій чесноті від хвилі коли-то вступив до Згромадження. Його співбраття нераз собі говорили: "Ґерард геть чисто вмер для власної волі." Він зложив був з неї цілопальну жертву Богові. Його воля від тепер була воля Божа, воля його настоятелів.

Може декому видавалося, що монах це людина нещаслива, тому що все мусить залежати лиш від инших та ніколи не може робити те що йому подобається. Зовсім противно! Коли слухає то він робить якраз те що хоче, бо його бажання є сповняти у всім волю Божу, воля Божа є щоби він слухав того що йому приказують. Чиж може тоді хтось бути нещасливий коли він щиро служить Богові та сповняє його святу волю? Ні! Є лиш одно нещастя, а то якраз неслухати та переступати прикази Божі. В тім якраз полягає тайна того щастя та вдоволення яке відчуває правдиво послушний монах, тому що він є все переконаний що сповняє Божу волю. Його совість спокійна. Воля Божа і його воля де одно.

Так як діти, що лиш тоді щось доброго зроблять коли слухають своїх родичів, так і монах тоді лиш має заслугу за свої діла коли сповняє їх з послуху. Проте святий Апостол Павло напоминає вір них словами: Слухайте в простоті вашого серця.....не про око щоби подобатись людям, але як слуги Христові, що сповняють волю Божу від серця, та служать з доброю волею як Господеві а не як людям." Таке вже заряджения Божого Провидіння щоби ми слухали тих що мають власть над нами, бо до них сказав Христос "Хто вас слухає, мене слухає."

Послух Ґерарда відзначався передусім точністю та скорістю. Він не отягався ні хвилинки але слухав сейчас. Слухав радо, а всі прикази виконував з як найбільшою веселістю, хочби й як що трудне було. Він не знав що то значить отягатися. Його уха були готові щоби слухати приказів, руки до виконування наложеної праці, ноги до припорученої подорожі. Коли почув голос дзвона що кликав його чи-то до праці чи на духовну вправу, сейчас покидав свої заняття, та спішив, не отягаючись.

Так він був вже скорий до послуху, і так не розважаючи багацько, виконував прикази настоятелів, що ці мусіли бути дуже обережні коли йому що приказували. Кожніське слівце мусіли вони наче важити, бо він приказу ніколи инакше не розумів як лиш дослівно. Хочби що й було сказане жартом, то він брав це сейчас за вправний приказ і виконував. Хай послужить слідуючий примір.

Отець Кафаро назначив був його одного разу дверником. Наперід як віддав йому ключі, дав йому ось який приказ: "Як-що лиш вчуєш що хтось при дверях дзвонить, то щоб ви й не робили, де-б ви не були, лишайте всьо сейчас та спішіть відчиняти двері. Не треба щоби люди довго чекали коли приходять до монастиря." Ґерардові не треба було ніколи два рази те саме говорити, і він старався як міг щоби цей приказ виповнити дослівно та точно.

В кілька днів опісля пішов він до пивниці, щоби спустити з бочки вина в збан. Нараз чує а при дверях хтось дзвонить. "Треба мені сейчас бігти отворити двері," каже собі сам до себе Ґерард, і не гаючись, як казав йому о. Ігумен, біжить до дверий. Не мав він часу й збан положити, але так як держав його під чопом, так і поніс зі собою. Вже ось-ось добігав до дверий, аж тут надходить о. Ігу-

мен.

—"Ви куди, брате, з тим біжите?" питає.

Ґерард спокійно відповів що вчув дзвінок, а що о. Ігумен казали йому сейчас спішити, то він і біжить туди, та не мав навіть часу позіставити в пивниці збан на певнім місци. На таку відповідь о. Ігумен не знав що й сказати, однак не міг скрити свойого невдоволення, та не числячись дуже зі словами, сказав півголосом:

— "Йдіть собі геть, та сховайтесь в піч!"

Ґерард взяв собі це за приказ, та місто піти отворити двері, пішов до пекарні, та вдійсности заліз у піч і сидить.

Бог знає доки бувби там сидів як-щоб так не пекар, що прийшов, по якімсь часі, щоби запалити в печі. Можемо собі представити як він здивувався та злякався коли, отворивши піч, аж там скулившись та звинувшись в клубок, лежить брат Ґерард.

— "Що ви тут, брате, робите? — питає. Вилізьте-но сейчас, хай я розпалю в печі."

Та Ґерард і не думає відти виходити, але спокійно відповідає:

— "Отець Ігумен казали мені сховатися до печі і я мушу тут так довго бути, доки вони самі не прикажуть мені звідсіля вийти."

Брат пекар бачить що нічого з ним не зробить, біжить до о. Ігумена та оповідає що зайшло та просить щоби були ласкаві приказати Ґерардові винестися з печі, бо він мусить палити.

— "Ах! мій Боже!" скликнув о. Ігумен, "тому братові Ґерардові треба хиба кожніське слово важити, инакше то він всьо бере на сліпо."

Та в тім о. Ігумен нагадав собі що бачив Ґерарда зі збанком в руках.

— "Біжіть, — каже — братчику, скоренько до пивниці! Я йому казав що як лиш вчує при дверах дзвінок, щоби всьо лишав та чим скоріще біг подивитися хто прийшов. Я його бачив перед хвилиною як йшов до дверий зі збанком в руках: він певно десь не закрутив чопа в бочці! Там десь тепер в пивниці халепа!"

Братчик біжить сейчас до пивниці, глядить, аж справді чіп стоїть отвертий. Та ось чудо! Мимо того що бочка була до половини повна, хочби тобі одна крапля вина втікла! Братчик сейчас прикликав о. Ігумена та инших отців і братчиків щоби подивилися на чудо. Усі не могли тим надивуватись. Тоді о. Ігумен промовив:

— "Сподобалось Господеві забавлятись, з тим хлопцем, в надзвичайний спосіб! Треба його лишити в спокою. Хай його Бог провадить дорогою, якою хоче."

Всі тоді пізнали що Господь Бог вибрав собі Ґерарда щоби його запровадити до великої святости незвичайними дорогами.

Так як Господь за непослух карає так вміє Він послушних

щедро нагороджати. В особливший спосіб є Йому милий простодушний, скорий та сліпий послух. "Хто сейчас дає, два рази дає" каже пословиця. То значить що цей що дає сейчас, так начеб дав два рази тілько; а хто сейчас слухає, цего послух має подвійну вартість і він одержить подвійну нагороду: одну за це що слухає, а другу за це що слухає сейчас.

Не є це так тяжко слухати настоятеля що є добрий та лагідний, що наче правдивий батько, любить своїх підданих і старається щоби їх ніколи нічим не вразити, і уникає таких приказів, що моглиби справити прикрість. Колиж однак настоятель є строгий, суворий та нетерпеливий; коли йому, не дай Боже, бракує дещо здорового розсудку, або коли дає прикази що найбільше разять нашу власну любов, тоді треба добре себе побороти щоби послухати. Треба мати сильну віру щоби бачити в нім особу Ісуса Христа. А однак настоятель- хтоб він не був і якийби він не був добрий чи злий, розумний чи ні, як-що приказує, то не в своїм власнім імени але в імени Ісуса Христа. "Хто вас слухає, мене слухає" каже Наш Божественний Спаситель. А тому що настоятель розказує в імени Божім, треба його слухати сейчас, а його прикази сповняти точно, радо, без шемрання та нарікання.

Ґерардові було байдуже хто був його настоятель і який він був. Йому о те не ходило. Одно його обходило: сповняти волю Божу. Хай любий читатель розбере це сам із слідуючого приміру. Було це в цвітни 1750 року. На прохання епископа з Мельфі, Святий Альфонс урядив в тім місті велику місію що мала відбутися в катедральній церкві. Тому що на такі великі місії йшло звичайно велике число отців місіонарів, — часом двайцять і більше, — то святий Альфонс призвав рівнож майже усіх отців з Ілічето. Ігумен монастиря, о. Кафаро, якого святий Альфонс уважав за одного зі своїх найлучших місіонарів, мусів рівнож піти. Вдома остало заледви кілька молодих отців. Одному з них о. Матеєві Кріскулі, повірив о. Кафаро заряд дому. До цього часу ніхто його ще як слід був не пізнав, що він до цього уряду не надається. А нераз то вже так Бог дозволяє щоби настоятелем була людина що до цього уряду нездатна, щоби в той спосіб досвідчити підданих які мають тоді нагоду збирати великі заслуги.

Таким якраз оказався о. Кріскулі. Була це людина хоровита, нервова та якогось дивного характеру. То попадав, ізза не знать якої марної причини, в лютість, то знова ставав сумний та суворий: до нікого й слова не промовить. — Пізніще, 1755 року, це так далеко було посунулось, що він за порадою, настоятелів виступив зі Згромадження. — Досить з того що на разі він зістав тимчасово настоятелем на кілька тижнів. Був це перший раз що він побачив се-

бе на чолі спільноти, то? і давай показувати, що він уміє бути строгий. Почав він тоді всім досолювати.

Кому вже як кому, бідному Ґерардові тоді такой добре дісталось. Отець Крісколі його з засади не любив, бо йому була сіллю в оці латідність, скромність та святість покірного братчика. Він постановив на нім пімститися кілько лиш вліземься. Покути сипались на нього одна за другою. Здавалося начеб на кождім кроці його переслідував. Ґерард за увесь то час його настоятельства, не почув від нього ні одного лагідного слова. Все лиш строгі напімнення та нагани. Майже, що дня мусів, за покуту, постити о хлібі і воді, їсти сидячи на земли серед їдальні, або лизати підлогу. Тим лизанням підлоги так йому надоскулив, що в кінці, на рапавих дошках видно було виразні сліди крови.

Що вже нашого святого новика найбільше боліло, то не були ті тілесні кари та покути, бо цих він не лякався, а противно, бажав їх усім серцем, і йому ніколи не було їх досить, але було йому найприкріще те, що нераз позбавляв його святого Причастя. Хотяй як він з цього терпів, і то через кілька тижнів, доки не повернув домів о. Ігумен, то ніхто не почув з його уст найменшого нарікання, бо і як міг він нарікати, коли в воли настоятеля бачив волю Божу, а в його особі особу Ісуса Христа? В цих душевних терпіннях памятав він на свою постанову: "Мій Боже, з любови до Тебе я буду слухати моїх настоятелів, начеб я в них Тебе самого бачив, і начеб я Тебе самого слухав. Буду жити так начеб вже не я але Ти жив в мені. Хочу геть чисто піддатись воли тих що будуть мені приказувати. Мій Господи, я жию лиш одиноко на те щоби сповняти Твою святу волю."

"НЕ ПОКЛОНЮСЯ БОЖКАМ!"

В часі кровавих переслідувань в перших віках христіянства зловлено раз одного звичайного селянина і запроваджено його перед статую Юпітера, поганського божка.

"Поклонися нашому богови, сип кадило на огонь, на жертву йому!"

"Ні!" — відповів спокійно селянин Варлаам. "Я покланяюся тільки одному правдивому Богови."

Почали його катувати — але надармо.

Вкінці силою витягають йому руку над огнем так, щоби полумінь досягала його долоні і на долоню його сиплять кадило.

"Кидай кадило на огонь, а випустимо тебе на свободу!"

"Ні! Не поклонюся божкам вашим! Одному правдивому Богу належить поклонитися!" — говорив Варлаам і непорушно стоїть з витягненою рукою. Полумінь бухає, вже досягає і лиже йому долоню, вже розходиться дим кадила, але він стоїть непорушно. — Перепалилася долоня, кадило згоріло ,але сильне серце мученика Варлаама не відреклося свого правдивого Бога.

Сильний характер Варлаама!

М.П.

Молитва до Марії

"Исполни, Чистая, веселія сердце моє,
Твою нетлінную дающи радость."
(Повечеріє).

Як прийдуть тії дні,
Ті дні, де сум холодний
Спокій душі розвіє, —
Веселости тоді
У серце влий мені
Маріє!

Як прийдуть тії дні,
Коли мене самого
Покинуть дорогії....
О, не лишай тоді
Мене лихій судьбі
Маріє!

Як прийдуть тії дні,
Як вічно дні сумнії
Ще більше збуденіють, —
Бадьорости тоді
У серце влий мені
Маріє!

Як прийдуть тії дні,
Де хмарою зневіра
Шляхи душі засіє, —
Відваги влий тоді
У серденько мені
Маріє!

Як прийдуть тії дні,
В яких грізна розпука
Життя з основ підрве, —
Огрій теплом тоді
Ті звалища мої
Маріє!

Як прийдуть тії дні —
Останнії, страшнії, —
Життя як заніміє....
Дай вічної тоді
Веселости мені
Маріє!

Весталькі

ТРЕТЯ ДІЯ.

1. Ява.

Кімната як в другій дії.

Фавстина (сама в білій одежі)

Треба мені троха самоти. Мушу бути сама зі своїми гадками, зі своїм щастям. О Ісусе, тепер, коли я вибрана на Твою ученицю, коли моя душа чистіша від тої білої ризи хрещення, тепер понимаю твою любов. Як дивними твої дороги, Господи, і як скоро йде нагорода за підданяся твоїй волі. Заледво я казала себе записати в катехумени, в громаду оглашених, і вже Варус, котрого я уважала на все пропащим, прийшов пожелати мені за моє навернення. Він страдав ізза розлуки Христа ради. Скоро тільки освячаюча вода звогчила моє чоло і я вирекласа поганських блудів, віддав мені свою вірність і любов. (думає). Як щасливі булиби ми, колиб могли свобідно та без перепони визнавати нашу віру. Тепер треба заховувати найстрогішу обережність. В глубокій ночи муснмо ми найбільше дві разом по черзі виходити з дому в дорогу до Катакомбів і так само таємно муснмо вертати.... Чи малоби тамтим що недоброго приключитися? Так довго їх не ма. Піду подивлюся чи не йдуть.

2. Ява.

Фавстина, Мірра.

Мірра: Шляхотна пані, я забула сказати тобі, що наші добрі сестри Агничка і Лукія, єслн можливо буде для них, мають прийти тут також цеї ночи щоби святкувати твоє хрещення.

Фавстина: О, ті добрі приятельки, як вдячна я їм за їх участь в нашому щастю. Чи Тулліюс вже тут, Мірро?

Мірра: Ні, ще ні.

Фавстина: Він так довго не вертає. Коби їм хоть не приключилося яке нещастя.

Мірра: Тільки неспокій робить час таким довгим, але в товаристві Туллія є Валєрія і Фабіяна цілком безпечні.

Фавстина: То правда. (бере Мірру ніжно за руку). Дорога Мірро, як зовсім інакше буде вею від тепер. Тепер ми на все сестрами в Христі.

Мірра: О добра Фавстино, цеї ночи здійснилося моє найгорячійше бажання, тепер я вповні щаслива.

Фавстина: Я так само, Мірро. Від тепер не буде вже ділити нас

ріжниця роду і стану. Тобі завдячую те нескінчене щастя. А щоби ти ніколи не могла того забути, хочу подарувати тобі памятку нинішного дня, котра остане тобі на все дорогою.

Мірра: Я цего не зробила і тому також не заслугую на нагороду.

Фавстина: Жадних короводів. Ходи, Мірро, сестричко. (обі відходять).

3. Ява.

Валєрія, Фабіяна (в ризах білих).

Фабіяна: Ми перші тут, Валєрія. Другі прийдуть певно також скоро.

Валєрія: Я так дуже бажаю розказати їм моє щастя.

Фабіяна: (весело). Гарна я тепер, Валєріє? (стає перед Валєрією).

Валєрія: Певно, люба Фабіяно. Ніколи не виділа я тебе так красною.

Фабіяна: То зі щатя. Тепер білість нашої хрестної одежі чорною в порівнанні з блеском наших душ.

Валєрія: Ніколи не думала я, щоби чоловік міг бути таким щасливим на землі.

Фабіяна: О, як вдячна я Богу, що нас тої ночі випровадив зі святині Вести і покликав до своєї святої віри.

Валєрія: То ми завдячуємо добрій Кікілії, найминіша Фабіяно. Як мужно перебула вона терпіння і пожертвувала мученичу смерть за наше навернення.

Фабіяна: І з якою любовю мусить тепер споглядати на нас з неба коли ми охрещені і перший раз могли спожити небесний Хліб.

Валєрія: Аж до тепер очевидно хоронила нас Пречиста Діва. Але тепер коли ми вповні христіянки, зачнеся і для нас борба.

Фабіяна: Перша завзятість в пошукуванню за нами сильно зменшилася зачерез невдачність їх змагань і незадовго ніхто за нас і не подумає.

Валєрія: Не вір в це, Фабіяно. Коли Гавлюс раз заприсяг пімсту, він не спічне, поки її не заспокоїть, хотя малоби то і літами тревати.

Фабіяна: О, Валєріє, як я дрожала і яку трівогу чула в серці, коли ми прийшли просто Катакомбів і той чоловік так остро на нас дивився; я боялася, що нас пізнасть.

Валєрія: Давніше могла мене гадка про смерть лякати, а тепер дивлюся на неї як на спасення з цього вигнання і перехід до милої вітчини.

Фабіяна: Я чуюся тепер рівнож сильна і колиб мені загрожувала смерть, я не думаю, що я задрожалаби.

Валєрія: Давби ласкавий Ісус, щоби ми ще довго могли Йому тут служити і Його любити, але коли моя смерть пожиточніша чим моє життя, радо його офірую.

Фабіяна: Як обильно зійшла ласка Господня на цей дім. Одної ночі чотири розпращалися з поганством.

Валєрія: Чуєш, наші сестри надходять. Нехай Богу буде хвала.

4. Ява.

Ті самі, Фавстина, Мірра, Германа.

Фавстина: О дорогі сестри ви вже тут, а я думала, що ми мусимо на вас ждати.

Фабіяна: Люба Фавстино, чуєшся тепер вповні щасливою?

Фавстина: О, моя душа не година висказати щастя.

Германа: (в білій одежі). Я не година сказати, що діється в мені, але радо віддалаби всю мою кров, щоби всі могли зазнавати того щастя, що мене наповняє.

Мірра: То внутрішне солодке чувство не зменшається ні не зникає з часом; я би навіть сказала, що воно ще росте, колиб це було можливим.

Фабіяна: Моє серце неначеби хотіло розірватися в груди; чи в небі можна бути щаслившою?

Валєрія: Від першої хвилі, коли зачали мене навчати, зявився в моїм умі ясний образ, котрий небавом перемінився в горяче бажання. Тепер я вам о тім скажу. Колись посвятили мене проти моєї волі фалшивій богині Весті. Чи вартаби я ще стати обручницею Ісуса?

Мірра: О Валєріє, яким взнеслим покликанням наділяє тебе Господь.

Фабіяна: То є також моїм найсердешнішим бажанням, щоби посвятити себе солодкому Ісусови.

5. Ява.

Ті самі, Агничка, Лукія.

Агничка: Добрий Бог все зриває найкращі квіти для себе.

Всі: Мир Божий з вами, любі сестри.

Агничка і Лукія: І Його благословенство нехай товаришить вам всюда.

Фабіяна: Я вже трівожилася і бояла, що вам щось злого приключилося.

Лукія: Так, ми троха припізнилися. Німфа і Флява були також з нами. Ми чули незрозумілі крики і тому скрилися. Тому однак, що цей галас не зближався до нас, пішли вони домів. А ми прийшли тут.

Мірра: То були певно якісь пяниці, що вертали з празника Вакха.

Агничка: Можливо, я не знаю.

Лукія: Тепер, коли ви дізнали того щастя, що одержали святе Хрещення і коли цілковито залишено пошукування за Весталками, є може найвідповіднішій час, щоби перенестися в іншу околицю.

Валєрія: Наше власне безпеченство і безпеченство доброї Фавстини вимагають конечно, щоби ми опустили цей дім і перенеслися далеко від Риму.

Германа: О добра Валєріє, люба Фавстино, ви мені такі дорогі; можу йти з вами, куда ви підете?

Фавстина: (сумно). Ах, правда, ми мусимо розстатися. Це перший смуток, що мене стрічає; мушу вміти бодро його знести.

Фабіяна: О, Фавстино, моє серце також ранить розлука. Ми тут перебули такі щасливі дні.

Валєрія: Обставини змушують нас, Фабіяно, ми не можемо безглядно наражатися на небезпеку. І я тобі сердечно вдячна, люба Германо, що ти рада з нами піти на вигнання.

Фавстина: На щастя, ми не розстаємося на все. В моїх добрах буде тепер ваше помешкання і що року перебудемо якийсь час в вашому товаристві, подвійно заживати солодкостя спільного життя.

Германа: О ласкава пані, позволь мені піти разом з ними.

Фавстина: Дуже радо, наймиліша Германо; будь їм все доброю слугою і вірною товаришкою.

Мірра: Ти сумна Валєріє? Що це таке?

Валєрія: Нічо, то нічо.

Агничка: Дійсно, мила сестро, скажи нам, що це таке?

Валєрія: Нехай, я маю предчуття, що всі тоті приготовання є без жадного хісна.

Фавстина! (здивована). Як? Що тим хочеш сказати?

Валєрія: Коли я цеї ночі дістала своє Хрещення і вповні заживала блаженьства, нараз став перед моїми очима образ Гавля лютого і завзятого, як все, і я дізнала предчуття немовби незадовго мученичий вінець мав стати нашим уділом.

Лукія: В цім часі страшного переслідування і скаженої люті поганських жреців є це чувство природним при переході на лоно правдивої Церкви і кождий думає що жде його ця взнесла судьба.

Германа: Гавлюс є кровожадний потвор і при тім цісарський трибун, це правда, але ніхто не підозріває вашої присутности в цім домі.

Валєрія: Все таки ця гадка не хоче мене покинути. Все бачу його погляд повний ненависти, спрямований на мене, і в руках тримає пальму і меч.

Фабіяна: (горнеться з любовю до Валєрії; урочисто). О, Валєріє,

щож може Гавлюс зі всьою своєю силою і злобою проти нас коли Господь до того не допустить; а коли Ісус скоро покличе нас до небесної Вітчини, о спішім тоді радо до Нього.

Валєрія: (обнимає Фабіяну). Добра, люба Фабіяно, як ніжно ти вже любиш небесного Обручника.

Фабіяна: (урочисто). О як солодким видається мені мучеництво і смерть, коли о Нім думаю і представляю собі, як моя голова спочиває на Його серці і чую Його погляд на мені.

Мірра: Чуєте той галас? Що то може бути?

Агничка: О небеса! Правда!.... Біжать з поспіхом до цего дому!

Валєрія: Отже не помилилася я. Най діється Божа воля.

6. Явa.

Ті самі, Німфа, Флява.

Німфа і Флява: (з поспіхом, кричать). Втікайте, на Бога, втікайте.

Всі: (перестрашені). Що діється?

Флява: Спасайтеся. Ви зраджені. (Валєрія і Фавстина цофаються, руки на серцю).

Фавстина: Кому грозить небезпека? Говори виразно.

Німфа: Якийсь чоловік сказав Гавльови, що обі Вестальки находяться в цім домі. (переляк і замішання).

Фавстина: Боже, мій Боже!

Флява: Розшаліла товпа з Гавльом на чолі гонить сюда. О, втікайте-ж, поки не за пізно.

Валєрія: (стає на переді, тримає Фабіяну за руку). Єслн нас тут знайдуть, буде то коштувати життя вас всіх. Ходи Фабіяно, ми тут не можемо довше оставати; втікаймо.

Фавстина: О ні, останьте тут. Не кидайтеся на осліп в небезпеку. Я вскажу вам безпечну криївку.

Валєрія: Ні. Спасибі! Ми не можемо вас усіх зачерез себе наражати на небезпеку. Прощавайте!

Фабіяна: Без Божої волі ніхто не годен рушити одного волоса на нашій голові. До побачення любі сестри в небі.

Всі: Валєріє! Фабіяно!

Фавстина: О Боже, вони такой ідуть. (плаче).

Валєрія і Фабіяна: Просіть Бога, щоби нас кріпив. (відходять).

7. Явa.

Ті самі (без Валєрії і Фабіяни).

Мірра: (глядить за втікаючими). Хвала Богу! Вони втікають на противні двері.

Фавстина: Слава Богу! Так вони скоро дістануться на поле і будуть в безпеченстві.

Агничка і Лукія: Пречиста Діва нехай стереже їх.

Германа: Я піду за ними хотьби не знати куда. О ласкава пані, я піду за ними.

Фавстина: Я тобі не бороню, Германо, але будь осторожна. Небезпеки не вільно шукати.

Мірра: Я піду з тобою, Германо; обі будемо за ними шукати і потім знайдемо для них криївку в Катакомбах.

Фавстина: Я піду з вами також. Давайте обернемо плащ, так нас ніхто не пізнає.

Лукія: (благає). Ні, Фавстино, останься з нами. Так богато вас впалоби в очи і булоби для них небезпечним.

Агничка: Задля тої приязни, що її маєш для них, лиши їх пітн самих, Фавстино.

Фавстина: (сумно). Тож ідіть.

Мірра: Ми не вернемо, поки їх не знайдемо живих або погибших. (Мірра і Германа відходять).

8. Явa.

Ті самі без Мірри і Германи.

Фавстина: О добрий Господи Ісусе! Поможи своїм обручницям і охорони їх. О не дай, щоби предчуття Валєрії здійснилося.

Німфа: (прислухується до дверий). Галас віддаляється знову, вже не йдуть далі сюда.

Лукія: (перелякана). О Боже, що то має означати?

Німфа: (прислухується). Чуєте товпа закричала радісно. Чи ті бідні такой попались у їх руки?

Фавстина: (жалісно). О то не може бути.... Та добра люба Фабіяна та шляхотна Валєрія в руках тих розбійників? О Господи пощади їх!

Агничка: (потішає) Опамятайся, Фавстино, і пригадай собі останні слова Фабіяни. Волосок не спаде з вашої голови, коли Бог не допустить.

Фавстина: Твоя правда. Я не смію сумніватися о Його всемогучості і доброті.

Лукія: Як-же ти довідалася, Фляво, що йдуть сюди шукати за Весталькамн?

Флявія: Коли ми ще були разом і почули невиразні крики і галас, ми подумали о вакханаліях і пішли гет. Тут нараз почули крик: "Смерть Весталькам. Смерть зрадницям богині. До дому Фавстини."

Німфа: На дворі знову всьо тихо. Найменший шум не доходить сюда.

Агничка: З яким бажанням говорила Фабіяна о мучеництві і огляданню свого Обручника.

Фавстина: Ах моє серце щемить з трівоги і смутку. Тепер доперва розумію я вповні, як дорогими вони мені стали.

Флявія: Наколи Господь хоче украсити їх голови подвійним вінком дівства і мучеництва, величаймо Його святу волю.

Лукія: (молиться). Солодкий Ісусе, дай їм сили і кріпости в борбі і через твою любов провадь їх до побіди.

Фавстина: Тепер мені всьо ясне. Останній раз ми стиснули наші сестри в наші рамена; вже ніколи не зобачимо їх на цій землі.

Німфа: Ще не зникла вся надія на зобачення, доки Мірра і Германа не вернули.

Агничка: Чую кроки: хтось іде; вони вертають і самі.

9. Ява.

Ті самі, Мірра і Германа.

Мірра: (входить). Вони перебули борбу і заживають вічної радости на небі.

Всі (схиляють голову кажучи): О Господи нехай буде возвеличена твоя свята воля.

Фавстина: О, Мірра, оповідай всьо що знаєш.

Мірра: Коли ми вийшли і дістались серед товпи, ми зобачили на нашу втіху, що обі дівиці спаслися, коли нараз залунав клич: "Ось вони." Ми обернулися. Як вони там стояли в білій хрестній одежі, подабали вони на ангелів серед розшалілої товпи.

Германа: Ангелами були вони в дійсности.

Мірра: Серед глуму і насмішок забралася товпа з ними на Форум. Тут приказали їм пожертвувати кадило богині. Коли вони гордо відмовили, стали знущатися над ними і спровадили їх перед мале підвищення, де сидів Гавлюс.

Всі: Гавлюс, той потвор.....

Мірра: Я передерлася блище. Гавлюс старався солодкими словами намовити Валерію до відступства від віри. Обіцяв їй життя, богацтва, почести і коли згодиться, то стане його женою. "Ні, закликала вона, я є Христіянка. Ісус моїм Обручником, Його одного люблю, Йому одному служу."

Фавстина: Хоробра мужна діва!

Мірра: Гавлюс поблід з люті. Він грозив і наставав і коли і то її не захитало, скочив нараз до неї і вбив їй свій ніж в серце. Вона впала взад в обняття Фабіяни.

Агничка: О слава Тобі Ісусе! Що не захиталась в борбі.

Мірра: Зобачивши кров, Гавлюс попав в шал. "А ти мала ти також не склонишся перед моєю волею?" засичав до Фабіяни, "Я рівнож Ісусова обручниця, я також Христіянка, убий-же мене", закликала відважна Фабіяна і його ніж впився також в її серце. Зі словами: "Ісусе я йду" впала на трупа Валерії і обі здобули пальму по-

біди.

Агничка: Тепер оглядають вони без заслони Вічне Світло і їх найгорячіші бажання серця є сповнені.

Германа: Нехай святі мученици дістануть для нас від Христа підпору і силу в борбі.

Лукія: І дадуть нам подібну до їхньої світлу побіду.

Фавстина: Поклонімся святій Божій Волі і величаймо Його доброту і могучість.

Конець.

— o —

ПЕРЕРВАНА СЛУЖБА БОЖА

(З місій на Ґанґом)

О. Діонізій затримав свій мотоцикль і веселим усміхом відповів на радісну овацію темношкірних своїх овечок, що прийшли громадно на його повитання. Прибув до того села індійського з головної оселі місійної, положеної над берегом Гангу, великої, святої ріки Гіндусів.

Було в грудни, в свято Непорочного Зачаття Божої Матери. Село не мало ще власної каплички, але тільки одна з обширніших ліпянок критих пальмовим листям, приладжена і прикрашена цвітами була тимчасово капличкою — мешканням Бога утаєного під видами хліба. За престіл служила подорожна пака багажова прикрашена у всякий можливий спосіб. Бракувало тільки дзвона, але тонг

заступив його достаточно. Катехіст своєю палкою видзвонював на нім як на цимбалах. Був то старець дуже високого росту, мав великий вплив серед мешканців села. Говорено про нього, що в молодших літах, коли був ще поганином, занимався з поводженням факірством (чародійством, чарівництвом).

Приготовивши престіл, о. Діонізій убрався у свої священичі ри зи і почав св. Службу Божу. Нарід співав, а катехіст служив священикови. По Євангелію була коротка екзорта, яку люди вислухали в глибокій мовчанці і зібранню духа, а відтак дальше йшли співи аж до освячення. Голови всіх похилилися до землі в глибокім акті адорації — богопочитання. А коли перегомонів останній звук гонгу і коли очи клячучих спочали на престолі, якесь дивне порушення перебігло каплицю, вирази молитви завмерли нагло на устах вірних. Діти, що клячали найблище священика, остовпіли і зір свій звертали то на престіл, то на вірних. Священик молився в глибокім совокупленню. Скінчив молитву "Отче наш," а служачий діткнувся рамена священика і прошептав:

— Отче, не рухайтеся!

Не прочуваючи нічого злого, місіонар звернув своє лице до говорячого.

— Не рухайтеся, отче! — шептав з натиском Гіндус, — стійте спокійно, як лист пальмовий в горяче полудне.

Золотий дискос яснів на ілитоні, а на дискосі Тіло Христове під видом хліба. Священик поглянув на ілитон. Мала змія, що належить до найбільше їдовитих гадюк в Індіях, висунулася з цвітів, що стояли для прикраси на престолі і сунулася на білий обрус. Страшне мале звіря порушило дискос, помнуло освячені частиці і агнець, а притягнене блискучим золотом чаші сплелося перстенями довкола підставки святої чаші.

о. Діонізій блідий, погружений в молитві, розумів дуже добре, що найменший рух бувби фатальний, — бо укушення тої змії спроваджує смерть в несповна пів години, — стояв о. Діонізій непорушно як статуя.

Служачий віддалився скоро з каплиці. За хвилю вернув несучи ніж і сопілку, якої уживають заклиначі вужів і занявши своє місце при престолі почав вигравати характеристичні сумні мельодії. Змія нагло стала наче нерухома, заслухана в чародійську музику, а тимчасом другий Гіндус приніс осторожно посудину повну молока. Катехіст перервав грання, взяв посудину з молоком і поставив її на краю престола по лівій стороні, потім не тратячи часу, подув знова у свою фуярку. Як тілько змія почула запах свіжого молока, — скоро із видним неспокоєм опустила чашу, приповзла до приманчивого молока і лакомо занурила в нього свій їдовитий писочок.

Якраз тої хвилі чекав катехіст. Нагло умовк голос сопілки, а у воздусі блиснув ніж і тонка струя крови бризнула в воздусі, а тіло змії серед корчень впало у стіп престола.

Небезпека минула.

Місіонар дальше кінчив св. Службу Божу.

Того ранка довше, чим звичайно відправляв благодарення. При виході з каплиці сказав до нього весело старий катехіст:

— Однак, отче, щастя ваше, що я за молодих літ був заклиначем змій. Того прецінь не заперечите?

Місіонар засміявся і сказав:

— А знаєте, про що я думав в тій хвилі, мимо мого страху? Той вуж омотаний довкола чаші пригадував мені дуже на вужа в раю.

— Так, отче, — закликав катехіст, злий дух довкола наших душ.

— Так, злий дух, стережіться його!

І того вечора місіонар не потребував більше говорити. —

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Байбельницькі Проповідники й инших ріжних Релігійних Сект

Нападаючи на Католицьку Церкву і її улад, проповідники ріжних релігійних сект вказують на те, що деякі католицькі священики мають деякі хиби. Так, мають, бо хто без гріха? А чи вони, себто ріжні проповідники і взагалі всі люди суть святими? Колиби люди, до яких належать також католицькі духовні були безгрішними, то нетреба би було приходити Ісусови на світ, на землю. На запит, хто безгрішний, Ісус Христос відповів: **"Ніхто а тільки Бог."**

Хоч католицькі духовні мають хиби, однак розумний чоловік через се не буде обкидати болотом всьої Католицької Церкви і її нищити, бо він знає, що священик не є церква, ані церква не є священик. Церква і священик,— се ціґрубні дві справи, тіла, іституції. Вони не є одно, як не одно є огородник і огород. Як ніхто неможе винувати Ісуса Христа і всіх апостолів за вчинок Юди Іскаріотського, а всього села за те, що в нім є злодій. Кождий священик має відповідати за повірене йому стадо (Жнд. 13.17.), се вистарчає для розумного, щоби не мішав священика з церквою.

Хоч священики мають свої хиби, як всі инші люди, проте про них говорить св. Іван Золотоуст:

"Почесть яку оказуємо священикови, оказуємо Богови, а св.

Франц з Ассізі говорить: "Колиби я рівночасно побачив священика і ангела, то я вперед поздоровивби священика." Священик є посередником, що заступає людий перед Богом (св. Єронім). Він є ангелом Господним (Мал. 2—7). Священики мають власть, якої не мають ангели (св. Августин).

Коли накидаються байбельницькі проповідники на священиків, та показують на їх хиби, які часто бозсовістно в десятеро помножують, треба читати 23 главу Матея, 3 стих, де сказано: "Що скажуть вам держати держіть і робіть, а по ділам їх непоступайте." Се Христос сказав, до письменників і фарисеїв, а не до священиків, але байбельницькі проповідники пристосовують се до священиків. Коли навіть так, то в сказанім міститься повне оправдання священиків і цілком відсуває той погляд, щоби вірні утікали від церкви і організували собі другу якусь церков.

Коли так справа мається з католицьким священиком, то приглянімося тепер до байбельницьких та інших протестанських проповідників. Що про них каже св. Письмо? Каже: "Богато бо приходити буде в імя Моє, кажучи: Я Христос, і зведуть многих (Мат. 24—4). То саме повторяє Євангелист Марко 13—5; 6, а також 21—22. Коли ж Католицька Церков істнує від часів св. Апостолів, то певно, що вище сказане відноситься виключно до новомодних проповідників і їх віри, яку голосять. Якщо була би в них правда, як ложно про се вони голосять, то не мислимо є, щоби Ісус Христос ждав дві тисячі років на відкриття ними своєї правди. Вони є ті лжепророки, робітники лукаві, що прикидаються апостолами Христовими і не треба дивуватися їм, бо сам сатана прикидується ангелом світла, каже св. ап. Павло (II. Коринт. 11, 13—14).

Всюди на початках христіянства бачимо, що священиків рукополагали, або висвячували епископи. Про них сказано в Діяніях Апостолів, що вони т. є. епископи, мусять бути в Церкві, іменно: "Тим достерігайте себе і все стадо, в котрому вас Дух святий поставив епископами пасти Церков Божу, котру придбав кровію своєю (Діян. 20—28).

Епископи на разі були апостоли і вони зараз виконували рукоположення над священиками та над епископами. Перше таке рукоположенє бачимо в Діяніях Апост. 13—3, а також до Тита 1. 5. І протестантські проповідники покликуються на рукоположення, але їх рукополагають такі, що не мають жадної власти від Ісуса Христа, як і вони самі, бо у протестантів власть рукоположення скінчилася на заложителях ріжних сект.

Коли на Синоді в Александрії 319 р. внесли аріяни скаргу на епископа Атаназія, що зле обійшовся з священиком Ісхирасом, Синод відкинув сю скаргу, тому що Ісхирас не був легальним священиком, бо висвятив його звичайний священик, а не епископ. Видимо з того, що власть священика стояла дуже високо, отже говорення проти священичої власти нині всякими сектантськими проповідниками, не має піддержання в початковім христіянстві, як і тепер не має. Лютер, Вікліф та Гус, скасували священичу власть, попали в єресь і від того часу і до нині творяться нові церковні проповідники і витворують час від часу нові віри.

Йти за такими проповідниками, значить тратити ласку Божу, що її може дати лише священик через святі Тайни Церкви, значить запропастити душу. Се сказано виразно в св. Письмі: "Не занедбуй твого даровання, котре дано тобі пророцтвом, з положенем рук священства. Про се дбай, в сьому пробувай, щоб успіх твій явний був усім. Пильнуй себе і науки; пробувай в свому, се бо роблячи і сам спасешся і ті, що слухають тебе" (1 Тимот. 4. 14—16) Зі слів: "і сам спасешся і ті, що слухають тебе" видко, що спасенне залежить також від рукоположення. Се піддержує також і сей стих: "Коли рощина свята, то і замісс; і коли корінь святий, то і вітте" (Рим. 11—16). Се всім сектам не до вподоби і вони про се ані згадують, а що так написано і так повинно ся вірити, то незбитий факт. Так вимагає св. Письмо і закон.

Після вищого розглянення св. Письма, погляньмо тепер на саму Церков та її організацію. Що є Церков? Церков, се світова організація вірних, з одною наукою христіянських правд, з тими самими св. Тайнами і одним Головою, з одною вірою в ті правди, отже засади її мусять бути вічні і незмінні. Вже то саме, що Христос бажає собі одної церкви з одним пастиром (Ів. 10, 16). вказує на те, що не вільно кому небудь, як небудь і коли небудь основувати нову віру; впрочім самий предмет "віра" є за поважна річ, щоби її реформувати, чи нову видумувати. В Европі найвисше образований чоловік не мріє про те, щоби реформувати або основувати нову віру, то в Америці і Канаді, перший—лучший ледащо, береся реформувати або основувати нову віру. Він коли вже формально не пропо відує, то каже "така а така має бути віра, так і так повинно ся розуміти віру" а тут за ледви уміє підписатися, а про історію, і інші галузи наук ані згадай.

Католицька Церков є найбільша світова організація. Вона числить 305 мілионів вірних. Нема народу, котрий би до неї не належав. Вона не лише сильна тому, що має найбільше число вірних, але і тому, що вона має найліпші інституції, школи, шпиталі, сирітські захоронки, пресу і т.д. Вона найбільшу і надобрійшу посідає бібліотику і найвище вишколене духовенство в порівнаню з іншими вірами цілого світа. Вона веде найвищу дипльомацію і тому в Ватикані 35 держав тримають амбасадорів. Про щось подібне в

інших християнських організаціях ніхто і не думає, а се лише тому, що в неї один володар Папа Римський і для него не існують політичні кордони, бо католики є в кождім краю. Тому проти него, а взглядно проти системи Католицької Церкви, боряться спільно всі, хто не католик і помимо сего величі і значіння Католицької Церкви не ослабляють. Крики, критики і відпадки від неї лише її скріплюють. Слідіть за послідних 25 літ сеї борби в Канаді, від коли приван дрували сюди Українці, знайдете повне оправдання вище сказаного.

Байбельництво, чи інша протестантська секта є насмішкою в порівнаню з Католицькою Церквою, а організація їх системи наче діточа іграшка. Вже те саме, що там в них нема здорових засад, чоловік з природним хлопським розумом не повинен в той бік навіть дивитися — і він так зробить, наколи думає про церков, а не про шопку, що нині така, а завтра буде інша. Він дасть собі таке питання, що коли від часів Лютра протестанство поділилось на сотки вір, то що буде, як воно буде так за старе як Католицькая Церков? Кільки тоді буде сект? Хто їх буде в силі почислити? (В самій Канаді нині є понад 200 вір). Він зрозуміє, що мимо бундючности байбельництва, що ніби воно працює в цілім світі, вийде з того пшик, бо нема засад вічних і сталих. Є тільки анархізм, шум і крик. Тому свідомі люди до байбельників не належать, а самі темні.

Увага:

Ми не хочемо переборщувати справи. Кожду річ мусимо брати річево. Бог має стояти напереді всього, бо він є наш Творець, Батько, який має мати перше місце в нашім серцю, в родині, в суспільности. Другу інстанцію по Богові має мати в нас місце Розум, розумне і льогічне думання.

Коди протестанство так сильно роздробилося (в Канаді є 157 ріжних прот. вір, в Америці аж 1005), то що за сенс бувби католикови покидати одиноку і спасаючу віру, віру католицьку та йти в протестанство? А далі, чиж не говорить простий розум, щоби тіж самі протестанти покидали своє неоправданє протестанство та лучилися з Католицькою Церквою?

Многі протестанти вже покинули прот. віру в Англії, Америці і в инших краях і вернулися до св. Католицької Церкви, в якій були їх батьки і прабатьки, однак богато більше ще не навернулися. За те що не всі протестанти навертаються до католицької церкви (а противно дальше коляться) винні найбільше самі проповідники, які дер жать маси в на нічім опертім протестантизмі. На своє оправдання проповідники говорять не тільки дуже по дурному але навіть смішно. На запит, що вони не мають дійсного і правдивого рукоположения, кажуть: "Мене Бог покликав на проповідника."

Який смішний а заразом і дурний викрут. Бо хтож Бога може питати, чи Він дійсно покликав проповідника бути проповідником? Проповідникови найлекше таке оправдання, — його цілком певно підозрівається о надужиттю Божого маєстату, яким він закладається! Бог нікому дипльомів не дає і такий викрут для нього каменем преткновення.

Що більше? Покликаючись на Бога, проповідник відсуває на бік не тільки духовні семінарії, де учать теольогію, як шлях пізнання і розуміння Бога і Його волі, але і всяку иншу школу. З їх "оправдань" можна прийти легко до такого заключення, що коли може Бог покликати проповідника до поширення свойого Царства, то чому не може бути **учитель учителем, правник правником, лікар лікаром, військовий старшина старшиною** без шкільних дипльомів? Ніби лише вони є любимцями Бога, яким Бог дає свою ласку і знання, а всі инші мусять пріти над книжками у школах, як якісь великі переступники яких Бог відкинув від себе.

др. Ю. Олесницький

Великі Роковини Станиславівщини

(13. XII. 1900.)

День 13. грудня 1900 записався нестертими буквами в памяти Станиславівщини. Того дня вшанувала станиславівська громада свого владику Андрея гр. Шептицького з нагоди його імянин та іменування його найвищим достойником греко-катол. Церкви.

Іменування його в 1899 р. станиславівським епископом приняла українська станиславівська громада з резервою. Була вона тоді маленька. "Руська Бесіда" мала тоді ледви 15 членів, головою був малосвідомий купець Теодор Стахевич. Правда, кілька осіб греко-катол. було тоді на найвищих становищах у Станиславові, одначе були це урядовці-австріяки, що в житті не вживали української мови, а до свого походження не дуже то признавались. Усі вищі місця в духовній єрархії займали не менш відчужені від свого народу москвофіли. Українці були просто привикли до того, що з ними ніхто не числився, не вміли стояти в обороні своєї національної гідности, не берегли прав, які прислуговували їм і їх мові.

Вже від 1885 р. існувало у Станиславові єпископство, одначе до того часу владики стояли осторонь від своєї пастви.

Перший станиславівський єпископ Юліян Пелеш, — це була людина умом і наукою дійсно дуже визначна, одначе в приватному житті мало приступна. Він присвятився цілковито упорядкуванню і введенню в життя своєї єпархії окружувався лиш москвофілами та іменував майже цілу москвофільську консисторію, та позатим жив хіба з кількома дідичами в окрузі. Поза церквою бачив його нарід хіба часто в пишному повозі, запряженому чудовими кіньми, при чому на переді повозу сиділи в лискучій золотими гудзиками ліврії льокай і візник. Для нього скромна українська громада майже не існувала.

Другий єпископ, Юліян Куїловський, людина дуже доброго серця і благої вдачі, але ані теольог, ані взагалі нічим не визначна особа; єпископом став він лиш тому, що був напів поляком-повстанцем. Увесь час свого єпископування перебував він з малими винятками на селі в Перемищині, а дійсна управа дієцезії була в руках москвофільської капітули.

Не диво, що після того з резервою поставилася станиславівська громада до номінації нового владики, тимбільше, що це був граф і вихований між чужими. Здавалося, що буде, як досі бувало.

Одначе новий владика від самого початку на кожному кроці поступав послідовно так, як це йому казала його віра, добро церкви, народній обовязок і народня честь. Кожний його крок був предметом подиву.

Угорські українці під крилами мадяризації не мали тоді з Галичиною ніяких звязків. Вони зовсім забували, що вони з нами один нарід. Згідно з нашим ритуалом до свячення владики треба трьох єпископів, тож через брак третього нашого єпископа в Галичині треба було просити єпископа поляка. Щоб навязати тіснішій звязок з угорськими українцями і могти мати на них вплив, виїхав новий владика ще як єпископ-номінат на Угорщину, відвідав там монастирі й обох єпископів (ужгородського і пряшівського) та запросив їх на своє висвячення до Львова. Оба приняли його з великою радістю, але в останній хвилині не прибули, бо мусіли виїхати на зїзд мадярських єпископів до Будапешту, куди їх покликав будапештенський кардинал. Тому в останній хвилині мусіла капітула таки просити на третього святителя львівського польського суфрагана єпископа Вебера. Але навязані із закарпатськими українцями звязки не перервалися і були початком до пізніших спільних виступів усіх греко-кат. єпископів.

Вже сама поява нового владики викликувала всюди пошану для його достоїнства. Виступи його як свідомого українця вимагали пошанування в нім і його національности.

Вже у Львові, де львівська капітула уладжувала свято його свячення, була з тої причини мала колізія. Новопоставленого владику витав перший після давного звичаю намісник, як представник цісаря, в урядовій мові. Хтось кинув гадку, що нового владику, як українця, на його бажання повинен перший повитати представник українського громадянства по українськи. Велике з того вийшло замішання. Було богато спорів. Та наресті таки як перший витав нового владику представник українського громадянства в українській мові.

Свято інсталяції нового владики у Станиславові уладжувала знову станиславівська капітула. Вона хотіла все зробити по традиції. Вправді скромні українці зголосили свою участь у привитанні єпископа, а навіть предложили дуже гарний привітальний вірш, написаний поетом Остапом Левицьким, де кожна строфа кінчилась імям: Андрею. Вірш цей мали видрукувати як летючку і роздавати підчас свята, бо так веліла традиція. Брутально відкинув співучасть свідомих українців предсідник капітули: "Нам вас не треба, а вірш хлопською мовою не надається на так велике свято" і замовлено зі Львова вірш у язичію. А приготовляючи свято, розіслала капітула всім запрошення в урядовій німецькій мові.

На інсталяційний бенкет запросили, як це було у звичаю всіх урядовців від восьмої ранги вгору, себто тих, що мали золотий ковнір. А що між українцями такого достойника не було, то свято мало відбутись без українців, як і попередні. Якось довідався про це владика і припоручив вислати всім нові запрошення в українській мові, а на бенкет запросити також трьох представників українців, а саме др-а Михайла Коцюбу, тоді провізоричного професора учительської семинарії, проф. гімн. Андрія Шахновича і нотаріяльного кандидата Льва Гузара.

На бенкеті було досі в звичаю промовлятп в урядовій мові. Новий владика відступив від звичаю. Він був українець і промовляв в українській мові. На святі був очевидно станиславівський староста, радник двора Прокопчиц, що був вправді греко-католиком, але ані до церкви не ходив, ані не признавався, що він українського роду. Делегатом від Коломийщини був повітовий маршалок князь Пузина. Відповідаючи на їх урядові тоасти, сказав новий владика до Прокопчица: "Тішуся, пане раднику двора, що тут у Станиславові є старостою ви з руського (бо так себе тоді називали українці) роду і думаю, що ви любите свій нарід, тож надіюся, що в згоді і разом будемо для добра церкви і свого народу працювати." А до князя Пузини сказав: "Також дуже мені мило, князю, що представником Коломийщини є ви, бо й ви походите зі старого, вельми заслуженого руського боярського роду і певно не менш, як ваші великі предки, любите той нарід, котрого кров пливе у ваших жилах!"

З нагоди обняття дієцезії написав владика Шептицький чудовий пастирський лист, в котрім покликується на те, що він зі старого руського роду і між іншим взиває священиків, щоб працювали над релігійним, моральним, просвітним і національним піднесенням народу, щоб підтримували всюди кооперацію і читальні. Цей лист вийшов рівночасно з листом митрополита Куїловського, що накликував священиків і населення, щоб не закладали читалень, не гуртувались у них і їх оминали.

Складаючи візити всім достойникам у Станиславові, владика зложив візити також і представникам українського громадянства, між іншими загально любленому проф. Андрієві Шахновичеві, з яким утримував від того часу все цирі звязки. Тоді то зложив владика у Львові також візити д-рові Іванові Франкові і Михайлові Павликові. А були це люди, з котрими тодішнє громадянство майже зірвало. Наслідки цього були такі, що пізнавши молодого владику, вони оба навчились його дуже високо цінити, як людину винятькової інтеліґенції, розуму й науки. Від того часу вони оба не виступали ні проти віри, ні проти священиків, а Франко навіть під його впливом змінив свої переконання, виступив з радикальної партії і став основником нової національно-демократичної. Цей крок владики зєднав йому молодь, що все була по стороні Франка.

В три місяці по інсталяції владики основано у Станиславові Педаґоґічне Т-во. На перших загальних зборах ухвалено два внесення: 1) що Товариство має відновити заходи в справі оснування української державної ґімназії у Станиславові і 2) оснувати бурсу, щоб збільшити число українців, ґімназійних учеників. Тому, що нового владику як члена сойму вибрали головою шкільної комісії, рішено вислати до нього депутацію, зложену з д-ра Михайла Коцюби, проф. Андрія Шахновича і Льва Гузара. Владика приняв депутацію сердечно, уділив свого благословення новому Товариству і просив, щоб його приняти в члени. Заявив теж, що петицію приймає, внесе її і всіми своїми впливами підтримає, бо українська ґімназія в Станиславові мусить бути.

В 1900 р. вечерниці в память Шевченка у Станиславові були незвичайним святом, бо на них прийшов уперше владика зі своїми крилошанами.

По приїзді владики до Станиславова податковий уряд вислав йому вимір податку в урядовій мові. На основі обовязуючого тоді австрійського закону, що його в практиці ніхто не придержувався, влада мала з українськими сторонами зноситися в їх матірній мові. Тож владика звернув вимір з дописком, що йому присługовує право діставати письма в українській мові. Це викликало всюди велику констернацію, бо в урядах не було тоді українських друків, і всі

письма приймалися в урядовій мові без заміту. Щойно від цього кроку владики стали всі станиславівські уряди зноситися з ним і з капітулою в українській мові. Очевидно — за своїм владикою пішло і громадянство.

Як єпископ за той короткий час свого побуту у Станиславові поклав дуже великі і тривалі заслуги. Застав дієцезію по довгій господарці капітули в неладі. Треба було те все порядкувати, треба було всюди установляти відповідних священиків, треба було заняти Буковиною, де бракувало священиків. Не були всюди пообсаджувані катехитури і не всюди де вони повинні були бути, вони були. І новий владика взявся до діла. Щоб докладно пізнати стан дієцезії, щоб всюди все на місці поладнати, відбув владика канонічні візитації парохій та — що найважніше — звізитував Буковину, звізитував Карпати. Де не можна було доїхати кіньми, там їхав верхом і зате був у таких парохіях, де ні до того часу ні потім не була нога ніякого єпископа. При візитаціях цікавився живо мистецтвом, збирав уже тоді твори давнього мистецтва, збирав старі книжки. Вже тоді, видно, у нього зродилась велика ідея заснування національного музею. Зібрав також велику богословську бібліотеку, що її виїзджаючи, подарував станиславівській капітулі.

Занявся також справою оснування духовної семинарії у Станиславові. Вчеднав на ту ціль в уряду субвенцію, докупив площу напроти єпископської палати і перевів будову; таксамо роздобув фонди на реставрацію і малювання катедри, яку за його часів зачали малювати.

Треба теж сказати, що від самого початку провідною його ідеєю були знані слова великого папи Урбана: "Через вас, українці, сподіюся навернути Схід." Першим почином до тої акції було навязання звязків із Закарпаттям, бо всі українські дієцезії мали тут співпрацювати й експанзія мала зачатися від консолідації всіх грекокат. сил. Надто владика уложив собі спосіб навернення Холмщини. Було тоді в Галичині ще кількинадцять стареньких священиків з Холмщини, що мусіли покинути границі російської імперії підчас касування унії і переслідування уніятів. Новий владика порозумівся з ними і поручив випрацювати плян навернення Холмщини на випадок введення конституції в Росії. Плян цей виготовив у порозумінні з владикою холмщак, о. Уляницький. По введенні конституції мали всі священики вернутись у Холмщину у свої давні парохії, де їх і унію люди так любили. В цей спосіб була певність масового навернення Холмщини. Одначе до введення контитуції і релігійної свободи в Росії не дійшло, а світової війни ті старенькі священики не пережили....

Коли зважити, що владика Андрій Шептицький лиш півтора

року засідав на станиславівськім владичім престолі, що передше дієцезії не знав, що дієцезія та була тоді дуже бідна, бо без ніякої дотації, — то треба подивляти, як він міг у такім короткім часі так зі всім обізнатись, стільки зробити і такі памятки по собі лишити. А все те лиш завдяки його незвичайним спосібностям, завдяки його молодій енергії і праці. Не диво, що все громадянство згуртував він за той час при своїй особі; всі стали одним стадом, а він їх ідеальним пастирем.

Коли тоді виступав молодий владика перед народом, то на кожному кроці била з його виступів повага і краса. А кожний його виступ був розважний, тактовний, доцільний, все носило знамя його великої задачі.

Колиж до Станиславова прийшла вістка, що новий єпископ став митрополитом, щоб дати вислів своїм почуванням, рішила станиславівська громада улаштувати в день св. Андрея академію в честь свого дорогого владики. Ту академію уладжено своїми тодішніми силами в салі Т-ва Моню шка. Вступне слово виголосив радн. Карановнч. Співали хори "Стан. Бояна" і бурси св. Миколая, була деклямація і сольоспів. Усе було таке сердечне, таке щире, з усього била така вдячність, подив і любов, що владика був до глибини зворушений. А коли сольо: "Цвітка дрібная" відспівав малий гімназійний ученик Пачоський (тепер уже небіжчик, був суддею), то владика розцілував, сердечно стиснув і зі зворушення заплакав....

35-літні роковини 13. XII. 1900 — це у нас велике свято. Це теж свято для дієцезії, духовної семинарії, державної української гімназії, Рідної Школи, Просвіти (якої владика є почесним членом) та інших установ.

("Діло" чч. 332 і 333. 1935 р.)

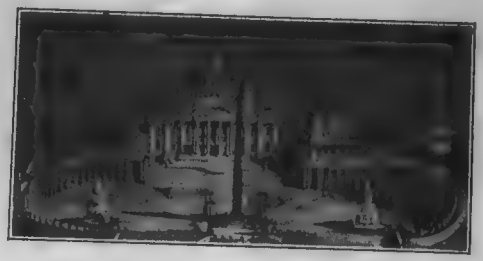

З ЦЕРКВИ І СВІТА

1500-ліття вірменського перекладу св. Письма.

Християнство в Вірменії сягає перших початків християнської ери. Історія ствердила, що ще перед оповіщенням Медіолянського едикту Константина Вел. (313 р.), Вірменія була вже християнською і засвідчила свою віру в Христа морем пролитої крови своїх мучеників в часи римського переслідування в 311 році. Християнська віра дісталася до Вірменії правдоподібно двома шляхами: з Сирії і малої Азії.

Церковною мовою у Вірменії була у перших століттях мова сирійська, а почасти й грецька. Це не дуже сприяло розвиткови християнства, тому талановитий і рухливий монах вірменський, Месроб, постановив перекласти св. Письмо на вірменську мову. В тих його намірах підтримував його тогочасний патріярх Сагак (Ісаак). Месроб, при помочі грецького каліграфа Руфаноса, створив відповідну для вірменської мови азбуку (до нині уживану), що складається із 36 букв і після того взявся за переклад Книги Премудрости Соломона, а своїм співробітникам поручив дальшу працю над перекладом св. Письма. Праця не йшла так легко. Треба було не тільки зладити переклад із сирійської мови, але й порівняти його з грецькими текстами, а вкінці узгіднити його з автентичним текстом гексаплярійським, що його опрацьовано в Кесарії. І тому, хоч вірменське письмо створено в 407 р., вірменський переклад св. Письма закінчено щойно в 435 р., але зате вірменський переклад св. Письма уважається одним з найкращих і є просто необхідний при критиці грецького перекладу св. Письма Ст. Завіта, зладженого LXX-ми.

Месроб має ще й цю заслугу, що його переклад започаткував дальші переклади: творів Св. Отців Церкви, праці з ділянки історії

Церкви, канонів, матиріольогії і гомілій, так що нині богато творів св. Отців, що загинули, можна знайти тільки в вірменській мові.

Аксум, святе місто Абісинців

З кількох причин Аксум (за посідання якого велися в теперішній італійсько-абісинській війні завзяті бої уважається містом незвичайного значіння та вимагає особлившої опіки над його нетикальністю. Передусім є воно для Абісинців святим містом. В ньому, в тіни старовинних обелісків, що надають містови якийсь спеціяльний вигляд, переховуються найбільші святощі Абісинців — легендарний **Кивот Завіта,** що його мав привезти з Єрусалиму син Мехеди, званої царицею Сави. Тут від непамятних часів коронувалися, за виїмком нинішнього Гайле Селясіе, всі абісинські цісарі і тут їх усіх по смерти хоронено. Крім цього Аксум є дуже старим містом, званим матірю всіх абісинських міст, і про нього згадує вже Геродот (V ст. пер. Хр.). Між ним і Єгипто́м були живі взаємини, про що свідчать згадані обеліски. Це великанські кільканадцятьметрові моноліти, які тим різняться від обелісків єгипетських, що є прямокутні, а не квадратні і не мають написів. Найбільший із них (нині вже звалений) є 33 метри високий о підставі 3x2½ метра; а инші (біля сотні), що стоять ще до нині, доходять до 20 метр. висоти. На кождім кроці стрічається фундаменти колишніх величавих палат і будівель. Найдавнішою будівлею, що ще й досі істнує — це коптійська святиня, збудована на честь Прч. Діви Марії. Збудована біля р. 1500 на руїнах первісної християнської святині з III ст. нашої ери, коли Аксум було столицею і головним центром християнства на схід від Єгипту в напрямі до Червоного Моря. Нині є ця святиня першою поміж усіми святинями абісинськими, бо тут переховується згаданий Кивот Завіта, що його стережуть священики, які є наче безпосередніми наслідниками тих, яким за часів Соломона були віддані в опіку отсі святощі. Щороку, в грудни, спішать з усіх сторін Абісинії до Аксум безчисленні громади паломників, бо тоді вулицями міста, застеленими диванами, відбувається процесія із Скинією. До Аксу́м приходять тоді головно богато прокажених, які вірять, що погляд па Кивот є в силі їх уздоровити. Аксум має крім цього від непамятних часів ius asyli і хтонебудь, невільник, злочинець, чи свобідний чоловік скриється у його мурах, був незайманий і навіть цісар не міг проти нього виступити.

Нищать поживу, коли в світі голод

Секція здоровля при Лізі Нації оповістила звіт, де називає криміпальним злочином нищення поживи, як пшениці, кави, беконів, маса й інших середників під позором буцім то надпродукція в світі. Як відомо, це роблять мілїонери й великі компанії, що продукують ті добра або ними торгують, роблять з наміром, щоб підвисшити ціни.

Звіт Ліги стверджує, що світ ще далекий від надпродукції. Коли богачі нищуть поживу, в той час велике число населеня землі терпить голод або недоїдає. В самих Злучених Державах 20 процент дітей не доїдають. Нарікають на надмір пшениці, а в той час тисячі людей гинуть річно від страшних недуг як "бері-бері," пелягра і т.д., а того не булоб, як би ті люди мали хліб. (Пелягра це рід прокази викликаної уживанням зіпсутої кукурудзи).

Слон алькоголік

Дирекція зоологічного сада в Філядельфії має клопіт зі своїм улюбленим слоном Бумбо. Занедужав Бумбо і лікар приписав йому пити рум. Порція руму для нього — ведро. Попробував цього ліку Бумбо тиждень, мляснув язиком і видужав. Видужавши жде вранці ведра руму, а руму не приносять. Він скинив бешкет; дали йому рум — заспокоївся. А випивши поводиться як п'яний. Лікарі радять, щоб відвикав від алькоголю рівномірно. Але чи схоче?

Нові винаходи

У Філядельфії винайшов один інженір величезні черевики на колісцятах з мотором, що самі їдуть і везуть того, хто їх вбере, зі скорістю 20 км. на годину. Винаходові ворожать при сучасному вуличному русі добру будуччину. — Американський біольог Вілярд, що вже довгі літа студіює збереження життя при низькій температурі, оголосив, що шукає охотника який дав би себе заморозити, при чому ручить за його життя. Один актор з Голівуду зголосився, але поліція на пробу з ним не дозволила. — Американська преса впевняє, що др. Г. Конелеві з Кингстону вдалося винайти щіплянку проти рака, обосновану на тих самих основах, що противіспова щіплянка: на 30 осіб, присуджених уже тією хворобою на смерть, 24 видужало після вщіплення ліку Конела зовсім, а до Кингстону зіздяться лікарі і хорі так, що просто брак для них місця. — Французьке мін. пошт ввело нові два телєфонічні винаходи: один з них виключатиме взагалі змогу підслуху телєфонічних розмов, другий дозволить вести дві розмови на тім самім проводі. Догадуються, що останній винахід розбудують так, що можна буде вести 6 розмов відразу.

Загострення боротьби з релігією в Совітах

"Слово" орган православної митрополії, подає (ч. з 24. XI.), що комсомольська організація гульської фабрики зброї перевела серед

своїх членів анкету про відношення до релігії. 40 відсотків молоді вернуло анкету невиповненою, 33 відсотки відповіли, що питання релігії їх не цікавить, а 27 відсотків мужно заявили, що виконують релігійні практики. Серед старшого робітництва і громадянства відсоток значно більший та все зростає.

Цей зріст вірних в умовинах, коли релігію уряд явно переслідує, почав поважно непокоїти комуністичну владу. Тому мали з 1. січня 1936 р. вийти нові гострі розпорядження щодо релігійних звязків. Усі святині, тепер відкриті, треба буде наново зареєструвати в комісаріяті внутрішніх справ. Ніяких нових святинь не вільно буде будувати. Богослуження можна буде відправляти лише в замкнених будинках-святинях. Ніяких публичних дискусій на релігійні теми, читання чи коментування релігійних книжок не вільно буде відбувати.

Ці розпорядки будуть відноситись до всіх релігійних звязків отже й до всякого роду сект.

Ґенеральний вікарій берлінської католицької епархії, Штайнман видав розпорядок до священиків із зазивом, щоб вони кожної неділі після богослужения додавали молитву за свободу католицької Церкви в Німеччині.

Французькі католики можуть похвалитися п'ятьма власними університетами, в котрих учать учені світової слави, як Лапаран, Русло, Меннье, Бранлі, що належить до співвинахідників бездротного телеграфу, та богато інших. Університет, що має найбільше факультетів і катедр є Лілський. Французькі католики на утримання цих високих шкіл мусіли видати дуже богато гроша як добровільні жертви. Тим можна пояснити великий підйом католицького життя у Франції.

У Фрибургу в Швайцарії радив католицький конґрес. На ньому були всі швайцарські Єпископи. Дуже відрадним явищем була приявність на з'їзді цілої дивізії — 4 тисяч — війська. Вони спеціяльно просили дозволу взяти участь у конґресі. Це військо було в той час на маневрах.

Проект утворення в Англії катедри українознавства

На ширшому засіданні Анґльо-Українського Комітету, яке відбулося дня 31. жовтня, вирішено видвигнути перед загал справу заснування при одному з англійських університетів катедри українознавства. Як довідуємося, професорські круги льондонського університету поставилися до тої справи дуже прихильно, уважаючи, що

нова славянська катедра буде цінним добутком для славянського факультету при тому університеті. Тепер існує при льондонському університеті (чи пак при його відділі Школі Славянських Наук) відділ польський, російський, сербо-хорватський. Відсутність українського відділу дається сильно відчувати. Інші світові університети вже починають у себе заводити українські катедри або лекції з українознавства.

Комітет постановив негайно занятися підготовною працею, заснувавши для тої ціли окремий підкомітет, який переберє на себе завдання повести цілу акцію. Він мав би підготовити головно фінансову сторону будучої української катедри, перевести переговори з університетами та звернутись до англійського наукового світа за підтримкою.

Університети в Англії удержуються в більшості не з державних фондів, але головно приватними записами і дотаціями. Такими науковими меценатами є по більшій частині приватні особи, а в деяких випадках чужинецькі уряди, які дбають про те, щоб важніші англійські університети мали катедри їхньої історії та літератури. Саме тепер ведуться переговори між сенатом льондонського університету й мадярським урядом у справі креування мадярської катедри при тому університеті. Тому, що українці не мають власного уряду, який пофінансував би заснування й удержання катедри в Льондоні, то придбанням фондів на ту ціль хоче займитись Анґльо-Український Комітет у Льондоні. Коли буде зібрана така сума, що загарантує існування відділу на два перші роки, тоді буде визначений речинець його отворення. Спершу буде заснована бібліотека і буде запрошений лектор української історії та літератури, а з часом, коли відділ розростеться лекторство перемінять на професуру.

(УКБЮРО ЛЬОНДОН.)

Університетський курс української мови в Ню Йорку, в Університеті "Columbia" відкрито в п'ятницю 27. вересня. Курс буде вестися майже в цілости українською мовою. На нім буде розбиратись подрібно і всесторонно найкращі виняткн з української літератури разом з подаванням найважніших і найпрактичніших правил української граматики. Викладатиме п. Осип Стеткевич. Професор Принс голова департменту східних мов і визначний дипломат був приявний на відкритті курсу і виголосив вітальну промову для тих, що тим курсом цікавляться.

Українець здивував математиків. Учасник З'їзду Української Молоді в Дітройті, 21-літний Федір Махник з Маганой Сіті, Па., здивував представників дітройтського товариства своїм способом по

ділу кута на три рівні части. Такий геометричний поділ уважали до тепер неможливим.

Книжки в Злучених Державах

В 1929 році, в останньому році добробуту продано в Злучених Державах 235 міліонів книжок, себто на одну особу припадали дві книжки (числячи дрібні діти), а на кожну родину припадало 18 куплених книжок річно, або три що два місяці. В 1933, коли панувала найтяжча скрута закуплено 154 міліони книжок, себто на особу трохи більше як одна книжка, а на родину майже 10 куплених книжок. Цікаво кілько родин у нашім народі відважиться не то купити 10 книжок, але бодай перечитати!

З життя наших братів у Болгарії.

Українці в Болгарії творять около 90 проц. всієї еміграції з б. Росії. Однак тільки мале число Українців свідоме своєї національности. В Софії є "Українська Громада" та "Українське Культурне Обєднання". "Укр. Гром." має 3 філії: в Пловдіві, Відіні та Слівені. Почесний її голова проф. М. Паращук, оснував "Українсько-Болгарське Товариство," що видає свій орган. Головою "Українського Культурного Т-ва" є В. Колесниченко. Воно має філії в Пловдіні та Варні. До "Союзу українських організацій в Болгарії" належить 14 українських товариств. В Софії 3 українські місцеві організації створили "Український Національний Комітет." Хоч є перепони з боку Москалів, Українці в Болгарії розвивають дуже добре свою культурно-організаційну працю.

Три роки без сну.

У свій час писали часописи широко про одного мешканця Будапешту, що не спав 16 літ. Тепер викрили такий рідкий випадок безсонности в Мавренкірхені в австрійськім Тиролі. Мешканець його, Рудольф Ендліхер, не спить три роки. Ця людина лягає в постіль, але його відпочинок — це легка й коротка дрімота, причому Ендліхер увесь час притомний, добре чує все, що довкола нього й часто навіть не заплющує очей Він не міг вснути навіть від сильних розспальних ліків. Ендліхер по фаху ткач; він любить посидіти довше в коршмі за картами і живе як звичайна здорова людина. Іноді нападає його жахлива перевтома. Тоді лікарі відправляють його до лічниці, де він не спить, але за 2-3 тижні побуту приходить настільки до сил, що може знову працювати. Лікарі вияснюють цю дивну прикмету незвичайною вразливістю центрів мозку, яких причина — мабуть склєроза. Деякі оператори пропонували Ендліхерові операцію, але він волить безсонність, як небезпечну операцію мозку.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

У різника чекав гість; мав він вигляд пригноблений. Зажуреним взором споглядав він на різника, котрий мав для нього відтяти фунт мяса.

— Чи ви певні, що це мясо буде досить мягке? питав він різника.

— Мягке? — у відповідь закликав різник, — а чомуж би ні! Воно повинно бути добре. Це мясо так мягке, як серце жінки.

— А, єслн так, — сказав скоро засумований гість, — то дайте мені замість того фунт ковбаси.

По довгих трудах студент прав скінчив писати свої іспити. При кінци додав: Дорогий Пане Професор! Колиби Ви хотіли деякі з моїх відповідей продати гумористичному журналови, то маю надію, що поділитеся зі мною що до заплати пів на пів.

— Михасю, чи ти дав Марійці пів яблука?

— Ні, мамусю! Але за те я дав їй два зернятка з яблука, вона собі їх засадить і буде мати богато яблук.

Молодець: Га, єслн ви не хочете зі мною вінчатися, то можеби ви звернули мені мій заручиновий перстень?

Дівчина: Наколи ви вже мусите се знати, то скажу вам, що по ваш перстень перший зголосився ювілер, у котрого ви його взяли.

Писатель стрінув свого накладчика і чемно кланяючися, каже: "Чи не міг би я вас спитати, чому ви помістили моє оповідання між лікарськими книжками?"

Накладчик: "Тому, що показалося, що воно є знаменитим усипляючим середником проти безсонности.

Одного ранку прийшов до міста Сем маючи в своїй краватці тпильку з прекрасним діямантом. Знакомі бачучи це, дуже здивувалися, а один з них питає:

— "Сем, де ви взяли так чудний діямант?"

— "Чи ви памятаєте Левія?" спитав Сем.

— Так, алеж Левій по смерти не лишив вам ніяких грошей. Чи не так?"

—"Так, він не лишив, але назначив мене виконавцем (екзекутором) своєї послідної волі; отже він лишив пять сот долярів на памятковий камінь для себе, і цей діямент є якраз тим памятковим каменем."

Українці Католики Канади єднайтеся!

ВСТУПАЙТЕ МАСОВО В РЯДИ БУК-а!

Фармері, Учителі, Купці, Робітники і Безробітні,

ВСІ ЯК ОДИН

повинні належати до Брацтва Українців Католиків Канади!

Ті що вже є членами повинні приєднювати нових членів

ВСІ ВРАЗ! ВСІ ВПЕРЕД!

По всякі інформації пишіть до

Rev. St. Semchuk, Canora, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ"

український католицький тижневник виходить в

Едмонтоні. Альта.

Ця часопись повинна знаходитися в кождій українській католицькій хаті.

Річна передплата: $2.00

Ukrainian News

10012—109 St., Edmonton, Alta.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers.

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

У Страстний Четвер — Радуйся Царице Мати Милосердя — Чи Треба Сповідатися — Душа Моя — Петрусь — Життя св. Герарда — Золота Палата — Заклик до Молоді — Чи Піст є Хосенний — Великі Люди Вертають до Церкви — Англійський Часопис про Митрополита Шептицького — Катехизм для Дітий — 3 Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА БЕРЕЗЕНЬ

1.—**Н. 1 Посту.** Теодора вмч.
2.—П. Льва Папи
3.—В. Архипа ап. і Максима мч
4.—С. Льва еп.
5.—Ч. Тимотея і Евстахія
6.—П. Найд. мощ. мч. Евгенія
7.—С. Полікарпа смч.
8.—**Н.2 Посту.** †1,2 най. Гол. Й.
9.—П. Тараса археп.
10.—В. Порфирія свщм.
11.—С. Прокопія прп.
12.—Ч. Василія ісп.
13.—П. Касіяна прп.
14.—С. **Березень.** Евдок пмч.
15.—**Н. 3 П. Хрестоп.** Теод.
16.—П. Евтропія мч.
17.—В. Герасима прп.
18.—С. Конона мч.
19.—Ч. Теодора вмч. 42 мч. В.А.
20.—П. Василія смч.
21.—С. Теофілякта прп.
22.—**Н. 4 Посту.** †40 Муч.
23.—П. Кондрата мч.
24.—В. Софронія патр.
25.—С. Теоф. ісп. Гр.П.(Покл.)
26.—Ч. Перен. мощ.Никиф. прп
27.—П. Венедикта прп.
28.—С. Агап. Алекс., Діоніз, мч
29.—**Н. 5 Посту.** Сав., Юліян. мч
30.—П. Алексія чол. Божого прп
31.—В. Кирила археп.

УСТАВ НА БЕРЕЗЕНЬ

1.—**Н. 1 Великого Посту:**— Глас 4. Євангеліє утр. 4. Літургія Василія В. у всі неділлі Великого Посту. Тропар воскресний і Образа, Слава і нині: кондак неділлі посту. Прокімен посту. Апостол зач. 329. Ев. Йоана зач. 5. Місто "Достойно" співається "О тебі радується" в усі неділлі посту.

8.—**Н. 2 Великого Посту** і 2 найд. голови Йоана Хрест. Глас 5. Ев. утр. 5. На літур. тропар воскр. і святого, І нині: кондак неділлі 2 посту. Прокімен гласа і святого. Апос. зач. 304 і 106. Еванг. Марка зач. 7 і Матея зач. 40.

15.—**Н. 3 Великого Посту, Хрестопоклонна:**— Глас 6. Еванг. утр. 6. По вечірні винесення Чесного хреста. На утр. по Славословію великім священик убраний у всі ризи виносить хрест на тетрапод і робить з людьми поклін серед співу "Кресту Твоєму." На літургії тропар воскр. і Хресту, Слава і нині: кондак Хресту. Місто "Святий Боже" співається "Кресту Твоєму." Прокімен Хресту. Апост. зач. 311. Еванг. Марка зач. 37.

22.—**Н. 4 Великого Посту:**— Глас 7. Еванг. утр. 7. На літургії тропар гласа, Слава: кондак неділлі посту, І нині: Богородичен. Апост. зач. 314. Еванг. Марка зач. 40.

25.—С. Поклони.

29.—**Н. 5 Великого Посту:**— Глас 8. Еванг. утр. 8. На літур. тропар гласа, Слава: кондак неділлі посту, І нині: Богородичен. Апостол зач. 321. Еванг. Марка зач. 47.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 3 — Лист за Березень — 1936

У Страстний Четвер

На гетсеманський сад,
на дерева оливні,
клав місяць срібну ткань,
а пічка тіни дивні.

Дрімав на вітці птах,
кругом дрімали квіти —
й ті, що Він їх любив,
поснули всі як діти.

Лиш Він один не спав,
не спав з Ним біль нестримний,
Впав замість рос в ту ніч
дощ сліз на камінь зимний.

— **Василь Щурат**

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. Н. Копяківський ЧНІ.).

Марія є нашим життям, бо через Неї дістаємо відпущення гріхів

Щоби лішше зрозуміти, чому Церква каже нам називати Марію нашим **Життям**, треба знати, що подібно як душа надає життя тілови, так ласка Божа надає життя душі. Бо без ласки душа може видаватися живою, але в дійсности є вона мертва, як то написано в книзі обявлення (3,4): Ти носиш ім'я, будь то ти живий, а ти є мертвий. — А Марія через своє посередництво виднує для грішників освячаючу ласку, привертає їм життя.

Церква відносить до Пресвятої Діви слідуючі слова з книги Притчей, неначе Вона говорилаб до нас: Хто мене шукає, той знайде мене. (Притч. 8. 17.). То значить: Хто прибігає до Мене, як скоро може, то Мене найде і напевно Я йому подам поміч. Трохи дальше сказано: Бо хто знайшов Мене, знайшов життя і одержить ласку від Господа. (Притч. 8.35.). Розбираючи ці слова св. Бонавентура говорить: Слухайте ви, що бажаєте осягнути царство Боже: Почитайте Пресвяту Діву Марію, а дістанете життя вічне і спасення. — Св. Бернардин Сененський думає, що Господь Бог не знищив першого чоловіка по сповненню ним першого гріха задля особливної любови до Пресвятої Діви. Рівночасно додає він, що нема сумніву, що всі ласки і милосердя, яких дізнали грішники в Старім Завіті, дані були їм зі згляду на Пресвяту Діву.

Длятого то св. Вернард так упоминає нас: Шукаймо ласки, а шукаймо її через Марію. Коли на наше нещастя стратили ми ласку Божу, стараймося відзискати її чим скорше; але щоби її певно дістати, удаваймося до Марії; бо коли ми ласку стратили, Вона її **найшла**. Він називає Марію **Винахідницею ласки.** І то дав нам до зрозуміння, на велику нашу потіху, Архангел Гавриїл, коли сказав до Марії: "Не бійся, Маріє, Ти **найшла** ласку у Бога." (Лука 1. 30). Але Марія ніколи не була позбавлена ласки, то як-же то Архангел міг говорити, що Вона її найшла? Прецінь находиться тільки то, що згубилося, чи стратилося. Непорочна Діва завсігди була злучена з Богом, посідала ласку, а навіть повноту ласки, як то сказав Архангел поздоровляючи Марію: "Радуйся благодатна, Господь з Тобою!" Колиж Марія найшла ласку, то не для себе, бо сама була повна ласки. Для когож проте найшла Вона ласку? Кардинал Гуґо викладаючи то місце св. Евангелія, оповідає, що Марія найшла ласку для грішників, котрі її стратили. Він пише: Нехай спішать до Пресвятої Діви грішники, котрі стратили ласку, а в Неї її найдуть; нехай відважно скажуть до Неї: Пресвята Діво, найдену річ належалоби звернути тому, що її згубив; віддай нам ласку, котру для нас Ти найшла. —

Пресвята Діва говорить в Пісні пісень, що Господь Бог умістив Її на землі для нашої оборони: Я мур, і груди в мене як башти, (8. 10.); для посднання грішників з Богом: Я стала в очах їх як мир знаходяча, (8. 10.). Св. Вернард опираючися на тих словах, заохочує грішника до довіря в Марію: Бідний грішнику, удайся до тої Матери милосердя і покажи їй рани, які завдали гріхи твоїй душі; а Вона вставиться за тобою до Божого Сина, покаже Йому груди, котрими Його вікормила, і такий Син певно вислухає просьби такої Матери.

Справедливо проте св. Лаврентій Юстиніян називає Марію надією проступників, бож Вона тільки може виєднати для них у Бога прощення їх провин. Подібно св. Вернард слушно називає Її драбиною грішників, бо Марія все ласкава витягає до них свою спасенну руку, вирвас їх з пропасти, в котру попали через гріхи, і веде до Бога. — Св. Августин називає Її єдиною надією, бо через Неї лише сподівасмося відпущення всіх наших гріхів.

Св. Іван Золотоустий говорить також, що неінакше дістасмо відпущення гріхів, як за посередництвом Марії. Длятого він Її благає в імени всіх грішників тими словами: Радуйся, Мати Божа і Мати наша; радуйся Небо, в котрім перебуває Бог; радуйся Престоле, з котрого Господь всі свої ласки роздає! Молися за нами безнастанно, щоби за Твоїм посередниц

твом в день суду ми дізнали милосердя і стали учасниками хвали вибраних у вічности.

Справедливо вкінці Марія названа ранішною Зорею: Хто-ж це, що мов зоря, зазорилася? (Пісь 6. 10.).

Папа Іннокентій III. говорить: Тому що зоря є кінцем ночі а початком дня, проте слушно зоря означає Пресвяту Діву Марію, бо видавши на світ Сонце справедливости положила кінець ночі людських неправостей. А чим було для світа народженнся Марії. тим є воно й для кождої душі. в котрій зроджується набожність до тої найдорощої нашої Матери: з душі тоді уступає ніч гріховна і Марія веде її ясними дорогами всіх чеснот. — Застановляючися над цим св. Герман кличе: О Мати Божа! Опіка Твоя дає безсмертність, Твоє посередництво є нашим життям. А на іншому місци говорить, що імя Марії вимовлюване побожно є доказом стану ласки або ознакою, що скоро до того стану прийдеться.

о. Володимир Породко ЧНІ.

Чи треба сповідатися?

Особовий поїзд мчався скоро залізничою дорогою, лишаючи за собою клуби білого диму, що розбивалися до телєграфічних стовпів та стелилися на придорожних корчах.

В огрітому переділі передпослідного вагону стрінулося досить мішане товариство. В кутику біля вікна сидів молодий ще священик-монах, відмовляючи молитовслов. Біля дверий примістилися два панки, що чомусь гнівно й неприв'ітливо зиркали час від часу на монашу рясу. Один з них щось дуже цікавого — як здавалося — вичитував крізь великі окуляри у своїм "Громадськім Голосі," другий переглядав якісь ріжно-колірові книжки й брошурки, витягаючи їх зі скіряної валізки. На одній малій стації всіло трьох селян, а в слідуючому місточку вступила до переділу ще якась жінка зі своєю малою донечкою так, що тепер всі місця були вже заняті.

Розмова чомусь не клеїлася. Подорожні перекинулися кількома рівнодушними словами про погоду, про спізнену студену весну тай замовкли, дивлячися крізь вікно на пусті поля, що вкриті то тут то там брудними верстами послідного снігу, бігли немов живі одні за другими.

Мовчану перервала цікава, непосидюча дівчинка.

— Мамо, — щебетала вона — подивіться, кілько там людей виходить з тої церкви! Чи нині може якесь свято?

— Ні, доню, — пояснила їй мати, — вони певно були в сповіди. Тепер люди скрізь сповідаються, бо вже Великдень недалеко. Тиж бачила, кілько їх від якогось часу день в день цілими годинами жде на сповідь і в нашій церкві.

— От темний народ! — пробурмотів панок в окулярах — дається обдурювати ріжним чорноризникам. Час би вже прозріти!

— Подекуди він вже й починає приходити до розуму, — обізвався другий підпанок. — Я знаю такі місцевости, де богато наших людей вже не ходить до сповіди.

— Тому то мабуть тепер і тілько нещастя на світі, вмішалася в розмову жінка. — Доки люди ще Бога слухали, до церкви ходили, сповідалися, дотя було якось ліпше жити. А тепер Бога забули, зневажають, то й як має бути добре на світі?

—А хібаж то Бог приказує людям сповідатися? — відгризався панок. — Таж то попи, ксьондзи сповідь видумали, щоб могли з темних людий гроші здирати!

— Ей пане, пощо ви таке говорите! — боронилася відважно жінка. — От я вже тридцять літ сповідаюся, а ще за сповідь ніколи й сотика не заплатила! Казати отже, що священики жадають за сповідь грошей, це неправда, це лож!

— Можливо, що за сповідь вони й не кажуть собі платити, — то рочив своє недовірок. — Та через сповідь вони хочуть держати вас у своїх руках. А ви знаєте, що як пастир має свою овечку в руках, то він вже потрапить добре її обстригчи!

— Ха, ха, ха — зареготалися на весь голос оба панки, що тішилися своїм премудрим дотепом та злобно поглядали на священика, котрого вдалося їм так по простацьки вколоти.

Прочі подорожні не сміялися. Вони також дивилися на священика та немов вижидали, щоби сам обізвався, стаючи в обороні висміяної правди.

А він ще кілька хвиль молився..... По тім замкнув молитовслов і якийсь час мовчки вдивлявся в темний ліс, котрим саме поїзд летів стрілою.

В кінці звернувся в сторону дверей, де сиділи оба мудрагелі, і сказав:

— Не хотів я, панове, вмішуватися у вашу розмову. Та чуючи як ви накидаєтеся на духовенство і на сповідь, годі мені довше мовчати, тимбільше, що тут деякі люди вашою бесідою гіршаться.... Ви кажете отже, що то священики сповідь видумали?

— Так, певно, це їх винахід! — відповів зухвало читач радикального "Голосу."

— Як ви такі певні, то правдоподібно будете знати також, ко-

трий священик і коли винайшов ту сповідь.

— Хто і коли, то менче з тим, відрізав недовірок. — Досить того, що так воно було, а не інакше. Так пишуть ріжні газети, книжки, так учать великі учені.

— Що газети чи книжки так пишуть, — сказав священик, — це не є ніякий доказ. Многі редактори вміють зробити з білого чорне а з чорного біле. Папір терпеливий, позволить друкувати на собі і найогиднішу дож. А ті учені, що про них ви говорте, то хіба якісь недоуки. Бо правдивий ученій ніколи такої нісетниці не скаже, що сповідь видумали самі священики. Він знає, що священики, якби це від них залежало, булиби перші проти сповіди голосували!

— Ов, а то чому? — допитувався недовірчиво панок.

— Просто тому, — відповів монах, — що кождий чоловік утікає перед тим, що йому тяжке і прикре, що не приносить йому дочасної користи, а навпаки, — стягає на нього ріжні невигоди і труднощі, забирає йому час, нераз навіть здоровля, а то й життя. А такою невигодою, таким тягарем для священика є власне сповідь!

— Ей отченьку, ви переборщуєте, то пересада! — кпив собі радикал.

— Зовсім ніякої пересади в тім нема, — говорив далі священик. А хочете переконатись, так раджу вам, підіть на яусь місію чи відпуст і подивіться, як там приємно священикови сидіти в сповідальниці! Окружила його филя людей щільним перстенем, з усіх сторін пхаються, тиснуться, тручаються. Бідний сповідник запханий в душний кутик мусить сидіти там цілими годинами, від вчасного ранку до пізного вечера, на продувах, в зимі на морозі, в літі серед невиносимої спеки й духоти. А цілий час слух має напружений, щоби почути кожде слівце, що йому шепчуть до вуха. Дійсно, коли вкінці встане по такім цілоденнім сидженню, то йому аж в голові крутиться, він ледви на ногах держиться! Чиж то така приємність? Чи він бувби на себе добровільно накладав таке тяжке ярмо?

— Та воно правда, отче, що все на світі вимагає труду. От навіть і при столі, при їдженню чоловік може втомитися, — жартував собі панок — але говорити, що сповідь священикам відбирає здоровля, життя, це вже таки неабияка пересада!

— Ні, ще раз кажу вам, що пересади тут нема ніякої, — стояв при своїм монах. Чиж не чули ви ніколи про священиків, що заразилися, сповідаючи хорих і померли як жертви свого обовязку? Таж таких можнаби числити на тисячі!

— Правду кажуть отець духовний, — потвердив один із подорожних селян. — У нас таки в нашому семі аж два священики померли тому, що заразилися при сповіди. Один помер на тиф, а другий такий молоденький, ледви висвячений, заразився холерою, що тоді косила десятками наших людий. Ах, як нарід плакав за ним, жалував як за рідним татом.

Ось бачите, пане, — продовжував свою бесіду монах, навіть і свідки є. А таких свідків я мігби найти безліч. Чи священики отже булиби самі на себе видумували такий тяжкий, небезпечний обовязок? А звільнитися їм від того тягару не вільно. Священик не сміє сказати: "Я не хочу, я не поїду до хорого!" Мусить їхати! Чи на дворі слота, дощ, громовиця, вітер, чи зима, тріскучі морози, заметіль, — він на це не може зважати. Як кличуть, мусить іти! Серед ночі навіть покидай тепле ліжко, огріту хату, сідай на невигідний драбинястий віз і на вязці соломи їдь, куди тебе везуть, навіть цілими милями по вибоях, по камінних, по багнах, по недоступних калюжах; бо смерть не хоче ждати, аж перейде буря, аж зійде сонце і краще буде на дворі. На кількож то невигід і небезпек мусять бути наражені священики підчас таких подорожей!

Тут докинула своє слово жінка:

— Саме тепер, як отець говорили, мені пригадалося те, що недавно сталося біля нашого міста. Якісь злочинці вивабили серед ночі одного священика нібито до хорого. Тимчасом на дорозі напали на нього, здерли з нього одіж, зрабували йому годинник і гроші, а самі втікли!

— О так, — сказав священик, подібні напади часом лучаються. Як отже може хтось розумний повторяти таку нісенітницю, що буцімто священики самі видумали сповідь! Нащожби вони без ніякої користи вкладали собі на плечі такий невиносимий тягар, нащо крутилиб на себе такий бич тай ще другим позволялиб себе тим батогом смагати?

Радикал ще не піддавався.

— Коли священики сповіди не видумали, — мудрував він, — то хтож міг її винайти?

— Сповідь установив Бог, Ісус Христос, а не люди, — сказав рішучо монах, отже це Божий твір, Божа установа.

— Коли так, то сповідь обовязує всіх людий, — говорив панок— отже і священиків. А чомуж то майже ніколи не видно, щоби священик сповідався?

— Що ви того не бачили, то не дивниця, — відповів монах, — бо здається рідко до церкви заходите Але будьте певні, що всі священики сповідаються і то звичайно далеко частіше, як світські люди. Та не лише священики. Сповідаються також Епископи і навіть Папа римський має свого сповідника, перед яким покірно падає на коліна, оскаржується за свої провини і просить розрішення. Колиб отже священики чи Епископи запровадили сповідь, чи не звільнилиб були себе самих від того немилого ярма?

Бачучи, що недовірок-радикал тратить грунт під ногами, другий панок, його товариш, поспішив йому на поміч.

— А всеж таки отче, — сказав він, — ви мусите признати, що в початках Христової Церкви ще сповіди не було. Я часто читаю євангеліє, бо мушу вам представити, що я вже від кількох літ євангелик, але ніде в євангелію я не вичитав, щоб Ісус Христос сповідав, або щоби апостоли в тих часах слухали сповіди. Сповідь, отче, це пізніша видумка!

— Чекайте, пане, — спиняв його священик, не спішіться зі своїм мудруванням. Ісус Христос не сповідав, бо Він без сповіди знав всі гріхи людей. А коли бачив, що грішники каялися, розрішав їх. Про це нераз говорить св. євангеліє. Апостоли за життя Ісуса Христа не сповідали тому, що Він дав їм ту власть щойно по своїм воскресенню. Але від тої хвилі сповідь заєдно була і є в Христовій Церкві.

— Ні, отче, перечив єретик, — вона заведена була аж кількацять віків по смерти Апостолів!

— Алеж пане, ви грубо помиляєтеся! Така новість булаби викликала величезний спротив і серед духовенства і серед вірних. А зимчасом в цілій історії католицької Церкви нема ані сліду чогось подібного.... Позвольте, що я поясню це одним порівнянням: Припустім, що тепер священикам захотілосяб наложити на вірних якийсь новий тягар, новий обовязок. Оголосилиби — приміром, — що хто хоче спастися, мусить від тепер кождого місяця через один день строго постити о хлібі і воді. Представте собі, яке загальне невдоволення викликавби той новий закон! Який крик піднявбися по цілім світі! З усіх усюдів далибся чути закиди: "Яким правом ви смієте накладати на нас такі великі тягарі і ще грозити нам, що не спасемося, коли вас не послухаємо?! Таж досі такого не бувало! Ісус Христос цего від нас не домагається. Чогож ви маєте заколочувати нам душевний мир? Дайте нам спокій!...." Такий протест піднявбися напевно по всіх краях.... А однак обовязок сповіди, це тягар богато прикріший від посту. Многі волілиби постити і по кілька днів на місяць, коби тільки не мусіли сповідатися, признаватися до своїх огидних гріхів.... Уявіть собі отже як завзято люди боронилисяб перед таким немилим обовязком, колиб так священикам забаглося накладати на них ярмо сповіди кілька, чи кількацять віків по смерти Апостолів!.... А однак переглядаймо цілу історію Христової Церкви: Ніде не стрінемо якогось обурення чи виступу народу проти сповіди. Щож це значить? Це знак, що сповідь була в Церкві вже в найдавніших часах, бо вірні завсіди були свято переконані, що її не видумали священики, але установив Ісус Христос!

(Дальше буде).

М.П.

Душа моя....

Душа моя за щастям все шукала....
Воно, однак, мов пелюстками рожі —
Кудись з її обіймів розсипалось....
І душу болі мучили ворожі!....

Вонаж бажала вічної любови,
Краси весни, що вянути не мусить....
Тоді Ти в доброті своїй, Ісусе,
Її в любови взяв свої окови.

Тому і я Тобі даюсь, мій Боже,
Взаїмної любови як дар рожі....
Тобі даюсь — бо тою Ти красою,

Любовю тою, що душа бажала!
Тобі даюсь, — зділай, щоби з Тобою
В любові я во вік липився весною!

ПЕТРУСЬ

Петрусь хлопчина одинайцять років, був сином виноградаря в місті Н., що лежало близько берега Мозель Ривер. Своє перше св. причастя приняв на весну 1924, а в зимі того самого року дістав запалення хребетного стрижу. Недуга дуже небезпечна, прикра, повна болів.

Родичі його зрозуміли ту страшну небезпеку і закликали отця пароха, щоби уділив Петрусеви останні св. Тайни. За пару днів по тім Петрусь стратив свідомість. Не міг вже навіть говорити. Тільки від часу до часу застогнав а по лиці його було видно, як богато він терпів. Родичі стояли побіч його ліжка, були безпомічні, а їх страх душевний рівнявся майже терпінням, які переносив синок.

Нагло Петрусь почав говорити неначе крізь сон: "Господь дав, Господь взяв. Най славиться імя Господне."

То були його послідні слова, слова солодкої потіхи для засумованих родичів, яких покидав.

Умер Петрусь, а родичі мали переконання, що він гарно умер і є щасливий у Бога.

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ 5.
(Продовження)

"Через инші чесноти, каже святий Григорій, ми даємо Богові те що до нас належить, але через послух ми жертвуємо Йому нас самих." І справді, так як Ґерард віддав Богові свою власну волю, так з нею віддав йому всьо, бо нічого більше не хотів як лиш те що Бог. Як дуже ця жертва була мила Богові, можемо знати вже лиш з того як Він його щедро за ню нагородив.

Ми вже бачили як-то Ґерард, коли ще челядникував у Мартина Понютта, мав дар відгадувати бажання инших, щоби їх сповняти. Цей надзвичайний дар посідав наш молоденький святий ще в більшім степени від хвилі свойого вступлення до Згромадження, а то мабуть тому що його послух був тепер ще совершеніщий.

Одного дня післав його кудись о. Ігумен з листом. Коли він вже був досить далеко від дому, Ігумен нагадав собі що призабув написати ще про одну дуже важну справу. Радо бувби він хотів завернути Ґерарда з дороги, але тому, що уважав це за неможливе, щоби його міг вже хто здогонити, не посилав нікого. Якеж не було його здивування та радість, коли по короткім часі бачить, аж Ґерард справді вертає домів.

— "Ви чого, брате, вернули домів з дороги?" питає Ігумен. Ґерард нічого на це не відповів, але так споглянув своїому настоятелеві в очи та так значучо всьміхнувся, що цей відразу зрозумів: йому було відоме, в надприродний спосіб, бажання настоятеля.

Слід тут згадати що о. Павло Кафаро був лиш два роки Ігуменом монастиря в Ілічето. З кінцем 1751 року святий Альфонс назначив його Ігуменом в Капозелє, де, як ми собі пригадуємо, він був вже й перед тим: коли то в 1749 приняв Ґерарда до Згромадження. До Ілічето прийшов на його місце молоденький о. Кармін Фійокші. Був це муж великої чесноти та святости. Відзначався таким совершенним послухом, що святий Альфонс, який не мав того звичаю щоби когось надармо хвалити, говорив о нім: "Він геть чисто вмер для власної волі." Чотири роки по його смерти, коли розпечатали його гріб, знайшли його тіло ненарушене, а так свіже що радше виглядав начеб спав а не був мертвий.

Молоденький Ігумен немало подивляв чесноти та святість Ґерарда, передусім його послух. Ґерард знова, зі своєї сторони, знаходив у своїм новім настоятелю приміри усіх монаших чеснот та постановив його у всім наслідувати. Ці дві святі душі були так до себе подібні, так мали много спільних прикмет, що відразу себе взаїмно зрозуміли. Від самого початку один одному помагав в дорозі до совершеньства.

На полудневий схід від Ілічето лежить містечко Мельфі. По своїм приході до Ілічето, яко Ігумен, о. Фійокші удався з якимись справами до епископа. Преосвящений владика дуже любив Редемптористів та високо цінив собі їх Заложителя та головного настоятеля, святого Альфонса, якого знав особисто.

Коли після обіду зговорились о членах спільности в Ілічето, розмова негайно зайшла о Ґерарді. Ігумен вихвалював його побожність та велику святість. Преосвящений Владика дуже бажав собі з ним запізнатися та мати його в себе на кілька днів. Тому сейчас по чав просити настоятеля щоби міг когось по Ґерарда післати. Отець Фійокші відповів що не треба аж так турбуватись, бо вистарчить собі лиш ень подумати, а він сейчас прийде. Тоді Ігумен замкнув очи, скупився на хвилину та дав йому умово приказ щоби як найскорше прийшов до Мельфі бо він його потребує.

В цій самій якраз хвилі, Ґерард, який був при своїм заняттю, йде до заступника настоятеля та каже йому що о. Ігумен бажає щоби він сейчас удався до Мельфі. Одержавши позволення, Ґерард всів на коня та рушив в дорогу.

Ось який йому тоді підчас подорожі приключився випадок, о якім слідуючими словами оповідає о. Канонік Серйо: "Було це так десь з початком 1752 року, —в котрім якраз місяци вже собі не пригадую. Я був тоді в дома, в місточку Карбонара. Мій батько жив в дуже дружних зносинах з паном Антонієм Де Доменіко. Цей чоловік, з заводу лікар, був дуже побожний, і завсігди принимав до себе в гостину, переходячих через Карбонара, духовних осіб. В цей спосіб він мав не один раз щастя принимати в себе брата Ґерарда.

"Одного дня приходить пан Де Доменіко до мене та просить щоби я прийшов до нього на обід, а він познакомить мене з братом Ґерардом який є якраз тепер в дорозі до Мельфі. Дощ захопив його і він задержався в лікаря. Сейчас якщо лиш випогодиться поїде дальше. Цим зробите, каже лікар, велику приємність Ґерардові. Йому буде мило стрінутись із священиком.' Я радо приняв запросини та пішов разом з ним. Пан Антоній входячи до хати сказав весело: 'Ану, брате Ґерарде, дощ не перестає падати. Ви не можете безпечно пускатись сьогодні в дорогу, тому я вам привів товариша щоби вам не було скучно якщо я буду занятий. Розмовляйте собі разом; сейчас подадуть обід. — Дуже вам дякую за вашу ласкавість, пане лікарю, відповів Ґерард, однак я мимо всього мушу спішитись щоби на час бути в Мельфі. Так вимагає послух. — Добре, мій дорогий Ґерарде, каже лікар, але послух треба собі все толкувати розумно. Якщоб так тут був о. Ігумен, який дав вам цей приказ,

то він певно не пустивби вас в дорогу в подібну непогоду. Побачимо по обіді яка буде погода. — Сподіюсь, заключив тоді Ґерард, що буде гарна, і я зможу поїхати.' Тоді я перервав їм розмову та запитав брата Ґерарда о деяких отцях з Ілічето, з якими я здибався в семинари. Він мені всьо точно оповів.

"Вскорі подали обід, і ми засіли до стола весело розмовляючи. Ми старались паумисне продовжати обід як найдовше, щоби так в цей спосіб задержати Ґерарда на ніч. Він знова зі своєї сторони так поводився, начеб і справді був рішений щоби лишитися. О подорожі до Мельфі ані словом не згадав.

"Та як лиш надійшла година в якій мусів вибиратись в дорогу, він нараз перервав розмову та заявив рішучо що мусить їхати. Пан Де Доменіко старався як міг його переконати щоби не їхав: — 'Брате, так не можна. Буде це великою нерозвагою з вашої сторони пускатись в дорогу в такий зливний дощ. Ви мусите перебристи дві ріки: Лавсенто і Ольфанто. В дорозі заблудете а тут вже й вечір зближається.' — Та Ґерард встав і сказав: 'Ради Бога! змилуетесь над мною та не налягайте більше. Отець Фійокші вичікує мене в Мельфі. Ріки Лавсенто я не боюся: маю доброго коня який вміє гарно пливати, і можу перебристи хочби й яку ріку. А що знова до Ольфанто, то якщо дощ буде дальше падати, і буде надто води, то піду наоколо до моста, а якщо випогодиться, то такой піду коротшою дорогою через ріку. Не задержуйте мене довше. Скажу вам заразом, що доти не випогодиться доки я не виїду в дорогу." З тими словами вийшов з хати щоби приговувати свойого коня.

(Дальше буде)

ЗОЛОТА ПАЛАТА

В Індіях розказують таку історію про Золоту Палату:

Султан Агмет був могучий цар. Мав дуже здібного і дуже зручного будівничого Якова, якому ніхто не міг дорівнати. Післав раз цар того Якова в гори з великою сумою гроша, щоби там збудував йому найвеличавійшу палату, яку можна коли було видіти.

Пішов Яков в гори і побачив, що люди терпіли там голод великий. Богато з них навіть умирали з голоду! Жалко йому стало людий! Взяв свої власні і роздав людям. Взяв також царські гроші і ті також роздав їм. Хотів тим способом поратувати голодних, бідних людий.

За якийсь час поїхав цар Агмет в гори, щоби побачити, яку то палату збудував йому Яков. Приїхав на місце, поглянув довкола, але палати не було. Післав слуг по Якова, щоби той оправдався.

Прийшов Яків і сказав цареви, що роздав всі гроші і свої і царські для голодних людий. Цар не міг повстриматися від гніву і приказав кинути Якова до вязниці.

"Завтра ти умреш," — сказав цар, — "бо ти знищив маєток царя."

Але тої ночи Агмет мав сон. Йому снилось, що прийшов до нього один чоловік і сказав. "Ходи за мною!" Цар пішов. Йшли вони довго, аж дійшли до брами неба. Ввійшли туди. І диво! Там взносилася палата з чистого золота, ясніша від сонця, а величніша чим якабудь палата на земли.

"Що то за палата?" — спитав здивований Агмет.

"То Палата Милосерних Діл" — відповів провідник. "Її збудував для тебе мудрий Яків. Її слава буде тревати, навіть коли всі земські добра минуться."

Цар зрозумів тепер, що Яків дуже розумно зробив з його грішми роздавши їх голодним та поратувавши їх в нужді їх. Випустив Якова з вязниці, а навіть надгородив його ще.

*** ***

Та історія містить велику науку правди.

Життя переведене на землі для Христа, для Його служби, — хоч не полишає жадного памятника, хоч не дістає жадної почести в цьому житті, — за то в другому житті буде надгороджене і поблагословлене.

М.П.

Заклик до Молоді

Молодість — то ясний, погідний день, що наповняє серце радістю і очаровує погляд. Та однак молодечі літа минають далеко скорше, ніж ми того бажалиб, бо ледви увиділи ми перші зарева світання — а насувається вже гадка про захід. Мов тиха вода відпливає молодечий вік. Вчора ми ще бавилися з дітьми — а нині ми вже мужами.

Та щож! — Молодість мусить пройти. Але як? — ось питання, яке повинні ставити собі молодці (католицькі молодці), що справді бажають стати мужами.

Молодість не є, як то залюбки повторяють, часом радощів і розкошів без стриму, часом довгих вакацій, часом неозначеного гону, часом лету куда вітри віють — без жадної думки про ціль приходу—

Ми не сміємо лишати долі обставин так важне діло прийдешнього. Ми маємо ціль до осягнення; ми мусимо сповнити певне завдання. А ту ціль — сам Бог нам її визначив; сам Бог начеркнув нам наше завдання. І як ми хочемо бути вірними своїому покликові "звиш," то саме до тої ціли мають змагати всі наші зусилля.

Молодість — це веселий час посіву! Нам треба засівати на свіжій рілі нашої душі зерно шляхотних чеснот, кріпких привичок, які зроблять нас мужами твердої волі, вірними католиками, апостолами широких амбіцій і вірними патріотами. Час саме надається до того. Божий посів зможе скоренько розвиватись і розростатись свобідно, бо злі пристрасти не вспіли ще скільчитись. Непомітно добрі склонности, які ми набудемо частим повторюванням тих самих актів, вкоріняться глибоко і чеснота втілиться в нас мов друга природа.

* *

Щоби набути ті чесноти, чесноти, що становлять необхідне добро кожної чесної людини і християнина, треба буде твердо боротися. Передусім проти нашого лінивства. Та борба не лякає молоді. Чиж бездільність не є якраз найбільшим терпінням для душі, що почувається повною життя і змагає всіми силами до розвою? Молодеча кров не бажає нічого так, як ділати. Тому ми не здержимося перед труднощами, що виростають кожної хвилини на нашій дорозі; ми не будемо слухати лінюхів, що повтаряють: я вже досить зробив, нащо тільки амбіції!! Ні!- Ми слухатимем поклику вершин! Нашим кличем буде: все вище — чим раз вище! А кожна побіда, яку ми відносимо над собою буде постоєм у ході до звершенности.

Прийдеться зводити бій і з пристрастями, яких, не рідко, ми відчуваємо могучий і страшний голос. Однак, колиж, в якому віці, борба з ними є найлекшою? Тепер пристрасти не зросли ще в повну свою силу. Ми можемо далеко скорше заткати їм уста.

Треба буде боротися також о те, щоб надати нашому життю, якийсь дефінітивний плян, вибрати стан життя. Та молодість, що так радо є саме найбільше пригожим часом, щоби сповнити той великий обовязок. Бо....коли молодість пройшла — тоді найменше зусилля нас лякає.... Кілько то змарнованих в життю, що пропадають серед буденщини і нездарности, якраз тому, що не вміли використати повних ентузіязму днів молодости, щоб вибрати рішучо стан життя. Є ще й інша понука, щоб потрудитись приготованням до життя; понука, що повинна порушити делікатні і щедрі душі — а саме: — що Бог любить жертви найперших річей.

У Старім Завіті Господь Бог застеріг собі первенці всіх річей. А ми, діти закону любови, ми посмілиби відмовити йому те, що є найкращим в нашому життю, відмовити посвятити йому невинність наших молодих літ, великодушність наших 20-ти і принести йому в жертві лишень останки догоряючого життя?

Молодці! ви, що зберегли свою душу свіжу мов ранній роса, білу як лелія, посвятіть її без застереження Тому, який знаходить свої радощі мешкаючи поміж синами людей; посвятіть її Його справам, обороні Його науки й моралі, обороні церкви, обороні вічних людських святощів! Тоді Христос погляне на вас, як на того молодця з над берегів Йордану і полюбить вас. Під горячим промінням Його погляду і тої божественної любови — нові бажання зродяться в ваших душах. Вашій палкій і лицарській природі —спосібній полюбити великі річи і посвятитись їм без границь; вашій природі, що не знаходить місця на тій землі де люди тягнуться мов черепахи,—де вона не знаходить нічого, що вдоволилоб її безконечні бажання і змагання— Христос вкаже дорогу, щоб взнестись і дійти аж до Нього.

Але щоби йти вслід Христу — вам прийдеться терпіти. Та щож це шкодить?! Ви готові зносити все. Чи може терпіння — той корм спільних — відстрашує вас?? Терпіти — це слава, честь, то синонім "велікого" — відколи Христос вказав нам цю дорогу —. Ми католики не живемо на тім світі, щоби бути щасливими — але щоб придбати нашій природі повноту її розвою.

Та скажите мені — ви вимагаєте від нас мучеництва! Колиж мучеництво — це услівя щоб допровадити душу до вершин! Якщо лишень на Голгофті осягається міру правдивої величі!!

Тож ідім на жертву на мучеництво.

о. Р. Хомяк, ЧНІ.

Чи Піст є хосенний?

Нераз можна почути з уст нинішних людий, що піст, який приписує Церква своїм вірним, противиться правилам гігієни, шкодить людському здоровлю, коротко кажучи, є нехосенний.

"Я не можу постити, не можу їсти пісних страв; вони мене не насичують та шкодять мені," говорив один парохіянин своїому парохові. "Я не можу заховувати Великого Посту, — продовжав той сам чоловік — мені треба кожного дня мяса, в противному случаю я не можу працювати та сповняти своїх обовязків!"

Слід замітити тут, що постити, це не значить моритися, нічого не їсти або так пересаджувати в пощенню, щоби слабувати. Постом має чоловік нищити гріхи тіла, а не саме тіло, каже св. Григорій Вел., папа римський. Ціллю, отже посту є дух покути, що повинен проявлятися у всіх людий. Постити в нашому обряді, значить здержатися в деякі дні підчас року від їдження мясних страв та дуже рідко від їдження мяса і набілу. Зрештою св. Церква, як дбайлива Опікунка наших душ, звільняє від посту всіх дітий до сім літ, кормлячих материй, старців, бідних і тяжко працюючих людий, хорих та тих усіх, що по слабости вертають до здоровля. Від всіх інших своїх членів, що тішаться добрим здоровлям, вимагає Церква захования посту.

А здержатися здоровій людині в деякі дні в році від їдження мяса, хіба це не є тяжко і не пошкодить йому на здоровлю, а радше скріпить його. Так розумний піст скріпляє здоровля та продовжує життя чоловіка!

Визначні лікарі ствердили, що не лише надмірний харч, але також постійне відживлюванняся мясними стравами спричиняє ріжні тяжкі недуги.

Такі недуги, як звапнення жил, жовчеві каміння та ріжні внутрішні болякй є викликані мясними стравами. А велике число запалення сліпої кишки є теж наслідком постійного їдження мяса. Дуже поучаючим під цим оглядом є н.пр. статистика визначного французького лікаря Lucas - Championniere.

Він ствердив, що по вязницях, де харч з мясних страв є виїмком, запалення сліпої кишки є дуже рідке. Ще рідше воно буває по монастирях, в котрих виїмково подають до столу мясні страви, н.пр. в монастирі св. Йосифа в Верден, (Франція), зазначує вище згаданий лікар, не було від 1888—1900 р. ні одного случаю тої хороби. Те саме ствердженo в монастирі монахинь Клярисок з Нант, що живляться молочно-яриними стравами. Противно в тих осередках-місцях, де мясні страви є хлібом насушним, там часте є запалення сліпої кишки.

І не дивно! Для здоровля людини необхідною річчю є ріжнородність поживи, а цю ріжнородність улекшує та піддає саме піст. Наслідком такої ріжнородної поживи наступає правильна переміна матерії, а це після твердження лікарів є головним услівям здоровля людини. Піст отже, що його св. Церква установила, є великим добродійством для людства. Він не лиш, що не противиться правилам гігієни, але ще сприяє їм. Тому слушно можна сказати, що колиб він не істнував, то треба булоб винайти його!

Неоправданий є теж закид, що здоровий чоловік заховуючи піст, не може виконувати своїх обовязків. Науково ствердженo, (Armand Gautier: L'Alimentation et les regimes; Balland: Les Aliments; Roger: Alimentation et Digestion), що ярині, ростині, постні страви неменше заключують в собі поживних складників, від мясних страв. Досвід знова потверджує, що людина, котра живиться ріжнородними стравами є неменше витривала при праці від людини, що живиться лише мясними стравами.

Приміром Японці, що живляться переважно ростинними стравами, у війні з Росією 1904-1905 р. своєю витреваліcтю, відпорністю та геройством здивували весь світ.

Що більше навіть строгий піст, що його в житті придержувався н. пр. св. Альфонс, споживаючи кожної суботи лише хліб і воду в честь Матері Божої, не пошкодив ні виповненню його обовязків тяжких, ні не скоротив його життя. Навпаки св. Альфонс (1696-1787) жив понад 90 літ, став великим місіонарем, даючи кілька соток великих місій, реколекцій й інших духовних вправ. А своїми цінними богословськими творами став могучим оборонцем Христової Науки. Хто тяжче працював від св. Йосафата, св. Івана Золотоустого, чи св. Василія Великого? А мимо того вони строго постили у своїому житті!

А піст не лише благодатно впливає на тіло чоловіка, але також і на його душу. Він корисно ділає на **розум.**

Ум стає бистріший — та понятливіший, коли заховується міру в їді і питтю. Св. Письмо оповідає (Дан. тл. 1), що ізраїльські молодці: Даниїл, Ананій, Мисаїл і Азарія перебуваючи на дворі царя Навуходонозора, живилися лишень овочами та водою, одначе своєю мудрістю в "десятеро" перевищали всіх ученых мужів, що жили тоді в царстві того поганського царя.

Піст скріпляє дальше **волю** чоловіка. Відмовляючи собі через піст деяких річий н.пр. улюблених страв чи забав, тим самим опановує чоловік свої бажання і нахили, гартує свою волю та збільшає свою духову силу. Сильна воля має велике значіння в житті людини. Вона мусить боротися з одної сторони із грішними покусами, а з другої з тяжкими життєвими обставинами, дбаючи про "хліб на-

сущний!" І ось збрую до цієї тяжкої боротьби одержує чоловік через заховування посту!

Хто постить, цей зможе скорше усмирити злі тілесні пристрасти та побороти грішні покуси. Є це всім знана правда, що коли тілу надто догоджується, коли йому нічого не відмовляється в їді чи в напою, тоді в нім відживають тілесні пристрасти, будяться похоти та насуваються ріжні змислові пожадання. А діявол, каже св. Вернард найбільше числить на наше тіло; він знає, що домашній ворог може найбільше та найпевніше пошкодити. Противно піст "розпинаючи тілесні пристрасти і похоти" позволяє душі заволодіти тілом. Він немов вяже людське тіло, щоб воно не виступало проти нас і не злучилось з діяволом, завзятим ворогом нашої душі.

"Злий дух, повторяв часто св. парох з Арс, глузує собі з карности та інших середників покути, а це, що найбільше непокоїть його, є добровільне відмовлення собі дечого в поживі та спанню. Понад то нема нічого страшнішого для діявола та милішого для Бога. Скільки разів, каже той божий муж, ствердив це я на собі самім! О, скільки ласк Ісус Христос уділив мені в тім часі! Від Нього одержав все, чого тільки бажав!"

Цей, що постить, може скорше занятися Божими річами, йому теж лекше прийдеться молитися. А молитва кожному чоловікові є дуже потрібна. У ній пізнає він повну свою залежність від Небесного Творця. У розмові з Богом пізнає чоловік, як вельми потрібна йому небесна поміч у борбі з душевними ворогами та в часі туземних терпінь. Піст стає для чоловіка джерелом многих чеснот між іншими терпеливости і чистоти.

Іншим пожитком посту є це, що ним можна виєднати в Небесного Вітця прощення своїх провин — гріхів. Чоловік, що своїми проступками зневажив Господа Бога, тим самим стягає на себе Божу кару. Щоб її відвернути від себе, він може перепросити розгніваного Бога, вирікаючися своїх проступків та покутуючи за них. Св. Пйсьмо росказує про царя Давида, що він по своїм сумнім упадку щиро покутував; він постив і плакав. І по тім пості, каже у своїх псальмах покутуючий цар Давид, Всевишній вислухав його. Подібно чинили Ніневійці. Коли пророк Йона перестеріг Ніневійців про знищення їхнього міста, про їхню загладу, що їх жде за числен ні їхні ледарства, вони сейчас зачали постити та надівати на себе волосінниці. Ніневійський цар, оповідає св. Письмо (Йон. гл. 3) велів заповісти всім підданим, щоб вони не їли, а скотина, воли і вівці не паслися й води не пили; щоб усі благали милосердя у Бога та покинули неправедні свої вчинки. І Всевишній бачучи їх строгий піст, їхні добрі діла, змилосердився над ними та не зіслав їм того лиха, яким їм був загрозив.

Так заховуючи піст церковний, може кожний грішник відпокутувати свої гріхи! Раз треба чинити покуту, або в туземному житті або колись у чистилищі. Та на землі покутувати лекше, а притім ще й заслугу має покутуючий тут чоловік. О, богато терплячих душ у чистилищі буде гірко жалувати, що за життя на землі не зважали на той великий та легкий середник покаяння! Лучше теж є слухати Бога і Його Церкви, умертвляючи постом своє тіло, як позволити йому ворохобитися проти духа та стати самому невільником своїх пристрастий!

Хто постить наслідує примір самого Ісуса Христа, Божественного Спасителя, що постив сорок днів і ночий в пустині, перед розпочаттям свойого учительського уряду.

Хто заховує церковний піст, дає найкращий доказ, що справа спасіння безсмертної його душі не є йому обоятна, що він є слухняним і добрим сином католицької Христової Церкви. І до такої людини, що совісно зберігає церковну заповідь посту, можна сміло примінити слова Ісуса Христа: "Кожного отже, хто визнасть мене перед людьми, визнаю його і Я перед моїм Вітцем, що на небесах!" (Мат. 10, 32).

Хтож легкодушно переступає церковну заповідь посту, тим самим позбавляє свою душу і тіло тих великих чеснот і добродійств, що випливають зі совісного збереження церковного посту; такий чоловік показує, що для нього кусник мяса є миліший як приязнь з Богом та послух для одиноко-правдивої католицької Церкви. До такого чоловіка можна теж примінити слідуючі слова Божого Сина, Ісуса Христа: "А хто відречеться мене перед людьми, відречусь його і Я перед моїм Вітцем, що на небесах." (Мат. 10, 33).

Одначе при захованні посту треба конечно памятати на одну річ, а саме, щоб він був правдиво християнський! Бо, "що поможе чоловікові, каже один святий учитель Церкви, коли здержиться він від їдження мяса, а буде їсти ближнього злобними клеветами!"

"Колиж ви один одного кусаєте і їсте, каже св. Павло, глядіть, щоби себе взаімно не пожерли" (Гал. 5, 15.)

Щасливий той чоловік, що розуміє вагу посту та заховує його! Господь благословить його. Тричі щасливі покутуючі душі; колись стануть вони учасницями небесного щастя того Ісуса, що за всіх людий постив і страждав на тій долині сліз!

— o —

ВЕЛИКІ ЛЮДИ ВЕРТАЮТЬ ДО ЦЕРКВИ

О. Северин Лямпінг, францішканин, видав недавно в Монахіюм, Баварія, цікаву книжку "Menschen die zur Kirche kamen" в якій говорить про сучасні навернення.

Число як рівнож інтелєктуальний уровень навернених до Церкви вірних доказують, що вже минула доба тих "поступовців," котрі

голосили,що наука не дасться погодити з вірою; котрі голосили, що образовання, інтелігенція і поступ є рівнозначні з вільнодумством, і коли не з цілковитим атеїзмом, то принайменше з виразним релігійним індеферентизмом (обоятністю); котрі голосили, що релігія є перестаріла, є анахронізмом хиба на то тільки, щоби баламутила голови безкритичних мас. — А тимчасом життя і правдивий поступ показали щось цілком противного.

Пише о. Лямпінґ, що в Англії щорічно буває 11-12 тисяч наверне нень. Від часу смерти кардинала Нюмена, то є в протягу 45 літ, около 900 протестантських духовників в самій тільки Англії повернули на лоно католицької Церкви. Їх докладно спис приготований конвертитом (навернепним) Борджіс Бейлієм (Burges - Bayly)вийде набаром в формі книжки. — Перехід на католицизм став серед найповажніших англійських писателів явищем дуже популярним. Знаний на цілий світ письменник **Ґ. К. Честертон** (G.K. Chesterton) з **гордістю свідчить, що свій перехід до католицизму завдячує довгому передуманню тої справи.**

В Німеччині рівнож число навернень до католицизму досягає 10-11 тисяч щорічно. І ту подібно як в Англії **той рух повороту до католицької Церкви походить від великих учених, письменників.** Довгий спис таких навернень можна найти в книжці др. Ганса Роста: "Die Kulturkraft des Katholizismus," прим. фільософ Теодор Гекер, бувший протестантський професор університету Єрик Петерсон, др. Кароль Гіме, поет Ґотфрид Газенкамп, писменниці Гертруда фон Лефорт, Рут Шавман, і богато інших.

В Злучених Державах Північної Америки число навернених сягає пересічно 40 тисяч осіб річно, а в двох останніх роках переходить навіть число 50 тисяч. Американська часопись "The Lamp" з року 1934 подає, що на анкеті конвертитів на 3 тисячі було 375 давними протестантськими пасторами, причім 135 з цих приняли священства на священиків, 115 були лікарями, 126 правниками, 12 губернаторами, 180 старшинами армії або фльоти, 206 визначними писателями, композиторами або артистами в інших царинах штуки і т.д.

Коли згадається, що до католицької Церкви в останніх часах приступили особи, що тішаться світовою славою, як славна норвезька писменниця Сігріда Ундсет, італійський писменник Джіованні Папіні, французький поет-дипльомат Павло Кльодель, росийський фільософ Володимир Соловєв, бувший премієр китайский а тепер монах бенедиктинець о. Целєстин Лю, американський адмірал Шефард Бенсон, японський адмірал Ямамото, ісляндчик о. Джон Свенсон, князь Александер Волконський, якобіцький церковний достойник а нині архієпископ католицький Іваніос, — можна мати образ, що католицька Церква потягає до себе уми великі і духово найбільше вироблені. Бо велика сила є в католицькій Церкві — Христос.

АНҐЛІЙСЬКИЙ ЧАСОПИС ПРО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Великий, у стотисячних накладах поширюваний католицький англійський тижневик "The Catholic Times" ("Католицький Час") у свому числі з дня 22. листопада м.р. помістив цікаву статтю п.з. "Апостол єдности на Україні. Митрополит Шептицький, духовий провідник і національний герой." Ця стаття є гарним свідоцтвом величезної популярности й пошани, яку знаходить наш Митрополит не лише серед своїх, але й у широкому світі. Подаємо тут переклад цієї статті:

Ювілейні свята львівського Митрополита Андрея гр. Шептицького видвигнули перед католицький світ одного з найвизначніших священиків нашої доби, одного з тих, що його життєва праця має глибоке значіння для Церкви взагалі.

Обговорюючи українське питання, неможливо відділити бороть бу цього поневоленого народу за політичну автономію від його звязків зі Святою Столицею, бо ще від Папи Іннокентія VI. дістав князь Данило Галицький королівську корону й так почалася династія українських королів. Сьогодні в особі Митрополита Шептицького, духового провідника Українців грецького обряду в злуці з Римом, всі Українці знаходять вислів прямування до духовної й культурної солідарности та видять у Ньому передового борця своєї національної справи.

Родина ґрафів Шептицьких, хоч (як усі українські аристократичні роди з доби під Польщею) дуже спольонізована в культурі та зватинізована в обряді, ніколи вповні не забула про своє українське походження.

Мойсей свого народу

Вроджений у 1865 р., тому 70 літ, молодий Шептицький виховався серед образів своїх славних предків, запалений оповіданнями про їхні славні діла, вже в молодому віці відчув покликання бути Мойсеєм свого народу, відновити його давню культуру, самостійність та єдність у гр. катол. обряді. Те почуття покликання остало з Ним через цілий час Його шкільної науки й військової служби та зацвило в часі Його студій прав, коли Він рішився піти за голосом своїх предків і прислужитися для уніятської Церкви.

Повний запалу молодий студент відвідав Льва XIII. в Римі, а той мудрий Понтіфекс, бачучи в Ньому іскру апостола, обійнявши його й сказав, що бачить в Українцях звено між Римом та відірваними християнами Сходу. Думка про злуку головно вбилася в память будучого митрополита, з його концепцією українського народу злученого з Римом.

Ґраф Шептицький був спершу занепокоєний, як довідався, що його син хоче вступити до чину св. Василія, бо то значило зірвати

з польською культурою й з усім, що зв'язане з тим. Мимо того він радо зробив жертву, — і син його Андрей вступив до монастиря Василіян в Добромилі. Осягнув докторат теольогії, фільософії й права, а в 1899. р. став Епископом в Станиславові в Сх. Галичині. Рік опісля Він став львівським Митрополитом, найвизначнішою особою серед Українців-католиків.

Духовий і культурний провідник

Важко оцінити великий вплив Митрополита Шептицького на духове й культурне життя Українців. Він організував прощі до Єрусалиму та Риму й відвідав українські оселі, розкинені по всему світу. Для 400,000 Українців у Півн. Америці дав дуже потрібного там Епископа і всюди розбуджував захоплення східнім обрядом і скріпляв льояльність супроти Всемірної Церкви.

Через усе життя Митрополита Шептицького йде нитка християнської любови. Ледви чи є хоч одна людина в Галичині, котра в біді не переконалабся про Його щедрість. Жертви повеней та голоду і втікачі зі совітської України звязані з Ним вдячністю та богато є фактів Його милосердя і між католиками і між незєдиненими.

В українськім національнім житті Митрополит грав визначну ролю перед війною. Покійний цісар Франц Йосиф часто питав про Його думку. Будучи членом сенату, ніколи не забував боронити інтересів свого народу. Боровся за утворення українського університету у Львові та заложив українську Духовну Академію, Музей і шпиталь; вони всі є славні зі своєї праці. Все Його майно пішло на дари та культурні установи.

Вивезений Москалями

Як Москалі заняли Галичину в 1914 р., Митрополит Шептицький лишився зі своїми вірними. Його арештували й вивезли до центральних московських провінцій, де остав аж до освободження по революції 1917 р.

Тоді Він здійснив свої довго леліяні мрії злуки з некатолицькими Словянами й зорганізував першу византійську католицьку дієцезію в Росії, залишаючи покійного о. Фйодорова як свого ексарха в Києві. Між 1918. та 1920. р. це старання обіцювало поворот яких 40 міліонів Українців до Єдности. Загальна злука вже мала відбутися; незєдинені говорили, що Митрополит має стати Патріярхом Українців та зазначували свою готовість приняти Авторитет Святої Столиці.

Але атеїстична кампанія большевиків здусила той рух майже в пеленках, а коли почалося страшне переслідування, світ зрозумів, що стало неможливим вести далі діло церковного зєднення Українців, а через них (як це надіявся Митрополит) і всіх східніх Словян.

Міжнародні комплікації

Важке положення Митрополита Шептицького можна частинно

зрозуміти, коли візьмемо під увагу факт, що українські землі поділено між совітську Росію, Польщу, Румунію й Чехословаччину.

Тепер нападають на Митрополита не тільки совіти. Польський уряд з політичних причин нерадо дивиться на це, що Він зєднує собі некатолицьких Українців у Польщі, так що богато з них заявило готовість стати уніятами. Політичні чинники все перешкаджали Його апостольській праці; Його завдання є незвичайно важке й тонке. Багато говорить про глубоку, культурну й велику силу духа Митрополита Шептицького факт, що навіть Його політичні противники вважають Його великим джентельменом.

(За Метою ч. 50, 1935).

Катехизм для Малих Дітий

Перша Наука: Про Бога

Хто сотворив нас і цілий світ?
Господь Бог сотворив нас і цілий світ.

Чи Бога видимо?
Бога не видимо, бо Бог не має тіла як ми маємо. Бог є чистий Дух.

Кілько є Богів?
Є лише один Бог.

Де є Господь Бог?
Господь Бог є всюди: на небі, на земли і на кождім місци.

З чого сотворив Бог світ?
Господь Бог сотворив світ з нічого. Колись не було нічого, а Господь Бог сказав: "Най буде світ" і повстав світ.

Чи Бог був завсіди?
Так, Господь Бог був завсіди, є тепер і буде завсіди; ми кажемо: Бог є вічний.

Чи Господь Бог знає, що ми робимо?
Так, Господь Бог всьо знає. Бог знає, що ми думаємо, що ми говоримо, чого ми бажаємо, що ми робимо.

Кілько є Божих осіб?
Є три Божі Особи: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий, разом Пресвята Тройця.

Котра Особа є старша?
Всі три Особи є рівні і однаково вічні, бо є три Особи але один Бог.

Чи Бог Отець є Бог?
Так.

Чи Бог Син є Бог?
Так.

Чи Бог Дух Святий є Бог?
Так.

Чи є три Боги?
Ні, є лиш один Бог.

Що ми робимо, коли хрестимося?
Робимо на собі знак святого хреста і говоримо: Во імя Отца і Спна і Святаго Духа, амінь.

Чи Бог говорить правду?
Так, Бог говорить правду і любить правду.

Чи Бог є справедливий?
Так, Бог є справедливий Суддя, котрий за добре надгороджає а за зле карає.

Друга Наука: Про Чоловіка

Хто нас сотворив?
Нас сотворив Господь Бог.
З чого складається чоловік?
Чоловік складається з тіла і душі.
Чи душу видимо?
Душі не видимо, бо вона є духом. Видимо лише тіло.
На що ми живемо на світі?
Живемо на світі, щоби Бога пізнати, Його любити, Йому служити, і через то заслужити собі на вічне щастя в небі.
Що треба робити, щоби піти до неба?
Треба бути добрими і треба добре жити.
Куди піде той, що зле живе?
Такий піде до пекла.
Куди піде той, що є добрий і добре живе?
Такий піде до неба.
Як називалися перші люди?
Перші люди називалися Адам і Ева.
Чи будемо завсіди жити?
Не будемо завсіди жити. Ми колись умремо.
Що діється, як умираємо?
Коли умираємо, то душа покидає тіло.
Що роблять з мертвим тілом?
Мертве тіло закопують в землю.
А куди йде душа по смерти чоловіка?
Коли чоловік жив добре, то душа йде до неба або чистилища. А коли він зле жив, то йде вона до пекла.
Як довго буде душа в небі?
Завсіди.
Як довго буде душа в пеклі?
Завсіди.
Як довго тіла померших будуть лежати в землі?
До кінця світа. При кінци світа тіла воскреснуть і тоді буде загальний суд.
Куди підуть тоді тіла?
Там, де їх душі. Або до неба, або до пекла.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Ректором Папської Української Колегії в Римі ім. св. Йосафата іменував Св. Отець о. др. Йосафата Лабая ЧСВВ., дотеперішнього проректора. Дотеперішній ректор о. Головецький занедужав і мусів виїхати з Італії. Тепер в Колегії є 55 питомців: з львівської Архиепархії 8, з Епархії перемиської 7, станиславівської 6, ужгородської і приятівської по 4, з буковинського гр. кат. вікаріяту 2, з обох Епархій у Злуч. Державах 20, з Канади 2, з Бразилії 3.

Інсталяція нового ректора Українського Університету в Празі, професора др. Олександра Колесси, відбулася дня 13. грудня 1935. Новий ректор виголосив виклад п.з. "Драмована історія України середини XVII. століття."

Помер Модест Менцінський дня 12. грудня 1935 у Стокгольмі. Він ур. 1876 р., виступав у Львові, в Кельні, Відні і ріжних німецьких містах. Потім перенісся на постійний побут до Стокгольму, де був першим співаком-вагнерівцем в королівській опері. Менцінський виступав у Львові на ювилейних концертах. Підчас війни приїздив на гостинні виступи до таборів українських полонених. Він був знаменитим виконавцем творів Лисенка. Помер на склєрозу.

Великий ювілей 1050 ліття смерти св. Методія Апостола Славян торжесвенно обходять католики в Югославії. Торжества зачалися в Загребі, 11. XI. м.р. величним гомоном усіх дзвонів загребських церков. Аж до 5. липня 1936 р., що його визнано ювілейним, будуть у всіх церквах Югославії відправляти ювілейні богослуженя з відповідними проповідями. Головне торжество відбулося в неділлю 24. XI. **В ту неділю Преосв. Діонисій Няради правив архиерейську Сл. Божу** в римо-католицькій церкві. На цій Сл. Божій був загребський митрополит др. Бавер, трьох єпископів і богато найвищих церковних і світських достойників. По Сл. Божій пішла велика процесія з римокатолицької церкви до греко-католицької. **При тій нагоді улицю при гр. к. церкві названо:: "Вулиця св. Кирила й Методія."**
Подібні торжества відбували всі католики в Югославії.

Людська Божа Мати уздоровлює і в кіні. В місті Бліда в північній Африці в кіні висвітлювали фільм "Люрд." Була на ньому одна спараліжована жінка. В хвилі, коли дивилася на ті величні процесії й молитви людий у Люрд, почула, що нагло відзискала здоровля. До дому вернулася вже сама, без нічиєї помочі.

Католицька віра й Церква в Китаю приходить до такої сили й значіння, що відбувся вже там навіть величавий Євхаристійний Конґрес у Ціка-Веї. Було 25 єпископів й тисячі католиків. Місцеві погани з великою пошаною приглядалися величавим процесіям з Євхарпстійним Христом.

Тихі герої. В часі, коли в Абісинії лютує війна і на всіх фронтах гудуть гармати, два французькі католицькі монахи, о. Карло та о. Іван, Чина ОО. Капуцинів працюють у Гаррарі (провінція в Абісинії) між прокаженими. Перший працює 38 літ, а другий 32. Таких героїв видає тільки катол. Церква.

Кілько є вже книжок, що пишуть про минулу світову війну?
Німецький купець Ричард Франк зачав скуповувати такі книги та вже їх назбирав 75,000. Досить їх є! — А кілько ще таких книжок є, що він їх не має!

Оповідають, що в Німеччині є один чоловік, що дуже подібний до Гітлєра. І той то чоловік часто заступає Гітлєра, головно тоді, коли є небезпека, що на Гітлєра може бути який напад. Тремтить у таких нагодах "фальшивий Гітлєр", та має діставати за те добру платню. Цікаве!

Гарний цвіт і — цікавий овоч. Росте в Арабії рослина, яка цвите ясно жовто. Та цікавий її овоч. Виглядає він як наша фасоля, а зїсти його, то зачинає чоловік отак ні з цього ні з того сміятися. На віть порошок з меленого того овочу вистарчає, щоб людина сміялася, гуляла аж до цілковитого знесилення. — Здоровлю це нічого не шкодить.

Товариство св. Стефана в Будапешті приступило до збірного видання творів одного з найкращих католицьких мадярських письменників, др. Тітамера Товта (Toth), який недавно святкував 25-ліття свого священства. Його твори, майже всі релігійного або педагогічного змісту, будуть видані в 20 томах. **Про їх високу вартість** свідчить найкраще ця обставина, що їх досі переложено на 16 світових мов, в цьому числі й на українську мову (м. ін. видало недавно Видавництво Чина Св. Василія В. його "Юнак переможець"). Др. Товт це один з найкращих мадярських проповідників. Його пропо відей, що він їх має кождої неділі в університетській церкві в Будапешті, слухають маси вірних з найвищих мадярських суспільних кругів. Від 1926 р. виголошує о. др. Товт. проповіди й до радія.

Місії в Абісинії. Апостольський вікаріят Абісинії відданий в опіку французьким місіонарам Лазаристам. Цей вікаріят, залежний від Східної Конгрегації, обнимає поверхню 300,000 км. на якім мешкає 2,717,000 мешканців, з яких є 2,400,000 незєдинених 200,000 музулманів, 100,000 поган, 15,000 жидів і 2,450 католиків. Французьким місіонарам, яких є 9, помагають у їх праці місіонарі тубильці і сестри св. Вінкентія а Paulo, катихисти-тубильці і монахині-мурінки. Лазаристи мають в Адіс-Абебі школу і дві семинарії, велику і малу.

Сусідній апостольський вікаріят у країні Галляс, де місії ведуть французькі Капуцини з Тулюзи, має 6 міліонів мешканців, з яких 4 міліони незєдинених, 300,000 музулманів, 1,500,000 поган, 4,000 протестантів, 5,400 жидів і 10,500 католиків. Білих місіонарів є загалом 20. Помагає їм 15 місіонарів-тубильців, 6 братів Капуцинів, сестри Францішканки і сестри чина Непорочного Зачаття Прч. Діви Цей вікаріят має 47 шкіл початкових, 4 середні, 7 фахових, 12 шкіл для катихистів і 2 семинарії.

Кардинали, що не мають епархій, а мешкають поза Римом.

Свіжо іменований французький кардинал архиеп. Baudrillart, ректор Католицького Інституту в Парижі (і великий прихильник українського народу) дістав спеціяльний дозвіл папи мешкати і дальше в Парижі,хоч він не має ніякої дієцезії. Такий дозвіл це рідке явище. Зпоміж кардиналів, що під цю пору жиють, дістав такий дозвіл кардинал Скрбенський, який по уступленню із архиепископського престолу в Оломуци, мешкає в Чехословаччині.

Відносини в інтернаті для православних студентів теольогії в Варшаві. Дня 6. грудня м.р. в день св. Николая, Покровителя державного інтернату для студентів студії теольогії на варшавськім університеті, відправлено врочисте богослуження в каплиці інтернату, що його правив епископ люблинський Сава в асисті директора інтернату архим. Іляріона Васдекаса, архим. Григ. Перадзе, прот. Смольського, єромон. Мстислава (Волоноєевича). Підчас богослуження проповідь у польській мові сказав єром. Мсиславв. По скінченій св. Літургії, підчас акафісту до св. О. Николая. епископ Сава звернувся до студентів в короткій промові по польськи, зложив побажання і візвав до молитви в наміренню польської держави, уряду і учительського збору. (P.I.P.).

У Німеччині гітлерівський уряд у своїй ненависті до католицької церкви заарештував монсеньора Банаша, дорадника Берлінської Епаріхі за те, що він поскаржився і доказав фактами апостольському нунцієві в Берліні ,як то Гітлєр додержує конкордату. За це Банаша арештовано і замкнено в тюрмі "Моабіт." Як із ним поводилася поліція, вистарчить згадати, що Банаш, хоч був крицевого здоровля дістав нервові напади. Його відвідав берлінський Епископ.

В 50-ліття смерти Миколи Устіяновича відправлено 14. грудня в Миколаєві над Дністром в парохіяльній церкві панахиду. Українці Миколаєва прикрасили того дня свої вікна наліпками та ілюмінували їх. В неділлю 15. грудня відправлено Службу Божу при співучасти майже всіх священиків миколаївської округи, відслонено і посвячено памятник поета і пропамятну таблицю виконану різьбарем А. Коверком. Проповідь виголосив о. Соломик з Надітич. Святочну академію відкрив о. дек. В. Федусевич, голова Ювил. Комітету. Реферат про творчість о. М. Устіяновича виголосив мгр. В. Одноріг, п. Ір. Романовська віддеклямувала вірш М. Устіяновича "До-Зорі Галицької." Хори з Миколаєва і з Дроговижа відспівали низку пісень.

Велике значіння католицької преси.

З приводу 18-го зїзду католиків у м. Епіналь в Альзації страсбурзький епископ о. Ріш висловився так про католицьку пресу:

"Преса ще більше необхідна від школи, бо вона формує публичну опінію і є школою для дорослих. Коли а Альзації ніхто нічого не може робити проти католиків, то длятого, що маємо богато католицьких щоденників, котрих наклад сягає 40, 50 і бо тисяч примірників. Натомість можна виступати проти католиків в інших частинах Франції, бо вони не мають своєї преси. Коли постаріюся і вже не матиму сил до праці, решту своїх сил зужию на те, щоб обїхати цілу Францію і всюди голосити ту очевидну правду." Українці католики повинні належно розбудувати свою пресу, бо тільки тоді матимуть належний вплив на формування нашої публичної опінії.

Італійська преса про Україну. В недавнім числі римського двотижневика молоді "Конквісте" (25. X. 1935. ч. 18) поміщено дві статті п. н.: " **Над Чорним Морем хмариться**" і "Антиевропейська Москва." Перша стаття пера Франческа Таддеї, друга Лявра Майнарда. В статті "Над Чорним Морем хмариться" автор широко розписується про значіння Чорного Моря для України і для Італії.

"З безстороннього огляду історії Европи бачимо що життя та історія західних народів були створені індивідуальностями, партіями, суспільністю. А російська історія створена державою, уособленою монархом автократом (Петро, чи Сталін), яка всі кляси зробила своїм рабом, або їх зрівняла."

Кінець статті такий: "Отож зробивши перегляд усіх часів, усіх авторів, усіх устроїв, які були, чи які колись будуть у Росії, вприпає перед нашими очима ясна візія російського месіянізму, який іде війною проти Заходу."

У своїй статті Л. Майнард широко цитує російських авторів, які говорять чи проповідують, що Росія повинна, чи має знищити захід. І такі автори як Леонтієв, Тютчев, Достоєвський, Булгаков, Бакунін, самі переконають суспільність Заходу, що таке справжній московський Схід.

Як большевики переслідують українську мову?

Відчит проф. Смаль-Стоцького про українську мову на Совітській Україні.

14 м.м. в Українськім Науковім Інституті у Варшаві **проф. Роман Смаль-Стоцький** виголосив перед численною авдиторією реферат "Про українську мову на Совітській Україні." На основі багатого фактичного матеріялу, що його зібрав, прелєгент у цікавих виводах доказав, що українська мова на Совітській Україні не має пов ноти прав, що прислугувалаб їй як державній мові. Українська мова навіть гірше трактована як місцеві мови в інших національних республиках у СССР. Проф. Смаль-Стоцький подрібно обговорив справу так званого "націоналістичного шкідництва" на мовнім фронті та виказав, що акція боротьби з тим шкідництвом ведена під проводом Хвилі, зводиться до штучного наближування української мови до російської та затирання окремішности української мови.

Русифікація совітської України. В Харкові появився новий російський щоденник: "Харьковський Рабочий," в Києві "Большевик." Поява двох російських щоденників свідчить про нову хвилю русифікації, що відбувається тепер на сов. Україні.

Як живе український селянин в УССР? На це цікаве питання відповідає сам Постишев, новий секретар комуністичної партії України, що водночас грає ролю маленького Сталіна. На останньому засіданні Виконавчого Комітету України цей достойник присвятив свою промову долі селянства, яке на його думку, кращає що дня й на доказ навів таку статистику: В 1934 році лише 2% діставало за день праці в солгоспах чи колгоспах зарібок, рівновартний 2 кг. хліба, або на гроші 10 копійок золотом, тоді як в цьому році "майже всі робітники" заробляють не менше, а принайменше "він надіється що будуть заробляти. Цікаво відмітити, що Постишев базує свої надії на колгоспах, які мають дістати землю на власність (до нового поділу) і що робітники мають бути зацікавлені у прибутках. Немає мови, що серед членів комітету не було такого, що питав би, як ці наскрізь буржуазні заходи, сходяться з доктринами Лєніна, іменем, кого москалі правлять Україною і чому косар, який перед війною заробляв за день карбованця, мусить бути вдоволений, коли заробляє неповних 10 копійок і то лише за день праці, бо свята не платяться. Та не вважаючи на свій оптімізм, Постишев мусів признати, що серед селянства находиться ще богато "відсталих елементів," які не хочуть вдоволитися здобутками революції, їсти один хліб у будні й на свята підтягати пояса. "Ці елементи, каже він, повлазили нишком до совєтів і ведуть там справжню війну проти совітського уряду. Підпали, вбивства, нищення живого та мертвого ременанту, напади на комуністів та їх прихильників є явищами щоденними і годі передбачити, коли вони ущухнуть." Це авторизоване свідоцтво найвищого совітського достойника має свою високу вартість.

Стан у совітських школах. В Україні школи перебувають в катастрофальному стані. Сама совітська преса змушена признати, що наприклад, в цілім Озівсько-Чорноморському Краю школи стоять із повибиваними склами у вікнах (це в грудні), без печей, з пробитими дахами й стінами Не в кращому положені перебуває й шкільна дітвора. У дітей немає одежі й взуття. Та коли в батьків навіть є гроші для придбання цих річей, то їх усе таки не можливо ніде дістати. Не краще положення й тих дітей, що їм батьки вже купили взуття. А це тому, що за кілька днів ужитку черевики "соціялістичного виробництва," що "переганяє Америку,".... розліваються просто на ногах, закаблуки відпадають, підошви відриваються і т.д. Такі цікаві признання совітської влади з усіма її вихваленими "здобутками." (На підст. "За Ком. Просв.," 8 грудня).

Новий Кардинал приятелем України. Офінор повідомляє з Парижу, що епископ Бодріяр, директор Паризького Католицького Інституту і знаний учений що недавно зістав іменований кардиналом, є знаним приятелем України. У відзначення його зацікавлення українським питанням епископ Бодріяр був в 1931 році одноголосно обраний почесним членом французького Т-ва Українознавства в Парижі, яке то відзначення він прийняв з великим вдоволенням. Треба надіятися, що на свому новому становиску його Еміненція буде і на далі цікавитися долею України.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

При замкнених дверах

— Високий суде, прошу вести розправу при замкнених дверях! — домагається обвинуваченій.

— Алеж пане — каже суддя — справа така маловажна, що не бачу причини....

— Так, це правда, пане суддя, але мене болять зуби, а тут такий протяг, що годі видержати!

——— п ———

На перегонах

Підчас самоходових перегонів старший глядач кричить до автомобіліста, котрий жене на самім переді:

— Повільніше, пане, повільніше, нічого не видно!

———o———

"Воєнний спогад."

— Підчас війни ти вратував мені життя.

— Яким чином?

— Ти втік з поля бою, а я пішов за твоїм приміром.

———o———

Успішний лік.

До аптики входить якась пані: — Я хотіла би якийсь лік проти нагнітків, лише прошу щось доброго.... та щоби не було шкідливе.

— Прошу дуже — каже аптикар — маю знаменитий лік. Оден наш сталий костумер уживає це лікарство уже вісім літ!

———o———

Скільки платилиб Калінінові в Англії.

Як знаємо, перед кількома місяцями відвідав Москву англійський міністер Іден. В звязку з цими відвідинами оповідають собі в Совітах таке: На дипльоматичному бенкеті сидить гість лорд Іден і гуторить зі Сталіном.

А яку платню має у вас міністер праці? — питає принагідно Сталін Ідена.

— Чотири тисячі фунтів у рік.

— Подумайте — каже Сталін — скільки грошей тратить ваш державний скарб. А яка велика у вас платня премієра?

— Вісім тисяч фунтів.

— Ось вам розтратність! В нас не так. Гляньте, будь ласка: оцей чоловік там на право від нас, це товариш Калінін. В нас це посада майже президента держави, а місячна його платня всього 225 карбованців.

Іден приглядається довгу хвилину Калінінові й врешті каже:

— Ну, знаєте, у нас в Англії також більше не дістав би.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

•

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Христос Воскрес — Великий День Воскресення — Радуйся Царице Мати Милосердія — Малі Герої — Чи Треба Сповідатися — Життя св. Герарда — Чи Біблія Спасає — Катехизм для Дітий — З Церкви і Світа — — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА КВІТЕНЬ

1.—С. Хризанта і Дарії мч.
2.—Ч. ОО. уб. в маос. св. Сави
3.—П. Якова прп.
4.—С. Суб. Лазар. Васил. смч.
5.—**Н. Квітна.** Нікона мч
6.—П. Пред. Благ. Зах. і Як. пр
7.—**В. Благ. Пр. Богородиці.**
8.—С. Отданіє Благ. Гавр. арх.
9.—Ч. Вел. Четвер. Матр. мч.
10.—П. **Вел. Пят.** Іляр. і Стеф пр
11.—С. В. Суб. Марк. еп. і Кир.
12.—**Н. Великдень**
13.—**П. Світлий Понеділок**
14.—**В. Квітень, Світлий Второк**
15.—С. Тита прп.
16.—Ч. Никити прп.
17.—П. Йос. і Юрія прп.
18.—С. Теодула і Агатапода мч.
19.—**Н. Томина.** Евтих. археп.
20.—П. Георгія прп.
21.—В. Іродіона ап.
22.—С. Евпсихія мч.
23.—Ч. Терентія мч.
24.—П. Антипи смч.
25.—С. Василія прп.
26.—**Н. Миронос.** Артем. сщм.
27.—П. Мартина папи
28.—В. Аристарха ап.
29.—С. Агапії, Ірини мч.
30.—Ч. Сим. Акак. прп.

УСТАВ НА КВІТЕНЬ

5.—Н. Квітня:— Всеночне. На утр. по псальмі 50 свячення лози. Літургія Йоана Золотоустого. Ап. з. 24б, еванг. Йоана з. 41.

7.—В. Благовіщення Пр. Діви Марії:— Всеночне. На утр. еванг. Благов. Літургія Йоана Золотоустого з вечірнею. Катизми нема. На Господи Воззвах стихири Тріоди 5 і Благов. 5; Слава: Тріоди, І нині: Благовіщ. Вхід з евнг. і 4 чтенія: 2 Тріоди і 28 Благов.; по малій єктенії возглас і трисвятоє і по ряду літургія. Еванг. Луки з. 3 і Матея з. 102. Місто Достойного ірмос Благовіщення.

12.—Н. Великдень:— Всьо Празника. Апостол з. 1, еванг. Йоана з. 1

13.—П. Світлий Понеділок:— На літ. Ап. з. 2, еван. Йоана з. 2.

14.—С. Світлий Второк:— На літ Ап. з. 4, еванг. Луки з. 113.

19.—Н. Томина:— Всеночне. На утр. ев. Матея з. 116. На літ. Ап. з. 14, еванг. Йоана з. 65.

26.—Н. Мироносиць:— На утр. еванг. Марка з. 71. На літ. Ап. з. 16, еванг. Марка з. 69

Загальниця від Воскресення до Неділлі Томиної.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 4 — Лист за Квітень — 1936

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

Усім нашим Передплатникам, Читачам і Приятелям з Днем Світлого Воскресення Господа Нашого Ісуса Христа, Желаємо щастя, веселости і многих ласк Божих.

Редакція і Адміністрація "Голосу Спасителя"

о. П. Штокалко

Христос Воскрес

Христос воскрес!
Сіяє ясне сонце із небес;
Прогнавши горе та плачі—жалі
Немов брилянти сипле по землі.
Святкує празник небо і земля,
Ликує — радується вселенна вся.
Во істину воскрес!

Христос воскрес!
Христа найбільше чудо із чудес!
Бо Він ним силу ада поконав,
Тяжкі окови смерти розірвав;
Печать зломивши у раю дверий,
Подав життя бальсам для всіх людий.
Во істину воскрес!

Христос воскрес!
Мов з вітром дим поганства демон щез.
Христос воскрес! Тож серцем воскреснім
І ми усі, та серця обновім!
Звільнімся від гріха тяжких оков, —
Нехай Христос в душах воскресне знов!
Во істину воскрес!

о. Р. Хомяк, ЧНІ.

Великий День Воскресення

Воскресення Христове, це найбільше свято в церковному році, це "празник празників і торжество торжеств," як називають його церковні пісні.

День воскресення Христового, це день, в якому нам треба радуватися і веселитися!

Чому?

Тому, що світле воскресення Христа є найбільшим доказом Його Божества, а тим самим найсильнішим потвердженням правдивости нашої святої віри.

Тому, що воскресення Христове є основою нашого будучого воскресення та запевненням другого, вічного нашого життя.

Насувається отже питання, в який спосіб воскресення Ісуса Христа є найбільшим доказом Його Божества та потвердженням правдивости Його науки? Богато чудес довершив Ісус підчас своєї учительської діяльности. Він виявив Себе паном природи та її сил, воскрешав умерших, побіджав і проганяв злих духів і т.п. Одначе, коли Христос не був би воскрес, то дуже много людий не увірило би в Його Божество і в правдивість Його науки.

Чому?

З тої причини, що коли невірні жиди домагалися від Спасителя щоби наглядно доказав їм своє Божество, чи своє Боже посланництво, Ісус ніколи не дав їм іншого доказу, крім свойого воскресення. Ним послугується Він, щоби переконати їх уми, або завстидати їхнє недовірство.

"Рід лукавий і чужоложний знаку шукає, говорив Ісус, а знак не дасться йому, тільки знак пророка Йони. Бо як Йона був у череві китовім три дні і три ночі, так буде Син Чоловічий в нутрі землі три дні і три ночі." (Мт. 12, 39-40). І це сповнилося докладно на Ісусі Христі. Він лежав у гробі три дні й опісля зі славою воскрес.

Знова на питання фарисеїв, яким знаком докаже їм, що Він має тут на землі найвищу і від нікого незалежну власть, відповів Ісус: "Зруйнуйте цей храм, а я в три дні здвигну його" (Ів. 2, 19). А Христос говорив тоді, додає той сам Євангелист, "про храм свойого тіла." (Ів. 2, 21).

І про це тямили первосвященики та фарисеї, коли по розп'ятті Ісуса Христа, прийшли до Пилата і домагалися від нього сторожі до гробу. Вони сказали: "Пане, ми пригадали собі, що той обманець сказав, коли ще був живий: Після трьох днів воскресну. Прикажи отже стерегти гробу аж до третього дня, щоби часом не прийшли його ученики і не вкрали його і не сказали людям: Встав із мертвих і буде останній обман гірший першого. Відповів їм Пилат: Маєте сторожу, ідіть, стережіть, як знаєте. Вони ж пішли і обезпечили гріб запечатанням каменя і сторожею," (Мт. 27, 63-66). Одначе ні запечатання гробу, ні поставлена військова сторожа, ні інші спроби невірних жидів нічого не помогли. Ісус буквально сповнив свою обітницю. Власною силою Він воскрес третього дня із мертвих, а тим самим наглядно доказав, що Він є дійсним Богом, що Його наука є правдива.

Так отже, коли Христос був би лишився в темряві гробу, коли Він не встав би був із мертвих, гадка про Його Божество була би опрокинена власними Його устами; а коли раз було би знівечене Його Божество та Боже Його посланництво, тоді всі інші Його попередні діла-чуда не мали би вже жадного значіння, утратили би всю свою вартість; усі Його слова були би обманом, вся віра християнська була би пустою, марною, а ціле діло відкуплення людського роду було би одуренням, великим розчарованням. Ось значіння слів св. Павла: "Коли Христос не воскрес, тоді марне наше проповідання, марна й наша віра." (1. Кор. 15, 14). А це все лише тому, що Ісус Христос призначив воскресення свойого тіла на найочевиднішу та найвиразнішу ознаку Божества своєї особи та своєї Божої науки.

Виринає слідуюче питання, яким чином Христове воскресення є основою нашого будучого воскресення та запевненням нашого, вічного життя.

Своєю всемогучою силою, Син Божий воскресив Себе Самого, встав із мертвих. Коли ж міг Він воскресити Себе Самого, чому не буде міг своєю всемогучістю вчинити у других того самого, чого доконав Він на Собі Самім? Чиж Ісус є менше могучий у других

і для других своїх членів, як у Собі Самім і для Себе Самого? Чи та сама сила, не може доконати тих самих чудес? Коли міг Він з нічого сотворити наші тіла, каже св. Августин, чому не буде міг Він другий раз їх створити з власної їхньої матерії? Хтож заборонить Йому відновити це, що було вже, коли міг Він вчинити те, чого ніколи не було ще? Чи може хтось опертися Його безмежній силі?

Зрештою це природне, щоби члени одного тіла були злучені зі своїм головним членом, головою; щоби жовніри були злучені зі своїм провідником-вождом. А після кровавої смерти на хресті на Голгофті, Спаситель світу став Головою - Провідником усіх відкуплених людий, а ці послідні Його членами.

Колиж Голова-Провідник власною силою воскресив Себе, чиж не повинен Він тоді воскресити всіх своїх членів? Ясно теж, що коли хоче Він, як Голова-Провідник, щоб усі Його члени поступали і жили, терпіли й умирали як Він, чому не мав би хотіти Він, щоб і воскресли вони так як Він? Чи не є це справедливо, щоб Ісус, роблячи нас учасниками своїх діл, вчинив нас і учасниками своєї надгороди? Колиж Він прославлене своє тіло, по світлім своїм воскресенню, вчинив учасником заслуг своєї душі, чи тим самим не є Він спонуканий надгородити в той сам спосіб і наше тіло і душу?

Крім того воскресення людських тіл має свій красний образ у природі. Візьмім на примір зерно. "Його кидається в землю, там воно гиє, а зі зігнитого зерна прозябає нова рослина, повстає нове життя. Глянемо ще на гусільницю, що літом лазить по траві і листях; приходить осінь і гусільниця завмирає. Перед тим одначе робить собі власний гріб і стається куклою. Та приходить весна і теплі соняшні лучі доходять аж до домовини гусільниці і ось, розпадається опона кукли і вилітає мотиль! Чи се не вказує нам на те, що й чоловік, помимо свого розкладу під землею, знова повстане до нового життя? Як мертва зимова природа наслідком весняного сонця будиться до нового життя, як гусільниця в новому виді знова виходить зі своєї домовини, як зерно знова відживає, так і тіла померших колись воскреснуть." (Швілінський Поп. Кат. Проп. ч. 1. ст. 356).

Бо те, о чім нас запевняє воскресення Христове, на що нам вказує природа, учить нас виразно свята віра, що саме Ісус Христос воскресить при кінці світа наше тіло т.є. нашу душу получить знова з тілом: "Йде година, каже Ісус, коли всі, що в гробах, почують голос Сина Божого; і вийдуть, що чинили добре, в воскресення життя, а що чинили зле, в воскресення суду." (Ів. 5, 28-29). А правда ця Христової науки є така ясна і певна, що св. Павло, пишучи до Коринтян, не вагався твердити, що коли померші не мали би воскреснути по Христовім воскресенню і силою Його воскресення, виходило би, що Христове воскресення є вимріяне, уроєне: "Бо коли

мертві не воскресають, то й Христос не воскрес." (1. Кор. 15, 16).

Отже це неоспорима правда, що ми дійсно воскреснемо тому, що Ісус Христос дійсно воскрес; це незбита правда, що всі померші воскреснуть всемогучою силою Сина Божого до другого, вічного життя!

Одначе, чи друге-вічне наше життя буде щасливе, чи нещасливе залежить від того, чи будемо в туземному житті його усовершати умертвленням та покутою християнською. Бо коли тілу догоджуватимемо в усім, чого домагається від нас змислове пожадання, вчинимо його, тілом гріха. Колиж воскресне воно, стане предметом відрази і жаху, щоби засоромити душу та поділитись з нею муками за те, що служило і брало участь в її проступках.

Великі це правди! Горе тій людині, що не вірить в них! Горе й тому чоловікові, що вірить в них, одначе жиє, немовби не вірив у них! Горе чоловікові, що не вірить в будуче своє воскресення. Бо воно не залежить від його волі, а виключно від волі всемогучого Бога. І так, як Небесний Творець сотворив чоловіка незалежно від волі його, так само зможе Він без чоловіка воскресити його, замічає великий учитель Церкви, св. Августин.

Щасливий той чоловік, що не лише вірить в будуче своє воскресення, але жиє після тої віри та виконує це все, що може причинитися до щасливої його вічности. Та віра і надія у друге, вічне життя осолоджувала туземне, прикре життя ревним християнам всіх століть: ми терпимо, говорили вони, ми умертвляємо наше тіло, ми уникаємо недозволених приємностий цього світу, одначе це не є надармо, бо ми певні, що найсправедливіший Суддя небесний, за ті всі жертви наші, надгородить колись нашу душу і тіло вічним, невисказаним щастям!

Так, ніщо інше не в силі додати сили, охоти та бадьорости у несенню нинішнього, надзвичайно важкого життєвого хреста, як тільки прославлений Христос-Побідник.

Народе мій любий, розєднаний вірою, кордонами та партіями, битий злиднями, нещастями та важким лихоліттям, зєднися при Воскрещому Спасителеві й Його правдивій-католицькій Церкві; покинь фальшиві-нові віри, подавані ріжними відступниками та знаними безбожниками; переймися прадідівською-католицькою, Христовою вірою і вчини як учить та віра свята: "Воскресенія день, просвітимся людіє.... друг друга обнімім і рцім "братіє" і ненавидящим нас, простім вся воскресенієм," а тоді в Твойому житню настане Великий День Воскресення, день Правди, Свободи та Волі!

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. Н. Копяківський ЧНІ.).

Пречиста Діва у своїй пісні сказала, що всі народи будуть називати Її блаженною. "Бо се від нині блаженною звatимуть мене всі роди." (Лука 1. 48). На ці слова св. Вернард так кличе: О Пані моя! Направду, що всі люди будуть називати Тебе благословенною по всі віки; бо всі Твої слуги за Твоїм посередництвом дістають життя душі і небесну хвалу. В Тобі праведні найдуть ласку витривання. а грішники прощення, а потім життя вічне. — Не трать проте надії, грішнику. говорить побожний Вернардин Бустий; не знеохочуйся, колиб ти навіть допустився всякої неправости, але з довірям прибігай до тої Славної Царіци; в кождій хвилі найдеш Її з руками повними дарів милосердя і щедрости; бо Вона сама більше бажає зробити тобі добро і уділити ласку. чим ти сам бажаєш дістати.

Св. Андрій Критський називає Марію Порукою нашого поєднанняся з Богом, даною якби в застав для певности одержання ласки у Бога. — То значить, коли грішники прибігають до Марії для поєднанняся з Богом, то Господь Бог для певности, що вони дістануть прощення, дає їм якби застав, а тим заставом є Марія! Вона нашою Обороною, через котру силою заслуг Ісуса Хонста Господь Бог відпускає всім грішникам що удаються до Неї. — В одним обявленню св. Бригітті Ангел сказав, що пророки переняті були найвищою радістю, видячи в дусі, що Сотворитель задля чистоти і покори Марії мав простити грішникам і привернути свою ласку тим, що стягнули на себе справедливий гнів Його.

Жаден грішник не повинен боятися, щоби Марія його відкинула, коли він взиває Її милосердя. Ні! Вона є Матірю

милосердя, і длятого якраз бажає Вона ратувати тих, що найбільше потребують милосердя. Марія є Ковчегом (кораблем) спасення, — говорить св. Вернард, — хто в ньому скриється, устережеться певно потопу вічного осудження. Підчас потопу навіть звірята уміщені в ковчезі Ноя були вратовані: так і грішники найдуть спасення під опікою Марії.

Примір

Отець Бовіо оповідає про чудне навернення одної невісти, іменем Олени, що вела гірше життя. Одного дня ввійшла до церкви і почула якраз проповідь про вервицю. По набоженстві купила собі вервичку, але її скрила, щоб ніхто не видів. Одначе деколи її відмовляла. Вправді з початку без жадного набоженства, а Пресвята Діва уділила її тільки радости і духовної потіхи, що вона не могла відірватися від відмовлення її. При тім що раз більше непокоїв її стан душі, в якім находилася. Не могла успокоїтися, так що вкінці неначе мусіла піти до сповіди, яку відбула з великим жалем, що навіть здивувало сповідника. По сповіди впала лицем перед престолом Божої Матери, щоби її полякувати. Відмовила вервицю, а Мати Божа з образу промовила до неї: "Олено, досить ти вже зневажала Бога і Мене. Відтепер інакше поступай, а за моїм посередництвом дістанеш богато ласк." Бідна грішниця дуже завстиджена відповіла: "О найсвятіша Діво! Правда, що до тепер була я грішницею; але Ти, що всьо можеш, поможи мені. Тобі віддаюся. Відтепер через ціле життя бажаю покутувати за гріхи." Вспоможена опікою Матери Божої Олена роздала убогим всьо, що мала і робила найстрогішу покуту. Дізнавала страшних покус, але за кождим разом поручала себе Марії і поконувала покуси. З часом дістала богато надзвичайних ласк, мала видіння, обявлення і навіть мала дар пророцтва. Вкінци при смерти, яку Божа Мати її заповіла на кілька днів, сама Найсвятіша Діва прийшла до неї з Божим Своїм Сином. А коли та каянниця умерла, то виділи її душу в виді білого голуба як улітала до неба.

Молитва

О Маріє, Мати Божа, єдина моя Надіє, отже у стіп Твоїх я нещасний грішник благаю Твого милосердя. Ціла Церква і всі вірні називають Тебе Прибіжищем грішників. Ти й для мене є Прибіжищем; Ти мусиш мене спасти. О моя Пані, Ти знаєш, як Твій найдорожчий Син бажає мого спасення. Ти знаєш, скільки натерпівся Господь Ісус, щоби мене спасти. О Мати моя, згадай на всі терпіння Ісуса: на зимно, якого дізнавав у Вифлиємській стаєнці; на дорогу, яку перебував в утечі до Єгипту; на Його труди, Його піт, Його Кров, котру проливав; на ті терпіння, від котрих Він умер в руках Твоїх на хресті. Ратуючи мене покажи, що любиш того найдорожчого Сина, бо я в імя тої любови, яку маєш до Нього, взиваю Твого ратунку. Подай руку мені нещаслівому, що впав, але благає Тебе о милосердя. Колиби я був святий, то я не просивби Тебе о милосердя надімною; але тому що я грішний, я удаюся до Тебе, бо Ти є Мати милосердя! Я знаю, що милосерне Твоє серце радується, коли помагаєш нещасним, щоби тільки вони не показувалися закаменілими. Потіш проте своє милосерне серце і мене потіш, бо отже маєш нагоду впратувати нещаслівого засудженого на пекло; Ти мені можеш помочи, бо я не хочу бути закаменілим грішником. Віддаюсь в Твої руки. Скажи, що маю робити, і вкінці мені силу, щоб я сповнив то. Я готовий вчинити все, що в моїй можности, щоби тільки відзискати ласку в Бога. Удаюся під Твій покров. Ісус хоче, щоби я удався до Тебе, щоб я на Його і Твою славу, що всі Його Матірю, відзискав спасення не тільки задля Його Крови але й задля Твоїх просьб. Він мене посилає до Тебе, щоби Ти мене ратувала.

О Маріє, отже я у стіп Твоїх удаюся до Тебе і в Тобі покладаю цілу мою надію. Ти молишся за стільки інших, помолися також і за мене. Скажи за мене бодай одно словечко: скажи Богу, що бажаєш мого спасення, а Бог певно спасе мене. Скажи тільки, що я належу до Тебе, а більше нічо.

Маріє, будь моїм прибіжищем!

Малі герої

В ірляндськім католицькім часопису описана подія, що сталася в Росії, в літі 1921 року.

Недалеко Ленінграду (Петербурга) лежить село, в котрім була католицька церква. Підчас революції пережило те село всячину. Аж вкінці церкву замкнено, а священника вигнано. В селі остало лише кілька католицьких родин. Але большевикам було мало того. Вони постановили перемінити церкву на касарню для війська.

Наради над пляном занятя церкви підслухало кількох католицьких дітий. Заболіли їх молоденькі серця. Прецінь там в церкві, на престолі є Ісус, утаєний в Пресвятій Євхаристії. А ті червоні жовніри напевно Його будуть зневажати. Треба боронити Ісуса!

Вони не знали, що католицький священик забрав Господа Ісуса з опущеної церкви. Були переконані, що Ісус є там присутний і постановили боронити Його.

Не довго нарáджувалися. Всьо зроблять, що буде в їх силі, щоби тільки оборонити перед зневагою Ісуса, утаєного в Пресвятій Євхаристії.

Церкву мали большевицькі війська заняти зараз слідуючого дня, рано. Діти навіть не клалися спати. В ночи дістались через відхилене вікно до церкви, сіли на степенях престола, молилися і чували....

Над ранком прийшли большевики. Розрубали двері і вдерлися до церкви. Дуже здивувалися, побачивши дітий на ступенях престола. Остриими словами приказали їм вийти з церкви. Але діти навіть не порушилися.

Повторили приказ, одначе знова без наслідку.

— Що то значить! — крикнув провідник пяної банди. — Виходіть зараз, бо скажу стріляти!

Не помогли грозьби. Діти не послухали. Притулилися тільки до себе і до престола та чекали. Проти тих малих дітий наставили жовніри кріси. — Діти не порушилися. Стоячи мужно, неустрашимо. Далися чути стріли і впало двоє дітий. — Знова казали вийти їм з церкви.

Тоді один хлопчик, притортаючи до себе свою маленьку сестричку, сказав в імени всіх інших дітий:

— Хочби ви всіх нас постріляли, ми не дамо Ісуса! Нашими тілами загородимо вам вступ до престола. Хіба по наших тілах підете.

Останні його слова заглушив гук вистрілу. З усміхом на устах, з радістю в невинних очах, упав молодий герой у стіп свого Господа.

З усміхом на устах гинула кожда дитина.

Всіх розстріляно.

Поранені, окровавлені тіла їх винесли большевики з церкви.

Малий герой ще дихав. Отворив очи і шепотом відізвався до матери, що тулила його до грудий своїх:

— Мамцю.....

— Що, дитино?

— Ми оборонили Ісуса..... — прошептав. — Вони не відважилися його зневажати....

І слабим, тихим голосом, оповідав ще, що видів Ісуса, котрий стояв посеред них, дітий, і благословив їх.

По якімсь часі, усміхаючися мило, прошептав ще: "Ми оборонили Ісуса" — і умер.

То були його останні слова.

Молоді герої, що життя своє віддали в обороні Ісуса утаєного в Пресвятій Євхаристії. Молоді — великі герої!

о. Володимир Породко ЧНІ.

Чи треба сповідатися?

(Докінчення).

Та євангелик не дуже слухав тої бесіди монаха. Він витягнув з валізки якусь книжку та горячкого перекидав її картки, немов шукав у ній за чимсь дуже важним.

Аж нагло задержався, вдарив рукою по книжці і крикнув радісно:

— Ось я знайшов, ось вам доказ на це, що я сказав перед хвилею! Читайте, отче, що тут написане: "Сповідь винайшов папа Інокентій III. в році 1215. Підчас IV. лятеранського собору він наложив на кождого католика обовязок сповідатися раз на рік."

Священик кинув оком на протестантську брошурку і спокійно відповів:

— Пане, раджу вам, знищіть ту книжку та не осмішуйте себе; бо її написав напевно якийсь недоук або обманець, а правдоподібно такий, що є й одним і другим.

— Якто? Чому? — дивувався недовірок.

— Бо кождий, хто бодай трохи знає історію св. Церкви, скаже вам, що Папа Інокент III. не видумав сповіди, яка істнувала передтим вже давно. Він тільки видав приказ, щоби всі християни, коли хочуть далі бути членами Христової Церкви, не менше як раз на рік сповідалися, значить, щоби бодай раз в році приступили до сповіди.

— Чи сяк, чи так, а все воно виходить на моє — тішився євангелик.

— Ні, зовсім ні!.... Послухайте пане: У вас дома є може малий синок, що як то часто буває між дітьми — не дуже любить митися, боїться води. Ви бачите, що він нераз і по кілька днів бігає немитий. І щож ви робите? Упоминаєте того брудного хлопця, ще й приказуєте комусь в родині припильнувати його кождого ранку, щоби бодай раз на день вмився. Чи то значить, що той хлопчисько перед вашим приказом ніколи ще не мився в своїм житю? Ні, мився, але не кождого дня, нестало, рідше як тепер.... Ви отже того миття не винайшли!

Між подорожними запанувала веселість, а священик пояснив далі:

— Таксамо мається справа і з тою щорічною сповіддю, яку завів Папа Інокентій III. на 4-ім лятеранськім соборі. Сповідь була вже понад тисячу літ перед ним. Та в XIII. ст. многі вірні почали занедбуватися, деякі з них ішли до сповіди ледви що кілька літ, подібно

як той хлопець, що мився раз на кілька днів. І тоді Папа видав приказ, частіше корпстати зі спасенної купелі св. Тайни покаяння і бодай раз на рік сповідатися.

— А якіж ви маєте докази, що сповідь була вже давніше, перед папою? — спитав протестант.

— Доказів на те маємо богато. Остали грамоти-документи зі старих часів, які свідчать, що давні королі, князі, княгині удержували на своїх дворах духовників, сповідників. У війську і в шпиталях були також такі сповідники. Ви, пане чули може, як то священик при сповіди відмовляв якусь молитовку, коли давав людям розрішення?

— Та чому би не чув. Як колись був також католиком. То й сповідався тоді нераз.

— Так знайте, що ту молитовку найдено у старинних книгах, які походять ще з шестого століття! А це значить, що вже тоді, в VI. віці по Христі, люди приступали до сповіди і священики їх розрішали. Бо й на що таку молитву укладалиб, колиби сповіди ще не було?

— Добре, годжуся з вами, — сказав євангелик. — Припустім, що сповідь була вже в шестім столітю. Але що вона була давніше, цего ніяк не можете доказати!

— Чому ні. Є і на це докази. Про сповідь говорить вже св. Августин, що жив у V. столітю по Христі, св. Амврозій у IV. ст., Оріген в III. ст., св. Іриней в II. ст., Тертуліян і богато інших Отців і письменників з перших віків християнства. У своїх творах-письмах, вони виразно кажуть, що вже в їх часах і ще перед тим люди ходили до сповіди до священиків, виповняючи приказ Ісуса Христа... ..Бачите отже: Сповідь сягає ще часів Христових. Вона не повстала щойно в XIII. ст., як плетуть вам євангелицькі пастори, що хотіливи знести сповідь.

— Та ми цілком ще так сповіди не цураємося, боронився відступник. У нас також є сповідь. І мушу признатися, отче, що наша евангелицька сповідь мені далеко більше подобається, як ваша католицька. У нас вона лекша. Всі сповідаються нараз. Не мусить кождий з осібна бігати до священика і йому свої гріхи шептати до вуха.

— Що лекша та ваша сповідь, я се признаю. Але чи вона така, як має бути, як її Христос установив, це вже друге питання.

— А чомуж вона не малаби бути добра? — обурився апостат (відступник).

Ось чому, послухайте — сказав священик. — Сповідь по волі Ісуса Христа має відбуватися, як судова розправа....Кажете, що часто читаєте св. євангеліє. Там отже ви напевно вичитали такі слова: "Кому відпустите гріхи, будуть відпущені, кому задержите, будуть задержані." Ті слова Ісус Христос сказав до св. Апостолів та до їх наслідників, з якими обіцяв остатися аж до кінця світа.... Коли Христос нічого іншого не сказавби тільки ті слова: "Кому відпустите гріхи, будуть відпущені" і на тім скінчив, не булоби трудности. Тоді кождий сповідник подумавби собі: "Нащо мені мучитися з тою товпою людий, що тиснеться до сповіди? Нащо мені годинами сидіти в сповідальниці, випитуватися їх і витискати їх совість немов цитрину? Таж я маю власть всім все відпустити. Отже зроблю над ними хрест, а вони вдаряться в груди і вже по сповіди! Та ба, так воно не є. Христос щось більше додав і власне це причиняє праці сповідникам, а не все припадає до смаку каяникам. Ісус додав: "а кому задержите, будуть задержані." Нехай євангелики потраплять вимазати цю другу часть Христових слів про задержання гріхів, тоді погодимося з ними.... Щож то значить "відпускати" або "задержувати гріхи? Чи то значить махнути рукою, перехрестити товпу, що бється в груди і так з нею легким коштом упоратися? Ні. "Відпускати" або "задержувати" то значить: переслухати грішника, дізнатися, який у нього стан душі, переконатися, чи він хоче поправитися і перепросити Бога, чи хоче позбутися нагоди до гріха, чи хоче направити заподіяну кривду, словом, чи він заслугує на відпущення гріхів, на розрішення. Негідного, неросказаного розрішати не вільно! А якжеж священик довідається, хто гідний, а хто негідний розрішення, коли каяники не йдуть до сповіди з осібна, але всі разом "на гурт"? Чи тоді священик може видати справедливий присуд? Певно що ні.... Позвольте пане, що я вас щось спитаю: Чи мали ви вже колись процес в суді?

— Ой чи раз, відповів євангелик. — Навіть тамтого тижня був мій термін.

— Отже представте собі таке: Ви ждете в судовій салі на свою розправу. З вами чекає ваш адвокат, свідки, прийшов також ваш противник. Аж тут на порозі являється суддя. Не питається нікого, о що ходить, не переглядає актів, не переслухує свідків, не зважає на те, що говорить адвокат, але до всіх присутних відзивається: "Ідіть до дому! Кождий з вас є вільний від вини і кари!" Чи вільно йому так поступати? Чи булиби це гідний суддя?.... Або от, припустім, якийсь державний касієр виплачує державні гроші кождому, хто хоче і кілько захоче, не жадаючи ніякої посвідки. Сипле гроші на право й на ліво. Чи такого урядника довго задержать на тій посаді? Чи не зажадають від нього строгої відвічальности?

Тут священик перервав свою бесіду, бо до переділу вступив контрольор та попросив о білети. По кількох хвилях говорив далі:

— Сповідник, це суддя, це касієр Божих скарбів-ласк. Його обовязок — розсудити кому має відпустити гріхи та кому задержати, — а не з гори всіх звільнити або радше дивитися крізь пальці на

їх проступки. Христову ласку не сміє він кому небудь розділяти, а тільки тим, що правдиво за свої гріхи жалують, що готові радше все втратити, як до гріха назад повернути. Такої сповіди жадає Христос, а не чистої комедії, яку видумали ріжні єретики-відступники. Та їх забавка не лиш не загороджує дороги до нових гріхів, але ще навіть улекшує її.

Євангелик сидів сумний у куті та мовчав, спустивши на діл засоромлені очі. Не знав уже, що має відповісти. Бачучи заклопотання свого друга, радикал відложив на бік свій "Громадський Голос" та перервав немилу мовчанку:

— Хоч богато ви, отче, нині про ту сповідь говорили, то все таки мені ще якось неясно: чому властиво нам треба йти сповідатися до священика? Чиж він не такий самий чоловік, як і другі? Що він має до моєї совісти? Як вже так дуже захочу сповідатися, то висповідаюся самому Богу. Не потребую ніяких посередників.

— Пане, замість відповісти вам впрост на ваш закид, я оповім вам одну ще передвоєнну історійку: Посварився раз селянин зі своїм сусідом, що обірвав йому грушки. Прийшло до колотнечі й оба трохи почубились. "Пожди"! — каже газда — "я тебе заскаржу, попамятаєш мене! До війта не піду, бо то за низько для мене. Староста так само ще не велика риба. Але чекай, я поїду до Відня, до самого цісаря піду на скаргу. Буде тобі, буде!" Вибрався до Відня. Цісар дізнався, о що ходить і нагнав з нічим зарозумілого простака. "Чи я не маю своїх урядників, щоби вас там розсудили і погодили? Чомуж тут до мене приходиш? Іди до них, не завертай мені голови своїми грушками!"

Серед подорожних піднявся великий сміх. Радикал морщив чоло з пересердя. А священик продовжав спокійно свою бесіду:

— Таксамо Ісус Христос має тут на землі своїх урядників, своїх суддів, яким сказав: "Хто вас слухає, мене слухає, а хто вами гордить, мною гордить." Тим своїм урядникам дав свою власть, ту садить, мною гордить." Тим своїм урядникам дав свою власть, ту саму, як йому поручив небесний Отець: "Як мене післав Отець, так і я вас посилаю".... Нащо отже він вкладавби в руки священиків ключі до неба, колиб сам безпосередно мав давати людям розрішення? Чи для забавки, чи може на параду? Таж тим чином і Апостолів і їх наслідників наразивби на кпини, на сміх! Розрішення священика має отже таку саму вартість, як розрішення самого Христа.... Це говорю, розуміється, про дійсних священиків, зн. про тих, що через рукоположення єпископа одержали священичу власть. У євангелицького пастора хочби ви сповідалися і сто разів тай одержали навіть тисячі його розрішень, те все буде неважне. Бо він не є ніяким священиком. Ніякого свячення і тому ніякої священичої власти він не має.

— Будь що будь, отче, — сказав радикал — я не радивби сповідатися у католицького священика такому, хто має на совісти якийсь злочин, пр. якусь більшу крадіж, бо він скоро по тій сповіди мігби опинитися в тюрмі.

—Цим ви хочете мабуть сказати, що буцім то лучається у нас зрада тайни сповіди? Та будьте спокійні! Цего в католицькій Церкві не буває. Всякі поголоски про щось подібного це підлі клевети наших ворогів. Католицькому священикові під найтяжшими церковними карами заборонено щонебудь оповідати з того, що він чув на сповіди. Він радше мусить піти на муки і на смерть, а не сміє зрадити нічого, навіть найменшого гріха. І справді було в католицькій Церкві богато священиків, що потерпіли мученичу смерть якраз тому, що не хотіли видати тої тайни.... Ви чули може про св. Йоана Непомука?

— Ні, про такого святого я не чув, — відповів троха глумливо недовірок.

— Шкода, пане, що ви не чули про нього, а то булиб довідалися, що він був одним із таких священиків-мучеників. Чеський король Вячеслав, якого жена сповідалася звичайно у св. Йоана, хотів конче дізнатися про це, що вона на сповіди говорила. Тож просив святого, щоби йому це виявив й обіцював йому за те велику нагороду. Та коли це не помагало, почав грозити, вкінці взяв його на муки, на тортури. Праведний муж все витерпів, навіть страшну смерть, але тайни не зрадив.... Кількасот літ пізніше видобули тіло св. мученика, щоби переложити його до нової домовини. Виявилося при тій нагоді, що його язик по кількох століттях остався такий свіжий і гнучкий, якби був живий. Тим чудом Господь Бог прославив свого мученика за його геройську чесноту.... Будьте певні, пане, що подібно, як той св. сповідник, так і кождий католицький священик збереже в найбільшій тайні ваші висповідані гріхи.... Тож коли ви може цего року ще не сповідалися, раджу вам тепер без ніякого страху відбути великодну сповідь.

Ні, отче, якось не дуже кортить мене сповідатися, хоч я еже давно несповіданий. Та бо й самі скажіть: Пощо мені йти до сповіди, коли бачу, що многі, які навіть досить часто сповідаються, зовсім не ліпші, а може навіть гірші від мене?

— Цей ваш закид нестійний. Бо хтож тому винен, що люди помимо сповіди зле жиють? Чи тут вина сповіди? Як хто діравою посудиною черпає воду, богато її набере? Чиж вода цему винна? Що поможуть права, хочби були найліпші, коли люди її не зберігають? Нащо придадуться і найліпші ліки, коли хорий не заживає їх так як треба? Він може тим ще більше собі зашкодити.... Таксамо і зі сповіддю. Як хто зле, святокрадсько сповідається, то не дивно що не поправляється, а навпаки стає ще гірший.... Але добра, щира і при тім часта сповідь веде людий до праведности і безліч

вже є таких, що вона змінила їх до непізнання. Ах, якби так сповідальниці вміли говорити, вони оповіли б нам неодну таку історію цілковитої переміни душі. Кількож-то розпусників-безвстидників через часту щиру сповідь приборкало свої грішні пристрасти! Кількож нещасних пяниць добра сповідь виратувала з їх страшного налогу, що через нього вони затоплювали в чарці горілки і свій маєток і честь і здоровля і своє родинне щастя! А кілько то бідних людей в розпуці булоб відібрало собі життя власною рукою, колиби сповідь не спинила їх була перед тим жахливим злочином! О так, добра сповідь це дошка ратунку для потапаючого чоловіка, це правдивий цілючий лік на преріжні рани його душі.... І того власне ліку раджу вам, пане, попробувати. Будьте певні, що не пожалуєте цего!

— Ваші останні слова, отче, починають мене вже переконувати. Вірте мені, що збирає мене охота висповідатися і хто знає, чи я не піду за вашою порадою. Ще про неодно хотівби я з вами поговорити, та на жаль зближається вже моя стація й оба з товаришем мусимо сейчас висідати.

— Дай Боже — закінчив священик, — щоби наша розмова увінчалася таким гарним успіхом! А ви, пане, ще і свого друга намовте, щоби пішов за вашим добрим приміром і то не отягаючись. Бо наше життя це також така подорож. Наш поїзд може несподівано задержатися на "стації вічности." А тоді бідні, нещасні булиби ті, що мусіліби висідати там без сповіди, без св. Тайн, з невідпущеними гріхами на совісти.

Перед вікнами вагону мигнув зелізничий дворець. Подорожні попращалися і висіли.

По коротенькім постою поїзд рушив і знов покотився по зелізних шинах....

Священик знов отворив молитовслов і далі молився за невернення грішників.

——=0=——

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

(Кінець 5-го розділу)

"Коли братчик вже був готовий щоби виїздити, пан Де Доменіко сказав: "Якщо вже так налягаєте, щоб їхати, то ідьте сейчас, бо вечір зближається, а тоді вам буде запізно. Я пішлю з вами двох слуг, які вас відпровадять аж до Офанто. Та це майже певне що будете змушені повернути. Дощ так спинув, що уся долина під водою." Усі ці замітки були даремні. Ми попращались і він поїхав усьміхаючись. Два парібки пішли з ним щоби його перепровадити через Офанто та бути готовими щоби прийти йому на поміч в разі потреби.

Як лиш Ґерард виїхав з подвіря, сейчас дощ перестав падати і показалось сонце: 'Що вам здається? запитав мене лікар. Правду казав Ґерард що доти не випогодиться, доки він не виїде. Чиж не подиву гідний послух цього братчика?' Я зовсім годився з його поглядом.

Слідуючого дня я довідався, що оба парібки, що його провожали на завізвання Ґерарда, перебрили щасливо Лавсенто. Колиж приїхав до Офанто, появилось що вода піднеслась так високо, що виступила з берегів, а сильна круча виривала з корінням великі дерева що росли поблизько. Парібки почали його благати щоби не пускався у брід, бо чекає його неминуча смерть. Та він не відповів нічого, лиш перехрестився та промовив до свойого коня: 'В імя Пресвятої Тройці, переходимо!' і пустився відважно в воду.

"Бідний кінь знав добре плисти, однак круча була така сильна що то було понад його сили. Він занурився так в воду, що було йому лиш уха видно. Здавалось що не зможе перебристи. Парібки налякані, почали кликати: "Пречиста Діво, помагай!'

"Ґерард вже був у половині дороги, аж тут нараз величезне дерево несене сильною кручею, гналось впрост нього. Оба слуги, з переляку, наробили крику: —'Брате Ґерарде, глядіть, великий дуб!' — Та Ґерард, зовсім спокійно, начеб нічого й не було, зробив над ним знак святого хреста, і дерево, хоч з яким розмахом гналось, задержалось аж доки кінь не переплив, а відтак поплило собі дальше з великою скорістю.

"Коли Ґерард переплив щасливо на другий берег, обернувся та закликав до слуг: 'Тепер можете вертати домів. Хай Бог буде з вами. Не бійтесь!' Ось якого то чуда, каже на закінчення о. Серйо, може доказати послух!"

Можемо собі уявити яке було здивования Преосвященного Владики, коли Ґерард, ніким не кликаний, прибув, пізним вже вечером, до Мельфі. Отець Фійокші хотів удавати перед Ґерардом що ніби нічого не знає, і тому остро до нього промовив:

— "Брате Ґерарде, чому ви сюди прийшли?"

— "Послух мене сюди привів," відповів спокійно Ґерард.

— "Як! каже настоятель, аж по вас не посилав нікого."

— "Без сумніву це правда що не посилали нікого, каже Ґерард, однак Отець Ігумен дали мені виразний приказ щоби сюди прийти."

Епископ не міг цим натішитися. Перенятий глубокою пошаною до молодого братчика, він бажав мати його в себе через якийсь

час, щоби й інші духовні особи, при нагоді, могли з ним познакомитись. Отець Фіпокші радо згодився, щоби він позістав на два три тижні, бо знав що побут Ґерарда в Преосвященного буде хосений для не одної душі.

Через двайцять днів будував тут усіх Ґеррад своєю присутністю. Не счувся єпископ, коли ці дні минули і нараз, двацятого дня Ґерард почав збиратися домів. Мимо усильних прохань та налягання Преосвященного, щоби остався, він вимовлявся послухом. Казав що настоятель хоче, щоби він сейчас вертав домів, тому він мусить йти. Хотяй було вже досить пізно вечером, він пустився в дорогу до Ілічето.

Ще й ціим разом несподівана пригода очікувала його в дорозі. Коли вже в лісі, недалеко ріки Офанто, нараз зірвалася буря та почав падати густий дощ. Так стало темно що наш їздець стратив дорогу та почав блукати по дебрах та пропастях. В тім нагло з'явилась перед ним якась страшна постать і каже:

— "Тепер я маю тебе в моїх руках і можу з тобою зробити що лиш захочу."

Ґерард хотяй зовсім не злякався, бо вірив сильно, що без допусту Божого йому й волос з голови не спаде, то однак не мало здивувався коли почув такі, повні погрози слова. Не міг найти, хтоб це такий був. В подібних хвилях він ніколи не був заклопотаний. Все знав що зробити. Поручився опіці Ісуса і Марії. Тоді почув він наче внутрішний голос, що казав йому, що це був діявол.

— "А ногана звірюка! промовив він тоді в голос, в імя Пресвятої Троїці приказую тобі взяти мойого коня за поводи, та без шкоди запровадити мене до Лякидонії." — Лякидонія, це невеличке містечко недалеко від Ілічето. Діявол не мав сили, щоби противитися такому приказові що був даний в імя Пресвятої Троїці, взяв до рук поводи та попровадив де йому було приказано.

Коли вже були біля церкви в Лякидонії, тоді діявол звернувся до Ґерарда і сказав:

— "Ось, ти вже на місце," і з тими словами зник. Ґерард знав це місце добре, тому повернув коня та заїхав до Константина Капуччі, великого приятеля Редемптористів.

В Константина усі вже спали, бо доходило до півночі коли Ґерард застукав до дверий. Константин відчинив.

— "Ах то ви, брати Ґерарде! промовив здивований, якжеж це ви пізно!"

Ґерард оповів йому пригоду, яка йому лучилась в дорозі та просився на ніч, бо вже було йому за пізно тепер іти до Ілічето. Слідуючого дня повернув домів, оповів рівнож всьо настоятелеві.

Монах має сповняти, не лише це що приказують йому його настоятелі: окрім послуху тим що є його зверхниками, він мусить ще

піддатись приписам Правил які, не менше як і настоятелі, показують йому волю Божу. Ці Правила є питомі кождому Згромадженню; уложені звичайно самим заложителем Згромадження та одобрені Апостольським Престолом. Хотяй ці Правила та устави не обовязують звичайно під гріхом, не годиться їх собі легковажити та переступати. Ба навіть, як учать богослови, між якими й святий Альфонс, трудно переступити хочби й найменше правило, щоби не поповнити принаймні повседневного гріха: вжсто ізза згіршення яке дається іншим, вжето ізза тої простої причини, що легковажиться середник, який є на це даний, щоби тим лекше дійти до совершенъства.

Захованння монашних Правил, це проста дорога до неба. Тому то, каже святий Альфонс, хотяйби монах умертвлявся, хотяйби й усе життя перевів на молитві та на добрих ділах, а мавби звичай переступати хоч одно, і то найменше важне правило, не поступить ні одного крока на дорозі совершенства. Він є нещасливий, його праця не приносить плоду, і він даремне покладає надію на свої діла.

Точне захованння Правила одного покірного братчика, приносить Згромадженню більше слави, совершенства та внутрішнього спокою, чим велике число підданих, їх наука та великі здібности. Лиш те Згромадження може доконати великих діл, якого члени є ревні, а ревний та святий монах є лиш цей, що заховує Правило.

Ґерард не питав чи Правила обовязують під гріхом чи ні. Він старався їх так точно заховувати в найменших подробицях, начеб бачив у їх переступленню тяжкий гріх. Він часто говорив до своїх співбратів що він є переконаний що колиб так не заховував хочби якого й найменшого Правила, то Господь Бог його за це тяжко покаравби. Він добре розумів ту правду, що хто невірний в малих річах, виставляється на небезпеку упадку в більших.

Щоби Правила добре заховувати треба їх найперше добре знати. Ґерард любив їх частенько перечитувати і розважувати. Співбраття, що мали щастя з ним жити, говорили, — як це рівнож і зізнали під присягою, — що він так знав усі правила на память, що міг їх усіх списати та не залишити ні найменшої точки.

Примір царя Давида, що ізза недбайливости в малій річи допустився був так великого упадку, наповняв його страхом. Під впливом його великого жаху перед упадком, він уложив був собі слідуючу молитвоку: "Боже, дай мені відвагу заховувати вірно всі Твої прикази. Горе мені, колиб я мав в чім найменшім, їх переступити! А це тому, що Ти, Господи, позволяєш, щоби цей що ізза легкодушности не заховував найменших правил, закінчив свою легкодушність великими упадками." Співбраттям, що нераз подивляли його точність під тим взглядом, відповідав, що він є переконаний, що колиб він не заховував Правила як найточнійше, то його напевно

прогналиб зі Згромадження Найсвятійшого Ізбавителя, а в наслідок того він пропавби на віки. За весь час його монашого життя, ніхто ніколи не спостеріг, щоби він переступив правило хочби в чім найменшім.

Коли ми так бачимо як високо він цінив собі послух, коли читаємо його засади, які він собі написав, тоді не дивно нам що він найменший приказ настоятелів, найменший припис Правила, старався якнайточніше виконати. Господь Бог благословив його за це щедро.

На закінчення цього розділу скажемо ще декілька слів о одній чесноті Герарда якої не годиться оминути: а це о його покорі. Покора була підвалиною його духовного життя. Покора була рівнож і джерелом усіх його чеснот, особливо совершенного послуху. Завсіди і всюди глядів на себе як на посліднього з усіх, якому не належиться хіба це, що є найгірше та найпідліще. Покора ясніла в нім до тої степени, що кождий хто лиш його знав, уважав його за взірець тої чесноти.

Ось що говорить о нім один з його співбратів, що жив разом з ним в Ілічето: "Герард мав о собі дуже низьке поняття. Уважав себе за послідного та найгіршого з усіх братчиків. Називав себе нуждарем та остатним грішником. На случай що о нім забулиб він тим не мало тішився. Мав звичай говорити що він лиш надармо їсть монастирський хліб, а нераз просив позволення щоби їсти лиш те що вже інші оставлять. А якщо деколи йому на це позволяли, то він тим дуже тішився, бо тоді вірив що одержав якраз те, що йому, як жебракові, належиться.

Розуміється, що перенятий такими почуваннями о собі, найбільші впокорення, які йому прийшлось перенести від інших, видавались йому аж надто малі. Коли приступав до святої сповіди, тоді, наче правдивий грішник, заливався сльозами та говорив: "Я є увесь покритий гріхами." Та хотяй як тоді старався себе оскаржувати, то провини, з яких сповідався, не були звичайно навіть повседневними гріхами, і ледви чи вистарчали на розрішення.

Узброєний такими великими чеснотами, не диво тоді що він не лякався діявола, але кождого разу що приходилось йому з ним боротися, покірний братчик виходив з борби побідником.

(Дальше буде).

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Як вчать Байбельники про душу і пекло?

Байбельники вчать, що чоловік не має душі, тільки життє, і кажуть, що нема пекла тільки гріб. Коли чоловік не має душі і нема пекла, то очевидно чоловік не має ніякої ціли в життю. Тоді питаннія, на що проповідати св. Письмо? Нащо людям голову сушити про моральні засади, коли нема нічого висшого над те, що жиє чоловік.

Про те, що чоловік не має душі, розумний чоловік і думати не хоче. Він знає, що чоловік має душу, яка оживляє тіло. Як пара, котру творить вогонь і вода, порушує машину, так порушує душа вдунена Богом ціле людське тіло. Св. Письмо каже, що чоловік тоді допервá став чоловіком, коли Бог вдунув в него душу. (1. Мойсея 2-7). Коли душа опустить тіло, тоді чоловік перестає жити і тіло підпадає гнилизні. Тіло без духа є мертвим (Яків 2. 26) а душа і дух означає то саме.

Байбельники порівнують душу чоловіка (життє по їхньому) до душі звіринної, бо кажуть вони, Бог однако сотворив як чоловіка так само і звіря, рибу і птаха. Але їх погляд є дуже хибний.

Христос про душу учить інакше. Він каже: Не лякайтесь тих, котрі убивають тіло, душі не здоліють убити (Мат. 10-28) та се відноситься до чоловіка, а не до звірят, риби або птаха. Дальше говорить до розбійника: "Сегодня будеш зі мною в раю" (Лук. 23-43); про те саме переконує нас Христова наука про богача і Лазаря; як умер один і другий, і їх душі жили дальше одного на Авраамовім лоні, а другого в пеклі (Лук. 16-19-24). Учить також Христос, що "Бог Авраамів, Ісааків і Яковів, не є Богом мертвих, але живих" (Мат. 22-33), а живими є всі, хто вірить в Бога, чи вони тілом померли, чи жиють.

При Преображеню Ісуса Христа на горі Тавор зявився Мойсей та Ілія, котрі давно померли (Мат. 17-2-4). В хвили Христової смерти повставало богато з мертвих і явилися в Єрусалимі. Пророк Єремія і архиєрей, оба-померші, явилися вождови Юді перед битвою (II. Маковея 15, протестанти не мають сих книг в своїй біблії!) Пречиста Діва явилася нераз людям поєдинчо, а прилюдно 1 жовтня 911 року під час богослуженя в церкві, в Константинополі, а також в Люрді 1858 р. Крім сего богато разів появилися померші поєдинчим особам, а 15. грудня 1922 р. явився по смерти Василь Дем-

чинський у Бродах, в Галичині; того дня заприсягнули протоколи богато людей, котрі ще живуть, а являвся він що днини більше як місяць в ріжні части дня, давав навіть відповіди на ріжні питання писемно яких є 127.

Коли в такі річи байбельники не вірять, то як можуть вірити в св. Письмо, про Ісуса Христа, котре також писали люди?!

Байбельники не учать о душі, так як ми. Вони кажуть, що також звірята, птахи і риби ніби мають душу. Та душі останних не є вічні і подібні до нашої. Вони є вислідом підсоння і ріжних условин життя; вони мають тільки інстинктовні почуття, а не інтелєктуальну душу, як чоловік. Звіринна душа не має волі, розуму і милосердя.

А про пекло байбельники учать не меньше як про душу хибно. Вони кажуть пекла нема, є тільки гріб. А щож є гріб, чи він є хіба розкішю? Чи гріб, чи пекло, все одно, се є перегородою сего життя і карою для душі. Однак байбельники, коли відкидають пекло і заміщують його гробом, стараються відсунути кару душі, яка за злі вчинки чекає її поза гробом. Що кара чекає за злі вчинки душу на другім світі, виразно видимо з науки Ісуса Христа про богача і Лазаря (Лука 16, 19-24). Христос також учив, що підуть осуджені на вічні муки (Мат. 25-46). "Пекло є неугасимим вогнем" (Марко 9-43). "Тьмою кромішною" (Мат. 22-12.) "В пеклі буде плач і скреготання зубів" (Мат. 22-23).

І посланія то саме говорять: "Страшно впасти в руки Бога Живого" (Жид. 10-31).

З того видимо, що Христос цілком нічого не говорить про якийсь гріб; гріб се вимисл байбельників.

Заперечуючи пекло, байбельники заперечують також і молитву за душу померщого, а також чистилище. Вони кажуть, що по смерти не може уже бути жадного прощення. Однак св. Письмо учить противно. Читаємо:

"Всякий, хто скаже слово проти Сина чоловічого, проститься йому; хто на св. Духа скаже хулу (зле слово) не проститься йому ні в сім віку, ані в будучім" (Мат. 12-32). З того видимо ясно як на долони, що і в будучім віці буде також прощення; воно-ж можливе лише за молитвами воюючої Церкви, то значить, за молитвами живучих.

Що чистилище дійсно є, се бачимо зі слідуючих слів: "Кождого діло буде явне; день Господень покаже, тим, що в огні відкриється, і яка кождого робота, огонь випробує.... Коли робота згорить, понесе шкоду, сам же спасеться, тільки так, як через огонь. (1. Кор. 3, 13-15). Правда, що тут слова "чистилище" не вживається, однак з тих слів видно, що огонь буде чистити душу з гріхів та злих діл. Також сказано, що: "нічо нечисте не може бути в Царстві Божім"

(Откр. св. Йо. 21, 27). Позаяк не одна душа переходить на другий світ з гріхами, вона перед загальним судом мусить очиститися, інакше до неба не моглаб дістатися. Бог є милосерний і тому нас учить: "моліться друг за друга.... много бо може молитва...." (Як. 5. 16) щоби ми тим собі помагали, і ті, що живемо і ті, що померли бо перед Богом ми всі живемо.

Бачимо наглядно, що Христос воскресив дочку Яіра, котра була уже умерла, на просьбу її батька (Лук. 8-54). Також устав Лазар з гробу на благання Марії (Іван. 11-32). А коли воскресали померші на просьбу живих, то очевидно і гріхи простить Христос померщим на просьбу живучих, бо смерть наступає через гріхи.

І не тільки живі повинні молитися за померших, бачимо, що померші моляться за живих, богач просив Авраама, аби післав Лазара на землю до його пять братів, нехай свідкує їм, аби не прийшли на се місце муки (Лук. 16, 23-28). Се вказує виразно на те, що межи живими, а мертвими є нерозривне сполученнє. Звідси Католицька Церков молиться кождої Служби Божої за померших цілого світа.

Впрочім самі байбельники та інших сект проповідники кажуть, що душа (байбель. життє) має десь перебувати до послідного суду — отже де?.... Видно, що і в них є підмет той самий що в католиків, тільки значно звужений. Певна річ, що не всі умирають чистими без гріха, бо інших смерть захопляє дуже нагло, отже не мають часу на образунок зі своєю совістю, а тим самим не перепрошують Бога за злі вчинки; інші знова умирають з ними, а позаяк до неба не може допустити нічого нечистого, то треба їм очиститись.

Байбельники учать також, що душа (життєм називають) не є в стані свідомости себе, а основують се на тім тлі, що дочка Яіра, ані син вдови Наїнської нічого не говорили, коли воскресив їх Христос, про те, що бачили на другім світі. Дійсно про їхню розмову, що вони там бачили, нічого не згадує св. Письмо, але се не можна брати в рахубу, що душа коли находиться у відлученім стані від тіла, є несвідомою себе, бо видимо, що Мойсей і Ілія розмовляли на Преображення зі Спасителем, значить були себе свідомі, а також богач, коли находився в пеклі був свідомий своїх братів, котрі ще жили, і для них благав помочи, аби не прийшли сюди, де він був (Лук. 16-19-24) ще і відчував біль.

Щоби збити, що є пекло, байбельники кажуть: "Коли душа (життє) є Божим твором і є Його частию, бо Він її вдунув в чоловіка, то як Він самий себе, чи часть себе може карати?"

Такий погляд є цілком безпідставний. З науки Ісуса про Блудного сина, бачимо, що отець немов був забув за сина, як той його покинув, хоч він був його частю: також бачимо, що коли заразиться часть тіла в чоловіка, палець, то що, він позволяє ту часть лікарам

відрізати і рад, що тим спас своє життя.

Крім сего бачимо також, що многі люди, коли чують на собі кару совісти, карають себе, приміром аскети, пустельники, хоч се є безперечно пригнобленням і фізичною карою власного організму. Часто також батько карає сина, хоч сей є його найріднійшою дитиною і хоч рівночасно жалує за ним і любить його, а се тому, що сама справедливість вимагає того, щоби за зло получати заслужену кару. Історія на кінець знає навіть і такі випадки, що вбивники хоч утікли людського ока при виконанню морду, навіть по довшім часі, коли пошукування за ними проминуло, добровільно віддавалися в руки властям, хоч були того свідомі, що їх покарають дуже тяжко. Голос совісти і сей клич признання до вини, вложив в чоловіка Всемогучий Бог і чи Він іначе мавби поступити з душею чоловіка мимо сего, що душа є Божим твором. Частию Бога вона не є.

Увага:

Не думаємо, що треба більше пояснювати про мильний погляд на душу і пекло байбельників. Додамо лише, що байбельники заперечують існування душі, як свідомої і найбільшої та найважнійшої частини чоловіка, під сим зглядом стають подібними до большевиків, які також кажуть, що чоловік немає душі.

Як що, уявіть собі, що чоловік немає душі тільки "пару," то бувби нисший психольогічний степень чоловіка; в такім разі чоловік під умисловим розвоєм бувби стопроцентовим дикуном, а навіть чимсь гіршим!

Кождий із нас то знає, що він є окрема одиниця серед суспільности, має в собі щось іншого і щось більшого чим тіло, яке підпадає скорше або пізніше червам і гнилизні. Ми є певні, що кождаріч, яку починаємо робити мусить бути вже наперед в нашій голові, в мізку, в розумі, який функціонується душею подібно, як годинник спружиною. Приміром думає чоловік поїхати до міста, то ще заки він вибрався в дорогу, те місто, до якого він їде стоїть вже в його уяві. Орання ниви також. Він запрягає коні до плуга, а в його уяві стоїть начеркнута рілля, загін, борозда і вся його нива — архітект вперед має будинок в своїй уяві по тім рисує його на папері й дає оглядати заінтересованим як той будинок має виглядати скінчений. Невжеж отсі річи походять від нашого тіла?

Далі маємо любов до краси, до гарного образа, пісні, природи. А ще далі відчуваємо пошанівок до наших родичів і до ближних, відчуваємо їх біль, коли слабують або ранені і буваємо вдоволені якщо вчинемо добре діло і противно гризе нас совість, коли ми вчинили комусь кривду.

Також знаємо з досвіду, що коли чоловіка має постигнути якесь нещастя, то вже наперед він чує якесь духове невдоволення, чує

неспокій в душі, сумує, в ночі не спить, або противно, смачно не їсть і є знеохочений до праці. Також знаємо, що не одна мати відчула біль в серцю в саме ту хвилю коли її син загинув на війні, або в майні.

А сни? Йосиф, син патріярха Якова снив, що він зі своїми одинадцятьма братями жав збіжже, потім снопи його братів кланялися його снопові, по чім Йосиф піднесений був до високого урядника в Єгипті, якому його брати кланялися і просили в нього ласки. Також сон царя єгипетського про сім худих і ситих коров, якого той сам Йосиф в темниці пояснив значіння про наступні сім урожайних і сім голодних років.

Так само поважний сон мала жінка Пилатова, в якім мучилася за Ісуса Христа. Пробудившись, післала слугу до Пилата коли той судив Ісуса Христа, з наказом, щоби Пилат не робив кривди Ісусови "Бо я", казала вона, "много пострадала Його ради."

Та се було колись. Про ті сни маємо лише скромні спомини в св. Письмі, та однак, деякі сни і сегодня, не меньше, як давно набирають поважного значіння, які вказують на те, що вони не походять від матерії, себто людського тіла, ані від природи, ні від нашої їди, як дехто мильно думає, але є випливом і проявом нашої душі. Приміром російський цар Микола перед його абдикацією снив сон, що з його голови впала корона в глибокий вир і там потонула в погане болото, з якого заносили не приємні випари. Той сон сповнився в цілій його ширині, якого наслідки всім нам добре відомі.

Знаємо також, що богато вояків снили війну і всі її страхіття ще будучи дітьми, а богато наших переселенців снили Канаду, її прерії і простори незнаючи нічого перед тим про Канаду.

Сни бувають дуже часто погані, а також алєгоричної натури, себто, що коли в сні плачемо, то на яві тішимося, і противно. Вони повстають так би мовити з нашої півсвідомости всеж таки ні в якім разі не походять з нашої матерії, а з інстанції душі; їх скорше можна зачислити до духовної категорії чим до матеріяльної, до нашого тіла, яке нині жиє, а завтра гиніє, або до окруження і підсоння. Сниє ті самі в Буковині над Прутом і в Винипегу над Червоною рікою хоч окруження і підсоння значно змінені.

Колиж байбельники кажуть, що чоловік не має душі, але "пару," то нехай вже скажуть яку пару, бо є пара з горшків коли киплять з випарів і гною. Отже яка "пара"? Ісус Христос не вчив нас про якусь пару тільки про душу, яка оживляє і володіє нашим тілом.

Катехизм для Малих Дітий

Трета Наука; Про Гріх

Чи то є зле говорити, співати, сміятися?
Ні.
Чи то є зле говорити неправду, красти, сваритися?
Так.
Чому щось є "зле"?
Бо через то "зле" ображаємо Бога, робимо кривду Богови. То "зле" називається гріх.
Що то є гріх?
Гріх є то всьо, що є зле. Зле думати, зле говорити, злого бажати, зле робити, — всьо то є гріх. То є Божа образа.
Які є гріхи?
Є гріхи більші і менші. Великі гріхи називаються тяжкі або смертельні, а малі гріхи називаються простительні або повседенні.
Хто робить гріх?
Гріх робить той, хто свідомо і добровільно робить зле. То значить, що той грішить, хто знає, що чогось не можна робити а робить.
Чи то гріх не слухати заповідий Божих?
Так.
Чи то гріх не слухати заповідий церковних?
Так.
Як довго має хтось гріх на собі, на своїй совісти, на своїй душі?
Доки Господь Бог йому того гріха не простить.
Чи Господь Бог прощає всі гріхи?
Так. Господь Бог прощає всі гріхи, коли хтось щиро кається і сповідається їх.
Куди піде той, що умирає а має на собі тяжкий гріх?
До пекла.
Куди піде той, що має на собі простительний гріх?
До чистилища, щоби там покутувати якийсь час.
А куди піде з чистилища?
До неба.
Як називається гріх, який зробили перші родичі?
Гріх первородний. Вони не послухали Господа Бога і зїли овоч з заказаного дерева.
Чи Бог їх покарав за то?
Так. Господь Бог вигнав їх з раю.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Організація католицьких лікарів. Вже від довшого часу істнує Товариство св. Луки, в котрім гуртуються лікарі, що з переконання є щирими католиками. Це товариство повстало у Франції, а тепер воно вже поширене в 15 краях та має тисячі членів. На приклад у самій маленькій Бельгії Т-во св. Луки має 1200 членів. Це Товариство має свої часописи, що другий рік уладжує конгреси католицьких лікарів і дбає про те, щоб студентів медицини виховувано в університетах у католицькому дусі. Товариство уладжує також ре-

колєкції для своїх членів. Богато членів того Товариства виїхало до поганських країв, щоб помагати католицьким місіонарям та бути місійними лікарями між найбільше опущеними людьми. Католицькі лікарі мають дні в котрі спільно йдуть до св. Сповіди і св. Причастя.

У Парижі 22. січня в середу у церкві Нотр Дам архієпископ кардинал Вердьє відправив урочисте богослуження з нагоди 100 ліття істнування великої харитативної католицької організації Св. Вінкен тія де Павльо. Основником цієї організації був професор французької літератури в паризькім університеті, Озанна. Ця організація зав'язалась спершу між університетськими студентами, опісля поширилася між інші верстви. Ціль організації нести матеріяльну і моральну поміч нуждарям і опікуватися убогими. Озанна має бути незадовго беатифікований.

Мексіканський епископат видав до вірних спільний пастирський лист у справі соціялістичного виховання і науки, що уряд запровадив до всіх шкіл навіть і приватних під примусом. Лист звертає увагу батьків, що вони під тяжким гріхом не сміють посилати своїх дітий до таких шкіл, де впроваджено соціялістично-комуністичне навчання. Діти і учні зі свого боку, по своїм силам, повинні ставити опір навіть батькам і опікунам, якщо б вони їх вписали до соціялістичних шкіл.

"Україна проти Москви." Видавництво Фелікс Ажкан у Парижі випустило у французькій мові, під вгорі поданим титулом книжку проф. Шульгина, яка змальовує історію боротьби України за незалежність за часів Центральної Ради. Цей поважний твір, який має 217 сторінок — це перша у французькій мові повна праця про цей славетний період української історії, що поклав міцні підвалини Української Державности. Автор мав добру ідею присвятити першу частину книжки загальному оглядові українського руху перед революцією, бо Французи, хоч мають значну кількість відповідних публікацій, виявляють в цьому напрямі різний анальфабетизм. Книжка написана в модному тепер у Франції стилі мемуарів, а тому читається дуже легко. ("Офінор")

Археольогічні викопки на Волині. На полях, що належать до громад Мирогоща, Липа, Костянець, Листвин, Нараїв, Варковичі, Мощаниця й Остроже пов. Дубно підчас осінної орки виконали богато цінних предметів з доби неоліту, пасоліту, бронзової та перших римських впливів. Є це кремінні знаряди, сокирки, серпи, ножі, товчаки, скробачки й списи. Біля Мирогоща знайшли богато останків урн, попільниць, мисок, горшків і римських амфор. Під сусід-

ним селом Липа знайдено зуби мамута. Взагалі ціла околиця дуже богата в останки передісторичної старовини і є неоціненим терен ом для археольогів. На жаль вони тим не занялися і богато річей знищилося.

Гуцульський вечір у Мукачеві. Заходом Етногр. Т-ва Закарпаття відбувся у Мукачеві вечір викладів, присвячених Гуцульщині, які обговорювали гуцульську ношу, казки і ін. Підчас вечора була виставка гуцульських виробів, а серед публики було богато осіб у гуцульській ноші.

Львів у цифрах. "Вядомосці Статистичне" подають підсумки перепису населення з 1931 р. у Львові. На основі їх мав Львів 312.231 мешканців, з того 157,490 рим. кат., 40,747 греко-кат., 99,595 мойсеєвого віроісп., 3,310 евангеликів та 1,958 інших. Гр. кат. творили 15.8 відс. населення, причому найбільше їх було в галицькій дільниці (18.4 відс.). Цікаво теж, що у Львові є 142,263 і 169,968 жінок, отже 27,705 жінок більше, як мужчин та що зовсім не вміло читати й писати в цьому місті 21,136 осіб (7.95відс.), з того 15,571 жінок. Ясно, що наш стан у Львові куди більший, бо богато Українців "страха ради" не признавалось до гр.-католицтва.

Ціна війни. Стоваришення Ліги Націй в Канаді доносить, що Велика Війна коштує Канаду $1,695,000,000. Як за великі ті гроші? Як би Канада щодень від самого початку християнства, т. є від 1935 літ, видавала по $2,400, то з тих видатків вийшла би сума, що її Канада видала на війну. Кажуть, що цивілізація почалася перед 10,000 роками. Коли так, то сума $1,695,000,000 означає 1-денний видаток по 450 долярів у продовж 10,000 літ.

Воюючі сторони через війну витратили $331,600,000,000. А це що значить? Війна відбулася від 1-го серпня 1914 р. до листопада 11-го 1918 р. Через той час кошт війни виносив по $150,000 на одну мінуту, або по $9,000,000 на одну годину. Це далі значить, що воюючі держави видавали по $470,000 на день від початку християнства або по $90,000 на день від початку цивілізації. Через ту війну Велика Британія на сплату воєнного довгу має роздобути у кожній мінуті кожного дня в році по $3,000. Ця сума рівнається цілоденній роботі двох мілионів людей. Через війну з кожного доляра, який приходить з податку, 60 центів іде на заплачення цього воєнного довгу.

Ось такі то наслідки війни!

Хто перший відкрив Америку? В архівах ватиканської бібліотеки знайшли документ, з якого виходить, що европейці відкрили Америку ще в VI. столітті. У 535 р. апостол Ірляндії, св. Брендан покинув береги цього острова і поплив кораблем із залогою, зложеною з християн, на захід. Плили довго, боролися з бурями і противними вітрами, аж за 53 дні дістались до берегів Північної Америки. Докладний звіт з тієї подорожі та про відкриття землі, яку замешкували люди з мідяною шкірою, св. Брендан переслав до Ватикану. Одначе він закинувся в бібліотечному архіві і лежав у забутті аж до наших часів. Аж підчас пожежі ватиканської бібліотеки запалася її горішня частина, де були зложені документи, що торкалися перших християнських часів. Працьовитий бібліотечний "міль" Де Ру, порядкуючи архів, знайшов старий документ про подорож св. Брендана і за згодою ватиканської академії видав його книжкою.

Малпа, що морфінізується. Англійські часописи повідомляють про малпу, яка вживає постійно морфіни. Пан її, один лікар у Брістолі, був морфіністом. Малпа підглянула, як він робив собі вприски і почала його наслідувати. У малпи ствердили ті самі прояви занепаду, що й в людини.

Літаки замість коней. Тому що в Злучених Державах найбільше виробляють аероплянів, можна б думати, що там найбільше люди літають. Одначе так воно не є. Найбільше літають літаками в середущій Америці а саме в Панамі, Ґватемалі, Костаріці та Мексику.

З Мексику до Панами їдуть тамошні селяни літаками на ярмарок. В Костаріці, де остинцем і залізницею не дістанеться через підрівникові хащі, літак є таким засобом переїзду як деінде автобуси. Хлібороби часто платять за переїзд літаком прим. куркою, поросятем або вязанкою бананів. В Мексику аероплани конкурують з конем і мулом. Подорожні мають право взяти з собою до літака 30 фунтів тягару, навіть звірят як псів, котів, папуг і т.п. Отже летунство найкраще ровивається там, де з причини гір або мочарів тяжко будувати госвинці та залізничі шляхи.

Автоманіяк. Є в Англії чудак Томас Стдалей, що старешнне любить авта. Коли тільки появиться якийсь новий модель, він його купує. За останніх 9 літ купив він 850 авт.

Ґрамофони приваблюють слонів. Індійські багатирі, аматори ловів на слоні, найшли новий спосіб, як на них полювати. Досі їх заманювали ріжними людськими окликами, тепер наставляють ґрамофони з плитами, які наслідують рев тигрів.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Непорозуміння.

Пане аптикар, прошу мені дати порошок на хробаки.
— Для дорослих?
— А як я можу знати, чи вони вже дорослі, чи ще маленькі?

———o———

Послідна рата.

Прошу, це є останна рата за дитячий візок, який я у вас купив.
А як почувається дитина?
— Дякую, завтра виходить замуж.

———=0=———

Хорий (нервово): — Чи та операція буде дуже небезпечна?
Лікар: — Будьте зовсім спокійні! За 40 долярів ви не можете мати небезпечної операції.

——— o ———

Ганя: Чому ти так дуже тішишся?
Олена: Бо я вертаю якраз від дентиста.
Ганя: І щож у тім так веселого?
Олена: Його не було в дома.

——— o ———

В склепі (шторі) клєрк: — Панчохи? А яке число вам дати, прошу пані?
Пані (здивована) — Що, яке число? Розуміється що дві. Чи ви думаєте що я стонога?

———————

Учитель: До якого ужитку служить мило?
Івась (живо): Я також хотівби се знати, на що воно є.

———=0=———

— Кілько вже часу минуло, як ви були послідний раз у суді?
— 20 літ, світлий суде.
— А де ви були за той час, де ви мешкали?
— В арешті.

——— o ———

Вязничний сторож: І ви не встидаєтеся бути тут?
Вязень: Зовсім ні! Се, що є досить добре для вас, се є досить добре і для мене.

———————

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Радуйся Царице Мати Милосердія — В Гору Серця — Санта Марія — Життя св. Ґерарда — Правдивий Християнин — Християнська Віра — Чи Біблія Спасає — Ма Шуме ве Марія — Молитва — Слова Надії і Заохоти — Слова Наверненого Комуніста — Над Большевицьким Кордоном — Катехизм для Малих Дітий — 3 Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ТРАВЕНЬ

1.—П. Івана і Косми
2.—С. Івана прп. і Пафнт.
3.—**Н. Розслаб.** Теод. прп.
4.—П. Януарія і Теодора смч.
5.—В. Теод. Луки і Климен. ап.
6.—**С. св. Юрія (на неділю)**
7.—Ч. Сави мч.
8.—П. †Марка, ап. єв.
9.—С. Василія смч.
10.—**Н. Самарян.** Симеон. смч.
11.—П. Язона і Созипатра ап.
12.—В. 9 мч. в Кизиці, Мемн. пр
13.—С. †Якова Апостола
14.—Ч. **Травень.** Єремії прор.
15.—П. Атаназія арх.
16.—С. †Теодозія печерск. прп.
17.—**Н. Сліпоурожд.** Пелагії пр.
18.—П. Ірини мч.
19.—В. Йова Многострадального
20.—С. Явлен. ч. Хрест. Акак мч
21.—**Ч. Вознесення**
22.—П. †перен. мощ. св. Никол.
23.—С. †Симона ап.
24.—**Н. св. От. в Нікеї.** Мокія
25.—П. Епіфанія
26.—В. Гликерії мч.
27.—С. Ізидора мч.
28.—Ч. Пахомія прп.
29.—П. Теодора прп.
30.—С. Андроніка ап.
31.—**Н. Сошествіє св. Духа.**

УСТАВ НА ТРАВЕНЬ

3.—Н. Розслабленого:— Гл. 3; утр. 4. На літ. троп. неділлі, Слава: кондак Розслабленного, І нині: кондак Пасхи. Прокімен Розслабленного. Ап. з. 23; еванг. Йоана з. 14. Причастен: "Тіло Христово" і "Хвалите."

10.—Н. Самарянки:— Глас 4; еванг. утр. 5. На літ. тропар гласа і Преполовенія, Слава: кондак Самарянки, І нині кондак Преполовенія. Апост. з. 28; еванг. з. 12.

17.—Н. Сліпоурожденого:— Гл. 5; еванг. утр. 8. На літ. тропар гласа, Слава: кондак Сліпого, І нині: кондак Пасхи. Апост. з. 38; еванг. Йоана з. 34.

21.—Ч. Вознесенія Господне:— Всеночне. Еванг. утр. Марка з. 71. На літ. Ап. з. 1; еванг. Луки з. 113. "Царю небесний" опускається аж до Зелених Свят.

24.—Н. Святих Отців:— Глас 6; еванг. утр. 10. На літ. тропар гласа, Вознесенія і Отців, Слава: кондак Отців, І нині: кондак Вознесенія. Ап. з. 44; еванг. Йоана з. 56.

31.—Н. Сошествія Святого Духа:— Всеночне. На літ. "Єлице." Ап. з. 3; еванг. Йоана 27. По Службі Божій вечірня з колінноприклонними молитвами. "Царю небесний" співається клячучи на початку всіх богослужень через цілий тиждень.

Загальниця від Сошествія Святого Духа до неділлі Всіх Святих.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 5 | Лист за Травень | 1936

Пренепорочна Діво Маріє,
Цвітів Царице, ясна Леліє!
Ми Тобі, Мати, цвіти приносим,
Ми Твої діти, всі Тебе просим:
Зглянься над нами, о Всеблагая,
Царице мая, Маріє!

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. В. Корба, ЧНІ.)

Марія є нашим Життям, бо Вона виєднує нам ласку витревалости.

Ласка витревалости в чесноті аж до смерти, це так великий дар Божий, що ніхто, в жаден спосіб, не може собі на неї заслужити, (якто Собор Тридентський подав нам ту правду, за точку св. віри). Однак св. Августин учить, що ту ласку можна завсіди від Бога отримати, якщо о неї просити; а по думці Суареза, ласку витревалости одержить, нехибно, кождий, хто о неї молитиcьме, аж до смерти. "Бо — каже св. Белярмін — треба молитися за ласку витревалости, щоденно, щоби щоденно її отримати. Одначе, як правдою є, і я о тім не сумніваюсь, то зрештою є опінією загальною богословів, що усі ласки, які одержуємо від Господа Бога, переходять через руки Марії — правдою рівнож буде, що ми не можемо сподіватись, одержати найвищу ласку витревалости аж до смерти, хіба за посередництвом Марії. А ту ласку дістанемо напевно, якщо мемо о неї просити Марію, безнастанно і з довірям. Той дар буде нагородою, яку Вона обіцяла усім, що її в тім життю служитимуть вірно, по словах св. Письма, які свята Церква вкладає в уста Марії: "Хто Мене слухає, не повстидається того,; хто задля Мене ділає, не згрішить; усі, що Мене прославляють жити будуть на віки." (Прем. Сір. 24, 30).

Щоби заховати життя в ласці, потрібно до поборення усіх ворогів нашого спасення, а сили тої неможливо одержати інакше, як за посередництвом Марії. "У Мене правда й рада, Я-розум, у Мене сила. Мною і царі царюють і праводавці встановляють справедливість. Мною правлять князі і вельможні, та всі судді землі." (Притч. 8, 14). "Я маю духову силу — говорить Марія — а той дар в мої руки зложив Господь Бог, щоби Я уділяла його моїм слугам. Наділені тим даром, слуги Мої царюють-панують над змислами і пристрастями, а через те стають гідними царювати на віки в небі." О! Як велику силу посідають підвладні тої могучої Цариці, у боротьбі з пеклом! Для них Марія є тою вежею Давидовою, про яку говорить Пісня-пісней: "Твоя шия — се вежа Давидова, построєна в твердиню. Тисячі щитів висять на ній — щити самих сильних." (Пісн. п. 4. 4.) Для тих, що люблять Марію і взивають Її помочи в боротьбі, Вона є дійсно подібна до вежі, обведеної сильними середниками оборони. У Неї знайдуть вони усяку зброю, якої лиш потребуватимуть, до відбиття нападів сатани.

Тому також порівнується Пресвяту Діву Марію до явору, по словах: "Немов явір, Я є вивишшена над водою і при дорогах," (Пр. Сір. 24, 19). Ті слова примінює кардинал Гуго, до Матері Божої, Вона, так як явір, покриває усіх, хто тільки віддається в Її опіку. А блаженний Амадей ще іншу бачить подібність: як листя явору охоронює подорожного від спеки й дощу, так Марія плащем Своєї опіки, охоронює людий, перед жаром пристрастий і нападом покус. О! Дуже нещасливі є душі позбавлені тої спасенної тіни, через те, що занедбують почитання Пресв. Діви і не взивають Її помочи в небезпеках. Що станеться зі світом, — питає св. Вернард — якщо знищити сонце? Звідки візметься світло? Усе погрузиться у застрашаючу пітьму. Подібно і для людий настане непроглядна ніч, якщо позбавити їх материнської опіки Пр. Діви Марії. Скоро тільки, яка душа стратить набожність до Матери Божої, сейчас огорне її темрява, о якій говорить Св. Дух: "Ти розкинеш темноту і ніч настане, тоді ворушиться уся звірина лісна." (Пс. 102. 20).

Якщо на душу перестане світити Боже світло і ніч в ній западе, тоді стає вона приютом усяких проступків і самого діявола. Тому св. Анзельм говорив часто: "Горе тим, які погорджують лучами того сонця, то значить: котрі за ніщо не мають набожність до Марії." Отже слушно побоювався святий Франц Борджія, чи одержали ласку витревалости аж до кінця ті, в яких не бачив особлившої набожности до Пресв. Діви. Одного разу, коли питав він новиків, до якого святого кожний з них мав набожність, замітив, що деякі з них не мали особлившого почитання для Матери Божої. Повідомив о тім магістра новиків і поручив йому дати бачне око на тих нещасних молодців. І усі вони потратили згодом монаше покликання й повер-

тали до світа.

Не без слушности св. Ґерман назвав Марію віддихом Христіянства. Бо, як тіло не може жити без віддиху, так і душа жити не зможе, якщо не буде безнастанно поручатися й просити помочи у тої небесної Матери, за посередництвом якої одержує і заховує життя ласки. Як віддих — каже той святий — є не лишень ознакою, але і причиною життя, так і вимовлювання імени Марії, є заразом і доказом життя душі того, який те пресвяте Ім'я вимовляє і середником до удержання й забезпечення того життя на будуче.

Одного дня, коли блаженний Алян мав тяжку покусу і вже майже їй піддався, зявилася йому Пр. Діва, і ударяючи його в лице, промовила: "Якби ти був сейчас мене візвав на поміч, небезпека не булаб дійшла до тої степени."

Пресвята Царица Небес промовляє до нас тими словами: "Блажен, хто слухає Мене і невсипущо перебуває день у день, у воріт Моїх та стоїть на сторожі під дверима у Мене." (Притч. 8. 34.) Щасливий, хто слухає голосу Марії, хто безупинно стукає до дверий Її милосердя, щоби в той спосіб виєднати собі небесного світла й помочи Божої ласки. Кожний, хто лиш взиває Її в тім наміренню, тому Марія не відмовить помочи, а виєднає йому світла Святого Духа, щоби міг піднятись з гріха і вступити на дорогу чесноти.

Папа Іннокентій III. називає Марію Місяцем, Ранньою Зіркою, Сонцем ясного дня. Як місяць ночи, так Марія присвічує нещасному грішникови погруженому в пітьму гріха, щоби доглянув свій сумний стан і страшну небезпеку прокляття, в якій знаходиться. Як рання зірка звіщає скорий прихід сонця, так Марія, упавшій душі, що опамятується помагає встати з гріха і поєднатися з Богом. Марія є вкінці ясним сонцем для душ, в стані ласки освячуючої — охоронює їх, щоби знова не впали в темну ніч гріха.

Прикладом Свойого життя — каже Ришард від св. Лаврентія — і поміччу, яку виєднує нам на небі, Пресв. Діва звязує нас Своїх слуг, щоби ми не заблудили на згубних манівцях самоволі. Тому також відносяться до Неї слова: "Звязи Її є спасенні." (Пр. Сір. 6, 31.) А св. Бонавентура подібно пояснює, інші слова св. Письма: "В повноті святих Моє мешкання." (Пр. Сір. 24, 16.) Мати Божа не лиш перебуває посеред почоту святих в небі, але і піддержує святих, які жиють тут на землі, у повноті їхнього совершенства, щоби не відпали від стану ласки. Піддержує в них чесноти, щоби їх не стратили, здержує діяволів, щоби їм не шкодили.

Ф. Курчаба

В гору Серця!

Австрійські гірняки стрічаючись в підземеллях копалень здоровлять себе: "Glück droben! Glück für Sonne!" (щастя там в горі — щастя там на сонці!) Ми також можемо сказати: щастя там в горі, щастя в небі.

Чоловіче, коли ти терпиш — піднеси очі та серце там, де пішов Ісус в день Вознесення — там, де ми всі маємо йти: до неба.

На цім світі де чоловік чоловікові звір, де вибухають вулькани політичні, де найщасливіші цього світа ранком лежать із розбитою головою, з відчиненим серцем — не з любови — де крадуть дітий, щоби мати добрий викуп.... По цім всім, там на другім світі відчинеться заслона, вступ до щастя! і не кажи, чоловіче, як це казав діссельдорфський жидок Ґайне, "лишіть небо ангелам тай воробцям," — бідолаха!

Ми замало думаємо про небо, бо нам бракує живої віри!

Деякі думають, що Церква це мачуха, що вона лиш ставить придорожні стовпи з написом: "вступ заборонений." Взята так, як збір заборон—релігія стає чимсь негативним, чимсь що позбавляє нас свободи. Вона видається перестарілою нанщиною. Адже вона повинна бути помічницею. Ми малиб далеко більше злету, як ми думалиб частіще про другий світ. Чейже християнин — це мандрівних — гонитель за правдивим щастям! і чим дорога трудніша, чим терня більше ноги коле — тим ціль світліша. Чому не наслідувати подорожних, котрі, щоби забути труди подорожі співають поривачі пісні? Співай і вперід— все наперід! Кінець вже близенько. Треба від тепер нашу душу зробити небесною. І вже тепер можемо тішитися надією, котра є запорукою щастя.

Яке щастя оглядати чуда природи, цю виставу відвічного Мистця, Бога! Любуватися поетичним сходом сонця пурпурового ранку....! А нічка чарівниця з розсіяними зірками чи не чарує нас? Однак всі ті земські дива природи, навіть найкращі, якіб вони й були, бліднуть в порівнані з тим, що ми знайдемо в небі.

Ці речі це лиш розсипані лучі — Бог огнище; це лиш краплини — Бог океан; Бог не лиш гарний але Він сама Краса.

Отже цього Бога, саму Красу ми будемо оглядати в світлі слави Тоді наша спрага ідеалу буде насичена дійсністю.

В небі буде спокій. — Там не буде зітхань, стогнів, плачів як на цій долині сліз.

Там не буде досвічень особистих, родинних, — соціяльних.

Молодість повна ілюзій хоче вкусити своїми біленькими зубами смачного овочу життя. Ах, як вона хоче бути щасливою і це

довго— завсіди! Але час втікає — і одного дня зеркало відкриє нам несподіванку, розжене ілюзії; — воно покаже нам зморщки на чолі, пару біленьких волосків на голові, а далі і такого не стане.... і тоді вже не зачепеш як схочеш! Одним словом старість. — Страхіття для тих, що не мають віри. Ми противно, котрі віримо, ми не маємо страху. Ми маємо в серці безсмертну надію і це нас потішає. Життя часом є таке сумне, що попросту є незносиме без смерти....А смерть? Вона нас увільнить і нагородить.

Тоді наші болі та нужда будуть прогнані, на їх місце запанує радість, радість без кінця, — нещастя нам тяжить, але воно минає і заплата буде вічна. Тепер ми бачимо медалю з одного боку — благословенного терпіння, тоді побачимо другий біх. Слези більше освячують чоловіка чим сміх!

А любов! Тут на землі є серця другої і третої кляси, нераз точені червом самолюбства. Там знова самі вибрані всіх рас та всіх часів — найліпше товариство. Будемо близенько тих, котрих життя та героїчні діла ми читали та подивляли. Будемо мати змогу на особисту розмову з тими, що віднесли побіду і осягнули нагороду за чесноти.

В небі будемо любити не лише тих, що там знайдемо але і тих що ми віднайдемо. Їх певно побачимо, бо небесне щастя не залишить доброго стремління нашої природи. Там віднайдемо маму! Сотворіння найлюбіше зі всіх доки його маємо — нічим не відшкодоване, коли його стратимо—"Мама," перше слово, яке ми вимовили і може останне, яке вийде з наших уст.... Колись віднайдемо її, також родину і приятелів! О, як приємно є віднайти дорогу особу. Приміром, по довгій подорожі на вигнані! Як не витали батьки синів по довгій війні! Тоді радість буде ще більша, бо це буде останне спасіння. І це буде дійсність для всіх — всі радісно закличуть: ми спасенні! А поки що ми ще на дорозі.

Колись по Вознесенню Господа Ісуса Ангели питали апостолів: Чому стоїте і глядите на небо? Нам не лише треба дивитися на небо, але і заслужити його собі — навіть за великі труди, бо воно вартує того.

Св. Павло прегарно висказався про ці змагання, котрі в наші часи спорту придаються:

"Чи не знаєте, що ті котрі біжать на перегонах, біжать вправді всі, але один бере нагороду? Так біжіть, щоби її дістати. А кождий хто бореться на ігрищах, від всего повздержується, вони іменно щоби приняти тлінний вінець, а ми нетлінний. (1. Кор. 9, 24-25).

Отже вперід!

Чоловіче, гордий своєю технікою, що пробиваєш простори літаками, що їдеш у стратосферу бальонами піднімешся ще вище до неба!

„Санта Марія"

Діялося то 70 років тому взад, в Японії.

На гірськім склоні в полудневій части міста Нагасакі саме укінчено будову католицької церкви. На високій вежі церковній уміщено хрест, той хрест, для любови котрого майже через 250 років японські христіяни терпіли строгі переслідування. Більше як через два століття знак хреста у христіянина був рівночасно вирочнею смерти або вигнання!

В кілька днів по посвяченню церкви, то є 17. березня 1865 року, о. Петіжан, парох церкви, завважав громадку людий, що зближалися до церкви. Вигляд їх і захования було інше, чим вигляд і захования поган, що відвідували церкву.... Може то католики, про віднайдення котрих о. Петіжан так горячо молився? На ту гадку серце священика почало битися живіше.... Рівночасно відрухово цофнувся, уклякнув перед Найсв. Тайнами, горячо молився до Бога, щоби дав силу його словам і силу переконання.

З громадки пришелців відлучилося три невісти, зблизилися до священика і вклякнули також перед Найсв. Тайнами. По хвилі одна з них, положивши руку на груди, сказала тихим голосом:

"Ми ту зібрані всі є того самого серце що і отець...."

"Чи то правда? А звідки ви є?"

"Ми є з Уракамі. Там майже всі є того серця.... Де є статуйка Марії? (Санта Марія но гозово доко?)

Чуючи про Матір Божу від пришелців, священик вже не сумнівався, що має перед собою католиків. Тих вірних Христових ісповідників, що через 300 літ майже мусіли обходитися без священиків і тільки в укриттю переказували віру своїм грядучим поколінням.....

О. Петіжана огорнула така радість, що в одній хвилі забув на терпіння і хрест, котрі зносив через пять років. Радість ту можна порівнати з радістю дитини, що по довгих пошукуваннях находить свою матір.

Тепер всі пішли перед статую Божої Матери, щоби сцільно подякувати Марії за такий доказ любови, опіки і ласки. Невіста, приглядаючися уважно статуї, сказала:

"О, то правдива Мати Божа, що голубить Дитятко Ісуса."

***

Та вище наведена коротка розмова межи японською невістою а священиком перейшла до історії. Особливо японські католики мають в памяти той історичний факт віднайдення перших христіян на

землях свого краю. Та статуйка Матери Божої є переховувана ще досі в оурській катедрі і є знана під "Санта Марія" (Свята Марія).

Недавно обходжено 70-літну річницю тої памятної події. Католицькі письма широко описують то, головно газета "Ніппон Каторікку Шінбун" так кінчить свою статтю:

"Зерно кинене через місіонарів на Острови Сходу не зістало без плоду.

Через 250 років з горою Церква в Японії була переслідувана так, що родичі переказували віру дітям в укриттю, і так перетривали до хвилі, коли для Католицької Церкви заблисла зоря воскресення завдяки предивної опіки Марії.

о. В. Осадець, ЧНІ.

Християнська Віра

Засади Нашої Святої Віри

Віра християнська, це особливша ласка Божа даром дана чоловікові. Є вона надприродною, бо дана нам Богом, яко дарунок його доброти й милосердя, даром святого Духа — дана нам через святе хрещення. Тому, що є вона даром Божої ласки і тому, що вона є надприродною, є вона, можнаби сказати, то сильне переконання нашої душі, що правдою є то всьо, чого учив нас Ісус Христос і чого научає свята католицька церква і до вірування подає. Коли святий Петро сказав до Ісуса Христа: "Ти є Христос, Син Бога живого," то Ісус відповів йому: "Блаженний ти Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров це тобі обявили, але мій Отець, що є на небесіх." Іншими словами: це не природа ані людський розум, Петре, навчили тебе, що я є Христос, Син Божий і Бог правдивий, але ласка Божа, віра твоя, тобі це обявила.

Щоби нам показати, як високо маємо ми цінити віру, Ісус Христос сказав, по своїм воскресенню, до апостолів: "Ідіть у весь світ і проповідуйте Євангеліє всякому сотворінню. Хто увірить і охреститься, буде спасенний, а хто не увірить, буде осуджений." Глубокого значіння є ці слова! Віра нас спасс, а противно, брак віри осудить нас і погубить.

Віра, по словам святого Апостола Павла, це переконання про це, чого ми не бачимо. Чи значить це може, що така віра є нерозумна?. Чи значить це, що ми віримо наслїпо так, що й самі не знаємо, кому віримо? Зовсім ні! Цей сам святий Апостол каже сміло: "Я знаю, кому я увірив і я певний, що він є сильний, щоб заховати моє передання на день." Так, ми знаємо, кому ми даємо віру, кому ми

віримо. Цей кому віримо, це Бог Всемогучий, а Його правдомовність є понукою, чому ми віримо Йому. Віра це око душі, яке лутше бачить, чим око тіла.

В XVI століттю було в Англії велике переслідування католицької церкви. Одного дня мали живцем спалити Гугона, епископа з Гльочестер. Коли його виводили з вязниці на місце страчення він побачив, що на його місце привели до вязниці слїпого молодця, якого мали рівнож стратити за святу віру. Епископ Гугон звернувся до нього й сказав: "Бідний молодче, Господь Бог не дав тобі того щастя, щоб ти міг оглядати денне світло тілесними очима. Чому? Він Сам це лутше знає. Це Його тайна. Але Він дав тобі світло, що є о много цінніше, а це є світло правдивої віри." Цей молодець умер мучеником за святу віру як і його епископ.

Хотяй з одної сторони християнська віра змушує нас, щоби приняти за правду всьо, що свята католицька Церква до вірування нам подає, то однак, з другої сторони, це зовсім не виключає нашого власного думання й розумования. Господь Бог сотворив чоловіка розумним і свобідним сотворінням і хоче, щоби він тої своєї свобідної волі до певної міри уживав, щоби він своїм розумом послугувався. Віра, як каже катихизм, якраз опирається на розумі й свобідній волі. І так, хотяй склонює і наче змушує волю, щоби вірувала в якусь вічну правду, то однак представляє розумові так сильні спонуки, що розум не може не бачити, що віра є розумна. Хай безбожники кажуть собі, що віра у всьо, чого не бачимо, є нерозумна, то що до нас, то ми маємо сильні спонуки, щоби вірити у всьо що Господь Бог нам обявив, як правду, а свята Церква научає. Ця спонука, то непохитне переконання, що наша католицька віра опирається на прадомовности Бога. Всі правди нашої віри є, отже, обявлені Богом.

Колиб нас хто змушував вірити, приміром, в писання магометанського пророка — або в інші поганські писання, то певно, що ми не без причини обурилибся. Як моглиби ми вірити в писання, що криють в собі множество блудів та плюгавств? — в яких нема ніщої правди, хиба що кілька крихт позичених від християнства, а всьо проче це видумані байки та описи найменше правдоподібних нісенітниць. Ніхто інший, а лиш сам діявол, може бути творцем такої релігії. Ложні божки, яким вони приписують покланятися, це німі витвори людських рук, про які сказав псальмопівець, Цар Давид: "Мають уста, та не говорять; мають ноги, та не ходять." Подібні таким божкам є ті, що їм покланяються й віддають честь, яка належиться самому Богові. Подібні їм є рівнож і ті, що то голосять науку й закладають релігії, які противляться тій вірі, що її голосить католицька Церква.

Поганські народи мали велике множество ріжнородних божків, які лишень могли собі видумати. Та хоч як буйна є людська уява, всеж таки всі ідоли були правдивим посміховиском. Вони ніколи не могли видумати Бога, що бувби подібний до нашого правдивого Бога. "Де є нарід, кликали Ізраілітяне, що мавби так великого й всемогучого Бога, як наш Бог!" Де є нарід, можемо й ми з одушевленням закликати, що мавби Бога, як наш Бог християнський! Всемогучий Він, але заразом так добрий! Справедливий і мерзиться злом, але, щоби задосить учинити своїй справедливости, Сам зволив взяти на себе вид раба-невільника, щоби освободити нас, невільників, з ярма діявола. Де є нині Бог, щоб так полюбив своїх підданих, як Наш Бог полюбив нас! Бувби справді нерозум невірити в такого Бога.

Наша віра носить на собі знамя свойого божого походження. Сам Бог потвердив її многими чудами. Кожне слово святих книг є писане за особлившим натхненням святого Духа. Ніколи не було й небуде евангелія, щоб дорівналоб нашому святому Евангелію. Ніякий людський розум не є в силі видумати так взнеслої науки, як наука нашої святої віри. Це знак, що вона від Бога походить. Справді требаб хиба бути нерозумним, щоби не уважати таку віру за правдиву. Справді требаб немати розуму, щоб не мати віри!

———o———

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VI.

Жебрак і Подорожний

"Чи не вибрав Бог убогих цього світа богатими в вірі і наслідниками царства?" (Посл. Якова, гл. 2, ст. 5).

Час упливав скоренько і Ґерард не счувся, як скінчився йому час новіціяту. Цей час проби тревав звичайно один рік. По упливі того часу, якщо настоятелі уважають, що новик є гідний бути членом Згромадження, позволяють йому зложити монаші обіти; в противному разі — цебто, коли він не є здібний до життя монашого — то або відсилають його домів, або продовжають йому новіціят ще на якийсь час, якщо є ще на нього надія.

Ґерардові скінчився час новіціяту з кінцем 1750 року. Однак по тодішньому звичаю й по зарядженню святого Альфонса, братчики не складали монаших обітів безпосередно по новіціяті, але мусіли ждати від пять до сім років. Була це для них неначе друга проба. Вони самі пробували себе чи зможуть вони, раз вже по вічних обітах, витревати в Згромадженню аж до смерти. Колиж, по упливі того часу, і вони самі досвідчили себе і настоятелі переконались, що вони будуть добрими членами Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, тоді мусіли ще перевести шістьмісячну пробу в новіціяті і аж тоді доперва могли вже зложити монаші обіти.

Якщо зайшла була коли потреба, щоби цю довголітну пробу кому скоротити, то це якраз належалось зробити Ґерардові. Заледви проминуло тринацять чи чотирнацять місяців, як Ґерард укінчив перший новіціят а вже святий Альфонс, який тоді був найвижчим настоятелем Редемптористів і добре знав про незвичайні чесноти й велику святість Ґерарда, написав лист до о. Фіокші, що Ґерард може зачинати шістьмісячний другий новіціят перед обітами.

Можемо собі легко уявити велику радість, яка огорнула його на цю вістку. Цеж пречінь було ще його одиноким бажанням тут на землі, щоби через ті три монаші обіти, які мав зложити, міг себе геть чисто віддати Ісусові в жертву і себе тим тісніше звязати на його службу. Через обіт убожества хотів він уподібнитись Ісусові, який, як оповідає нам святе Євангеліє, немав навіть де голови приклонити, так був убогим. Через обіт чистоти хотів віддати Ісусові, своїому обручникові, свою невинність. Через обіт послуху, знова, хотів по приміру Христа, статись послушним аж до смерти. Цими трйома обітами, наче трйома цвяхами, бажав прибити себе до хреста.

В січні, 1752 року, з великим запалом та ревністю розпочав другий новіціят. Не будемо над цими кількома місяцями довго задержуватись. Належить згадати, що підчас того часу з монастиря він майже не виходив. Увесь час посвячував на працю й молитву, а з людьми світськими було йому заборонено розмовляти. Знова, як оповідають нам наочні свідки, повторились ті строгі пости, вмертвлення й катування себе, як було це в часі першого його новіціяту.

Дня 1 липня, тогож року, розпочав пятьнацятьденні реколєкції які кожний новик має перед обітами відправити в стислім уєдиненню, а 16 липня зложив обіти. Не був це для него звичайний собі день! В нім одержав останню й найбільшу ласку, якої міг ще сподіватись в цьому життю. З вдячности написав він сердечний лист до святого Альфонса, а який заховався до нині.

Тепер вже прийшов час, щоби він вилляв на вні той скарб ласк і надзвичайних дарів, які одержав від Бога, а які до тепер скривались лишень в монастирських мурах. Прийшов час, щоб сповнились на ньому слова Христові: "Ви є світло світа. Ніхто не запалює світла й не скриває його під начиння, але ставить його на свічнику,

щоб світило всім." Хоч він був собі скромненьким братчиком, однак з його мудрости, дару чудес та сили його переконуючих слів, мали користати многі а многі душі.

Монастир в Делічето, помимо запопадливого піклування Преосвященного Епископа, терпів крайне убожество. В усіх інших домах Згромадження, тяжко знайти було подібний недостаток, хоч всі вони тоді були не богаті. Тому то настоятелі змушені були удаватись, час від часу, о поміч до добродіїв, особливо в тих місцевостях, де отці давали місії. На це висилали вони братчиків. І чи міг хто дутше надаватись до цеї праці як Ґерард? Є це звичайно не мало упокорюючим прохати милостині. Та Ґерардові цего якраз було й треба. Тому й припала на нього ця місія.

Від тепер ми часто будемо бачити його поза монастирськими мурами. Бог на це дозволив тому, що мабуть хотів, за його посередництвом, довершити не одного великого діла. Вже воно так є в незмірних судах Божих, що Всевишній нераз, щоб довершити свойого заміру, не вибирає сильних, могутніх та славних цього світа, але вбогих і покірних та немічних, щоб через них показати всім свою силу й могутність, так як колись навіть на проповідування сво його Євангеліє вибирав убогих, невчених рибаків. Тому то й Апостол Яків в унесенню закликав: "Чи не вибрав Бог убогих цього світа богатими в вірі і наслідниками царства?"

(Дальше буде).

Правдивий Христіянин

Ми, христіяни, дуже часто забуваємо на те, що ми є христіянами. То значить: що нашим заняттям, обовязком, ціллю є передусім і понад все бути в кождій хвилі життя христіянами.

Не вистарчить для родинної традиції або для марної і боязливої зарозумілости носити імя христіянина. Не вистарчить одержати трошки води полятої при хрещенню на голову, що ледви покрита пухом немовляти. Не вистарчить спожити Тіло і Кров Господа нашого Ісуса Христа під видами хліба і вина в св. Причастю. Не вистарчить слухати Служби Божої у всі неділі і обовязкові свята, не ревертаючи картки в молитвенику оправленім в чорну скірку і думаючи, може, про що інше, а не про саму безкровну Жертву та прд. зміст молитов. Не вистарчить також говорити, диспутувати, писати про справи, що відносяться до христіянівму з близька чи з далека. Дуже часто ходить ту о представлення себе перед людьми ліпшими, щоби закрити зраду і обоятність.

Пишеться про красоту убожества, а потім старається уникати нещасного і бідного що потребує нашого часу, гроша і тепла; представляється в гарних словах ангелів біліших як місяць і в повні і вимовніших від Босвета*), але потім не слухається невидимого ангела, що хотівби запровадити нас до хати умираючого, або на пошукування душі, що находиться в небезпеці; переглядається науку Святих Отців, книжка за книжкою, щоби доходити до розумового пізнання Бога в відношенню до світлих Таїнств Віри, а забувається при сталих щоденних нагодах о заповідях, які кождий христіянин повинен вивести з науки Ісуса Христа.

Чудна є книжка о наслідуванню Ісуса Христа і богато людий має її на столі, а навіть часто читають в ній цілі розділи, а однак скільки є таких, що по такім прочитанню вирекликбися добровільно хочби на один тиждень, курення тютюну, кіна, театру і т.д.

Христіянин повинен перебувати з Христом. Одиноким приятелем його днів повинен бути Христос. Взором, приятелем, ціллю нашого життя не може бути нічо іншого крім Христа. Треба вміти відшукати голос Христа у весняних шепотах і в громах осінніх; Зір Христа доглянути навіть можна в сонцю, що відбивається в отвертім морю, — в звіздах, що дрожать в ручайку води пливучім долиною. Але передусім пізнати Христа в людях, що в мовчанню переходять улицею і в тих, що бліді з голоду стукають до наших дверий.

Джіованні Папіні.

— o —

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Про Кінець Світа, та про те що Міліони Тепер Живучих Ніколи не Пімруть.

На сі два предмети байбельники роблять найбільший натиск. Ними вони, що правда, захоплюють легкодухів, але сі предмети, се такі, про які розважний чоловік не буде богато думати, бо вони не дадуться доказати ні біблією ні практикою і тому неповинні бути точкою ані віри, ані міркувань.

Конець світа байбельники пророкували, що має наступити в 1914 р. потім відложили на 1916 р., опісля на 1920, а на конець на 1925 рік. А тим часом світови ще кінця нема і він пливе собі звичайним руслом. Тепер, щоби оправдати своє пророцтво байбельники кажуть, що світ дійсно вже перестав істнувати, а на справдження

*) Найбільший проповідник французький.

тої "правди" покликаються на те, що позлітали російський, німецький та австрийський царі, та що були землетруси і голод в Росії.

Що царі позлітали з престолів, що були землетруси та голод в Росії, то правда, однак сі події годі брати за мірило закінчення, чи то фізичного, чи то духового світа. Прецінь голодні роки вже нераз були, нераз уже і царі були скидані, як також не бракувало ніколи і землетрусів, та ніхто сим подіям не приписував значіння фізичного чи духового світа, і коли би сі події уважати закінченням світа, то він, себто світ, уже сотки разів мав би був перестати істнувати, бо сотки разів такі події вже були.

Спімнути хоч би сильний землетрус, котрого наслідком завалилася під землю країна Атлантида, цілий сей простір, де тепер находиться атлантийський океан. Пише Геродот, що на тім місци, де тепер находиться атлантик, жив колись високо культурний нарід з містами і селами та всяким іншим богацтвом — а нині там бачимо море. Упадок інших цивілізацій, культур та народів нераз уже був, але байбельники про се нічого не знають, знають лише про недавно минулу війну та її наслідки і се уважають за кінець світа.

Про кінець світа цілком нема причини говорити. На запит коли буде конець світа, Христос виразно сказав: "Про день той і годину ніхто не знає, ні ангели небесні, тільки сам Отець Мій" (Іван 24-36). Ціла ся глава говорить про всякі війни і кінець світа і на сю власне главу байбельники найбільше опираються і виводять з неї кінець світа. Христос дійсно так говорив як в ній пишеся, однак підчеркнув виразно, що точність того часу є відома лише самому Богови, отже нема причини втручуватися людям в Божі пляни і фільозофувати, чи надійшов уже той час. Христос власне відсуває запит про точний час кінця світа, бо се річ Божа, а не людська, але щоби люди були все приготовані і не грішили, Христос сказав: "Пильнуйтесь, бо не знаєте коли Господь прийде" (Іван 24-42). Бо пильнуватись значить стеречися від гріха; а всякі політичні заворушення, помори, війни і таке інше, на які покликаються байбельники і їх підхоплюють як знамена кінця світа, можуть ще не раз бути навіть гірші, як підчас війни і по війні були. Так що морочення голови людям про кінець світа є в кождім разї передвчасним і те, що "Се відомо тільки Отцеви" (Іван 24-36) розвязує всяке толкование про те.

Те саме можна сказати і про те "що міліони тепер живучих ніколи вмирати не будуть." Як не пімруть, фізично чи духово? Про се байбельники толкують двозначно, себто раз кажуть, що духово не пімруть, то знов що фізично.

Фізично нарід мусить умирати, бо се закон і Божий і натуральний, а про духове вічне життя Католицька Церков поясняє постійно, отже ніяка се новина з боку байбельників.

Однак байбельницьке толкованнє переважно каже, що фізично люди не будуть умирати, а се є груба ложз їх боку. Для того, щоби нарід жив вічно в позагробовій сфері, є конечність фізично умирати, зогнити, щоби жити вічно. Такий закон природи: Зерно кинене в землю мусить зогнити, т.є. чисто умерти, щоби дати плід і дальше жити. Коли не гниє, приміром бараболя, то не може дати дальшого життя. Такий і Божий закон: "Перше смерть, потім суд" (Притчі 41, 3-5). В інших місцях св. Письмо порівнує життя наше до тіни (Йов. 8, 9.) також до павутиння (Пс. 89-3) також до пари, що на коротку хвилю появляється і зараз зникає (Яков 4-15). Отже св. Письмо далеко відходить від того, щоби люди не вмирали фізичною смертию: Що є певне, то смерть.

Увага:—

Ми чули про ріжні дива на світі і про ріжні науки; чули також, що є ріжні люди з ріжними поглядами на світ, на науку, господарство, на віру, на політику і на все, що людий окружує. З того повстала приповідка, яка каже, що, що голова, то инший розум. Дехто порівнує людий до акторів в театрі, які грають кождий осібну ролю. Та гірших диваків нема як байбельники! Чуєте, вони беруться говорити про те, чи вже світові кінець та що міліони живучих людий ніколи не пімруть! А тими міліонами мають бути ніхто инший а тільки вони, байбельники!

Колиби ми запитали найбільше ученых людий, чи ми вже померли, чи жиємо, та чи світ ще існує, чи вже скінчився, то вони напевно з дивом поглянулиби на нас і подумали, що нам щось в голові хибує, як що ставимо їм такі дивні питання. Вони сказалиби нам "ми такими справами не займаємося, се справи дивовижні; не наша річ про се думати." Нас тими словами відпекалибися.

Однак до такої великої фільозофії беруться байбельники, звичайні люди, які заледво вміють написати звичайного листа!

Свята Католицька Церква, та дійсна і одинока заступниця Ісуса Христа на землі, яка має за собою незлічимі заслуги за розвязання не одних психічних і духовних проблемів, питання про кінець світа розвязує скромно: **"Незнаємо, коли буде конець світа, тільки готовтеся до нього: Жийте чесно, не грішіть, помагайте вбогим, любіть один одного, любіть Бога і жийте по Його заповідям."** — То байбельники таки своєю міркою хочуть зміряти ту надлюдську справу — "знаєм," кажуть, "кінець світа вже був!" Дійсні диваки, гідні до замарковання великих маняків!

Треба одно але дуже важне питання на отсім місці замітити, а

саме, що в Канаді всякі справи скоро міняються або цілком йдуть в забуття. Тут всьо вариться неначе в горшку, під яким горить вогонь. Серед таких змінчивих обставин, колиби наш чоловік не стоявна тих давних своїх звичаях і обичаях, при своїй вірі та історії, він мусівби хто знає стілько разів зміняти свої переконання чи то релігійні, чи які інші. Але розумний чоловік не може того робити, бо він знає, що так неповинно бути. Далі він знає, що Канада, то його прибрана вітчина, в ній богато є йому незнаного і чужого. Се заставляє бути його обережним і зі всяких чужих наук тілько підсміхуватися. Питання цілком ясні перед ним, іменно:

Коли ми, що до цього краю зайшли не будемо держатися всі разом при своїй вірі, мові, звичаях і обичаях, то певно при чужих і переплетних птицях, які час від часу приходять до нас з чужими ліками, сильними і такими людьми, якими ми були і нині є — **небудемо!** Проч всі від нас!

"Ма Шуме ве Марія"

До місцевости Мфунгі в Африці прибув одного вечора місіонар, відбуваючи довшу подорож в глубину краю. Начальник села вказав йому яко приміщення на ніч обширнішу хату, що належала до старої поганки Єту. Старушка приняла гостя з недовірям. Насипала йому однак в куті хаті сухого листя, як постіль на ніч. Потім сіла перед хатою, голову оперла на руки і нерухомо вдивлялася погаслим зором в даль. Мусіла вона бути вже дуже стара, бо волос її був білий, а лице поране глубокими зморщками, котрі свідчили, що життя її було повне праці і болів.

Місіонар зівши дещо, витягнув з кишені вервицю (коронку) і кляк до молитви. "Ма шуме ве Марія" (то значить Богородице Діво радуйся Маріє) повторяв півголосом, молячися в африканській мові і пересував в пальцях зеренця своєї вервиці. "Ма шуме ве Марія"....

Стара Єту звернула свої очи, великі і здивовані на місіонаря. Дивилася на нього довший час, а очи її почали горячково блестіти, потім піднеслася, приступила до місіонаря і спитала дрожачим голосом:

— Ви говорите "Ма шуме ве Марія?"

— Так, мамусю, "Ма шуме ве Марія," — відповів місіонар.

Взяла йому з рук вервицю і уважно оглядала причіплений до неї медалик Божої Матери. Порівнувала його зі своїм медаликом і вибухнула плачем.

— Моя дитина! Моя дитина! — шльохала і великі слези спливали по сухих її лицях. Місіонар зворушений болем старушки, старався її успокоїти, потішити, а коли дещо успокоїлася, оповідала місіонареви:

— Богато, богато то вже літ тому, сидів тут на тім самім місци мій єдиний син, моя надія і радість. Власне вернув по довгім побуті на побережу у Білих. Нагло однак тяжко захорував на фебру і вкоротці почав конати. Безсильна і в розпуці мусіла я приглядатися, як він умирав. Тоді, витягаючи останні сили, прикликав мене до себе і говорив умираючим вже голосом:

"Слухай, мамо, йду тепер далеко від тебе. Але я хочу, щобн ти одного дня пішла за мною там, де вже ніколи не розлучимося. Тим місцем є небо. Дорогу до неба я пізнав через білих отців, але ти її не знаєш і вже не можу тобі її пояснити. Але по моїй смерти возми той медалик з моїх грудий, носи його і кождого дня поглянь на той образ і говори: "Ма шуме ве Марія" — Богородице Діво радуйся Маріє! Тоді і ти підеш до неба. — Я йому то прирекла, а він умер щасливий.

Довгі, довгі літа я вже ношу цей медалик і без числа разів денно повторяю останні слова моєї дитини "Ма шуме ве Марія." Але не знаю, хто то є Марія, я питала всіх і ніхто не знає; скажи мені, хто то є Марія?

Місіонар зворушений оповіданням старої поганки, поучив її о Марії, о Ісусі, о Бозі і небі. Слова його падали в серце спрагнене святої Віри, в серце отворене на ласку. При святім хрещенню стара Єту вибрала собі ім'я Марія на честь небесної своєї Опікунки. Через цілу слідуючу ніч клячала над гробом свого сина погружена.

в молитві. Вчасним ранком знайдено її мертву на гробі. На поморщенім її лиці спочивав вираз глубокого спокою і небесний усміх. В пальцях тримала свій медалик Божої Матери. Душа її пішла дорогою до неба, слідом померщого сина, щоби разом з ним хвалити на віки Марію в небі тим славним "Ма шуме ве Марія.".

МОЛИТВА

О Преблагословенна, Найсолодша Діво Маріє, ласки Повна, Пані ангелів і Мати Сотворителя. В огнище Твоєї любови я віддаю сьогодні і по всі дні мого життя тіло й душу, всі свої думки, бажання, слова, ціле своє життя і кінець його. Будь мені, Царице моя Найсвятіша, помічницею й утішителькою перед засідками відвічного ворога, злого духа. У свого Сина й нашого Господа, Ісуса Христа виєднай мені ласку, щоби при її помочі я міг відважно опиратися спокусам світа, тіла й злого духа, щоби завсіди мав ту сильну постанову більше не грішити й видержати в Твоїй службі і Твого улюбленого Сина. Випроси мені також, о Найсолодша моя Пані, досмертну чистоту духа й тіла, щоби я міг чистим серцем ревно служити улюбленому Твому Синови і Тобі, Пречиста Мати. Випроси мені ще, о Найсолодша Пані, правдиву любов, якою я полюбив би з цілого серця Найсвятішого Твого Сина, Господа Нашого, Ісуса Христа, й Тебе, Пречиста, над все, а ближнього, щоби я любив у Бозі і для Бога, щоби я ніколи не гордив, нікого легкодушно не судив, ані у свому серці понад нікого не виносився. Зроби ще, Царице неба, щоби я за добродійства, що їх одержав від Твого Сина, завсіди складав подяку, щоби з моїх гріхів щиро й сердечно сповідався й за них щиро каявся та доступив милосердя й прощень від Бога. Благаю Тебе вкінці, Пречиста Мати, Небесна Брамо, Заступнице грішників, не допусти, щоби я, негідний Твій слуга, зійшов із дороги святої, католицької віри. В годині смерти прийди до мене з поміччю, з ласкою і милосердям, оборони мене перед злими духами, а у Свого Сина вимоли мені відпущення гріхів. Так умираючого в Твоїй і Твойого Сина любови веди на дорогу спасення й вічного щастя. Амінь.

св. Тома з Аквіну.

— о —

Марія є Посередницею до Божого милосердя і що хоч всьо, що одержує, одержує через заслуги Господа Христа і силою просьби занесеної в імя Христа Господа, то однак всі ласки, о які просимо, дістаються нам дорогою Її посередництва.

— св. Альфонс

о. М. Перетятко, ЧНІ.

Слова Надії і Заохоти

Молодці і всі ви що посвячуєтеся святій справі, вперед! до діла! Помимо всіх противних позорів. Будучність належить до нас. Вона належить до тих, що вміють діяти і сподіватись помимо всього, Тому послухайте тих слів надії.

Божественний Спаситель у своїх місійних подорожах задержався одного дня над берегом Генезаретського озера. Сидячи на траві, з якої виглядали перші весняні цвіти, він повчав нарід про тайни Божого царства.

На землю спускалось солодке й ніжне світло. Вечірні тіни розтягали свої крила над озером і скривали вершки галилейських гір. Якась неочеркнена поезія огортала всіх навкруги. При березі вмирали повільні і монотонні хвилі.

Христос перестав навчати. Але товпа мовчалива й совокуплена все ще чекала. Непомітно Христос встає і каже: Пливім на другий бік. Ученики слухняно розтягають вітрила. Ісус вступає в човен. У спокійному плесі озера, наче в зеркалі відбивається небозвід. В такт підносяться і спускаються довгі весла лишаючи за собою білі скиби зруханої води. Під подихом переповненого весняними пахощами леготу човна відпливають.

Для Учителя день був тяжкий і томлячий. Тому — сидячи побіч стерна, він клонить голову на подушчину і засипляє. По кількох однак хвилинах зноситься непредвиджена буря. Вода бурриться, зноситься, лютує і кидає грізні хвилі мов гори — слабенький човен стає поталою диких бурунів і напрасних ударів хвиль.

Апостоли, хоч обізнані з озером, яке вони перепливали стільки разів у всіх напрямах — ніколи ще однак не бачили такої сильної бурі.

І тому вони непокояться, трівожаться, один удар вітру може їх затопити. А небезпека зростає що хвилини. Але серед їх розпучливих заходів і зусиль щоб вдержати рівновагу — Учитель спокійно спить.

Вкінці ученики думаючи що все вже страчене, перестрашені, його будять:

"Учителю ратуй нас, ми погибаємо!" І Ісус встає. Рухом загрожує вітрові і яко володар природи, відзивається до моря: "Перестань шаліти. Успокійся!" На його слово вітря і хвилі мов покірливі слуги втихають. Хмари розходяться, ніч стає ясна. З неба знову всміхаються яркі зорі. Місяць колишеться на дрімаючих водах.

* * *

Чи ця картина озера не є образом і символом Церкви? На Божий приказ вона йде до далеких, незнаних берегів. Часто буря шаліє — і Петровий човен поносить тяжкі удари. Ісус так, як колись здається спить. Перелякані вірні звертаються до Нього, благають Його, щоб показав світові свою всемогучість і упокорив ворогів. Тоді Христос, що грається людською злобою, як морськими хвилями, показує свою присутність чудесними подвигами. Чи не є це ціла історія Церкви і Християнства?

Ось човен, що несе долю Божого царства. Ледви виплив він з пасхальної світлиці а вже нагальна буря кидається на нього. Протягом 3-ох століть володарі землі видають проти Церкви засуди смерти. Вони хотіліб затопити ту слабоньку лодку у хвилях крови. Та один папа гине, — а сейчас другий хапає за стерно. І коли саме гнобителі думають, що на віки викорінили забобони Розпятого — тоді якраз встає Христос. Буря втихає — а на небі являється хрест освободження. Та незабаром на Сході і Заході знову зриваються бурливі вітри — Єресь намагається завершити те, чого ненависть і меч гнобителів не могли зділати. Вона боїться крови, бо досвід навчив її, що від смерти Христа на Голгофті, нема нічого більше чудесно плодючого. І тому єресь старається відірвати душі від правдивої католицької віри субтельностями облуди й фальшу та гниллю обичаїв. Цілими пригорщами засіває вона кукіль на ниві небесного Вітця.

Справді Церква переходила дні жалоби і суму повних шкандалів і зради: однак помимо того, навіть серед найтемніших днів великої схизми, реформи і революцій — вірна своїому післанництву, вона вдержала свій стяг ненарушений. Вона не бреклася найменшої точки своєї моралі, не відкинули жадної догми з "Вірую." Христос був в ній присутний. Могло здаватись, що Він спить, але Він яко Божий стерник, завсіди провадив свій малий човен. — У час назначений Божим Провидінням Христос все посилав християнам учителів, святих, велитів духа і діла, сівачів правди і святости. І тоді наставали нові дні, дні повні надії на краще.

Історія це безперервний вічний початок. Ми бачимо, ми є свідками страшного гніву, напору ворогів Божого Імени. Тут вони вживають насильства, там підступу і злоби. Вони бажають лиш одного, а саме знищити в самім корени моральну силу Церкви. Часто можна почути їхній побідний крик, а лоскіт руїн, що вони накопичують переймає нераз дрожжу.

На такий вид сум може залити наші серця. — Але знеохота — ніколи! Бо чи Христос не предсказав колись того що ми переживаємо? — Вони не пощадили мене і вас не пощадять: я посилаю вас як вівці поміж вовків; вас переслідуватиме світ, бо він вас ненавидить і проклинає вас.

Тож маймо довіря в будучність. Бо вона належить до нас, так як належить до Бога. Нащо силувати Його щоб Вія спішився? Чи Він не має вічности до розпорядимости? Чи ми не знаємо, що Він позволяє на ганебне вивисшення ворогів на те, щоб їхній упадок був тим більше соромний? "Чи ми не знаємо, що Він послугується ними до збільшення своєї справедливої слави, (помимо того, що вони того несвідомі,) на те щоб вони шаліли з розпуки в день його трі юмфу, який вони самі приготовили? А передовсім чи ми не знаємо, що Бог котрий бачить ліпше від нас ціну крови й сліз, позволяє ті досвіди для нашого спасення і усвячення!

Вірмо сильно словам Спасителя. Він обіцяв бути з нами аж до кінця віків; він сказав, що сили пекольні не переможуть Церкви ніколи. Небо і земля минуться, але Його слова лишаються.

Працюймо зі всіх сил, щоби перемогти бурю і спасти душі загуби — З нами Христос. — Ми не побідимі. Можуть пригнітати нас терпіння, може прийдеться зносити тяжкі рани — але остаточно коли наспіє світлий ранок послідного дня над нашим втомленим світом — наша тріюмфальна лодка причалить до берегу щасливої вічности.

Коли відмовляю "Богородице Діво," небо усміхається, радуються Ангели, тішиться світ цілий, дрожить пекло, злі духи втікають.

св. Франц Серафічний

——=0=——

Взивати Марію, то не значить сумніватися о Божім милосердю, але мати справедливий страх що до власної негідности.

— св. Анзельм

——=0=——

Слухайте ви всі, що бажаєте раю, почитайте Марію і служіть Їй вірно, а певно осягнете життя і вічне спасення.

— св. Бонавентура

—— o ——

СЛОВА НАВЕРНЕНОГО КОМУНІСТА

Ґенеральний секретар іспанської комуністичної молоді, Енрікс Маторраса, визначний і впливовий муж серед комуністів, офіціяльно навернувся до католицької Церкви, а його навернення викликало в Іспанії велике враження. Опінія публична інтересується тим фактом живо і деколи подає баламутні пояснення в тій справі. Щоби подати правдиву причину навернення ,сам Енріке Маторраса оголосив недавно справу свого навернення, що є дуже цікавою річчу, зваживши, що це говорить бувший комуніст.

Він пише так: "Моя молода, жаром горіюча душа потребувала чогось вищого. Вона горячо бажала, щоби могла зділати щось благородного, щоби вести борбу о якісь вищі ідеали. Тимчасом то все, що її окружало, було надто низьке. З початку мені здавалося, що марківський матеріялізм потрафить розвязати суспільне питання. Вкоротці одначе я доглянув, що він того не хоче, ані не може вчинити. Того, за чим тужила моя душа, я не найшов також ані в любові моєї жени ані в любові до моєї дитини. Я думав вже о самогубстві.

При якійсь нагоді запрошено мене на зібрання спіритистів. Пішов я туди і сміявся з комедії, яку там побачив.... Коли однак попала мені в руки брошурка, в котрій доглянув я слівце "Бог," щось глубоко потрясло мною і перед моїми очима зявилися мої дитячі літа, церква, набоженства.... цілу ніч передумував я над тим вражінням а слідуючого дня купив я св. Письмо, не здаючи собі ще справи, до чого мене то все допровадить. Почав я читати і нараз в моїм умі розяснилося: Прецінь ту є розвязка суспільного питання!

Я мав одначе ще дуже богато сумнівів і неясностий. Постановив собі проте поговорити о тім з одним старим священиком, щоби він мені пояснив ті справи. Священик радо говорив зі мною і порадив мені, щоби зі всею ревністю мого серця звернувся до Розпятого Спасителя і щоби я його просив, щоби дав мені спокій серця та щоби просвітив мене. Я послухав його ради. Молився я так через кілька днів, аж вкінці дійшов до того, що постановив разом зі женою піти до церкви і послухати католицької науки....

В католицькій науці я найшов жерело, в якім заспокоїв я мою спрагу. В науці тій найшов я також найстріший осуд і страшні кари для тих, що визискують робітників.

Дня 1. травня 1934 року я заключив супружество з моєю дотепер нешлюбною женою, а вже 16. травня оголосив в часописах, що зриваю з дотеперішними моїми блудами і взивав приятелів, щоби пішли за мною. Рівночасно заявив я, що **вступаю в ряди борців о католицьку організацію робітничу.** Коли я то зробив, відчуваю, як від того часу зростає в мені запал і переконання, що то є одинока дорога, що веде до спасення людського роду."

о. В. Породко, ЧНІ.

Над Большевицьким Кордоном

(Спомин з місії в 1935 р.)

Рясний дощ привитав нас на грималівській стації, коли ми по кілька-годинній їзді і частих а довгих "шибуваннях" висіли з нашого мішаного "курієра" Тернопіль-Грималів.

З усіх сторін обскочили нас жиди-фіякри і кожний тягне нас до своєї дорожки. Аж як довідалися, що по нас виїде фіра від "ксьондза," дали нам спокій. За кілька хвиль ми сиділи вже у вигідному повозі, закутані в бунди й прикриті коцами та їхали в сторону большевицької границі, де в селі Кокошинцях мала відбутися 10-денна місія.

Віяв холодний, подільський вітер, не зважаючи, що це ледви початок вересня. Треба було обвиватись коцом, щоб не змерзнути.

Перед нами вирінали що-раз то кращі краєвиди, чудові горбки, вкриті зеленим лісом і широкі, урожайні долини, попересинані цвітистими межами й пільними доріжками. Та годі було любуватись тим гарним видом природи, коли безперервний дощ зрошував місіонарські окуляри і помимо розпростертих парасолів просякав бунду, плащ і рясу, не лишаючи на нас майже нитки сухої.

— До Кокошинець вже недалеко! — потішив нас візник, кремезний, старий уже козарлюга, з довгими, сивими вусами. — А ось вже й наше село, — додав він по хвилі.... — а там за лісом, то вже большевицький бік.

Незабаром, заболоченою сільською вулицею переїздимо поміж кокошинські соломяні стріхи й задержуємось перед просторим приходством, що на горі, немов якась твердиня стоїть на сторожі села.

На зустріч нам виходить старенький о. парох з родиною та запрошує до святочно прибраної хати. Користаємо радо з запрошення, щоб трохи загрітися і скинути з себе перемоклі до нитки бунди і плащі.

Пополудні небо випогодилося й ізза хмар висунулось тепле сонце, висушуючи стежки й дороги.

Тож не дивно, що коли вечірний дзвін звістив початок вступної місійної відправи, велика сила людей збіглася витати "місіонів." Діти сипали нам цвіти під ноги, жінки освічували дорогу восковими свічками, а всі, що мали слух і голос, співали що сили радісні релігійні пісні. Церква вже цього першого вечера була майже повна. На другий день стиск у храмі Божім був такий страшний, що слаб-

ші вмлівали і їх випроваджувано з церкви. На третій день треба було вже перенестися з проповіддю на церковне подвіря, бо в церкві забракло місця.

Від тепер стала погода тревала аж до кінця місії, так що всі вечірні проповіди могли відбуватися на дворі при що-раз більшім натовпі слухачів. Великі враження робили ті проповіді на людей. Збитою лавою окружала товпа вірних проповідницю й ловила лакомо кожне слово місіонара, що його постать з блискучим хрестом на грудях, виринала із нічної темряви у світлі горіючих свічок.

Зацікавилися тими проповідями навіть місцеві суботники. Деякі з них приходили на науки та не на те, щоб користати з Божого слова, а тільки щоб шукати собі якоїсь зачіпки.

І дійсно, вже другого дня місії прийшов від них якийсь підпанок на диспуту. О. місіонар, мій товариш проповідав саме в церкві, а я відмовляв часослов у городі. Сектяр здибав мене під приходством:

— Слава Ісусу Христу!

— Слава на віки! Щож ви скажете пане? — питаю.

— Я хотів, щоб ви мені дещо пояснили з тих ваших наук.

— Ходіть на місію — кажу йому — а побачите, що все вам стане ясне.

— Я ходив уже 20 літ на науки до церкви, але нічого не навчився, аж поки сам не почав досліджувати св. письмо.

— Значить, тепер вже не ходите до церкви? Відреклись її?

— Так, бо я переконався, що католицькі священики богато вчать такого ,чого нема ось-тут в св. письмі.

При тім витягнув із-за пазухи якусь чорну книжку.

— А почім-же ви пізнаєте — питаю, — що та ваша книжка, це св. письмо?

— По тім пізнаю, що вона правду пише!

— Отже кожна книжка, що правду пише, це по вашому св. письмо?

— Так, бо кожна правда є від Бога!

— Тоді будете мати тисячі таких книг св. письма, бо безліч є книжок, що правду пишуть.... Та з вами здається я ні до чого не договорюся.

— А чому священики називають себе отцями? Таж Ісус Христос нікого не каже кликати отцем, бо тільки один є Отець, той що на небі?

— Ви кажете, що св. письмо тільки Бога позволяє називати отцем, а людей ні?

— Так, я зараз винайду вам то місце св. євангелія.

— Не треба, не треба. Я знаю це місце. Але я докажу вам св. Письмом, що сам Ісус Христос називає отцем не тільки Бога, але й

людей.

— Коли, кого він так називав?

— А ось кого. Ви певно читали в св. євангелію, як то раз прийшов до Ісуса Христа один юнак і спитав його: Що маю робити, щоб дійти до царства небесного? А Ісус Христос відповів йому: Ти знаєш заповіди: Шануй отця і матір твого.... Про якого отця Він тут говорить? Чи про небесного, чи земського?

— Та про земського.

— Отже бачите, Він не тільки Бога називає отцем але і людей!

— Ей то що іншого!

— Чому що іншого? Тут саме маєте доказ, що вільно і священиків називати отцями, бо вони людий родять до життя ласки через Тайну св. Хрещення, відроджують через св. Тайну покаяння і кормлять Пресвятою Евхаристією.

Суботник замовк на хвилю. Та незабаром нова "мудра" гадка виринула в його голові:

— Чому-то католики так дуже почитають хрест? — спитав він.— Вічно хрестяться, носять хрести на шиї.... Таже хрест то шибениця!

— Так, чоловіче. То була колись шибениця, але Ісус Христос, Син Божий освятив її, ублагороднив своєю смертю з любови до людей, так що від тої хвилі хрест перестав уже бути деревом ганьби, а перемінився в дерево найбільшої слави.

— Я того не розумію.

— Послухайте. Колиб вас мали вішати на шибениці, а прийшовби ваш батько і сказав до катів: Даруйте синови життя, а мене повішайте на його місце....

— То тоді, — перебив суботник — я мавби взяти по його смерти той шнур, повісити собі його на шию і так з ним безнастанно ходити?

— Не конче мусілиб ви його носити на шиї, але як вдячний син ви повинніб той шнур зберігати як дорогоцінну памятку, що нагаду валаб вам велику любов батька до сина. Тим більше ми християни-католики повинні почитати хрест, що на нім Спаситель з любови до нас життя своє віддав.

— А чомуж то католики покланяються перед усякими фігурами й образами, коли св. Письмо забороняє віддавати честь божкам-ідолам?

— Чоловіче, не плетіть нісенітниць тай не перекручуйте науки св. католицької Церкви. Слухайте! Чи маєте ви в себе фотографію свого батька?

— Маю!

— А деж ви її тримаєте: в хаті чи в хліві?

— В хаті.

— А де в хаті? Під ліжком чи під столом?

— Вона висить на стіні.

—Ось бачите: Ви її шануєте цю знимку.... і держите її на почесному місці. А шануєте не той папір, що на нім вона зроблена, але шануєте того батька, що вона представляє. Таксамо й ми католики почитаємо не той камінь чи дерево, що з нього зроблена фігура, не той папір чи полотно, що на ньому намальований образ, але віддаємо честь Ісусови Христови чи Матері Божій, що їх ті образи чи фігури представляють.

Суботник перескочив знов на інше питання:

— Вчора вечером був я на вашій проповіді й чув як ви казали молитися людям за душі в чистилищі. А деж то написане в св. Письмі, що є чистилище?

— Є чоловіче, є цілком виразно сказано в св. Письмі, в книзі Макавеїв, що добра то річ молитися за померших т. зв. за тих, що в чистилищі. Бо блаженним у небі вже тої нашої молитви не треба: Вони безмежно щасливі. А проклятим в пеклі та молитва вже нічого не поможе. Так, говорить про це св. Письмо, але треба ті св. слова розуміти. А ви їх напевно не розумієте!

— Якто? Чому не розумію?

— Ось чому! Чи ви знаєте шість правд віри?

— Колись я то знав.

— А тепер вже ні,

— Того нема в св. Письмі.

— Чому нема?! Є. Але треба знати св. Письмо. А деж вам братися пояснять св. Письмо, коли ви навіть того не знаєте, що мусить знати кожна мала дитина!

Тимчасом почало збиратися біля приходства чимраз більше людий, що саме виходили з церкви по місійній проповіді та цікаво слухали нашої розмови.

— Дивіться! — кажу до тих людий — Якого ученого суботника маєте у своїм селі! Він береться пояснять св. Письмо, а сам не знає того, що кожна мала школярка повинна знати.... Ідіть-же чоловіче, навчіться шість правд віри, а щойно тоді будемо дальше говорити. Тепер шкода тратити з вами час!

Завстиджений суботник пробував ще кричати щось на священиків і католицьку церкву, але товпа, обурена нахабністю відступника, вигнала його з приходського подвіря, не слухаючи його пустої балаканини.

Місія плила своїм звичайним руслом. Ціла парохія, з малими тільки виїмками приступила до сповіди й св. Причастя. Богато було таких, що заражені колись суботництвом, тепер відпекувались тої поганої єреси та приріклали аж до смерти остатись у своїй прадідній вірі.

В неділю відбувся великий місійний похід у Кокошинцях, а на закінчення місії, у вівторок було подібне торжество в сусіднім селі Козині, що прилучене до Кокошинської парохії.

Погода була чудова. Ясне сонце теплим промінням золотило береги Збруча, де по нашій стороні розвивалася величава релігійна маніфестація. Вона мала пригадати нещасним большевицьким рабам, що ще є люди, які вірять у Бога, які служать Христові й люблять Його.

Справді разючий був це контраст. По большевицькій стороні, в селі Мартинківцях церква розібрана аж до фундаментів, а з церковного матеріялу большевицькі кріпаки будують якусь шопу для красноармейців. Цим святокрадством хочуть немов заявити, що релігія не потрібна, бо це опій для народу!

А по нашій стороні, понад сам Збруч посувається прегарний хрестний похід. Довгими, рівними рядами, за процесійними хоругвами й образами ідуть у вишиваних, народніх строях малі діти, за ними дівчата, жінки, юнаки, господарі, а на кінці, перед дубовим хрестом, що його несуть молодці на своїх раменах, поступає поважно духовенство в світлих священичих ризах. Могутня пісня "хочемо Бога" несеться на крилах вітру далеко поза кордон у царство сатани, де Бога не хочуть, де намагаються прогнати Його, силоміць виселити з краю.

Большевики, збентежені таким небувалим видом, переривають свою працю і стоять як вриті, приглядаючися прегарному кілька-тисячному походові. Деякі з них скидають шапки і вклякають. Інші розглядаються тривожливо на всі сторони і хрестяться по три рази.

Вже похід обійшов кругом просторий лан над самим Збручем, вже завернув з поворотом до села, а бідні большевицькі невольники все ще стояли і гляділи на нього, немов на якийсь привид, що зникав їм з перед очей.

Що діялося тоді у їхніх серцях? Чи не линула із них горяча молитва разом з нашими до Всевишнього, палке благання, щоб розвалилась вже раз та тюрма народів, де від ряду літ вони караються без потіхи, без надії, в голоді й холоді, щоб і їм засіяло ясне сонце релігійної та національної свободи?

Катехизм для Малих Дітий

Четверта Наука; Про Ісуса Христа

Хто це є на хресті?
Ісус Христос.
Хто це є Ісус Христос?
Ісус Христос це друга особа Божа, Син Божий.
Чи Ісус Христос є правдивий Бог?
Так. Ісус Христос є правдивий Бог. Але Він став чоловіком, тому Ісус Христос є Богом і чоловіком. Він є Богочоловіком.
Як довго жив Ісус Христос на земли?
Тридцять і три роки.
Що робив Ісус Христос на земли?
Ісус Христос учив, проповідав свою Божу науку і робив всюди добро.
Як Ісус умер?
Ісус умер розпятий на хресті. Жиди Його засудили і прибили на хрест.
Чи Ісус не міг спинити їх, щоби того не робили?
Так, Він міг їх спинити, бо Він всемогучий Бог, але Він того не зробив, бо хотів умерти за нас.
То Ісус умер за нас?
Так, Ісус стався чоловіком, терпів муки і умер на хресті для нашого спасення.
Коли умер Ісус?
В Велику Пятницю.
Як довго лежало тіло Ісуса в гробі?
Три дни.
Що сталося третього дня?
Третього дня Ісус Христос воскрес славно з гробу.
Як довго перебував Ісус на земли по своїм воскресенню?
Сорок днів.
Хто Його видів тоді?
Апостоли і многі люди.
Куди-ж пішов потім?
Вознісся до неба.
Де ще перебуває Ісус Христос на земли?
В Пресвятій Евхаристії.
Як називалася Мама Ісуса Христа?
Пречиста Діва Марія, Мати Божа.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Святкування річниці коронації св. Отця. Дня 12. лютого ц.р. відсвятковано дуже врочисто 14-ту річницю коронації папи Пія XI. В Сикстинській каплиці відправив Сл. Божу кардинал Nassali Rocca в приявi св. Отця, 27 кардиналів, папської родини, великого майстра Мальтанського Ордену, губернатор міста Ватикану, вищих ватиканських достойників, дипльоматичного корпусу, архиєпископів, єпископів і представників церковних організацій. Папу привитано при вході довго невмовкаючими оваціями. По Сл. Божій кардинал-декан св. Колегії зложив св. Отцеви від імени кардиналів побажання, на які папа відповів короткою промовою, повною вдячности. Італійська королівська пара надіслала телеграму з побажаннями.

Прийшли теж побажання володарів і голов майже всіх держав, міністрів і визначних достойників, церковних і світських.

Розвиток монашого життя по війні. Як подає папський річник релігійних конгрегацій, монаші католицькі чини від часу закінчення світової війни виказують дуже великий зріст числа членів. Найчисельніший чин Товариства Ісусового числив в 1935 р. — 23,270 членів (в 1919 році — 17,121), Францішкани в тім самім часі зросли з 19,000 на 22,527, Шкільні Братя з 14,630 на 15,125, Капуцини з 10,071 на 12,613, Салезіяни з 4,178 на 10,069, Бенедиктини з 6,457 на 9,070, Домінікани з 4,476 на 6,700, Редемптористи з 4,500 на 6,239, Лазаристи (оо. Місіонарі) з 3,020 на 4,874, Трапісти з 3,131 на 3,417, Пасіоністи з 260 на 2,895, Африканські Білі Отці з 500 на 1112.

В Будапешті на Угорщині в академії св. Стефана др. Імре Польгар в приявi численних представників науки виголосив цікавий виклад п.з. "Церква супроти міжнародних конфліктів." Прелєгент застановлявся над проблємою, чи існує звязок між наукою Церкви і стремлінням до мира, котрого висловом хоче бути Союз Народів і які практичні зусилля робить в тому напрямі Церква? Після з'аналізування мирових заходів від Папи Льва XIII. аж досі, прелєгент дійшов до двох висновків: 1) Церква працювала і працює постійно над замиренням народів і міжнародною співпрацею, маючи на меті як духове так і матеріяльне добро людства; 2) мир, до котрого змагає Церква, не має нічого спільного з сентиментальним пацифізмом, тільки це синонім позитивної гармонії у співжитю народів.

Католицька організація "Апостольство св. Кирила і Методія" в Чехословаччині має намір скликати великий конгрес З'єднинення Церков у днях від 15 до 19 липня ц.р. Цей Конгрес має відбутися в місті Велеграді на Моравії, де жив і працював апостол Славян, св. Методій. Всі попередні унійні конгреси, а було їх 6, відбулися також у тім місті. Сьогорічний конгрес відбувається з приводу 1050-ліття смерти св. Методія. Його головою буде оломунецький архієпископ Пречан.

Кардинал Луїджі Сінчеро, секретар Східньої Конгрегації, **помер дня 7. лютого в Римі. Аж до останньої хвилі затримав притомність.** Родився 26. березня 1870 р. Був визначним правником. Яко секретар Східньої Конгрегації виявив велику прихильність до Українців, бо не тільки за його секретарювання вибудовано величаву Колегію в Римі для укр. питомців, але вплив і повага нашої Церкви сильно зміцнилися.

В Парижі у Франції дня 26 січня відбувся конгрес товариств Французької Католицької Молоді. Союз товариств числить тепер 200 тисяч членів. Конгрес займався передовсім безробіттям молоді. Тому вислав в імени французької кат. робітничої молоді до Міжнародної Конференції Праці в Женеві меморіял із 22 тисячами підписів. Створено за минулий рік 620 нових відділів робітничої молоді. Часопис "Робітнича Молодь" печатається в 90,000 примірниках а бували випадки, що навіть у 150,000. — Сільська Молодь теж з'організувала 57 нових відділів, так що тепер має у Франції 420 стоваришень молоді по селах. Студентська Молодь, що займається передовсім християнізуванням французьких міщанських і інтелєктуальних верств, має тепер 73 відділи. Моряцька катол. Молодь гуртувалася в 52 відділах розкинених по головних французьких пристанях. Провідник цієї молоді є о. Дюко, бувший командант воєнного корабля. Головою Союзу французьких католицьких Товариств є Андрей Колен.

У Бельфесті в північній, автономній частині Ірляндії, де є більша часть протестантів, католики виставлені заєдно на дикі переслідування з боку протестантів. Ось недавно таки в Белфесті, побили одного католика, привязали до дерева біля церкви, обмастили смолою і обкидали камінними. — Є мученики за правдиву Христову віру.

В Англії тому 19 років заложено Духовну Семінарію виключно для тих осіб, що в дозрілому або старшому віці хочуть стати священиками. За тих 19 років із цієї Семинарії вибудованої біля Остерлай вийшло 225 священиків. Більшість покликань дали бувші старшини, учасники світової війни.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Тета: — Івасю, уважай, чи нема в твоїм яблоку хробака: бо можеш його легко зїсти.

Івась:— Е, нехай там собі хробак сам уважає, щоби я його не зїв.

Учитель на лєкції граматики відміняє: — Я не кричу, ти не кричиш, він не кричить, ми не кричимо, ви не кричите, вони не кричуть. Повтори то, Лінюшенко.

Лінюшенко: — Ніхто не кричить, прошу пана професора.

— Татусю, термометер впав.

— Богато?

— Ні, не богато, яких півтора метра, але розбився.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

О Святіше Серце Ісуса Помилуй Нас — Радуйся Царице Мати Милосердія — Дивне Зеркало — Чи Біблія Спасає — Лист з Африки — Питання і Відповіди — Катехизм для Малих Дітий — Юдита — З Церкви і Світа — — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЧЕРВЕНЬ, 1936

1.—**П. Пресв. Тройці**
2.—В. Талалея мч.
3.—С. †Константина і Єлени
4.—Ч. Василиска мч.
5.—П. Михаїла еп.
6.—С. Симеона прп.
7.—**Н. 1 по С. В. Св. Петрівка**
8.—П. Карпа ап.
9.—В. Терапон см.
10.—С. Никити еп.
11.—**Ч. Пресв. Евхар.** Теод. мч.
12.—П. Ісакія прп.
13.—С. Єрмія ап.
14.—**Н. 2 по Сош.** Юст. мч.
15.—П. Никифора ісп.
16.—В. Лукиліяна мч.
17.—С. Митроф. арх.
18.—Ч. Доротея смч.
19.—П. Пресв. Серця Хр. (н. н.)
20.—С. Теодот. смч.
21.—**Н. 3 по С. Пресв. С. Хр.**
22.—П. Кирила археп.
23.—П. Тимотея смч.
24.—С. †Вартолом. і Варнави ап
25.—Ч. Онуфрея прп.
26.—П. Акилини мч.
27.—С. Єлисея прор. Мет. еп.
28.—**Н. 4 по Сош.** Амоса прор.
29.—П. Тихона еп.
30.—В. Мануїла мч.

УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ, 1936

1.—**П. Пресв. Тройці**:— Де храм, то утр. до канона як вчера, ев. Мат. з. 116. На літ. Прокімен "Спаси Господи Люди Твоя" і "Велій Господь Наш." Апп. з. 229 і 197; ев. Мат. з. 75 і 116

7.—**Нед. Всіх Святих**:— Гл. 8; ев. утр. 1. На літ. Ап. з. 330; ев. Матея з. 38.

14.—**Н. 2 по Сош. і Празник Пресв. Евхаристії**:— Всеночне. На утр ев. Йоана з. 24. На літ. Ап. з. 149; ев. Йоана з. 23. По Сл. Божій обхід з Найсв. Тайнами до 4-ох престолів. Недільна Служба опускається.

21.—**Нед. 3 по Сош. і Празник Пресв. Серця Христового**:— Всеночне. На утр. ев. Йоана з. 36; на літ. Ап. з. 306; ев. Йоана з. 9 і 10. Служба недільна опускається.

28.—**Нед. 4 по Сош.**:— Глас 3; ев. утр. 4. На літ. Ап. з. 93; ев. Мат. з. 25.

Петрівка від 7 червня до 12 липня.

ПОДЯКА

Пресвяте Серце Ісуса і Мати Божа Неустанної Помочи! Щиро Вам дякую за отримані три великі ласки: за виздоровлення моєї мами, мого братчика і моєї донечки з тяжких недуг. Дякую рівночасно за всі ласки, яких я завсіди дуже богато дістала.

Цю прилюдну подяку оголошую в "Голосі Спасителя" яко заяву вдячности і любови до Пресвятого Серця Ісусового і до Матінки Божої Неустанної Помочи!

Марія Ф.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 6 **Лист за Червень** **1936**

О Найсвятійше Серце Ісуса, Помилуй нас!

о. Н. Копяківський, ЧНІ.

О Святіше Серце Ісуса Помилуй Нас

"Єдин от воїн копієм ребра єму проболе і абіє ізиде кров і вода" —
Один з воїнів списою пробив йому бік і зараз вийшла кров і вода.
(Йоан 19. 34.)

В старім завіті у жидів був закон, після якого великих злочинців карано смертю. Звичайно їх каменовано. Однак для більшої поруги і для остереження других перед подібними злочинами таких злочинців покараних вже смертю (укамінованих) повішувано ще на палю, на дереві (на шибениці), те тіла їх висіли аж до заходу сонця. Під вечір, перед ночію, закопувано в землю ті тіла в тім місци, де висіли. "Аще же будет на ком гріх, суд смертний, і да умрет, і повісите єго на древі: да не пренощуєт тіло єго на древі, но в гробі погребите єго в тойже день." (Второзаконіє 21. 23).

Пізніше таких проступників прибивано або привязувано живцем до дерева, до хреста. Під вечір добивано їх, коли ще жили, щоби тіла їх можна перед ночію поховати. А добивано в страшний спосіб: такого засудженого били колами або желізними дручками, ломали йому кости, аж засуджений на смерть сконав серед тих мук. Звичай ломання костий злочинцям був поганський, але жиди в своїй жостокости ним послугувалися. — Так поступали жиди вже в часах Ісуса Христа.

Проступник повішений на дереві ставав мерзким перед Богом, й тому проклятим. "Проклят есть от Бога всяк висяй на древі." (Второзаконіє 21. 23). Чоловік, сотворений на образ і подобу Божу, стає недостойний тої Божої подоби і проте заслугує на так страшну і так соромну кару, коли тяжко провиниться через великий злочин-проступок.

** **

Ісус Христос, Син Божий, прийшов на цей світ, щоби спасти людський рід. Жив на землі 33 роки, голосив свою Божу науку, робив всюди добро, але й терпів богато і накінець умер за нас. Смерть вибрав страшну. Умер на хресті як най гірший проступник. А Він невинний і святий! Взяв на себе наші гріхи і задля нас терпів: "Сей гріхи наша носит і о нас

болізнует" —— Вибрав ту ганебну смерть на хресті, щоби нас освободити від Божого прокляття, що тяжіло на нас задля гріха наших прародичів.

В Велику Пятницю розпяли жиди невинного Ісуса на хресті. Побіч Нього розпяли двох розбійників. Для більшого знеславлення Ісуса, розпяли Його між двома злочинцями неначе найбільшого злочинця. Злоба і ненависть жидів до Ісуса не мала міри.

Наближався вечір, а з ним субота і свято пасхи. Тіла розпятих не могли остати на хрестах в ночи. Не позволяв на то жидівський закон. — Після римського звичаю тіла покараних на смерть могли оставати на шибениці аж до знищення або доки птиці їх не розшарпають. — Жиди держалися свого закону.

Пішли до Пилата та просили, щоби позволив їм зняти тіла з хрестів, щоби вони могли похоронити їх перед заходом сонця. Колиби ще жили, требаби було їх добити.

Пилат позволив. Вислав жовнірів на Голгофту. Вони добили двох розбійників, що ще жили: поломили їм кости. Ісус вже не жив. По трьох годинах тяжких мук о третій годині Ісус умер. Не треба було добивати Ісуса. Сповнилися слова св. Письма: "І кости не сокрушете от него." (Ісход 12. 46.)

Один з посланих жовнірів, Льонґін на імя, як подає передання, щоби впевнитися про смерть Спасителя, а може щоби зискати собі прихильність жидів, як говорить св. Золотоустий, пробив списою бік Ісуса, серце Його, а з нього витекла кров і вода. "На Ісуса же пришедше, яко видіша єго уже умерша, не пребиша єму голеній: но єдин от воїн копієм ребра єму проболе, і абіє ізиде кров і вода." (Йоан 19, 33-34.) То був певний знак, що Ісус умер. — І знова сповнилися слова св. Письма: "І возрят нань, єгоже прободоша." (Захарія 12. 10.)

Рана в боці Ісуса була широка і глубока. Апостол Тома міг вложити свою руку в неї, коли Ісус хотів переконати його про своє воскресення: "Принеси руку твою, вложи в ребра мої." (Йоан 20. 29)

Через ту рану показав Ісус своє серце, що так людий полюбило.

Серце Ісуса — то жерело любови до нас!

** ** **

Ісус Христос показує нам своє серце, щоби виявити нам свою любов, яку Він має до нас. І любов Ісуса до нас не дасться зважити. Вона неограничена: бо Ісус полюбив нас безмірно!

Пригадаймо собі, що вчинив Ісус Христос для нас: Приняв людську природу, стався подібним до нас у всім крім гріха. Бо Він святий, сама Святість. — Народився в убожестві: в опущеній стаєнці, в яслах на сіні, а кілька бідненьких пелєнок покривало Його ніжне тіло. Зараз по народженню переслідують Його. Він мусить втікати до Египту, далеко, серед невигод і прикростий.... Відтак голосить свою Божу науку. Йому не вірять, що Він є обіцяним Месією, Спасителем. Він робить чуда, щоби доказати тим своє Божество. Але і в чуда не вірять, а говорять, що то робить Він силою діявола.... Всюди робить добро, як зазначує евангелист. Але жиди озлоблені на Нього і засуджують Його на смерть..., Його ловлять як якого злочинця ,провадять від одного суду до другого, бють, плюють в лице, бичують, вінчають терневим вінцем, висмівають Його, а накінець немов великого злочинця розпинають Його на хресті, і ще для більшої наруги розпинають Його поміж двома великими злочинцями.. Всі покинули Його.. Під хрестом стояли тільки кілька побожних невіст з Його Матірю Марією і один апостол Йоан.. А по смерти ще пробивають Його серце....

Все те витерпів Христос, з любови до нас, щоби нас спасти.

І показує Христос своє серце, що так людий полюбило. І за свою любов жадає Він нашої любови.

Христос бажає й домагається, щоби ми почитали Його Пресвяте Серце.

Віддати серце за серце, любов за любов!

** **

Перші христіяни дуже добре розуміли ту любов Ісуса Христа до людий, ту любов, що виходила з Його Пресвятого Серця. Вони часто розважали над муками і над смертю, які поніс задля нас.

Шанували, почитали ту любов, почитали то серце, з якого та любов випливала!

Виразна згадка про почитання Христового Серця є в XI. століттю. Святий Вернард в науках о муках Ісуса Христа говорить: "На те є зранене Серце Твоє, щоби в ньому і в Тобі ми могли мешкати свобідні від зовнішних замішань. Не менше й длятого зранене воно, щоби через ту видну рану ми пізнали невидну, котру Тобі завдала любов. Хто-ж би того Серця так зраненого не любив- Хто-би не відплатився любовю люблячому такою любовю?"

Прилюдну почесть почалося віддавати Пресвятому Серцю Христовому тоді. коли того зажадав сам Ісус Христос. В

часах, коли світ остигав в любові до свого Спасителя, сам Спаситель заявив, що бажає, щоби почитано Його Серце, що так дуже полюбило людий. Вибрав Ісус незнану, побожну монахиню Марію Маргариту Алякок, візитку з Парей ле Моніяль, яко орудя для поширення слави і чести Свого Пресвятого Серця. Сповняються слова св. Павла: "Буяя міра ізбра Бог, да премудрия пострамит, і немощния міра ізбра Бог, да пострамит кріпкая." (I. Коринтян 1. 27): Вибрав Бог глупе світа, щоби завстидати мудрих, і немічне світа вибрав Бог, щоби завстидати сильних.

В найважнішім обявленню 16. червня 1675 року Ісус показав їй своє серце пробите списою, оплетене терневим вінцем, горіюче вогнем, навершене хрестом. То було в неділлю в попразденьстві Божого Тіла (Пресвятої Евхаристії), коли вона молилася перед Найсвятішими Тайнами. Ісус тоді так до неї відізвався: "Отсе Серце, котре так дуже полюбило людий, що перед нічим не здержалося, ба навіть вичерпалося і вничилося, щоби лише оказати їм любов свою. А в відплаті за це зазнаю від них лише невдячности, погорди, непошанівку, байдужности та святокрадської зневаги цеї Тайни Любови. А що найбільше мене болить, то це, що навіть особи мені посвячені так само зі мною обходяться.... Тому жадаю від тебе, щоби пятниця по віданню Тіла Господнього була посвячена почитанню мого Серця в той спосіб, щоби вірні в тім дни приступали до святої трапези і винагороджували переблагаль ними молитвами за зневаги завдані мому Серцю, головно в часі виставлення Найсвятіших Тайн.... А Я обіцяю, що всіх, котрі віддадуть цю почесть мому Серцю і других до того будуть заохочувати, обсиплю множеством небесних ласк після щедрот самого Божого Серця."

Набожність до Пресв. Серця Христового скоро відтак пошприлася по цілім світі.

В році 1889, 28. червня, Папа Лев XIII. підніс це свято Серця Христового до ряду найторжественніших свят і заявив, що в набоженстві до Серця Христового лежить оборона і підпора цілої католицької Церкви. І це свято обходить св. Католицька Церква в пятницю по святі Божого Тіла. То є **Десята Пятниця**, як загально говорять наші люди. То десята пятниця від Воскресення Ісуса Христа. Саме торжество зі Службою переноситься на слідуючу неділю.

Крім того цілий місяць червень посвячений Пресв. Серцю Христовому.

** **

Полюбім то Серце Христове, що нас так полюбило!

Зближімся до Нього з довірям, бо Серце Христове, то престол ласки: "Да приступаєм убо со дерзновенієм к престолу благодати, да пріймем милость і благодать обрящем, во благовременну помощ." (Євр. 4. 16.): Приступаймо ж з довірєм до престола ласки, щоби одержати милосердя і знайти ласку для угодної помочи.

Сам Христос кличе нас всіх до Себе, хоче скрити нас у Своїм серцю, хоче потішати, хоче дати нам Свою ласку і поміч: "Прийдіть до Мене всі струджені і обтяжені клопотами, а Я вас успокою."

Дивне Зеркало

Австрійський цісар Фердінанд І., будучи ще молодим хлопцем, дістав раз в дарунок гарне й дорогоцінне ручне зеркало.

Його вихователь завважав, що молодий престолонаслідник те зеркало завсіди зі собою носить, й дуже часто до нього заглядає.

Се занепокоїло досвідченого педагога, а то не без підстави; бо за часте заглядання до зеркала потягає за собою порожність, зарозумілість, ба навіть й неморальність. Томуто на домагання вихователя, відобрано царевичеви те небезпечне зеркало.

Но о диво!.... Показалося, що в тім ніби зеркалі зовсім нема зеркального шкла: молодий архикнязь виняв був именно зеркальне шкло, а замість нього вложив до дорогоцінних рамок образець Пречистої Діви Марії. То, що молодий престолонаслідник так часто оглядав в тім дивнім зеркалі, то не був його образ, тільки образ Матери Божої, котру він сердечно любив і ревно почитав.

Розуміється, що такого зеркала молодому Фердінандови ніхто не жалував. Він дістав те зеркало назад, а до того ще й велику похвалу.

Окрім хреста Розпятого Спасителя, нема для віруючого християнина-католика кращого зеркала, як образ Матери Божої. Бо так в життю тої благословенної Діви, як також в її чеснотах і прикладах, християнин католик бачить від разу, яким він повинен бути й що йому ще не достає. Якраз тому добрий католик носить все зі собою образ Матери Божої, як не в кишені, то в кождім разі у своєму серці. В той образ він часто заглядає, щоби переконатися, чи він перед Богом гарно виглядає, й чи якась огидна пляма не опоганює його душі.

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. В. Корба, ЧНІ.)

Марія є нашим життям, бо Вона виєднує нам ласку витревалости.

Про слуг Марії говорить свята Літургія і каже, що вони є в подвійну одіж вбрані: "Бо її домашні є зодягнені подвійно." А отець Корнелій Аляпіде пояснює це так: "Марія в двояку одіж вбирає тих, що її вірно служать, бо одягає їх в чесноти Ісуса і Свої. Вкриті тою подвійною одежиною заховують вони ласку св. витревалости аж до кінця." Тому то св. Филип Нерій звик був давати пересторогу в сповідальниці: "Дитинко, якщо хочеш витревати в ласці аж до кінця, будь набожним до Пресв. Діви Марії." — Подібно говорить і св. Йоан Берхманс: "Той, хто любить Пречисту Діву Марію, витреває в добрім аж до кінця."

Учений Опат Руперт, в прекрасній проповіди про Блудного Сина, каже, що якби той нещасний молодець мав був маму ще живу, то бувби ніколи не покинув рідного дому, або при найменше бувби скорше до нього повернув. — Тим хоче, учений опат, сказати, що хто є дитиною Марії, той або ніколи від Бога не віддалиться, або, якщо мав таке велике нещастя, то скоро до Господа наверне його та Мати Найласкавіша.

О! Якби так усі любили тую наймилостивішу і наймилосерніпу Небесну Царицю і якби вразі потреби, постійно і сей час взивали її помочі, то чи упавби хто колинебудь в тяжкий гріх — чижби хоч одна душа пішла на загибіль? — Упадає і гине марно той, хто не віддається Марії в опіку. Ришард від св. Лаврентія відносить до Марії ще ті слова: "Я ходила по

хвилях моря." (Пр. Сір. 24. 8.) і додає: "Я ходила і ходжу за Моїми слугами і не опускаю їх посеред бурі, що небезпечно грозить лодці їхньої душі, щоби їх охоронити від розбиття, об скалу проступків."

Оповідає св. Вернардин, що якогось пташка навчено вимовляти слова: "Радуйся Маріє!" Раз вилетів він з клітки на двір, щоби налюбуватись свободою. Та скоро запримітив його яструб та кинувсь йому на вздогін. Уже його догонив, уже хватав його в свої кіхті, як нараз бідна пташина крикнула в розпуці: "Радуйся Маріє." І о! Диво! На ті слова, хижак, мов громом ражений, упав на землю. Тим Господь Бог хотів показати, що як маленьке, нерозумне звірятко могло врятуватись від неминучої смерти, через вимовлення пресвятого Імени Марії, то тим більше ми можемо надіятись, що в хвилях напору сатани, уйдемо його кіхтів, якщо взиватимемо Марію. Коли отже спокушує нас діявол — каже св. Тома з Вілянова— найлучше зробимо, якщо наслідуватимемо маленькі курятка, які скоро тільки доглянуть яструба, мерщій збігаються усі до квочки та ховаються під її крилами. Подібно і ми, у хвилі, коли нападе на нас покуса, стараймося сейчас, не входячи з нею в переговори, захиститись — біжім чимскорійш під крила опіки Марії.

— Бо Тобі, що є нашою Панею і Матірю — молиться дальше той святий — Тобі поручена є наша оборона; бо по Бозі Ти одиноке наше прибіжище, одинока надія й охорона, до Котрої з цілковитим довірям усі простягаємо руки.

Закінчім словами св. Вернарда: "О чоловіче! Хтоби ти не був, коли чуєш, що протягом твойого життя, частіше приходиться тобі боротись з бурхливими хвилями розгуканого моря, ніж ступати спокійно по суходолі і коли хочеш уникнути розбиття і затоплення, не спускай ні на хвильку очий зі спасенних лучів тої Звізди-Опікунки. Гляди на Зорю, взивай Марію. В небезпеках життя, в тяжких покусах, що Тебе обсядуть, або коли стануть тебе мучити сумніви й зневіра — зга дай, що Марія може тобі помогти вирятуватись, без вагання взивай її помочі. Нехай могуче її Ім'я буде завсігди в твоїм серці, через довіря, яке в нім покладаєш і на устах, через часте його вимовлювання.

Ідучи в слід за Марією, ніколи не зблудиш з дороги спасення. Як лиш взиватимеш її помочи, то щоби там не було, ти не повинен тратити надії. Піддержуваний Нею не упадеш, а коли Вона буде тобою опікуватися, спасешся без труду. Одним словом, як Марія візме тебе в Свою опіку, ти дійдеш не-

хибно до царства блаженних. — Чини так, а житимеш на віки.—

Примір

Загально звісна є історія життя св. Марії Єгипетської. На двацяту весну життя, покинула вона родинний дім і пішла до міста Александрії, де своїм розпустним життям гіршила ціле місто. По сімнацяти роках такого проступного життя, переходячи з міста до міста, зайшла вона до Єрусалиму, де тогді саме обходжено Воздвиження Чесного, недавно віднайденого Хреста. Більше з цікавости, чим з побожности хотіла вона, враз з другими, увійти до церкви. Але, в самих дверах святині, здержала її якась невидима сила, загороджуючи їй вступ до Божого дому. Не звернула на це уваги і намагалась в друге і втрете вступити, однак аж чотири рази та сама сила її відкинула. Аж тоді нещасна дівчина побачила, що то не жарт, — пішла в кут притвора, уклякла та почала поважно застановлятись над тим, що зайшло. Нетяжко було їй догадатись, що це задля її великих і безчисленних проступків, загородив їй Всемогучий вступ до Своєї святині. Перелякана не знала, що почати, коли підняла очі й побачила перед собою, на стіні образ Матери Божої. Сейчас припала на лице і заливаючися слезами, почала молитись: "О Мати Божа змилуйся надімною грішною. Задля моїх гріхів, я негідна, щоб Ти й глянула на мене — знаю це, однак Ти прибіжище грішників, тож задля любови до Твойого Сина, ратуй мене. Дай, щоб я увійшла до церкви, а цілковито зміню своє життя. Поправлюсь і піду покутувати мої гріхи на місце, яке Сам мені призначиш." — І почула внутрішний голос: "Тому що прибігаєш до Мене, йди до церкви, а двері вже не будуть заперті перед тобою." — увійшла до Божого дому і з найбільшим сокрушенням поклонилася Святому Хресту. Потім знова вернула перед ікону Богородиці і просила, щоби Пресвята Діва вказала їй місце покути. — Іди за Йордан — сказав їй той сам голос — там знайдеш місце спочинку. Встала, пішла очистит свою душу у св. Сповіди, а опісля неотягаючись, удалася за Йордан на пустиню. Там знайшла собі маленьку печеру в скалі, в якій пережила сорок два роки на молитві й строгій покуті.

Страшні муки й терпіння перейшла вона протягом сімнацяти перших років, зводячи безнастанно, завзяту борбу з діяволом, який старався, за всяку ціну привести її до упадку. І щож робила вона через той час? Безнастанно взивала Марію на поміч. І Пресвята Діва обдарила її силою й помогла встоятись незломно, в страшній, завзятій боротьбі, через сімнацять літ, а опісля увільнила її цілковито від усяких трудностий

душевних. Ще прожила свята покутниця, на пустині, в цілковитім спокою, двацять три роки. Числила уже сімдесять літ життя, як Провидіння Боже запровадило у ті сторони святого отця Зозима. Йому оповіла Марія цілу свою історію і просила, щоби за рік знова прийшов і приніс їй святе Причастя. Минув рік, св. муж сповнив її просьбу. Свята приняла набожно Ісуса, подякувала і просила, ще колись прийти. Коли прийшов за рік, уже не жила. Тлінні її останки окружало небесне сяєво, а коло них лежала напись: "Похорони тіло нещасної грішниці і помолися за неї до Бога." — Віддав їй Зозим послідну прислугу, погребав її в ямі, яку викопав лев і повернув до монастиря, щоби розповісти про великі чуда Божого Милосердя, які зділав Всемогучий нещасній розпусниці, за посередництвом Марії.

Молитва

О Діво Пресвята! О Мати Милосердя! Се у стіп Твоїх, я нікчемний грішник, який стільки разів за одержані ласки, відплачувався Господу Богу й Тобі, чорною невдячністю. Однак о найласкавіша моя Пані, нужда моя не зменшає мойого довіря до Тебе. Навпаки, ще його побільшує, бо знаю, що та моя нужда побуджує Тебе до ще більшого милосердя. О Маріс! Окажися для мене такою, якою Ти є для всіх тих, що Тебе взивають, то є Матірю незрівнаної доброти і милосердя. Глянь лиш на мене і змилуйся — бо скоро тільки Твоє Серце змилується надімною, то певно і поратує мене; а коли простягнеш до мене Твою милосерну руку, то чогож мені боятись? Не злякаюсь тогді моїх гріхів, бо Ти могуча зарадиш усьому злу минулому. Не злякаюсь діявола, бо Ти сильніша від цілого пекла. Не настрахаюсь навіть гніву Твойого Сина, бо Ти потрафиш одним словом злагіднити Його гнів. Боюсь лиш щоби я з власної вини не погубив себе, занедбуючи поручатись Тобі, в хвилях небеснеки й покус. — Тому ось нині прирікаю Тобі, що буду завсігди до Тебе прибігати. Допоможи мені сповнити тую постанову. Ось нагода, якої так бажає Твоє Материнське Серце — поратувати такого нужденного грішника, як я. О Мати Божа! Велике є моє довіря до Тебе. Очікую від Тебе ласки правдивого жалю за сповнені гріхи і сили, щоб на будуче їм опиратись. Я хорий, Ти можеш мене уздоровити. Гріхи відобрали від мене усяку силу, а Ти можеш мене скріпити. Всього надіюсь від Тебе, бо для Тебе Маріє всьо можливе у Бога. Амінь.

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Байбельницьке Богохульство Проти Пречистої

По всі часи, у всіх народів і клясів, в бідних і в богатих, маму цінять дуже високо! Не тільки чоловік, але і звірина любить свою маму. То вже такий закон природи, що до мами всі горнуться, нею дорожать і її шанують.

Ісус таксамо, як і кождий із нас мав маму, Пречисту Діву Марію. Тіло Ісуса було взяте від Пречистої, а Вітцем Його був Бог-Отець. Пречиста не лише породила Ісуса, Вона Його доглядала і кормила своїми грудьми і тому Вона дійсно є Мати Ісуса. Ісус є рівночасно і Бог (Сам Він се сказав: "Я і Отець одно," Іван 10-30, і: "Я в Отці і Отець у Мені," (Іван 13-10), то Пречиста є також Мати Божа. Звідси називається також Бого-Родиця, себто, що Вона породила Бога.

В Старім Завіті находимо богато прообразів, що вказують на Пречисту Діву Марію. Такими прообразами були: Корабель Ноя, що вратував людей від потопу; Кивот Завіта, що містив у собі манну та скрижали Мойсеєві, котрі дав йому Бог на горі; Юдит, що вбила Олоферна, ворога свого народа, чим спасла свій нарід. Там сказано також, що Пречиста Діва одіта в сонце і місяць під ногами її. А також, що Вона безгрішна: "Вся прекрасна єси ближная моя і нема порока в тобі" (Иоіль 5-7).

У св. Письмі Нового Завіту, находимо що Елисавета називає Пречисту "Мати Господа мого" (Лук 1-43), а ангел називає її "Благодатною" т.є. повною ласки." Повну ласку може лише надприродний чоловік мати.

Байбельники і взагалі всі протестанти виступають проти Пречистої Діви, і не хотять, щоби її почитати за Матір Божу. Вони кажуть, що Пречиста не може бути Матерію Божою, бо Вона родила лише чоловіка а не Бога, але вони забувають на се, що в Христі містилися дві совершенні Природи: — і Бог і чоловік. І жінка, що родить дитину недає дитині душі, лиш тіло, проте вона є мамою. Чому з Пречистою малоби бути інакше?

Протестанти також миляться на тім, коли кажуть, що Елисавета, коли говорила "Мати Господа," се не означає "Мати Божа;" се труба їх ошибка. Натиск в сім реченню є на "Господа," "господина," "пана" — а хто був пан Елисавети, як не Бог? Елисавета розуміла під "Господом" того Пана, котрий її держить при життю і сотворив її, а се був Бог.

Почитати Ісуса Христа а оставляти на боці Його Матір і не

почитати Її, або ще кпити собі з Неї, як часто роблять байбельники та інші протестантські проповідники, є дуже прикрим в очах розважного чоловіка. Вони часто називають Її в своїх загонистих проповідях "якась жінка" ніби нічого не знають про те, що Вона кормила своїми грудьми Ісуса Христа, та що Він взяв з Її плоти своє тіло.

Всім нам відомо, що хто любить сина, той мусить любити також і маму того сина. Чи пішов би син до тої родини, котра би приміром, його любила і поважала, а виразно була проти його мами? І чи помігби син тим людям, котрі би в нього просили помочи а були проти його мами? Певно що ні! Простий розум говорить, що родина є тісно звязана з собою, а зосібна мама з сином і син з мамою, і не можна ласки просити в одного члена і бути рівночасно проти іншого члена родини. Байбельники та інші протестанти є виразно проти Пречистої і сим самим ображують Ісуса Христа.

Простий розум говорить, що Пречиста мала велику ласку в очах Ісуса Христа. Се також стверджує св. Письмо. В Кані Галилейській на весілю, коли не стало вина, то на просьбу Пречистої Ісус зробив з води вино (Іван 2, 2-8). З сеї події видко, що Христос слухав мами, Пречистої; що Вона йому казала, те Він зробив, а тим більше, що гості Її просили о се, але Вона о стільки була милосерна, що бачучи їх потребу, просила Спасителя о помноження вина.

Коли-ж тут на земли Пречиста заступалася за людьми перед Спасителем, то чи Вона нині не є тою самою? Чи Христос відмовить Її просьбі? Чи Він не той самий, що тоді, коли находився на земли? Отже виступ проти Пречистої байбельниками є великим богохульством!

Переданнє говорить, що від самих початків християнства вірні високо цінили Особу Пречистої Діви. Вже апостоли почитали Її високо і по Вознесеню Ісуса Христа при обіді ставили Її на те місце, де завше сидів Христос, а молитва "Достойно єсть" є так давна, як саме християнство. З сеї причини, що Пречисту уважали уже Апостоли, Ефеский собор, що відбувся 431 р. осудив єретика Несторія, за те, що він поважився виступити проти Пречистої.

Байбельники і інші протестанти в своїм богохульстві дійшли так далеко, що поважуються говорити, що Пречиста мала більше дітей. Се вони толкують тому, що Христос сказав коли був на хресті, до ап. Івана: "Се мати твоя" (Іван 19-27). Тут натиск іде не на те, що св. Іван був сином Пречистої, але на те, щоби св. Іван Пречистою заопікувався.

Протестанти-таке говорять тому, бо не знають родоводу Пречистої і оснувуються на поодиноких точках св. Письма, котрі дуже

часто зле розуміють. Именно, Марія Клеопова, була материю св. Якова, брата Господнього, котрий мав лише 15 літ як став апостолом, Ап. Яків і Іван були стриєчними братами Пречистої, а се тому, що від Клеопової сестри Анни, матери Пречистої, родилася Пречиста. (Життя Святих, Львівське видання 1891 р.)

Вже пророк Ісая предсказав, що Христос народиться від Діви (Ісая 7-14) а Церков від самих початків істнования назвала Спасителя "Єдинородним сином," що означає, що Він був тільки один в Пречистої.

УВАГА:—

Дивно, як протестанти будучи будь що будь християнами мають відвагу не признавати маєстату Пречистої Діви? Деякі з них прямо переняті біблією а мимо того так дуже скупо розуміють св. Письмо і відкидають з него богато святих думок, які в ніякім разі невільно відкидати.

Відкидати Пречисту Діву Марію із суми віри рівняється до того самого, колиби якийсь злочинець влетів до хати і вивів з родини маму, десь її запроторив, а потім вернувся до тої самої рідні й сказав на своє оправдання, що він так поступив тому, щоби ущасливити родину і їхню неньку.

Як родина не може бути без мами, так неможе бути правдива віра без Матери Божої. Протестанти відкинули Пречисту Діву, — уже сим самим їх віра є прямим зневажанням самого Ісуса Христа, який напевно любив свою Матір, коли був на земмі і любить Її тепер, коли находиться в найвисшій славі.

Від Різдва Ісуса Христа віки минали за віками, людство переживало чимало злиднів і горя, однак високо почитали Пречисту Діву. Почитали також і найбільші богослови і святі мужі і почитали також наші батьки і прабатьки. І ми в Канаді, в землі незнаній нашим прабатькам не перестанемо вірити і цінити небесну Царицю. Можемо одно лише сказати, що о стільки ріжні протестанти "їм-же числа ність" зневажають маєстат Пречистої Діви о скільки ми будемо Її любити і молитися в Неї о нашім заступництві, щоби тим робом надоложити Її зневаги сектантами.

Нічого не шукати на тім світі, як тільки того, чого шукав сам Господь Ісус, а именно ратувати душі, для них працювати, для них терпіти і для їх спасення умерти з любови до Господа Ісуса.

— св. Петро Клявер

——— o ———

ЛИСТ З АФРИКИ

Уміщуємо понизше лист Впр. о. Кінцінгера в "Голосі Спасителя," бо сподіємося, що буде це приємністю для шанованих читачів Голосу довідатися дещо про Отця, що многі літа працював яко ревний місіонар серед нашого народу в Галичині, а відтак в Канаді та Злучених Державах. Многі знають Впр. о. Кінцінгера! Тепер є він в Конго, в Африці, Віцепровінціялом і віддає всі сили свого старшого віку для праці над наверненням до Христової віри поган-ніґрів. Серце його радіє, що минувшого року навернулось до Христа 5,500 душ.

** **

Тисвилл, 24. 11. 1936

Високопреподобний і Дорогий Отче Настоятелю!

Вже то давно я мав Вам подякувати за чемну картку, за календар і за ті числа "Голосу Спасителя," які мені посилаєте. Але я був довго в дорозі та ще в послідних часах "муфував" з Матаді до Тисвілл.

Дуже дякую, Дорогий Отче, що за вигнаного чоловіка ще памятаєте і йому посилаєте такі гарні річи. Виджу, що спільними силами ревно працюєте щоби поширяти царство Боже. Навіть Ваш Патріярх, Пр. о. Делярий, як молодий, пише статті в календарі і в Голосі. Най Господь Бог благословить таку добру волю.

Мені казали перенестися до Тисвілл, бо тут середина Вікаріяту. Відносини лекші і подорожі коротші чим з Матаді. Ми тут на висоті 760 метрів. Длятого менша горяч а воздух навіть дуже приємний. Колиби не ті пальмові дерева, чоловік думав би, що він десь в Европі. Але тут, як деінде в горячій Африці, треба регулярно щодня заживати порошки чи пігулки хініни, бо інакше не можна би витримати довго, бо мучить велика горяч а навіть може бути небезпека смерти. З початку богато білих людий тут умирало. Але тепер вже знають як жити і як хоронитися, тому можуть бути здорові тут і довго можуть жити. Є навіть такі, що в Конго мають ліпше здоровля як в европейських краях.

Найбільше нас потішає велике число навернених. В самім Вікаріяті Матаді мали ми послідного року 5,500 навернень.

Прошу від мене всіх поздоровити.

Най Господь Бог Вас всіх благословить і хай дасть Вам ласку щораз більше Його любити і для Його слави спасати богато безсмертних душ.

Щиро відданий в І.М.Й.А.

слуга і брат
о. Г. Кінцінгер ЧНІ.

Питання і Відповіди

Питання: Коли можна відбути загальну сповідь?

Відповідь: 1) Коли дотеперішні сповіди були неважні, **треба конечно** відбути загальну сповідь при найблизшій нагоді. А сповідь неважна може бути або задля свідомого браку жалю чи постанови поправи, або задля навмисного затаєння смертного гріха.

2) Коли попередні сповіди були добрі, **можна** відбути загальну сповідь, щоби упросити собі обильніші Божі ласки. Таку сповідь поручають відбувати провідники душ головно підчас місій, реколекцій, при зміні стану життя, в небезпеці смерти.

В тій справі одначе порадитися сповідника.

Питання: Чи заслуги на небо, зібрані через добрі діла, тратиться через гріх тяжкий? Чи по відбуттю доброї сповіди ті заслуги можна наново відзискати?

Відповідь: Через гріх тяжкий тратиться всі заслуги зискані в попереднім життю, але через добру сповідь або через совершенний жаль, получений з наміром сповідатися, можна їх відзискати наново.

Питання: Чи танцювати є гріхом?

Відповідь: Благородні танці самі зі себе не є гріхом, а можуть бути головно для молоді розривкою і забавою. Але новочасні танці розбуджуючі пристрасти є гріхом. Також в богато випадках і танці благородні стають нагодою до гріха. Вітці Церкви, люди мудрі і знаючі життя, а притім святі, називають танець "гробом чесноти." Танець буває свого рода алькоголем, що упоює. Проте як з горівкою, так і з танцем обходитися осторожно! Хто видівби, що навіть добрий танець розбудуджує в ньому змисловість і пристрасть, повинен його занехати. Бо без потреби наражатися на гріх є вже гріхом.

Щоби сповнити добре апостольське завдання, потреба нам Божої ласки, котрої не можна дістати, коли не є ми злучені з Христом. Проте всі, що покликані до проводу або що посвячуються католицькому рухови, повинні бути католиками досвідченими, утвердженими в вірі, глубоко освідомлені в справах релігії, щиро піддані Церкві, а головно Апостольській Столиці і заступникови Ісуса Христа на земли.

— Папа Пій XI.

Катехизм для Малих Дітий

Пята Наука; Про Преєв. Евхаристію

Чи ти був (була) на Службі Божій?
Так.
Чи ти видів (виділа), як священик причащає людей?
Так. Священик подає їм св. Причастє ложочкою до їх уст.
Як виглядає св. Причастє?
Св. Причастє виглядає як кусок хліба омочений в вині.
Чи то хліб і вино?
Ні. То є Тіло і Кров Ісуса Христа, а так виглядає як хліб і вино.
Як називаємо Тіло і Кров Ісуса Христа під видами хліба і вина?
Пресвята Євхаристія.
А що то є св. Причастє?
Св. Причастє то Пресвята Євхаристія, коли ми Її приймаємо.
Хто установив Пресв. Євхаристію?
Ісус Христос установив Пресв. Євхаристію на останній Тайній Вечері.
Коли перемінюється хліб в Тіло Боже, а вино в Божу Кров.?
Підчас Служби Божої.
Хто дав священикам власть то робити?
Ісус Христос.
Де міститься Пресв. Євхаристія?
В киворі.
Як часто можна причащатися?
Причащатися можна щодня, натще, лише треба уважати, щоби не мати тяжкого гріха.
Що то значить "натще"?
"Натще" значить, що від півночі не можна нічого їсти ані пити.
Коли би хто причащався, а мав тяжкий гріх?
Той сповнив би новий великий гріх, святотацтва.
Що треба робити, щоби гідно причащатися?
Треба перед тим щиро висповідатися зі своїх тяжких гріхів.
Що треба робити по св. Причастію?
Треба лишитися в церкві бодай на 15 мінут і молитися та дякувати Ісусови, що прийшов до нашого серця.

Віра розпалює душу любовю всего і прощенням всего, розяснює очи. Хто вірить в Бога, той всьо знає, для нього нема тайни-секретів, сумніву, непевности; хто вірить, є сильний і на життя і на смерть; хто вірить, той жие і працює як робітники у доброго пана, бо знає, що прийде година заплати за труди, година відпочинку.

— В. Реймонт

Не можу виразити болю, що проникає моє серце на думку, що більша часть світа не знає дотепер Бога, бо бракує слуг, що голосилиби Його Імя.

— св. Альфонс Родриций

——=0=——

Сильвестр Калинець

Юдита

Поема

I

Жиди терпіли гірку недолю,
Як цар Манасій, попав в неволю
До Вавилона. З часом оттим,
Прийшлося страшно Жидам бідити,
Царя не було, краєм рядити
Почав священик Йоахім.

II

У Ассирійській тоді державі,
На весь світ знаний, з відваги, слави,
Рядив Цар Навуходоносор,
Котрий народи губив сусідні,
В неволі мучив Юдеїв бідних
Та забирав всьо у свій табор.

III

В неволі тяжко Жиди карались,
Молили Бога, й надію мали,
Що Господь добрий, побіду дасть,
Що на свободі, знов будуть жити,
Та цар рішив всіх Жидів згубити,
Щоб показати всім свою власть.

IV

Зібрав він війська, число численне,
А вождом війська став Олофернес,
І без пощади, мечем карав,
Народ сусідний, немов звір дикий,
З'умів здобути міста великі
Жидів в неволю позабирав.

V

В такій побіді, цей вождь завзятий,
Героєм дав він себе пізнати,
І на Єгипет похід зібрав,
А по дорозі усе кровавив,
Палив і нищив що й не оставив
Ні деревини, всьо в пень рубав.

VI

Міста заграбив. Ассиріяни,
Финикіяни, Филистимяни
В трівозі просять щоб дав спокій,
Та Олофернес цього не чує,
Де тільки ступить, людий мордує,
Всьо забирає під уряд свій.

VII

Жиди не знають, що тут чинити,
Яким способом оборонити
Святу столицю Єрусалим,
Щоб не утратить життя, свободу,
Аж тут виходить з поміж народу
Первосвященик Йоахім.

VIII

— "Мої Юдеї! Не час ридати,
І на кайдани спокійно ждати,
Жах треба кинуть з сердець своїх
А до роботи чим швидше стати,
Навколо міста мур поладнати
Зміцнити башти, на горах всіх.

IX

Хай кожен живність собі збирає,
До бою духа, хай покріпляє,
Та щоб опором держать сильним,
Всі мури міста, що сил, що змога,
Відтак гарячо молити Бога,
А оборонім Єрусалим!"

X

Так мудру раду усі приняли,
Зміцнили мури, харчі зібрали,
Також і сили не були злі,
В зрівнанню сили ворога злого,
Жиди молили Бога Святого,
Всю ніч лежали ниць до землі.

XI

Тут Олофернес, здумівсь немало,
Над тим, що бачив. — "І що то сталось,
Народ Жидівський такий малий,
Мені піддатись і не гадає!"
Князь Ахіор їм і поясняє:-
— "Тому що їх Бог один Святий!

XII

Їх Бог правдивий, Бог Сотворитель,
Їх Бог Великий і Побідитель,
Їм помагає у борні сам,
Тоді лиш сили їм упадають
Як собі інших богів шукають,
Приносять жертву чужим богам!"

XIII

Лиш Ахіор це сказав. До нього
Як не прискочуть жовнірі, й його
Хотіли вбити за ці слова;
І Олофернес почав кричати:
— "Якже ти смієш, так понижати,
Царя і його святі слова?

XIV

Котрий де в світі є цар мудріший,
І цар могутний, і цар сильніший,
І хто докаже таких побід?
Та щоб пізнав ти, то в блищу хвилю,
Тебе самого вишлю в Ветилю
А там пізнаєш тоді як слід!

XV

А там пізнаєш зараз від разу,
Що говорив ти дурненьку фразу,
Наступить час вже, і у цю мить,
Як своїм військом Ветиль обложу,
Тоді Жидівський Бог не поможе,
Мене ніхто тут не побідить!"

XVI

Лиш Олофернес сказав, й в цю хвилю,
Він Ахіора вислав в Ветилю,
Щоб приказ свій міг на нім сповнить,
Сам близко міста з військом зблизився,
В зарозумінню своїм, рішився,
Великі мури міста розбить.

XVII

Народ Жидівський, молиться, постить,
Бо смерть надходить і косу гострить,
Жидів віддати звірам на жир,
І сам князь Озій став промовляти,
Що треба буде краще піддатись,
І попрохати його о мир.

XVIII

Та Бог Великий, Народа свого,
Почув благання й міста святого,
Недав у руки поганам тим,
Щоб руйнували Господні храми,
Прогнав все військо з під міста брами,
І охоронив Єрусалим:

XIX

В Ветилі місті, тоді то жила,
Вдова богата, гарна, вродлива,
Пишалась наче в квітках весна,
В їй мові була чарівна сила,
Що й старшині порадить вміла,
Звалась Юдита. І того дня

XX

В такій тривозі і замішанню,
В плачу, розпуці і горюванню,
Юдита вчула це від Жидів,
Що Озій хоче, за для брак сили,
Також щоб міста не запалили,
Віддати місто для ворогів.

XXI

Юдита довго і не чекає,
Лиш таки цеї днини скликає
З мійської ради всю старшину,
Трівогу смуток їм розбиває,
І духа віри в них покріпляє:
— "Не вільно міста віддать йому!

XXII

Лиш свого духа дальше скріпляйте,
І в наше місто,— надію майте,
Вожд Олофернес не увійде,
Бо я на це вже і спосіб маю,
Який покищо в тайні скриваю,
Лиш ви моліться, гаразд буде!"

XXIII

На другу днину, досвідком, вчасно,
Лише вказалось сонічко ясне,
А в городі ще весь рух дрімав,
В золототкані шати одіта,
В обоз пустилась сміло Юдита,
Де Олофернес відпочивав.

XXIV

Ішла і в думці такій носилась:
Сьогодні гарно я приоділась,
Напевно вдасться хитрість моя,
Що Олоферна звабю красою,
І як вже буде блище зі мною,
Тоді позбавлю його з життя!"

XXV

Лише вказалась перед табором,
І тут при вході, сильним опором
Спинила сторож. І в хвилі тій
Юдита тихо їм заявляє,
Що ніби з міста вона тікає,
До Олоферна в справі важній:

XXVI

— "Пустіть, бо хочу в так важну хвилю,
Вам дати раду, як то Ветилю
Швидше здобути під уряд свій!"
Словам Юдити, сторожа вірить,
І порішили її жовніри,
До Олоферна пустить як стій.

XXVII

Юдита гордо в намет ступає,
Красою наче зоря блистає,
А Олофернес бачить красу,
Любов до неї в нім загоріла,
Вона як квітка, так покрасніла
Як пє до сонця ранню росу.

XXVIII

І каже: — "Йду я тобі сказати,
Радісну вість що Бог покарати,
Юдеїв хоче в найблищих днях,
І видасть місто у руки твої,
Лише не знаю днини котрої
Це місто буде в твоїх руках.

XXIX

Тобі скажу я, однак не нині,
Бо я з їх Богом кожної днини
Є на розмові, котрого-сь дня,
Мені дасть знати і я в цю хвилю,
Сама впроваджу тебе в Ветилю,
Й велика стане слава твоя!"

XXX

Юдита хитро так промовляла,
Що кожне слово, яке казала
То Олофернес вірив так в те,
Що дав намет він її чудовий,
Позволив також і на розмову
Ходить до Бога що ранку все.

XXXI

Юдита хитро плян уложила,
Досвідком завжди сама ходила
Під браму міста, а тим часом,
Там вона своїм хлібом кормилась,
І у чистенькім ручаю милась,
Щоб не сплямити себе гріхом.

XXXII

Ідучи через цілу дорогу
Зі щирим серцем молилась Богу,
О свободу для Ізрайлітян,
Щоб знову сонце-волі засяло,
А з Олоферна сліду нестало,
Щоб проминув їх кровавий тан.

XXXIII

І Бог дав поміч. В памятну днину,
Як Олофернес справляв гостину,
Для полководців й старшин своїх,
І на гостину таку щасливу,
Просив Юдиту гарну вродливу,
Що чарувала красою всіх.

XXXIV

І Олофернес в це своє свято,
З утіхи цеї трохи богато,
Собі позволив випить вина,
І так упився, що ліг без чести,
Змушені слуги були занести
Його у спальну мов барана.

XXXV

Спячого його там полишили,
І всі жовніри повідходили,
Лише Юдита осталась з ним,
Відтак по хвили, як всьо заспало,
Меч Олоферна взяла помало
І ударом вона сильним

XXXVI

Його убила. І трупа вкрила,
Голову стяла, в кошик вложила,
Й своїм звичаєм як все вона,
З слугою через обоз ступає,
З уклоном сторож її пускає,
Як завжди рано кожного дня.

XXXVII

Входить Юдита до міста брами:
— "Гей відчиніть, бо Єгова з нами,
Хваліте в псальмах Його, бо дав
Велику ласку у цій хвилині,
Уже горою станем від нині,
Дім Ізраїля, свобідний став!"

XXXVIII

Народ утішно її вітає,
І в тім Юдита з коша виймає,
Голову вожда, в хвилині тій,
В гору підносить, та промовляє:
— "Наш Бог Великий, хай кожен знає,
Він памятає про Народ свій!"

XXXIX

Велика радість в народі стала,
По вулицях скрізь піснь залунала,
"Благословен Бог в Славі Своїй,
Що дарував нам, свободу милу,
Прогнав і знищив ворога силу!"
А князь звернувся, сказав їй:

XL

—"Благословенна ти між жінками,
Бо ти здійняла нам з ніг кайдани,
Які готовив ворог на нас,
І Ахіор як побачив диво,
Також признав, що один правдивий
Бог Ізраїля. Рано сейчас,

XLI

Жиди зібрались, й щоб пострах дали,
То Олоферна голову взяли,
На мур високо взнесли на сміх,
Самі дібрали відваги, сили,
На Ассирійський обоз пустились
Зайшли тихенько, навколо їх.

XLII

Тут замішання страшне почалось,
А у обозі лихо вказалось,
Для Ассирійців, в хвилині тій,
До бою стали всі готовитись,
Тож Олоферна біжать будити,
Щоб попровадив військо у бій.

XLIII

О якже страшно вони зжахались,
Як з Олоферна лише застали
На ліжку трупа без голови,
З жаху не знали що в тім почати,
Змушені були всьо полишати,
Щоб хоч з душею могли втечи.

XLIV

Збожеволіли Ассиріяни,
На це напали Ізрайлітяни,
Заки вказався ясненький день,
Все що бажали свого діпняли,
У Ассирійський обоз дібрались,
І мордували ворогів в пень.

XLV

Так побідили Ізрайлітяни,
Майно що мали Ассиріяни,
В своїм обозі, з часом оттим,
Для Ізраїля увесь остався,
В тім про побіду славну дізнався,
Первосвященик Ійоахим.

XLVI

З святині серед людий виходить,
Народ Юдиту на зустріч вводить,
З кличем утішним: — "То слава нам!"
Відтак в святиню, всі поспішили,
В подяку Богу, жертву зложили,
Що побідили Ассиріян.

Курітиба (Бразилія) 1936.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

УКРАЇНСЬКА СТИГМАТИЧКА — НАСТЯ ВОЛОШИН

Від якогось часу богато пишуть по часописах та чимало оповідають собі люде про Настю Волошин, бідну українську зарібницю, котру Всевишній виріжнив через надання їй стигмів, себто ран, подібних до тих, що їх мав сам Ісус Христос на хресті.

Про неї то поділитись хочу з читачами "Голосу Спасителя."

Народилась Настя 27 жовтня 1911 р. в селі Красне, парохія Майдан сінявський, повіт Ярослав. Прийшла на світ як остання, 11-та дитина вбогих селян. В 1922 р. помер її батько і в хаті почались злидні.

Одинацятьлітна Настя пішла в найми, пасла худобу, працювала тяжко, одначе завжди мала погідну й веселу вдачу.

В дитячих літах Настя Волошин пережила таку подію:

Раз, як 10-літна дівчина, пішла Настя до сповіди і св. Причастія. При вході до церкви висів образ Розпятого Христа. Глянула на Нього й подумала: "Я хотіла б теж мати такі рани." Тоді й почула голос: "Будеш мати!" Звідки походив цей голос, Настя ніяк не могла пояснити собі, згодом забула про це.

На другий рік Настя стала на службу в селі Адамівці. Одного дня молилася біля придорожної каплиці. Нараз на руках її зявляється вервиця. Звідки вона взялася, Настя теж не могла собі вияснити. З появою вервички на руках почула голос, щоб кожного дня приходила туди молитися. Скільки разів Настя хотіла позбутися тої вервиці, н. пр. закопанням її в землю, завсіди вона зявлялася знову. Ту вервицю Настя має до сьогодні. Від того часу якийсь внутрішний голос перестерігав її перед небезпеками й дорадживав у всіх справах. Настя виросла згодом на сильну і здорову дівчину. В 1932 р. перейшла на службу до заможнішого господаря Степана Вачка у Млинах, повіт Яворів. Господарі любили її, бо була дуже роботяща й любила дітей.

Ціле своє життя Настя відзначалася чистим і ніжним характером, глибокою побожністю, несплямленою моральністю та жаром молитви, хоя притім поводилася у всьому, як звичайно наша добра сільська дівчина, що вважає на себе.

Дня 28-го червня 1935 р. Настя попала в екстазу (захоплення): це такий стан душі і тіла, коли вона переживає муки Ісуса Христа— У захопленню душа бачить Ісуса, Божу Матір, чує їх мову, мандрує, щоб помагати хворим, а тоді її тіло дубіє, стає холодне, ніби мертве.

Після цього виступила в неї на грудях по лівому боці перша рана. В часі тої першої екстази Настя бачила Ісуса Христа й почула голос: "Чи приймаєш мої муки?" "Приймаю," відповіла залякана дівчина.

Від тоді Настя стала ясновидюча: знала все, що про неї в селі говорили і що з нею станеться, а також передбачила, коли появлятимуться в неї нові стиґматичні рани.

На празник Пресв. Евхаристії, в неділю 30 червня, в церкві зараз по св. Причастю, дістала Настя другу стиґматичну рану, на правім рамени у формі великого хреста. Рану на лівій долоні, Настя дістала на наше Успення Пр. Д. Марії 28 серпня, а зараз слідуючого дня рану на правій долоні. З появою ран на долонях явилися і правдиві цвяхи в ранах. Своєю формою ріжнилися від усіх людьми уживаних, цвяхів. Кінець, що виставав на зверх, був тонший від частини, що була в рані. Настя вже наперед заповіла, що буде мати рани з цвяхами. По кільканацяти хвилинах, вони зникли. Дня 3-го вересня Настя дістала дуже болячі рани на чолі і плакала кровавими сльозами. В неділю 8-го вересня Настя дістала від Божої Матері ніклевий трираменний хрестик на позолоченому ланцюжку, а рана у формі хреста на правому рамени зникла її безслідно. Се була така "заміна," бо Настя просила Божу Матір, щоб її заміняла хрестну рану на рамени на щось інше, бо при праці дуже докучала її та рана. Рани на горішньому боці долонь і на ногах Настя дістала пізніше. Крім того Настя має ще рани на серці в формі тернового вінка.

Ось так, стала Настя повною стиґматичкою.

Слід зазначити, що рани (стиґми) в Насті завжди живі і з ран спливає богато крови. Кривавлення попереджує завжди заповідь в екстазі. Що цікаве у стиґматиків і що їх рани відріжнює від звичайних ран, що вони не даються вилікувати, а їх екстази звязані з церковним календарем та бували в ріжних стиґматиків або в середу або в пятницю. Настя Волошин має екстази розложені на середу і пятницю.

Господарі, в котрих Настя служила, зразу сміялися і глузували з неї. Та коли Настя дістала рани на руках і ногах та хрестик, перестали. З довколичних сіл і міст почали тоді сходитися люди, щоб побачити Настю і її стиґми. На Чесного Хреста м.р. було у неї 9,000 людей. Тому що до Насті до Млинів сходилися тисячі людей, 3-го жовтня на приказ яворівського старости перевезено Настю до шпиталя в Яворі під лікарські досліди. Дня 23-го жовтня взяли її до шпиталя у Львові, де перебула три тижні. Спершу у шпиталях задивлялися на Настю як на "істеричну опустку" і "грубо" підходили до її проблєми. Ще й до тепер болять Настю очі від того, що

підчас екстази пускали їй до очей сильне світло. По довгих дослідах у львівському шпиталі, лікарі остаточно ствердили, що Настя не є опустка. А рани (стиґми), що їх має на руках і стопах не походять із задряпання і не є штучно витворені. Що більше вони ствердили що ці стиґми не є поверховні ранки, але глибокі рани, що переходять наскрізь через долоню чи стопу. Крім того лікарі устійнили, що Настя не має дідичних недуг, і не піддається вмовленню, а є зовсім здорова, побожна і чесна дівчина, котрої видінь і знаків Христових мук на тілі, науковим способом не можуть пояснити. З лічниці взяли Настю СС. Василіянки до свого монастиря у Львові. Від тепер занялося справою Насті — наше Духовенство, передовсім о. Др. Г. Костельник.

Духовенство ж що занялося справою Насті і Сестри Василіянки, в яких вона перебуває, видали дуже прихильний осуд про неї. Недавно відвідав Настю вірменський архієпископ Теодорович, Поляк, знавець стиґматизації. Він сказав, що в Насті виступають усі справжні знамена повної стиґматизації.

Сама Настя заявляє, що хоче бути тільки "Божою слугою."

В ріжних місцевостях, на вид стиґматички Насті Волошин віруючий нарід стає побожніший, численніше приступає до св. Тайн, а недовірки там щезають, навертаються до Бога і пристають до кат. Церкви.

Сама св. Церква ще не дала свойого осуду в тій преважній справі. А на нього передовсім треба нам чекати та зважати.

Не можна теж забувати, що коли св. Церква ствердить в когось правдивість стиґми, цим Вона ще не узнає дотичну особу совершеною, святою. Бо святість і ношення правдивих стиґм це дві речі окремі, відмінні.

Богато побожних мужів, невіст і дітей мало те щастя і носило на своїм тілі рани Ісуса Христа —. Через те одначе вони не стали ще святими, соверешенними.

Ожидаючи остаточного рішення св. Церкви, прославляймо безмежне Боже милосердя, що зволило ласкаво убогій дівчині нашого народу носити на своїм тілі рани Божественного Спасителя. Благаймо теж Пресв. Серце Христове та Небесну Неньку, Марію, щоб помогла першій гр.-кат. стиґматичці, Насті Волошин, стати великою українською апостолкою та привернути до Христа та Його кат. Церкви тих всіх, що свідомо чи несвідомо відпали від Неї.

о. Р. Хомяк, ЧНІ

Поклін українських студентів Ексцелєнції Митрополитові Андрєєві.

Заходом секції імпрез при Кружку Студентів Українців у Вильні відбулися дня 1-го березня святочні сходини з нагоди 35-літних роковин вступлення на митрополичий престіл Кир Андрея Шептицького.

Святочні сходини відкрив голова К.У.С. Мирослав Гарасимчук. Дальша програма була така: реферат, що його виголосив студент Володимир Децик, у якому він подав присутнім про життя й заслуги Митрополита для українського Народу й Церкви; рецитація "Поклін Владиці" Василя Пачовського виголосив Іван Малиновський; многоліття відспівав хор, адресу з побажаннями вислано Митрополитові.

Вшанування 60-літних роковин уродин Перемиського Владики

Дня 3-го березня Перемиська єпархія врочисто святкувала уродини Ексц. Кир Йосафата, що того дня скінчив 60 літ життя. В самім Перемишлі в той день відправив архиєрейську Сл. Божу. епископ-помічник др. Григорій Лакота, в асисті численного духовенства. Співав прекрасно хор Бояна.

У Соборі засіли представники Укр. Парл. Репр., установ, організації і шкіл, а вірні битком виповнили просторий храм. Після богослуження зложили побажання Достойному Ювилятові Кир Йосафатові численні делєгації, а саме від Укр. Пар. Репр. посли Володимир Целевич і Дмитро Великанович, від генерального Інституту Католицької Акції др. Маркіян Дзерович, від 44 українських установ Перемишля та від Лемківщини др. Василь Блавацький, укр. адвокат в Сяноці.

У четвер 12. березня упокоївся в Бозі о. др. Василь Масцюх, Ап. Адміністратор Лемківщини, по короткій недузі.

Релігійні переслідування на Україні.

Англійський католицький тижневик "Теблет". (Лондон) помістив 4. квітня довшу статтю про теперішнє положення на Україні, особливо ж про релігійні переслідування віруючих людей. Майже всіх католицьких священиків повисилано на Сибір, Соловки або позамикано у вязниці. Із смертю екзарха о. Фйодорова (якого настановив був Ексц. Митрополит Шептицький) на Україні остав тільки один немічний, осліплий католицький священик. В Київі не має жадного, в Одесі теж. Совітська влада взялася тепер до нової тактики переслідування. Не забиває їх, але нищить повільною смертю. Тисячі священиків вимирють з голоду й холоду на заслannях і у вязницях.

Св. Письмо по цигайськи.

У Празі має появитися на днях перший зшиток перекладу св. Письма на цигайську мову. Перекладу піднявся фільольог С. Ман, лєктор англійської мови берненського університету, один з небогатьох знавців циганів та їхньої мови. Переклад має подвійну ціль: попереше утривалити на письмі одну з найцікавіших мов спорідненну зі санкриптом і індійськими мовами, а по друге прислужитися самим циганам що не мають досі ніякої літератури у своїй мові. Більшість циган,що живуть в Чехословаччині числом 26,000 (головно на Словаччині) є католиками.

У Польщі почали ліквідувати комунізм.

Польська влада вживає найрішучіших заходів, щоб зліквідувати большевицьку чинність у своїй державі. Переводяться масові труси й арешти в комуністичних гніздах. Сконфісковані матеріяли показують, що большевики брали дуже активну участь в організуванні останніх страйків та забурень у ріжних місцевостях. В неділю, 5-го квітня арештовано в Польщі 1,000 комуністичних агітаторів.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

— "Тату, мені снилося цеї ночи, що ви дали мені доляра."

— "Добре сину, можеш його собі затримати, бо ти в послідних часах був добрим хлопцем."

Федько: "Чи цей далековид добрий?"

Микола: "О так! Чи бачиш ту церкву, що ген далеко? Коли будеш на неї дивитися через цей далековид, то та церква буде так близько, що будеш міг чути, як там співають."

Сусідка: "Як там пішов вашому Ґенкови іспит з історії?"

Мама: "О, не зовсім так добре. Але це не його вина. Представте собі, його питали про такі річи, що були ще заки він на світ народився."

Розчарования

— "Послідної ночі снилося мені, що я винайшов нову страву на снідання, і.... я зачав кушати її, нараз...."

— "Що таке сталося?"

— "Я пробудився й зобачив, що кусник моєї ковдри відгриженний."

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

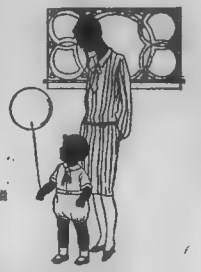

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА
ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 150. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

Dr. W R. Watchler
ДЕНТИСТ
Екс-Рей і Газові Прилади
Ручимо за Вдоволення
Phone 209 *BROADWAY* *YORKTON, SASK.*

"НАЗНАЧІТЬ КОЖДИЙ ГРІБ"

Yorkton Monumental Works
H. W. Vaughan

Спроваджуємо і виробляємо Нагробні Памятники найліпшої якости. Виробляємо хрести: вирізбюємо написи в усіх мовах. Маємо на складі богато викінчених річий нашого виробу. Зайдіть до нас і спитайте про ціни.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Спаситель — Радуйся Царице Мати Милосердія — Навернувся чудом — Святкуймо Неділлю — Пастушок Василько— Відпусти — Життя св. Герарда — Чи Біблія Спасає? — Питання і Відповіди — З Церкви і Світа — — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ

1.—С. Леонтія мч.
2.—Ч. †Юди Тадея ап.
3.—П. Методія смч.
4.—С. Юліяна мч.
5.—**Н. 5 по Сош.** Евзевія смч.
6.—П. Агрипини мч.
7.—**В. Різдво св. Йоана Хр.**
8.—С. Февронії мц.
9.—Ч. Давида прп.
10.—П. Сампсон прп.
11.—С. Перен. мощ. Кира, Йоан.
12.—**Н. 6 по Сош. Петра і Павла**
13.—П. Собор 12 ап.
14.—В. **Лип.** Косм., Дам. безср.
15.—С. †Полож. Пр. Богор.
16.—Ч. Якинта мч. Анатолія еп.
17.—П. Арх. Андрея
18.—С. †Кирила і Методія ап.
19.—**Н. 7 по Сош.** Атаназія прп
20.—П. Томи і Акакія прп.
21.—В. Прокопія вмч.
22.—С. Панкратія смч.
23.—Ч. †Антонія печерс. прп.
24.—П. Евфимії мч., Ольги княг.
25.—С. Прокла і Ілярія мч.
26.—**Н. 8 по Сош.** Соб. Арх. Гав
27.—П. Акили ап. Онисима прп
28.—В. †Волод. Вел. Рівноап.
29.—С. Атиногена смч.
30.—Ч. Марини вмч.
31.—П. Якинта й Еміліяна мч.

——— o ———

УСТАВ НА ЛИПЕНЬ

5.—Нед. 5 по Сош.:— Глас 4; ев. утр. 5. На літ. ап. з. 103; ев. Матея зачало 28.

7—В. Різдво Йоана Хрестителя:— Всеночне. На утр. ев. Луки з. 3. На літ. ап. з. 112; ев. Луки зачало 1.

12.—Нед. 6 по Сош.; Петра і Павла:— Всеночне. Глас 5; ев. утр. 6. а де храм то Йоана з. 67. На літ. Апп. з. 110 і 193; ев. Матея з. 29 і 67.

19.—Нед. 7 по Сош.:— Гл. 6; ев. утр. 7. На літ. ап. з. 116. ев Матея зачало 33.

26.—Нед. 8 по Сош.:— Глас 7; ев. утр. 8. На літ. ап. з. 124; ев. Матея зачало 58.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 7 | Лист за Липень | 1936

Спаситель

Спаситель нам є жерелом,
Бо щож не найдемо у Нім?
Як хворий хто, Він лікаром,
Хто блудить то провідник Він!

Як удари зсилає світ,
Він обороною в цю мить,
Прагнучий хто, Він напоїть,
А хто голодний, накормить.

Опущеним, Ісус Царем,
Потіхою тим що в журбах,
А для сиріт Ісус Вітцем,
Хто прагне неба, то Він шлях!

С. Калинець

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. Н. Копяківський ЧНІ)

Марія осолоджує смерть своїм слугам

"На всякое время друг да будет тебі, братія ж в нуждах полезни да будут."

Друг любить про всяк час; братія же зявляться, коли спаде нещастя (Притч. 17.-1).

Правдиві приятелі і правдиві родичі даються добре пізнати не в часі щастя, але передусім в смутку нашім і нещастю.

Приятелі в світі остають ними як довго щастя нам усміхається. Але як приходить на нас якесь нещастє, а особливо коли смерть зближається до нас, тоді зараз нас опускають. Марія не так відноситься до своїх слуг. В їхніх прикрощах, а головно в страшній годині смерти, Вона як добра Мати і Владичиця не опускає тих що їй вірно служили. Як Вона була нашим життям через весь час нашого вигнання на цій земли, так само стає нашою осолодою в годині смерти, бо виєднує нам щасливий і милий конець. Бо направду від тої памятної хвилі, коли Марія мала рівночасно і щастя і біль бути при смерти Ісуса Христа, свого Сина, що є головою всіх призначених до неба від тоді Вона дістала той привілей бути при смерти всіх призначених. Длятого й Церква заохочує нас, щоби ми просили Пресвяту Діву, щоби була при нас в годині нашої смерти.

Направду, страшні є муки бідних конаючих! Їх гризе совість за поновнені гріхи, їх лякає година суду близького, вони непевні про своє вічне спасення, всьо їх мучить. І в тій хвилі коли душа має перейти до вічности, пекло збирає всі

сили, щоби вхопити ту душу в свою власть. Пекольні духи знають добре, що як тепер їм не вдасться здобути душі, то стратять її на завсіди. "Горе живущим на земли і мори, яко сниде діявол к вам, імія ярость великую, відий, яко время мало імать": Горе живучим на землі і на морі, бо зійшов діявол до вас, маючи великий гнів, бо знає, що короткий йому час (об-явл. 12. 12.) — Діявол, що спокушував звичайно когось підчас земського життя, не є сам один в хвилі смерти його; він кличе собі до помочи інших діяволів. Дім конаючого наповняється тоді пекольними духами, що роблять всі зусилля, щоби душу забрати в своє посідання. "І біси тамо воспляшут": І біси будуть скакати. (Ісая 13. 21).

Читаємо в житті св. Андрея з Авеліну, що десять тисяч демонів прийшли спокушувати його в хвилі смерти і передусім нападали на нього в останних хвилинах аґонії, і то так страшно, що окружаючі його співбраття монахи дрожали з переляку. Бачили, як лице святого конаючого блідло, пухло, відтак чорніло, задля своєї внутрішної борби. Він дрожав у всіх членах своїх і кидався на всі сторони. З його очий спливали потоки сліз а головою сильно потрясав. Всі ті знаки показували на страшну бору, яку з ним провадило пекло. Монахи плакали зі співчуття, подвоювали свої молитви, але рівночасно дрожали зі страху, коли виділи, що так вмирає святий. Потішалися однак тим, що бачили як він часто звертав свої очи до образа Матери Божої, неначи благав її о поміч. Пригадували вони собі, що він часто підчас свого життя говорив, що Пресвята Діва буде його прибіжищем в годині його смерти. Сподобалося Всевишньому закінчити цю борбу славною побідою. Тіло успокоїлося, лице конаючого прибрало свою першу барву, успокоїлося, а очи святого спокійно дивилися на образ, потім легенько похилив голову перед образом, начеби дякував Марії за поміч. Повідають, що тоді Божа Мати йому зявилася. Відтак він спокійно віддав свою душу в руки Божої Матери, що занесла її до раю. В тій самій хвилі одна умираюча монахиня, капуцинка, звернулася до сестер, що були коло неї, і сказала: "Відмовляйте "Богородице Діво," бо якраз помер один святий."

Приявність Божої Матері проганяє напасників. Коли в годині смерти є Марія коло нас, то чогож нам боятися всіх наших пекольних ворогів? Давид на думку про ту страшну останню борбу, переляканий, черпав довіря в смерти грядучого Спасителя та в заступництві Діви Марії: "Аще бо і пойду по среді сіни смертния, не убоюся зла, яко ти со мною еси: жезл

твой і палиця твоя, та мя упішиста:" Хоч би я ходив по долині тіни смертної, то не боюся жадного лиха, бо ти єси зо мною; твоя палиця і підпора дає мені духа. (Пс. 22. 4).

Гуго пояснює, що палиця, про яку ту Давид згадує, була деревом хрестним; а підпора, нашу посередницю Марію, що є вітер, предсказана пророком Ісаєм: "І ізпде жезл із корене Іессеова, цвіт от корене єго взидет:" І вийде пагонець із кореня Єссейового і вітка виросте з кореня його (Ісая 11.1). Ся Божественна Мати, говорить Петро Дамян, с могучою різгою, котра здавлює нагальність пекольних духів. — Тому св. Антонін кличе: "Коли Марія з нами, то хто посміє нападати на нас?"

Коли отець Емануїл Падіял, Ісусовець, був близько смерти, Марія йому зявилася і промовила до нього цими потішаючими словами: "Вкінци надійшла година, в котрій ангели будуть тішитися з тобою і скажуть тобі: щасливі праці! Надгороджені умертвлення!" Тоді бачили як відділ діяволів втік викрикуючи скажено: "Ми не можемо нічого вдіяти, бо його хоронить Непорочна." — Отець Ґаспар Гейвуд також терпів страшні покуси від діяволів в хвилі своєї смерти, передусім мав великі покуси проти віри. Поручив він себе Пресвятій Діві, а відтак він закликав: "Дякую Тобі, Маріє, що Ти помогла мені!"

Святий Бонавентура говорить, що Марія посилає св. Михаїла і всіх тих ангелів якими він провадить на поміч своїм умираючим слугам, щоби вони мали оборону від діявольських покус. Вона накладає на них обовязок, щоби приняли душі всіх тих, що мали ту щасливу привичку ревно взивати Її материнської опіки.

Коли душа має вийти з цього світа, ціле пекло метушить ся, говорить пророк Ісая, і воно посилає найстрашніщих демонів, щоби спокушали цю душу, ще заки вона вийде з тіла, та щоби її оскаржували перед судищем Ісуса Христа, коли там зявиться: "Ад долі огорчися, сріт тя.": Глибінь пекольна зворушилась задля тебе щоби стрічати тебе (Ісая 14. 9.) — Але наколи цю душу боронить Марія, демони не сміють її оскаржувати, запевняє Ришард: бо вони знають дуже добре, що Божественний Суддя ніколи не осудив ані не осудить ніколи душі, яку захоронює Її добра Мати.

В своїм листі до святої Евтохії поучує св. Єронім, що Марія не тільки приходить на поміч своїм любим почитателям в годині їх смерти, але ще виходить їм на зустріч, коли вони переходять до другого життя, щоби їх заохотити і товаришити їм на Божім суді: "Який-же то буде той день, коли проти тебе вийде Марія, Божа Мати, в супроводі громади дів!" — А це годиться з обявленням св. Бриґіти, в якім то обявленню Божа Мати заявляє, що в годині смерти потішає своїх слуг: "Я, найдороща їх Пані і Мати, вийду їм на стрічу в годині їх смерти, щоби вони найшли потіху і полекшу навіть в самій смерти!"

Пресвята Діва приймає душі, умираючих, — додає св. Вінкентій Феррієр. Так, ця Пані повна ніжности приймає їх під свій плащ, сама представляє їх їхньому Судді, Своєму Синови, і так виєднує для них непомильно ласку спасення. Примір маємо на Карлови, синови св. Бриґіти: він помер як жовнір далеко від своєї мами, котра побоювалася за його спасення. Але Пресвята Діва обявила їй, що Карло був спасенним, а то задля любови, якою відзначався до Неї. Вона сама, говорила Божа Мати, була в останних хвилях його життя і йому піддавала акти, які кождий християнин повинен взбуджувати в собі в таких обставинах. Св. Бриґіта побачила саме тоді Ісуса Христа на престолі, і діявола, що виносив два головні оскарження проти Божої Матери: найперше, що Вона боронила йому спокушати Карла в годині смерти; а по друге, що Вона сама представила на суд душу Карла і так її спасла, не позволивши діяволови ужити тих прав, які має він над душею. Свята виділа, як Божественний Суддя прогнав діявола, а душа Карла ввійшла до неба.

Навернувся чудом

Великий апостол почитання Найсв. Серця Христового, о. Матео Кравлей оповідає таке:

Одного разу я відправляв св. Службу Божу в приватній каплиці.

Члени родини запросили на св. Службу Божу одного зі своїх знакомих, безбожника, котрий ніколи дотепер не переступив порога церкви.

Вбравшися у свої церковні ризи виходжу до престола і виджу перед собою чоловіка, що стоїть випростований зі заложеними руками, між двома панами, що клячать побожно перед престолом.... Вид з Голгофти, тільки відвернений.... Там Ісус між двома злочинцями, а ту злочинець між двома добрими душами.

Зачинаю св. Жертву, а безбожник — якби на кпини — стоїть зі

заложеними руками.

В хвилі освячення, на велике здивування присутних, нагло паде на коліна, немов пригнетений якоюсь надлюдською силою і вдивляється вперто на престол, а з очий його спливають слези....

Що сталося?

По св. Службі Божій питається, чи може прийти до мене, бо бажає поговорити зі мною.

"Отче! — питає — що отець робили тепер в тій кімнаті "

"Що я робив? Я відправляв св. Службу Божу".

"А що то є Служба Божа?"

"Перепрашаю, чи ви є віруючі?"

"Ні, я в нічо не вірю!...."

"Видете, то так. Чоловік согрішив а Бог, щоби направити і щоби уможливити йому позискання прощення, зіслав на землю Свого Божого Сина, котрий голосив свою науку, потверджуючи її найбільшими чудами, а потім зістав зловлений своїми ворогами і прибитий на хрест, на котрім умер серед найстрашніших терпінь і катувань."

"Але що то всьо має спільного зі Службою Божою?"

"То всьо є власне св. Служба Божа, нічо іншого: відновлення жертви доконаної на хресті для нашого спасення."

Безбожник дивився на мене як очарований.

"Отче прошу мені сказати: **Хто то був Той, що прийшов на місце отця?**"

"Не розумію вас."

"В тій хвили, коли задзвонено в дзвіночки (підчас освячення), **отець зникли, а на ваше місце прийшов якийсь Пан, в дуже маєстатичній поставі.... Був сумний, дуже сумний і цілий покритий ранами.... Руки мав розложені, а з його зранених долонь плила кров, спливаючи до тої.... до тої.... посудини металевої, що стояла на престолі.**"

"До чаші?"

"Так, до часі. Я ніколи не видів ревнішого і більше зворушаючого виду. Я цілий дрожав. — По якімсь часі (при Причасті священика) **Пан той зник** і отець знова вернули на свос місце. Нехай мені отець скажуть, хто то був?"

"То був Ісус.... Ісус.... збичований ворогами своїми.. Ісус увінчаний терням.... цілий покритий ранами і кровю.... Ісус прибитий до дерева, хреста.... Той Ісус, що умер для нашого спасення.... той Ісус, що хоче вам простити і дає доказ Своєї любови."

Бідний грішник навернений тим великим чудом, упав до ніг священика, Божого слуги, і визнав свої гріхи....

В крові Ісуса Христа, Непорочного Агнця, він очистив свою душу. Він причащався....

* * *

Велика сила св. Служби Божої. Служба Божа то повторення Кровавої Жертви, що відбулася на Голгофті в Велику Пятницю,— повторення тої Жертви безкровним способом.

Через св. Службу Божу спливають на нас в більшій скількости плоди Спасення. —

Св. Служба Божа є осередком цілої нашої релігії.

Св. Йоан Золотоустий запевняє, що одна Служба Божа значить тільки, що смерть Ісуса Христа на хресті.

Св. Служба Божа є найважнішим набоженством, тому ніколи не повинні ми стратити нагоди бути на ній.

Вона є жерелом найбільших ласк.

ПРОКЛЯТТЯ СКУПОСТИ

Пан Павло був богатим купцем. Що рідко буває між богачами, богацтво не завернуло голови достойному Павлови. Пан Павло був на скрізь віруючим і практикуючим християнином-католиком. Одною із його найкращих чеснот, було його по просту неограничене милосердя для терплячого ближнього.

Одного разу склалося так, що в домі пана Павла остався тільки один однісенький хліб. Но якраз тоді зявився якийсь бідний чоловік, і став на милість Божу просити о кусок хліба. Милосердне серце пана Павла не могло стерпіти, щоб голодний вийшов з його дому ненасичений, тому він велів дати жебракови послідний бохонець хліба.

Против того запротестувала жена пана Павла, кажучи що таке милосердя то пересада й покривдження себе самого. Жебрак відійшов без хліба.

Ще в вечер того самого дня довідується пан Павло, що до морської пристани приїхали його кораблі, навантажені ріжним добром, особливо хлібом і вином, но довідується він також, що один корабель пропав, затопився підчас бурі.

"Бачиш," каже пан Павло до своєї жени," Господь Бог покарав нас, за один хліб він відобрав нам цілий корабель.

Так то на скупости нема благословенства Божого. Неодні люди працюють-гарують як ті чорні воли, а з їхньої праці великого хісна не видко. Чому? Бо Господь Бог їх не благословить! Жалують вони цента для бідного, для якоїсь доброї ціли, для справи церковної, тож Господь Бог жалує їм і свого благословенства. Коштом убогих і Божої слави ще ніхто не доробився.

о. Р. Хомяк, ЧНІ

Святкуймо Неділлю!

Нераз можна зауважити, що богато нинішних християн-католиків занедбує свій недільний обовязок: не слухає того дня Служби Божої.

Яканебудь вимівка їм вистарчає: легке умучення, найменший прояв слабости, злишна подорож, відвідини чи стріча з приятелем і т.д.

А прецінь Всевишній виразно звелів чоловікові один день в тижни святкувати. Тим святочним днем у Старому Завіті була субота, а в Новому Завіті, після Воскресення Христового, неділля. Отже тому, що Господь Бог застеріг Собі один день в тижни, то Свята Церква зобовязує своїх вірних під тяжким гріхом, щоб вислухали в Божий день, в неділю, Службу Божу, а рівночасно через совісне виповнення того обовязку подякували Всевишньому за одержання від Нього різних добродійств та узнали Його своїм Паном. Дуже часто одначе чоловік забуває, що Господь Бог є його найвищим Паном, Сотворителем і Спасителем. Бувас й таке, що хоч чоловік знає ті основні правди св. віри, то вонп вже не промовляють до його закаменілого серця. Та хто ж заборонить нам, коли хоч трошки поважно думається, ствердити ту найвищу Божу власть над нашим життям. Хто ж з нас може означити годину своєї смерти? Хто ж з людей може уникнути того "страшного косаря," званого смертю? Вона ж косить довкруги нас кожного дня. Коли бачиться скільки молодих і старих, добрих і злих людей умирає, чи ж це не доказ,що істнує найвище єство, котрому ми зовсім підлягаємо, і котре є паном нашого життя і

смерти? Те найвище єство, від котрого кожне сотворіння залежить, це Бог, наш найвищий Пан, наш Сотворитель і Спаситель. І чи ж ми будемо вагатися ще посвятити Йому один день в тижни, що його Він Собі застеріг?

Чи ж тим, що Всевишній застеріг Собі один день в тижни, домагається Він від нас надзвичайних річей? Зовсім ні. — Він домагається лишень того, чого потребує наша людська природа. Чоловік не може безперервно працювати, бо вкоротці мусів би вичерпати свої сили. Наше тіло потребує спочати.

Та передусім наша душа потребує совокупитися, взнестися до Бога, почути Його науку. Через цілий тиждень занимається чоловік матеріяльними, дочасними справами. Коли ж знайде він час роздумати над страшним питанням вічности, коли в неділю принайменше не совокупиться, коли не пригадає собі, слухаючи Служби Божої, що Господь Бог сотворив його для себе, його відкупив великою ціною своєї крови?

Коли ж почуємо про ті важні правди для нашої душі, як не будемо слухати недільних наук? Коли ж отже задосить-учинемо тим пекучим домаганням безсмертної душі, як будемо занедбувати недільні обовязки?

А чоловік, що не святкує неділлі, скоренько впадає в матеріялізм і ним стягає на себе Боже прокляття. О, коли бачиться, як нинішня молодь легковажить собі недільні обовязки, як безжурні родичі самі дають в тім злий приклад дітям, або принайменше не цікавляться, в який спосіб діти виповняють той обовязок, то треба жахатися, боятися за них і боліти тому, що Господь Бог пригадає їм неминучо в якийсь спосіб н. пр. зісланням на них хрестів ріжного роду і докаже їм наглядно, що Він є їхнім найвищим Паном і що його приказів легковажити собі невільно. О, щасливі ті, що принайменше в тім часі зрозуміють це і навернуться до Нього.

Коли в родинах панує всякого роду безладдя, чи ж це не їзза нехтування неділлі?

Коли діти засмучують своїх родичів, стають причиною їхніх сліз і обходяться жорстоко з ними, це є теж в якійсь части Божа кара для родичів, що самі або разом з дітьми погорджували недільними обовязками!

Коли ж самі родичі переступають Божий закон, то яким чином можуть жадати пошани для себе від своїх дітей?

Погорджувати неділею значить зломити найголовніше і найосновіше право справедливости, значить відмовити Всевишньому того, що Йому належиться.

Господь Бог за добровільне і свідоме переступлення Свого ненарушимого закону завсіди карає. Він це робить з любови, щоби пригадати нам наші обовязки. І від нас самих залежить, чи зрозуміємо це.

Тому родичі повинні подбати про святкування неділлі. А старатися заховувати неділлю, після Божого закону, це для них практично признати ту одиноку власть над собою, якою є ніхто інший, тільки один Бог. Подбати про захованння неділлі, це для них зміцнити свою власну повагу, перед своїми дітьми.

Погордити ж Божим днем, неділею, це значить виставитися їм на найгірші наслідки не лишень зі сторони Божої, але теж і від дітей своїх котрих вони повинні не віддаляти, але зближати до Бога.

Проте не погорджуймо неділею! За ніщо в світі не збезчещуймо Божого дня, не занедбуймо в неділлю вислухати Службу Божу! Ніколи не привлащуймо собі Божого добра, бо неділля, це Божий день!

Пастушок Василько

"Що ти там робиш, Василько? Сидиш собі спокійно на високім камени і навіть не дивишся, що вовк може вилетіти з ліса і забрати якусь найгарнійшу мою овечку?"

"О, не бійтеся, дорога тіточко! Сам Господь Бог стереже ваші овечки тоді, коли я молюся!"

"Певно, певно, Василько.... але .... щож ти там тримаєш в руках замість доброго прута або батога, як то звичайно мають всі пастушки?"

"То молитвенник, дорога тіточко.... Я вже починаю відгадувати перші букви...."

"То все добре, Василько.... Певно, наука то пожиточна річ.. Я тобі не бороню учитися ані молитися.... Ти знаєш, що я тебе дуже люблю, але я хочу передусім, щоби ти був християнином і доб рим господарем.... а тепер, щоби ти добре пильнував мої овечки."

Василько тяжко зітхнув, замкнув свій молитвенник і положив його до кишені.

Тітка Тетяна вернула в село. Сама бездітна, поважна і чесна вдова, вона опікувалася Васильком—сиротою, що був її похресником. Для нього не була зла, але трохи забагато привязана до дочасних дібр не могла зрозуміти думок і бажань бідного Василька, що був у неї пастушком її овець. Не могла зрозуміти тих невинних сліз, що нераз спливали з його очий, як він отвирав молитвенник і вдивлявся в образок Розпятого Ісуса та рахував цвяхи, що прибивали до хреста руки і ноги нашого Спасителя.... Ах! Як він любив той образок Розпятого Ісуса!

Найшлася одначе одна добра душа, що розуміла Василька! То була Тереня, побожна і добра дівчина, донька богатого сусіда. Вона уміла читати в серцю бідного пастушка. Коли тільки виділа Василька, радо показувала йому букви в молитвеннику і учила його читати. І завдяки Терені, що розуміла долю маленького Василька сироти і розуміла його бажання навчитися молитися з книжочки, Василько скоро майже без ваганя міг читати молитви зі свого молитвенника. Цей молитвенник купили для Василька родичі Терені, бо й вони мали християнське милосерне серце.

Який добрий був Ісус для пастушка Василька!

*** ***

Одного дня приключилася для Василька дуже прикра подія!

Василько пас вівці своєї тітки на полонині далеко від села. Отворив свій молитвенник і вдивлявся в образ Розпятого, дивився на рани Ісуса, а слези як перли спливали з його невинних очий.

Задуманий, погружений в розважанню над ранами Христа, він навіть не завважив, що овечки порозбігалися далеко.... Не завважив, що тітка станула перед ним гнівна і лиха.... Гнів тітки виявився на верх і шалів як буря, що нагло зірветься і лютує.... Тітка вирвала молитвенник з рук Василька і подерла його на куски, які вітер порозносив далеко.... Ах, яке нещастя! Образ Розпятого Ісуса Христа тітка подерла також!

"Ох, тіточко, чому ви радше не роздерли мого серця?" — з болем сказав Василько.

Але тітка його не слухала. Вона пішла до овець, щоби їх зігнати разом і перед ніччу цілу отару загнати до дому.

*** ***

"Що ти тут робиш, маленький хлопчику, чого ти шукаєш між цим терням на цій мокрій земли? Ах, Господи! Таж подивися, хлопчику, як твої руки покровавилися від того терня!"

"Ах, то нічого, отче.... Коби я тільки міг найти ноги і одну руку мого Ісуса, бо вітер забрав їх десь далеко, дуже далеко...."

"Ноги і руку твого Ісуса? .... Я направду нічого не розумію, що ти говориш.... А зрештою тепер вже темно, нічого не видно, сонце зайшло вже перед годиною.... Треба вертати до дому, маленький...."

"О ні-ні! Не скорше верну до дому, аж найду кусники мого гарного образу!" — закликав Василько серед гірких сліз.

Відтак він розповів доброму священикови про невдоволення

тітки і про нещастя, яке вийшло з того.

Священик був зворушений цею побожністю хлопчини, його побожність могла захопити ангелів.

І що діється?

Вид, що може зворушити нас!

Старенький священик і маленький пастушок повзали по земли і серед тернини, відмовляючи Богородице Діво, шукали бракуючих кусників образочка, що їх закрила вечірня темрява, перед їх очима.

Так довго, дуже довго шукали оба в темряві, а тільки звізди світили ім. Але здається, що якийсь небесний ангел подавав їм ясніюче світло.... Нагло Василько закричав радісно:

"Вже маю! Вже маю!"

Він найшов останній кусничок улюбленого образочка.

Священик і пастушок вертали задоволені і щасливо в село. В селі розлучилися: священик пішов до свого дому, а Василько пішов до тітки....

** **

"Скоро, Васильку, скоро жени вівці на пасовиско! А жени їх поза-городи!.... Ах, Господи! Чи то не отець духовний ідуть сюди?.... Скоро, Васильку, скоро жени, щоби тебе не виділи отець духовний, бо ти в такім подертім убранню!...."

"Добре, тіточко, я слухаю вас!"

І пігнав Василько овечки на пасовиско.

** **

"Слава Ісусу Христу!"

"Слава на віки! Ах, яке щастя для мого дому, що отець духовний зайшли сюди!"

"Я зайшов до вас, бо хочу поговорити з вами про вашого вихованця-сироту Василька!"

"Чи то правда? Отець духовний хочуть говорити про Василька? О, він добрий, лагідний хлопчина, але з нього дуже злий пастух. От недавно тому десь запропастив мою найгарнійшу овечку."

"Певно, що то шкода вівці.... Але послухайти мене: Василько має инше призначення як бути звичайним пастушком.... Він має бути пастирем людських душ, він має бути священиком!"

"Хто, він? Василько?.... Невинна дитина!"

"Так, він ангел, ангел невинности!.... Я бажавби, щоби він пішов учитися на священика...."

"О, отче духовний, мені на це не спромогися.... Я не богата, не маю грошей...."

"Не журіться!.... А хто жадає від вас грошей? Віддайте мені дитину, а я постараюся вже про все!"

"Але хто буде пасти мої вівці?...."

"Найдете другого хлопця. Василько й так недобрий пастух для овець!"

** **

"Татусю! Чому то дзвонять так довго нині в церкві?.... Отворіть трошечки вікно!.... Той звук дзвонів такий веселий!....

"Будь спокійна, Тереню!.... Нині велика радість для нашого села! Нині перша Служба Божа о. Василія, котрого ми всі добре знали, як він бідний сирота був маленьким пастушком у своєї тітки...."

"Перша Служба Божа!.... О коби я могла піти на ню і вислухати її!"

"Ні, Тереню, ти дуже хора! Ти навіть не можеш рухатися сама на своїм ліжку...."

"О, Боже ласкавий!" — шепотіла Тереня. — "Він священик!.. Той бідний пастушок Василько вже священиком!.... Який Ти, Боже добрий, що його бідного і покірного підніс так високо!.... Я тепер можу вимрати.... Бог вислухав мої молитви.... Боже дякую Тобі, що Ти поміг йому стати священиком!.... Він покропить свяченою водою моє нужденне мертве тіло.... То буде нагорода для мене, що я навчила його читати з молитвенника!"....

** **

Св. Служба Божа скінчилася.

О. Василій благословив людий і стискав їм голови. Вони всі його добре знали, сироту, на ласці тітки Тетяни, пастушка її овець. Тепер з пошаною зближалися до нього і цілували його руку....

І Тереня скінчила своє життя того самого дня.... Побожна дитина богатих своїх родичів, в довгих терпіннях, через кільканайцять літ неначе прикована до ложа, переносила слабість і муки з любови до Ісуса Христа. Терпіла з Христом і для Христа! Тепер пішла по нагороду до Бога....

** **

В два дні пізнійше гомоніли довго церковні дзвони.... Але гомін їх не був веселий.... Вони звіщали, що тліннї останки Терені несено на цвинтар....

Ціле село взяло участь в похороннім поході. Всі знали, що Тереня мала добре, милосерне, чисте серце.... Домовину несло чотирох молодців, найблищі її свояки, за домовиною йшла її родина і молилася, а перед домовиною ішов о. Василій....

** ** **

О. Василій був добрим священиком. Часто можна було видіти, як о. Василій молився перед образком Розпятого Ісуса, тим самим образком, що колись був подертий на дрібні кусники.

Переповів з французького о. Н. Копяківський, ЧНІ

Відпусти

Відпуст се відпущення дочасних кар за гріхи, якого доступає чоловік коли в стані ласки сповнить певні Церквою приписані добрі діла.

Каючомуся грішникови відпускається кара вічна, кара пекла, але дочасні кари не завісди і не всі.. ..Їх мусить відпокутувати ту на землі через нещастя, терпіння, слабости, покуси, переслідування, як також через добровільні покаянні діла: молитву, піст, милостиню; або по смерти в чистилищи.

Марія Египетська (умерла 481 р.) через 17 літ вела розпусне життя; але відтак по навернению через 17 літ зносила серед пустині покуси, голод, спрагу, холод і спеку.

Відпуст подібно як амнестія—помилования.... Коли приміром злочинець засуджений на кару смерти дуже жалує свого поступку, начальник держави заміняє кару смерти на довголітню вязницю; але тому що в вязниці злочинець добре заховувався, начальник зменшає йому й ту кару або навіть дарує-відпускає.

Часом Бог відпускає каянникови частинно або зовсім дочасні кари за гріхи задля великого жалю або задля заступництва инших святих осіб.... Доброму розбійникови обіцяв Христос, що того самого дня увійде з Ним до небесного Царства.

Відпуст увільняє від дочасних кар, від терпінь, але лише від таких, котрі малиби бути для чоловіка карою за поповнені гріхи, але не від таких, котрі Бог зсилає для поправи чоловіка або щоби устеречи його від поновного упадку.

За поповнені гріхи Бог заповів Давидови скору смерть його дитини. Надармо засумований Давид постив і просив Бога о помилования дитини. (2. Царства 12).

Відпуст не увільняє також від тих терпінь, якими досвідчає Бог праведника, щоби йому дати більший степень вічної слави.... Без терпінь ніхто не буде спасений. Серед терпінь очищується душа як золото в огни. Серед терпінь праведний Йов показав свою любов до Бога. Навіть найсвятійша Божа Мати не була вільна від терпінь.....

Щоби доступити відпусту треба бути в стані Божої ласки. Хто є в стані гріха, то його добрі діла можуть лише причинитися до його навернення, але не до згладження дочасних кар.

** ** **

Церква дістала власть заміняти кари дочасні по поєднаннюся

грішника з Богом на покаянні діла або й зовсім їх відпускати. До св. Петра сказав Христос: "Що розвяжеш на земли, буде розвязане на небі." (Мат. 16. 19.); а до всіх Апостолів: "Що розвяжете на земли, буде розвязане на небі." (Мат. 18. 18.). Смертний гріх спиняє вступ до неба на завсіди: нічого нечистого не може ввійти до неба; а кари за гріхи спинюють також вступ до неба. Церква відпускає гріхи і кару вічну в Тайні Покаяния; а коли може більше, то може й менше то є може відпускати кари дочасні. Але коли Церква відпускає дочасні кари, то властиво нічого не дарує; то надолуження бере зі скарбу безконечних заслуг Ісуса Христа і Святих. А вартість заслуг Ісуса Христа є так велика, що перевисшає значно всі кари живих. А також зі заслуг Святих і з покаянних їх діл користаємо через відпусти.

** ** **

В перших часах християнства накладано каючимся грішникам в ціли згладження їх дочасних кар за їх гріхи публичні покаянні діла; часто однак замінювала Церков сі кари на лекші або навіть відпускала зовсім, коли каянник каявся або коли за нього вставлявся який мученик. Публична покута була виключенням з церковної звязи.... взборонений вступ до Церкви.... в деякі дні постити о хлібі і воді довгий час, залежно від великости провини.... Ті кари служили для поправи грішника, а не для покарання, тому Церква зменшала або й зносила ті покути. Бож і Бог зсилає кари не на покарання але на поправу грішника.

В пізнійших віках Церква позволила заступати ті покаянні діла милостинею, хрестоносними походами або паломництвами.

В нинішних часах позволяє заступати іншими добрими ділами а передусім молитвою і приниманням св. Тайн. Церква поступає як добра мати: мішає гірке лікарство з чимсь солодким, щоби дитина лекше зажила. Так через відпусти заохочує Церква до ревних молитов, до записанняся в побожні брацтва, до почитання мощів, до відвідування відпустових місць, до ношення побожних річий.. Мірило того то стародавна церковна практика.

Відпустових молитов є богато. Є ріжні, з ріжними відпустами. Є Хрестна дорога.. ..Вервиця.. Медалики чи образочки поблагословені через Папу або через священника, що має власть відпустити, хто їх носить або молиться до них.

Посвячені річи тратять відпусти, коли їх продається або позичається, щоби другі користали з них; але можна їх посвятити, а потім подарувати.

При хрестах привязаний відпуст до зображення Ісуса Христа.

Є відпуст повний і частний....

Повного відпусту уділяє звичайно Церква лише під тим услів-

єм, коли хто крім сповнених інших приписаних діл приступить до св. Тайн і відмовить в наміренню Церкви 5 Отче наш і 5 Богородице Діво.

Повний відпуст може осягнути той, хто є вільний від гріха і від всякої кари за гріх.

Є повний відпуст ювилейний; є повний відпуст папського благословення (при кінци місії, реколєкций..). Уславя до Папського благословення: сповідь, св. Причастіе і молитва в наміренню Церкви. Є в годині смерти.... В церковних товариствах є певні дні означені статутами....

Частний відпуст: приміром: перехреститися 50 днів; свяченою водою 100 днів. Звичайно і то означене при молитвах.

Відпустів кількох тисяч літ Церква не надавала ніколи, бо пречінь ніхто не жив в перших часах християнства, щоби міг так довго покутувати за гріхи на земли.

Означуванням часу Церков не зазначує цілком, кілько днів чистилищних кар гладить відпуст, бо се знає лише один Бог; Церква стверджує тільки о скільки днів або літ булаби скорочена покута після міри давних строгих покаянних кар....

Відпусти можна жертвувати за душі померших, але тоді коли самому їх доступається; хто хоче жертвувати в хосен другого, мусить сам буди в стані ласки, отже без смертного гріха.... Св. Франц Ксаверий каже: Хто хоче помочи бідним душам, мусить вперед подбати, щоби сам був свобідний від пекла....

Пожиточна це річ користати з відпустів.... То неначе легка і коротка дорога, щоби дійти до цілі.....

В одній годині у стіп Христа навчився я більше, ніж з усіх книжок через ціле життя. св. Тома з Аквіну

** ** **

Душею Католицької Акції повинна бути любов.
Папа Пій XI.

** ** **

Серце Ісуса вилікує людий з усіх терпінь і страждань.
Папа Пій IX. в листі до о. Шеваліє

** ** **

Вірте мені: чоловік, що шукає найперше царства Божого, ніколи не відчує, що йому бракує щось до його людського щастя.
св. Франц Ксаверий

** ** **

Наші діла мають тим більшу вартість, чим більшою є любов Божа, з якою їх виконуємо. Св. Франц Салєзий

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VI

Жебрак і Подорожний

(Дальше)

До цеї покірної місії, кажемо, призначили настоятелі Ґерарда. Вони були переконані, що ніхто в цьому так несправиться добре, як він. Ґерард посідав усі потрібні прикмети, щоби збудити в ближньому співчуття, милосердя й щедрість. Його скромний і покірний вигляд захоплював і мимоволі з'єднював йому серця всіх, що мали нагоду з ним приставати. Бувало нераз так, що особи, які іншому булиб відмовили милостині, Ґерардові давали зі щирого серця.

Вибираючись в дорогу жебрати милостині, кудиж мав він, зовсім природно, звернути свої кроки, як не до свойого родинного місточка Муро. Тут всі його знали від маленької дитинки. Тут всі були свідками його молодечої ревности в службі Богові — свідками неодного чуда. І хоч як правдивими є слова Христові, що "ніхто не є пророком у своїй вітчині," то на Ґерардові ці слова не сповнилися. Його краяни бачили, що він є славою для них, тож і приняли його, як правдивого святого.

Як лиш прибув до Муро, так сейчас вістка про його прихід лискавкою рознеслась по усім місті. Свіжою була ще для міщан память на місію, яку тому чотири роки давали Отці Редемптористи з Делічето, а теперішні співбраття Ґерарда. Всі старалися побачити його, поговорити з ним. Одні приходили о пораду в своїх клопотах, інші шукали в нього розради й потіхи в своїх терпіннях, знаючи, що він їх радо вислухає, зрозуміє, порадить і потішить. Вистарчило з ним раз було поговорити, щоби його сейчас полюбити, так то він умів статись всім для всіх, щоб всіх приєднати для Христа. Бо й справді, в усіх тих розмовах, в тім приставанню з людьми, не мав він іншої ціли, як лиш славу Божу і добро душ.

Приходили до нього і священики та заходили з ним в богословські розмови. На їх запити він так мудро і ясно відповідав що, як оповідає о. Танноя, усіх своєю мудрістю подивляв. Без сумніву, й вагання можемо сказати, що той дар мудрости одержав він від святого Духа, в нагороду за свою покору.

Колись він в покорі своїй хотів уходити за божевільного з любови до Христа так, що всі уважали його за божевільного, а тепер доказував він найвищчої мудрости. Хто чув його розмову, міг за-

кликати: "Слава Тобі, Отче, Господи неба і землі, що закрив це перед мудрими, а відкрив маленьким та вбогим."

Нераз, коли його навіть і здалека дехто побачив, то прибігав до нього, щоб хоч уцілувати його руку. І мимоволі приходять на гадку ті часи, коли то він ще був в дома і підчас великого посту вдавав божевільного до того степення, що малі уличники кидали на нього болотом і камінням та висмівали його, він був сказав: "Тепер ви глузуєтесь з мене, та колись цілуватимете мої руки." Пророчі ті слова брав тоді кожний за жарт, однак як вони дослівно сповнилися! Ґерард, однак, в своїй покорі, в жаден спосіб не бажав собі тої чести, яку йому віддавали. Але за його покору Господь знав його у всякий спосіб винагородити.

Через увесь час свого побуту в Муро Ґерард замешкав у монастирі Отців Францішканів. Перебуваючи в монастирі міг він тим легче заховувати монаше правило, чим колиб був замешкав в рідиннім домі. Вуйко його був у тім монастирі тоді настоятелем. Рідні своєї він однак не забував. Якщо кому хотів він бути духовою поміччю, то найперше своїм рідним. Одна з його сестрінок забажала вступити до монастиря. Ґерард був з цего надзвичайно вдоволений. Він постарався, що її приняли до монастиря Сестер Святого Спаса. Сам відпровадив її аж до Фодджія, де знаходився той монастир. По дорозі, палкими словами, що плили зі щирого серця, заохочував її до святости, щоби себе геть чисто віддала на службу Богові.

Сподобалось Богові зділати за посередництвом Ґерарда кілька чудів, підчас того, як цей перебував у Муро. Один молодець, що дуже любив Ґерарда, посвятився був ходити з ним по місті, щоби помагати йому збирати милостиню. Колиж одного дня він біг, спотикнувся, упав на землю і розбив собі голову. Кров обляла його і він лежав непритомний на землі. Батько цего молодця, який надбіг з Ґерардом, закликав з болем серця: "Вже всьо пропало! Він умре!" Ґерардові стало жаль молодця, який так дуже пожертвувався для нього, нагнувся над ним, зробив знак святого хреста на його чолі і сказав: "Це нічо, сину, це нічо." Сейчас молодець прийшов до притомности, встав цілком здоровий, начеб і нічого не було. Люди, які позбігалися на цю вістку, дякували Богові, що Він доказав через Ґерарда такого чуда, а для молодого монаха мали, від тої хвилі, ще більше поважання, начеб справді до великого святого.

Таку то силу мають у Бога святі, які всю свою надію й довіря покладають в Ньому, собі не приписуючи нічого лиш Богові.

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Богохульство проти Святих Угодників Божих і Образів

Як відносяться байбельники і всі інші протестанти до Пречистої, таксамо відносяться і до інших святих та образів. Ісус Христос розумів, що в Його Церкві з часом появляться сектанти отже про них Він сказав: "Мають очи та не видять і мають уха та не чують," бо в дійсности зневажаючи Святих, вони не розуміють, що роблять.

Вже від самих початків християнства, віддавано святим великі почести, а робили перші християни се так тому, бо бажав собі сего Христос. Він сказав: "Хто погорджує вами, Мною погорджує" (Луки 10-16). На се памятали вірні і тому, пише св. Кипріян, що умер в 258 р., перші християни записували старанно день смерти кождого мученика і що річно обходили памятку того дня.

Так само Христос виразно сказав: "Коли Мені хто служить.... пошанує його Отець мій" (Іван 12-26) а коли Бог його шанує, то повинні того шанувати також люди.

Задля Святих Бог дарує кару людям, се видимо з того, що коли би було в Содомі і Гоморі 10 праведних, був би не спалив Бог тих міст (1. Мойсея 18-32). Задля Йосифа благословив Бог цілий дім Путифара (1. Мойсея 39-5) а також задля заслуг царя Давида, захований Бог царство розпустному цареви Соломонови. Каже св. Письмо, що з огляду на вибраних, будуть скорочені дні суду (Мат. 24-22). Вибрані і праведні, се ті святі, що ними була проповідана правда Божа, або що терпіли за правду Божу.

Що святі мають велику ласку перед Богом, видно з того, що на їх просьбу Бог воскрешав навіть мертвих. Бачимо отже, що на просьбу св. ап. Петра воскресла Товита з Йопії (Діяння ап. 9, 40) а також уздоровлялись многі на його просьбу; про се читаємо в 3 голові Діян. ап. стих 6.

Віра перших християн до святих була так сильна, що куди вони переходили улицею, то виносили слабих і клали перед ними, щоби бодай їх тінь отіняла їх (Діян. ап. 5-15), а також одежу кидано з них на хорих і вони уздоровлялись від сего (Діян. ап. 19-12).

Так пише св. Письмо, а байбельники та всякі інші протестантські проповідники висмівають нас католиків за те, як ми почитаємо і шануємо святих.

Що таку велику ласку мають святі перед Богом, аби вони за нами перед Богом заступались, є цілком на місці. Коли Бог любить святих і на їх просьбу уздоровляє, а навіть воскрешає мертвих, як

вище ми виділи, то чому ми не мали би до них удаватися за посередництвом? Чи Хананка не одержала помочи для своєї доньки за посередництвом апостолів? (Мат. 15, 22-23).

Віддання чести святим, спливає на Бога, подібно як честь, відана генералам, спливає тим самим на цісаря.

Байбельники та всякі інші протестанти в поступованню до святих, є подібні до тих жовнірів, котрі би відмовляли честь і послух старшині, і на оправдання казали би, що лише цареви можуть віддавати послух і почесть. Вони не розуміють того, що коли ми католики молимося до святих, то тим ми не відказуємо молитву Богови, тільки через святих просимо заступництва перед Богом.

Коли ми шануємо і молимося до святих аби за нами заступалися (так робили перші християни, коли просили св. Петра про Тавиту, Діян. ап. 9-40) перед Богом, то тим самим повинні ми шанувати і їх образи. З пошани до Святих ми цілуємо їх образи та клонимося перед ними, бо на се вони заслугують, подібно як се роблять воякі перед портретом цісаря або прапором. Прапор заступає символічно державу і її славу, таксамо образ заступає символічно святу особу.

Держава наказує воякам за всяку ціну беречи на війні прапора, а коли полк утратить свій прапор, його розвязують. По протестантськи виходіловби, що прапора не потрібно боронити, бо він непотрібна річ, і є богато полотна, що можна з него зробити другий прапор.

Так само річ маєся з образами царськими, та інших визначних осіб. Задля віддання чести їх образам, віддаєся честь самим особам. Підчас революції палять зараз образи пануючих, а посім уже проголошують републику. Образи є шановані всіми клясами і всіми людьми всіх віків, а їх нищення є таке вражаюче, що, колиби, приміром жена викинула з хати образ свого мужа, чи навпаки, муж жени, то се уважалобися актом невірного супружа.

Образи святих були вже знані від самих початків христіянства. Св. ап. Лука був малярем і він малював Особу Спасителя і Пречистої. Вже апостоли употребляли образів в церкві; це видно з того, що ап. Павло до Галат пише: "О ви безумні Галати! хто вас очаровав, щоб ви не корились правді, перед котрих очима поперед був **прописаний** Христос, розпятий між вами (Галат. 3-1) З того виходить, що ап. Павло перед тим, ніж писав їм посланіє, вже був між ними і показував їм на образі Розпятого Спасителя. Навіть заховалось передання, що св. Вероника, коли подала хустку отертися Ісусови, коли Він двигав тяжкий хрест на Голгофту, на тій хустці образилося св. обличе Спасителя.

Байбельники і інші протестанти в відношеню до образів являються якимись чудаками. Христа вони люблять, а його образи ненавидять, у своїх церквах та хатах волять тримати на стіні змальованого кота, пса, та інші звірята, тільки аби не Христа, бо так роблять католики! Страшне дітвацтво.

Знаємо, що жадна школа не обходиться без образів. Підчас лекції професор викладаючи історію чи географію, приступає до мап і показує що приміром коло ріки Н., Генерал В. побив ворожу армію і знищив її. А тим часом на карті нема ані ворожої армії, ані ріки, ані генерала, там є тільки чорні смуги на кусинку папіру і ніхто проти сего не протестує. Картою професор помагає собі і ученикам, щоби легше розуміти предмет.

Те саме діється також з образами Бога, Спасителя чи святих. Коли вони є в хаті, се надає хаті христіянського характеру, а коли в церкві, так само. В образах бачить чоловік цілу історію христіянства і се підносить його духа. Се є наче одежа його віри, якою людина розуміє легше ті тонкости віри і свої стосунки супроти Творця світа!

Образів бажає собі сам Бог; це видимо з того, що Мойсеєви Він сказав, аби ангелами прибрав віко в кивоті, де находилися скрижалі з десятьма заповідями і Аронів цвитучий жезл (11. Мойсея 25, 18-22). Бог сказав, що в присутности ангелів буде сходитись з Мойсеєм. Се значить, що там де чоловік буде сходитись (при молитві) з Богом, місце має буди прибране відповідно до молитви і Бога. Звідси в церквах та хатах католицьких є образи, бо тут вони сходяться на молитву, або розмову з Богом.

Не лише тепер ріжні протестантські секти виступають проти св. образів, таке діялося і давно, але вірні не піддавалися їх ложній науці і шанують св. образи і до нині.

Найстрійшу борбу проти св. образів підняв був цар Лев Ізаврій грецький цісар, що боровся проти них і якій за почитання св. образів карав муками, увязненням, а навіть висиланням з краю. Святий Іван Дамаскин, що боронив св. образів, умер мученичою смертию, а також караний був остро за се саме Теодор Студит. Семий Вселенський собор, що відбувся в році 787 та собор в 842 р. в Константинополі були скликані переважно для того, щоби потвердити потребу почитання св. образів. Нема сумніву, що і тепер католицький український нарід буде вірний св. образам, як було його предки і не зверне ніякої уваги на злобні накиди протестантських проповідників на образу св. образів.

УВАГА:— Не можемо здержатися від того, щоби не звернути нашої ширшої уваги на зле понимання у відношенню до св. образів. Жиємо в Канаді, де доволі високо стоїть культура, господарство, промисл, торговля, школи, то що. Преса тут так сильно розвинена

як в жаднім краю. Часописів тут така сила, що, здається, в пересічнім місці є їх більше чим всіх часописів на всій нашій Україні за морем.

І щож ми бачимо в тих часописях? Крім друку, бачимо силу силенну ріжних образців. І питаємо мимоволі, чи не обманюють себе культурні Англійці тими образками? Колиж образок має бути нічо инше "лиш папір," то що за іронія, за блахман, за обман!

Одначе англійці не говорять, що образки в часописях не мають ніякої вартости. Инакше вони би їх не ставили в часописи і книжки, щей за них грубі гроші платили. Ставлять їх тому, що вони мають вартість. В пресі вживають образків всі протестанські секти, в глибокім переконанню о їх високій вартости. Але ті самі протестанти противляться образам св. Осіб, і, щоби св. образи нам католикам опоганити, говорять у відношенню до образів ріжні епітети, накиди, богохульства.

Церква без св. образів не булаби церквою, святим місцем. Увійдеш до протестантської церкви, то невідчуваєш в ній ніякої набожности. З стіни віє сум, понурість о самотнення немов находиться в якійсь дикій печері, де нічого більше нема тільки туга, за якою зараз має прийти смерть. І вони, ті протестанти хотіливби бачити щоби Українці також находилися замість у гарно прибраній церкві в духовній пущі.

Прямо дивно як і нема на се здорового пояснення, як то могло статися так, що культурний нарід а попав так низько у духовну пустиню і стратив густ до краси у своїй церкві і в пониманню богохульного почитання у вшановані св. образів?!

———o———

Питання і Відповіди

Питання: В якій мові було найперше написане св. Письмо?

Відповідь: Старий Завіт був по більшій части писаний по єврейськи. Крім того деякі части з нього були писані також по халдейськи, сирійськи або грецьки. Новий завіт був писаний найперше по грецьки, з виїмком Євангелії св. Матея, що була писана по єврейськи.

Питання: Прошу мені подати імена деяких святих, що колись були великими грішниками.

Відповідь: Св. апостол Павло, що переслідував християн; св. Петро, що три рази вирікся Христа; св. Августин, що будучи ще поганином жив у великих гріхах; св. Марія Магдалина, що була публичною грішницею; св. Маргарита Кортонська, що строго покутувала за свої попередні гріхи; св. Марія Єгипетська.... Всі вони відповіли ласці навернення, вели ревне покутниче життя а рівночасно по геройськи практикували чесноти. Пішли за голосом Божого милосердя, жили життям покути, каяння і жалю, оплакували минувші свої упадки, — і по смерти заясніли світлом святости у Божім царстві, в небі. Вони стали потішаючими взорами для бідних, нещасних грішників на земли. Вони неначе говорять до них: Покайтеся, а Господь буде милосерний для вас, як милосерним показався для нас!

Питання: Що то є нагода до гріха?

Відповідь: Нагода до гріха є яканебудь зовнішна обставина, що або задля особистої уломности склонює або веде когось до гріха. Такою обставиною-нагодою може бути якась особа, якесь місце, якась книжка чи часопис, якесь заняття, якась забава чи розривка.. Словом, всьо, що склонює або провадить до гріха, є нагодою до нього. Коли небезпека до гріха є певна або дуже правдоподібна, така нагода називається близка. Добровільно і без потреби наражатися або позіставати в близкій нагоді до гірха є вже гріхом. Господь Бог остерігає так: "Хто любить небезпеку, згине в ній!"

Питання: Чи я маю гріх, коли я забув відмовити мої вечірні або ранішні молитви?

Відповідь: Ні. Коли хто **забув** їх відмовити, не має гріха. Але налогово опускати свої молитви, то вже є гріхом.

Питання: Коли я замовив одну пару черевиків в компанії, а компанія через помилку післала мені дві пари, чи я маю гріх, коли затримаю обі пари, але плачу тільки за одну пару? Деякі люди говорять, що в такім случаю я можу задержати також другу пару.

Відповідь: Певна річ, що то булоби гріхом затримати також другу пару черевиків не заплативши за них. Люди, котрі говорять инакше, не мають слушности. Коли ви через помилку дістали дві пари черевиків замість одної, то за другу пару треба заплатити, бо ви не є власником другої пари, яка прийшла до вас через помилку.

——— o ———

Не є то легкою річчу молитися за ворогів; коли однак до цього є потрібне велике поборення себе самого, то більшою також буде й нагорода в будучім життю. св. Августин

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Св. Отець Пій XI. святкував 31 травня ц.р. 79 літня своїх уродин

В тім дні Св. Отець вислухав в базилиці св. Петра архієрейське Богослуження. Відправляв його кардинал Насоллі-Рокка, перший з пурпуратів креованих Піем XI. По Богослуженню св. Отець уділив благословення народови з балькону базиліки. Потім приняв на авдієнцію представників Католицької Акції, з цілого світу. У звязку з цим зіздом представників Католицької Акції відбулися їх спільні конференції для виміни думок про найважніші завдання Католицької Акції.

Львів у поклоні Митрополитові Кир Андресві Шептицькому

На закінчення Ювілею 70-ліття Впреосв. Митрополита Кир Андрея, в неділю, 10. травня, зійшлися до архикатедрального храму св. Юра процесії з усіх львівських і підльвівських церквів на спільне травневе Богослуження. Впреосв. Митрополит виголосив з балькону палати проповідь і поблагословив вірних. Потім молодь святоюрської парохії, кружок КАУМ, члени Будучности і дяківська бурса виконали святочну академію в честь Ювилята. Українське громадянство Львова й околиці взяло численну участь в цій всенародній маніфестації пошани й любови до нашого Митрополита.

Св. Отець таврує комунізм

В останніх днях уже вдруге доводилося Папі Пієві XI. забирати слово в справі боротьби з комунізмом. Тим разом було це на відкритті міжнародньої виставки католицької преси. Папа подякував за працю журналістам з 35 держав з Европи й Америки і з 53 держав з Азії, Африки й Австралії, зазначуючи, що нема на виставі представників із Совєтів і Німеччини. Головно підкреслив відсутність католицьких журналістів з совєтського царства, де зруйновано релігію. Про Німеччину сказав, що там штучно помішано політику з релігією й через те там переслідують католицьку пресу. Папа натаврував гостро комунізм і зазначив, що той, хто є проти Бога, не може вдержатися.

Священик, бувший жид, про соціялізм

В "Газеті Косьцельній" є цікава стаття жида-вихреста і б. пепесівського діяча, а тепер римо-католицького священика о. Юліяна Уншліхта. Про соціялізм і жидівство він так пише:

"Нема сумніву, що соціялізм без Жидів був би можливий, але напевно не мав би без них ані такого величезного всесвітнього розмаху, ані такого забобонного культу для юдаїзму, ні так виразно спрямованої акції проти Церкви.... Соціялізм зі своєю матеріялістичною тенденцією відповідає до певної міри релігійній концепції юдаїзму, що шукає в дочасних користях розвязки найважніших питань людського духа. Звідси жид видається більш природним представником соціялізму, ніж не-жид. Лучність соціялізму і юдаїзму стає нерозривна. Один спішить другому з допомогою вразі небезпеки."

Чоловікові, що вийшов з жидівського і соціялістичного середовища, і став священиком, можна повірити на слово, що знає добре те, про що пише.

Чудесне уздоровлення дитини

Французька телєграфічна агенція Аваса з 12. травня повідомляє: Віруючі католики масами йдуть то італійського села Новара, щоб побачити 9-літню Шарлоту Томассіні, чудесно уздоровлену в неділю, 10 травня. Та дівчина була спараліжована на обі ноги від попечення, коли мала 18 місяців.

В неділю відправлялося в тій місцевости урочисте богослуження в честь чудотворної Матери Божої в Люрді. Коли епископ благословив вірних, нагло дівчина стала на свої ноги, побігла наперед процесії і впала до ніг епископові, дякуючи Божій Матері за чудесне уздоровлення.

Нові навернення в Англії

Цілий англіканський монастир приступив до католицької Церкви. Монастир той лежить коло місточка Фарнгам. Бувші англіканські монахи приймили правило св. Венедикта. Подія ця викликала в Льондоні велике враження.

Руйнують церкви і костели в СССР

З Одеси прийшли вісти, що совітські власти рішили збурити всі церкви і 4 костели в Одесі. Петропавловську церкву вже висадили динамітом. Тепер приготовляються до висадження в воздух одеської катедри й інших святинь. В Ростові над Доном збурено 4 церкви. В Петрозаводську висадили церкву та на тім місці урядили площу. На тій площі будують памятник большевицькому ватажкові Кірову. Кошти бурення святинь дуже великі. Напр. бурення церкви св. Спаса в Москві тривало довше як рік і коштувало поверх 3 міліони рублів.

"Апостольська Круціята Сліпих"

відбулася в Парижі на Монмартрі. На ту зворушливу церемонію прибули сліпі з цілої Франції. Підчас тихої Служби Божої маси сліпих приступили до спільного св. Причастя. Потім сліпий священик при помочі іншого священика відправив торжественне Богослуження. Літургічні співи виконали також сліпі. На богослуження прибув апостольський пронунцій, кардинал Маліоне.

Відважний Епископ

Підчас останнього налету італійських літаків на м. Гаррар в Абісинії 79-літний католицький епископ А. Жаросо, апостольський вікарій країни Ґалля, відправляв Службу Божу. Хоч кілька бомб пробило дах церкви, він відійшов від престола аж по скінченню Служби Божої.

50 літ місійної праці на далекій півночі

Населення альбертійського місточка Атабаски пращало католицького місіонаря о. Демаре, з Чина Облятів, який 50 літ провів безупинно на місійній праці між Індіянами й Ескімосами на Далекій Півночі. Він побудував богато церков і каплиць та оснував місточко Ґруард. Знеможений трудами й віком, о. Демаре доживатиме віку в Едмонтоні.

Наслідки сектанства в Ґаличині

В селі Дорогові, повіт Станиславів скоїлася дуже сумна подія: під впливом агітації кількох безвідповідальних одиниць там поширилось сектантство, т. зв. "баптизм." Кількадесять осіб з того села і околиць зійшлось до одної хати, де мало відбутись зібрання "баптистів." Ці сектанти зачали зневажати селян, які вертали з церкви і викрикати, що вони вертають "з хліва як вівці". Обурені хлопці греко-католики оборонялись проти напастий сектантів. Прийшло до бійки, в якій було ранених 8 осіб. Один з поранених лежить у лічниці й бореться зі смертю. Ось до чого доводить сектанство в пору, коли нам треба в релігійних справах єдности і пошани духовної власти.

Релігія тріюмфує

Провідник большевицьких "безбожників" Ярославський містить на сторінках "Молодої Ґвардії" статтю, в якій пише: "Буржуазні тенденції в господарстві ми зруйнували дуже скоро, але боротьба з релігією натрапляє на великі перешкоди й труднощі. Релігійні організації виявили велику життєдатність. Не зважаючи на всі зусилля комунізму, в самій Совітській Росії є тепер 40,000 релігійних громад, в яких є найменше 800,000 активних членів, що ширять релігійний світогляд. Це справжня армія, до якої нажаль належать часто не лиш "кулаки," але й робітники з "колгоспів."

Страшне зізнання на смертній постелі

Зі станиславівського повіту повідомляють: Михайло Масний, господар із села Сивка, небезпечно занедужав. А що совість його дуже гризла, покликав він свідків і зізнав перед ними, що в 1934 р. замордував і ограбив повернувшого з Канади Івана Кордилюка. Ще перед тим у 1920 році убив він і ограбував двох Жидів пачкарів. По тім зізнанні Масний помер на руках сина. Він полишив значний маєток, до якого матимуть претенсії рідні убитих.

Археольоґічні розкопи в надвірянщині

Др. Яр. Пастернак, дир. Музею Н.Т.Ш., перевів розкопки на поганськім цвинтарі з 3-4 ст. по Христі у Переріслі коло Надвірної і знайшов богато цінного матеріялу до вияснення поганського хоронення померших.

Нагробник св. Івана Євангелиста

Американський археольоґ Джордж Ламса, відцифрував у вашинґтонському музею напис на колюмні, яку відкопано торік серед руїн синаґоґи в Капернаумі. Є це, як каже др. Ламса, нагробник св. Івана Євангелиста. Напис виритий в арамейській мові, якої вживали за часів Ісуса Христа мешканці Галилеї. Ця мова збереглася досі без змін серед 22,000 асирійців у горах Курдистану. Др. Ламса каже, що Христос говорив по арамейськи і на цій мові виголосив свою першу проповідь у Капернаумі.

Релігійно-моральні курси для поліції

В Будапешті відбувся недавно релігійно-моральний курс для мадярсько-державної поліції. Висліди того курсу дійсно гарні. В Квітну Неділлю відбулося спільне св. Причастя поверх 2 тисяч поліцаїв. Службу Божу відправив апостольський нунцій архиепископ Ангельо Ротта.

Цікава кара

Кару ту присудив один суд у Англії. Прилапали одну дівчину, що крала суконку зі склепу. Призналась, що конче хотіла піти на баль, та не мала бальної суконки. Поставлено її перед суд, і суд видав такий засуд: Дівчині забороняється цілий рік танцювати, щоб відвикла від злих налогів. — Дивна кара!

Здалабся й у нас на декотру така кара, а може ще й довша. І то не так за злодійство, а радше ще за більшу пустоту. Не одну врятувалоб воно від пізнішого лиха а й гірких може сліз!

Празник св. Юрія у Львові

відбувся цього року при великім здвигі народу. Вже напередодні прийшло богато селян, навіть з дальших околиць, до Львова. У храмовий день св. Юрія, рано, коло 20,000 народу залягло подвіря і площу св. Юра. Архієрейську Службу Божу відправив Преосв. Кир Іван Бучко в асисті вищого духовенства. Співав гарно хор богословів. Відповідну проповідь виголосив о. В. Величоський, Редемпторист. Увесь час підчас Служби Божої українська стиґматичка Настя Волошин, збирала з тацою на віднову храму св. Юра. Після Служби Божої Ексц. Митрополит поблагословив з балькону вірних на подвірю. Хор відспівав многолітствія, а нарід привитав появу Князя Церкви довготревалими оплесками.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Учитель виясняє ученикам, що то є предмети прозрачні, почім звертається до них, щоби подали примір.

Встає Петрусь і подає примір:

— Драбина, прошу пана професора.

"Я не годую неробів," сказала хазяйка до прохожого безробітного, який просив, щоби дала йому з'їсти.

"Пані не потребують мене годувати," відповів безробітний спокійно. "Лиш дайте щобудь з'їсти, а я сам себе нагодую."

Павлусь, який добре не навчився географії:

"Пане професор, я знаю імя того міста про яке питаєте, — воно мені на язиці, лиш я не можу його вимовити."

Професор, недовірчиво: "Ану покажи мені свій язик."

Іван: "Сам не знаю, що робити: купити фарму чи авто."

Панько: "Купіть фарму, заморгечуйте її і купіть авто. Так будете мати і одно і друге.

Батько до сина, що перепав в річних іспитах: "То ти, нездаро, знова перепав в тім самім предметі?"

Син: "Ну, щож я міг порадити, коли вони дали мені ті самі питання."

Дяк (до Матвія, котрий за довго тягнув "Господи помилуй"):

— Чому ви, Матвію, не кінчите разом з нами?

Матвій: — Або я з вами зачинав?

——— o ———

Гість: — Вейтер! Я вже не можу довше чекати на замовлену перед пів години телячу голову.

Вейтер (чемно): — Ах, даруйте, добродію, я думав, що ви її маєте вже від давна.

———=o=———

— Чи ти, Івасю, маєш брата?

— Так, маю одного.

— Тільки одного?

— Алеж так! Одного одніського!

— То дивне! Я поставив таке саме питання твоїй рідній сестрі, а вона відповіла мені, що має двох братів.

———=o=———

БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА СЛУЖБИ БОЖОЇ

Служба Божа це та сама жертва яку Ісус Христос приніс на Хресті, з тою ріжницею що хрестна жертва була кровавою а жертва яку приносимо на Службі Божій є безкровна. Вартість її є однак та сама.

Якщоб так ти, брате, міг був бути присутним на горі Голгофті і на власні очи бачити умираючого Ісуса, з якою то побожністю ти бувби глядів на цю Жертву!

Ти маєш і тепер це саме щастя бути присутним на цій самій Жертві кождийраз що ти є на Службі Божій.

Жертва Служби Божої є установлена на це, щоби Богові віддавати честь, бо коли, руками священика, приносимо Йому в жертву Його власного Сина, ця Жертва приносить Йому більше слави чим колиб жертвував Йому життя усіх людий і ангелів разом.

Жертвою Служби Божої ми можемо надолужити Богові за наші гріхи і провини.

Жертвою Служби Божої можемо найкраще подякувати Богові за одержані від Нього дари і ласки.

Жертвою Служби Божої, вкінці, можемо найскорше випросити у Бога цего чого потребуємо. Служба Божа це найкраща просьба, найуспішніща молитва.

• •

Тому, якщо ви потеребуєте якої ласки або помочі Божої; якщо хочете подякувати Богові за отримані ласки; якщо хочете помогти вашим дорогим померши, які можемучаться в чистилищи і чекають на ваші молитви,—то наймість Службу Божу, або у вашого отця пароха, або пришліть до нас, на адресу:

THE UKRAINIAN CATHOLIC MISSION
Catherine St. ——o—— Yorkton, Sask.

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ

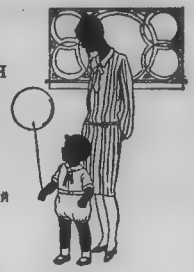

Позвольте Нам Зняти її

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 159. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

Dr. W R. Watchler
ДЕНТИСТ
Екс-Рей і Ґазові Прилади
Ручимо за Вдоволення
Phone 209 *BROADWAY* *YORKTON, SASK.*

"НАЗНАЧІТЬ КОЖДИЙ ГРІБ"

Yorkton Monumental Works
H. W. Vaughan

Спроваджуємо і виробляємо Нагробні Памятники найліпшої якости. Виробляємо хрести: вирізбюємо написи в усіх мовах. Маємо на складі богато викінчених річий нашого виробу. Зайдіть до нас і спитайте про ціни.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.
Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice
CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:
THE UKRAINIAN MISSION
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Радуйся Царице Мати Милосердія — Лист з Галичини — Чи Біблія Спасає? — Успення Пречистої Діви Марії — Минули Дні, Настали Спомини — Життя св. Герарда — З Церкви і Світа — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ

1.—С. Макрини прп. Дія прп.
2.—Н. 9 по Сош. † Ілії прор.
3.—П. Сил. Йоана прп. Єз. пр.
4.—В. Марії Магдалини Мрнс.
5.—С. Трофима і Теофіла мч.
6.—Ч. †Бориса і Гліба мч.
7.—П. †Усп. св. Анни
8.—С. Єрмолая свщм.
9.—Н. 10 по С. †Панталей вмч
10.—П. Прохора і др. ап.
11.—В. Калиника мч.
12.—С. Сіли і др. ап.
13.—Ч. Пр. Пр. Ч. Хр. Евд. прв
14.—П. Макав. пр. (Спасівка)
15.—С. Перен. мощ. Стеф. првмч
16.—Н. 11 по С. Іс., Дал. і Фав.
17.—П. 7 мол. в Ефезі
18.—В. Пр. Преобр. Евсигнія мч
19.—С. Преображення ГНІХ
20.—Ч. Дометія прпмч.
21.—П. Еміліяна еп.
22.—С. †Матея Апостола
23.—Н. 12 по С. Лавр. арх. і мч.
24.—П. Євила і арх. і мч.
25.—В. Фотія і Аникити мч.
26.—С. Отд. Преобр. Макс. ісп
27.—Ч. Пред. Успення Міхея пр
28.—П. Успення Пр. Д. Марії
29.—С. Перен. Нерук. Образ Г.
30.—Н. 13 по С. Мирона мч.
31.—П. Фльора і Лавра мч.

УСТАВ НА СЕРПЕНЬ

2.—Нед. 9 по Сош. і Прор. Ілії:— Всеночне. Глас 8; ев. утр. 9. На літ. Тропар воскр. Ілії і кондак воскр., Слава кондак Ілії І нині: Богородичен. Прокімен воскр. і Ілії. Апп. з. 128 і 57; ев. Матея з. 59 і Луки з. 14. Причастен на "Хвалите" і Ілії.

9.—Нед. 10 по Сош. †Великом. Пантелеймона:— Глас 1; ев. утр. 10. На літ. Троп. воскр., Пантелеймона і кондак воскр., Слава: кондак Пантелеймона, І нині: Богородичен. Прор. і Прич. воскр. і Пантелеймона. Апп. з. 131 і 292; ев. Матея з. 72 і Йоана з. 52.

16.—Нед. 11 по Сош:— Глас 2; ев. утр. 11. На літ. ап. з. 141; ев. Матея з. 77.

19.—С. Преображення Господне:— Всеночне. На утр. еванг. Луки з. 45. На літ. ап. з. 65; ев. Матея з. 70. По Службій Божій благословеня овочів.

23.—Нед. 12 по Сош.:— Глас 3; ев. утр. 1. На літ. Тропар воскр. і Преображення, Слава: кондак воскр., І нині: кондак Преобр. Прок. і Прич. воск. і Преобр. ап. з. 158; ев. Матея з. 79

28.—П. Успеня Пресв. Богородиці:— Всеночне. Еванг. утр. Луки з. 4. На літ. ап. з. 240. Ев. Луки з. 54. По Службій Божій свячення зілля.

30.—Нед. 13 по Сош.:— Глас 4; ев. утр. 2. На літ. Тропар воскр. і Успення, Слава: кондак воскр., І нині: кондак Успення. Ап. з. 166; ев. Матея з. 87.

Спасівка від 14 до 27 серпня включно

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 8 — Лист за Серпень — 1936

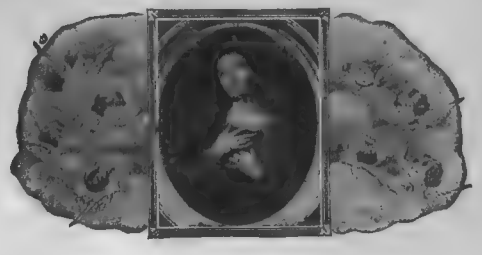

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. В. Корба, ЧНІ.)

О! Дорогий брате! Що то за щастя буде для тебе, коли покажеться при смерти, що ти злучений з Матірю Бога тісним вузлом любови. "Вязи Її це завіси спасенні" (Сір. 6. 31). Звязатися з Нею любою є спасенним вязанням а також запевненням спасення. В останніх хвилинах твойого життя знайдеш в ньому відпочинок. Вона дасть тобі в годині смерти засмакувати блаженного спокою, який буде початком твойого вічного спокою і щастя. Отець Бінетті наводить слова одного умираючого приятеля: "Колиб ти отче знав, якої то потіхи дізнається в годині смерти на згадку, що ціле життя служилося по можности якнайвірніше Пречистій Діві Марії, тиб незвичайно потішився. О! Я не годен висказати тої радости, яка огортає моє серце. В таких чувствах умирав і отець Суарез, який мав до Пречистої Діви Марії таку набожність, що як сам говорив — віддавби був радо усю свою науку, (а був він найбільш ученим свойого часу) за заслуги одного Богородице Дівo. Умираючи заявив він, що ніколи не виображував собі, щоби можна було так солодко вмирати.

Подібної насолоди дізнаєш і ти побожний читачу. Так і ти радіти меш в хвилі смерти, якщо будеш могти собі сказати,

що ти любив найласкавішу Матір. Вона щедро нагороджує своїх вірних слуг які Їй ревно служили: відвідували Її святі образи, відмовляли вервицю, на Її честь постили, а що найваж ніше, складали Їй подяку, величали Її доброту і поручалися Її найсвятішій опіці. Такої потіхи дізнаєш, навіть хоч би ти прожив був якийсь час в грісі, коби ти лиш повстав з упадку і від тепер вірно служив Богу і Марії, Пані так ласкавій і так щедрій. В тяжкім положенню твоєї останньої години, серед покус, якими тебе обпаде завзятий ворог твоєї душі, намагаючись привести тебе до розпуки, Вона Марія скріпляти ме тебе і так благою окажеться, що сама поспішить тобі на поміч.

Святий Петро Дамян оповідає цікаву історію свойого брата Мартина. Одного разу Мартин мав нещастя впасти в тяжкий гріх. Покаявшися пішов він перед престіл Матери Божої, щоби пожертвуватись на Її невільника. Повісив на шию грубий шнур на знак підданства і почав молитись: "О Пані моя, Зеркало чистоти! Я бідний грішник образив Бога і Тебе нарушуючи святу чистоту. Щоби однак надоложити за мою тяжку провину, жертвуюся Тобі, як невільник. Ось я у Твоїх стін. Від нинішнього дня віддаюся Тобі на службу. Змилосердися наді мною, не відкидай мене, хоч як я віроломний. По сих словах положив на степенях вівтаря велику суму гроший, яку зобовязався платити щороку, як підданчий довг невільника зглядом своєї Пані. По якімсь часі Мартин лежав смертельно хорий. Встаньте усі встаньте — закликав він одної днини до тих що його окружали — поздоровіть Пресвяту Богородицю. А по хвилі, немов затоплений у якесь явище додав: "Царице Небес, яка Ти ласкава, що зволила відвідати мене. Твойого бідного слугу. Благослови мене благаю Тя моя Владичице, не дай мені пійти на вічну погубу." Тогді увійшов до кімнати його брат Петро, а умираючий розказав йому, як то Пресвята Діва його поблагословила. Лиш боліло його те, що присутні не повстали й не поздоровили Богороциці. По кількох хвилинах Мартин уже не жив.

Так дорогий читачу. Такою буде і твоя смерть, якщо ти будеш вірний Богу і Марії. Хотяйби трафилося, що ти давніше ображав Бога, Вона всетаки виєднає тобі блаженну смерть. А якщоб ти, перенятий великим страхом з причини твоїх давних гріхів, почав хитатися в надії, Вона буде при тобі, щоби додати тоді відваги, як це вчинила колись графови Альзації Адольфови. Оповідають старинні хроніки чина ОО. Францішканів, що той граф покинув був світ і вступивши до монастиря, дуже ревно служив Пресвятій Марії. При кінці, однак свойого життя пригадав собі давне своє поступовання, а згадавши на Божий Суд, почав у великий страх та почав сумніватись в спасенню своєї душі. Тоді Пресвята Богородиця, яка безнастанно чуває над кожною Їй відданою душею, явилась йому, окружена множеством ангелів і святих та потішила його словами: "Дорогий Адольфе, чого боїшся смерти? Тиж пречінь моїм. На ті слова повний спокій завитав до душі побожного монаха-слуги Марії.

Не упадаймо отже на дусі. Надіймося сильно, що Марія прийде в годині нашої смерти, скріпить нас і потішить своєю присутністю, якщо ми будемо Їй служити з любовію протягом життя, яке нам ще остає.

То є ласка, яку Пресвята Діва обіцяла одного дня святій Мехтильді. При усіх, що мені вірно служать — сказала Вона тій святій — бажаю, як найлюбійша мати, бути присутною в годині їх смерти, щоби їх потішити і додати відваги.

О що за щастя, тішитись присутністю самої Царици Небес! Що за щастя почути від Неї слово потіхи й заохоти у тій критичній хвилі, від якої залежатиме ціла наша вічність! А однак це є ласка, якої прикладів масмо несчисленне множество. Крім вище згаданих прикладів богато можна подибати по ріжних творах. Тої ласки достушили: свята Кляра, св. Кляра з Монтефалько, св. Тереса, св. Петро з Алькантари, і много много інших. Святий Кассет пише що свята Маріянна з Уоґнії бачила Пресвяту Діву при смертній постели одної вбогої вдовиці з міста Вилемброку. Бачила, як Пресвята Лікарка прекрасним вахлярем охолоджувала їй страшний жар горячки, який терпіла хора, а солодкими словами злагіднювала душевні муки, розвіваючи навіть усяку тінь неспокою.

Святий Йоан прозваний Чоловіком Божим, бачучи свою останню годину життя, заємутився дуже тим, що Пресвята Марія за нього забула. Нечайно явилась Вона йому і немов докоряючи йому за нетерпеливість промовила лагідно: "Тепер надійшла хвиля в якій я звикла не відступати від моїх вірних слуг." Немов хотіла тим сказати: "Дорогий Йоане! Чи ти думав, що я забула за тебе? Чиж не знаєш, що то є річ неможлива, щоби Я опустила котрого з моїх слуг і то в найтяжчій хвилі їхнього життя — в годині смерти. Я не прийшла скорше, бо час ще не був на це. Тепер уже прийшов і ось Я готова, щоби тебе забрати зі Собою. Ходім до неба. Вкоротці по тім святий умер, а його душа полетіла до неба, щоби там на віки складати подяку своїй найласкавішій Царици.

ПРИКЛАД

Одного пароха закликали до умираючого. Був це якийсь богатий чоловік, якого життя пригасало. Хата прекрасна, помешкання вигідно уложені, повно кревних та знакомих, які прийшли попращатись в останнє з умираючим. Але коло ліжка доглянув парох і злих духів, які чигали на душу конаючого. Сумно стало парохові, коли стрінув серце умираючого закамяніле й нерозкаяне. Умираючий і нехотів чути про спо відь. Умер нерозкаяний. Підчас того таки, як парох старався розположити до покути, повідомили його, що умирає якась убога жінка. Вислав туди свого сотрудника. Коли той прийшов зі Святими Тайнами до дому тої недужої, остовпів з дива. В хаті панувало крайне убожество. Хора лежала на якімсь жму ті перетертої соломи. Нігде ні меблів ні жадної обстанови. Однак дивне надземне світло наповняло кімнату посеред якої стояла пречудна якась пані схилена над конаючою і обтирала передсмертний піт з її чола. Пізнавши небесну Паню, священик не смів зближитись. Однак Пресвята Діва прикликала його й просила приготовити недужу на смерть. Вкоротці по сповіди убога жінка померла віддаючи душу на руки Марії.

МОЛИТВА

О найдорожча моя Мати! Яка смерть чекає такого грішника як я! Уже тепер, як прийде мені на думку та страшна хвиля, в котрій прийдеться мені опустити той світ і стати перед Божим судом і коли подумаю, що я стільки разів сам вписав, несчислимими проступками, вирок вічного прокляття, то дрожу цілий, перераженний і боюся за своє спасення. О Маріє! В Крови Твойого Сина і в Твоїм посередництві ціла моя надія. Ти Цариця неба, Володарка цілого світа, Ти Мати самого Бога. Ти вивищена до самого вершка, а Твоє вивищення не віддалює Тебе від мене, навпаки, воно спричинює, що Ти тим більш милосердишся над нашою нуждою. Достойників сего світа гідність і вивищення вихає в гордість, так що не хочуть навіть говорити до своїх давних приятелів, які остали в нищому степені. Але таким не є Твоє найласкавіше і найніяхотніше серце. Де лиш більшу догляне нужду, там сильнішу несе поміч. Хтоб Тебе не візвав, сейчас спішиш на ратунок. Що більше, Твої ласки випереджують наші просьби. Потіш мене Твоїми добродійствами. О! Нехай буде благословенна Божа доброта, що получила у Тобі так взнеслий вершок гідности й почестий із так незмірним до нас милосерддям,

таку велич із такою любовю. Складаю за це безнастанну подяку Божому Провидінню і тішуся тим немов власним щастям, бо щастя моє покладаю ціле у Твойому щастю. О Потіхо сумуючих потіш мене сумного й пригнобленого, Тобі я поручаюсь. Мене мучать викиди совісти обтяженої множеством гріхів. Непевний я, чи плакав я, як слід за всі мої провини. Бачу, що усі мої діла несовершенні й поповані. Пекло вичікує моєї смерти, щоби мене сейчас оскаржити перед судом Найвищого. Зневажена Божа Справедливість домагається задосить учинення. Мати моя, щож станеться зі мною нещасним? Загину марно, якщо не поспішиш мені на поміч. Тиж не хочеш моєї загибелі. О Пані найласкавіша, випедпай мені правдивий жаль за гріхи, випедпай мені сили, щоби я поправився і посвя тив решту днів моїх на виключну службу Богові. А коли прийде остання хвиля мойого конання, не відступай тогді від мене моя Надіє, моя Мати. Більше, як коли, тогді спомагай мене і підтримуй, щоби я не впав в розпуку на вид моїх премногих гріхів, які покладе мені діявол перед очі.

Пані, прости мою велику сміліть в молитві, бо прошу Тебе: прибудь тогді сама потішити мене Своєю присутністю. Стільки душам випедпала Ти сеї ласки, не відмов її і мені нещасному, що найбільше її потребує. Велика, що правда моя зухваліть, але ще більша Твоя доброта, яка так сказатиб змушує Тебе вишукувати найнужденніших, щоби їм помогти. В тім і ціле моє довіря. Нехай буде більшою похвалою для Тебе, що Ти вирвала засудженого з пащі пекольної і завела до Твойого царства, де сподіваюсь складати Тобі вічну дяку й похвалу, й любити Тебе на віки. О Маріє, вижидаю Тебе не позбав мене, благаю тої потіхи. Нехай так станеться. Амінь.

В молитві просимо Бога о ласки; у Службі Божій змушуємо Його, щоби нам їх уділив.

св. Филип Нерій

* * *

Господь Ісус не жадає великих діл, але жадає тільки відданнася Йому і вдячности.

св. Тереня від Дитятка Ісус

* * *

Нехай світ почує наш клич; нехай всі поспішать на ратунок душ, котрі відкупив Господь Ісус, а котрі йдуть на погубу у своїх блудах і варварстві.

Папа Пій XI.

Лист з Галичини

До хвальної Редакції "Голосу Спасителя" в Йорктоні:
Дорогі наші Земляки і Землячки!

Спасибі Вам за Ваші щедрі жертви на розбудову церкви в Тернополі. Хоч далеко Ви від нас за морем, та серцем, душею Ви близько. Найкращий доказ цього, це Ваша жертвенність. Своїми лептами причиняєтесь до розбудови святині, що на неї Тернопіль і ціла околиця ждали вже кількадесять літ і немогли діждатися. У нашому місті були до тепер тільки три малі церковці (радше каплиці) що ніяк не могли помістити чисельного греко-католицького населення. Стиск у тих церковцях на більші свята був такий страшний, що слабші люди вмлівали, а сильніші, пробуючи на силу пробитися крізь товпу, з подертою одіжю і повириваними ґудзиками виходили з церкви. Богато вірних мусіло в часі відправ стояти на дворі, бо не було для них місця в церкві. Колиж наставали морози чи дощі, ті люди з болем серця мусіли відходити без відправи домів і так поволи відлучувалися від своєї церкви і від свого рідного обряду, та з часом відрікалися свого народу.

Не диво отже, що велика радість запанувала серед тернопільських Українців, коли побачили, що розбудовується нова велика, простора святиня, яка помістить в троє стільки людей що до тепер. А буде вона не лиш велика але й гарна! Чотири нові копулки є правдивою окрасою цеї побільшеної церкви.

Примір Вашої жертвенности заохочує богатьо й наших людей причинитись до розбудови монастирської церкви чи то грошевими датками, чи будівельним матеріялом чи навіть працею своїх рук.

Тож прийміть за це, Дорогі Земляки й Землячки, щиру подяку в імени всіх, що користати муть з розбудованої свято-успенської церкви, прийміть також і заяву, що в молитвах своїх ніколи Вас не забудемо.

Тернопільські ОО. Редемптористи

П.С. — Високопреподобний Отче Ігумене! Щиро дякую Вашій преподобности за ласкаву пропаганду в користь нашої церкви. При нагоді напишемо трохи обширіше про неї до "Голосу Спасителя".

Поручаюся ласкавим молитвам, остаюся в І. М. Й. А.
слуга Вашої Преподобности
о. В. Породко, ЧНІ.

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Про хрест і свячену воду

Як байбельники і взагалі всі інші протестанти розуміють справу віри, як ми бачили в попередних уступах, вони так само зле розуміють значіння хреста і свяченої води.

Старий Завіт є підставою Нового Завіта, на се годяться всі християнські віри і тому навіть св. Письмо є зложене зі Старого і Нового Завіта і є в однаковім пошанівку. В нім міститься прообраз Ісуса Христа, місце і час Його приходу, а також значіння хреста. Именно читаємо, що Бог сказав Мойсеєви, аби зробив хрест і завісив на него мідяного вужа і хто споглядав на хрест, той не умирав від зміїв (Мойс. 21—9) (1) а також, коли на війні з Амаликитами Мойсей держав витягнені руки, на вид хреста, Жиди подужували Амаликитів, коли-ж опускав, Амаликити подужували Жидів. (2 Мойс. 17—11). А ще яснійше про хрест сказав Бог пророкови Езекиїлові, що при суді Божім ті спасуться від смерти, котрим ангел на чолі зробить знак хреста (Езек. 9—4). (2).

Знамя хреста, се така загальна річ, що його годі обминути. Ось приміром чоловік збудований у виді хреста, дерево, птахи, риби, та роздорожа і уже через се саме булоби глупим старатися уникнути хреста. Ап. Павло картає жидів за те, що вони ненавидять хрест і каже: "Хрест погибаючим дурнота а для нас він сила Божа (1 Кор. 1—23). А також сей ап. каже, що "не послав його Бог хрестити, а благовістити (проповідувати) для того, щоби не опустів хрест Христів" (1 Кор. 1—17). З сего бачимо ясно, що хрест був в великім пошанівку і за часів апостольських.

Чим для жовніра є уніформ, тим для католика є хрест. Споглядаючи на него, він наглядно пригадує собі Христову смерть, і сим підкріплює себе на дусі. Хрест також є очивидним знаком церковної приналежности, тому його ставимо на церквах, на гробах та чіпаємо на грудях; хрест крім сего означає також взагалі християнство: приміром коли бачимо хрест на грудях або на гробах, то від разу розуміємо, що маємо до діла з християнином.

(1) В протестантській біблії вимінуто хрест і замінено на "тику" для того, щоби обминути імя хреста.
(2) В протестантській біблії хрест замінено на "знак" щоби вимінути імя хреста.

Хрест є о стільки пожаданим, що навіть богато протестантських сект, приміром презвитеріяни та Англіканці, ставлять хрест де куди на своїх церквах, та де куди навіть на гробах, бо чим іншим можна краще прикрасити церков і гріб як не хрестом?!

Не є то припущення а історичний факт, що св. Єлена, мати першого християнського царя Константина поробила старання, щоби віднайти хрест Ісуса Христа в Єрусалимі; і від того часу, чи зараз потім установлено свято Чесного і Животворящого Хреста.

Вже від самих початків християнства церков високо цінила знак хреста та установляла в його честь ріжні пісні та стихири. Хоч би взяти стихиру, котру співається в день Чесного і Животворного Хреста, котра звучить:

"Хрест хранитель на все селеніє, хрест красота церквей, хрест царей держава, хрест вірним утвердженіє, хрест ангелам слава і демонів язва."

Таксамо від початків християнства установлено хреститися рукою зі словами: "Во імя Отця, і Сина, і Святого Духа;" християнин сими словами виражає визнання св. Тройці, а при тім, що він вірить у хрест. Тими словами він наче відрождується і освячає себе; тими словами він благає Господа аби скріпив його розум, серце і фізичні сили, тому дотикається трома пальцями сих частей тіла. Вже св. Іван Богослов коли умирав, то ознаменував себе св. хрестом, а Тертуліян, що помер 240 р. каже: "Коли розпочинаєте яку роботу, то маємо вперед перехреститися."

Протестанти всіх відтінків страшно ненавидять католиків за те, що вони вірують у хрест, та що хрестяться рукою. Вони кажуть: як можна шанувати та цілувати хрест, як на нім зістав замордований Христос? Але вони забувають на те, що власне той морд на хресті нашого Спасителя є жерелом нашого спасення. Вони кажуть, що, коли чоловік ніколи не шанує той знаряд, через котрий зістав би убитий наш приятель, приміром кулю, котрою забивається чоловіка, або шнур, на котрім находить сам убійця свою смерть, то тим більше неможна шанувати і знаряд, на котрім умер Христос. Правдою є, що той знаряд, на котрім, або через котрий припадково находить смерть чоловік, ми не шануємо і шанувати не можемо, але ся смерть не є тою смертию, якою була смерть Спасителя для нас і порівнання є цілком ошибочне. А в прочім уявім собі, що, приміром, як би хтось з Українців зістав через якийсь знаряд забитий і та смерть через той знаряд причинилабися до українського політичного визволення, то чи ми не шанували би той знаряд?! Певно, бо він був причиною нашого визволення, отже то тим більше хрест є причиною нашого духового визволення через Ісуса Христа і тому ми його шануємо і віддаємо хрестови почесть.

Хрест о стільки має силу і значіння, що навіть Турки, які невірять в Христа, за геройство німецьких офіцирів на війні, обдаровали хрестами. Хрест є найвисшим знамям побіди Христа над поганським світом і тому католики шанують і поважають хрест. Християнська віра, що боїться хреста, є що найменше дивна. Сеж оружє проти діявола.

Не інакше є значіння святеної води. Виразно читаємо в св. Письмі, що Ісус, коли хотів дати зір сліпому, зробив болото зі слини і помазав сліпому очи, але сліпий ще не прозрів; потім послав його умитися в купели Силоамській і доперва тоді сліпий узрів (Іван 9—6—7). Отже вода за ласкою Ісуса дала зір сліпому. Те таме бачимо і при уздоровленю розслабленого коло Овечої купелі, Витезда. Тут раз в рік ангел колотив воду в озері і хто перший вліз, той зістав уздоровлений (Іван 5—4). Отже і ся вода мала цілючу силу і була прообразом нинішної святеної води і св. Хрещення, котре не може виконатися без води.

Не таку має силу сама вода, як та молитва, котру священик мовить при водосвятію. Сама вода булаби лише звичайною водою, але молитва священика, чи епископа, робить її святеною.

Вода є тим средством, що оживляє всі ростини та збіже, котре нас кормить і є дуже глупим з протестантського боку не видіти силу хочби навіть звичайної води. Уявім собі що варта ми без води! Впрочім і самі протестанти не обходяться у своїй вірі без води, бо употребляють її при хрещеню, тільки що не призивають над водою благодати святого Духа. Протестанти як видно употребляють води, бо хрестять своїх вірних в ній і чомусь негодують на католиків за те, що ми віримо у свячену воду. З того виходить, що вони дуже вузко дивляться на культ води, хоч її употребляють при хрещеню своїх вірних, та без неї жити не можуть, таксамо, як і католики, бо употребляють в щоденнім життю. Нема льогіки негодувати на те, чим жиється і чого употребляється при доконаню такого важного акту, як хрещення. Тому їх відношенис до святеної води не видержує найменшої критики. О скільки вода має силу видко з того, що сам Христос хрестився в ній і тим додав вірі поваги і зіставив нас вірити в ню.

УВАГА: Неможемо помінути щоби незвернути осібної уваги на значіння висше обговорених предметів.

Воскресення Ісуса Христа і Його смерть на хресті, — се нерозривна цілість нашої віри мов тіло і душа цілість людини. Воскресення і смерть Христова на хресті, яка оживотворила всіх людей мусіла однаково лягчи в основу нашої віри як їда і вода у склад нашої поживи.

Коли не можна спечи хліба без води, то тим більше не можна

поняти нашого спасення без мук Христових і дерева у формі хреста, на якім смерть Христова звершилася.

А тепер про свячену воду. Можемо таке поставити питання протестантови: Ти не віриш у свячену воду? Гаразд, однак віриш у молитву, бо пречінь молишся — і молишся над поживою коли сідаєш їсти. Колиж так, то яке оправдання, щоби не молитися над водою, без якої не може бути життя.

Пророк Ілія просив Господа о дощ, себто о воду. Дощ упав. Той дощ був благословенний. Він оживотворив всі єства, що дихають. Мойсей зі скали добув воду, яка заспокоїла спрагу людей в пустині. Без горячого бажання, себто молитви дотичні події не сталибся. Події, про які мова, се події історичні, взяті з авторитетних жерел. Так було. Так сталося. А ти, протестант, кажеш, що ніби нетреба над водою молитися священикови і нетреба вірити у свячену воду. А ми католики так не зробимо, бо ми віримо, що нам води треба, над нею треба молитися, просити для неї Божого благословенства і дякувати Богови, що Він нам дає воду для життя і рослин, яких потребуємо, щоби жили і ми і звірята.

Настя Волошин

Ось тут подаємо світлину першої української стигматички, Насті Волошин, про яку писали ми обширніше в Голосі Спасителя в числі 6. за червень 1936, сторона 219.

Настя Волошин уродилась 27 жовтня 1911 року в селі Красне, повіт Ярослав, парохія Майдан сінявський. Походить з убогої, сільської родини і є останньою з одинацятеро дітий. Відзначалась вона вже від раннього молодости великою побожністю. Її бажанням було носити на своїому тілі рани, які Ісусові Христові завдано на хресті. Господь вислухав її молитву і першу таку рану або, як зовемо "стигму" одержала вона 28 червня 1935 на грудях. Від тоді дістала рани на долонях—які можна виразно бачити на світлині. Дня 11 травня цего року вступила Настя до монастиря СС. Василіянок у Львові.

о. Н. Демків

Успення Пречистої Діви Марії

Марія добру часть вибрала, котра не відбереться від Неї. (Лука, 10. 42).

А якую-ж часть ми ізбрали? Чи можемо сказати: "Господи, добре нам ту бути? Де то чоловікові добре на тім світі, коли чоловік так бідує, мозолиться, не доїсть, недоспить, словом мучиться на тім світі, ту на земли, а так тяжко чим раз жити, що здаєсь не варта дивитись на той світ, так якось не сходяться кінці до купи. Мої любі, чи не правда, що нема ту добра, нема щастя, нема потіхи, а все біда, а все журба, а все смутки і горя і клопоти і недостатки!

Дитинка заледви народиться а вже плаче, плачем зачинає своє мучене життя. Воно ще маленьке, дрібне, тай не знає чого плаче, але коли виросте. розуму набереться, тоді воно знає, що нема чого ту тішитися, нема ту постійної радости, нема добра, нема щастя. З часом підростає а з ним зростає і біда. Не раз родичі мусять глядіти на ту свою дитинку..як вона народиться, там за худобою налітається. перемокне до нитки, намерзнеться, нераз хороба за хоробою чіпається; воно нещасливе, не добре йому. Не одні родичі свідками хороби своїх дітий, як їх горячка мучила, живцем пожирала. як маячіли, стогнали.

А коли чоловік старший і тоді не знає спокою. а вічно журиться, в поті чола і слезах заробляє на життя — своє і

своєї родини, не має щастя яке би пришало до серця, тяжка праця се його щоденна журба, він що день і що день — від сходу сонця до заходу,— працює. Не буде працювати, не буде міг їсти; веснує, сіє, збирає, журиться то за погоду, — то за дощ, то за тепер, то за потім, так жав тамтого року і того року збирає, щоби, коли прийде зима міг прожити себе — свою родину, свою худібку, щоби міг прородитися і опалитися, щоби не згинути від зимна. І на рік в рік працював, журився, так журба його не покине через ціле життя. Дбає про славу, про маєтки, приємности, та все те не дає йому щастя тревалого, бо кождої хвилі боїться, щоби не стратив його, бо знає, що життя висить на волоску, здоровля його минаюче, сили опускають, прийде смерть і все те не його; журиться вічністю і гріхом — тим чого не видно.

Почин і конець, прохожість і вічність, предсвітові й позагробове — се та безконечна дорога, якою журимося — бо журимося Отцем Небес — якого є вічність і ми хочемо у ній мати участь — вона й нам потрібна — хочемо Богу дорівнятн, і щасливими стати. Не від нині слова "сотворив Бог чоловіка на свій образ і подобу."

Але може хто сказавби, що то біда лиш ту під сільською стріхою а там, там по містах, по тих великих домах, що їх каменицями зовуть, там вже щастя, доля, там то рай. О братя! Колиб ми так пішли і поспитали тих стін, котрі криють життя мешканців, колиб ми спитали тих вікон високих палат, дізналибся ми кілько муки — горя, денно відмінних від сільських стріх, кілько нужди, кілько сліз потекло там, кілько терпіння крилося там за тими стінами? А коли і там нема щастя-долі, коли ж в сільській хаті і у високій палаті смутки, терпіння, то якжеж може бути добре на світі, і ми питаємося, чи вже нема щастя у Бога для чоловіка, чи не міг Бог ліпшої долі людям дати?

О мої браття! Таж та пташинка — от ластівка — що плаває собі весело по воздусі, як риба у воді, здасєь щасливійша, вона не журиться, не мучиться тілько; таж той звір, що ходить по лісах, не журиться про свій дах, здається нам, що красшої долі заживає, він чується щасливійшим, не знає смутку-терпіння, а чоловік так мусить мозолитися, він пан господар над тим звірем, над тою пташиною, а він такий бідний серед журби і смутку -клопотів-терпіння, коротає своє життя буденне, і життя його само себе з'їдає, ну і щож, чи добре ту на світі?

Милі браття! Не забувайте, що ми подорожні на тім світі, але та дорога нашого життя ту щойно зачинається. І коли спічнемо в гробі, то буде щойно кусень перебутий найприкрій шої дороги нашого життя вічного. Та дорога веде горами-верхами, то провалами то яругами! Прикра та тяжка та дорога. Але хіба подорожний питає-зважає на то, що стрімкі гориекали стоять на заваді? він їх, — хоч з трудом спиняється— переходить і о каміня спотикається, яке йому під ногами перешкаджає, то йому байдуже; він має Ціль перед очима, щоби до кінця тої дороги дістатися а там він сподівається відпочати, йде вперед, не питає на болото, всі невигоди-терпіння в дорозі. Хоч з трудом переносить і хоч спотикнеся — упаде, скалічиться, не раз в голоді і холоді, він неутомно дорогу перебуває.

Се ми всі такі подорожні — терпимо і побиваємося серед смутку бо то оправдуємо наше життя, в надії, що скінчиться воно — на ліпше. . . . .

Та мимо того нашого тяжкого — мозольного життя є хвилі, в котрих можемо сказати, що добре нам ту, що благую добру часть ізбрами вибрали. Були хвилі, що ми, як та Марія в нинішнім Євангелію, не трудилася нічим, переймалися Ісусом Богом, як Марія, а забули про клопіт, — смутки і терпіння.

О! Хвиля щирої молитви, тої розмови з Богом, то була хвиля найбільшої нашої потіхи, розради: вона відриває душу від всього клопоту-терпіння, чоловік забуває на той світ, бо перед його душею Ісус Господь — сам Бог, а при боці Ісуса стає так любо, приємно, — щастя огортає нашу душу, ми взнесені на крилах молитви, витаємо Ісуса, витаємо Діву Марію — чуємо — як солодко кличуть до нас "о душе" не зраджуйся терпінням, ще хвильку витривай в нім, а заяснієш блеском, світлом небесним."

О браття! Той Ісус, ту на світі, колись опалений жаром сонця, з одежою скромною, отиралися о Нього люди і ісцілялися. . . . той Ісус однак хотячи в части нам показати, чим є то щастя в небі, показався своїм ученикам у виді правдивім, яко Бог. Сонце разить, а лице Ісуса стало ясне як то сонце. Ученики захоплені не хотіли вже на тім світі вертати до туземного життя-обовязків, хотіли щоби вічно могли так Ісуса оглядати в його Божестві. Коли ученики такі чулися щасливі, то що доперва сказати, коли і щастя буде вічне. О браття милі! Св. Павло Апостол, що то йому Бог дав видіння, якби схоплений до третого неба, каже, що, ані око людське не виділо, ані ухо не чуло ані на серце чоловіка не зійшло, що Го-

сподь Бог приготовив люблячим Його, тим котрі зносять терпіння для Нього, молитвою щирою оказують Йому любов.

Колиби звізди перемінились писарями, а небеса в папір а моря-океани в чорнило, то не змоглиби ще описати Слави Марії Діви і тих що Її люблять. Щоби мав хто мову пташки, тої що так щебече, неустанно, щоби мав хто голос громів то й тоді не бувби в силі оповісти того, що уготовив Господь для всіх вірних. З того лише, що коли Ісус переобразився, апостоли чулися щасливі так що не хотіли вертати в стан сего світа, що доперва дійсність неба дійсність світла блеску небесного! О, так як день Успення Богородиці витають небеса, цілий двір небесний, ціла родина небесна виходить на стрічу. Її, так очікує і нас — нашу душу — не задовго та ціль нашої дороги, то щастя неба. Ісус вийде і Марія Мати Його, покажуть то місце яке жде там неодного і неодну з нас. "Прийди, о любий, о люба душе. Ту відпічнеш, ту нема смутку більше, — ту чекає Тебе красша доля, красша будучність, ту нема терпіння." І як то сонце огорне душу ясна світлість Божества Ісусового, з котрим вічне щастя, вічний спокій, вічна радість — вічна потіха — вічне життя щасливе.

Однак милі браття! Се щастя не кождого постигне. Коли на цвинтар підем — там задзвонять та нас поховають в сирім гробі, насиплять могилу, не лишиться ні слава ні мастки для нас, се насліники захоплять-заберуть, як раз се, о що може ми найбільше побивалися, лишаться хіба нам діла наші і після тих діл, кождому і кожда прославиться ілі осудиться." Мати Божа най ратує, — хоронить нас впасти в руки пімсти Божої в той момент! Але хочемо Її охорони і з Нею тішитися на віки щастям, то жиймо як Марія, вступаймо в Її сліди, бо кличе Вона до нас: "блаженні, яже пути моя сохранять." А путь-дорога Її, то дорога віри, надії, любови. Віра Її жива, рішуча, могутна, що встоялась проти всяких хуртовин; то Її мудрість правдива, небесна, що шукає всего, що гарне, величне, що розсипане в небесних висотах.

І надія Марії—уповане—довірє на Бога—все жива й незмінна при всіх бурях життя, не захиталася і на Голгофті при страшних муках Сина. Всім горям і смуткам, усім терпінням і страданням йшла сміливо переможно на зустріч бо в Її серцю горіла жарка любов Бога, якому вірною полишалася в долі і недолі, щастю і нещастю. Віднесла совістну перемогу над усім, що спиняє нас на дорозі до нашого спасіння.

У Марії любов Бога і ближнього, вони то як дві сестрички сплелись в серцю Марії. Ні достоїнства — немали місця в серцю Марії, ні достатки, бо не було дому біднійшого від хатки Марії, бо тяжко заробляла на кусник хліба, а вигодою Її тверда постіл, праця і молитва—ціла Її справа. Всі богацтва і скарби світа були марністю для Неї. Нічого не любила лиш Бога, Його волю святу, і ближнього, задля Бога. О справді добру часть вибрала Марія.

І дала нам приклад—як лучити в життю труд-працю Марти з побожністю її сестри Марії. Виповняймо вірно обовязки нашого стану як Марта, бо так служимо Богу. Пильнуймо як Марія, сестра Марти молитви і слуханя Слово Божого — стараючися о душу — Її спасення, а подібні будемо Матері Божій і дочекаємося Її ратунку, помочі, вкінці слави, щастя неба.

Днесь радіємо: "горі взнесім серця" до неба, і словами Евангелія нинішнього благаймо: "О Ісусе, Боже наш! Сестра і Мати наша Марія опустила нас," а ми самі маємо на землі Тобі служити, але серед тільки клопотів, і покус при слабих наших силах, тяжко йде нам служба. Ах, скажи Марії най нам поможе, най нас ратує, нас потішає, щоби ми серед смутку і горя, журби про многе-многе.... многе встигли добитись також доброї части найліпшої — ту — Божу волю вірно сповнити а там в небі Бога з Марією хвалити на віки бо та часть від нас не відбереться вже ніколи, на віки ніколи.

о. В. Ю. Шумей

Минули дні — остались спомини

Кожда річниця, це для нас наука. Щороку відбуваються торжественні обходи річниць, а ці торжества на то влаштовані щоб в такий спосіб виявити чи пригадати науку набуту в протязі даного часу. Це часто повторяється в житті інституцій, організацій і держав і таксамо часто повторяється в житті людини. Школа життя більше чим яка інша, подає нам науку, і добре булоб щоб не тільки одна одиниця користала з тої науки, але і ширші круги.

До того ще приємно є згадувати минувші дні. Нераз бажаємо щоб вони повернулися, але час минає і не вертає. Хотяй минають дні, а всетаки остаються спомини.

Минув вже рік від того дня коли я, по трилітнім побуті опустив місто Рим. Ця перша річниця, це велика наука для мене а заразом і пригадка щасливих днів прожитих у великім центрі і з визначними людьми. Мимо цего не мав я наміру зазначити так важну хвилю якщоб не просьба Впреп. о. Редактора написати дещо про

враження з подорожжі і побуту в Вічнім Місті для читачів "Голосу Спасителя."

Вже на початку зазначую що не маю наміру описувати обширно і подрібно, так як це роблять фахові письменники. Безперервна праця приневолює мене обмежитися на згадках і тільки коротких описах.

Потягом і Кораблем

Це було при кінці серпня, 1932 р...

Подорож з Саскачевану до Монтреалу нічим не ріжнилася від попередних моїх подорожей до східньої Канади. По більшій части вагони були переповнені. Пригадую собі що хтось мене перестерігав не завязувати знакомств на потягах бо це легко може привести до неприємних наслідків. Опісля можна жалувати бо на потягах часто стрічається людей ріжного напряму, а що ще гірше і слабого виховання. При такім треба було задоволятися читанням, але це булаб велика приємність, якщоб не голосна розмова подорожуючих що розбиває думки. Найбільшу розраду знаходиться в розмові, з Приятелем, Який ніколи не опускає нас. Коли попращається з родиною, зі знакомими, і знайдеться між чужими, тоді мимоволі почувається людина неначе на пустині, хотяй окружена людьми. Але є Один що з нами радо пристане, якщо ми з Ним познакомилися і навчилися з Ним говорити. Цим Приятелем є Ісус Христос, а розмовляється з Ним тихенько, в серці. Жадна розмова зі земськими людьми не може принести такого задоволення як розважання-молитва. Подаю цю раду в надії, що з помічю ласки Божої, якась подорожуюча людина присвоїть собі цю науку і з неї скористає.

В суботу 3-го вересня, 1932, всів я на корабель, "Авсонія." Там вже свобідніше як на потязі. Подорожуючі скоро, навіть першого дня познайомлюються.

Вже на початку мав я приємність запізнатися з одним старшиною на кораблі. Був це чоловік середнього віку, поважного вигляду і чемного поведення. Коли я відповів на його питання що я в дорозі до Риму, він неначе змінився і з великою повагою сказав:

"До Риму! До Риму! Може ти питомець і колись будеш священиком?

"Так" — відповів я йому, не знаючи чому він так захопився.

"Величаве достоїнство священика," говорив він, "найважніша справа людини, це Церква. Я є Католик, і де можу там про св. Церкву говорю. Нераз я відвідував Рим, нераз бачив св. Вітця. От будеш один з найщасливійших людей на світі. Бажаю тобі Божого благословення. Тепер тут на кораблі є пять священиків і ти прийдеш завтра служити до Служб Божих. Я прийду по тебе о год. 5.30 рано і заведу."

Відійшов він до праці. Я пійшов до кабіни. А тому пійшов до кабіни бо думки не давали спокою і мимоволі домагалися доказати свого. На покладі не можливо роздумувати, бо до цего треба спокою, а там може кождої хвилі надійти хтось з знакомих і завести розмову на добре знані теми про погоду, море і "як то колись бувало." На разі мене то не цікавило. Одна думка брала верх — високий урядник, світський чоловік, і його слова "Я є Католик і де можу там про св. Церкву говорю." Він міг говорити мені про свою посаду, про свою науку, про свій нарід. Але ні! В нього найважніша справа, це справа Спасителя. І відразу пригадалися мені часи коли, з великим огірченням я був приневолений при ріжних нагодах слухати брехні, злобні вискази про св. Церкву, і то від людий котрі в тій Церкві родилися. Памятаю один висказ одного здібного хлопця: "Хотівб я бути священиком, але не між нашим народом, бо наш нарід Церкви не вміє шанувати." Він, подібно як і я, нераз наслухався від довгоязиких, порожноголових, злобних серцем осіб котрі на кождім кроці тільки проти Церкви, священиків, а найбільше про ти Епископа і св. Вітця говорили несотворені річи, і ще чванилися що "я знаю, що кажу."

Ще одно мені сподобалося, а це велика чемність того чоловіка, англійця-Католика. Правдивий джентельмен. Не було в нього зарозумілого поведення як нераз стрічається в нас, все був услужний. Джентельменами були і всі інші що услугували на кораблі. Там вповні порозумів що значить добре виховання. І час від часу ставали мені перед очима, неначе золотими буквами виписані слова славного англійського стиліста-письменника, Кардинала Нюмена.... "є то майже дефініція (определення) джентельмена сказати що він (джентельмен) є той що ніколи не завдає болів.... він є по більшій части занятий усуванням перепон що перешкоджають вільному і незамішаному рухові тих що є разом з ним."

Точно о год. 5.30 на другий день в рано перший раз служив я до Служби Божої на морі. Тому що то була неділя на другій Службі Божій явилося велике число подорожуючих і корабельної служби Богато приступало до св. Причастія. Були молоді і старші віком, і зі всіх станів. В тих людей і на морі неділя є неділею, це є святим днем, і вони той день відсвяткували виповняючи заповідь Божу "Памятай день святий святкувати." А неділі і свята святкуємо присутністю на Службі Божій, Жертві Нового Завіту.

Коли скінчилася друга Служба Божа і третий священик вже чекав зібраний, приступив до мене молодець (може мав яких 25 літ) і попросив позволення служити. "Ти йди на снідання," сказав мені.

Це другий чоловік якого поведення заставило мене думати.

Виглядав на поважного і добре вихованого. "Хто він є? Звідки?" Зараз по сніданні вишукав його і запізнався ліпше. Повертав він до своєї батьківщини, Франції. Сповняв він високий уряд в французьких кольоніях у Африці. В нім дався пізнати тип Католика, якого я все собі уявляв. Дивувало мене як може світський чоловік посідати таке Католицьке вишколення. Говорив і на память цитував Енцикліки св. Вітця, був основно поінформований про найновіщі події в Церкві, з великим респектом висловлювався про передових в Церкві людей, хвалив французьких Кардиналів, Архиепископів і Епископів, а часто любив говорити про св. Вітця. Одного разу таке сказав в присутности декількох, навіть не-католиків: "Ми ємо в тяжких часах. Шукаємо розвязок для біжучих проблєм і цілим зусиллям стараємося недопустити до можливих катастроф. Але чи ті розвязки, ті перестороги і забезпечення що світ подає будуть успішні? Ніколи! Ніколи! Ті предложення тільки на позір добрі але в дійсности не мають відповідної сили зарадити лихому положенню. Правдива розвязка тільки в науці Католицької Церкви. Церква вже не одну проблєму розвязала в своїй довгій, бо двадцятьчлітній історії. Вона є Божа інституція. Вона величезний досвід, що жадна держава не має."

Я дивувався. Це так говорить світський чоловік. Але чого дивуватися. Таж це мій ідеальний Католик. От що значить католицьке виховання. Мені пригадалися ті ріжні "просвітні" праці деяких установ у Канаді де тільки.. тяжко навіть сказати яку просвіту вони ширять. Тільки в Церкві правдива освіта. Сказав, покійний писменник Г.К. Честертон що якщоб церкву допустити до керми, або хотяй до значного впливу, то теперішна ситуація булаб неможлива.

** ** **

Ті що вже були на морі не потребують пояснення що воно значить. Широке, глибоке море, а по тім морі, киданий филями наш маленький корабель пливе в напрямі европейської пристані. Кораблем колише, нераз здається що потонемо, і нас закриють филі.

"Поможи нам переплисти море це життя," співали ми колись і яка влучна думка. Це життя нераз порівнювано до бурливого моря. По цім морі життя переходить людина від колиски до пристані при значеної де зможе спочити і де ті филі ніколи не досягнуть її. Але кілько людей, через нерозвагу, топляться в тім морі, пропадають. Вони не є настільки сильні щоб опертися тим филям, потопають, бо не прямують до мети, до Небесної пристані.

Поможи нам переплисти море це життя, О Пречиста Мати.

В суботу 10-го вересня висіли ми в французькій пристані Гавр. На слідуючий день прибули до Парижу. Мій товариш подорожі

обіцяв бути провідником в цім місті. В короткім часі не можна богато оглянути, тимбільше, що це була неділя. Відвідавши звісну катедру Нотр Дам, музей Лювр і ще інші інституції виїхав я того вечера, в осьмій годині поспішним потягом до Риму. Науку яку я виніс з Парижу можна так подати: є Париж центром моди і з нього розходяться розкладові ідеї, але не бракує там таксамо і католицького духа. На доказ цего скажу про будуючий факт що по церквах бачив людей, молодих і старших які клячали перед Найсв. Тайнами затоплені в молитві. Таксамо там знаходиться велике число інституцій і церкви, є сильна Католицька преса і поважне число священиків і чинів.

На слідуючий день, раненько, в шестій годині потяг вже був на границі між Францією і Італією. По переглянені пакунків і паспортів рушили ми в напрямі Вічного міста. Маленький потяг, (бо богато меньший від Канадійських до котрих я звик) скоренько поминув Альпи. Я так бажав щоб він задержався, хоч на годину щоб приглянутися тим славним горам. Але на дармо. Відносно великою скорістю гнав, неначе спішився привести нас до Вічного Міста, Таке життя. Час, то потяг якого ані впливом, ані силою не спинимо. Час минає, летить, спішиться привести нас до мети, до кінця подорожі, до кінця життя. Нераз хотіли би ми ще хвилиночку бути молодими, здоровими. Але на дармо, час не стає, не зважає на наші бажання.

Минаємо звісні з історії міста: Торіно, Александрію збудовану на честь Папи Александра III-го в році 1170. Воно тоді мало бути сильним заборолом проти ворогів св. Вітця. Генову славну з гарної пристані і з великої історичної ваги, Пізу з схиленою вежею, катедрою і баптистерією.

Десь о год. 11.30 в ночі побачив я перший раз світла Риму. Тяжко повірити що я в Римі. Чи це дійсно Вічне Місто? Які дивні зарядження Божого Провидіння! Це перевистало мої колишні спо дівання, мої мрії. Нераз думав відвідати славні місця, але про Рим мені навіть на думку не приходило. А тепер, хочеш не хочеш вірити але це дійсно Рим. Вже викликає кондуктор "Рома, Рома." Зачала представлятися нова трудність — як порозумітися тут. По італійськи знав тільки два-три слова але це для розмови не вистарчає. Як дати собі раду. Я щойно зійшов з вагону а тут вже приступив хлопець і зівсім плинною англійською мовою спитав "Ю вонт е готел, Містер?" Цього я тільки чекав. І завів мене до побличького готелю.

Мимо великої втоми довго не міг заснути. Мимоволі прилітали думки, одна за другою і не давали спокою. Я був захоплений тим що я знаходжуся в найславнійшім місті світа. Попереду мене, нена-

че парадували Віргілій, Юлій Цезар, Августус, Горацій і інші. Я неначе слухав промов Ціцерона і бачив маси Римлян захоплених його красномовством. З цего міста колись управляли світом. Що за велич! Що за боязнь мали всі народи перед римськими жовнірами. А ті римські легіони завоювали були цілий тодішний світ для своїх легіонів.

Де та імперія тепер? Хто її знищив?

Нема, вже довгі століття не істнує, а знищили її нащадки тих що її збудували. Злі налоги і аморальність, велике розніжнення самих римлян поклало кінець римській імперії. По могутности остались памятники і томи написаної історії.

Поганський Рим перестав істнувати, а на тім самім місці є другий Рим, Християнський. Нове місто було збудоване на кровію зро шеній землі. Замість гордого імператора в Римі є покірний Слуга слуг Божих, намісник Христа, замість поганських божниць величаві Церкви, замість прапорів і ознак поганського царства, стоїть Хрест. І від часу коли Рим приняв новий вид і нове значіння богато води переплило, богато змін настало, а Рим той сам. Народи повста ли і вигибали а місто Рим Вічне Місто і нині має те саме значіння що і приблизно дві тисячі літ тому назад. Найстарші династії, це неначе вчерашні в порівнанні з довгим рядом Папів.

Думки не опускають мене. Уявляю собі св. Петра князя Апостолів і першого намісника Спасителя на землі, першого голову св. Церкви. Бачу як працює, рядить повіреним йому стадом. Бачу св. Павла як він день і ніч працює, пише, говорить, хрестить, висвячує священиків. Бачу цих Апостолів у вязницях, бачу як вони в цім Римі своє життя кладуть за св. Віру.

О! свята Віро перших християн! О! свята Віро мучеників! О! свята Віро батьків наших! Ми готові проляти свою кров щоб засвідчити про твою правдивість. Ми готові на тортури, на вязниці, бо правда жертви гідна, а ти св. Віро є велика правда. Хочемо бути так до тебе привязані як ті перші Християни що йдучи на Службу Божу до підземельних Катакомб не знали чи вернуться до своїх домів так як ті, що не боялися найбільших погроз.

Думки без кінця. Вже не почувався в чужім місті. Хотяй мова чужа і люди чужі, але Віра мені рідна, бо в ній я хрестився, і через неї, з ласкою Божою, можу бути спасенний.

Коби чимнайскорше настав день щоб я міг оглянути місця освячені кровію, місця по котрих ступали святі Апостоли. Базиліки св. Петра, св. Павла, св. Марії Маджіоре, Архибазиліка св. Івана Латеранського....

З такими думками я заснув.

(Дальше буде)

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VI

Жебрак і Подорожний

(Дальше).

Ми вже нераз мали нагоду бачити, якто Ґерард, за особлившою ласкою Божою, читав наче з книжки то, що діялося у чиїй совісти. Це помогло йому не один раз, щоби стати кому в пригоді, чи то в духовній чи тілесній. Так, приміром, один адвокат в Муро мав уже від довгих літ обтяжену совість убійством, яке він колись поповнив, а про яке, крім Бога і його самого, ніхто не знав. А було це ось як. Мав він у своїй винниці дуже гарні черешні. Кілька разів лучалось, що закрадався до них злодій і обкрадав. Адвокат постановив собі, що мусить його колись приловити на горячому вчинку і як слід укарати. Одної ночі вдалося йому цего злодія приловити. Довго не надумуючись він вистрілив до нього з рушниці і вбив на місці а трупа закопав. Усякі поголоски ходили про зникнення цього чоловіка, ріжні ріжно думали й говорили, однак ніхто й не підозрівав адвоката. Цей, знова, мав то нещастя, що навіть на сповіді боявся свій гріх визнати. Так минали місяці й цілі роки. Аж ось здибає його Ґерард і без найменшої несмілости каже: "Пане адвокате, ви сповідалися та не визнали на сповіди убійства, якого ви

допустилися, коли вбили селянина, що крав ваші черешні. Тіхо його ви похоронили у винниці." Мов громом поражений був цей адвокат такими словами молодого монаха. Сейчас побіг він до сповіди, а відтак усім виявив свій злочин, додаючи: "Брат Ґерард, то правдивий святий. Він виявив мені цей злочин, хоч про нього не знав ніхто, лиш Бог і я."

В тім часі, коли Ґерард був у Муро, збираючи милостиню, він дав доказ ще й іншого дару, який одержав від Бога, цебто дару пророцтва. Одного дня зайшов він до хати знакомого міщанина в якого був маленький син-хлопчик. Ґерард поклянув на дитинку й сказав: "Малий Антось буде вам вкоротці віднятий. Він умре з бандурою в руках." І справді в короткім часі дитя захорувало, а коли одного дня, на його просьбу, дали йому до рук бандуру, воно віддало Богові свою невинну душу.

А що вже до впливу, який він мав на душах, вистарчить сказати, що настоятель духовного семинаря в Муро, виміг від нього, щоб він дав семинаристам рід конференції, в якій палкими словами говорив він про любов Бога й загрів він тих молодих богословів — будучих священиків — щоби себе геть чисто віддали Богові на службу. Коли про це довідались Сестри Кляриски, просили дуже Ґерарда, щоб він зайшов до них і дав їм духовну науку. Ґерард відмовлявся від цего як міг, заслоняючись вимівкою, що не має на це позволення настоятелів. Колиж однак Преосвященний Епископ довідався про бажання сестер, радо на це позволив, додаючи, що одна розмова зі святим монахом принесе сестрам більше хісна, чим цілий ряд проповідий. Ґерард удався тоді до їхнього монастиря. Там він говорив головно про перепони, які стрічають особи посвячені Богові, на дорозі до святости. Ця розмова принесла сестрам великий пожиток духовний.

Такто, збираючи милостиню для свойого убогого монастиря в Делічето, він заразом давав милостиню духовну тим, що її потрібували.

Зібравши досить милостині в своїм родиннім місті, Ґерард повернув на якийсь час до Делічето до монастиря. Звідсіля нераз ще посилали його настоятелі до околичніх сіл та міст, щоби призбирав дещо милостині, з якої майже виключно монастир під той час удержувався, бо ніякого сталого приходу не було.

Знаючи його ревність для спасення душ і силу його слів переконуючих, отці часто брали Ґерарда зі собою, коли виходили на місії. Ніхто, так як він, не знав промовити переконуючо до закам'янілих сердець найтвердших грішників. Прийдуть було то якого села чи місточка давати місії а є там налоговий грішник якого не зможе ніхто зворушити до покаяння та поправи життя, там посилають

Ґерарда: перед ним не зможе ніхто устояти. Отець Танноя, який його добре знав, бож і жив разом з ним в одному монастирі, коли писав його життя то сказав: "Годі описати кілько-то душ пропавших Ґерард навернув. Нема околиці близько Делічето, Капоселя та инших, деб не можна подибати чудних навернень доконаних Ґерардом." Господь, до усовершення великих діл не потребує значних та великих людий. Убогі та покірні є його любимці бо в них показує Він Свою велич.

Та не лиш убогим прибігав він з помічю. Коли ходило о спасення душі тоді не було в нього ні богача ні вбогого. Усі в нього були рівні бо і за одних і за других Ісус дався на хрест прибити. У нього знаходили завсігди пораду і потіху в прикрощах та осолоду в терпіннях. Усі поручались його молитвам, а він без виїмку за кождого молився. То вже є якось дивно що святі мають такий вплив на кождого. Мимо його молодого віку, усі його поважали та слухали його поради. Коли прийшлось навіть ще й скартав прилюдно якого непоправного то цим ніхто не образився але приймав напімнення начеб це справді походило з уст Божих, бо й в дійсности сам Господь говорив його устами. Святий дуже зважав, щоби вірні приступали як найчастіше до св. Тайн, тому усіма способами старався щоби впроваджувати побожний звичай частого св. Причастя. Цеж корм кождого християнина. У ті часи, як ще й нині і поміж нашим народом, не було цего звичаю. Люди уважали себе занадто грішниками та недостойними принимати Ісуса в святому Причастю.

У кождого щирого християнина повинно серце горіти любовю по Ісусі, до Його Пресвятої Матері. Ми вже бачили яке велике набоженство мав Ґерард до Марії коли посвятив Її свою чистоту говорячи що заручився з Пречистою Дівою вложивши на Її палець обручку. У всякій потребі не залишав призивати помочі Пречистої Діви, а та небесна ненька ніколи йому не відмовила ніякої ласки. Пресолодкі імена Ісуса та Марії були безвтинно на його устах. Рідко коли подибати святого, щоби так був затоплений в любові Бога як наш молоденький Братчик.

-КАТЕХІЗМ-

В місяцях липні і серпні можна набути у нас народній Катехізм Католицької Релігії по значно зниженій ціні. Звичайна ціна 20 ц. — У липні і серпні 10ц.

— Замовляйте сейчас —

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Евхаристійний конгрес у Венкувері

Від 11 до 14 червня відбувся у Венкувері провінціональний Евхаристійний конгрес, перший в історії Британської Колюмбії. Конгрес стягнув великі маси католиків у торжественній Службі Божій, яка правилася в неділю під відкритим небом, взяло участь 20,000 вірних. Підчас тої відправи падав сильний дощ. Службу Божу правив Апостольський Делєгат архиеп. Андрій Кассульо. У конгресі взяв участь теж Преосв. Василій Ладика. Своєю чинною участю у Конгресі, Преосвященний Епископ, підніс високо престіж нашого українського католицького народу.

В часі того Евхаристійного Конгресу французький Кардинал Вільнив відвідав нашу укр. католицьку парохію в Венкувері.

Теплими і щирими словами заохотив, високий Достойник Церкви наш нарід до витривалости у нашім чудовім обряді і вірности до одної святої, соборної і апостольської Церкви.

Своїми відвідинами, згаданий Кардинал, підніс значіння нашого народу в очах всіх учасників Евхаристійного Конгресу, бо жадної іншої парохії, крім української він не відвідав.

Відгомін Ювилею Ексцелєнції Митрополита у Ватиканському органі

"Оссерваторе Романо" ч. 132 з дня 6. червня, 1936, приносить доволі велику статтю п. з.: "Тридцятьпятліття Епископства Ексц. львівського Архіепископа Шептицького." Ця стаття написана з нагоди цих великих ювилеїв нашого Митрополита, які ми в останньому році величаво святкували. Після вступних завваг загального характеру, автор статті підкреслює величезне значіння ВПреп. Митрополита Андрея для українського народу, що переживає важкі часи. Потім автор познайомлює читачів з відомим листом Генерального Вікаріяту в справі відсвяткування ювилею, та переходить до опису самих ювилейних торжеств. В першу чергу описані ювилейні торжества в родинному селі Ексцелєнції Митрополита — в Прилбичах, де Архієрейську Службу Божу в наміренні Високодостойного Ювилята відправив Преосв. Кир Йосафат, єпископ перемиський. Дальше знаходимо опис відомих нашим читачам львівських ювилейних торжеств. Зокрема переповіджена докладно ювилейна промова Преосв. Кир. Никити. Згадана теж промова сен. Павликовського при нагоді ювилейних побажань Ексц. Митрополитові. Накінець зазначено, що теж в інших містах, як наприклад у Тернополі і Станиславові були великі торжества в честь Ексц. Митрополита Андрея.

Ця стаття у Ватиканському органі, прикрашена портретом Ексцелєнції Митрополита Андрея і знимкою архікатедрального храму св. Юра у Львові, є гарним причинком до загального образу тої пошани, якою окружають нашого Великого Митрополита не лише Українці, але й цілий католицький світ.

Нечуваний Акт Самоволі Румунів

Українські греко-католики в буковинському повітовому місті Сучава вже 155 років спокійно посідали й уживали церкву, котру ім ще в XVIII столітті призначило австрійське правління Буковини. Це є стара церква, збудована ще в 1550 році румунською княжною Оленою.

І ось тепер, після так довгого посідання церкви греко-католиками Українцями, румунське міністерство освіти і віроісповідань розпорядком з дня 19-го травня 1936 передало цю церкву неєдиненим Румунам міста Сучави. Передачі довершив місцевий румунський префект у прияві бурмістра Сучави. Церкву перебрав делєгат неєдиненого румунського митрополита Буковини й Бесарабії. Греко-католицький парох протиставився передачі церкви, але румунська поліція відобрала її Українцям греко католикам. Зараз після цієї насильної передачі відправлено в цій церкві православне богослуження у прияві представників румунської влади.

Греко-католицька парохія в Сучаві нараховує майже 1,000 душ.

Вийшов Папський Річник на 1936 рік

Довідуємося з нього, що Католицька Церква має тепер на світі 214 митрополитів, 38 архиепископів, 912 епископів: Це все епископства Ординарії. Кромі того титулярних епископів 685. До того є ще 274 Апостольських Адміністрацій, 103 апостольських префектур, 36 держав має свої представництва у Ватикані, а св. Отець має 57 своїх представників по державах. — Оце сила нашої Католицької Церкви.

Незвичайний зріст католиків у Злучених Державах

Сьогодні у Злучених Державах та її кольоніях начисляють 20, 635,189 католиків. У минулому 1935 р. зросли вони на 212,136. За послідне десятиліття (1925—35) збільшилося число католиків на 2,081,161, а за останніх двацяти літ (1915—35) зросли католики до 4,425,879.

Нині у Злучених Державах є 17 архиепископів, з поміж котрих є чотирох кардиналів, 109 епископів та 31,108 священників. Всіх церквів є 18,387.

Найбільше католицьких місіонарів, що працюють по місійних краях, достарчає Голяндія. Першого січня 1927 р. мала їх вона 3,159, а нині має вона 5,169 місіонарів, що працюють по ріжних краях і частях світу. Крім того голяндські католики щорічно жертвують около $430,000,000 на ріжні місійні ціли. Яка красна наука для нас!

Православні вертаються на лоно кат. Церкви

Старокраєві часописи подають, що парохії Якимівці, пов. кремянецького і Гай Леватинський пов. Бубно вернулися до католицької Церкви східного обряду.

Православна церква в Польщі

"Український Бескид" подає, що "Православна Церква в Польщі, по введенню польської мови у внутрішнє врядування, зміняє також богослужебну церковну-славянську мову на польську. Для православних вояків Українців і Білорусинів вже відбуваються молебні і проповіди в польській мові. Ось такий молебен відправлено дня 3-го мая в Пречистенськім катедральнім соборі у Вильні. Воєнний митрофорний протоєрей майор Павликовський відправив для православних жовнірів гарнізону молебен у польській мові. Катедральний хор під дірігентурою Г. Р. Шірми також співав по польськи. Негарно звучить Христос Воскрес не в церковно-славянській мові. Перший раз Апостол у польській мові відчитав псаломщик Л. В. Давидович. В часі читання очі салдатів були звернені не на вівтар, а назад — на хори."

Помер Честертон

У Біконсфіяд, в Англії, помер у 62-ім році життя Г. К. Честертон, світової слави письменник і критик. Честертон перейшов у 1922 році з протестантизму на католицизм і завзято його обороняв у своїх публіцистичних працях.

Археольогічні викопи в Київі

Археольогічні досліди Інституту Історії Матеріяльної Культури України довели до відкриття в околицях Десятинної Церкви в Київі слідів забудовань Київа з X — XII вв. Між іншим знайшли останки княжої палати, пожежі, та спільну могилу з людськими кістьми. Здогадуються, що це сліди облоги Київа Татарами в 1240 р.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Христовому і Матінці Божій Неустанної Помочі, за вислухані молитви і за живу участь в місії у Геффорд. Жертвую $1.00 на Голос Спасителя.

Марія Воробець,
Кридор, Саск.

Складаю найсердечнішу подяку Найсолодшому Серцю Христовому і Матери Божій Неустанної Помочі за опіку над нами всіми у всіх наших потребах і за вислухані молитви. Хай буде благословенне Імя Господне і Пречистої Діви Марії Божої Матери Неустанної Помочі і прославлене всіми людьми, щоб так чим скоріше було одно стадо і один Пастир.

Христос Посреді Нас!
Іван і Марія Гутнан,
Едмонтон, Альта.

Складаю щиру подяку Богові і Пречистій Діві Марії за слідуючі ласки: 1) Коли моі мама були тяжко хорі, і вже була мала надія на їхнє уздоровлення, я що дня молилась за них до Божої Матері і вони тепер здорові. 2) Коли я сама була так хора, що й лікарі не могли мені вже нічого помогти, я постановила вишити обрусець на кивот під хрест, віруючи, що Бог уздоровить мене. Заки я ще скінчила цей обрусець вишивати, я виздоровіла. 3) Коли я виїздила до Канади з рідного краю, я кождого дня відмовляла сім разів молитву до Матері Божої "Під Твою Милость" о щасливу подорож. Підчас подорожі я ані трошка не хорувала — хоч майже всі люди були хорі на кораблі. Я вірю, що то ця молитва захоронила мене. Тому всі люди повинні щиро молитися.

Текля Панькович
Геффорд, Саск.

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Христовому і Матінці Божій Неустанної Помочі і Св. Терені від Дитятка Ісус за одну велику ласку яку я отримала ще в зимі. Моя маленька донечка, Тереня, була заслабла так, що треба було їхати з нею до лікаря,

або кликати його до дому. Але то було неможливо, бо на дворі були морози і заверюха, так що дороги ніяк не було. Тоді я з дітьми удалася до небесних лікарів і наші молитви були вислухані, бо донечка від тоді є цілком здорова.

Жертвую 1-го доляра на Службу Божу яко подяку за ту ласку, бо я так тоді обіцяла.

** ** **

Прошу о молитви о здоровля мого сина, котрий був вступив до Ювенату, але мав за слабе здоровля і мусів на якийсь час вернути до дому. Я мама, вдова, прошу вас, хто буде читати сю мою просьбу, помолитися, щоби Господь дав йому ліпше здоровля і щоби він міг скоро вернути назад до Ювенату.

Павліна Библів,
Вайтсенд, Саск.

Високопреподобний Отче Місіонар!

Дуже красно дякую за писмо котре я від Вас отримала. Посилаю винагороду на Служби Божі, які прошу відправити за моїх двох синів, що померли в молодім віці. Прошу мені написати, в котрих днях і в котрій годині будете відправляти їх, бо в ті дні я хоч помолюся більше за своїх синів до Матінки Божої, бо Вона є тепер їх Мама.

Отче, моліться за моїх синів і я буду молитися, щоби Господь приняв їх в опіку до свого царства.

** ** **

Відвідалам синів своїх
У могилі нині,
Та згадала теплим словом,
В вічній домовині.
Що їм доля так судила,
Життя вкоротила,
Молоденьких, як та цвітка,
В могилу зложила.

** ** **

А я бідна ваша мати
Вас не забуваю,
А до Бога Всевишнього
Мольбу засилаю:
"Прийми Боже, синів моїх
До царства свойого,
Та вкороти їм терпіння
З беззакония злого.
Молюсь Тобі, Святий Боже,
За дітий рідненьких,
Що забрав Ти їх до Себе
Таких молоденьких."

** ** **

Шумить вітер на могилі,
Лози нагинає,
Немов з моїми синами
Про щось розмовляє....
Чого ваша бідна мама
На старість дожила....
Замість помочи на старість,
Слезами умилась....

А. Н.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

В гостині

Господар: — Що будете пити? Горівку, чай, чи пиво?
Гість: — Наперед горівку, потім чай, а на кінци пиво....

Як там?

— Якже там, славку, в школі? — питає тато.
— Добре, тату!
— Добре вчишся?
— Так!
— Чи професор української літератури вже подобрів?
— Так!
— Вже не сварить на тебе?
— Ні, вже такий добрий! Як я не вмів "Розритої могили" і перекрутив дещо, він каже делікатно: Славку, чого ти так мучишся поправляти Шевченка?

В горах

Туристи переходять небезпечною стежкою понад пропасть. Провідник остерігає перед небезпекою:

— Уважайте, бо це місце дуже небезпечне! Тут вже неодна худобина загинула!

У лікаря

— Ой, головонько-ж моя бідна, не видержу, не видержу!
— Не журіться, пані, видержите! Нічого вам не буде! Я перебув таку саму недугу, а бачите як добре виглядаю!
— Е, ви мусіли мати якогось доброго лікаря.

Не чується добре

— Чому не ідеш до школи, Ксеню?
— Не можу, мамо!
— Чому, донцю?
— Бо не чуюся добре!
— Де не чуєшся добре?
— В школі!

Не можна

— Бабусю, тримайте добре язик за зубами!
— Коли не можу, паноньку, бо ані одного зуба не маю.

БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА СЛУЖБИ БОЖОЇ

Служба Божа це та сама жертва яку Ісус Христос приніс на Хресті, з тою ріжницею що хрестна жертва була кровавою а жертва яку приносимо на Службі Божій є безкровна. Вартість її є однак та сама.

Якщоб так ти, брате, міг був бути присутним на горі Голгофті і на власні очи бачити умираючого Ісуса, з якою то побожністю ти бувби глядів на цю Жертву!

Ти маєш і тепер це саме щастя бути присутним на цій самій Жертві кождийраз що ти є на Службі Божій.

Жертва Служби Божої є установлена на це, щоби Богові віддавати честь, бо коли, руками священика, приносимо Йому в жертву Його власного Сина, ця Жертва приносить Йому більше слави чим колиб жертвував Йому життя усіх людий і ангелів разом.

Жертвою Служби Божої ми можемо надолужити Богові за наші гріхи і провини.

Жертвою Служби Божої можемо найкраще подякувати Богові за одержані від Нього дари і ласки.

Жертвою Служби Божої, вкінці, можемо найскорше випросити у Бога цего чого потребуємо. Служба Божа це найкраща просьба, найуспішніща молитва.

• •

Тому, якщо ви потеребуєте якої ласки або помочі Божої; якщо хочете подякувати Богові за отримані ласки; якщо хочете помогти вашим дорогим померши, які може мучаться в чистилищи і чекають на ваші молитви,—то найміть Службу Божу, або у вашого отця пароха, або пришліть до нас, на адресу:

THE UKRAINIAN CATHOLIC MISSION
Catherine St. —o— Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Ісус Добрий Пастир — Радуйся Царице Мати Милосердія — Недільний спочинок — Життя св. Ґерарда — Срібний Ланцюшок — Чи Біблія Спасає? — Ангел Хоронитель — Навернення — Питання і Відповіди — З Церкви і Світа — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ

1.—В. Андрея мч.
2.—С. Самуїла пр.
3.—Ч. Тадея ап. Васси мч.
4.—П. Агатоника мч.
5.—С. Отд. Ус. Пр. Д.М., Лупа
6.—**Н. 14 по Сош.** Евтиха смч.
7.—П. Вартоломея і Тита ап.
8.—В. Адріяна і Наталії мч.
9.—С. Пімена прп.
10.—Ч. Мойсея прп.
11.—П. †Усік. Гл. Й. Хр. (нед)
12.—С. Алекс., Йоан., Пав. арх.
13.—**Н. 15 по С.** †Пол. П. Пр. Б.
14.—П. †Новий рік цер. Сим. пр
15.—В. Маман. мч. Йоан пос. пр
16.—С. Антіма см.,, Теоктіста пр
17.—Ч. Вавили смч. Мойсея пр
18.—П. Захарії пр.
19.—С. Чудо Арх. Михаіла
20.—**Н. 16 по С.** Созонта мч.
21.—**П. Різдво Пр. Богородиці**
22.—В.Йоакіма і Анни Богоотец
23.—С. Мин. Митрод. і Німф.мч
24.—Ч. Теодори прп.
25.—П. Автонома свщ.
26.—С. Корнилія смч.
27.—**Н. 17 по С. Воз. Ч. Хр.**
28.—П. Никити вмч.
29.—В. Евфимії вмч.
30.—С. Софії, Віри, Над. і Люб.

УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ

6.—Нед. 14 по Сош.:— Глас 5; ев. утр. 3. На літ. ап. з. 170; еван. Матея зачало 89.

13.—Нед. 15 по Сош. і Усікновення Чесної Глави Йоана Хрестителя:—Всеночне глас 6; ев. утр. 4. На літ. Тропар воскр. Йоана і кондак воскр., Слава: кондак Йоана, І нині: Богородичен. Прок. і Прич. всокр. і Йоана. Ап. з. 176 і 33; ев. Матея з. 92 і Марка з. 24.

20.—Нед. 16 по Сош.:— Глас 7; ев. утр. 5. На літ. Ап. з. 181; ев. Матея зачало 105.

21.—П. Різдво Пресв. Богородиці:— Всеночне. На утр. ев. Луки зачало 4. На літ. ап. з. 240; ев. Луки з. 54.

27.—Нед. 17 по Сош. і Воздвиження Чесного Хреста:— Всеночне. Недільна Служба опускається а береться всю празника. На утр. ев. Йоана з. 42. На літ. місто "Святий Боже" співається "Кресту Твоєму." Ап. з. 125; ев. Йоана з. 60.

Піст в день Усікновення, 11 і в день Воздвиження Чесного Хреста 27 вересня.

Подяка за вислухані молитви

Складає подяку Найсвятійшому Серцю Ісуса, Пречистій Діві Марії, св. Тересі від Дитятка Ісус, св. Апостолові Юді Таддею, і всім Святим за скоре полагодження непорозуміння в парохії: —

о. М. Данилович, Ньоарк, Н. Дж.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 9 | Лист за Вересень | 1936

Ісус Добрий Пастир

Ісусе солодкий і Пастирю мій!
Я йдучи почула тихий голос Твій,
Як по горах, пущах Ти ходив, блукав, —
Душ людських, заблудших овечок шукав:
Прийдіть всі до мене, Я Пастир правдивий,
Що за своє стадо й умерти готовий.

Душе нерозумна, чогож так дрожиш?
Та на бездорожі у пропасть летиш?
Я Пастир для тебе, умерти готов,
Рад в друге проляти за тебе всю кров:
Прийдіть всі до мене, Я Пастир правдивий,
Що за своє стадо й умерти готовий.

Туди небезпечна дорога для тебе!
Не бійся, чим скорше зближися до Мене!
Чого душе грішна, чогож утіхаєш?
Я Пастир правдивий, зближись а пізнаєш:
Прийдіть всі до мене, Я Пастир правдивий,
Все за своє стадо умерти готовий.

Непевний це шлях твій, туди не ходи!
Не бачиш тут ворога твого сліди?
А сліди оттії на згубу ведуть.
Всі, що ними ходять, до пекла падуть.
Прийдіть всі до мене, Я Пастир правдивий,
Все за своє стадо Я вмерти готовий.

С. Атаназія Слух. П.Н.З.Д.М.

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. В. Корба, ЧНІ.)

"Надіє наша радуйся"

Марія є надією всіх людей.

Сьогочасні протестанти не можуть стерпіти, що ми католики називаємо Марію нашою надією! "Надеждо наша радуйся." Кажуть вони, що одинокою надією нашою є Господь Бог і Бог грозить проклятям, тим що важуться покладати свою надію в сотворінню. "Проклятий чоловік, котрий покладає надію в чоловіці." (Єр. 17. 5.) Марія — кажуть — є сотворінням, в який отже спосіб може бути нашою надією? Таке верзуть, а однак св. Церква приказує усім духовним, так світським, як і монахам, підчас молитви, яку заносять до Бога в імени всіх вірних, взивати і поздоровляти Марію солодким іменем "Надія Усіх." "Надеждо наша радуйся."

По словам св. Томи, в двоякий спосіб можна покладати в кімось надію: або як у головній причині, або як в причині посередній. Коли хто сподівається якої ласки від короля за посередництвом свого приятеля, то сподівається тої ласки від короля, як від головної причини, а від приятеля, як від посередника. І коли тую ласку отримає, буде вона походити від головної причини — від короля і від приятеля — причини посередної. Стараючись отже о тую ласку, слушно називає посередника своєю надією.

Найвисший Цар неба, безконечно добрий, бажає сильно безмірно, обдарити нас Своїми ласками, а що з нашої сторони є потрібна до того надія, то щоби тую надію в нас скріпити, Він дав нам за матір Свою власну Матір і обдарував Її повною

властию, щоби нас ратувати і спомагати. Господь Бог хоче, щоби ми длятого покладали в Ній надію нашого спасення і вся кого добра, якого лиш бажаємо.

Ті котрі покладають свою надію одиноко в сотвореннях, незалежно від Бога, як це роблять грішники, які щоб позискати приязнь, або яку ласку у людий, допускаються нераз тяжкої Божої образи, ті без сумніву будуть прокляті від Бога, по словам пророка. Але ті, що покладають надію в Марії, тому що Вона є Матірю Бога і може нам виєднати ласки і життя вічне, ті є Богом благословенні. Вони сповняють те, що є миле для Його серця, позаяк Йому подобається, що ми часто почитаємо найвисше з усіх єств, які колинебудь вийшли з Його рук, що ми любимо тую, яка Його любила і почитала, тут на землі, більше, як усі люди, і ангели взяті разом. То є причина, чому Пресвяту Діву називаємо нашою Надією. По словам кардинала Белярміна, сподіваємося отримати, за Її посередництвом те, чого самі своєю силою отриматиб не могли. Просимо Її, щоби за нами вставлялась — говорить Суарез — щоби гідність і заслуги посередниці заступили нашу низкість. З такою надією молитись отже, до Марії, не є зовсім противитись надії Божій, лиш значить — признати свою негідність.

Слушно отже, свята Церква називає Найсвятійшу Діву Марію, Матірю святої надії. Розуміє це так, що Марія побуджує і скріпляє в нас надію, не марних і проминаючих дібр дочасних, але святу надію правдивих дібр духовних і життя вічного. Тому то святий Єфрем, звертаючись до Небесної Цариці так молився: Будь поздоровлена Надіє моєї душі! Будь поздоровлена Пані і безпечне Спасення усіх християн! Радуйся Поможе грішників! Витай Кріпосте й оборono вірних! Радуйся цілого світа спасення!— Святий Василій напоминає нас і взиває незабувати ніколи, що по Бозі одинока наша надія це Марія. По Бозі — каже він — не маємо іншої надії, як Марія. А розваживши, що в теперішнім порядку Провидіння, Господь Бог хотів, щоби усі, які доступили спасення, якраз те своє спасення завдячували Пресвятій Діві Марії, святий Єфрем дальше молиться до Матери Божої: О Пані найласкавійша не полишай нас Твоєї опіки, а крилами Твойого милосердя стережи нас і захороною, бо по Бозі ми тільки в Тобі цілу надію покладаєм. Подібно висказується і святий Тома з Вілянова, називаючи Марію одиноким по Бозі нашим ратунком, одинокою охороною. А святий Вернард подає тому причини: Розваж чоловіче Розпорядження Боже, роз-

порядження Милосердя, яке бажає показатись в якнайобильнішій мірі. Господь Милосерний хоче спасти людський рід, томуто зложив усі скарби спасення в руки Марії, щоби Вона розділила їх людям після свойого уподобання.

Господь Бог приказав Мойсеєви виробити золоте віко до кивота Завіта, на знак, що буде звідтам промовляти до народу: "І побудуєш віко з найчистійшого золота.... з відтам буду промовляти й приказувати Моїому народові." (Ісх. 25. 17.) Один побожний автор бачить в тім прообраз Божої Матери. Марія — каже він — є тим віком, з якого Бог промовляє до людий і уділяє їм прощення гріхів, роздає їм свої ласки і всілякі добродійства: "Ти о Маріє, є тим Віком, з якого Всемогучий Бог промовляє до наших сердець, уділяє нам прощення провин, розділяє свої добродійства, з котрого черпаємо усі добродійства." По словам св. Іренея, Господь Бог, перед воплоченням Слова в найчистійшім лоні Марії, післав до Неї Архангела, щоби одержати на це Її згоду, зробив це тому, щоби ми знали, що як прихід Сина Божого на світ, так і усякі інші ласки приходять нам через Марію. З того блаженний Раймунд заключає, що всьо добро, увесь ратунок, всілякі ласки, які колинебудь люди одержали, або в будучині від Бога одержать, були й завсігди будуть уділювані за посередництвом — через руки Марії.

Тому побожний Людвик Бльозій молився часто: О Маріє, хтоби Тебе не любив, коли Ти така милосерна і щедра для тих, що Тебе люблять і почитають! Тим, що прибігають до Тебе Ти просвічуєш розум серед сумнівів; потішаєш тих, що в смутку поручаються Тобі; ратуєш тих, що взивають Тебе в небезпеках. По Єдинороднім Твоїм Сині, Ти є безпечне спасення Твоїм слугам. Будь поздоровлена Надіє безнадійних! Витай Ратунку опущених! О Мати Божа! Ти всемогуча, бо Твій Син так Тебе вивисшив і збогатив, що щонебудь у нього попросиш, того Тобі не відмовить, а сейчас сповнить.

Святий Герман, знова, пізнаючи в Марії жерело, так усякого добра, як усякого освободження від зла, так молиться до Неї: О Пані ласкава, Ти по Бозі одинока моя потіха, одинока вказівка дороги, сила моєї слабости, богатство мойого недостатку. Ти одинокий лік на мої рани, усмирення мойого болю, моїх кайданів освободження і надія мойого спасення. Вислухай моєї молитви, змилосердися над моїм зойком і плачем, о моя Пані, Прибіжище, Життя, Помощнице, Надіє і Сило моя.

о. Р. Хомин, ЧНІ.

Неділький спочинок

"Через шість днів працюватимеш, каже Господь Бог до свойого сотворіння і робити будеш всі твої діла. А семого дня.... не будеш робити жадного діла ні ти, ні твій син, ні твоя дочка, ні твій слуга ,ні твоя служниця, ні твоя худоба... (Ісход. 20, 8—10).

Тими словами приказав Всевишній працювати чоловікові через шість днів, а семого дня відпочивати себто здержатися від виконання т. зв. "служебних діл-праць."

Тим святочним днем, призначеним на спочинок, була субота в Старому Завіті, а для християн стала неділя в Новому Завіті.

На жаль, нинішному чоловікові, перенятому матеріялізмом, не подобається святочно-недільний спочинок. З ним йому тяжко погодитися! Це ж неможливе, каже він, щоб кожний семий день тратити! Та ж широкий світ чекає, щоб його здобути, ним заволодіти. Земля скриває в собі так богато скарбів. Все це мушу видобути і придбати собі, говорить чоловік жадний богатств.

Його кличем є осягнути якнайбільшу видатність праці. Якнайбільше зібрати пшениці з рілі-фармі. Якнайбільше видобути вугля з копальні. Якнайбільше виробити самоходів (ґар) в фабрищі.

Величезний розвій техніки, шалена продукція виробів погордила недільним спочинком! І це є нещастям нинішнього чоловіка! Нині він не має часу святкувати неділі, хоч сміло можна сказати, що ніколи більше не потрібував він її як тепер.

Коли поглянемо на горячковий хід нинішнього життя, то слушно можна сказати, що в ніякім іншім часі не зуживав чоловік тільки сил, що в теперішних часах.

Дивімся на рільника — фармара, що від рана до вечора як віл працює; чи на робітника, що цілими днями перебуває серед оглушливого гуку машин; чи на урядника, що через цілий день сидить над паперами в парній атмосфері свого бюра; чи на директора фабрик, що при лівім вусі держить телєфонічну слухавку і розмовляє з управителем варстатів, а рівночасно робить записки правою рукою. Чи ж вони не потрібу-

ють, по шістьох днях праці, відпочати, скріпитися душевно і тілесно?

Недільного спочинку домагається не лиш Боже право, але його жадає вся природа, передовсім людська.

Дерево не родить через цілий рік овочів, але спочиває протягом довгих ,зимових місяців і набирає сил до родження нових овочів. Рілі-фармн не можна, що року засівати, бо вона теж потрібує спочати.

Так само не вільно надуживати людських сил. Безперервна тяжка праця руйнує тіло чоловіка, шкодить його нервам, відбирає людині спосібність до праці. Чоловік не машина, хоч і вона по якімсь часі зуживається, ницiться.

Гроші в неділю зароблені скоро зникнуть та розійдуться на лікаря та лікарства.

Самі лікарі та робітники признають, що більше як шість днів не можна без відпочинку працювати. А досвід стверджує, що ті, котрі погорджують Божою заповіддю і працюють в неділі й свята як в будні дні, стають в короткім часі каліками на ціле життя. Тому чоловік, що хоче зберегти себе перед слабістю чи нездатністю до праці, мусить заховати міру в праці.

"Скоротіть тиждень о один день, каже французький соціяліст Прудон (†1865), щоб було пять днів робучих. а один день спочинку, то буде спочинку за богато; продовжіть тиждень о один день, щоб було сім днів робучих, а відтак день спочинку, то буде праці за богато. Установіть дванацять днів робучих, а відтак два дні спочинку, а забєте чоловіка безчинністю, вичерпавши вперід його сили працею!"

О, як глибоке знання потреб людської природи виявив Творець вселенної у своїй заповіді про недільний спочинок. Видно, що те саме Єство є Творцем вселенної та чоловіка!

Та Божий заказ сягає дальше.

Ни лиш самому чоловікові не вільно в неділю працювати, але йому теж не вільно змушувати до неї своїх підданих, ні слуг, ні служниць.

До недільного спочинку має право не лиш сам хлібодавець, але теж і його підвладні та його служба.

Всевишній приказуючи чоловікові святкувати кожний семий день, забороняє йому того дня виконувати "служебні праці" т.є. тяжкі фізичні роботи. Одначе Господь Бог не забороняє в той день виконувати тих діл, що є конечні, чи то для самого чоловіка н. пр. приготованя пожпви, чи теж до прилюдного життя.

Є підприємства, в яких не можна переривати праці. Є справи, котрих не вільно зволікати. Деякі праці є так звязані з життям людей, що робітники мусять навіть в неділю і свята працювати н. пр. при поїзді, в ресторанах, телєґрафах і т.д.

Одначе не слухаймо безкритично тих поголосок, що їх поширюють безбожники ріжних станів, неначе б недільний спочинок відємно впливав на торговлю, розвій техніки, зменшував народній маєток та шкодив би народній господарці ітд.

Чи недільний спочинок в дійности приносить шкоду державі?

Глядім, держави, котрі до нині строго перестерігають недільний спочинок як н. пр. Бельґія, Голяндія, Анґлія та її кольонії мають першенство в промислі, торговлі та запевнюють добробут своїм горожанам, а в тих державах н. пр. в Большевії, де Божою заповіддю про недільний спочинок погорджено тисячі людей гине з голоду, хоч край в якім панують червоні кати є один з найбогатших на землі.

Ось так недільний спочинок хосенно впливає і на життя поодиноких людей і на прилюдне життя цілої суспільности.

** **

Недільний спочинок має ще іншу ціль. Протягом тижня чоловік є так занятий журбою о хліб насушний, що може ледви кілька хвилин посвятити на потреби душі.

В неділю чи свято, коли покидається фізичну працю є нагода, щоб використати той час для справ безсмертної душі.

Небесний Творець, даючи приказ недільного спочинку, властиво ратує нашу людську гідність. Бо чим сталося людське життя завдяки розвоєві техніки?

Машина так запанувала нинішним чоловіком, що він сам неначе став нею.

Він працює без відпочинку, щоб лиш продукувати щось нового, щось ліпшого. І ось серед тої праці, що нищить та забиває душу, відзивається Божий голос: Люде не позволю вам, щоб продукція вас поглотила. Принайменше раз в тиждень будьте знову людьми.

Як же поверховним є твердження, що його часто можна почути, передовсім в нинішних часах: Господь Бог занадто богато вимагає для Себе, забираючи Собі кожний семий день." Який це пустий вислів. Для Себе? Ні, не для Себе забирає Бог семий день, а для тебе чоловіче його призначує! Щоб ти міг стати собою, занятися безсмертною душею, своїми дітьми, своєю родиною, бо в часі тижня ти належиш до господарства,

до склепу, до школи, до фабрики чи до бюра. А неділя один день, в котрім ти чоловіче, можеш бути собою!

Душі многих людей здається осліпли. Божими заповідями погорджують, проти Його законної власти бунтуються, а свойого ближнього ненавидять.

І не дивно! Це душі, що цілими літами живуть в темноті щоденних журб і риють землю, щоб опанувати її.

Кілько то людей не хоче знати Бога, ні конечно потрібних правд св. віри? Кілько то людей занедбує преважні обовязки свого стану?

Коли й де вони навчаться служити і любити Господа Бога та споняти свої обовязки як не в неділю на святій Службі Божій і на проповіді?

О, як важним і святим є недільний спочинок для кожного християнина.

Нехай буде во віки благословенний Господь, що приказав заховувати його.

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VI

Жебрак і Подорожний

(Дальше).

Ми вже попередно згадували, що Ґерард був майже безвпинно поза монастерем, де його настоятелі посилали ізза добра ближніх, як рівнож ізза матеріяльного добра монастиря в Делічето, який тоді знаходився в крайнім убожестві. Ніхто не міг зібрати так щедрої милостині, а при тім в так надприродний спосіб, відплатитися своїм жертводавцям, як Ґерард. Тому то настоятелі воліли радше його посилати, чим кого іншого. Наведемо тут декілька примірів, щоб бачити який великий успіх мав Ґерард у своїм, повнім апостольського духа, приставанню з людьми.

Одного дня, коли Ґерард повертав, не знаємо звідкіля, до Делічето, по дорозі стрінувся він з якимсь молодцем, який йому дивно приглядався. Можливо, що й Ґерардове убрання зацікавило його — бо він справді по чудацьки був звичайно убраний, мов який жебрак. Коли вже самі настоятелі не доглянули, щоб він був як слід одягнений та вбутий, то він не вагався пуститися в дорогу в чім будь. Так і тепер. Вбутий був у такі старі й діраві ходаки, що

й дивуватись треба, як вони в нього на ногах трималисъ. Ряса була витерта й з латкою на латці та закоротка, а капелюх і плащ не були в ліпшому стані. Це все надавало йому такого дивацького вигляду, що легкодушний молодець взяв його за чарівника. Сам не думаючи про ніщо інше, як про золото, сподівався, що от вже й натрапилась йому нагода добути скарбу. "Хто знає, каже собі молодець, чи я не мігби з ним порозумітись та стати богатим." Поглянув на нього ще кілька разів, а потім несміло приступив та запитав: "Чи ти може часом чарівник?" Це незвичайне питання дало Ґерардові до зрозуміння, що то за нещасна людина був цей подорожний. Сейчас подумав собі чи не мігби помогти тій нещасливій душі, тому відповів йому двозначно і виминаючо. Молодець з тої відповіди зрозумів, що він є дійсно чарівником, тож з великою радістю сказав: "Як що ти шукаєш скарбу, а потребуєш помочі то я готовий йти з тобою." — Добре, каже Ґерард, але чи ти є спосібний та відважний? — А ти не знаєш хто я є, каже йому авантурник, ось послухай що я за один і що я зробив." Тут і почав йому розповідати своє злочинне життя й хвалитись злочинами та що вже від шістьох років не знає, що то є святі тайни. Добре, каже Ґерард, як-що так, то я зобовязуюсь знайти тобі правдивий скарб. Будеш його певно мати, як що зробиш це що я тобі буду приказувати. Молодець з радости обіцяв йому виповнити всьо, щоб він і не приказав. "Тоді ходи зі мною," каже Ґерард, і попровадив його в густий ліс. Ґерард йшов наперід, згорбився наче правдивий чарівник, а його товариш йшов слідами за ним не посідаючись з радости. Коли зайшли в гущавину, Ґерард скинув зі себе плащ, положив його на землю й сказав: "Ось ми вже на місці." Потім дав знак молодцеви, щоби приступив. Цей думаючи, що побачить злого духа, почав зі страху трястися. Ґерард приказав йому уклякнути, піднести до гори очі та зложити руки. Підчас цеї церемонії сам почав тихо молитися до Бога. По хвилині сказав рішучим голосом: "Я приобіцяв знайти тобі скарб і додержу слова. Та скарб цей не є з того світа. Це скарб над скарбами, це скарб неба. Якщо хочеш його бачити, ось гляди." І виняв з кишені хрестик, який завсіди носив зі собою. Молодець, збитий з пантелику, глядить на нього здивовано, а Ґерард продовжав: "Так, ось цей скарб, що ти від тілько літ стратив. Це скарб, який ти приміняв за пригорщу болота." І почав продовжати з питомою собі ревністю та пояснювати молодому гріщникові, що то є гріх та які його наслідки. Говорив так з пів години та так своїми словами зворушив його, що цей почав плакати, наче мала дитина. Опісля Ґерард підніс його та обняв з любовю і запровадив до монастиря до Делічето, де він відбув добру сповідь з цілого життя та повер-

нув домів іншим чоловіком. Ласка Божа, яку тоді наново одержав, не опустила його, а він витревав в добрім аж до кінця. Вже в старости не забував ніколи на цю незвичайну пригоду та любив часто розповідати, якто він ходив зі святим братчиком шукати скарбу, і знайшов його.

Одного дня іде Ґерард спокійно, коли чує нараз страшні проклони. Розглядається і бачить віз, що застряг в болоті. Коні силкуються витягнути тягар на сухе, та не в їх силі, а візник кидає проклонами, які йому лиш на язик влізуть. Це немало засмутило невинне серце Ґерарда і він звернувся до візника з повним ревности словами: "А перестаньте но вже раз клясти, нещасний чоловіче!" — "Витягни з відсіля мій віз і коні, які погибають в цьому багні, то вже не буду більше клясти," відповів візник. Тоді Ґерард звернувся до коний і промовив: "Сотворіння Божі, я вам приказую в ім'я Пресвятої Тройці, витягніть віз на сухе." Відтак зробив над кіньми знак св. хреста, а коні сейчас, без найменшого зусилля, вийшли з возом на суху землю. Візник очам своїм не міг повірити, бо це було очевидне чудо. Ґерард скористав з цеї нагоди, щоби відучити його від проклонів, тому дав йому свою хусточку і сказав: "Ось візьми цей платок. Наколи пригодиться тобі ще раз застрягнути, кинь його на віз, а коні без труду витягнуть його на сухе — а при тім більше не клени." Візник взяв хусточку та поїхав дальше. Однак якось в недовзі застряг йому віз знова в болоті. "Ану, каже він до себе, попробую чи цей Брат є правдиво божий слуга." Кинув платок на віз, а коні з несказаною легкістю та скорістю витягли його на сухе. "Цей Брат, то правдивий святий," говорив візник. А платок який подарував йому Ґерард, став йому нераз в пригоді. В подібний спосіб зробив Ґерард не одно ще чудо, щоби лишень запобігти образі Бога.

Найбільше співчуття мав Ґерард взглядом немічних та вбогих. Коли побачив він коли якого вбогого каліку, то так і заливався сльозами на вид цеї нужди. Кому як кому, а їм спішив найрадше з поміччу. Одного дня коли зайшов до села Веноза прийшла до нього якась нещасна мати з дитинкою каліченою і прохала, щоби заступився за неї до Бога. Ноги у тої дитини були якось дивно покручені та повикривлювані. Ґерарда немало зворушило каліцтво невинної дитинки і він взяв її на руки, попестив, діткнувся її ніг і сказав до матері: "Це нічо, ось ноги вже здорові." І справді, дитя було сейчас уздоровлене.

Иншого разу, коли він ходив зі збіркою на монастир в Делічето, зайшов до одної старенької вдовиці та попрохав її, чи не змоглаб вона що дати. Тому, що цього року не було доброго урожаю, а до

переднівку було ще далеко, невіста відмовлялась, що не може нічого дати тимбільше, що мусить годувати свою родину і себе, а у неї ще, як на нещастя, лиш три міри муки в запасі. "О! щож то шкодить, відповів Ґерард, дайте на честь Божої Матері добру мірку муки а Вона вас так за це нагородить, що вам вистане аж до нового збору." — "Як що так, каже тоді невіста, то нехай буде й по вашому," відміряла йому добру мірку муки, а сама здалась на божу волю. Тут і сталося подібне чудо, яке колись пророк Ілія зробив убогій вдовиці зі Сарепту: мука, хоч як її вибирали щоби печи хліб, оставалась все в одній скількости, аж до жнив. "О, так говорила пізніше ця женщина, Брат Ґерард був великий святий, інакше він ніколи не зміг би був доконати подібного чуда."

Ґерард зазнавши правдивого щастя та добра в монастирському житті, бажав його кожньому зі щирого серця. Він посвятився щоби виривати невинні душі з небезпек світа та провадити їх до Ісуса дорогою совершенства, яке бачив одиноко в монастирських мурах. Ми вже згадували якто він свою сестрінку запровадив до Сестер Редемптористок в Фодджія. Крім неї, завдяки його стараннем, вступило до цьогож монастиря ще чотирнацять дівиць, щоби тут посвятитися Богові. Рівнож много відпровадив до Сестер Кармелітанок та інших Згромаджень, після того, як котра де собі бажала.

Прямо вірити не хочеться, кілько то великих діл зміг святий доконати в так короткому часі свойого життя на землі. І слушно, бо якщоб хотів собі усе це пояснити природним способом, то певно що не зміг би. Та вже святі мають якусь надзвичайну силу, що там, де нам видаєсь неможливим, для них усе можливе. Та й не лиш це все він здіяв, що ми ось тут оповідаємо. Це лиш мала частинка. Много великих його діл не дійшло до нашої відомости, бо він про це сам не любив ніколи оповідати і не оповідав, а ті діла його знані є лиш самому Богові. Много інших призабулось, а й з тих що знаємо годі усьо тут змістити, мимо нашої найліпшої волі. Та це, мабуть вистарчить, щоби ми змогли виробити собі поняття про його велику святість, яка полягала в любві до Бога та до ближнього. Оказував він цю любов до ближнього в ріжний спосіб, дбаючи так о його душевне, як і тілесне добро.

Розголос о його святости життя та дарі чудів розходився і по околицях які не мали ще того щастя, щоби мати Ґерарда в себе. Посипались сейчас і нові прохання до о. Настоятеля в Делічето, щоби позволив святому Братові їх відвідати. Отець Фійокші не дуже то радий був його на кожний такий заклик посилати. Прецінь він був братчиком-служачим, якого приняли до монастиря на це, щоби працював. А дальше, второпний о. Настоятель боявся,

щоби ця безнастанна стичність святого зі світом не пошкодила його духовному житію. Так щож, годі було безнастанно опиратись проханням. У великому Пості 1753 року бачимо Ґерарда знова в дорозі. Цим разом його дорога вела до Корато, малого місточка гарської епархії. Вже передтим приходили з цеї місцевости священики до Делічето, щоби там відправляти духовні вправи і в цей спосіб запізналися з нашим братчиком. Рівнож і о. Фійокці знав, що там чекає його велике жниво, тож і не відмовив цьому проханню.

Срібний ланцюшок

У підніжу гори покритої гарним смерековим лісом стояла маленька, бідненька капличка. Маленька капличка, але славна зі своїх відпустових днів у часі Успення Божої Матери. Щорічно стягала великі громади богомольців, котрі перед чудотворним образом Божої Матери розкривали свої серця і просили помочі у Тої, котра може і хоче помочи всім, що прибігають до Неї з довірєм.

Під горою вився і журчав сріблистий потічок. Жерело було близько каплички. Жерельна вода холодна, чиста як хрусталь. Здавалося, що не було гарнішої і здоровішої води, як вода того жерела! Нею гасили свою спрагу і скріпляли свої сили змучені довгою дорогою путники.

Жерело було посвячене Пр. Діві.

В капличці висів чудотворний Її образ.

Від непамятних часів славився він чудами.

Перед ним побожні люди заносили свої молитви до Пречистої у всяких своїх потребах.

Перед ним молилися за хорих, що приковані до ложа болізни не могли самі явитися перед образом.

Перед ним богато хорих, що з трудом дістались сюди, благали Пречистої о здоровля покладаючи на Неї повну свою надію.

В своїх намірєннях або в подяку за вислухані молитви завішували або складали перед ним ріжні предмети більшої або меншої вартости. Деколи були тут дуже дорогі річи зі золота або срібла.

Коли молитва була вислухана або коли яке чудо довершилося, тоді жертводавець міг забрати собі ту річ, але за то він давав иншій дарунок для Пречистої, що служив на удержання каплички.

Ніколи тут не було якогось злодійства на шкоду Пречистої. Хоч по иних місцевостях бували випадки, що якісь злобні люди нападали на церкви і рабували там заховані гроші або дорогі річи, то до цеї каплички ніхто ще не добувався. Ніхто ще святокрадською рукою не дотикав старого замку у дверей маленької каплички.

Аж одної ночі приготовлялося святокрадство!

Двох молодців, кроком осторожних рабівників, зближалося до дверей старинної каплички.

Ще велика темнота царила на земли, бо місяць щойно починав сходити.

Молодці не говорили між собою.

Тишина, нічна тишина панувала в природі.

Тільки від часу до часу переривав ту тишину природи наглий крик якоїсь нічної птиці.

Молодці запирали в собі віддих, надслухували, чи хто не надходить, що мігби бути свідком їх злочину.

Найлекший шум дерев їх страшив, ледви чутне журчання потічка їх непокоїло. То голос самої природи говорив і остерігав їх перед святокрадським чином. В день того голосу не чути, бо він губиться серед гамірного, рухливого життя. Але в ночі він стає виразнійший.... Так і голос совісти заглушується серед руху і гамору світа, але виразно говорить серед тиші, в хвилях совокуплення.....

Молодці пізналися в місті. Туди вони пішли зі своїх сіл думаючи собі, що ліпше буде їм "бомувати" — волочитися по місті, чим працювати на земли і чесно заробляти собі на життя. В місті провидали ганебне, проступне життя. Серед гамору і руху цього промислового міста відвикли від тихої, мовчаливої сільської ночі. Тишина страшила їх!

Молодший з них, Демко, потягнув свого товариша до цеї бідненької каплички, запевнюючи його, що тут оба добре "пошиються." Він знав добре околицю, бо був із цього села, а хата його стояла при кінци села, найблизше каплички. Там жила добра і побожна його мама. Вже минуло два місяці, як він покинув рідну хату і пішов до міста, де получився зі злими товаришами.

Мама просила, щоби не йшов, щоби не полишав її самої, але він не слухав просьби матери і як блудний син покинув рідний дім.

Бідна мама не тратила одначе надії на його поворот і на його навернення!

Демко вияснив свій плян товаришови: Не треба переходити через село; його можна оминути переходячи через широку долину; так можна остеречися перед чуйністю собак, які могликби їх зрадити. Капличка стоїть самітна під горою, досить далеко від дороги. Якийбудь витрих вистарчить, щоби отворити замок від дверей. Можна забрати з каплички ріжні золоті і срібні річи, яких є богато зложених перед образом Пр. Діви. Їх можна продати і мати гарні гроші.

В уяві бачили молодці велику наживу.....

Вже приїшли на поріг каплички.

Демко завагався.... Шум дерев шепотів і страшив його. Йому здавалося, що свіже жерело зледоватіло, а рівночасно його горло висохло і горіло зі спраги....

Товариш його, Антошко, шлюсар по свому званню, вложив витрих до замку і не того мучився, щоби отворити двері.

Оба ввійшли до середини.

Зівялі цвіти наповняли милим запахом середину каплички.

Молодці до себе не говорили.

Антошко засвітив якусь темну ліхтарню.

Оба оглянулися довкола і зближилися до образа. Богато було гарних річей позавішуваних довкруги нього. Демко знимав річи і подавав Антошкови, котрий вкладав їх до мішочка.

Нагло Демко задержався як остовпілий! В руках тримав срібний ланцюшок, маленький, гарний, який мігби пізнати між сотнями, бо він належав до нього. То був дарунок його першого св. Причастя! Кождої неділі завішував його до свого годинника, який досі ще носить. Коли він виходив з рідної хати, забув його взяти зі собою.

Він зрозумів все!

Його старенька мама, сама, опущена, не сподіваючися помочи ні звідки як тільки з неба, прийшла була до цеї каплички просити Божу Матір, щоби Вона повернула її сина, щоби уздоровила його, хорого на душі.... Бо чиж не був він хорий, більше хорий як сухітник, котрого дні почислені?.... Перед образом положила вона цей його ланцюшок....

Тримав ланцюшок у своїх дрожачих руках і дивився на нього.

Антошко знетерпеливлений сказав:

"Давай його вже раз сюди!"

Але Демко відізвався глухим голосом:

"Положи назад ті всі річи тут і забирайся звідси!.... Я вертаю до мами!....

Тримаючи срібний ланцюшок в руках побіг до села. Здалека побачив слабе світло в хатині своєї мами. Видавалося воно для нього як звізда на небі серед ночи.

Застукав до дверий і сказав своє імя. Мама скоро отворила двері.... Демко пізнав, що мама плакала.... З плачем кинувся він в її рамена, а віддаючи її ланцюшок закликав зі зворушенням:

"Мамо, я вам приношу цей ланцюшок, бо Марія, Божа Мати, мене спасла чудесно. Вона уздоровила мою душу і я вертаю до вас назад!"

Хто опише радість мами, котра виділа повернувшого свого блудного сина!

(За А. Камбрі-ем подав о. Н. Копаківський ЧНІ.)

о. П. Вожик

Чи Біблія Спасає?

Про святования свят і про піст

Господь Бог приказав святкувати суботу в Старім Завіті (II. Мойс. 20—8; 23—12), але з огляду на те, що Бог спочивав семої днини т. є. в неділлю, як також з огляду на те, що Христос воскрес в неділлю, та що Дух Святий зійшов на апостолів також в неділлю, днем відпочинку і днем подяки установлено неділлю. Такий порядок в Христовій Церкві заведено від самих початків христіянства і так аж до сегодня; а що так було, то бачимо з того, що св. Апостоли обходили святочно не суботу але неділлю. (Діяніє 20—7; і Коринт. 16—2).

Кромі святкування неділлі, перші христіяни святкували також інші свята, імено Пятьдесятницю, або Зелені свята (Діян. 2—1) коли зійшов на апостолів Дух Святий. На тім святі першу проповідь виголосив св. ап. Петро (Діян. 2—14), при чім зорганізував першу христіянську громаду (Діян. 2—41) з трох тисяч душ.

Розмірно до зросту христіянства, смерти св. мучеників і апостолів, установлено і інші свята які Церква святкує в ті дні, коли вони зістали замучені. З часом установлено свята в честь Різдва Христового, Вознесення, Хрещення, Преображення і інші свята, які називаються Господськими та Богородичними в честь Пречистої, Честного і Животворного Хреста і т.д.

Байбельники та інші протестантські секти ніяких Господських, Богородичних та інших свят не признають, крім Різдва Христового та Великої пятниці, бо кажуть, що про жадні свята не каже св. Письмо, щоби їх святкувати, однак Різдво і Пятницю Велику таки святкують, хоч про се не сказано в св. Писмі. Виходить з того, що вони то опираються на св. Писмо, що ставить їх досить в замотану позицію.

Католицька Церков святкує ріжні свята, бо так нас учать св. Апостоли, та св. Писмо. Установляючи деякі свята пізнійше, Церков мала на се право. "Що звяжете на земли, буде звязано і на

небі, і що розвяжете на земли, буде розвязано і на небі;" (Мат. 18—18) це подає Церкві право установляти всякі корисні духовні річи. Противитися тим установам, значить противитися Божим установам; Католицька Церков ведеся св. Духом непомильно і коли навіть одному чоловікові може щось видаватися "помильним," то сей повинен розуміти, що його розум за слабий, щоби витолкувати всі справи своєї віри, коли справа віри поручена церкві, а не поодиноким людям.

Св. Письмо виразно каже, що Церкви треба слухати, а хто її не слухає, того треба уважати як поганина. (Мат. 18—17) та що: хто вас (наставників) слухає — Мене слухає (Лук. 10—16).

Поза сим і самий розум диктує, що коли всяка власть: політична, шкільна, тощо, дає розпорядки, то чому до розпорядків не має права церковна власть?! Чи вона не є законодатне тіло, що має право установляти чи касувати установи?

Коли державні власти установляють свята в честь уродин цісаря чи короля, чи в честь інших яких подій, закінчення війни, День Благодарности, тощо, то тим більше Церков має власть установляти свята в честь ріжних Святих чи яких інших подій.

Дивним є, що протестанти святкують Різдво Христове та Велику Пятницю, а не святкують приміром Вознесення, Преображення та інших Господських свят так, неначе би сі свята не були Господськими; а яке їх святкування Різдва і Велпкої Пятниці, то знаємо: В порівнанню до католицьких богослужень є воно сухим і майже не виглядає на святкування.

Таке саме з постом. Протестанти посуджують Католицьку Церков за піст і кажуть, що піст її видумка. Тимчасом піст не є церковна видумка, а приказ Божий. Іменно, вже Адамови і Еві в Раю Бог приказав постити в той спосіб, щоби з одного дерева не їли овочів. Був се закон, проба. Потім заказано Жидам їсти вепровину (Левіт 11—2). Постив Мойсей, постив Ілія, постив Іван Хреститель, постив навіть Ісус Христос через 40 днів і ночий; отже всі пости, які приказує Церков постити, основуються на сім тлі.

Піст має ту силу, що Ілія був взятий на небо живим, Мойсей оглядав Господа, а три молодці в печи огненній видержали вогонь. Але захований посту мусить бути сполучене з ревною молитвою, з тверезостию, з милосердієм та іншими духовними чинностями.

В Новім Завіті, Христос не тільки дав своїм 40 дневним постом нам примір постити, але навіть сказав нам так робити. Він сказав: "Коли постиш, будь веселим і умий лице твоє, щоби не бачили люди твій піст (Мат. 61, 16—17—18). Постили і Апостоли (Діян. 13 —.)

Піст є такий, щоби майже цілком нічого не їсти, прим. Велика

пятниця і такий, щоби лише здержуватися від мясних страв. Виняті з під того закона слабі люди, діти, подорожні, або такі, котрі мають до сего якісь інші поважні причини. Виняті з під сего права можуть бути люди за дозволом церковної власти, як є на се поважні причини, але через се не сміють бути згіршенням для других і тому каже св. Павло: "Коли їда має ображати брата мого, то не буду їсти мяса на віки (1 Коринт. 8—13).

Святі люди часто постили, декотрі дни цілком, і часто здержувалися лиш від мясних страв. Св. Кипріян каже, що через піст стаються люди ангелами і постом нищимо гріхи тіла (Григор Двоєслов). Піст є лікарством і тому часто в слабостях лікарі обрізують їду слабим по шпиталях, або приказують спеціяльні страви дієти. Протестанти деколи також мають піст, та мимо сего посуджують католиків за піст. Жиди також мають піст а навіть погани, а се вказує, що піст є до певної міри загальним культом всіх народів і всіх віроісповідань, тільки практика посту в них є без головної його цілі і тому без заслуг і в свої користи.

Увага: Один релігійний селянин мав розмову з студентом, який покінчив високу школу а через се, що він ніби дуже вчений, мав відвагу критикувати католицьку Церкву. Селянин слухав спокійно, а потім сказав:

"Коли так, що ви очитаний чоловік, то скажіть мені котра наука найбільше потрібна для життя чоловіка і взагалі всіх людей: фізика, математика, історія, географія чи яка инша?"

"А котра ви думаєте?" запитав студент селянина.

"Ні сину, ти скажи котра, бо я тебе питаю." Студент мовчав, щоби надуматися, бо боявся, щоби не пальнути яку дурницю.

По якімсь часі знова стрінулися оба, той селянин зі студентом. Селянин запитав студента:

"Ну, як там справа мається з тим питанням, що я тобі колись поставив?"

"Я," сказав студент, "записався на університетські студії, є в нас там старий поважний професор, я його питав про те ваше питання."

"І що він відповів на те?"

"Відповів, що релігія, яка дає віру чоловікови."

Бачимо отже, що ніяка инша наука недорівнює науці церкви католицької. Кажемо виразно, що католицької а не якої иншої тому, що католицька церква самим Ісусом Христом заложена, апостолами поширена по всій земській кулі й пережила близько **дві тисячки** літ, отже організація набрала за той час великого досвіду і практики. При тім мала постійно великих святих людий, богословів,

теольогів, істориків. Може се не факт? З огляду на се її наука не тільки свята, але досвідчена а через се являється і найбільша. Як така, то очевидно стоїть понад всякими иншими науками мов хмари понад лісами і горами. Вона влаштовує родинні відносини, ті огнища, де формується життя людей в самих початках. Далі вона влаштовує відносини всіх людей до людей взагалі. Колиж родинні відносини і людей до людей не такі як повинні бути, то не вина в сім Ісуса Христа і церковної науки, а самих людей, які не йдуть за вказівками церковної науки нарочно або незнають її. Отсе однак не ослаблює церкви і її історії ані за макове зерно. Наука Христова а тим самим і католицької церкви остає далі чистою мов слеза, непогрішимою і ніким ослабленою.

Такому отже великому, прямо не досяжному маєстатови — Церкві хто небудь з протестантських пройдисвітів, агентів, штубаків хоче накинути свою волю і свій маленький а до того ще й збочений розум. Такий отже бідняка, нераз чуємо, "критикує," сей великий маєстат Церкву, що мовляв, нетреба ніяких церковних свят ані посту. Та убога і мала мізерія, агент, знає лучше як то повинно бути, як церква.

Хто на таке пускається і слухає тих пройдисвітів, той очевидно являє себе дуже убогим, який немає нормального погляду не тільки на науку церкви, але навіть на існования самого себе. Подавшись за тими протестантськими прічерами, то так виглядає, як би якийсь нерозважний чоловік не хотів мешкати в палаті, розваливби її а потім мешкав з родиною в шанді з одним вікном і казавби, що в шанді вигіднійше йому мешкати.

Кілько то коштує мене вид стільки народів, що длятого йдуть на погубу, що нема нікого, хтоби їм приніс світло на освітлення їх дороги; йдуть на погубу не длятого, що хочуть того, але що нема нікого, хтоби їх ратував.

св. Альфонс Родриций

Не кладіть жадних вінців ані цвітів на мою могилу, але випросіть собі, щоби за гроші на ту ціль призначені, викуплено двоє мурянських дітий, над котрими буду чувати.

св. Тереня від Дитятка Ісус в день перед своєю смертю.

Акція Катлоицька є виключно тільки акцією релігійною, проте нехай не опирається на партійних забігах, але на згідній співпраці всіх католиків, що стремлять одноду шно до захования і плекання духа і практик католицьких.

Папа Пій XI.

— o —

Й. Екерскорн — о. Н. Копіяківський, ЧНІ.

Ангел Хоронитель

(в трьох діях)

Особи:

Анна Пилипенко
Марія, її донька
Павліна Гірська, предсідателька Марійського Товариства
Ева Гординська, предсідателька забавного товариства
Оксана Заставна
Леонтія, її донька
Текля Верхівська, приятелька Марії
Ангел

1. Дія

(Кімната простенько уряджена; стіл, крісла, на заді столик, а на нім стоячий хрест, а на стіні образ помершого чоловіка. На столі валізка і парасолька....

Анна слабосильна женщина сидить на кріслі з поручем, окутана хусткою; Оксана стоїть побіч, має на голові капелюх а в руці кошик).

Оксана: Але я мушу вже йти; мушу прилагодити дещо на нині вечером: нині уряджуємо пращальний вечір для Леонтії.

Анна: Сподіюся, що буде гарний вечір. Я хотілаби там у вас бути, але мені так тяжко, так тяжко.

Оксана: Чому?

Анна: Бідні діти! Тепер вони самі будуть на світі; самі в великім місті і серед його небезпек! (заломлює руки і дивиться задумано перед себе). Так! Цілком самі!

Оксана: Але пощо так журитися? Прецінь є люди на світі — ні- ні, не треба представляти собі то так зле, так чорно.... Я отверто скажу, що моя Леонтія дуже тішиться, що піде на службу до великого міста і я не можу брати її того за зле. (Анна потрясає головою). Там є на що подивитися, є що послухати, чим тут, у нашім малім місті.

Анна (в задумі): Але небезпеки! Тисячі рук витягаються там проти недосвідченої дівчини, щоби її потягнути в пропасть зіпсуття, — читаємо про то прецінь дуже часто в часописях.

Оксана: То не є так зле як тобі здається..... У мене була вчера Павліна Гірська; ти її знаєш?

Анна: Думаєш, про предсідательку тутешнього Марійського Товариства?

Оксана: Так.. Але вона виглядає дуже побожна особа; щодня

рано бігає до церкви. Вона вчера була у мене; говорила, чи Леонтія не хотілаби вступити до їх товариства; а таке товариство є також у тім місті, куди ідуть наші діти. Вона говорила про небезпеки великого міста.... але я зараз все пізнала! Її ходить о се, щоби зєднати богато членів до товариства, особливо на місячні конференції.

Анна: Того я би не сказала.... У мене вона ще не була. Особисто я її не знаю.

Оксана: Ні? Так вона певно сюди прийде! Щоби зєднати бодай одну членкиню, бігає всюди і намовляє.

Анна: Я не думаю так. Як я чула, то Павліна має богато заняття і не має богато часу, щоби так всюди ходити, щоби зєднувати членкинь до свого Марійського товариства.

Оксана: Можливо.. Але я є иншого погляду про те товариство. Я не буду силувати Леонтію, щоби вступила до нього, але полишу її волі, чи схоче вступити чи ні. Коли дівчина не хоче скиснути, то я не хочу її дорікати; бо теперішня молодіж є свобіднійша, — а побожні товариства тепер не є в моді — вже пережилися.

Анна: То правда, що теперішня молодіж свобіднійша. А от, коли я останнього разу була в місті і переходила коло одного кіна, виділа я перед ним порозліплювані дуже неприличні малюнки.... а молодіж туди йшла цілими громадами.

Оксана: А чиж то значить, що всі вони є злі?

Анна: Я того не кажу; але мені булоби дуже прикро, колиби я знала, що моя Марійка колись туди ходить (Оксана здвигає плечами). Я собі пригадую той гарний примір остороги про міль і світло, який нам все розказував наш старий учитель: міль робить страшні знищення в темноті.... Так-так. Ліпше заздалегідь охоронити себе, бо пізнійше за пізно.

(Входить Леонтія, жива дівчина, убрана трохи понад стан).

Леонтія: Ах, мамо, ви ще тут! —Добрий день, пані Пилипенко! (подає руку).

Анна: Добрий день, Леонтіє.

Оксана: Чи ти була в дома?

Леонтія: Так. Якраз тепер привезено скринку фляшок з пивом.

Оксана: От добре, що то знаю; не потребую вже туди іти. Я думала, що про це забули....

Леонтія: Де є Марія?

Анна: Марія пішла до своєї тети, щоби з нею попращатися; ледаа хвиля вона мусить вернути.

Леонтія: Як я вижду, то все готове до подорожі? Все спаковане! Чи вона нині відіде?

Анна: Так. Вона мусить ще нині відіхати, бо завтра рано мусить бути в уряді при занятю.....

Леонтія: Властиво і я також повинна нині відіхати — але нині вечером ми мусимо справити пращальний вечер — чи не так, мамо? (Оксана потакує). А коли я завтра пізнійше прийду до уряду, скажу попросту, що я спізнила поїзд. Чи то що шкодить?

Оксана: Підемо, Леонтіє, вже пора для нас.

Леонтія (подає руку Анні): Тому що не так скоро будемо видітися, пані Пилипенко, так бувайте здорові. Поздоровіть від мене Марію. Я її завтра вечером відвідаю в її новім домі. Ми там будемо сусідками, бо компанії, в яких маємо працювати, є на тій самій улиці побіч себе.

Анна (підносячися): Будь здорова, Леонтіє, будь доброю і побожною дівчиною; тоді буде тобі добре. Чи не так? А також давай чути про себе від часу до часу.

Леонтія: Марія і я будемо добрими приятельками. Ще раз: бувайте здорові і до побачення.

Анна: Будь здорова, Леонтіє. Желаю тобі богато щастя. (подає Леонтії і Оксані ще раз руку і відпроваджує їх до дверий).... Марія мусілаби прицінь скоро прийти.... Прикра то хвиля розлучатися зі своєю дитиною. Не моглаби я того робити серед музики і серед радости; то булоби тяжко для мого серця. Також Марійка не малаби в тім жадної радости. (стоїть перед образом мужа): Від коли ти, мій мужу, не жиєш, спочиває весь тягар на моїх слабих раменах, — тепер мусить наша бідна дитина іти на службу, далеко від серця своєї матери, в злий і зіпсутий світ. (закриває лице фартушком і сидить якийсь час на кріслі). О, Боже небесний, хорони мою дитину. Хорони її, щоби вона колись вернула назад до мене невинною якою є тепер. Вислухай благання бідної, пригнобленої матери. (закриває лице руками).

Марія (входить; простенько убрана, мила і лагідна): От я, мамусю. Як? Ви знова плакали? (обіймає за шию маму, котра сидить на кріслі і гладить в лице Марії). Мамусю, не плачте, бо інакше для мене булаби дуже прикра ся хвиля пращання.

Анна (силується усміхнути): То вже минуло, дитино. Я вже успокоїлася.... А чи ти застала в дома тету?

Марія: Так, мамусю. Я мусіла навіть у неї обідати, тому я так забавилася.... А той чек на 15 долярів тета мені звернула. Ось вам, мамусю.

Анна: Ні, то для тебе, Марійко; затримай його.: Ти не знаєш, чи не придадуться тобі сі гроші на початок....

Марія: Ні, ні, мамусю, я маю гроші на дорогу і ще до того пару центів; то мені вистарчить; я більше не потребую. (сміючися): А сей чек на 15 долярів най буде неначе моя перша посилка за мою службу; і так я буду вам точно посилати кожного місяця.

Анна: Як хочеш.. Марійко, чи ти все полагодила? Нічого не забула?

Марія: Так, мамусю, все полагодила і вже не маю нічого до роботи, тільки з вами попращатися.... Дорогі мамусю, я ще хочу просити вас о благословенство. (уклякає перед мамою і кладе свою голову на її коліна; мама гладить її по голові).

Анна: Добра дитина.... Марійка, будь добра.... Не забувай на науку своєї мами.... Уникай злого товариства.... Молися до свого Ангела Хоронителя і до Матінки Божої.... Так, Марійко, я тебе благословлю.... Коби Господь Бог вислухав мої молитви.... Коби захоронив тебе побожною і чесною і повернув назад тебе невинну до серця твоєї матери. Нехай Господь Бог тебе благословить....

(Поволі стає темно; Анна закриває свої очи правою рукою а ліва спочиває на голові Марії; так через час, як довго є Ангел).

Ангел (зявляється, дивиться з усміхом на групу, підносить своє лице до неба а відтак дотикає голови Марії лелією; всі рухи мають на зовні бути милі. Якби до благословення підносить свою правицю і починає півголосом говорити): Будь спокійне материнське серце і не трівожся. Господь неба і землі бере твою дитину в свою опіку. Я є її Ангелом Хоронителем і буду кермувати кроками твоєї дитини — буду в небезпеках при її боці, щоби її хоронити.... — А ти, дитино, уникай злого товариства а знайди для себе добру і чесну приятельку в життю.. А колись зі своєю мамусею ти вернеш в обіймі небесного Вітця, котрий тебе любить.... (ще раз підносить Ангел в молитві лице і руки до неба і віддаляється поступаючи взад; стає яснійше поволи).

Анна (дивиться довкола неначе будячися зі сну, підносить голову Марії і цілує її в чоло): Моя дитино, що се було? Чи то був сон?.... О, як гарний образ я виділа!

Марія (підноситься): Що вам, мамусю?

Анна: Я виділа Ангела Хоронителя; ах, він був так милий, так гарний, так чистий, що не можу описати.

Марія (ласиться коло мами): Мамусю.

Анна (ще має образ Ангела перед очима): Той милий, небесний усміх — лагідні очи — та чиста лелія!. І як він мене потішав! Він прирік, що буде стеречи тебе, моя дитино. Ще чую його слова як говорив до тебе: "А ти дитино, уникай злого товариства, а знайди для себе добру й чесну приятельку в життю."

Марія: З цілого серця радо хочу іти за тою радою мого Ангела Хоронителя, буду держатися здалека від всякого злого товариства.. Але добру приятельку, добре товариство де я найду?

Павліна (входить): Перепрашаю дуже, але чи ту не мешкає пані Пилипенко?

Анна (підноситься): Так.

Марія: Прошу, сідайте.

Павліна: Дякую. Але насамперед позвольте, що представлюся: називаюся Павліна Гірська і я є предсідателькою тутешнього Марійського Товариства. (Сідає і другі сідають).

Анна: Павліна Гірська? Так, я чула ваше імя.

Павліна (усміхаючись): Так? То може вже відгадуєте причину моїх відвідин? (дивиться на Марію). Поважна дівчина ваша донька.

Анна (стискає руку Павліни): Ах, панно Гірська, ви приходите неначе покликані. Се певно Ангел Божий послав вас сюди!

Павліна: Я чула, що ваша Марійка дістала посаду в сусіднім великім місті в одній компанії.... Чи вона не хотілаби бути членкинею нашого Марійського Товариства, яке там також дуже гарно розвивається?

Анна: То є бажанням мого серця.

Марія: Дуже радо.

Павліна: Та охота дуже мене тішить. Не всюди я дістаю таке раде принятя.

Марія (до мами): Чи Леонтія не вступила до того товариства?

Анна: Думаю, що ні.

Павліна: Ви говорите про панну Леонтію Заставну? На жаль мені не вдалося намовити дівчини, щоби вступила до нас. Але в тім випадку богато винна мама, котра має цілкой інакші погляди на наше товариство.

Марія: Яка шкода!

Павліна: Але я все таки не трачу надії, що пізнійше Леонтія вступить до нас. Мені здається, що Леонтія дістає також службу в тім місті що Марійка.

Марія: Так, завтра вона має там вступити в службу.

Павліна: Я вам, панно Марійко, дякую за вашу готовість. Ви того не пожалуєте, що будете належати до нашого товариства. От бачите, по трудах дня у нас в товаристві найдете гарне домашне огнище, найдете добрих і гідних приятельок в сім життю. А чи то не гарно?

Анна (до себе): Слова Ангела.

Марія: Гарно. Цілком після мого бажання.

Павліна: В нашім товаристві найдете трохи відпочинку і розривки серед громади дівчат. Навчитеся любити і шанувати заповіди і обовязки свого стану, радо зносити труди і прикрости сього життя — бо часто слухаємо конференцій отця провідника.... Також маємо спільні св. Причастія.

Марія: Як гарно! Я на то згідна.

Анна: То дійсно благородне товариство.

Павліна: Коли ми сповняли наші обовязки супроти Бога і супроти себе самих, тоді можна бути веселими.... Ми маємо ріжні приємности: літом уряджуємо спільні прогулки серед гарної Божої природи, десь над озером; а в зимі часто концерти, представлення. Є гарне життя!

Анна: І пані Оксана думає, що в такім товаристві молода дівчина малаби скиснути....

Павліна: На жаль богато мамів так думає — а вони повинні наперед переконатися, заки так пічнуть говорити.... (встає): Але я вас задержую....

Анна: Цілком ні, панно Павліно. Моя донька зараз піде вже на стацію, — бо найблизшим поїздом вона має відїхати до міста, — але коли ви ще можете ту лишитися? Мені дуже приємно, що ви прийшли.

Павліна: Я маю також їхати до міста найблизшим поїздом. Як то все гарно складається! Так, Марійка може зі мною подорожувати; нині я ще там постараюся, щоби найти якусь кімнатку для неї серед доброї родини; правда, Марійко? (обіймає Марійку і тисне до себе).

Марія: То все гарно складається.

Анна: Якже я маю відвдячитися вам за то все?.... До тепер я була в великій журбі про свою дитину, а тепер?

Павліна: Ніяк відвдячитися; нехай то вийде на Божу славу.... (дивиться на годинник): А тепер, дорога Марійко, пора вже йти на стацію. Сердечний пращальний поцілуй для мамусі і з Богом в далеку дорогу!

Марія (цілує маму): Будьте здорові мамусю; до побачення.

Анна (зворушена): Будь здорова дитино. Нехай тебе Господь Бог хоронить і стереже. (Марія бере свій клунок і у дверах ще оглядається з усмішкою).

Павліна (сердечно подає руку Анні): На разі будьте здорові, пані Пилипенко і будьте спокійні. Ваша дитина буде в безпечних руках. До скорого побачення! (відходить).

Анна (в дверах): До скорого побачення. (вертає до крісла): Я собі представляла, що тяжко буде розлучитися з дитиною. Але тепер я спокійна і тішуся, що Марійка буде належати до Марійського Товариства; що буде під покровом Божої Матери. Велика журба спала мені зі серця.... Шкода, що Леонтія не належить туди....

Кінець першої дії.

Питання і Відповіди

Питання: Давніше Господь Бог обявлявся часто людям, а Ісус Христос навіть перебував з людьми на земли. Мені здається, що тим людям, котрі виділи Бога Отця а потім Божого Сина Ісуса Христа, легко може було жити і заховати сильну віру. А нам трудніше. Чи добре я думаю?

Відповідь: Не можемо нарікати, що нам може гірше жити і трудніше заховати сильну віру, бо треба знати, що є така Воля Небесного Отця, щоби ми спаслися через віру, а не через наочне переконання.

Зрештою і давніше, приміром за часів Ноя, Мойсея, — не всі люди виділи Бога, а тільки ті мужі. Але інші люди вірили оповіданню тих мужів, котрим Бог обявився.

Возмім, приміром часи Ісуса Христа. Юда жив з Ісусом Христом, навіть в великій приязни. Був скарбником. А що сталося? Той Юда, котрий повинен був мати сильну віру в Божество Ісуса Христа, цілком відпав, навіть зрадив Ісуса. А святий Петро також відрікся Христа, хоч пізніше розкаявся.

Проте сильна віра полягає не в тім, щоби видіти Бога очима тіла, а віримо тому, що видимо Бога оком віри скріпленим ще Божою ласкою.

Зір, слух, дотик можуть нас ошукати. Фарисеї виділи Христа, а однак не признали Його Спасителем. Товпа жидівська і пізнала і признала Ісуса Христа Спасителем, а мимо того кричала відтак: "Розпни, розпни Його!"....

А віра нас не ошукає. Але треба вірити з переконання. І ми маємо ту віру з переконання, бо знаємо, що так Бог сказав, Він то обявив, а католицька Церква нам то до вірування подає.

Проте ми щасливі, що віримо в Христа. Щасливіші, що віримо в Нього, чим колиби ми Його оглядали, бо маємо більшу певність і більшу заслугу.

"Блаженні, що не виділи а увірили," — говорить Христос.

Питання: Що то значить по українськи: "Кириє елейсон"?

Відповідь: "Кириє елейсон": це по грецьки. По українськи значить: "Господи помилуй."

Питання: В щирій святій сповіди каянник дістає відпущення всіх своїх гріхів, я то знаю. Але що треба робити, коли він хотівби

часто причащатися, але перед св. Причастям чує якийсь страх задля давних гріхів? Чи такі св. Причастя є важні?

Відповідь: Два услівя є конечні до гідного і частого святого Причастя: 1) Стан ласки, 2) Добре намірення. — Душа по очищенюся в Тайні Покути з тяжких гріхів дістала від Бога ласку освячаючу, то значить є в стані ласки. — Коли та душа бажає частіше причащатися не для людського ока, але для духовного поступу і щоби подобатися Богови, — то має тоді добре намірення. Може проте частіше причащатися, мимо того що має великий страх задля давних гріхів вже прощених у святій сповіди.

Навернення

Одна молода дівчина задумала вивінувати англіканську Церкву Згромадженим Сестер Любови. З своєю думкою звірилася своєму пасторови.

— Дитино моя, відповів цей, ти мрієш про щось неможливе. До цього діла бракує нам потрібних людей. У тій точці, як і в многих інших, католики є нашими вчителями.

— І що ж? Чи маємо стати католиками?

— Цього не кажу. Треба нам усовершитися та старатися їм дорівнати.

— Чомуж ми є нищі від них?

— Ти є занадто цікава. Пращай і тримайся своєї віри.

Минуло кілька місяців. Молода дівчина стала католичкою. Одного дня, стрічає вона давного свого пастора, котрий її пізнав:

— О, це ти? Як ти маєшся? Що думаєш чинити з своїм замірром? Довгий вже час, як я тебе зовсім не бачив.

— Велику новинку хочу тобі сказати. Я є католичкою!

В сильною відвагою очікувала відповіди пастора. Яке ж не було її здивування, коли він сказав її:

— І я теж. Товчком мойого навернення до католицизму була остання розмова, що її я мав з тобою.

———=0=———

Віддавати честь і хвалу Преблагословенній Діві, то значить почитати Спасителя і складати Йому подяку.

св. Ільдефонс

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Поклін Евхаристійному Христові!

У днях 1го і 2го серпня ц. р. відбувся в Мондері, Альта. величавий Евхаристійний конгрес. Вірні масово приступили до св. Тайн.

Енцикліка св. Отця у справі кіна

Св. Отець видав нову енцикліку. Вона зачинається словами: "Віґіланті Кура" й написана в справі кінових представлень. Св. Отець дає дві практичні вказівки. По перше: поручає, щоб епископи постарались щороку дістати від вірних приречення, що вони не будуть ходити на злі фільми; по друге: щоб епископи покликали до життя залежні від себе уряди, котрі клясифікували б фільми на три категорії: фільми, що їх можна оглядати без застережень; фільми, що їх можна оглядати з деякими застереженнями й фільми, що їх не вільно оглядати. Коли будуть отворені такі уряди, загал вірних буде знати, яку вартість має кожний фільм.

Іменування нового секретаря конгрегації для Східної Церкви

Св. Отець на останній Консисторії іменував кардиналом Евгена Тіссерана, віцепрефекта Ватиканської Бібліотеки, великого вченого, знавця Сходу. Одночасно Св. Отець іменував кард. Евгена Тіссерана секретарем Конгрегації для Східної Церкви. З його іменованням звязує цілий Схід великі надії, бо кард. Тіссеран знаний зі своєї високої культури, ерудиції й ініціятиви та перенятий ревністю для Божої справи зєднинення Церков.

Конференція Епископату Галицької Гр.-Кат. Провінції

В Митрополичній палаті у Львові відбулася дня 27 червня ц.р. конференція наших Владик. В ній взяли участь: ВПреосв. Митрополит Кир Андрей, Преосв. Кир Йосафат Коциловський, Перемиський Епископ, Преосв. Кир. Іван Лятишевський, Станиславівський Епископ—Помічник, Преосв. Кир Григорій Лакота, Перемиський Епископ—Помічник і Преосв. Кир Іван Бучко, Львівський Епископ—Помічник. Предметом конференції були біжучі церковні справи.

Гірка доля для кат. Церкви в Еспанії

Соціялістично—комуністичний уряд в Еспанії своїм недавним декретом сконфіскував всі кат. церкви, монастирі й інші католицькі

інституції. Очевидці, що втікли з Еспанії, оповідають, що еспанські комуністи всю свою лють звернули проти Церкви й духовенства.

Палять множество церков і монастирів та сотками вбивають невинних монахів і монахинь. Ось на що відважується людина, що стратила св. віру!

Замкнули останню церкву за масову участь у богослуженні

На Україні у місті Волчанськ (70 км. від Харкова) замкнули большевики останню місцеву церкву. Претекстом до замкнення церкви послужило те, що місцеве населення взяло дуже масову участь у богослуженні на ц.р. Великодні. Замкнення останньої церкви зробило на населення дуже велике враження. Богато людей прийшло під зачинену церкву, молилися та плакали. Влада після замкнення церкви постановила обстригти обох священиків, які в ній відправляли богослуження.

Останніми часами відчувається значний зріст релігійности серед молоді, яка щораз численніше бере участь у богослуженнях.

Число Редемптористів

Після останньої статистики, у світі, це є в двацять і одній провінціях і віцепровінцях начисляють 6,663 редемптористів, вчисляючи сюди одинацять епископів. У 1933 р. було їх 6,318. Мають 394 домів—монастирів.

Українських Редемптористів начисляють: 40 отців, 20 студентів—питомців, 3 новиків—хористів, 40 братів та 7 монастирів.

Венедиктини в Японії

В 1932 р. двох німецьких монахів, отців: Вернард і Гільдебранд з славної лаври в Бийрон прибуло до Японії.

Навчившись мови і перебувши необхідні труднощі, що їх стрічається при кожнім важнішім, добрім ділі, в червні 1935 р. побудували вони недалеко Токійо монастир свойого Чина.

Нині в нім мешкає 6 отців і 5 братів. Усі є німці.

Молитися і працювати по думці правила їхнього патріярха, ось ціль до якої вони стремлять. Задумують теж вчинити з своєї обителі центр поширення церковної штуки і літургічного співу між Японцями.

Ювилей важної інституції

Вже тому 25 літ бельгійські католики за благословенням свого Епископа в Льожі взялися на добре до організації рідного католицького шкільництва. Тоді основано в Льожі "Центральну Раду почат

кового шкільного католицькго навчання в Бельгії." Та установа це бельгійська католицька "Рідна Школа." Вона опікується всіми католицькими приватними народніми школами в Бельгії. І саме 25 ліття тої установи вшанували бельгійці цього року ювілейним торжеством.

Католицький Фільм

Французькі католики збогатили свій фільмовий репертуар коротенькою, але зворушливою фільмою, перенесення тлінних останків святого хлопчика Ґі де Фонталян, що його незадовго мають проголосити блаженним. Фільм схопив подрібно всі точки обрядів, віддає захват побожного численного народу й його велику, чутливу любов до хлопчика-святця. Друга частина фільму показує кімнатку Ґі-я з забавками та шкільними книжечками.

Ліга католицьких слухачів радія

В Чехословаччині утворено "Лігу католицьких слухачів радія," та її влучено як окрему секцію в склад Католицької Акції. Ціль тієї Ліги: переконати католиків про велику культурну вартість радія і заразом організовано впливати на його уморальнення. За таким уморальненням радієвих висилок розпочала теж сильну акцію католицька преса у Бразилії.

Панчоха рятує чоловіка від смерти

У пітсбургу направляв недавно один робітник комин заввишки 60 метрів. Коли був на самій горі, руштування під ним завалилось. Він залишився на вершку комина. На те, щоб вибудувати друге руштування для його рятунку, треба було день а може і два часу. Так довго він там не витримав би. Іншого способу дістатись до нього не було. Тоді він сам придумав таку штуку: стягнув з ноги вовняну панчоху, витягав з неї нитки і з них сплів шнурок, який спустив у низ. До того шнурка причіпили на землі другі робітники грубу линву і він міг її потягнути до себе. Другий кінець линви причіпили до якогось високого муру і по тій линві робітник міг злізти на землю. Так панчоха врятувала життя людині.

Столяр заступає короля

У Римі помер столяр Чезаре Каспері, якого знали всі завдяки одній прикметі: він був такий подібний до короля, що нераз проходжі гадали, буцім то король іде інкогніто. Раз, коли він приїхав до малого містечка, міська рада зустріла його як короля і бурмистр привитав його промовою.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

— Добридень, пане Капка, я чув, що ваша родина побільшилася у вашій хаті.

— О, так, аж двоє прибуло.

— Що? близнюки?

— Ні, народився хлопчик і приїхала моя теща.

У школі

Учитель: Івасю, нащо маємо вуха?

Івась: Щоби бачити.

Учитель: Як можеш говорити такі дурниці?

Івась: Та прошу пана професора, колиби не вуха, не трималибися на носі окуляри.

Учитель: Хто мені скаже, чому то, коли я стану на голові, кров спливає до голови, а коли я стою на ногах, кров не спливає до ніг?

Один з учнів: Прошу пана вчителя, бо голова пана вчителя порожна.

Драматурги між собою.

— Ти ще не бачив моєї драми? Алеж ти мусиш побачити. Конечно. Я тобі дам два білєти....

— Добре, але оба по правому боці.

— Чому якраз по правому?

— Бо лікар заборонив мені на лівому боці спати.

Поправився

— Ви є звичайний розбишака і кінець!

— Що ви сказали? (грізно) Відкличите це чи ні?

— Добре, добре — відкличу: ви не є звичайний розбишака.

— o —

Непорозуміння

— Куди так біжиш?

— Лечу відвідати Балакливих, а не хотів би знізнитися, вони все ждуть на мене з обідом....

— Мій Боже! Таких знайомих чим раз менше. Може би ти мене з ними запізнав?

— Добре, але вони все ждуть з обідом, доки не піду, щойно потім сідають до стола.

— o —

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

•

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Радуйся Царице Мати Милосердія — Богач — Пастирське Слово Митрополита Андрея Шептицького про небезпеку комунізму — Життя св. Герарда — Чи Біблія Спасає? — Покликання Католицького Священика — Ангел Хоронитель — Місія між Радикалами — Смерть безбожника — Питання і Відповіди — З Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЖОВТЕНЬ

1.—Ч. Евмелія прп.
2.—П. Трофима, Саваїта
3.—С. Евстахія вмч.
4.—**Н. 18 по С.** Кодрата ап.
5.—П. Фокй смч., Йони пр.
6.—В. †Зачаття Йоана Хрест.
7.—С. Теклі первмуч.
8.—Ч. Евфрозимії прп.
9.—П. †Пр. Ап. і Еванг. Йоан.
10.—С. Калистрата мч.
11.—**Н. 19 по С.** †Харит. прп.
12.—П. Киріяка прп.
13.—В. Григорія смч.
14.—С. **Жовт.** †Покр. Пр. Б.
15.—Ч. Кипр. свщмч. Юстин. мч
16.—П. Діонізія смч.
17.—С. Єротея смч.
18.—**Н. 20 по С.** Харатини мч.
19.—П. †Томи ап.
20.—В. Сергія і Вакха мч.
21.—С. Пелягії і Таїсії прп.
22.—Ч. †Якова ап.
23.—П. Евлампія й Евлампії
24.—С. Филипа ап. Теофана еп.
25.—**Н. 21 по С.** Пров. Тар. Ан.
26.—П. Карпа і Папили мч.
27.—В. Парас. Прп. Наз. і пр мч
28.—С. Евтим. прп. Лукія прмч
29.—Ч. Лонгина мч.
30.—П. Осії пр., Андр. мч.
31.—С. †Луки апост. еванг.

УСТАВ НА ЖОВТЕНЬ

4.—Нед. 18 по Сош.:— Глас 1; ев. утр. 7. На літ. Тропар воскр. і Воздвиження; Слава: кондак воскр., І нині: кондак Воздвиження. Ап. зачало 188; ев. Луки зачало 17.

11.—Нед. 19 по Сош.: — Глас 2; ев. утр. 8. На літ. Ап. зачало 194; ев. Луки зачало 26.

18.—Нед. 20 по Сош. і Покров Пресв. Богородиці:— Всеночне. Гл. 3; ев. утр. 9. На літ. Тропар воскр. і Покрова, Слава: кондак воскр., І нині: кондак Покрова. Прокімен і Причастен воскр. і Покрова. Ап. зач. 200 і 306; ев. Луки з. 30 і 54.

25.—Нед. 21 по Сош.:— Глас 4; ев. утр. 10. На літ. Ап. з. 203; ев. Луки зачало 35.

ЖЕРТВИ

НА МОНАСТИРСЬКУ ЦЕРКВУ В ТЕРНОПОЛІ

Д. Цьоник, Буфало	$2.00
Анна Сохан, Буфало	1.00
Олена Дубас, Буфало	1.00
Анастазія Новосад, Філядельфія	1.00
Катерина Соха, Едмонтон	.75
Іван Потурай, Рейні Рівер	.50
Ксеня Потурай, Рейні Рівер	.50
Ксеня Скробот, Едмонтон	.25
Катерина Потурай, Рейні Рівер	.25

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник. Видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя

Рік 8, Число 10 — Лист за Жовтень — 1936

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердія

(Переклав о. В. Корба, ЧНІ.)

Марія є Надією Всіх Людей

Святий Антонін, влучно відносить до Пречистої Діви Марії, слова Книги Премудрости: "Разом із Нею прийшли мені усі добра." (Прем. 7. 11). А пояснюючи ті слова, не вагається признати, що цілий світ, а передовсім вірні почитателі Марії, разом з даром побожности, одержують від Неї усе добро. Марія є Матірю усякого добра, отже цілий світ може сказати, що разом із Нею завитали до нього усі богацтва. Тоту правду проповідував з переконанням також і побожний Опат целійський: Хто знайшов Марію, той знайде усякі ласки, дари й чесноти, бо Марія, Своїм могучим посередництвом, виєднує нам усе, що тільки може нас збогатити в небесні добра. Сама Вона обявила, що держить у Своїх руках усі Божі скарби і Боже Милосердя, щоби їх роздавати обильно тим, які Її почитають. Тому і святий Бонавентура напоминає нас, щоби ми безнастанно звертали наші очі до Марії, а за Її посередництвом одержимо усі ласки, яких нам потрібно.

О! Скільки то людий гордих і зарозумілих знайшло покору в набожности до Найсвятійшої Діви; скільки палких і загоністих — лагідність; скільки засліплених — світло! Як много безнадійних знайшло надію й довіря; богато погибаючих

одержало ратунок і спасення. Сама Пресвята Діва,, освітлена Духом Святим, предсказала, в домі Єлисавети, що усі покоління називати муть Її Благословенною: "Се бо от нині ублажат мя вси роди." Які то слова, святий Вернард так пояснює: Усі покоління називати будуть Марію Благословенною, бо для усіх поколінь, Марія зродила життя і славу; бо через Неї грішники доступлять прощення і примирення з Богом, а праведні витревання в ласці Божій аж до смерти.

Побожний Лянспегій зображує Ісуса Христа промовляючого слідуючими словами: "Мою Матір почитайте з особливою набожністю. Бідні Адамові діти, що коротаєте свій вік посеред стільки ворогів, небезпек і нещасть, величайте тую, яка є Моєю і вашою Матірю. Яж на те світові дав Марію, щоби вам служила за совершенний взір, від якого навчитеся, як маєте жити у світі; щоби була вашим прибіжищем в нещастю. Для того зробив Я Її такою лагідною, щоби ніхто не мав і найменшого страху прибігати до Неї. Сотворюючи Її, обдарував Я Її так великою добротою й ласкавістю, що не погордить жадним із тих, що прибігатимуть до Неї, ані не відмовить ласки, о якуб хто Її не просив. Лоно Її милосердля приступне для усіх і хтонебудь до нього зближиться, не відійде напевно без потіхи й поратування.

Нехайжеж на віки буде благословенна і величана доброта Милосерного Бога, що дав нам за Матір і Посередницю, тую, від віків вибрану й люблену Істоту, обдарену серцем, повним такої незрівнаної доброти й милосердя.

Послухаймо слів святого Бонавентури, що перенятий сердечною любовю Бога, покладав незвичайно велике довіря в Найдорожчім Нашім Спасителю і Пресвятій Діві Марії: Хотяйби мене Бог і прокляв, то я, знаючи, що Він Сам Себе виректися не може, обійму Його любовю, так сильною, що колиб хотів мене від Себе відкинути, то хиба мусівби відступити Сам від Себе, бо розлучитися Йому зі мною не дам. Замкнуся в Його Найсвятіших Ранах, а доки в них буду перебувати, не знайде мене деінде, як у Собі Самім. Колиб всетаки, Божественний Спаситель відкинув мене, задля моїх гріхів, то я впаду до ніг Його і моєї Матери і не уступлю, аж доки не виблагає мені прощення. Вона бо Мати — не зможе не змилосердитись. Ніколи не лучилось і не лучиться ніколи, щоб Вона не вислухала нуждаря, що прибігає під Її Покров. А так — закінчує святий Учитель Церкви — Марія змилосердиться надо мною і виєднає мені у Свойого Сина, прощення усіх моїх гріхів.

Повторім отже, зі святим Евтимієм: Поглянь ласкаво, о

Мати Милосердя! Зглянься на Твоїх слуг, бо в Тобі покладаєм цілу нашу надію.

ПРИКЛАД

Читається в творі під з. "Скарб вервиці," що один богатий пан, який мав велику набожність до Матери Божої, побудував у своїм домі капличку на Її честь. У тій капличці часто молився, перед престолом Пресв. Діви. Робив це не лиш в день, але навіть в ночи жертвував він своїй улюбленій Царици нічний спочинок і переводив цілі години на щирій молитві.

Його жінка — особа також побожна — бачучи, що муж вставав по ночах, опускав спальню, кудись ішов і вертав допервa по довгих годинах, занепокоїлась тим дуже та почала його підозрівати о найтяжчі річи. Довгий час так мучилась, а вкінці зібралась на відвагу і спитала мужа, по простому, чи не залюбився він в якій чужій жінці. — Так є — відповів чоловік з усмішкою — Я полюбив найбільшу й найкращу паню на світі. Ціле серце віддав я їй і волівби радше умерти, чим перестати коли, її любити. О! Якщоб ти знала, хто є та пані ,тиб сама мене заохочувала до ще більшої її любови. — Говорив спокійний, бо думав, що жінка додумається, про яку то паню розказував він, іменно — про Небесну Паню, Пресвяту Діву Марію. Однак нещасній невісті до того далеко було. Ще більше занепокоєна, спитала, чи до тої то жінки виходить він майже що ночі. — Так є, відповів коротко чоловік, не припускаючи і найменшого лиха. А лихо не спало....

Найближчої ночі, вийшов той пан, після свойого звичаю і вступив до каплички. Молився там довго і ревно. Коли вернув до спальні, застав там дивну тишину. Зачудований, почав кликати на жінку. Відповіди не було. Засвітив світло і —— О, горе.... По жінці лиш труп лежав в калюжі крови, з підрізаним горлом, холодний уже, мов крига леду.

Нещасна, засліплена непогамованою пристрастю заздрости, як тільки її чоловік вийшов, вхопила ніж, миттю протяла собі горло і .... сконала.

Годі собі уявити, який мусів бути переляк і потрясення того чоловіка. Він однак, нестратив голови ні на хвилинку. Згасив світло, замкнув комнату на ключ і удався просто там, з відки перед хвилею прибув — перед престіл Марії. Там допервa, віддався зворушенню. Упав лицем до землі, заллявся ревними сльозами, а з перераженої груди, мов з гробу, почав на силу добувати слово по слові, горячу і повну довіря молитву до Пресвятої Богородиці: О Мати, Мати моя найдорожча!

Поглянь, яке велике нещастя мене стрінуло. Якщо Ти мене не порятуєш, то до когож удамся? Розваж о Мати Вселаскава, що то з причини, що я віддавав Тобі честь, моя жінка стала на віки проклятою. Ти можеш зарадити усему. О, зарадь, благаю, зарадь моїому непонятому горю!

Заледви докінчив ту коротеньку молитву, аж тут входить до каплиці служниця і кличе — Прошу пана, пані добродійка кличе пана до себе. Я хотіла туди увійти, але двері замкнені на ключ. —

— То неможливо. Тобі з просоння прочулося — промовив пан, до краю збентеженний — іди і ще раз добре послухай!

По хвилі входить служниця й каже — Таки так. Пані говорить крізь замкнені двері і хоче конче говорити з паном.

Не промовив ні слова. Побіг мерщій до спальні. Відом кнув двері .... О, диво! Жінка жива, зовсім здорова припадає йому до ніг і не може, крізь сльози йому надякуватись, за це, що спас її від неминучого проклятя в пеклі. Обнимає його ноги і просить прощення за це, що підозрівала його о найпоганійші річі.

— Усе добре, що має добрий конець — промовив чоловік, сіяючи від радости і піднявши жінку, попровадив до каплички, щоби спільно подякувати Марії за так незрівнане чудо.

МОЛИТВА

О, Мати святої любови, Життя наше, Прибіжище і Надіє! Ти знаєш, що Ісус Христос, не липе стався вічним Посередником між Богом Отцем, а нами, але Він ще хоче, щоби і Ти вставлялася у Нього Самого, і нам отримала Боже Милосердя. Він то рішив, що до нашого спасення потрібні і Твої молитви і таку їм дав силу, що завсіди будуть вислухані. До Тебе, Надіє пригноблених, я удаюся і маю надію, що через заслуги Ісуса Христа і через Твоє Посередництво доступлю спасення. У Тобі покладаю надію так сильну, що навіть колиби спасення моє було в моїх руках, то я віддавби його Тобі, позаяк більшу надію покладаю в Твоїм милосерддю й опіці, чим у своїх власних ділах. О, Мати і Надіє моя, не опускай мене, хотяйби я на це і заслужив! Зглянься на мою нужду і змилосердися надо мною. Порятуй мене і спаси. Я признаюся, що численними моїми гріхами загородив я нераз дорогу помочі й небесним ласкам, які Ти мені виєднала у Бога. Однак Твоє невисказане милосердя над нуждарями і могучість Твоїх молитов перевишають число і злобу моїх гріхів. Небо

і земля знають про це, що кому Ти помагаєш, той може бути певний, що не загине. Усі, проте сотворіння можуть мене оставити й забути про мене, лиш Ти одна Мати Всемогучого не опускай, ні на хвилину, Твойого ока із мене найнужденнійшого. Скажи Твойому Синові, що я Твій слуга і Ти взяла мене в опіку, а я певно буду спасений. О, Маріє, поручаюся Тобі і бажаю, протягом цілого життя мати довіря до Тебе. Зі сильною надією на Тебе сподіюсь умирати, повтаряючи заєдно, що по Ісусі Ти одинокою моєю надією.

Так є: Одинока моя надія — Христос, а по Христі — Марія.

С. Калинець

БОГАЧ

(Лука XII. 16).

Богатому одного жнива,
Обильно нива зародила,
І думав він: — "Тепер без дива,
Душа моя-б повеселилась.

Геть повалю малі стодоли,
Бо збіжже все в них не зміститься,
Великі покладу поволи,
Тоді душа повеселиться.

А як готово, всьо вже буде,
То так душі моїй промовлю:
— "Вживай душе, ви-ж бідні люди,
Побачите, що в сіть вас зловлю!"

І знав Бог думку богачиська,
Й захланне серце його враже,
Що всьо горнув для свого писка,
І так до нього грізно каже:

— "Безумний! — я ще цеї ночі,
Тобі засуд вчинити мушу,
Замкну твої погані очі,
І заберу лукаву душу.

Зіставиш плоди і стодоли,
Неспожиткуєш їх ніколи,
Бо царство Боже не в мамоні
Лиш виключно на правди лоні!"

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО
Митрополита Андрея Шептицького про небезпеку комунізму

—=0=—

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ,
Божою Милістю і Благословенням Святого Апостольського Престолу Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, Епископ Камянця Подільського Всечесному Духовенству і Вірним Божий Мир і Архієрейське Благословення.

Небезпека теперішньої хвилі каже мені звернутися до Тебе, дорогий мій Народе, з цим словом остороги:

Хто помагає комуністам у їх роботі, навіть чисто політичній, зраджує Церкву. Треба ту правду пригадувати всім вірним і цілій українській суспільності тим усильніше в наших часах, коли комуністи, щоб збаламутити й здурити вірних християн, удають вірукучих людей і святотатсько приступають до св. Тайн, дістави такі прикази з Москви.

Хто помагає комуністам у переведені їх плянів спільно так званого народнього чи людового фронту зі соціялістами й радикалами, зраджує свій нарід. Ту правду треба тим усильніше повторити вірним і цілій українській суспільності в хвилі, коли комуністи для наложення нашому народові свого ярма обдумали в Москві комедію "народнього фронту," щоб у радикалах і соціялістах знайти несвідомих помічників у виконанні свого наміру знищити український нарід і стерти його по можності з лиця землі.

Хто помагає комуністам у якійнебудь їх акції, та особлившим способом у зорганізуванні т. зв. народнього чи людового фронту, той зраджує справу вбогих, терплячих і кривджених у цілому світі. Цю очевидну правду треба тим усильніше і тим частіше пригадувати цілій українській суспільності, коли большевики, винищивши голодом Велику Україну, починають нищити вбогих, скривджених і терплячих серед нашого безталанного народу на всіх українських землях у Польщі.

I.

Від початку християнства не було на світі ніякої секти ані релігійної ані політичної партії, яка би в такій мірі була ворожою для Божого Обявлення і для всякої релігії, та особливо для релігії Ісуса

Христа і його св. Церкви. Большевики мають за найголовнішу засаду знищення Церкви. До тої цілі стремлять викликанням революції, серед якої удається їм церкви палити, священників і вірних християн убивати й нищити в людських душах віру в Бога і його св. Обявлення.

Комуністи є безбожниками та в їх програмі нема точки, в якій би вони були щирішими, як у тій одній: у боротьбі проти Бога. Большевики щирими не є, навпаки, ціла їх система опирається на засадничій, всесторонній і безнастанній брехні. Тому нема майже можности здати собі справу з того, що колись станеться з большевизмом. Він перетворюється в релігію, в якусь матеріялістичну й поганську релігію, що Леніна і йому подібних уважає неначе півбогами, а брехню, обман, насильство, терор, гноблення вбогих, деморалізування дітей, пониження жінки, знищення родини, знищення селянства й доведення всього народу до крайної нужди вважає принципами панування, хоч усі ці принципи прикриває брехливими, просто противними назвами. Трудно зрозуміти, до чого змагають комуністи, бо дотеперішний, девятнацятилітній досвід виказав як на долоні, що коли большевики говорили про свободу, розуміли неволю, коли говорили про добробут, тим словом називали — голод, коли говорили про ради, совєти—тим словом називали систему, в якій нікому не вільно висказувати своєї думки, коли говорили про владу селян — розуміли систему, в якій селянин змушений до безплатної роботи, за яку не дістає навіть достаточного кусника сухого хліба. А коли говорили про владу пролєтаріяту, то пролєтаріятом називали касту, що кров з народу витискає.

Хто лиш трохи слідить за працею большевиків — знає, що тисячами наочних доказів є стверджене, що воно так дійсно є. В однім лише большевики є щирі, коли висказують ненависть проти Бога, проти обявленої релігії й коли хваляться, що до кількох літ не буде ніодної церкви в цілій совєтській Росії й поневоленій радянській Україні. Очевидне, що люте переслідування християнства, в якому згинули тисячі й десятки а може сотки тисяч християн, а поміж ними богато епископів і священників — у своїй конституції називають свободою совісти й толєранцією для релігійних переконань. Але поза тою грубою брехнею, з цілої їх праці й зі всіх їх намірів висказане одно виразно й щиро: ненависть до Бога й до релігії.

Система оперта на брехні.

В цілі знищення релігії замикається церкви. Часом уживаючи комедії "висказаного народом бажання," але частіше без тої комедії. Церкви замінюються на кіна, а де нарід досить схильний, щоб задержати церкву й церковного служителя, там накладається на церкву такі неможливі податки, що це робить удержання церкви немо-

жливим. Священикам заказується учити дітей катехізму, а молодь піддається під правдиво діявольську систему деправації, деморалізації від найменших літ. Ціла педагогія й ціле шкільництво комуністів зводиться до одного: псувати діти, вчити їх брехні, нечистоти, бунту проти родичів, доношення до поліції, що родичі дома говорять і вповання в молодечі душі думки, що Бога нема, що релія є отрує.

А що ціла та політика мусить бути злучена з основою большевизму — брехнею, — комуністи хваляться, що під їх владою процвітає просвіта, школи, університети, література, тощо. Та, щоб доказати, які то вони є толєрантні, уряд старається завсіди одну церкву чи секту протиставити другій так, що може завсіди показати якусь церкву не тільки толєровану, але й протеговану.

Підступна тактика супроти Церкви.

Такими є большевики в совітській Росії і в поневоленій Україні. Такими самими показуються вони також у своїй акції закордоном. Де тільки вдасться їм викликати якесь замішання й революцію, там негайно виступає ціла та московська програма, давно вже в Москві виконувана. Так було і є в Мексику — так було і є в Еспанії. Де покажуться комуністи-большевики, там зараз починають горіти церкви й кров невинна ллється обильними потоками. Їх сліди всюди значені кровю жертв невинних. Чи не є річчю очевидною, що таким ворогам Христа помагати — є зраджувати Його і зраджувати Його св. Церкву. Тому ту правду треба людям повторяти, бо богато є таких, які даються звести, вірять большевикам і думають, що без гріха можна їм помагати. Десь навіть мала утворитися секта християнських комуністів, що хотіли засади комунізму злучити з принципами Євангелія. Очевидна річ, що ту секту зараз Церковна Влада зі Св. Отцем Римським Папою, осудила як єресь. Ті християнські комуністи були здається тільки новою брехнею большевиків. Вони хотіли до себе християн притягати, а боялися, що християни, пізнавши бодай у частинці їх науку і їхній спосіб поступування, будуть від них утікати як від найбільшої заразн. Хотіли рятуватися й видумали ось таку дивну та дійсно діявольську штуку. З Москви прийшов приказ до всіх комуністів цілого світу: верховна московська влада приказує комуністам, що походять з християн, себто є похрещені, удавати якнайпобожніших і якнайкращих християн. Мають ходити до св. Сповіди, горнутися до св. Причастя, пхатися до Братств, до всіх товариств і установ, в яких християни працюють, і всюди вдавати побожних християн, щоб тим успішніше правдивих віруючих християн дурити й баламутити. Священики спостерігають, що люди, які давно до Сповіди не ходили, починають приступати до Сповіди й до св. Причастя. Навіть такі, що

про них усі знали або догадувалися, що належать до комуністичної ячейки, й ті зачинають до Сповіди приступати, хоч очевидно не можуть у Сповіді дістати розгрішення без прилюдного відречення від большевизму й поправлення заподіяного вже зла. Коли Москва жадає, комуністи більше й ліпше слухають, ніж коли чогось від християн жадає св. Церква. Тому нараз, на приказ згори, тисячі комуністів навертаються й неначе стають добрими християнами, або рад ше християн починають удавати. Тим способом, кажуть їм їхні провідирі, — будете могти успішніше підбурювати нарід проти священика й проти Церкви, будете ось могти сказати: "Я і сам християнин і то добрий християнин, я і сповідаюся й причащаюся, але того не можу стерпіти, щоб ми дістали священика не того, якого ми хочемо," або щоб священик не так робив, як ми хочемо, або щось подібного. Щоб дурити християн, варт й ужити ще більшої брехні — ось скажеться напримір дуже побожно людям: "Я готов за вас терпіти, я готов датися розпяти для добра народу, за нарід, за вас." І така брехня може свої овочі принести. В таких часах і серед таких обставин треба дивитися не лише на те, хто сповідається і причащається, але треба дивитися й на те, як хто жие і що говорить. І ось вам правило: як хтось признається до комунізму, якщо хвалить комунізм, комунізму боронить — християнином не є, а може лише християнина вдавати. Комуніст а християнин — то як вогонь і вода, що разом на одному місці не можуть бути.

(Дальше буде).

——=o=——

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VI.

Жебрак і Подорожний

(Продовження).

Ще був в дорозі, а вже сподобалось Богові чудом дати доказ, як милою Йому була ця місія, якої піднявся покірний братчик. Ото, коли він переходив через поле, побачив селянина, що заломивши руки ходив і гірко плакав. Ґерард, який все був охочий, щоб кождому поспішити з поміччу, приступив до нього й поспитав, що йому так прикрого приключилося, що він такий зажурений ходить і плаче. "Ох, як мені не плакати," відповідає селянин. "Ось, поглянь те на моє поле. Геть чисто миши нищать мені збіжжа." — "І чоїож тут плакати?" відповідає йому Ґерард. "Чи Бог не зможе тобі помогти?" Це кажучи він зробив над полем знак святого хреста і до-

дав, що тепер миши вигинуть і не будуть йому більше робити шкоди. Як лиш він відійшов, а селянин бачить, що вже тут і там лежать неживі миши. За хвилину вже й ціле поле було ними вкрите. Урадований селянин почав бігти за Ґерардом, щоб йому подякувати за таке велике добродійство. Біжить він йому на вздогін та вже здалека кличе: "А почекай-но, чоловіче божий, почекай!" Та Ґерард, коли вчув, що цей кличе його, то, щоб оминути всякої почести, приспішив кроку і вкоротці опинився в Корато. За ним навздогін бігло чимало селян — бо лискавкою рознеслась вістка про це чудо — і викликували: "Святий! Святий!" Так його й відпровадили аж до Корато.

Тут він замешкав у одного міщанина на ім'я Фелікс.

Як лиш почули мешканці Корато, що вже прибув до них так довго ожиданий "святий" — як то всі звичайно його називали — так сейчас, хто лиш міг, спішив, щоб на нього подивитися та випросити у нього заступництва перед Богом та молитов. Ґерард всім радо помагав.

Помешкання Фелікса сталось видівнею не аби яких ласк та чудес. Мимохіть тут насувається перед очі образ, якто колись Ісус ходив по святій землі, а за Ним народу много—премного та ожидали від Нього ласк. Де було не задержавсяб Божественний Учитель, там около Нього обляже народ, слухає Його слів і не наслухається. Так, як було з Учителем, так було й з учеником. Кудиб Ґерард не йшов улицею, то за ним громада народу. А знаходиться в своїому помешканні, то і там безнастанно, від ранку до вечора, повна хата людий. Приходили священики, монахи й монахині; приходили й прості люди, бо до Ґерарда усякий мав доступ, та всі з запалом слухали його бесіди, якто він, звичайний невчений братчик, умів мудро розправляти о Бозі та о святих правдах віри. Усі надивуватись не могли.

Святий тут не гайнував часу. Його чекала немала праця і він взявся сейчас за діло. Хоч там наші місіонарі не давали місії, то однак по кількадневнім побуті святого Братчика, місточко Корато так відновилось, мовби там працювало через довший час не знать кілько отців місіонарів. Бог, до сповнювання своїх замірів, а нераз і великих діл, послугується часто малими, в очах світа, особами, що би тим явніщою була Його велич та всемогучість. Так і тепер. Ґерард взявся до реформування місточка, а почав його там, взідки світ ло святости та праведности повинно найбільше розходитися. Почав свою працю від монастирів. Думавби ти, любий читачу що це пересада, бо й деж йому, невченому, братись до реформування монаших обителей, та й по що? Що так воно в дійсности було, це не дасться й заперечити. А чому брався він за таке діло? Бо потреба

нагляча цего вимагала. Дух світа, розкіш та гордість проходить нераз і через монастирські мури. Головно коли який монастир посідає великі богацтва, яких не обертає на добродійний ужиток, тоді легко починають монахи чи монахині переступати обіти убожества, а тоді вже пропало строге монаше життя.

Щось подібного було і в Корато. Мали тут свої доми кілька монаших згромаджень, так женських як і мужеських. Один з них, Сестер Домініканок, немав тоді дуже доброї слави, що до заховування монаших правил. Передусім що до убожества. Ізза браку знова убожества не цвив тут дух молитви та совокуплення. Сестри марнували час, пересиджуючи цілими днями в розмовниці за непотрібними бесідами з посторонними людьми. Щоби тут завести наново духа карности, мовчання, совокупления та молитви, які є підпорою духовного життя і монашого совершеньства, не була це легка річ. Та Ґерард вже мав такий дар, що так умів до вибраних Богом душ промовляти, що з'умів віднести побіду над світом. По кількох розмовах зі сестрами потрапив знищити усі надуживання, які були до цього дому закрались. З цих кількох розмов сестри віднесли більше користи, чим не знать з якої місії чи духовних вправ. Тут очевидно ділала ласка Божа, а св. Дух промовляв устами убого го братчика. Пословиця каже: "Ніхто не дасть, хто сам немає." Очевидно що так. Але з другої знова сторони цей, хто має, зможе легко і другому дати. Хто має вогонь, може його й свойому сусідові уділити. Хто має вогонь Божої любови, цей легко і другого запалить і розбудить в ньому подібний вогонь любови Бога. Так і тут. Сестрам вистарчило лишень глянути на Ґерарда, на його вбогу одежу, на його постом вихудле лице, на покутою зморене тіло, щоби сейчас виректись світа, взяти на себе хрест терпінь Христових та йти слідком за Ісусом, провадячи взірцеве монаше життя.

Не обійшлось і тут без чуда. Господь Бог що говорив устами свойого слуги захотів очевидним знаком показати, що Він є з ним. А було це так. У цьому то монастирі було вимуроване велике вікно що виходило на вулицю. Була це непотрібна нагода для сестер тратити час виглядаючи за перехожими, що й не годилось ні то з монашою скромністю, ні то зі совокупленням духа. Ґерард казав настоятельці щоби вона приказала його замурувати. Очевидно що ні настоятелька ні самі сестри-монахині на це не мали охоти згодитися. На налягання Ґерарда вкінці згодились, однак з виконанням цього не дуже то спішились. Та якеж було їх здивування, коли вста ючи одного ранку побачили що вікно в якийсь незнаний спосіб було замуроване, мимо того, що монастир був замкнений і до середини нікого не впускано, рівнож ніхто не почув найменшого стукоту що при мурованню далобся легко чути. Та й самі сестри не сумні-

вались, що це було діло Боже. За порадою Ґерарда повісили сестри на тому місці хрест. Від того часу у монастирі запанував знова монаший лад і порядок.

(Дальше буде).

———=0=———

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Національне і Державне Становище

Коли ми розглянули в передних уступах мильні поняття байбельників, у справах віри, то під сим уступом скажемо, яке їх становище державне і національне.

Національне становище їх є не то ніяке, але просто вороже. Будучи сліпим орудієм в руках судії Ратерфорда і його агентів, що керують сим рухом, не можуть байбельники заниматися національним і культурним розвитком українського народу. Він їм не наказує, аби вони дбали про українську націю, ані про інші культурні потреби як школу, сирітські захоронки, пресу та вчену клясу між Українцями і тому про се байбельницькі проповідники ані одним словом нічого не згадують, а без сих чинників наш нарід не може бути українським народом. Коли сего всего наш нарід не буде мати, він тоді в очах культурних народів, серед яких він находиться на американськім континенті, не буде мати жадного значіння ані ніякої поваги; він тут буде таке мати значіння як мали Цигани в Старім Краю; лише школа підносить назву народу та збогачує його, лише школа творить інтелігенцію; учителів, адвокатів, лікарів, істориків, поетів, письменників, промисловців, шторників та інших.

Коли нарід має таких людий, то вони, як що вони щирі, являються богацтвом народним, тому що вони збогачують націю і своїм умом і маєтком. Тоді з них користає ціла нація, має ізза них повагу в очах інших народів. Через се шанують його, куда би він пійшов і де би він не був.

Наш Український нарід під сим зглядом не стоїть дуже високо, бо він більше як шість сот років находився в чужій неволи, отже не міг під сим зглядом широко розвинутися. Прийшовши до Америки і Канади, найшов тут волю і є нагода широко розвинутися, та біда, що тут стали нас ослабляти ріжні сектанти, а зосібна байбельники. Все таки наша греко-католицька церква здобулася на рідні школи всюди при церквах, також на сиротинці та інші заклади, але вони будуть ослабати в міру відтягання наших людий до байбельників та інших сектантів.

В розмові з байбельницькими проповідниками довідуємося від них, що вони не дбають про шкільний та культурний розвиток Українців і на своє оправдання кажуть, що Бог противиться ученим людям, бо вони організують себе і цілі народи в окремі організації, які нераз є собі ворожі. Звідси, кажуть вони, повстали держави, війни та всякі визискування і привязання до своєї народности і т.д.

Таке оправдання є велика лож! Именно, коли наука не потрібна, тоді хто буде читати св. Письмо, на котре байбельники напирають аби читати і як люди, будучи невченими, можуть розуміти прав ду? Впрочім і байбельницьких проповідників мусів хтось учити, бо вміють читати Біблію, отже коли вони ходили до школи і училися, то чому тої науки не бажають другим?

А тепер придивімся, що каже св. Письмо про націю. Именно читаємо, що коли Ханаанська жінка ходила за Христом і просила щоби уздоровив її дочку, Христос не звертав на її просьбу уваги; а коли ученики звернули Йому на її просьбу увагу, то Він відповів, що прийшов тільки до загублених овець дому Ізраїлевого (Мат. 15, 24). На велику просьбу жінки Христос уздоровив її дочку, але з того виразно видко, що Христос уважав свій нарід першим, якому Він мав нести поміч. Ми не бачимо щоби коли іншим разом плакав Ісус, а тільки тоді, коли видів перед страстями, що Єрусалим мав бути знищений (Лук. 19, 41). Також напоминає Ісус єрусалимських жінок, аби плакали не над Ним, а над своїми дітьми (Лук. 23, 28).

З повищого бачимо, що Христос перше всего мав любов до Жидівського народу з якого Він вийшов, а опісля вже і до інших. Те саме бачимо і в Старім Завіті. Именно пророк Давид говорить: "Коли забуду тебе, Єрусалиме, нехай буде забута моя права рука! Нехай язик мій прилипне до гортани моєї, коли не згадаю тебе, коли не поставлю Єрусалима над усі радощі мої (Псалом 137, 5-6).

Також в четвертій Заповіди Господь Бог поручає нам, щоби шанувати отця і матір. З того випливає розуміння, що треба шанувати також і все своє рідне, пісню, культуру, школу і все інше. Се саме учить нас і ап. Павло, коли **бажає собі бути відлученим від Христа за братів своїх рідних по тілу** (Рим. 9-3).

З повищого бачимо отже, що і Христос в Новім і пророки в Старім Завіті та апостоли виразно вчили любити свій нарід, свою землю, культуру і все своє.

Се саме учили нас наші родичі та поети ,між котрими Шевченко каже: **"чужого научайтесь і свого не цурайтесь.... бо хто матір забуває, того Бог карає, чужі люди встидаються, в хату не пускають."**

А байбельники вчать цілком противно. Про школу і все рідне ані словом не згадують, а тих, хто боронить свою землю і свою до-

бро, як військо або інші того рода защитники, пятнують чорними красками і ставлять на рівні діяволів. Ся їх "наука' така хибна, що противиться не лише св. Письму, але також звичайному простому розумови. Своє повинен кождий чоловік любити і боронити, бо воно є дано йому Богом.

Спімнім лише про те, що було при будові Вавилонської вежі. Тут поділив Бог мову людям, отже дав кождому народови окрему мову. Таким отже робом мова є даром Божим, але її плекати без науки не можливо, а наука не можлива без школи. З мовою звязана тісно окрема народність, бо інакше не дасться пояснити.

В Канаді і Америці, що правда, Українці перестали бути дітьми своєї батьківщини, однак вже Канада має бути нашою батьківщиною. З рідним краєм мусить нас вязати серце. Мова та наша школа має бути нашим найважніщим чинником. Сего забути ніяк не сміємо, а коли знехтуємо, то тим самим відступимо від Божих заповідий.

Байбельники як раз учать противно. Про школу та свою рідну науку ані згадують, а чому, то здається і вони самі не знають, знають хиба ті, котрі платять проповідникам та посилають їх межи Українців.

О стілько наука байбельників є зла в відношенню держави і нації, що під час війни канадийське правительство вилапувало їхню літературу і накладало кару на тих, котрі ту літературу посідали. А коли правительство уважає байбельницьку науку за небезпечну для держави і нації, то що доперва ми, слаба українська нація, можемо сказати про байбельників тут на чужині? Вони не для нас.

Увага: Кожду націю мусів сотворити Господь Бог, отже і український нарід сотворив Бог. А коли нас Бог сотворив, то ми мусимо бути Йому милі. Наші письменники сказали про нас Українців, що ми **Богоносний нарід**, т.є. такий нарід, що носить Господа Бога у своїм серцю. Що ми Удраїнці неперфектні, то про се не може бути навіть мови. Але й инші народи неперфектні, т. є. не совершенні. Совершеним є тільки сам Господь Бог. Однак нашим обовязком є, щоби усовершатися, себто, ставати лучшими.

"Будьте совершенні, як Отець Мій совершенний єсть" сказав Ісус Христос. Але одно то, що ми можемо бути певними, то се, що байбельники, чи які инші сектанти совершенними нас не зроблять. То совершенство, про котре говорив Ісус Христс, відноситься до совершенства в першу чергу духовного. Чиж можна припускати, що байбельники та инші сектанти мали би нас робити совершенними? Ніколи! По перше, тому вони самі потребують дуже, а дуже богато праці, щоби у своїм заблуканню дорівнялися

греко-католикам, а по друге тому, що кождому мусить бути ясним: — байбельники і инші сектанти, так би мовити не давно вилупилися з яйця. І невжеж Господь Бог був такий немилосердний для нас, що від появи Ісуса Христа тримав нас в темряві, в несовершенстві, чекаючи, щоби аж в тих канадийських преріях агенти різних релігійних сект нас мали совершати? Се ніяк не може бути.

Коли нас Українців сотворив Господь Бог, як окрему і всім нашим життям, і думанням відрубну націю від других націй, а байбельники і всякі инші агенти, непомагають нам розвиватися окремо, як нації, то з того виразно видко, що нам неподорозі із ними. Хто для нашої нації воріг, або такий, що небажає нам народного розвитку, той очевидно, не то, що не є наш приятель, або ще є нашим ворогом, а прямо нашим найбільшим гнобителем. Бог нас сотворив, бо нас хотів мати, а сектант не хоче, щоби ми існували і хвалили Бога по своєму, як наші батьки і прабатьки. Сектант в сім значінню є ворогом самого Бога!

Покликання католицького священика

(Виїмки з енцикліки св. Вітця Папи Пія XI: "Ad catholici sacerdotii fastigium.")

"Кілько разів наша пастирська журба склонює нас глибше розглянути справи і потреби Церкви, то в першому ряді обіймає вона священиків і питомців, котрих, як знаєте, дуже любимо....

Колиж проте, по 50 літах нашого священства ми постановили обходити торжественно ту щасливу хвилю, то зробили то, — прихиляючися вітцівським серцем до синівських бажань, що напливали зі всіх сторін світа, — длятого саме, що то святкованння уважали ми не тільки яко честь, зложену Нашій Особі, але також яко вивисшення достоїнства і гідности священичої....

Ціль, яку собі зачеркуємо, має таку вагу і значіння, що нам видається слушною річчу обговорити її широко в тій енцикліці, щоби не тільки ті, що посідають неоцінений скарб віри, але також ті, що щирим серцем шукають правди, пізнали величну гідність католицького священства як також хосен, що для всіх випливає зі священства з волі Божого Провидіння. Бажаємо, щоби розважили то докладно передусім ті, котрих кличе до духовного стану внутрішний голос і небесна ласка....

Бо з покликання і з наказу Божого священик є головним апостолом і неструдженим шпрителем християнського вихованння молоді (Енцпкліка: "Divini illius magistri" з 31 грудня 1929 р.); в імени і

Божій силі благословить християнське супруже і боронить його святости і нерозривности проти злих пожадань і пристрастий (Енцикліка: "Casti connubii" з дня 31. грудня 1930 р.); голосить братерство людей, пригадує всім взаїмні обовязки справедливости і евангельської любови, наконець немов вказує пальцем і богатим і бідним прав диве добро, до котрого можуть і повинні стреміти; старається успокоїти уми, розбуджені господарською і моральною крізою, а через то немало причиняється до усунення або принайменше до злагіднення подражнень і суспільних непорозумінь (Енцикліка: "Quadragesimo anno" з дня 15. травня 1931 р.). Понадто накликує він до тої святої покути і переблагання, до чого ми візвали всіх добрих людей, щоби винагородити за богохульства, зневаги і злочини, що тепер так дуже ганьблять людський рід і нищать його; бо нині нам треба, як ніколи перед тим, Божого милосердя і прощення (Енцикліка: "Caritate Christi" з дня 3. травня 1932 р.).

Противники Церкви знають добре велике значіння священства, проти котрого, — як то зі жалем ми ствердили в листі висланім до дорогого нам Мексиканського народу (Енцикліка: "Acerba nimis" з дня 29. вересня 1932 р.),скермовують в першому ряді свої удари, хотячи його знищити цілком і тим самим приготовити собі дорогу, щоби цілком знищити католицьке імя, саму незнищиму католицьку Церкву. Але хоч так вперто стремлять вони до тої ціли, певно, що її не осягнуть, бо Церков Христова незнищима."

О Маріє, Діво Непорочна, Ти так журишся про нас що перебуваємо на тій земли, що можна сказати, якби Ти не мала іншого бажання як тільки нам помагати, іншого заняття як тільки нас ущасливлювати.

св. Бонавентура.

"Від дитинства треба придушувати нахили волі, якщо вони злі, і скріпляти їх, коли вони добрі, а передусім нехай ум дітий пересякне наукою від Бога даною, а їх душа нехай зростає в силу за допомогою Божої ласки. Бо без неї ніхто не зможе приборкати своїх пристрастий; ані виховання ані наука Церкви не зможе увільнити нас від них та допровадити нас до усовершення. Якраз на те Христос і вивінував Церкву небесною наукою та божественними тайнами, щоб вона була успішною Вчителькою всіх людий."

Папа Пій XI.

Й. Екерскорн — о. Н. Копаківський, ЧНІ.

Ангел Хоронитель

2. Дія

(Приємна кімнатка. На право стіл, софа і крісло; на ліво стіл. На бічнім столику стоїть статуя Матери Божої. Кімната прибрана після вподоби. На стіні образ Матери Божої).

Марія і Текля

(Коли завіса підноситься обі дівчата входять. Марія скидає плащ, капелюх і торбинку).

Марія: І нині було богато роботи. Колиби ти мені не помогла, Теклюсю, я не знаю чи й досі булаби те все залагодила.

Текля: Добре, що вже скінчено, Марійко. Так ти зискала троха часу і ми можемо тепер пійти разом до сповіди. Ти знаєш, що ми маємо завтра спільне святе Причастя в нашому Товаристві. За якої пів години я прийду до тебе і підемо разом до церкви. Добре?

Марія: А чому тобі спішитися? Скинь капелюх і лишися троха в мене.

Текля: Нині ні, Марійко, бо булоби за пізно. Але я хотіла тебе запитати: як є з Леонтією, твоєю краянкою? Чи вона до тепер ще не рішилася вступити до нашого Товариства?

Марія: На жаль до тепер я не могла наклонити Леонтію до того — я навіть не знаю, чи вона коли схоче до нас належати.

Текля: То прикро, але щож то може бути за причина?

Марія: Вона належить до тутешнього спортового клюбу.

Текля (перестрашена): Що ти кажеш? Вона туди належить? — Ах, як мені жаль її....

Марія: То ти знаєш той клюб?

Текля: Той спортовий клюб не є для католицької дівчини. Має закраску за свобідну: большевицьку.

Марія: Про це говорила мені Леонтія. Вона перечить, що клюб навіяний большевицьким духом; вона навіть боронила його.

Текля: А ти? Чи ти не моглаби дати їй правдивого вияснення?

Марія: Отверто признаюсь, що спосіб і штука, як вона боронила своїх поглядів, мало щось для неї. Я не могла дуже противорічити. Вкінці вона навіть зажадала від мене, щоб я вступила до того клюбу.

Текля: Але, Марійко, ти того ніколи не зробиш?

Марія: Ні-ні, я того ніколи не зроблю, — але одно я мушу признати: Леонтія має таку певну огладу і її поступованя є так зручне, її одяг є так вибагливий і так гарний, що до того я ніколи не можу дійти.

Текля: Я також запримітила, що та дівчина в останнім часі робить великі видатки; або може її спомагають з дому?

Марія: О ні.

Текля: То мусить діставати велику заплату. Але за то певно нічого не дає до банку. (щиро) Марійко, але ти певно не дашся затягнути в їх сіти?

Марія: Тепер ні.... (усміхаючись)

Текля: Тримайся свого.... Але тепер я мушу йти. За якої пів години я буду знова тут.... Тож до побачення.

Марія: До побачення Теклюню.... (Текля виходить).

Марія (сама): Мила дівчина та Текля. Як вона радо помогла мені нині, щоби я тілько мала час відтак піти з нею до сповіди. (Думає) Завтра є знова спільне св. Причастя нашого Товариства. Я завсігди так тішилася на ту згадку, а нині? Ах, від коли Леонтія мене мучить, щоби я вступила до їх клюбу, я відчуваю борбу в серці. Деколи мені приходить думка вступити туди.... Але геть з тими думками. Текля має слушність: я не дам себе збаламутити.. (Засвічує лямпочку перед іконою Матери Божої). Нині навечеріє празника Матери Божої, тож не треба забути засвітити світло перед Її іконою. Так я навчилась від моєї мамці.... Як воно миготить.. неспокійно палиться то мале світло.... Воно є образом моєї душі.. Спокій вийшов з нього від кількох днів, а неспокійне воно.... (зітхає) Ах....

(Входить Леонтія і Ева модно убрані. Ева удає поважну, але коли на неї не дивляться, вона має вираз лиця, що глумиться і ненавидить. Обі удають, що дуже розумні. Марія скромна; на її лиці відбивається борба, яку переводить у своїм серці).

Леонтія: От ти ще тут.... Добре, що ми тебе застали... Представлю тобі; то моя приятелька Ева.... вона є предсідателькою спортового клюбу.

Марія: Дуже приємно пізнати.

Леонтія (до Еви): А то Марія, моя шкільна товаришка.

Ева (подає руку Марії): Дуже тішуся, Марійко, що пізналася з тобою. Леонтія вже богато славного мені говорила про тебе.

Марія (сміючись): Богато славного.... Тепер Леонтії ще раз прощу, коли вона забогато доброго говорила.... Але сідайте на хвильку. (Марія показує на софу. Ева штуркає Леонтію, показуючи з глумом на статую Матери Божої).

Леонтія (весело): Ти може дивуєшся, що ми так несподівано до тебе зайшли. Але то такий спосіб нашого клюбу. Відразу до цілі зміряти так перейдеш світ.

Ева: Ти нині весела Леонтіє. (До Марії усміхаючись). Чи вона була все така?

Марія: О, давніше ми пережили разом богато гарних хвиль.

Леонтія: О певно.

Ева (до Марії): Ти кажеш "давніше" — і мені насувається питання: а чому так не жиєте тепер?.... Чому ти відділилася від своєї товаришки Леонтії? Або ще лучше сказати: Чому ти не належиш до нашого спортового клюбу, в якім наша Леонтія чується такою вдоволеною?

Леонтія: Уважай, Марійко, от тепер ми держимо тебе в перехрестнім огни. Щоби так просто сказати: ми не вийдемо скорше з твоєї хати, аж ти скажеш нам, що вступиш до нашого товариства.

Марія (жалісно): Леонтіє, ти знаєш пречінь що....

Леонтія: Жадного викруту я не узнаю.... Ево,подай тут формуляр; я його вже виповнила, ти мусиш тільки підписатися. Тут.. Нуже, скоро, не будь так нечемна....

Марія: Ні. Так заскочити я себе не позволю. Підписатися— на то ще час — а зрештою я думаю, що до вашого клюбу я не буду належати. (Леонтія нахмурилась).

Ева: А чому ні, Маріє? Туди належать — і я то виразно позволю собі підчеркнути — тільки ліпші молоді дівчата а до тих ти повинна себе також зачисляти.

Леонтія: Ах, вона воліє бути з тими побожними дівчатами. І то найбільше мене злостить, що то Марійське Товариство є для неї милійше.

Ева (до Леонтії): Ти робиш кривду Марії. Вона не виглядає щоби на то заслужила.

Марія: Так, я є членкиня тутешнього Марійського Товариства і то мені вистарчає. Я не можу до другого товариства належати, бо то булоби мені, правду сказати, за богато.

Ева (протяжно): Т-а-ак. (сміється з глумом).

Леонтія: Хтож говорить, що ти маєш належати до обох товариств? Виступи з Марійського Товариства і вступи до нас.
(Марія в задумі дивиться перед себе).

Ева: Я думаю, що пропозиція твоєї приятельки є добра. Уважай, треба виробити свій характер, а не замикатись в якімсь побожнім товаристві. Ми не потребуємо скриватися між темні мури церкви, ми йдемо на вільну природу: то наш божий дім; там вправи ріжні, а то також служба Богові.

Леонтія (скрито до Еви): Так не говори, бо вона геть чисто стратить голову. (голосно) Ми, розуміється, не є ніякими ворогами релігії: — і кожний може ходити до своєї церкви, але ми хочемо пречінь уживати життя: миж люди.

Марія: Ні, то не для мене. (Відсуває картку). Я не можу ще рішитися, щоби вступити до вас.

Ева: Я задоволена, бо ти говориш "ще" ні. То є приречення не впрост, що ти пізніше вступиш.

Леонтія: Але для мене було би миліше, колиби ти тепер рішилася, Маріє. — Зрештою я не хочу тебе силувати.

Марія: Ні, ні, нині не можу рішитися.

Леонтія (сміючись): Добре, то ти тимчасом звільнена, але під умовою; пізніше ти мусиш вступити, бо інакше ти мене образилаби.

Марія: Я цікава, яка та условина.

Леонтія: Ева покажи їй запрошення. (переглядає книжку, що лежить на столі).

Ева (сміючись): Нині моя приятелька Леонтія дуже розважно зміряє до цілі.... Але я думаю, що ти її не відмовиш одній просьбі, через яку ти не впадеш певно в непорозуміння зі своїм Марійським Товариством....

Марія: Коли зможу сповнити, то чому ні?

Ева: Коли так, то тебе запрошуємо на прогульку, яку уряджує наш клюб — завтра рано о пятій годині. Підемо в ліс; десь коло полудня будемо на місци; там самі зваримо собі обід. — Потім ще троха дальше, а вечером стрінемось з членами мужеського клюбу. Відтак разом вечером домів. Не потребуєш боятися нічого.... Я тобі кажу, Марусю, аж то буде гарно....

Марія: Але....

Ева (встаючи): Але жадного "але." Приятельському запрошенню не треба відказати: инакше то образа.

Марія (до Леонтії): Воно тілько питання: а як справа з церквою? Завтра прецінь неділля, а коли вже в пятій годині треба виходити, тоді....

Леонтія (кидає сильно книжкою до стола): Я вже собі думала, що такий викрут знайдеш. А чи церква втіче, як що ти там одної неділі не підеш? Церква то не заяць. — А зрештою може де будемо переходити коло церкви, то зможемо там вислухати Службу Божу.

Марія: То вже добре.... — але ні, то не добре.

Леонтія (остро): Я знаю, ви завтра в своїм товаристві маєте спільне Причастя. Га га га га! Які побожні дівчата!

Ева: Спільне Причастя? А то що таке? (Марія дивиться здивовано).

Леонтія (до Марії): Наша Ева не є Католичка, тому вона не знає цього.

Марія (зволікаючо): Я властиво не знаю....

Леонтія: О скілько я знаю, то ви маєте спільне Причастя що місяця; а чи так дуже зле, якщо ти раз занедбаєш?

Ева: Ану, Марійко, троха відваги і скажи "так." Коли завтра вечером вернеш з тої прогульки, будеш вдоволена і сама будеш сміятися, коли подумаєш про свою теперішню нерішучість.

Леонтія (хапає Марію за руку і дивиться їй в очі сміючись): Отже ти підеш з нами? Так? Так? Так? Я інакше не пущу.

Марія: Нехай. — Якщо я тільки зможу то буду там. (стає темно).

Леонтія: Браво! Отже завтра точно о пятій годині виходимо. (тихо до Еви) Тепер ми виграли: вона мусить пристати до наших.

Ева: Твоє приречення, Марійко, мене тішить. (подає їй руку) Отже до завтра. Бо ти й так мусиш трошка прилагодитись. До побачення.

Леонтія (подає Марії руку): До побачення, Марійко... на завтра рано.... Ми тепер мусимо йти на шов, до кіна.

Марія: До побачення.... (відпроваджує їх до дверий. Вертає стискає руки коло серця). В кінци вже пішли. (сідає в задумі на софу). Як сильно бється моє серце! (стає що раз темніше). Чи я добре поступила? — Як я була спокійна, щаслива.... а тепер мені неначе ніч зайшла на мою душу. О, бідна моя душе, де знайдеш пристановище, де знайдеш спокій? (Що раз тихше як у сні). Хто охоронить тебе?.... Ні ні, не для мене світ, де повно гріха..... Боже Боже хорони мене.... (стає темно. Марія підперла голову рукою і так остає увесь час. З далека чути тиху побожну пісню на скрипках про мир душі що тревае через усю яву. Ангел з повагою говорить мягко вразливо, вкінці показує правою рукою в тору і зникає).

Ангел (зявляється): Маріє, я видів твою борбу. Будь вірна. Поконай тую покусу, не йди за злими приманами. Тебе тягне до землі, до пороху, проте борися, поконуй.... Твоя гарна душа потребує борби. На земли ти не маєш сталого місця. Тільки в Бозі шукай твоєї слави, радости, богацтва. Бог є морем щастя, а земські радости це краплиночки.... Маріє, подумай: твоє небо для тебе вічне. Вітчина душі, гарна вітчина, туди зверни свою душу. Ні, ні, дитино, нема спокою тут на землі. Треба боротися, твоя нагорода в Бога буде вічна, тільки будь вірна. (відходить). (стає ясно).

Марія (будиться зі сну): Де я є? Ах чи той гарний образ то тільки сон? (стає весело настроєна) О мій Боже, чи ти післав мені мойого Ангела Хоронителя? Я виділа, як він плакав, напоминав, остерігав мене, заохочував мене.... Геть від мене ви злі покуси... Я буду вірна для свойого Марійського Товариства; тим більше тепер буду його любити, чим більше мене нападають.... О мій Боже, прости мені.... Вже мала заміняти то велике щастя завтрішнього святого Причастя за марні потіхи: вже хотіла я піти на їх запрошення. (закладає нервово капелюх на голову) Ні ні, ніколи. Ніхто мене не приманить....

Текля (входить): Ти певно вже мене очікувала?

Марія: Ходім, Теклюню, ходім скоро. Я готова: ходім до сповіди....

Текля (здивована): Ти така поденервована, Марусю.... що з тобою? Може ти не здорова?

Марії: Ні ні.... ходім а я тобі все роскажу.

Кінець другої Дії

Свята Місія між Радикалами

Горохолин, коло Богородчан, Галичина.

Старанням Всеч. о. пароха Осипа Петраша та жертвенністю Вп. П. Олени Микицей, учительки, і всіх добрих парохіян відбулася в Горохолині коло Богородчан св. Місія, яку проповідали в середній Св. Покровській церкві ОО. Місіонарі Редемптористи Василь Величковський і Стефан Антонишин зі Станиславова в днях від 11—21 липня ц.р. Не дуже то пригожі обставини, як розгар жнив, розтягність села на 16 км. та зрадикалізування його, не давало надії, по людськи кажучи, на великий успіх св. Місії. — Але сталося щось, чого ніхто не сподівався, навіть може й самі ОО. Місіонарі. По кількох днях вагання рушилося село і тричі вдень а особливо вранці і ввечері як пчоли до улію горнулися до церкви, яка все була замала і тому проповіди голошено на площі. Божа ласка та з переняттям, чуттям і силою виголошувані проповіди ОО. Місіонарів робили велике враження, будували зруйноване Боже царство в душах. ОО. Місіонарі вгиналися зі втоми, сусідні ОО. Духовні ледви наспівали з помічю й особливо в останніх днях сиділи у сповідальницях і до півночі, але за це успіх величезний. Очевидними овочами св. Місії є: ті направлені подружжа, навернені відступники, той величавий Хресний похід з місійним Хрестом останнього дня, в якому під проводом о. Декана Яримовича і численного духовенства взяла участь у взірцевому порядку 4000-на маса народу. Надзвичайно гарне враження робили сотня луговиків з Грабівця, що взяла участь у поході і держала гарний порядок і також сотня бувших місцевих навернених Каменярів, що несли Місійний Хрест і творили коло нього шпалір. До св. Причастя приступило коло 4000 душ, до Брацтва Божої Матери Неустанної Помочі записалося около 500 душ. Радикали робили, що могли, стягалися зі сусідних сіл, били на трівогу, та нічого не помогли їх нераз нетактовні виступи, бо освідомлені люди й особливо молодь, відрікалися по геройськи і публично своїх блудних стежок і під Місійним Хрестом, з рукою піднесеною до неба, заявляли: "Слава Христові, будемо Йому вірні до смерти!" А при пращанні ОО. Місіонарів зі сльозами в очах і тим робітникам Божим зі щирих грудий залунало могутне "Слава." — Ось низше документи навернення підчас св. Місії, що кличуть до наслідування усіх збаламучених, особливо молодь, що може у добрій вірі, однак на шкоду і руїну рідної Церкви і народу працює.

I.

Т—ВО "КАМЕНЯРІ"
в Горохолині Середній

Горохолина, дня 17 липня, 1936

ЗАЯВА.

Цим заявляємо, що освідомившись підчас св. Місії в нашій парохії про суть радикалізму і про його спільний народній фронт з жидівсько-московським комуністичним інтернаціоналом на шкоду Української Католицької Церкви й Української Нації, свідомо й добровільно виступаємо з цього товариства і з радикально-комуністичною партією та її пресою нічого спільного мати не будемо. До цього самого кроку взиваємо все наше юнацтво для більшої Божої слави й добра Української Нації.

Ковтун Федор, Іван Василюк, Писклинець Іван, Михайлишин Петро, Ковтун Іван, Ружило Михайло, Василь Ковтун, Анна Фелесюк, Доня Микицей (Миколи), Настуня Капущак (Дмитра), Юрко Суш, Василь Дашко, Петро Халак, Никола Прокопів, Михайло Микицей, Ковтун Петро, Митро Бабінець с. Николи, Микола Олексин, Василь Ґедзик, Куртяник Іван, Петрів Андрій, Володимир Боднарук, Василь Ружило, Василь Демянець, Боднарук Никола, Іван Куневич, Іван Волосюк, Петро Новіцький, Дмитро Лисканюк, Дмитро Борищак, Іван Середюк, Івась Федорів, Дмитро Урод, Феняк Василь с. Михайла, Никола Мацюк, Василь Мацюк, Олекса Капущак, Петро Ружило, Марія Капущак, Василь Семен, Іван Борищак, Василь Данилюк, Тимків Іван, Дмитро Боднар, Никола Деренько, Михайло Гоголь.

Заяву, зложену в моїй присутности й власноручні підписи, стверджую.

о. Василь Величковський,
провідник св. Місії

Згідність відпису з оригіналом стверджується від гр. кат. Уряду парохіяльного в Горохолині, дня 22. липня 1936.

свящ. Осип Петраш (печатка)

II.

ПРОТОКОЛ

Протокол списаний в часі св. Місії, дня 21 липня 1936 р. в Горохолині Середній. До канцелярії Місії ОО. Редемптористів, в домі Вп. п. Микицеїв, явився в Горохолині четар місцевого гуртка Т-ва "Каменярі" в Горохолині Середній, Федь Ковтун, в приявності о. Василя Величковського, провідника Місії, і свідків: о. Стефана Антонишина й п. Івана Микицея, ем. упр. школи, і заявив як слідує:

Дня 5. червня 1936 р. був я у Станиславові — зайшов до склепу (на старім ринку), щоби купити собі убрання до роботи. Підчас вибору й оглядин товару, приступив до мене молодий жидок, син купця і дуже приязно сказав до мене: "О, я бачу, що ви поряд ний чоловік, бо належите до доброї організації, бо ми належимо також до тої організації, то також є наша організація" — і по цім вказав на значок Т-ва "Каменярів," який я носив на лівій стороні спортової блюзи. Це мене трохи вразило, та я пояснив собі, що жидок насміхався з мене, а може й підлещувався мені. Троха пізніше зайшов я з Мамою до блаватного склепу, (теж на старім ринку). — І тут подібно приступила до мене молода жидівочка, склепарка, й на вступі сказала до мене: "Ну, я виджу, що ви належите до організації, я знаю ті організації" і вказала знов на відзнаку Т-ва "Каменярів" на моїй блюзі і цим потвердила, що та відзнака належить до їх організації. Це так мене вразило, що я став щораз більше при задумуватися над тим, щоби якнайскорше з такої "чесної компанії," з Т-ва "Каменярів" виступити. І якраз св. Місія була тим товчком, що відразу поставила мене на правий шлях. Яені, тверді й переконуючі слова о. Проповідника до решти переконали мене, про спілку в одним "народнім фронті" соціялістів радикалів (до яких і я належав, як "Каменяр") і комуністів під проводом московського, жидівського інтернаціоналу на згубу св. католицької Церкви й рідного Українського Народу. Я отверто й сміло виступив з Т-ва "Каменярів," візвавши до цього всіх своїх товаришів, які теж зробили те саме при помочі св. Місії. На доказ правдивости мойого зізнання в прияві свідків підписуюся: **Федір Ковтун.** ...

Свідки: о. Стефан Антонишин, ЧНІ; Іван Микицей, ем. упр. школи.

Протокол зложений у моїй присутності й власноручні підписи стверджую. **о. Василь Величковський, ЧНІ.**

провідник св. Місії.

Згідність відпису з оригіналом стверджується від гр. -кат. Уряду парохіяльного в Горохолині, дня 22. липня 1936.

свящ. Осип Петраш. (печатка)

Смерть Безбожника

Французький писменник і фільософ вісімнацятого століття, Вольтер, був одним з найбільших ворогів католицької Церкви. Своїми письмами і своїм великим впливом, який мав на тодішну зіпсуту Францію, причинився богато до ганебної французької революції з кінцем 18 століття.

Він взяв собі за ціль свого життя: знищити католицьку релігію. Длятого поборював її як тільки міг: висмівав її, кпив собі з неї, але передусім очернював.

Раз сказав він: "Вже мені надокучило слухати, як то часто повторяють, що дванацять людей вистарчало, щоби завести християнство; а я постараюся доказати, що один чоловік вистарчить, щоби його знищити."

А коли хто з присутних говорив до нього: "Не потрафиш знищити християнської релігії," —то він гордо відповідав: "Побачимо."

За життя свого кпив собі зі смерти і часто повторяв: "Смерть не є страшна, але приготування до неї, то варварство, останнє помазання єлеєм."

Деколи так говорив: "Говорять часом про чоловіка, що умер як собака, але в дійсности собака є дуже щаслива, бо може здихати без тої комедії*) якою мучать чоловіка в останніх його хвилях."

Своєї діявольської роботи ніколи не занехав: кидався всюди, писав і підюджував проти Церкви.

"До кінця життя буду ворогом Церкви, —говорив сам про себе.

Пригляньмося, яка була його смерть; чи направду додержав він ті свої злі предсказання що до Церкви.

Від хвилі, коли нагло захорував (11 травня 1778 року, аж до самої смерти (30 травня тогож року), при його ліжку чували "братя" масони з правдиво пекольним старанням, щоби він умер направду як собака. Хорий починав відходити від розуму і деколи через цілу добу неначе шалів. Тільки в деяких хвилях притомности розпізнавав особи, проклинав лікарів, що не могли йому помочи, проклинав свої терпіння і жалувався, що вже не буде міг тішитися своєю славою.

Вкінці, 30 травня, минула й остання надія. Коли лікар повідомив о тім Вольтера, то він перераженний закликав благальним голосом: "Рятуй мене, вирятуй мене!"

"Неможливо; ти мусиш умирати," — відповів лікар.

Настали останні передсмертні муки. В останніх хвилях візва-

*) Так називав: обряд уділювання останніх св. Тайн.

но двох священиків, але тільки для позору, щоби Вольтера не позбавлено католицького похорону. Вольтер одначе був непритомний і блукав думками і словами. Священики відійшли і просили, щоби їх знова прикликали, коли тільки хорий прийде до притомности.

Коли по якімсь часі вернув він до притомности, було вже для нього запізно. Вольтер на згадку своєї грішної минувшини впав в крайну розпуку і кликав: "Бог і люди покинули мене!" А звертаючися до присутних, кричав: "Геть від мене! То ви вчинили, що тепер находжуся в такім стані. Геть звідси!"

Хвилями тачався по ліжку, скавулів і хулив Боже Імя. З перестрахом почули присутні, як він здавленим голосом повторяв: "Ісус Христос, Ісус Христос!" При тих словах вився як здоптаний хробак і нігтями розшарпував собі своє тіло.

Одначе Боже милосердя є безграничне. Бог давав йому надію прощення. Вольтер жадав тепер священика! Але надармо, бо "приятелі" і "братія" не далися порушити його благаннями і стонами. Вони не хотіли прикликати священика. Проте розпука знова напала на хорого.

Кликав: "Чую якусь руку, котра ловить мене і тягне мене перед Божий суд!"

Відтак поглянувши на стіну, сказав з перестрахом:

"Діявол є там, хоче мене зловити; виджу його; виджу пекло. Скрийте мене!"

Вкінці серед розпуки, маючи велику спрагу, взяв в руки нічну посудину, приставив її до уст і випорожнив.... Відтак залитий калом і кровю, що виходила з уст і носа, впав на ліжко і видаючи останній страшний крик, сконав.

** **

"Колиби діявол міг умирати, то не скінчивби інакше," — говорило пізніше кількох навернених наочних свідків. Подібно також говорив той лікар помершого безбожника. "Я хотівби, щоби всі, що далися звести письмами Вольтера, були свідками його смерти. Такого виду неможливо знести."

** **

Яке життя, така смерть. Жив без Бога і умер без Бога. А Церква, про котру говорив, що один чоловік вистарчить, щоби її знищити, треває до нині, бо Ісус Христос заповів о ній, що навіть сили пекольні її не поконають.

Нехай то зрозуміють нинішні безбожники.

Прецінь смерть чекає також і їх.

Щоби не умерли як безбожник Вольтер.

Питання і Відповіди

Питання: Чи то є гріх взяти з церкви якусь річ, яка до мене не належить, але яку хтось в церкві забув?

Відповідь: Одна з загальних засад морального життя є та засада, що **чужого брати не вільно.** Значить, є гріхом брати собі то, що до мене не належить. Коли хтось забув щось в церкві, він може напевно найти собі ту річ назад, коли верне до церкви другим разом. Може щось належати до церкви, проте воно є власністю церкви, а власности церковної ніхто не може собі присвоїти. Крадіж церковної річи не є вже звичайна крадіж, але є святокрадством.

Питання: Я бажавби знати, коли вродилася Бернадета Субіру та коли проголошено її святою?

Відповідь: Бернадета Субіру як монахиня називалася Марія Вернарда. Вона вродилася 7. січня 1844 року, а проголошено її святою себто її канонізовано дня 8. грудня 1933 року.

Питання: Що то є кадило і чому уживають його при церковних богослуженнях?

Відповідь: Кадило це роздроблена в дрібні зеренця пахуча живиця, яку дістається головно з двох дерев, іменно з арабійського дерева, що по латині зветься **Boswellia sacra** і з індійського дерева **Boswellia papyrifera.** Щоби збільшити запах і густіше курення (дим), домішується деколи до живиці ріжні корінці.

Уживання кадила в релігійних богослуженнях було поручене Богом в Старому Завіті. В першій, другій, третій і четвертій главі Ісхода читаємо, що Бог поучає Мойсея, як приносити жертви, чи то жертви зі звірят чи з плодів землі; які части палити на ті жертви: "се огняна жертва, пахощі любі Господеві." І то палення жертв, — той дим, — заховане для релігійного вжитку.

Дальше, кадило є символом молитви так в Старому як і в Новому Завіті. Цар Давид говорить в псальмі 140, стих 2: "Да ісправиться молитва моя яко кадило пред Тобою...." А св. Йоан Евангелист у осмій главі Откровленія (8. 3-4) говорить про Ангела, що приходить і стає перед престолом, маючи золоту кадильницю і "дано йому богато пахощів, що положив з молитвами усіх святих на золотому жертівнику, що перед престолом Бога. І знявся дим пахощів з молитвами святих." Св. Павло в листі до Євреїв (зач. 320) пише: Святая Святих, що мала золоту кадильницю." —

Є ще інше значіння кадила. Іменно його палення і милий запах мають пригадувати нам, як ми повинні горіти любовю до Бога і що запах нашої святости повинен наповняти церков Божу.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Новий Адміністратор Лемківщини

Апостольська Столиця іменувала о. др. Якова Медвецького, досі професора богословії в станиславівськім семинарі і архідіякона станиславівської капітули, Апостольським Адміністратором Лемківщини. Нехай Всевишній благословить працю впр. о. Адміністратора на новім та не легкім становищі.

Як карає Бог того, що зневажає неділю

Український католицький часопис ::Правда" подає ось що:

Зять дідички Семашкової у Давидківцях, повіт Чортків, Големб ський, змусив своїх дворакіз дня 5. VII. (в неділю) молотити на молотільні ріпак. Коли робітники молотити в неділю відмовилися, загрозив їм, що звільнить їх від служби. На таку заяву пішли робітники молотити, освідчаючи, що цей гріх спаде на його совість. Кара послідувала таки зараз, бо того таки дня упали три здорові штуки худоби цього безвірного дідича, а до тижня упало шість штук. Коли люди довідалися про цей учинок дідича, таки слідуючого дня покинули роботу при жнивах. Рівно ж і Гуцули, які мали приїхати до нього на жнива, коли про це довідалися, відмовилися їхати до нього жати, так, що збіжжа висипалося на пні.

Божа Рука

У Судборах, Онт. якийсь Мартин ограбив католицьку церкву. Одначе підчас влому так нещасно порізав руку склом, що кров позначила слід і поліція сейчас його по сліді зловила.

Знова в Торонто, Онт. Гю Метюс вломився до католицької церкви і коли задумував розбити кивот, нараз тоді явився йому Ісус Христос і став боронити кивота. Тоді похітнулася і впала на нього камінна статуя Христа так, що тільки з трудом видобувся з під неї. З трудом виволікся з церкви, але сумління не дало йому спокою. Сам признався до вчинку. Суддя присудив йому три роки тюрми.

Діти на послуханні у св. Отця

В часі ферій, св. Отець приняв у Кастель Ґондольфо на послуханні 4,000 дітей з цілої Італії. Вони прибули до літньої папської резиденції, щоб дістати з рук св. Отця надгороди за добрі успіхи в катехитичнім конкурсі, що його влаштовує кожного року католицька організація дітей. Діти, переходячи біля Христового Намісника, складали для бідних дарунки: мішочки зо збіжжям. З нагоди так рідкої урочистости зрадів св. Отець у своїй промові похвалив провідників організації дітей.

Вони, сказав Пій XI., будують у серцях духову святиню, більшу від найбільших матеріяльних базилік. Внутрішнє формування душ дуже важне. Ми мусимо постійно удосконалюватися практичним християнським життям, щоб Бог бачив у наших душах чистоту, невинність і любов. На закінчення уділив св. Отець дітям благословення.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдну подяку Пресвятому Христовому Серцю і Матінці Божій Неустанної Помочи за вислухані молитви і благословення одного доброго намірення. Хто має надію на Бога, той не заведеться ніколи! Мене Господь Бог утвердив ще більше в тій надії на свою Божу доброту. Нехай буде благословенне імя Господне по віки. **Н. Михайлів**

Слава Ісусу Христу!
Дорогі Отці Місіонарі!

Посилаю Вам жертву на Службу Божу яко подяку Господу Богу за щасливу дуже тяжку операцію, яку перебула моя донечка. Моліться за її виздоровлення, щоби могла вона піти за своїм покликанням: вступити до монастиря Сестер. К.Г.

Високопреподобний Отче Місіонарю!

Приміть від мене жертву на Служби Божі за моїх двох синів, що померли в молодому віці. Рівнож за здоровля моєї донечки, що в Старому Краю, а більше як рік не маю відомости від неї. Також посилаю жертву на розбудову тернопільської церкви. То наше рідне, бо я з теребовельського повіту родом зі села Ілавче.

Прошу Отця помоліться за моїх синів і за мою донечку. І я буду молити Всенишнього Бога і Матінку Божу, щоби приймили моїх синів до свого царства, а донечці дали здоровля, а Місіонарям щоб Матінка Божа допомогла збудувати церкву.

***

СУМНА ДОЛЯ

Ой ти доле, моя доле,
Не лишай мене ніколи.
Ти в достатках всміхаєшся,
А в нещастю ховаєшся.
В молодости дражнилась мя,
До супруги склонилась мя.

Наградилась мя синами,
як буйними деревами.
Росли сини тай кріпшали,
та на світ той задивлялись,
щоб на світі добре жити
і на старість не бідити.

Та не довго їм щастилось
на тім світі проживати,
бо та доля зрадливая
почала з них кепкувати.
І забрала перш одного,
а пізніше і другого.
А нам родичам на старість
остав смуток а не радість.
Хто затулить наші очи,
похороном поклопочесь?
Хто нарядить по звичаю,
за морями в чужім краю?

Хто відвідає могилу,
чисту слезу хто уронить,
по нас бідних та бездольних
за душу молитву змовить.
Чужі люди потрудяться,
до могили нас сховають.

** ** **

Гірко було в войні мамі
синів в краю годувати,
а ще тяжче в чужім краю
вже великих поховати.

А. Н.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Причина

— Мамусю, а чому вуйцьо з вуянкою так довго у нас не були?
— Бо від місяця є в купілях.
— О то мусіли бути брудні!

Господині з вищою освітою

Зі зшитка панни Зоні, яка вчиться домашнього хазяйства із куховарських підручників:

— Коли 22 бараболь можна зварити на протязі 60 мінут, то одна бараболя повинна зваритися у відношенню 60 до 22 себто за дві мінути і 43 секунд.

Нічний сторож на обсерваційній стації (де астрономи, при помочі величезного далековида, приглядаються звіздам), заінтересувався великим телєскопом і як тільки вимірив на одну звізду — звізда упала. Сторож, що нічого не знав про телєскоп, відступив на бік і зо здивованням промовив: — От раз тобі стріляє; не вспів ще як слід вимірити, а звізда вже упала.

Обжалований: Я зовсім не був пяний, лише так трохи підпитий.

Суддя: Як так, то що іншого. Я хотів засудити тебе на місяць, однак засуджую лише на 30 днів.

Дочка: Тату, наша професорка штуки провадження домом учить нас, як видавати гроші.

Батько: То так, як би вчила качок пливати.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

• •

THE REDEEMER'S VOICE

Передплата на рік в Канаді $1.00; заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносятся до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Св. Священомученик Йосафат—Апостол Унії — Пастирське Слово Митрополита Андрея Шептицького про небезпеку Комунізму — Що найкраще в світі? — Минули Дні — Остались Спомини — Інвалід — Ангел Хоронитель — Недослідимі Божі Дороги — Чи Біблія Спасає? — З Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ПАДОЛИСТ

1.—**Н. 22 по С.** Йоіл. пр., Уара
2.—П. Артемія вмч. (мч.
3.—В. Іляріона Вел. прп.
4.—С. Аверкія еп.
5.—Ч. †Якова ап.
6.—П. Арети мч.
7.—С. Маркіяна і Мартирія мч
8.—**Н. 23 по С. Димитрія вмч.**
9.—П. Нестора мч.
10.—В. Парас. вмч., Тер. і Неон
11.—С. Анастазії прпмч. (мч
12.—Ч. Зиновія і Зиновії мч.
13.—П. Стахія ап., Амплія прп.
14.—С. Косми; Дамяна
15.—**Н. 24 по С.** Акиндина і др
16.—П. Акепсими і дрц мч. (мч
17.—В. Йоакіма прп.
18.—С. Галактіона і Епістимії
19.—Ч. Павла аеп. (мч
20.—П. Єрона мч. Лав. прп.
21.—**С. Михаїла Архистратига**
22.—**Н. 25 по С.** Онисф. і Порф.
23.—П. Єраст., Олим., Родіон ап
24.—В. Міни, Віктора і др. мч.
25.—С. †Йосаф. свщм. (на нед)
26.—Ч. †Йоана Золотоустого
27.—П. †Филипа ап.
28.—С. Гурія мч. **(Филипівка)**
29.—**Н. 26 по С.** †Мат. ап. еван.
30.—П. Григорія еп.

УСТАВ НА ПАДОЛИСТ

1.—**Нед. 22 по Сош.:**— Гл. 5; ев. утр. 11. На літ. ап. з. 215; ев. Луки зачало 83.

8.—**Нед. 23 по Сош. і Великом. Димитрія:**— Всеночне. Гл. 6; ев. утр. 1. де храм то Матея з. 36. На літ. Тропар воскр., Димитрія і кондак воскр., Слава: кондак Димитрія, І нині: Богородичен. Прокімен і Причастен воскр., і Димитрія. Ап. з. 220 і 292; ев. Луки з. 38 і Йоана з. 54.

15.—**Нед. 24 по Сош.:**— Глас 7; ев. утр. 2. На літ. ап. з. 221; ев. Луки зачало 39.

21.—**С. Архістратига Михаїла:**— Всеночне. На утр. ев. Матея з. 52. На літ. ап. з. 305; ев. Луки з. 51.

22.—**Нед. 25 по Сош.:**— Глас 8; ев. утр. 3. На літ. ап. з. 224; ев. Луки зачало 53.

29.—**Нед. 26 по Сош. і Священомученика Йосафата:**— Всеночне. Гл. 1; ев. утр. 4. На літ. Тропар воскр. Йосафата і кондак воскр., Слава: кондак Йосафата, І нині: Богородичен. Прокімен і Прич. воскр. і Йосафата. Апп. з. 229 і 311; ев. Луки з. 66 і Йоана з. 36.

Пилипівка від 28 до Різдва Христового

ЖЕРТВИ

На монастирську Церкву в Тернополі, Галичина

Н.Н. $5.00
Л. Сіянчук, Сенді Лейк $1.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 11 Лист за Падолист 1936

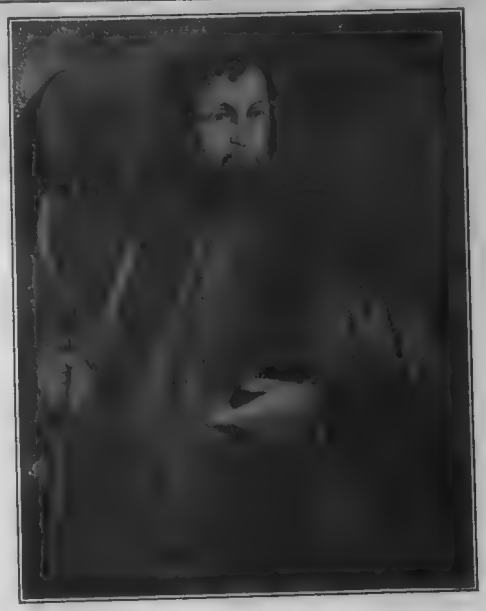

Гр. Мисак, ЧНІ.

Св. Священомученик Йосафат— Апостол Унії

"Він за Церкву й за віру,
як святий борець Христа,
все, що мав приніс в офіру,
душу, тіло, кров, життя."

Тяжкі часи переживала Православна Церква під конець XVI. ст. Матеріяльний і моральний її стан котився у пропасть. Вище духо-

венство не дбало про неї. Жило у вічних крамолах, роздорах.... Кожний старався тягнути як найбільше користи з церковних дібр. Нище духовенство необразоване, обтяжене родинами, прибите надмірною працею та старанням про хліб, прожиток для себе і рідні. Монастирі минулись зі своїм покликанням, стратили свій взнеслий ідеал. Такі то були верхи православної Церкви у 16. столітті.

Низом стояло прибите кріпацьким ярмом селянство й міщанство позбавлене всіх кращих прав за приналежність до православної Церкви.

Та Церква наче галузка відтята від пня, вяхула і ниділа щораз більше і більше. Її бракувало життєдайних соків. У своїх судорогах кидалась в обійми візантійських патріярхів, але даремно. Вони не могли їй дати життя, бо самі його не мали. Хорий хорого не вилічить, а навпаки може ще побільшити недугу.

Світлійші одиниці православної Церкви бачили, що годі сподіватись добра від таких пастирів, що шукали лише вовни на своїх вівцях, а зовсім не дбали про їх душу. Тому шукали способу вивести Церкву з цього оплаканого стану. На превелике щастя в головах деяких з них зявилась золота думка злучитись з Римом, серцем християнського організму. Кожний, що глядів тверезими очима, ясно бачив, що не було іншого виходу з цієї сліпої вулиці.

Вже в 1593 р. князь Константин Острожський носився з тією гадкою. Нажаль він не перевів її в діло, одначе ця гадка потягнула за собою представників Церкви і зродила Берестейську Унію 1596 року.

Здавалось, що вже тепер наша Церква заживе у гаразді, що засяють для неї ясні хвилі. І дійсно унійні змагання посувались щораз наперед і усміхалась краща доля. Та не спали вороги св. Унії. Вони з цілою заїлістю кинулись на це святе діло й усіх сил докладали, щоб його знищити вже в самім зародку. Розгорілась завзята боротьба. Православні, схизматики, на чолі зі своїм князем Острожським, а опісля козацтвом з усіх сторін напирали на мале число зєднених. Уніяти боронилися власними силами. Нізвідки їм було помочи. Одновірці — католики Поляки попирали ворожий табор і завсіди шукали лише користи для своїх національних справ. І здавалось, що ось внедовзі вороги Унії закличуть побідне слава й положать їй конець. Та марні їх сподівання. У своїм безконечнім милосердю Господь післав Унії неустрашимого борця, борця, якого душа і серце палали святим вогнем віддати все, душу, тіло, кров, життя за святе зєднення.

Цим борцем, цим Апостолом св. Унії є ніхто інший, як св. священомученик Йосафат.

Хтож був цей св. Йосафат та як то сталось, що він став мучеником за св. Унію, пригадаймо собі з нагоди його свята.

Його батьківщиною є історична Українська Волинь, країна старовин і споминів. Тут у княжім городі, Володимирі Волинськім побачив він 1580 р. Божий світ. При хрещенні одержав імя Іван. Тут провів свої молодечі літа. Опісля бачимо його у столиці Гедиміна, Вильні, куди родичі віддали його на купецьку практику. Та не до купецтва було малому Іванові. Господь покликав його до монастиря ОО. Василіян, де мав приготовитись на хороброго воїна за Христову правду. Тут став священиком, а опісля й настоятелем монахів. В 1617 р. стрінула святого велика несподіванка, якої він так дуже боявся, бо в цім році висвятив його Венямин Рутський на епископа. На тім то становищі закінчив він своє коротке, повне геройських чинів життя 1623 р., коли то він поніс мученицьку смерть за Христову справу й за добро свойого народу.

Щож спонукало його до так великої жертви?

Ніщо інше, як жажда спасіння душ, як гаряче бажання зірвати полуду з очей своїм браттям, і ввести їх на дорогу правди. Завсіди ставив він собі перед очи цю знеслу мету "да вси будут єдино." Для неї він жив і працював та віддав своє життя. І чи він молився, розважав, відправляв богослуження, бичувався, постив чи також сповідав, правив епарією, завсіди і всюди служив цій самій меті і до неї црямував ціле своє життя. Він ніколи не стояв на місці, але завсіди поступав вперед. Його рішуча воля не позволяла йому вертати з наміченої дороги. Вона не зважала на всі перешкоди, хоч які страш ні вони були. І як би не та його залізна воля, Церква не мала би сьогодні св. Йосафата.

Коли насувались на його дорогу майже непоборимі перепони, коли розум уже затемнювався й воля ослабала або тіло подавалось від утоми, тоді звертав свої очі туди, де було світло, де царювала правда, звідки невмірущий дух посилав свою благодать і поміч.

Вже в ранній молодости, в часі заключення Унії цікавився всім, що відносилось до релігії. Бачив боротьбу Уніятів зі схизматиками. Не знав до якого табору мав вступити, бо не знав, де правда. Тому молився про небесне світло. При Божій помочі ясно пізнав правду і вже як 15-літний молодець пристав до Уніятів, щоби боротись проти ложі-схизми. Що дня довго перебував в убогій церкві Уніятів у Вильні і горячо молився про побіду над ворогами.

Коли Господь покликав його до монастиря, він не забував про свою ціль і всіх сил докладав до її виповнення. Перш усього освятив себе в геройчний спосіб, а опісля звернув пильне око на своє окруження. Він знав і вірив, що монашество як таке найбільше на-

давалось на забороло проти схизми. Тому його горячим бажанням було двигнути цілий чин з упадку, повести його на шлях обнови. І дійсно йому вдалось розбудити в своїх співбраттях духа ревности і створити у них ряди відважних борців за святе діло. Всім світив своїм прикладом. Цілком не щадив себе.... молився, бичувався, опоясувався дротяним колючим поясом, носив волосінницю й ужи-вав усіх можливих середників, щоби лише вратувати св. Унію.

Удавався на диспути з нездиненими. Залюбки розвязував труднощі і доказував правдивість католицької науки. Навіть Київ — серце України, мав честь гостити у себе святого. Через цю його працю зростала його слава, а заразом будилась ненависть ворогів супроти його. Одні бачили в нім надзвичайну Божу людину, а другі свойого найнебезпечнішого ворога.

Та Господь не вдоволився його працею на цім становищі, а отворив перед ним поле ділання. Вениямин Рутський посвятив його 12. XI. 1617 р. на епископа — помічника Полоцької Епархії, а рік пізнійше заняв він місце архиепископа цієї епархії.

І так перед св. епископом отворилась нова нива праці, нива заросла густо бурянами та будяками. По цілій дієцезії взносились мряки темноти. Вірних овець було дуже мало, за те всюди брали верх вороги. Одначе цей оплаканий стан не настрашив святого працівника. Навпаки, з тим більшою енергією забрався до діла. Де лише лучалась нагода, наступав на ворога, а зединених підносив на дусі й збільшав їхне число. Притім не зважав на наклепи своїх про тивників. Прізвища: "Фанатик, душехват, фанатичний владика," і інші додавали йому тим більшої відваги. Він готов усе терпіти, все зносити, щоби лише всі були "єдино." Горячі молитви та геройські умертвления товаришили його тяжкій праці.

І його дієцезія наче під впливом проміння благодатнього сонця збудилась до життя, набирала свіжих сил, нарід наче пізнав де прав да і вернув до неї. Схизматики мякли наче віск.

Так то боровся за святе діло апостол Унії, св. Йосафат. Все віддав для неї, що міг досі віддати. Але одно лишилось йому, одно, що є найдорожчим скарбом кожної людини —— життя. Зі запертим віддихом у грудях можемо поставити собі питання, чи здобудеться цей невтомлений ревнитель на найбільше геройчний чин і зложить своє життя на жертівнику Унії? Так! Ми свято переконані, що так і кожний мусить повторити з нами те саме, якщо уважно слідив за його ділами до тепер. Так! Пролляти свою кров за святу єдність та за послух Апостольському Престолові — було його виразне і гаряче бажання. Він просив Всевишнього про цю ласку: "Подай, Господи, — повторяв він часто, — щоби я став гідним за єдність

і послух Апостольському престолові кров свою жертвувати." Часто повторяв він перед своїми приятелями, що остерігали його перед небезпеками, засідками схизматиків: "Ви повинні знати, що моїм найбільшим бажанням є віддати життя за св. Єдність та Пастиря Церкви."

І справді так сталось дня 12. падолиста 1623 р., коли то відгралась витебська трагедія. Розярена юрба схизматиків напала на владичу кімнату й почала вбивати слуг. Повстав крик, рознеслось голосіння невинних людей. Владика, простертий хрестом на землі, саме тоді молився і приготовлявся до св. Служби Божої. Коли почув крик слуг, встав і сміло вийшов до душегубців. Перехрестив їх знаком св. хреста і промовив: "Діти мої, чому ж убиваєте моїх слуг, людий невинних. Якщо маєте щось проти мене, ось я."

—О, як ця сцена подібна до сцени в Оливнім городі.

"Кого шукаєте?" Відповіли йому: "Ісуса Назорея." Сказав їм Ісус: "Се Я."

На ті слова святого зупинились убійники, ніхто з них не посмів й уст отворити, а навіть перші ряди звернулись до відвороту. Нараз зі сусідної кімнати впало двох розбишаків зі словами: "Бий, забий латинника, папіста" і кинулись на святого. Один з них ударив тяжким друком по голові, а другий сокирою розтяв голову. Зі зложеними до молитви руками упав св. Владика на землю, облитий кровю, а схизматики наче зголоднілі вовки кинулись на свою жертву, били, ранили, знущались так, що лице святого замінилось в одну безобразну масу. Ні одно нарікання, ні один зойк не викотився з його уст. Думаючи, що вже неживий кинулись розбійники на його слуг, але в тій хвилі підніс св. Йосафат голову, кровю залиті очі звернув до неба, підніс одну руку начеби хотів в останнє поблагословити своїх убійників, та шептав потихо: "О, мій Боже...." та не дали йому закінчити цієї молитви, один душегубець заверещав переразливо: "Він ще жиє," прискочив до Владики і двома кулями наскрізь простріляв йому голову.

Св. Йосафат віддав свойого духа в руки Того, для якого справи працював ціле своє життя. Вже зготовано жертву, але звірська жадоба пімсти нею не вдоволилась і розлючена товпа почала знущатись над тілом святого, яке вкінці кинули в Двину серед диких окликів: "Тримайся добре, Владико, тримайся добре."

Раділи книжники і фарисеї, що розпяли Апостола правди, ликували й схизматики, бо думали, що зі смертю святого Йосафата, вмерла й Унія. Нерозумні діти! Вони забули, що на землі зкропленій кровю мучеників росте і процвитає так ціла Церква як і св. Унія. Геройчна смерть св. Йосафата не захитала його однодумців, а

навпаки скріпила їх в сотеро, зєднала пошану нашій церкві зі сторони польського уряду та особлившу опіку Апостольського Престолу, а що найважнійше, обновила внутрішне життя зєднених. Вправді не стало вже між живими найбільшого подвижника, найревнійшого працівника, невтомимого корифея Унії, але він не перестав нею опікуватися в небі. За його то молитвами перед Престолом Всевишнього вона остоялась до нині, зросла, скріпилась і росте до нині дальше не зважаючи на всі перешкоди.

"І зерно зріє, доспіває, хоч люта буря йде,
Хоч хмара сонце закриває і грім лячний гуде."

Що раз більше набирає розголосу серед католицького світу, щораз більше розуміють її. Кров мученика ручить за її життя. Тому сміло можемо глядіти у майбутнє, бо з нами Бог, з нами св. священомученик Йосафат та його свята Кров.

О, святий священомучениче! Вчини своїми молитвами, щоби в цілім Українськім народі запанувала св. Єдність св. віри, щоби всі стали дітьми одної Католицької Церкви. Поклич як найбільше з нашого народу твоїх наслідників. Глянь на свій нещасний нарід. Скільки то ще буряну серед нього, скільки неправди і ложі. Глянь, як серця наших братів що раз більше і глибше наповняють червоною отруєю. Хто витисне її з іхніх сердець, як не буде між нами твоїх правдивих наслідників?

Радій св. Апостоле Унії! Ось ми заявляємо, що під твоїм окервавленим прапором сміло підемо в найзавзятіший бій, готові навіть за твоїм прикладом покласти життя, щоби лише тріюмфувала Христова Церква та св. Унія!

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО
Митрополита Андрея Шептицького про небезпеку комунізму

II.

Хто помагає комуністам — зраджує нарід.

Хто помагає комуністам у якій небудь їх роботі, зраджує тим самим свій нарід. Ось правда, що її треба часто пригадувати особлившим способом у тих часах, коли комуністи видумали так званий "народний фронт," щоб успішніше дурити і в свої сіти втягати навіть людей, що щиро люблять батьківщину.

"Людовий фронт" і страшак фашизму.

Рівночасно зі зміною тактики, наказаної комуністам щодо віри і св. Тайн, — видумала Москва ще другий спосіб демаскувати свої властиві цілі й успішніше стреміти до поневолення народів. Нараз на приказ Москви змінюють комуністи у всіх краях Европи своє становище супроти інших опозиційних політичних партій. Досі відносилися вони до давніх своїх товаришів, соціялістів-демократів і соціялістів-радикалів з такою безоглядною погордою, з такими кпинами про них говорили й писали, що соціялісти й радикали видавалися найбільшими противниками комуністів. У самій Росії від першої хвилі почали большевики нищити соціялістів і радикалів, без огляду на те, якими назвами вони там називалися, майже нарівні з консервативними партіями, чи монархістичними, чи царськими, чи буржуазними. Так само до них відносилися і в інших краях Европи. Тепер обдумали в Москві дійсно премудрий плян опанувати всі опозиційні партії. Тим пляном є т.зв. народній чи людовий фронт. Позірно стають комуністи умірковані, терпимі і по приятельськи починають відноситися до всіх людей невдоволених з теперішних порядків і через те належачих до ріжних відтінків опозиційних партій. Щоб оправдати потребу злуки всіх опозиціоністів, представляють і побільшують те, що називають небезпекою фашизму. Хоч Мусоліні й фашисти були першими, що заключили пакт з комуністами, проте фашизм представляють тепер комуністи як найбільшого ворога народнього добра, поступу, свободи, тощо. Навіть там, де ніякого фашизму нема, як наприклад у Франції, Еспанії, ЧСР, большевики починають голосити про небезпеку фашизму та про конечність, щоб усі невдоволені злучилися разом перед тим маревом неволі, фашизмом,— що неначе чорна хмара грозить народам

Европи.

Словом "фашизм" називають комуністи народні партії, усіх націоналістів у всіх краях. Націоналістами їх не називають, передовсім тому, бо не привикли річи називати так як усі називають. Система брехні наказує їм називати річи не так, як їх люди називають. Якщо б своїх противників називали націоналістами, не здобули би для боротьби з націоналізмом нікого. Але коли націоналістів чи всі національні партії, разом з християнством, з Церквою і церковною владою назвуть фашизмом, то проти так названого спільного ворога зможуть може зорганізувати всіх невдоволених. Та про це їм іде, бо надіються, що таку організацію невдоволених не хто інший поведе, як лиш комуністи. А невдоволених у кожному краю є богато, особливо по війні. Тяжкі податки гнетуть людність, влада допускається нераз несправедливостей, нераз поступає невластиво і зле, економічна кріза безмірним тягарем гнете цілу Европу чи цілий світ, незадоволених є всюди значна більшість. Тим невдоволеним представити, що причиною усякого лиха є фашизм, це думка, можна сказати, геніяльна, для зорганізування всіх невдоволених з могутньою партією, котрої ужиє комунізм. Очевидно до тої партії мусять увійти соціялісти-демократи й соціялісти-радикали. Вони з комуністами мають теоретичну програму спільну. Всі вони є учениками Маркса. Всі заперечують приватну власність, а середники продукції хотіли би зробити власністю цілого суспільства чи держави. Різняться одначе в дуже засадничих точках. Соціялісти й радикали є марксистами приміненими до демократичних понять, що царили в Европі перед війною. Тому обі ці партії змагають до перевороту, але легальними дорогами, через працю в парляменті, через закони, через спільну еволюцію суспільства з капіталістичного до соціяльного. Від хвилі появлення большевиків соціялісти чули небезпеку, тратили грунт під ногами. Досі вони були партією найлівішою і привикли до того, що від них лівіших не було. Вони були в найскрайнішій опозиції до уряду, до суспільного устрою, до всіх верств богатих і правлячих, а ця їх опозиційна програма й опозиційна тактика зеднувала їм маси й була їм потрібна до задержування тих мас у пересідченню, що одинока надія на будуче — в соціялізмі. Від хвилі, коли появилися большевики зі своєю програмою революції, терору, нетерпимости, браку всякої дискусії і переведення свого пляну перевороту найскрайнішими середниками, мусіли соціялісти-меншевики, як їх у Росії називали, чутися дуже моторошно. Соціялістам почало робитися лячно. Вже через появу комунізму вони тратили неначе монополь оборони угнетених. Тратили монополь крайної лівости. Як же то знести ,щоб якась партія могла їм — соціялістам закинути, що вони опортуністи. До того тактика терору, агресивности, нетерпимости, не лицювала з їх демократизмом і робила їх чимраз більше несмілими. У положенню, де треба наради, віча, парляменту, дискусій, агітацій — прийшли большевики й зі своїм — по сему бить — без дискусії накинули всім свою волю. Але назверх заховують престіж селянських і робітничих рад. Революція будь-що-будь була теж потрохи ідеалом соціялістів, само слово — таке миле, таке гарне, тільки треба цій революції надати демократичний характер. Бо ж хто не демократ, той ретроград, арістократ, клерикал — одним словом поза демократією нема правдивої людської програми. Соціялісти здавали собі добре справу, що з комуністами в одній партії далеко не підуть. Але коли ці комуністи піднесли прапор злуки всіх невдоволених, як же ж не брати участи в цім "народнім" чи "людовім фронті"? Як же ж могли соціялісти бути вдоволеними? Тим самим стали би вже буржуями. Навіть тоді, коли у Франції дістали своє правительство й можність переведення всіх реформ, яких лише забажають, вони ще невдоволені. І треба признати, вони мають і причину бути невдоволеними, бо їх випередили комуністи.

Заманювання української молоді до "людового фронту."

Наших соціялістів і радикалів перед опануванням комуністами боронить лише одно, що лишилося в них з національних почувань. Їм лячно лучитися з людьми, яких руки закровавлені ще теплою кров'ю мільонів наших земляків на Великій Україні. Навіть тоді, коли вони є соціялістами-демократами чи радикалами, щось не позволяє їм цілком забути на те, що їх батьки були Українцями. Передбачуючи ці скрупули, кровава Москва надала своїй програмі назву "народнього" чи людового фронту", хоча поправді він повинен називатися "протинародній фронт," бо його метою є накинути народам ярмо червоної себто кровавої Москви. Нема найменшого сумніву, що комуністам не йде про те, щоб народам дати добробут чи свободу, їм іде виключно про те, щоб цим народам накинути свою волю. Досвід у Франції й Еспанії такий, що в "народніх фронтах," панує Москва, і, де лише уконститується такий "народній" чи "людовий" фронт, комуністи потраплять йому накинути свою волю. До "народнього фронту," вони запрошують усіх невдоволених, і соціялістів і радикалів, усіх людовців і народовців, що з теперішнього стану є невдоволені, і всім обіцюють цею організацією, цею злукою добути кращої долі. До "народнього" чи "людового фронту" запрошують і нашу молодь по селах. І треба признати, що нелегко нашим хлопцям зорієнтуватися в европейській політиці, щоб опертися покусі "народнього фронту." Найблагородніші й найгарніші речі видять, а досвідчають на собі й на батьках много несправедливо-

стей, прикрости і мають сто причин бути невдоволеними. Не може безпосередніше трапляти до їх душ, як коли до них говорити як до невдоволених. Це є величезним засобом успіху для комуністичної пропаганди. Бо пропаганда "народнього фронту" є комуністичною пропагандою навіть тоді, коли ця пропаганда є в руках людей, що звідки інде не мають нічого спільного з комуністами. "Народній" чи "людовий фронт" є організацією комуністичною й мусить виключно служити цілям комунізму, себто мусить іти до накинення народові ярма. Якщо большевики назвали той фронт "народнім" чи "людовим фронтом," те саме вже вказує, що він є протинароднім, себто противним народові.

Могло би видаватися, що в організованих "народніх фронтах" перевагу буде мати більшість, і нашим хлопцям видається, що коли їх буде більшість, вони нададуть "фронтові" напрям і характер. Так було би, колиб світ ще держався демократичної системи більшости, голосування; тощо. Комуністи все це викинули й потрапили створити державу, в якій маленька меншість держить у люгій неволі величезну більшість. Вони ж навчили Европу, що кількох або кільканацять людей добре зорганізованих може за лоб узяти тисячі. Бо вони людей навчили, що брехнею, криком, терором а як треба, то й голодом можна з людей зробити тихі ягнята, що не мають ані можности, ні охоти противитися.

Рука Москви у Верчанах і Нагуєвичах.

До "народнього фронту" може приступити маса невдоволених. Зорганізують їх ті, що до цього фронту увійдуть з готовою організацією, пляном і метою та з безоглядністю й агресивністю відразу поставлять справи, як того червона Москва бажає. Вони ж ініціяторами, вони ж досвідчені, вносять у роботу одноцілу організацію й одноцілий фронт. Супроти зорганізованих опозиціоністів, що схотять увійти до фронту, вони від першої хвилі займуть становище тих, що розказують, що ведуть, що їх воля мусить бути виконана. Що їх воля є волею кровавої Москви, того вони не скажуть, але хто лише буде уміти думати, той відразу спостережеться, що в ріжних краях, а в нас у ріжних селах, в ріжних повітах, один і той самий скюди напрям, одна й та сама всюди тактика буде зраджувати спільний провід. У Франції люди, що на справу дивляться, мають сотні й тисячні докази на те, що провід французького "народнього фронту" іде з Москви. В нас, в одному й другому селі трудно буде спостеретти, чи той напрям з Москви. Треба на річ дивитися загально й одним поглядом усе обняти, щоб зрозуміти, що у Верчанах, чи в Нагуєвичах, чи у Львові — всюди одна мета й одна тактика вказує на одного вождя. А коли ці події наші порівнаємо з тим, що діється у Франції, Еспанії, Мексику, совітській Росії й Україні, знайдемо у всіх тих подіях одну руку, що зраджує один провід. Маємо вже й у Галичині богато доказів на те, що тим провідником є червона Москва, що "народній" чи "людовий фронт" чи у нас, чи на Волині чи на Білій Русі — має ту саму мету, яку мали большевики на Великій Україні, коли голодом віддали мільйони Українців на смерть. При такому положенні наступила хвиля, в якій треба безнастанно пригадувати, що "народній" чи "людовий фронт" є протинароднім, що хто помагає і співпрацює з комуністами в зорганізованні "народнього фронту," зраджує свою Батьківщину, віддаючи її в руки найзавзятіших і найнебезпечніших її ворогів.

Небезпека для нашої молоді

До вас тепер моє слово, дорогі хлопці по наших селах і містечках. Уважайте на того, хто вас хоче втягнути в якусь організацію. Добре придивляйтеся тому "фронтові," до якого вас запрошують. Маєте благородні бажання, хочете добра для себе, для своєї рідні, для свого села, для своєї Батьківщини, але ваше молоде око не бачить зради, яку піддають вам вороги. Вони вас нераз дурять, приходять до вас зі солодкими словами, роблять вам гарні обітниці, а як що за ними підете — впадете в неволю, з якої вже може не вирятуєтеся. А на кожний спосіб станете чужими для свого народу, і гірше ніж чужими, бо можете стати його зрадниками. Навіть може не спостережетеся, коли в організації, яка вам видавалася доброю, перейдете у службу тиранів, що заходяться ужити вас до служби кровавої Москви.

Ви нераз у добрій вірі читаєте письма, видавані соціялістами й комуністами. Ті письма захвалюють вам ті ідеї і ту тактику, що веде в неволю комунізму. Будьте осторожними, а передусім будьте християнами. Старайтеся заховувати християнські обовязки любови ближнього, любови Батьківщини, любови св. Церкви й любови Бога. Відступаючи від Бога, від Його святої благодати, від Його св. Закона—ви стаєтеся вже до половини добиччю безбожників, бо стаєте до них подібними й сходите на бездоріжжя, на яких може й не бути рятунку. А коли ви ще не стратили віри, то памятайте, що та віра сама вимагає послуху для Церкви, що не можна вірити в Бога, а не слухати Церкви. Церква є та установа Ісуса Христа, котра в імені Бога веде людей, учить їх, перестерігає й напоминає. А коли вірите й хочете слухати Церкви, йдете до Сповіді — дивіться самі — більшевики дають вам до того приклад. Тоді порадьтеся духовного отця, котрого собі виберете, і зробіть так як він вам порадить. Бо його порада не буде радою його, а буде радою св. Церкви. Він, наколи від вас буде жадати виступлення з якогось товариства.

чи не читання якоїсь книжки, чи часопису, то зрозумійте, що він то го жадає від вас для вашого добра. Він того жадає від вас длятого, бо Церква то йому приказує, він не може того не жадати, він не може дати вам розрішення, коли не хочете повинуватись Церкві. Хочете самі розуміти, чому — дивіться, читайте, розмовляйте, а зрозумієте, що воно так є, як я вам тут сказав. Тому можете бути й певні, що дійсно наражуєте себе і наш український нарід на велику шкоду, наколи разом з комуністами, чи радше для них, будете руки прикладати до того т. зв. "народнього" чи "людового фронту."

(Далі буде).

Що найкраще в світі?

Це було вчасі великої війни. Ворожі гармати засипували окопи градом смертоносних стрілен. Тимчасом в окопах,-глибоко під землею, вояки очікували штурму. Один писав лист до мами, другий до приятеля, деякі грали в карти, або курили, а один оповів таке гарне оповідання:

Господь Бог хотів Своїм ангелам показати, що є найкраще на світі. Дав одному ангелові золоту чашу і сказав принести з землі, що є найкращого.

Поклонився ангел Всевишньому, розвинув крила і полетів на землю. Летів понад гарними лугами, з лісів долітав спів пташків, шум потоків, все було дуже гарне, але ангел летів далі.

Аж залетів на побоєвище. Там знайшов молодого вояка, стікаючого кровю від ран. Ангел взяв одну краплину крови, пролитої за батьківщину і полетів до Бога.

А Господь Бог усміхнувся лагідно і сказав:

— Направду гарна є кров пролита за батьківщину, але пошукай чогось кращого.

Знов полетів ангел на землю. На цвинтарі богато людей проливало гіркі сльози. Спитав, чого плачуть?

— Плачемо по нашому великому добродієві.

І подумав собі ангел: Сльоза правдивої вдячности це щось найкращого на землі.

Взяв одну сльозу вдячности до своєї чаші і знов станув перед Богом.

І почув голос Божий:

— Гарна є сльоза вдячности, але ще є щось кращого, іди і пошукай.

Сонце вже заходило, пташки співали свою вечірню молитву —

в тім ангел почув голосний плач. Задержався і побачив людину, що сиділа при дорозі і плакала гірко.

— Чого плачеш? — спитав ангел.

— Богато я нагрішив, відповів старець, і тепер оплакую мої гріхи.

Взяв одну сльозу ангел і полетів до Бога.

А Господь Бог поглянув на сльозу, закликав усіх ангелів і сказав:

— Гарна є краплина крови, пролитої за батьківщину, гарна є сльоза щирої вдячности, але найкраща на землі — це сльоза жалю й покути.

І від тоді та одна сльоза зачала ясніти і світити як сонце.

— Дивіться — сказав Господь, яка маленька та сльоза, одначе вона одна вистарчить, щоб очистити ціле грішне життя.

——— о ———

о. В. Ю. Шумей

Минули дні - осталися спомини

(Продовження)

У Незабутний Перший День

Настав день.....

Перший раз у житті побачив я сонце над Римом. Воно неначе всміхалося, огортаючи лучами Вічне Місто.

З трудом зайшов я до оо. Василіян, що мешкають у старій Українській Колегії. Знаходиться цей так сказати ґ Український центр на "пяці Мадонна деї Монті," недалеко від Колісею і славної базиліки "Санта Марії Маджіоре."

Оглянув я той будинок від верху аж до долини бо не довіряв що знайшов дім. оо. Василіян. Так вже є з людьми що коли до чогось з трудом дійнеться то ще щось недовіряється. Здається що ще далеко до кінця.

Але це дійсно була стара наша Колегія.

Коли пишу про Українську Колегію в Римі не можу поминути згадку про значіння римських вихованців у нашій церкві. Вже від 1596 року Українські молодці, бажаючи посвятитися найбільшому званню священства, а до того ще бажаючи набути виховання під проводом знатоків, удавалися вони до Риму. Ми тоді вийшовши щойно з хаосу не могли спромогтися на власне місце для перебування нашим богословам, то вони знаходили приміщення у Колегії св. Атаназія т.е. в грецькій. З часом число наших богословів так значно побільшилося що назву Колегії перемінили з грецької на

Грецько-руську.

В р. 1897 перенеслися наші питомці з св. Атаназія до нашої Колегії, а це завдяки дбайливости незабутної памяти Льва XIII.

Кілько визначних священників видали нам римські інституції! Вистарчить згадати Велямина Рутського, Кардинала Сильвестра Сембратовича, Митрополита Йосифа Сембратовича і славного літур гіста о. Ісидора Дольницького.

В році 1932 покинули Українські питомці і цей будинок а перенеслися до нового, що своєю красою і гарним положенням свідчить про любов теперішнього св. Вітця до нас.

А в старій Колегії від того часу міститься верховна управа оо. Василіян.

Я задзвонив і за хвилинку на входовій брамі появився монах. І правдивий монах; був низького росту, з довгою на пів сивою бородою і в окулярах.

Видко що наш чоловік. Українця пізнається навіть між великим числом людей і то на віддаль.

З утіхою і з почуттям подяки Всевишньому висказав я "Слава Ісусу Христу."

"Слава на віки" відповів Отець переглянувши мене від стіп до голови. Певно був здивований бо не дуже часто з поміж переходячих італійців виходить українець, і не дуже часто почути тут рідної мови.

Але якщо той Отець був здивований то на зовні здивування не можна було доглянути. Тихим але рішучим голосом спитав, "Ну, що ти за оден? Чого хочеш?"

Коли я розповів якнайкоротше що я питомець, з далекої Канади і що приїхав до нашого Семинара то монах по короткій задумі тим самим голосом відповів: "Видиш, ти не потрафив. То не тут Семинар. Семинар на "Джіаніколо." Але там тепер нікого нема бо питомці виїхали до Кастель Ґандольфо. Видиш, і ти маєш там їхати."

Ті слова "Джіаніколо і Кастель Ґандольфо! Як вони музикально тоді звучали.

"А де ж той Кастель Ґандольфо."

"То ти не знаєш! Ну.. то хтось з тобою поїде."

Пізнійше, коли я вже був у кімнаті цего монаха, довідався що це не пересічний чоловік. Добірна і взірцево впорядкована бібліотека вказувала на його привязання до добрих книжок. Його гарна мова і вибрані теми промовляли що цей муж глибокої науки і очитаний. І сам нераз про нього я читав. Це був о. Лазар Березовський, ЧСВВ, бувший редактор Місіонара, бувший ректор Української Семинарії в Римі і теперішний консультор Всесв. о. Архимандрита.

Цей монах мені заімпонував. Але не тому що занимав і занимає високі посади в св. Церкві, навіть не тому що вчений, тільки тому що мимо заслуг в житті, він позістався покірним і доступним. Не вихвалювався, не оповідав що то він колись робив і як його поважали. Ні! Розмоляв неначе мій товариш. Покора, це чесноти великих людей, а гордість це відражаюча прикмета недоуків і руйників.

Задзвонили на обід. У рефектарі прилучився до нас ще один консультор: Всесв. о. Панкратій Кандюк, ЧСВВ.

Привитавшись, цей Отець відразу спитав: "Американець?"

"Ні, Канадієць," обороняв я себе.

О то все одно. Між одними і другими нема великої ріжниці, хиба щодо мови. А далеко мешкаєте від Лейку Мішіген?"

"Досить далеко. Потягом треба їхати з яких два повні дні."

"То добре, може лекше буде з вами."

Підчас обіду зауважав я що між о. Березовським а о. Кандюком є велика ріжниця. Перший мало говорив, здавалося що не радо від повідав на питання. А о. Кандюк, противно, замонополював собі був майже всю конверзацію. Оповідав богато і цікаво, так що мило було його слухати.

Отця Кандюка буду памятати як чоловіка услужного. Таки зараз по обіді запропонував насамперед відвідати величаву базиліку св. Петра. "Так всі роблять що перший раз у Римі. Гріб св. Петра треба відвідати і помолитися на нім," були його слова.

Два рази цего не треба було мені повторяти. Я тільки того бажав.

Пригадую собі ще таке. А тому пригадую що мало воно тісну звязь з неодною, навіть не все приємною подією." Всеч. о. Провідних бажав щоб я все міг зрозуміти то що будемо в базиліці бачити. А це вимагає знання Богословії. Тому спитав: "Ви ще певно нічого не знаєте з тельогії?"

"Та богато не знаю, але я вже був в Семинари через три роки," відповів я.

"О то ви вже не "гешіхта."

Те слово "гешіхта" що воно мені не пригадує! Воно значить то саме що початкуючий (на першім році) або як в нас кажуть по англійськи "фрешмен." Як звичайно буває "гешіхта" всього набирає і доброго і неприємного а вже найбільше неприємного. А були такі випадки що як вже раз зробили кого "гешіхтою" то і таким позістається. І щож робити? Хіба що приняти до відома, не ображатися і своєї справи пильнувати.

(Далі буде).

Й. Екерскорн — о. Н. Копаківський, ЧНІ.

Ангел Хоронитель

3 Дія

(Кімната як у першій дії).

Анна: І якже то сталося Оксано? Я не можу вірити, щоб Леонтію так ганебно прогнано з її посади.

Оксана: (в капелюсі, дуже пригноблена): Так, так! Як до того прийшло? (зітхає). Коли я скажу: "зле товариство", то всьо сказане. Але я сама в великій части винна тому. Чому я не скермувала кроків моєї дитини на добру дорогу так як ви то зробили з Марією?

Анна: На товаристві дуже богато залежить. Добре-то каже пословиця: "з яким пристаєш таким ся стаєш." Найліпші дівчата можуть через зле товариство зійти з доброї дороги.. А кілько то злих нагод тепер є....

Оксана: Вона там належала до якогось спортового клюбу. Я сама колись думала, що дівчину живу, веселу не треба змушувати до вибору товариства, але нині я думаю инакше.

Анна: Я вірю в то.

Оксана: А видатки були дуже великі. Ходила на дуже дорогі прогульки, на танці, забави, на шови, на представления, а вона всюди мусіла бути.... А до того всього треба гроший.... Леонтія стіль ко не заробляла, а я не могла її на то посилати з дому.. — Одного дня дала її товаришка з того клюбу злу гадку, именно вкрасти з каси.... (Анна складає руки потрясаючи головою). Вона так і зробила. На нещастя вже на другий день всьо вийшло на яву. Начальник не розбирав справи ,але нагнав Леонтію відразу.... Тепер сидить бідна дівчина вдома і плаче.

Анна: Я чула, що Леонтія жила дуже по приятельськи з тою председателькою спортового клюбу, а та особа була без віри і безбожна взагалі. Чи то правда?

Оксана: На жаль так. Від неї не навчилася вона нічого доброго.... Ох, який мені тепер клопіт, яка журба....

Анна: Бідна Леонтія.

Оксана: Коби була ніколи не знала того клюбу.

Анна: Коли товариство добре, тоді певно не можна спиняти дитину, щоб до нього належала. Але завсігди треба уважати на все у виборі товариства.

Оксана: Ах коби я була давніше о тім думала. Але що тепер робити коли таке нещастя сталося.

Анна: Не треба тратити надії.... Господь Бог може ще всьо направити.... ще може бути всьо добре....

Оксана (підносячись): Але я не знаю жадної ради. Тепер всі уникають мою Леонтію.

Анна: Не журіться, Оксано, ще всьо буде добре. От щоб я вам порадила: моліться з нею, щоби Господь Бог вляв знов у її серце надію і любов.

Оксана: Я то вже робила, Анно. Останної неділі я приступила з Леонтією до святих Тайн.

Анна (утішено): Це мене дуже тішить. Тепер ви будете самі видіти, що всьо буде добре. Видите, вона пожалувала того і певно має добру постанову.... Тому будьте спокійні.

Оксана: Коби Пан Біг дав.. Але тепер, вже пора для мене йти (обі йдуть до дверий).

Анна: Прийдіть колись знова до мене, але приведіть також Леонтію зі собою. Поздоровіть її **від мене.**

Оксана: Дякую.... Будьте здорові.

Анна: До побачення.

Оксана: (виходить).

Анна: Мені жаль бідної Леонтії. Як треба жалувати тих бідних дітий, як вони самі опиняться в світі без жадної опіки.

Павліна (скоро входячи): Добрий день, пані Анно. От я прийшла вас відвідати. (подає руку). Як вам поводиться?

Анна: Добрий день, Павліно. Дякую, мені добре, тілько троха я нині поденервована.

Павліна: То звістун доброї новини. (до себе) Вона ще нічого не знає. (голосно). Що робить Марія? Як її поводиться?

Анна: Дякую, Марії добре, як мені пише. Вона тепер є секретаркою в Марійськім Товаристві.

Павліна: Я чула про це. На то вона заслужила. Вона є велпкою силою для нашої справи. (обі сідають).

Анна: Але бідна Леонтія.... Що говорите о тім?

Павліна (з жалем): Дійсно навіть трудно подумати.

Анна: Вона мусить бути дуже пригноблена.

Павліна: Але все буде добре. Якраз йду від неї.

Анна: Так?

Павліна: Так; я для неї вистаралася о місце в сусіднім місті.

Анна (радісно): Чи можливо?

Павліна: Там її не знають: ніхто не знає про її крок; я навіть втягнула її до тамошнього Марійського гуртка.

Анна: То гарно.

Павліна: Вона була так вдячна.... Зі сльозами в очах вона мені обіцяла уникати попередних злих товариств.

Анна (стискаючи руку Павліни): О, ви зробили велике діло любови ближнього.

Павліна: То є християнський обовязок, щоб ми по силам приходили в поміч бідним пригнобленим дівчатам.

Анна: Нехай Господь вас благословить. (мала павза) Деколи мені тужно за моєю дитиною. Вона вже так довго далеко від мене. Як дуже я тішилабися як би так Марія могла бути тут.

Павліна: Я вірю вам. Котре серце матери не тужить за дитиною? (До себе) Вона дійсно нічого не знає.... Яка несподіванка буде нині для неї....

Анна: Я мушу безумовно писати до Марії.... Я не знаю — я така неспокійна....

Павліна: Так зробіть, ще й поздоровіть Марію від мене. (встає) Я мушу вже йти. (Анна встає) Бувайте здорові.

Анна: До побачення. Дякую сердечно, що мене відвідали.

Павліна: (вже в дверях): Може скоро знова прийду. (виходить)

Анна: Так нині я ще хочу написати до Марії. — Ні, я це таки зараз роблю; не май спокою. Я маю таку тугу за своєю дитиною.. Здається хотілабим її бачити і її до серця пригорнути. (приносить чорнило, перо і папір і сідає при столі). Що за мила дівчина та Павліна. Як вона трудиться о Леонтію, то дійсно зворушаюче. Коли таку бідну дитину Леонтію в журбі потішити, то дійсно благородне діло. (думає) Щож маю писати до Марії? (по павзі) Всякі новини я її написала минувшої неділі. (пише і при тім говорить) Люба Марійко.... (говорить дальше, стає сплячою; стає темно). Ах яка я змучена.. така вичерпана.... — А дитина в місті певно десь також журиться много.... Ні буду писати. (голова спадає на груди) — Люба Маріє.... люба Маріє.... (засипляє).

Ангел: О серце матери, велику радість маю тобі звістити. Твоя дитина остала добра. Марійське Товариство було для неї ангелом хоронителем. Чиста і чесна як від тебе відійшла, вона вертає до тебе назад. Я її припроваджу до тебе. (усміхається, відходить, стає ясно).

Марія (радісно вступає): Мамусю, мамусю, я вже ту! (якусь хвилю так остають)

Анна (цілує в чоло Марію): Маріє, моя люба дитино, ти є ту?

Марія: Мамусю, як дуже я тішуся, що знова я коло вас! люба, дорога мамусю!

Анна: Нехай подивлюся в твої очи! Так вони чисті. Невинність пробивається з них. Твій Ангел Хоронитель тебе вірно стеріг.

Марія: Але також ваше благословенство було зі мною. (оглядається) Так, то ще та маленька кімната, ті самі річи, при яких я в душі все перебувала, і знова в дома, в дома коло своєї дорогої мамусі.

Як мило звучить те слово "в дома."

Анна: І як довго будуть твої вакації?

Марія (ласиться до мами): Вакації? Ах, що ви думаєте, мамусю? Я остаю на все коло вас!

Анна (радісно): Як? Я не розумію — ти кажеш, що остаєш на все?

Марія (потакує усміхаючись): Так! так! тепер я від вас вже не відіду.

Анна: Чи то можливо?

Марія: Подумайте собі: Павліна то все полагодила. Вона вистаралася на моє бажання о добре місце ту в нашім місті.... буду діставати 40 долярів місячно і я знова коло вас (неспостережено ввійшла Павліна і усміхається у дверах) Ми то все робили тайком, щоби вам зробити несподіванку.

Павліна (входить сміючись): І удалася нам та несподіванка.

Марія (радісно повдоровляє Павліну): Ах, от ту Павліна!

Павліна: Витаю тебе в дома, Марійко.

Анна: О! Павліно, як я повинна тобі дякувати. Але ти, збиточнице, ти була у мене і нічого мені не сказала, не зрадила.

Павліна (живо): Якжеж я могла? Неправда, Марійко, що то мала бути радісна несподіванка?

Марія (живо): І добре удалося. Правда, мамусю, що ви тішитеся?

Анна: З радости не знаю, що маю робити! Передусім тобі, Павліно, дуже дякую.

Павліна (борониться): Не говоріть мені про це. Я також тішуся, що Марія є ту, бо ми дуже потребуємо її в нашім Товаристві. Сподіюсь, що вона буде дуже вірна членкиня.

Марія: Алеж певно. Як довго жию, не забуду ніколи кілько я завдячую Марійському Товариству. Воно було моїм Ангелом Хоронителем.

Павліна: То мене тішить. Але тепер ми мусимо богато працювати, бо наші противники також рухаються. Безбожні звязки дуже розширяються, щоби молодіж туди заманити.

Марія: Свої слабі сили я даю до розпорядимости; а ти, Павліно, ти все нам ясним взором.

Павліна: Наші членкині призначені для гарних річий. На останних сходинах вони прирекли мені, що кожда з них приєднає одну нову членкиню.

Анна: Така робота мені подобається. Але я на хвильку вас лишу самих, треба прецінь бодай напитись кави при повороті моєї доньки. Я піду прилагоджу. А ти Павліно, є нашим гостем.

Павліна (усміхається): З вдячністю приймаю ваше запрошення.

Дуже радо і мило є бути гостем у щасливих людий. (до Анни що вже в дверах) Ще одно, пані Анно. Слідуючої неділі даємо гарне представленя, ви мусите бути з Марією.

Анна: О певно! Прийду в Марією (виходить).

Леонтія (убрана простенько входить): Добрий день Маріє. Я чула що ти ту і не могла занехати щоби не відвідати тебе. Витаю тебе в дома.

Марія: Добрий день, Леонтіє! Як то давно, що я виділа тебе!

Павліна (до Марії): Новина: Леонтія хоче вступити до нашого Товариства.

Марія (подає руку Леонтії): То мене тішить, Леонтіє, як гарно що ти належиш до нас! Ну вкінці!

Леонтія (поважно): Я знаю, Маріє, що ти богато старалася о це.... О коби я була пішла за тобою. Ах, мені аж страшно і прикро, коли подумаю про той минувший час. (закриває лице руками серед хлипання).

Павліна: Але тепер вже добре! Не плакати! (обіймає плачучу, а Марія зі зложеними як до молитви руками стоїть по правій стороні) Ми будемо дякувати, ми будемо дякувати доброму Богу, щоби то всьо змінив на ліпше.

(Коли ся група так стоїть, спадає поволи завіса. Скоро потім підноситься ще раз і група стоїть, але за нею видно Ангела, котрий ростягнув руку свою над групою).

Кінець.

Недослідимі Божі дороги

Славний могунтський епископ Кеттелєр в своїй молодості й не думав бути священиком.

Вже скінчив науки, склав останні іспити, треба було подумати про дальше життя. Раз ввечер роздумував де йому знайти б посаду. І — диво, чи сон, чи ява — перед ним розкрився несподіваний образ. На облаках стояв Божественний Спаситель. Перед Ним клячала монахиня й молилася, простягала руки до Його Божого Серця. Спаситель показав Кеттелєрові на своє Пресвяте Серце і сказав: "Ця сестра безустанку молиться за тебе."

Видіння минуло. Не минуло його враження. В душі настала переміна. Кеттелєр покинув світ, посвятився Богу в духовнім стані. А видіння ніколи не сходило йому з памяти.

Минуло богато літ. Кеттелєр був вже епископ. Одного разу поїхав відвідати свойого приятеля, що був також епископ. Тоді,

в розмові про своє минуле, оповів і про своє видіння і про покликання. На другий день правив Службу Божу в жіночім монастирі. Сестри приймали з його рук св. Причастя. І знов диво — перед ним клякнула та сама сестра, що бачив її у видінню. Здрігнувся, з здивування не міг вийти.

По Службі Божій говорив науку до всіх сестер. Переконливо, з жаром душі викладав їм про вартість монашого звання. Між ними не було тієї сестри, що з нею було звязане його видіння.

Спитав настоятельку чи всі сестри були на його науці. "Ні, сказала настоятелька, сестра Зита при обовязках в оборі."

Попросив щоб вона прийшла, хотів з нею поговорити.

Прийшла покірна монахиня, клякнула перед ним та сама сестра, в тих літах, так само зложила руки, як тоді перед Спасителем в видінню.

А то тільки літ уже минуло!

Став випитувати: — Чи знає його? — Ні. — Чи бачила його світлину? — Ні. — Чи молилася за нього? — Зно$_{в}$ — ні.

Розпитував про її духовне життя.

— Як тобі йде праця?

— Праця моя тяжка. При тім брак мені покори. Але.... й замовкла ніяково.

— В якім намірі жертвуєш свою працю?

— Жертвую Пресвятому Ісусовому Серцю за душу, що найбільше того потребує.

— Як довго так молишся?

— Від діточих літ.

— Епископ зачав сумніватися. Бачив її тоді в тих літах, що й тепер. Але по кількох питаннях довідався, що вона родилася того дня, як бачив її у видінню навколішках перед Спасителем. День її уродин, був днем його навернення.

Тепер зрозумів: Бог вже наперед прийняв її заслуги, що мали вислужити йому навернення.

Недослідимі Божі дороги!

——— o ———

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Просимо всіх наших Передплатників, що відновляють свою передплату, щоби в листі долучували ЗАВСІДИ картку, яку одержують на цю ціль. Це нам улегчить роботу, а Вам знова дасть більшу запоруку, що не зайде ніяка помилка.

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Війна

До висше згаданого баламучення належить також і війна. Нею байбельники дуже баламутять людей і звалюють цілу вину за війну на священників, єпископів та Папу Римського. Вони кажуть, що священики, єпископи та Папа благословлять вояків іти на війну і через се буває війна, але так не є; війна буває не через священиків, тільки через обставини, які викликають війну, а священики, коли беруть участь у війні, то роблять се з горожанського обовязку, які так само, як і вояки підлягають правам даної держави; не брати участи у війні або противитися, священників чекалаби за се їх та сама кара, що чекає кожного вояка, або кожного горожанина. Та річ также не в карі. За справедливість кари не повиннося бояти а приймати її охотно так, як колись приймали св. Апостоли, коли їх вороги Христові мучили.

Війна страшна річ! Косить сотки а навіть десятки тисяч найкращого людського цвіту, а в додатку до сего лишаються вдови та сироти і руїни з людської праці на яку працювало людство довгі літа. Але що священники на се можуть порадити? Ото приміром воріг нападає на край, палить села і міста, забирає з собою працю, та насилує невинних дівиць і жен. Сю збродню він робить на се, щоби підчинити дану державу; і чи мав би тоді священик з загненими руками сидіти і вести агітацію за тим, щоби люди мовчки з отвертими руками приймали ворога? Чи він не є членом і громадянином сего народу котрого воріг іде нищити? Плач і лемент сего народу, з котрого він вийшов не повинен долітати до його ух? То чому? Тому що він священник? А хто загварантує, що воріг завоювавши даний нарід не буде його постійно нищити, духово, морально і матеріяльно?

На се байбельники кажуть: "Хай так, але Бог казав не убий. Тому над сим треба на хвильку застановитися. Не "убий" не треба так розуміти як байбельники пояснюють, але так як Господь Бог пояснює. Той сам Бог, котрий дав заповідь "не убий," дозволяє, а навіть приказує убивати ворогів, чародіїв, богохульників і інших злочинців і обіцює поміч убивати.

Коли Мойсей провадив людей до обіцяної землі а Амалек заступив йому дорогу, тоді сказав Мойсей до Ісуї: "Понабирай людей та іди битись з Амалеком (II. Мойс. 17—). А щоби Ізраїльтяни не збиткувались над чужоземними, сказав Господь Бог: "І загорить гнів мій і допущу убивати вас мечем, так що жінки ваші будуть удовами, а діти сиротами" (II. Мойс. 22—24). А за те, що Жиди зробили собі золотого тельця і йому клянялись сказав Бог: "Припережи кождий коло себе меч.. і убивайте братів ваших і товариство ваше.... і полягло того дня до трох тисяч чоловіка (II. Мойс. 22—27—28).

Таке саме було і тоді, коли Ісус Навин вислав був три тисячі Жидів оглянути околицю Бетель, а туземці Гаяни убили з них трийцять і шість чоловіка. Тоді сказав Бог Ісусови Навинови: "Бери ввесь люд спосібний до війни з собою та іди проти Гаю. Подам тобі на поталу царя Гайського, нарід його, город його, і землю його" (Ісуса Навина 8—1).

Є і більше в Старім Завіті про те, що Бог казав карати виновників та злочинців. А в Новім Завіті Христос каже: "Хто має дві одежи, хай продасть одну і купить меч" (Лук. 22—26). А меч звичайно є на те щоби ним ранити, або на смерть убивати противників. Христос учить любити ворогів і прощати провини довжникам, однак протестував проти надужиття і неправди; це видко з того, коли на суді ударив його слуга архиєреїв, то Він відповів з досадою: "Коли не добре сказав Я, свідкуй про недобре; коли добре, за що бєш Мене?" (Іван 18—23). Протест є завше сполучений з бійкою, а бійка з убиттєм: перше протестують, потім карають, а коли се не помагає тоді убивають.

Впрочім убивати можна не лише мечем, колом, чи кулаком, але словом і ділом. Коли-ж байбельники стоять так дуже проти війни і всякого убійства, то на що вони убивають? Вони своєю фальшивою наукою порозбивали много громад, а через се в тих громадах настала сварка і ненависть; вони також своєю наукою розділили сина від батька, або батька від сина; розділили також богато жен від мужів і мужів від жен, так що в богатьох родинах настало через їхню науку дійсне пекло. І хиба се не є убійство?

Коли Господь Бог сказав "не убий" то се очевидно відноситься до невинних людей, але не до злочинців і інших переступників і власне на тлі Св. Письма виконують смертельні судові присуди в цілім світі. Через те отже не треба думати, що всі люди дурні тільки одні байбельники розумні і тому пропагують проти убийства. Чи-ж байбельники не післали би по поліцію як би приміром хтось робив їм авантуру на їх зібраню? А як би хто на них нападав, чи не билиби?

Річ з війною має ся подібно, тільки розходиться о те, чи війна є справедливою. Та сі річи належать до тих, котрі заряджують державою і займаються сими справами. Але і вони в сих справах мо-

жуть легко помилитися, а за помилку ніхто не карає нікого, ані люди, ані Бог. Приміром коли через помилку убє чоловік чоловіка, то за се не сидить ані одної днини в арешті, тільки треба доказати, що такий вчинок був виконаний з помилки.

Справа війни не є легка і трудно доглянути хто нападає, а хто обороняється. Ось приміром за послідну війну іде вже 20 літ спір в цілім світі, котра з воюючих сторін була слушна та питання сего ще не порішено. Через се отже най сушать собі голови сим ті, хто до сего призначений і на сім розуміється. Тому на запит що мають робити вояки, відповів св. Іван Хреститель: "Нічого більше над те, що звелено вам" (Луки 3—13). Обовязком війська і народу є підчинятися властям. Їм сказано: "Тим то коріться всякому чоловічому начальству ради Господа; чи то цареви, яко значному, чи то начальникам, яко від него посланим на карання злочинців, а на хвалу добротворцям" (І. Петра 2—13—14). З сего ясно, що заради держави мають відповідати за війну перед Богом, а не війська, горожани, чи священики, чи то хто другий. Тому обвинувачення байбельницькі католицьких священиків за участь на війні є лише підступом і балакуванням людей.

УВАГА:

Коли ви читачу перечитали уважно дотичний уступ, а може й чули коли, як то байбельники говорять проти війни і винують за неї священиків, а навіть Вселенського Голову, за те, що ніби Він благословить війну остається вам ще застановитися поважно над самою війною.

Що добре, як що небулоби війни, про се не може бути ані мови! Але чи як раз байбельники стримають, щоби не билися народи проти народів? Чому вони, а ніхто инший не виступає проти війни? Чи мають вони на стільки сили, щоби запобігчи війні? Таж вони убогі, нещасні, наємники, які самі незнають, кому служать, бо запитати їх, хто покриває розходи по їх подорожах та за салі, в яких відбувають свої зібрання, —неможуть дати відповіди!

Треба чи не треба війни, то найлучше служить примір в Ішпанії. Там большевики прийшли були до влади тим шляхом, що послами забрали у свої руки парляменти. І що сталося? На пустий уряд большевиків—комуністів, а ті ще заки прийшло до революції **спалили чотириста церков, монастирів і шкіл** й убивали тих людий, які нехотіли так думати, як думають комуністи. А прецінь годі, щоби всі люди однаково думали а ще й по большевицьки!

От і вирнула з того війна, ніби проти уряду, який в дійсности не був урядом, бо не умів, чи нехотів стримати напади розбишаків на католицькі інституції. І чи була на се инакша рада, як не стати

в обороні ішпанських святинь перед большевицькою змією, яка, як щоби не скрутити її голову, то мала попалити всі християнські установи і знищити віру в Ісуса Христа і всі моральні засади!

Що большевики безбожні, думаємо, що на се погодяться із нами всі байбельники а також инші протестантські віри. Також погодяться з нами і на те, що хотілиби бачити большевиків віруючими (хоч може й некатоликами, бо католицизм вони чомусь дуже ненавидять), погодяться з нами також і на се, що комуністи якби опанували весь світ, тоді знищилиби віру в Бога всюди, а саме слово 'Бог' викинулиби із словника.

Гаразд! А хтож тепер спасає світ від комуністів і їх безбожництва як не католицькі народи? Ішпанські фашисти се як раз католики, що обстоюють старо-культурний лад, перед безбожними большевиками. В Ішпанії не йде за саму індустрію, за майно, а за культуру Західної Европи. Там рішається доля бути чи не бути комуністам панами світа. Фашистам до помочі стоять Італійці і Німці, які визнають католицьку культуру. (Німці в більшости протестанти, однак їх культура католицька, та сама, що має вся Західна Европа).

Далі, проти комуністів виступив Вселенський Голова, епископи і католицькі священики. І отсю найбільшу інституцію нещасні байбельники й инші протестанти хочуть повалити. Роблять серіозні заходи, щоби її розгромити, знищити, щоби самим її заняти місце. Дивно, які не обоячні люди. Аж дуже дивно!

— o —

Інвалід

Честь, кому честь!

Провинившися проти правдомовности той, що твердивби, начеб суспільність забула за тих своїх героїв, котрі в її обороні положили свої буйні голови.

Прецінь в честь полеглих висипується могили й украшується їх квітами та терневими вінками; в честь погибших героїв улаштовується академії й відправляється торжественні панахиди; а щоби не забути подвигів оборонців суспільности, оспівується їх у піснях.

І чому-ж би того всього не чинити?

Чи всі ті докази вдячности полеглим вимагають може за великого труду або видатку? Певно, що ні! Або чи ті, що славословлять національних героїв, пізніше не будуть їх самих славословити як патріотів? Певно, що так!.... Отжеж!.. Інакше мається річ із тими героями, котрі не мали чести положити своє життя на полі битви, а

стратили тільки здоровля, сталися інвалідами. Таким то людям вже не вистарчають тані славословія, їм треба матеріяльної помочі, грошей, щоб вони могли самі вижити, та ще може і численну родину одержувати. І якраз тому нещасних інвалідів суспільність радо переочує, не добачує, бо її патріотизм не є вже аж так горячий, щоби вона спромоглася на якусь жертву.

То-ж гірка доля неодного забутого інваліда.

Таким-то забутим інвалідом був старий Яків. Ось там сидить він на придорожнім камени та простягає руку до кождого переходячого й просить хоч о маленьку милостиню. Даремно! Ті, для добра котрих бідний Яків пожертвував своє здоровля, свої обидві ноги, ті самі не мають для нього навіть милосерного погляду; що він того дня не мав ще ніщо в устах, то всім байдуже; він має вдоволятися тими військовими відзнаками, що украшують його грудь.

"Коби я з того міг жити!" — думає собі старий Яків.

"Боже, Боже" — шепче він немічним голосом — "чи нема вже на світі людей, з людським серцем; чи у тих людей лиш твердий— зимний камінь в грудях?"

Успокійся Якове! Є на світі людиска, але й є люди, хоч їх не богато. Ось там іде така благородна людина в особі маленької Іренки. Вона йде з мамою. У правій руці несе вона маленьку-чепурненьку ручну торбинку, а в торбинці знаходиться новесенька десятьдолярівка; то вуйцьо прислав їй з Америки, бо нині у неї уродини.

Побачивши старенького Якова, Іренка питається мами: "Мамусю, що тут робить сей чоловік?"

"Він спочиває!" — відповідає мама.

"А чому він спочиває?"

"Бо він змучений!"

"А чому він змучений?"

"Бо він вже старий!"

"А що він там має на грудях?"

"То його відзнаки; бо він був на війні, і стратив обидві ноги!"

"Ой-йой-йой" — бідкається Іренка — "обидві ноги стратив? Бідний, бідний! А чому у нього таке старе, подерте убрання?"

"Бо він убогий, немає звідки купити нову, добру одіж!"

"Мамо!"

"Що там, дитино?"

"Чи нині у мене уродини?"

"Так дитино; ти преціньто знаєш, то-ж чого питаєш?"

"А що я дістала на свої уродини?"

"Бідна моя головонька з тою щебетушкою; ще мене нині замучить своїми питаннями" — каже мама; — "чи ти забула що ти дістала від свого вуйця десять долярів?"

"Я того не забула, але я хотілаби знати, чи тих десять долярів є мої!"

"А вже-ж що твої!"

"Чи я можу з ними робити, що я хочу?"

"Розуміється."

На се слово Іренка тільки ждала. Вирівається вона з рук матери, біжить до інваліда, виймає з торбинки своїх десять долярів — "на!" — каже до старого Якова, подаючи йому вуйцевий дарунок.

Старенький Яків дивиться, й очам своїм не вірить. Чи то сон, чи дійсність? Чи є ще люди на світі, люди із таким благородним серцем?

"Ангелику мій солодкий" — каже він до дитини, приймаючи тих десять долярів; ангелику мій, най тебе Бог благословить!"

Але Іренка вже коло своєї мами, котра приняла її строгим поглядом, бо їй було жаль тих десять долярів.

"Мамусю" — каже Іренка, не зважаючи на обурення матери, "мамусю, чи я ангел?"

Мати вже розоружена. "Так, дитинко, ти ангел!"

"А чому я немаю крил?"

Місто відповіди, мама пристрастно пригортає свого ангелика до себе і міцно цілує, — а на придорожнім камени сидить старий Яків, та зі зворушення плаче.

"Боже, Боже мій"— каже він до себе — "чому на світі так мало таких ангелів?"

Подав— о. Шишкович ЧНІ.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Святіщий Отець взиває ввесь світ до боротьби проти комунізму

В понеділок, 14 вересня ц.р. прибуло до Кастель Ґандольфо в Італії, 500 збігців з Іспанії, щоб зложити Христовому Намісникові глибокий поклін. Папа Пій XI. поблагословив їх та виголосив до них довгу промову. У цій промові, переданій через радіо по цілім світі, Папа закликав увесь світ стати до боротьби проти комунізму, в обороні основ суспільного ладу, всеї культури й цивілізації. Він затзивав теж до якнайскоршого загального виступу, щоб пізній ше не було вже запізно. Св. Отець висловив глибокий жаль з приводу звірств у братовбивчій війні в Іспанії. Він сказав, що католицька Церква є охоронним муром проти комунізму.

Ювілей 1050 ліття смерти св. Методія

На закінчення ювілею 1050 ліття смерти св. Методія відбулися в Загребі величаві торжества. В неділю 5. липня ц.р. під голим небом, у парку "на грічу" Преосв. Кир Діонізій Няраді, Епископ Українців греко-католиків у Югославії, відправив Архієрейську Службу Божу в сослуженні численного духовенства. М. ін. були о. Ф. Латкович, Епископ-помічник і о. Ж. Слиж з Дервенту. Співав прекрасно Кирило-Методіївський хор, що саме тоді святкував пяту річницю свойого оснування. Вірних було дуже богато. Службу Божу передавало радіо.

Масовий поворот безвіроісповідних до релігії

"Чеське Слово" подає цікаву вістку, що в Празі можна запримітити останніми роками масовий поворот безвіроісповідних до релігії. В році 1934 тільки 80 осіб покинуло релігію, зате 2710 осіб повернулося до релігії. Запримічено, що до релігії вертаються люди між 30 і 50 роком життя, а покидають релігію молоді люди, що не мають навіть 30 літ.

Прекрасні овочі апостольської праці.

Ось як представляється вислід апостольських праць, що їх довершили в минулім році: "Місіонарі Заграничних Місій" з осідком у Парижі (Missionaires des Missions Etrangeres de Paris).

У 33. місцевостях, себто в 5 краях, (Китай, Індія, Індо-Китай, Манджурія й Японія) що їм поручила Апостольська Столиця уділе во 251,608 хрещень, у 3,530 школах училося 208,610 учнів, у 761 сиротинцях перебувало 23,312 дітей, у 62 робітнях-варстатах працювало 2,366 людей. Крім того в їх місцевостях є 304 аптик і 157 лічниць. У тих місійних краях працює 1.479 тамошніх священиків (35 більше від минувшого року) 728 монахів (48 більше від минувшого року) 7,711 монахинь (191 більше від минувшого року). Людність, що замешкує місцевости поручені згаданим місіонарям доходить до 205,000,000. З того числа начисляють лише 1,713,679 католиків, але 35,391 більше від минувшого року.

Участь Редемптористів у світовім апостоляті доброї преси

На підставі Всесвітної Вистави Католицької Преси, що відбувається ц.р. у Ватикані стверджено, що Редемптористи видають 81 періодиків. Зних 59 є місячниками, а 22 тижневиками, а деколи навіть і щоденниками. Скільки та в яких краях видають Редемптористи свої місячники, є слідуючі: у Злучених Державах 18, в Італії 9, у Голяндії 8, у Франції 7, у Чехословаччині теж 7, у Бразилії 6, у Канаді 4, де для українців виходить "Голос Спасителя," в Еспанії 3 і в Аргентині теж 3, у Німеччині, Польщі, Австрії, Бельгії та в Антилях по 2, у Люксембургу 1, у Болівії 1, у Чілі 1, у бельгійськім Конґу 1, в Індо-Китаю 1, та в Сурінам 1. Начисляють біля 7,680,825 передплатників.

Редемптористи в місійних краях.

На 6,663 членів Згромадження Найсвятійшого Ізбавителя працює 1,067 редемптористів у місійних краях. А краї, в яких працюють ці місіонарі, є слідуючі: Чілє, Перу, Бразилія, Болівія, Аргентина, Венезуелля, Сурінам, Антилі, Мексіко, Канада де для українських поселенців працюють українські редемптористи, Конго, Індо-Китай, Філіпіни й Австралія.

Небуденне Навернення

Славний французький політик, масон Ґустав Герви (Gustave Herve) що є основником часопису :"Побіда" (La Victoire), довгий час воював проти католицької Церкви. В 1910 р. заявив: "Не знаю жадного Вітця в небі, тільки знаю на землі братів, що терплять. А тепер, коли навернувся, так заявив: "Разом з Апостолами, що 2,000 літ тому голосили слова Євангелії, з глибини серця вірую, що Христос воскрес. Вірую теж у воскресення тіла." А хто направить зло що його вчинив цілій суспільності своїм невірством?

Зворот до релігійного виховання по школах!

У Вашинґтоні, Зл. Дер. відбули сенатори наради на тему релігійного виховання молоді. На цій нараді одноголосно принято конечність впровадження релігійного чинника до виховуючих метод. Один з сенаторів не-католик заявив, що в справах релігійного виховання всі інші релігійні визнання не заняли такого ясного становища як католицька Церква. Інші релігійні визнання не мають тих світлих виховуючих метод, що їх має католицька Церква.

Знаменна заява ректора Університету

Ректор державного університету в Мексіко, Don Luis Chico Goerue заявив зібраним студентам: Мушу вам виразно сказати, що я є вірующим і щирим католиком та бажаю ним остати аж до смерти. Не затаюю цього! Не знаю як це ви, панове студенти, приймете. Чи з тої причини маю уступити з мойого становища? (У Мексіко триває дальше релігійне переслідування). Ні! — Остань дальше нашим провідником й виховником — загреміли одним голосом студенти. Ось приклад живої віри та мужної відваги!

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Мухи пожиточні

Учитель питав учня, чи мухи є пожиточні. Учень не надумуючися сказав: "Так, є пожиточні." Ціла кляса в сміх. Коли школярі втихомирилися, учитель спитав: "Чому мухи пожиточні?" Хлопець відповів: "Бо мій батько продає папір на мухи."

Бідний тато.

Вчителька питає: "Чому ти, Ганю, не скінчила свого рисування?"

Ганя: "Перепрашаю, Пані, але тато вже не мали більше часу."

Славко і Данко в часі забави посперечалися.

— Твій тато є шевцем, а мимо того твої черевики подерті!

— А твій тато дентиста, а мимо того твій менший брат не має зубів..

Студентка, опускаючи колєгію, пращає професора і каже:

— О пане професор, як дуже зобовязана вам за те все знання, яке я тепер посідаю!"

— Не говоріть про такі марниці.

Усміхнений дентист входить до почекальні і питає:

— Отже хто з вас чекає на мене найдовше?

— Я — каже кравець і показує йому незаплачений рахунок.

Пацієнт (у дентиста): — Думаю, що цей зуб ви потрафите лекше вирвати як попередний: я можу його рухати двома моїми пальцями.

Дентист:— Так.. ви потрафите навіть одним пальцем рухати коровячий хвіст.

Після припису

Лікар — Чому ваш чоловік незажив ані разу приписаного ліку?

Жінка: — Якже інакше могло бути, пане доктор! Таж преціь на фляшці виразно написано: "Держати все добре замкнене."

———=0=———

— Я не бачив ніколи, щоби ви хоч раз на зборах (мітінгу) отворили уста.

— Не бачили? Таж я за кождим разом, коли ви промовляєте, зіваю!

——— o ———

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.
Передплата на рік в Канаді $1.00; заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, • February 2, 1934.
Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Введення в храм Пр. Діви Марії — Память св. о. Николая — Пастирське слово Митрополита Шептицького — Минули Дні —Остались Спомини — Життя св. Герарда — Маляр і Молодець — Чернець і Пастух— Страшна Кара— Чи Біблія Спасає? — З Церкви і Світа — - Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ГРУДЕНЬ

1.—В. Платона і Романа мч.
2.—С. Авдія пр. Варлаама мч
3.—Ч. Пред. Введен. Григ. прп
4.—П: **Введення в храм П. Д.**
5.—С. Филимон. ап. Кикелії мч
6.—Н. 27 по С. Амфіл. і Григ.
7.—П. Катерин. вмч Меркур вм
8.—В. Климент Папи Петра ап
9.—С. Алипія прп.
10.—Ч. Якова вмч.
11.—П. Стеф. прпмч.
12.—С. Парамона і Філумена мч
13.—Н. 28 по С. †Анд. перв ап
14.—П. Наума пр.
15.—В. Авакума пр.
16.—С. Софонія пр.
17.—Ч. Варвари вмч Йоани прп
18.—П. †Сави прп.
19.—С. св. о. Николая Чудотв.
20.—Н. 29 по С. Амвросія еп.
21.—П. Пред. Неп. З. Патап. пр
22.—В. Непор. З. Пр. Д. Марії
23.—С. Міни, Єрмог., Евгаф мч
24.—Ч. Даниїла прп.
25.—П. Спиридіона чуд.
26.—С. †Евстрат., Авксен. др. мч
27.—Н. св. Праот. Тирса, Левк
28.—П. Елевтерія смч., Павла пр
29.—В. Отданіє Неп. З., Агея пр
30.—С. Даниїла пр.
31.—Ч. Севаста й ін. мч.

УСТАВ НА ГРУДЕНЬ

4.—П. Введення в Храм Пресв. Богородиці:— Всеночне. На утр. ев. Луки з. 4. На літ. ап. з. 306; ев. Луки з. 54.

6.—Нед. 27 по Сош.:— Глас 2; ев. утр. 5. На літ. Тропар воскр. і Введення, Слава: кондак воскр. І нині: кондак Введення. Ап. з. 233; ев. Луки з. 71. Прокімен і Причастен воскр. і Введення.

13.—Нед. 28 по Сош. Андрея Первозванного:— Глас 3; ев. утр. 6. На літ. Тропар воскр., Андрея і кондак воскр. Слава: кондак Андрея, І нині: Богородичен. Прок. і Причастен воскр. і Андрея. Апп. з. 250 і 131; ев. Луки з. 76 і Йоана з. 4.

19.—С. Николая Чудотворця:— Всеночне. На утр. ев. Йоана з. 36. На літ. ап. з. 335; ев. Луки з. 24.

20.—Нед. 29 по Сош.:— Глас 4; ев. утр. 7. На літ. ап. з. 257; ев. Луки зачало 85.

22.—В. Непорочне Зачаття Преч. Д. Марії:— Всеночне. На утр. ев. Луки з. 4. На літ. ап. з. 320; ев. Луки з. 3.

27.—Нед. 30 по Сош. і Праотців:— Глас 5; ев. утр. 8. На літ. Тропар воскресний, Зачаття і Праотців, Слава: кондак Праотців, І нині: кондак Зачаття, Прокімен Праотців. Ап. з. 257; ев. Луки з. 76. Причастен воскресний, і Праотців.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 8, Число 12 — Лист за Грудень — 1936

о. Н. Копяківський, ЧНІ.

Введення в храм Пр. Діви Марії

В Старім Завіті був давний звичай у побожних жидів посвячувати Богу своїх дітей і лишати їх на довший або коротший час в Єрусалимській святині, щоб там вони могли цілком посвятитися на службу Богові. Особливо коли це були діти чуда, то є одержані від Бога силою молитов і сліз, як Самсон, Самуїл, Йоан Хреститель...

Св. Йоахим і св. Анна дістали дороге Дитя в своїх літах вже старших і після всякої правдоподібности пожертвували дитятко Марію Богові, коли тільки Вона народилася, бо дитина була випрошена від Бога довгими і ревними молитвами. Після давного звичаю запровадили маленьку дитину до святині. По словам давних писателів Марія мала тоді три роки. І в тім часі Вона зложила обіт дівництва, жертвуючи себе цілковито Богові або відновляючи торжественно ту посвяту.

Свято Введення в храм Пречистої Діви нагадує нам ту подію з життя Марії. Дятого-то богато монаших згромаджень вибрало той день, щоби складати обіти або їх відновлювати.

Нема сумніву, що Марія посвятила себе цілком Богові від найвчасніших днів свого життя.

Представмо собі, як родичі ведуть за руки маленьку донечку, так гарну і так святу, на пороги святині. Там повіряють свій скарб під опіку найвищому священикові.

Які чувства мусіли заволодіти серцем Марії — дитини, тепер, коли Вона мала віддатися цілком на службу Богові, якого дуже а дуже любила!

1). Жертва Марії скора.

Заледви Марія почала розуміти наміри Божі, зараз відчула непоковане бажання віддатися Йому. І то Вона зробила. Якуж радість мусіла Вона мати через ціле життя, що належала до Бога від першої хвилі свого життя — істнування!

Маленька Тереня від Дитятка Ісуса говорила: "Від часу, як я мала три роки, я ніколи нічого не відмовила Богові"....

А так далеко скорше могласи сказати Марія. Бо Марія віддала себе Богові з найбільшою охотою, без найменшого жалю. Її серце повне радости, коли відчула, що приняв її Бог, безконечно добрий і святий.

А спитаймо себе, якими показуємося ми у відношенню нашім до Бога? Памятаймо на правду давної пословиці: "Два рази дає той, хто скоро дає!" або на слова св. Письма: "Бог любить охочого дателя!" А як довго ми відкладали віддати Богові наші серця? Які ми були нещирі! Як нерадо сповняли ми то, чого Бог від нас жадав!

Будьмо благородні, охочі і скорі зробити все, що може причинитися для Божої слави, — сповняймо скоро і радо все, чого жадає від нас Бог.

2). Жертва Марії повна.

Марія віддала себе Богові не тільки скоро, але також цілковито. Ані найменшого кутика в своїм серцю не заховала для себе. Кожний удар її серця був для Бога.

Жаден простительний гріх, жадна низька або несовершенна причина, жадна найменша озяблість або недбальство не нарушили доскоиалости її жертви. Жадна сотворена річ не могла спинити її в ревности для Бога. Нічо не могло її відвернути навіть на хвильку від Господа, її Сотворителя.

Противно, всї річи, довкруги Неї давали їй тільки понуку думати щиріше про Бога і сильніше Його любити. Всі її думки і застанови, всі її чувства і бажання зливалися в одну форму життя цілко вито відданого Богові.

Застановімся як ми жертуємо себе Богові? Мусимо стидатися, як несовершенні є наші жертви. Як богато річей відриває нас від Бога! Як часто говоримо в наших молитвах: "Боже мій, я люблю Тебе з цілого мого серця, віддаю себе цілком Тобі!" Але коли треба зробити якусь жертву з власної вигоди, відпочинку, розривки, тоді відтягаємося від тої жертви, бодай в части.

Які то маленькі ті наші серця! Які ми скупі для Бога!

3). Жертва Марії невідклична.

В той день віддала себе Марія Богові невідклично. Свої будучі літа, які в плянах Божих призначені були для неї, Вона всіх їх, з кожною годиною і кожною хвилиною, пожертвувала разом на завсіди Богові, котрий був для неї всім.

Час не міг притьмити її думок ані її любови до Бога. Нічо в цім життю ані на хвильку не могло заколибати її постанови. Раз на завсіди Вона належала до Бога, зі всім що мала, у всім чим була.

Ми, знаючи добре неміч і несталість людського серця, мусимо подивляти таку сталу витревалість. Одностайність і журба можуть захитати і ослабити нашого духа, коли ходить зробити щось доброго, ми даємо волю думкам своїм застановлятися над труднощами і досвідченнями, які маємо переносити. Мучимося в служенню Богові і знеохочуємося скоро. Нам здасться тяжко поняти, що сталість це значить радо і скоро хотіти відновлювати наші жертви Богові з дня на день, а коли потрібно, з години на годину.

Будьмо вірні Богові! Ми належимо до Нього! Жертвуймо Йому свої думки, бажання, діла, терпіння, себе самих! Щоб та жертва була стала, невідклична, повторяймо то пожертвування кожного дня рано, а навіть кілька разів підчас дня.

Нехай Божа Мати поможе, щоби наша жертва в Божій службі була скора, повна і витревала.

За надто велика журба о будучину є дочкою малодушности.

св. Ігнатий Льойоля

— o —

Бог є милосерний і щедрий, але для милосерних і щедрих. Нічо не притьмить блеску родини, коли найліпший з її синів посвятиться Богові. - Така страта є зиском; бож Богові не забракне ані на середниках, ані на ласкавости, щоб відплатити з процентом то, що Йому пожертвується.

св. Ігнатий Льойоля

—=0=—

Др. В. Щурат

Память св. Отця Николая

Память св. о. Николая є нині дуже сильна на Україні, скрізь, як вона широка і далека. А таксамо сильна була вона вже 900 літ тому назад. Ледви минуло 90 літ від охрещення України, а вже наші предки могли казати до чужинців: "Прийди в Русь і подивися, що нема міста ані села, де не було би многих-премногих чудес св. о. Николая." А говорено у нас так тоді, коли в римо-католицькій Церкві що-йно починали святкувати память великого чудотворця: говорено так на Руси вже тоді, коли не установлений ще був католицькою Церквою празник св. о. Николая. Тоді що-йно перенесено його мощі з Мир Ликійських в італійське місто Бар (1087). Аж в три роки потім взято їх знову з тамошної Преображенської церкви і уміщено в новім, збудованім на честь св. Николая величавім храмі під мраморним престолом. Тоді саме, **в 1090 р. на памятку того другого перенесення мощів великого Святителя установила римо-католицька Церков той празник, який і ціла Україна до нині обходить.** Почала-ж вона обходити той празник зараз від його установлення, бо вже від 1091 року.

Може знайдеться межи нами де хто, що покивас головою, коли таке вчує; може йому не поміститься в голові, як могли наші предки, котрі приймали християнство з Царгорода, приймати в себе празник установлений Римом. І такий скаже, що воно може не правда, бо "православна Русь" не могла принимати римо-католицького празника. А таки було воно так; не інакше, лиш так, як кажемо. Відки-ж воно прийшло до того? Відси, що наші предки в тім часі, коли в Римі установлювали празник св. о. Николая, то є в р. 1090, ще не узнавали вповні роздору поміж Церквою східною а західною; не узнавали того роздору, а бодай не мали в своїм серци тої вражди, з якою відносяться нині члени східної Церкви до римо-католиків. І можна се сказати не лиш про Український загал, не тілько про той простий народ, що то, мовляв, на нічім не розуміється. Як цілий народ, так думали також його духовні провідники, українські владики. Бо-ж на Україні не простий народ установляв за приміром римо-католицької Церкви празник св. о. Николая; установляв той празник на бажання своїх вірних управитель київської митрополії, переяславський епіскоп Єфрем.

Той Єфрем, заки зістав переяславським епіскопом і управителем київської митрополії був черцем, прийнявши постриження з рук Прп. Антонія Печерського. Тому, що Прп. Антоній Печерський постриг його против волі київського князя Ізяслава, йому прийшлося перенести за те не одну прикрість, а сам Єфрем мусів на якийсь час вибратися з Київа аж до Царгороду.

В Царгороді Єфрем перебув звиш 15 років (1055—1073). В тім часі списував на поручення Прп. Теодозія Печерського Студийський устав для київських черців. В тім самім часі займилися в його серци перші іскри горячої любови для того св. о. Николая, в честь котрого судилося йому пізніше установити світлий празник, обходжений торжественно дня 9. мая, і зложити Службу (стихири і канони), співану на Україні до нині.

В заналі любови для Святителя Єфрем почав вчитуватися в життя і чудеса його, що вже в пятім столітю по Христі були списані по грецьки. Читаючи, він задумав передати їх своїм браттям на Україні, почав їх перекладати на українське. Але мало йому було того, що списали про св. о. Николая Греки. Єфрем почав розпитувати в Царгороді поміж людьми, що вони знають про св. Чудотворця. Не одного він тоді наслухався, бо про чудеса св. Николая вміла розказувати найменша дитйна. Деякі з тих незаписаних чудес Єфрем записав сам у свою книжку, а коли вернув на Україну і став епіскопом та управителем київської митрополії, то й тоді ухо його ловило кожду вість, яка з італійськими купцями хриходила на Україну з того Бару, що весь гомонів славою чудес великого Святителя.

Правдоподібно купці з Бару перші принесли на Україну і вість про те, що римо-католицька Церков установила в память св. о. Николая празник. Отже та вість і ті численні чудеса, про які завдяки Єфремови вже широко розповідалося на Україні, були причиною, що й тут, **всего один рік пізніше ніж в Барі,** установлено празник св. о. Николая . Велика в тім, розуміється, була заслуга Єфрема, бо він як митрополит зробив се на власну руку, не оглядаючись на Царгород, де такого празника не було і де йому, як постанові, що вийшла з Риму, могли бути противні. Але не мало причинилися до того і два чудеса св. о. Николая ,які мало-що перед тим сталися в самім Київі. Єфрем, котрий в Царгороді списав з грецького по українськи життя і чудеса св. о. Николая, доповнивши їх своїми записками, в Київі мав знову дещо записати. І він записав два нові київські чудеса. Записав їх так гарно, так докладно а так просто і щиро, що читаючи кождий ними мусить любуватися. Здається що Єфрем в писанню своє вложив тепло любови для св. Чудотворця, яке носив у своїм серци, бо з його писання те тепло переноситься в душу читача. Передавати тепло свого чувства другому чоловікови може тільки майстер слова, талановитий писатель. Отже і той Єфрем, що списав грецькі і українські чудеса св. о. Николая, засвідчив

ними не лиш свою любов для Його особи, але і свій писательський талант. Для тих двох причин подамо нашим читачам те, що про св. о. Николая записав Єфрем у Київі. Нехай нині при невмирущій памяти св. о. Николая оживе і память першого почитателя його на Україні.

Староукраїнська повість про св. о. Николая.

1. Утоплена дитина.

По правді, Божими словами треба би говорити, про сю хвалу Його, яку Він творив, не тілько за життя многі чудеса діючи, але й по смерти. Хто не подивується, почувши дивні чудеса? Бо не лиш в одній земли, ані в одній области, але скрізь по світі повно чудес св. Николи. Іди до Греків — там дивують їм; і між латинниками чудуються; і в Сирії хваляться ними; і по всій земли Николі дивуються. Прийди в Русь і подивися, що нема міста, ані села, де не було би многих, пре-многих чудес, св. Николи. Але і се вам скажу. Стало ся чудо в місті, в Київі.

Прийшов день св. Мучеників Бориса і Гліба; йшло множество людей зі всіх міст і сіл на празник св. Мучеників. Один чоловік в місті Київі мав велику віру для св. Николая і для св. Мучеників Бориса і Гліба. Сів у човен і поїхав до Вишгорода поклонитися гробови св. Мучеників Бориса і Гліба. Поставивши свічі і фіміям і просфори на честь празникови, поклонившися і увеселившися духовно, вертався в свояси з радостю. І коли він ще плив по ріці Дніпрі, жена його, тримаючи дитину на руці, задрімала і впустила дитину в воду. І утопила. Отець почав рвати волосся на голові, говорячи: "Горе мені св. Николаю! Чи на те я велику віру мав для Тебе, щоб Ти не зберіг моєї дитини від утоплення? Хто буде наслідником моїому добру? Кого навчу світлу память творити Тобі, моїому Заступникові? Кому розповім ласку Твою велику, яку Ти пролив на цілий світ і на мене убогого? Ту дитину, що утопилася, хотів я виховати примірно, оголошуючи їй Твої чудеса, щоб і по смерти я міг похвалитися, що мій плід творить память Святителя Николи. Але по правді, Святителю, не мені Ти пакість зробив, а собі. Борзо вже минеться Твоя память в моїм домі, бо я старий і жду свого кінця. Колиб Ти був хотів спасти, то спас би а то сам сотворив Ти утоплення, бо не виймив з води мого єдиного сина. Чи гадаєш, що я не знаю про Твої чудеса? Хто вибавив трох людий від смерти? Хто вибавив Агрікового сина від Сарацинів? Хто із дна моря виймив чоловіка, що в одну хвилю знайшовся в своїй хаті? А інші безчисленні чудеса, яких людський язик не може вповісти? Але, Отче святий, бачиш, я вірую, що всьо Тобі можливе, що лиш захочеш. Та мої беззакония вже переважили; нині я зрозумів

і пізнав се, бо похобив я, впивши ся тугою. Колиб я був сохранив заповіди Божі непорочно, то все сотворіння мені покорилосьби, як Адамови перед його гріхом в раю. А так всяке сотворіння против мене стає: вода потопить і звір розідре і змия вкусить; блискавка палить, птахи розривають, скот розлючений копає ногами, люди смерть завдають, хліб даний нам на поживу нераз і через горло не перейшовши набавляє смерти — все з допусту Божого. А ми єства розумні, наділені душею і сотворені на образ Божий, не можемо і при здоровім розумі удержатися перед нашим Творцем. Але св. Отче Николаю, не прогнівайся на мене. Так много зважився я наговорити, та не трачу надії на спасення моє, бо в Тобі маю помічника."

А його жена рвала собі волосся і билася в голову.

І так вони доплили до міста і увійшли до свого дому пожурені. І коли настала ніч, скорий на поміч всім, що призивають св. Николу, Архиєрей Христов, сотворив чудо, якого з давен-давна не бувало. В ночи з ріки приніс утоплену дитину, положив її на хорах св. Софії здоровісеньку.

Прийшов час утрені. Паламар увійшов до церкви і почув дитячий голос на хорах. Станув і довго роздумував, хто міг би пустити дитину на хори? І пішов до реєнта і почав з ним сваритися. І сказав реєнт: "Не знать, що кажеш." А паламар сказав: "Таки я тебе перелапав — діти кричать на хорах!"

Реєнт настрашився, взяв свічку і пішов до замку. І побачив, що замок непарушений. А дитячий голос чув. І оба вийшли на хори і побачили дитину, як лежала мокра перед образом св. о. Николая. Не знаючи, що сталося, сказали се митрополитови. А митрополит, відправивши утреню післав на торговицю розпитати, чия дитина лежить на хорах св. Софії. І збіглися всі міщани, дивуючися, звідки взялася дитина на хорах мокра.

І прийшов батько дитини подивитися на чудо. І побачивши, пізнав її. Сам собі не вірячи, пішов до своєї жени і сказав їй все за порядком. А вона зараз і вилаяла свого мужа. "Чому — каже — не розумієш чуда св. Николая, яке нераз вже сотворив?" Побігла чим скорше, пізнала свою дитину і не зважаючи на неї, припала до образу і жалісними словами голосила, молячися. А чоловік осторонь стояв зі страхом, проливаючи сльози. Люди вчувши, збіглися подивитися на чудо і ціле місто збіглося, славлячи Бога і св. Николу. А митрополит сотворив празник, себто на память св. Николи, славлячи Пресв. Тройцю, Отця і Сина і св. Духа, нині і присно і во віки вічні. Амінь.

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО Митрополита Андрея Шептицького про небезпеку комунізму

III.

Комуністи, це п'явки, що ссуть кров свого народу

Хто помагає большевикам в утворенні "народніх" чи "людових фронтів," той зраджує не тільки Церкву і Батьківщину, але зраджує справу убогих, терпячих і кривджених. Комуністи люблять хвалитися, що вони є одинокими оборонцями слабих і терпячих. Так як усе, що вони про себе говорять є брехнею, так само й те. Комунізм не тільки не є обороною слабих і кривджених, але є найбільшим їх нещастям, пхає їх у безодню терпінь.

Якщо б селянина з Великої України, а навіть і з Росії запитати, чим є комуна чи большевизм, здається відповів би, що большевики є п'явками, що ссуть до останньої каплі крови бідний наш нарід. Поправді сказати, ті що від кільканадцяти літ дивляться на большевизм і стараються зрозуміти його та самі себе питають, чим є большевизм — здається — не можуть дати кращого опису, кращого означення, чим є большевики.

Всі гроші в їх руках

Комунізм хвалиться передосім тим, що поборює, а в себе навіть цілком усунув капіталізм з усіми його несправедливостями. На це треба рішучо сказати, і ніхто цього не може заперечити, що большевики є за капіталізмом і навіть за найгіршим капіталізмом, бо змонополізованим в одних руках. Вони допровадили капіталізм до найдальше ідучих консеквенцій і побільшили майже в безконечність усі несправедливості тої економічної чи грошевої системи, яку називаємо — капіталізмом. Ніхто не сумнівається, всі признають, що капіталізм має відємні сторони і що він є причиною многих несправедливостей і кривд убогих і терплячих.

Бо щож є капітал? Говорячи коротко, з помінненим подробиць, можна сказати, що капітал є більшою сумою грошей. Себто не тим грошем дрібним, що служить для малого торгу, для купна чи продажі, але тим грошем, що може бути предметом заміни, купна чи продажі за великі й цінні предмети.

Система, що обертається довкола тих великих сум грошей, є така, що чим більший капітал, тим він могутніший супроти меншого капіталу, а тою могутністю, чи силою може легко причинятися

до того, що менший капітал або зїдає або й нищить. Тим то й капіталізм є системою, що робить можливим несправедливості й кривди супроти усіх менших і слабших капіталів. До правдивих і тяжких кривд, що спадають на весь нарід, доходить капітал тоді, коли якусь галузь продукції так опановує, що всім накидає свою волю. Так приміром, капітали, що шукаючи сили, мають напрям лучитися в чимраз більший капітал — доходять до того, що через сполуки капіталістів зі собою беруть якусь галузь продукції в монополь. І так в Америці ставали ті союзи, названі трестами, цілковитими панами майже в кожній галузі продукції. В трестах найбільший капітал бере верх над іншим. Звідти то кажуть в Америці про королів заліза, нафти, бавовни, тощо. Ким же є ті королі? Вони є капіталістами, що здобули майже цілковитий монополь на залізо, нафту, бавовну, тощо. Тоді від них зависить ціла та продукція. Вони установляють ціну на залізо чи бавовну, а в цілому світі залізо чи бавовна мусить примінитися до них, значить що хто хоче купити той продукт мусить їм податок платити. Та немислима конкуренція з ними, бо вони можуть до руїни допровадити хоч би найбільшого свого продуцента того предмету. Так напр. хай би були якісь залізні руди, чи плянтації бавовни, які хотіли би робити конкуренцію королеві заліза чи бавовни. Йому вистарчить пожертвувати на бороть бу з тою конкуренцією таку суму, якої треба на знищення її. Якжеж це зробить? Стане продавати залізо й бавовну так дешево, що конкурент не може так конкурувати і мусить зі стратою продавати. Конкуренція до тих низьких цін не може приймитися, бо дорожче продукує. Тому в короткому часі стратить стільки, що вже мусить відступити від продукції, або продати її королеві, чи йому піддатися. Тоді король вже паном, і тоді ціну так піднесе, що вдесятеро відібє те, що стратив на боротьбі з малими продуцентами. Й ось нагода кривдити людей не тільки поодиноких, але у всіх краях й у всіх народів світа. Від слова, яке скаже король заліза в Америці, зависить ціна того серпа, тої коси, того ножика — й ту ціну мусить кожний заплатити.

Щож роблять большевики?

Вони беруть монополь продукції в свої руки в цілій Росії, України й інших всіх тих республиках, що ніби на папері свобідні, а в дійсности стогнуть в тяжкім ярмі кривавої Москви. І тим способом змушують усіх мешканців краю платити їм безіменний і укритий податок від усього, чого уживають. В інших краях податок є явний — хоч би й дуже великий. В Росії та часть податку є така сама як та висока ціна, що її платимо за залізо, за бавовну, чи що там, королеві заліза чи бавовни в Америці. Значить большевики уживають

капіталізму у найгіршій формі яка може бути, бо капіталізму змонополізованого в одних руках. Коли говорять, що борються з капіталізмом, стільки лише в тому правди, що борються з усіми хоч би як малими і дрібними капіталами і своїм великим капіталом зідають усі малі. З комори кожного християнина виберуть до останнього сотика того дрібного капіталу, що має той селянин. Він міг заробити хоч би 100 карбованців, — і ті 100 карбованців перейдуть в кишеню большевиків, а бідний селянин майже не спостереже, коли і як. Большевики борються з капіталізмом у хосен свого капіталізму, значить у хосен своєї кишені.

Комуністи нищать інші народи

Вони тим своїм монополем, яким ссуть кров цілого народу, загрожують і іншим народам, цілком тим самим способом, як ми бачили це в короля заліза чи бавовни, як нищив він і до руїни допроваджував усіх конкурентів. Большевики продукують усі вироби дуже дешево, хоч би тому, що мають монополь, а до того й тому, що ужи-вають робітників безплатних, вязнів, селян, які навіть на своїх грунтах мусять працювати в хосен уряду і не дістають навіть достаточного кусника хліба, щоби жити. Крім цього є в Росії сотки тисяч людей, які прямо змушені до праці без ніякої заплати, що зрештою легко удається урядові, бо там такі порядки, що кожної хвилі можна й без суду засудити на кримінал, кого уряд хоче. А засуджений на тюрму, або засланий на Соловки, мусить усю свою силу вичерпати на працю без заплати.

З того всього продукція в Росії є дешевша, ніж в інших краях. А щоби продукцію тих країв знищити, большевики за границею свого краю продають свої витвори ще нижче, ніж їх коштує, себто зі стратою. Добровільно беруть на себе ту страту, щоби знищити якусь фабрику чи якусь продукцію. Бо кожна фабрика чи варстат праці не може продавати нижче ціни коштів своєї продукції, себто ніхто не купує того, що фабрика продукує, а купує то, що большевики зі стратою продають. Та страта їм подвійно оплатиться. Раз, коли знищать конкурента, відібють свою страту на ціні. Але та страта не є викиненим грошем, бо фабрика, упадаючи, лишає безробітних, яким большевики своїм способом усе обіцюють, щоби їх намовити до страйку. Але не йде їм про страйк, ані про те щоб безробітний мав роботу, ані про те щоб робітник мав більшу платню; а йде їм про те, щоб через страйки захитати продукцією даного краю і через неспокій та фермент поміж безробітними і страйкуючими допровадити до вибуху революції. Ось до чого йдуть. Їм потреба, щоб, так як у Росії, усе догори дном перевернулося, бо тоді досвідчені і вправні комуністи все візьмуть за лоб і так, як у Росії, так і

в Еспанії, Франції чи де там, зачнуть кров ссати з бідного народу. До тої цілі ідуть усі їх змагання. Вони кожному обіцюють все, чого лише він бажає. Менші податки, дарунок землі, увільнення від військової служби, одним словом те, про що знають, що кому миле. Готові двом обіцювати щось зовсім протилежного. Бо їм іде не про те, що обіцюють, а про те, щоб поміж тих двох засіяти незгоду, невдоволення, й мати потрібний матеріял до "народнього фронту," а потім до революції.

Всю землю відібрали власникам

Каніталом у ширшому значінні можна назвати й всі середники продукції, фабрики і землю. Большевики і в тім ідуть прямо до своєї цілі. Змонополізували всю землю. Земля стала власністю держави, себто большевиків. Щоби до того дійти, мусіли звести тяжку й люту боротьбу зі селянством, бо кожний знає, що селянинові потреба кусника власної землі на рільничу господарку. Як тільки обняли владу, зачали люту боротьбу зі селянством. У тих 18-ти роках очевидно перейшли сотки ріжних яроб, щоби селянство покопати, себто звести його на пролєтарів, по нашому, на дідів. Не можемо очевидно описувати тих усіх фаз боротьби. Уживали всіх способів. Реквізиції, такі як у часі війни, що селян допроваджували до розпуки, бо все їм забирали, не лишаючи нічого на виживлення себе й родини на зиму. Безмірні податки були такі, що богато селян покидало хати, обістя, худобу і втікало, бо не могло витримати. Усюди бунтували дітей проти родичів, молодших проти старших, убогіших проти багатших, — стараючися всюди кинути своє нікольне зерно ненависти, роздору, сварні, безбожництва, неморальности, підозрінь, процесів, злочинів, убивств і всіх інших можливих отруй. Владу в селі очевидно всюди віддавали найгіршим елементам, яких виховували на доносників, шпіонів, одним словом, чекістів. Молодь у селі організували у так званім комсомолі і провадили їх до того, щоби з них зробити большевиків. Це ідеал большевицького уряду.

Вкінці почали запроваджувати т.зв. "колхози," себто колективні господарства, після такого закону: всі грунта в селі становлять одну цілість, господарять на них, після приписаного з Москви порядку, большевицькі урядники, а селяни мають слухати й робити те, що їм прикажуть. Нехай бідні люди запротестують! Процес короткий: чекісти окружують село і підпалюють його, не позволяючи нікому втекти з горіючих хат. А коли є обава, що такий протест дійде до відома якихсь чужиниців, Німців, Французів, чи інших подорожних по Росії, то протестуючих селян вивозять на Соловки, на важкі безплатні роботи в державних лісах. До кількох літ вимирає

половина з голоду або недуги. Або, як треба, селян протестуючих проти якомунебудь зарядженню влади переселюють у Сибір. Лишають їх у якійсь безлюдній околиці, хоч мороз, і без харчів — робіть що хочете.

Як до того додати, що церква в селі часто замкнена, спалена або замінена на склад чи кіно, що на 10-15 сіл є один священик, бо інші вбиті, або допроваджені до такої нужди, що мов жебраки ходять по світі, — маєте хоч частковий образ того, що називається большевиць ким раєм. Ось мета "народнього" чи "людового фронту", всіх комуністичних газет, брошур і летючок. Вони хотять нас д того допровадити.

А хто роботі большевиків помагає — чи то працею для "народнього фронту," чи киданням летючок, чи читанням газети, чи пропагандою засад і оборони перед іншими — помагає їм ні до чого іншого, як тільки до того, щоб усюди могли завести той свій рай. Тому правильно треба вважати, що хто большевикам помагає, той — оскільки в його силі — віддає їм убогих, терплячих і кривджених на те, щоб большевики могли їх з них кров ссати, так як ссали і ссуть з убогих і кривджених в Росії і на Україні.

Знищили родинне життя — підставу здорової суспільности

Само собою розуміється, що не знати які томи треба би писати про большевиків, щоб представити всю їх систему. Тому додам ще хиба таке. Вони війну видали родині. Змагають до того, щоб жінка чи дівчина були загальною власністю. Тому супружество замінили на контракт, який заключається перед комісаром і який можна односторонно зірвати кожної хвилі. З того йде, що нещасні матері, покинені несовісним мужами, часто убивають дітей ще ненароджених або коротко по народженні. Убивство дітей стало таке загальне, що сам уряд настрашився того страшного явища і шукає способу на те, щоб його здержати.

Унещасливили дітей

Що при такій системі трудно о дівчу чистість поміж дівчатами й о молодечу невинність поміж хлопцями, само собою розуміється. Аж страх подумати, якою буде та молодь якій ніхто про Бога ніколи не говорить, якої ніхто не вчить поконувати пристрасти, якій усе позволяють від найраніших літ та яку з розмислом псують. Що буде з тої молоді без Бога?

У наших, кажу християнських суспільностях, лише християнські чесноти справедливости й любови ближнього можуть робити нешкідливими або менше шкідливими лихі інституції чи лихі системи, так як ось напр. капіталізм. Справедливість і любов ближнього спричиняє, що люди не так вихісновують, або й не вихісновують зовсім

своєї економічної переваги, зі совісти, з почуття справедливости, або з чесноти любови. А в родинному життю й у вихованні молоді, на людські пристрасти християнство находить гальму у совісті, виробляє ній вірою в чесноти чистоти, вірності присязі, обовязковости, тощо. Як буде виглядати суспільність, яка всі ці чесноти скреслить, то покаже щойно будучність. Але вже сьогодні деякі прояви того зіпсуття машини суспільного життя свідчать про те, як глибоке це зіпсуття. На цілій території, де панують большевики, виробляється по волі стан цілком дикіх людей. Сотки, тисячі й десятки тисяч опущених дітей ростуть дико на дикунів. Всюди ці товпи беззахисних дітей переходять з місця на місце — живуть очевидно тим, що десь зрабують, вкрадуть або знайдуть. Множаться поміж ними всі недуги, а бідні ці малі, ніхто не знає коли, де й як умирають; ніхто не знає звідки котре походить, ніхто ними не журиться, ніхто їх не вчить, росте собі те мале як та билина в полі, окружене лише зіпсуттям, злим приміром, злою нагодою. Гинуть їх очевидно тисячі, але число їх не зменшується, а може й побільшується, бо того числа ніхто не знає, тільки здогадами оцінюють, що може буде около 100,000 Очевидно їсть їх хробацтво, а воно само бідне, мале є хробацтвом на тілі тої суспільности, якою рядить кривава Москва.

Не вірте платним агітаторам

Ви зустрінете може нераз наших хлопців, вже трохи старших людей, як будуть вам твердити, що самі там були, виділи і знають, що там є добре. Придивіться зблизька життю тих людей, що так говорять. Легко може бути, що їм за те платять, щоби так говорити. Бо то зрештою знана річ, що большевики втягають до своїх шкіл молодих, котрих учать комунізму, в котрих впоюють принципи Леніна, Маркса, чи Сталіна. Такі школи є і в глибокій Росії і в українських містах. Такі школи є правдоподібно і на Закарпатській Україні, в Празі тощо. Вихованого агента, готового агітатора посилають большевики на наші села до нашої молоді, і він очевидно хвалить систему большевиків. Коли такого стрінете, подивіться передовсім на руки, чи не закривавлені кровю убогих і терпячих, чи не закривавлені кровю Батьківщини, яку зраджують за гроші кривавої Москви. І шукайте таких людей, що може і з власного досвіду скажуть нам, що бачили самі, що досвідчили. Якщо йде про "народній" чи "людовий фронт," то перед ним перестерігають вас, молодих, навіть самі провідники соціялістів і радикалів. Вони большевиків уже знають, і тому вас перестерігають.

Вірте тим чужинцям, що говорять про їх знущання

Чи можете мати причину не вірити мені? Який я міг би мати інтерес вас перестерігати, наколиб большевики дійсно провадили

до добра наш нарід? То, що вам говорю, цілий світ знає бож то факт стверджений через сотки Німців, Французів, Американців — то, приміром, що на Україні з голоду вигинуло більше чим три мілію ни людей, абб то, що большевики війну видали селянам, або то, що на Соловках гинуть тисячі й тисячі наших земляків з України. Тих фактів ніхто не заперечує, вони оголошені в цілій европейській пресі. Це заперечують лише ті, що за це гроші беруть, щоб так говорити, ті що продаються, ті що зраджують Батьківщину й продають її, ті що за гроші зраджують Церкву, що продають Христа як Юда Іскаріот. Вони — скажете мені — йдуть до Сповіди й до св. Причастія. Якщо вони є комуністами, то святотатсько сповідаються й святотатсько причащаються. Якщо священик дає їм розрішення й св. Причастя, то хиба не знає хто вони. Якщоб священик знав, що вони є комуністами, не мав би права дати їм розрішення, ані св. Причастя. Не дайте ж себе ошукати і старайтеся як можете і чим можете, пізнати, чим є комунізм і чим большевизм і комунізм для бідної нашої України.

Вірте моєму старечому досвідові й досвідові інших

Хоч нелегко молодій, навіть мудрій і письменній людині пізнати правду в таких всесвітних справах, як справа III. інтернаціоналу, комінтерну чи комунізму, то все таки я переконаний що хто з вас по християнськи візьметься до пізнання тої справи, той дійде до пересвідчення, що воно дійсно так є, як вам пишу. Я не жадаю віри в мої слова, бо віра належиться лише словам Ісуса Христа й словам св. Церкви. Коли голошу науку Ісуса Христа, проповідаю Богом обявлену науку, тоді жадаю, в імені Христа, віри в ту науку. В тому, що вам сьогодні пишу, є наука Ісуса Христа й наука Церкви, але й богато того, про що я знаю не з Євангелія, але зі свого довголітнього досвіду. Є такі речі, що я їх знаю з бесіди чи письм вародостойних свідків. У мому віці — старості — чоловікові лекше зі свого досвіду й досвіду інших черпати, чим у молодому віці. Тому, хоч і нежадаю віри у все те, що вам сьогодні пишу, віри такої як в Євангеліє, то проте можете вірити мені, не як своїому душпастиреві, але як старому досвідченому чоловікові, як чоловік, що бажає вашого добра, що хотів би бути для вас правдивим батьком. А коли мені тої віри відмовляєте, думаю, що мене кривдите. Однак я не перестану говорити вам ще: не вірите мені, шукайте ж людей що знають, що виділи, читайте книжки тих людей що там були, що там терпіли, і не вірте кожному що вам захвалює систему большевиків. Таж то річ знана, річ доказана, чим є та система та що є тисячі людей платних большевиками. Зумійте розріжнити їх бесіду від правди.

Моліться, щоб пізнати правду

Та коли хочете правду знати, то просіть Всевишнього Бога, щоб вам дав ту правду пізнати. Просіть о Духа Святого, просіть о Божу Мудрість з неба, просіть о світло, о духа розріжнення правди від ложи. Я не сумніваюся, що Бог Всевишній вам допоможе й зрозумієте небезпеку і перестанете робити те, що будь-що-будь, є зрадою Христа, є зрадою свого народу й зрадою убогих і терплячих.

А за вас буду молитися. Я почав те письмо писати в навечеря св. Пророка Іллі, сьогодні кінчу письмо в день по св. Іллі. Св. Пророк Ілля був трохи в подібному положенні, як ми тепер. Весь жидівський нарід слухав фальшивих пророків Ваала і поклонився чужому божкові, відступаючи від Всевишнього Бога Єгови. Пророк, як знаєте з оповідання св. Письма, зробив знамените чудо, щоб освідомити своїх людей. Казав пророкам Ваала зарізати вола і в жертву його принести, обіцюючи після них зробити те саме. Той Бог що вислухає молитву жерців чи жерця вогнем, той буде Бог правдивий. Пів дня молилися і кричали і по своому звичаю ранили себе самих жерці Ваала, але вогонь не зійшов з неба. Але коли пророк мав жертву свою принести, казав свій жертівник окружити ровом і три рази зілляти обильно водою. Опісля над жертвою помолився і вогонь з неба зійшов та спалив жертву, й цілий нарід заклинкав: "Дійсно правдивим Богом є Бог Ізраїля." Св. Пророк Ілля виявив перед очима всіх людей фальшивих пророків Ваала і переконав, що правдивим Богом є Бог Авраама і Ісаака. Нехай же св. Пророк і вам випросить з неба те світло, яким пізнаєте ложних пророків, що до вас приходять з обітницями раю, а зі словами брехні і пекла. Хай дасть вам зрозуміти, де правда, де народнє добро, й кого треба в житті слухати, якими дорогами треба в житті йти, щоби здобути ліпшу й кращу будуччину. А Бог Всевишній нехай стереже вас перед обманом, нехай стереже вас перед наукою фальшивих пророків, нехай дасть вам ласки бути вірними синами Ісуса Христа і Його св. Церкви.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа най буде всегда з Вами.

Дано у Львові в день після св. Пророка Іллі 1936 р.

†**Андрей**
Митрополит

З вдячности за віру, котру ми дістали від Бога, помагаймо ту віру занести також іншим душам. За ті скарби ласк, котрими нас обсипав Господь Бог, помагаймо зі всіх сил розливати ті скарби і на інших, ділитися ними з можливо великим числом Божих сотворінь.

— Пій XI.

о. В. Ю. Шумей

Минули дні - остались спомини

(Продовження).

Десь около 5-ої вийшли ми оглядати, бо від 1-ої до 4-ої було за горячо.

На трамваї о. Провідник пояснював мені ріжні будинки памятники і їхні значіння. "Це стара поганська святиня, це колісей, там на горі монастир оо. Бенедиктинів"—слова які я з цікавістю слухав. Звернув трамвай і побачили ми славну ріку "Тибер."

Що за дивні річи міг би Тибер оповісти — та годі. Нема мови. Не може промовити. На цих берегах колись відбувалися події, творилась історія. Через тисячі років понад цю ріку ходили визначні люди. А вже що найбільше на цім березі колись був св. Петро, св Павло, св. Йоан.

Тротоаром проходжалися, люди ріжного віку і стану.. На ріку навіть не зважали. Але і ріка не зважала на них. Не зважав Тибер на тих що і колись понад него ходили, не зважав і тоді коли я в нього так вдивлявся. Те саме буде і за сто років. Люди приходять і відходять як ті каплі води. Вода пливе до моря а люди до вічности відходять. Яка подібна та ріка до людий і яка не подібна. Подібна тим що вода в ріці пливе до моря так як хвилини нашого життя минають і лучаться з минувшиною. Неподібна в тім що та ріка буде тут на землі, бо її істнування призначене для землі. Сотки літ від тепер вона буде. А люди мають висше призначення. Ця земля це наше вигнання, а наша країна в небі. Що за взнеслі правди вчить нас природа!

Трамвай скрутив, переїхав мостом, скрутив ще раз, проїхав через вузеньку улицю і став. "Пяца ді Сан Пієтро" викликав кондуктор. "Ми вже на місці," сказав о. Кандюк. Так скоро!

Читачі нераз вже бачили знимку з базиліки св. Петра. Перед величавою церквою простягається площа, що з обох боків є відділена від міста чотирома рядами колюмнів. По правій стороні ватиканська палата, помешкання св. Вітця.

Дещо опишу про цю найбільшу церкву в світі але не тепер. А це тому що пишу про перший день — а того дня не міг бачити всього бо вже було запізно. І зараз церкву замикали.

Перше враження що я виніс з цеї базиліки був то подив до тих великих людей що з вірою будували на славу Божу, бо тільки Віра могла спонукати їх до такого діла. Найбільші генії в будівництві, різбарстві і малярстві вложили не мало праці над цею базилікою. І сумно мені стало що тепер настала така велика зміна. Тепер радше люди будують для своєї слави, навіть для такої підлої цілі як змисловости а на славу Божу вже меньше! На жаль тепер перше місце віддають театрам, галям, готелям і забавовим домам. А то всьо більше руїни спричинить як хісна. Колись буде богато руїн з теперішної цивілізації. Будучі історики опишуть наш вік як на пів християнський і подекуди 100% матеріялістичний. Думаю що не помиляться.

Помолилися ми перед Найсв. Тайнами, перед гробом верховного Апостола св. Петра, оглянули дещо тай вийшли. Я зробив був постанову колись основнійше оглянути цю прекрасну церкву.

Коли ми переходили через площу о. Кандюк звернув мою увагу на деякі річи як водограї, обеліск ,велике число людей на площі і на італійські повози. Але я був так перенятий тим що бачив у церкві, що ніщо більше не інтересувало мене.

Я думав про відносну вартість титулів наданих визначним людям. Деякі титули, як Великий, Мудрий, Відважний, що світ нагородив ними своїх людей є нічим в порівнанні до того титулу наданого убогому рибакові з Ветсаїди—"Ти єси Симон, син Йоана, ти назвешся Кифа, що значить Петро (скала).... Ти єси Петро (скала) і на цій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть її. (Мат. 16—18). Ріжниця є та що минають величі, мудрости і відважні роки людей що поклали заслуги для світа, а Петро (скала) аж до нинішного часу істнує і буде істнувати. Власть дана св. Петрові і тепер, по сотках літ, має силу, і св. Церква в цілім своїм житті опирається на ту скалу що була положена самим Спасителем яко фундамент. На памятку події передання власти, на памятку виконування тої власти першим св. Вітцем, на памятку мученичої смерти за виконання свого уряду, на пригадку того що, хотяй св. Петро помер то його наслідник надальше рядить св. Церквою, на доказ того що, хотяй пекольні сили намагалися і намагаються повалити діло Боже і не можуть.... стоїть базиліка св. Петра. Ще до того ця церква є історичним документом, доказуючи що велика Віра колись була в людей і що ще й тепер та віра не згасла бо тисячі з побожности річно відвідують церкву здвигнену на гробі рибака з Витсаїди, св. Петра, першого Папи.

В дома о. Провідник доповняв дещо з пояснень. Я вже був змучений. "Що буде завтра.... чи поїду до Кастель Гандольфо.... як приймуть мене.... а дальше як." Утома побідила над думками і я заснув.

Кастель Гандольфо і Вілля Андрея

На другий день, по Службі Божій, услужний о. Кандюк поста-

рався о авто. Але на то авто треба було чекати з чотири години тому відложили виїзд до Кастель Гандольфо на пополудне.

По обіді явився очікуваний приятель отців, інжінір і ми всіли на його маленьке авто фірми "Фіят." Переїздили коло величавих церквей, коло старинних руїн, а виїхавши поза місто інжінір звернув на славну дорогу "Вія Аппія." Колись по тій дорозі йшли до битви римські легіони і опісля тою самою дорогою нераз вони вертались з побідою. А тепер авта.... авта.... авта. Але ще одно можна побачити, це воли. Волами хлібороби привозять до Риму свої продукта. Тут та там видко як з винниць везуть вино, переважаючий продукт підміських "фармерів." Минали ми не одну прекрасну винницю. Винограду там є богато і є на него великий збут бо італійці славні з того що пють більше вина як інші народи.

Переїхавши з яких 20 канадійських миль прибули ми до Кастель Гандольфо. Старинне місто, над прекрасним озером Альбано, з прекрасними літними віллями — відразу мені подобалося.

Авто стало коло одної з віль, ми висіли і о. Кандюк задзвонив. Зараз вийшли два питомці і спитавшися Отця що я за оден запросили нас до середини.

То була вілля Української Колегії в Римі.

Не буду подавати історії нашої віллі бо сам про її минувшину не знаю. Але історію вона має бо сягає кілька сот літ. Була вона в руках італійських Барберінів і ще якихось там а на останку властителем її був московський князь Гагарін. Тепер належить вона до нашої колегії.

Цю Віллю купив для наших питомців Іх Ексцеленція Митрополит Шептицький за $45.000. Ще один доказ любови до народу цього дійсно великого мужа. А ця любов не обмежується на словах і криках, але на праці і жертві.

Питомці були на проході і тільки двох із старших остались були в дома бо приготовлялися до свячень. Коли мені ці два оповіли що то такий дар для нас зробив теперішний галицький митрополит мене це дуже втішило, бо видів що і між нашими людьми не бракує велитнів духа. А нам таких треба, бо ми якраз з тої причини такі упосліджені що за мало великих людей в нас. Не бракує нам хвальків, що викрикують за Вкраіною і всім говорять про любов до батьківщини, а самі як фарисеї найменьшою жертвою не придучаться до піднесення і скріплення тої України. Україна для них це свого рода назва фірми в котрій ці "патріоти" хочуть зробити гарний "бізнес." Україна має всьо дати їм, і тільки їм бо вони "ультра-патріоти."

Зівсім противно з патріотизмом Митрополита Шептицького. Цей князь Церкви є правдивим любителем свого народу і свою любов оказує життям, ділами і жертвами. Пригадаймо собі його яко царського вязня в Росії. За що він терпів у вязниці як не за свій нарід? Пригадаймо собі ті захисти, музей, ріжні інституції що є основані і піддержувані його щедрою рукою. І не тільки помагає свому народові в Галичині, але таксамо скріплює славу України і за границею. Дбає за Українських синів на чужині, яко добрий український батько.

Дорогі читачі! Відповіжте мені отверто на питання — хто більше зробив для України: ті що кричать "Ми Українці, Нація понад все.... а для нації нічого — чи митрополит Шептицький котрий мало кричить а богато робить? Хто робить більше— чи Митрополит чи ті що проти Митрополита виступають?

Зараз повернули питомці з проходу. Було їх з 25. Були американці, галичани, югославяни і буковинці. Розуміється що вони всі належать до того самого народу, тільки що не походять з того самого краю. Американців легко відріжнити від европейців тим що по більшій части слабо по Українськи говорять. Це перша ріжниця бо опісля, протягом трьох років не в однім вони ріжнилися.

Того самого дня пійшов я до Впреп. о. д-ра Галущинського ЧСВВ. великого вченого і дуже заслуженого священика, а теперішнього Духовника Семінаря. Крім того познакомили мене з асистетом Ректора, о. Йосифом Мацьковим. То був молодий американський священик. Тепер десь в Пітсбургу він дальше сповняє уряд асистента, але не ректора тільки секретаря.

Десь у тиждень приїхав сам о. Ректор Діонізій Головецький. Цей священик міг би богато для св. Церкви зробити але слабе здоровля на перешкоді.

(Дальше буде).

МАЛЯР І МОЛОДЕЦЬ

Один славний маляр стрінув одного разу в одній церкві в Римі молодця, що мав надзвичайно гарні й невинні черти лиця. Маляр приступив до нього і просив його щоб він згодився служити йому як модель до одного образа, а за це обіцяв йому добру нагороду. З радістю приняв молодець пропозицію. Всі що бачили образ молодця подивляли його ангельський вираз лиця. По кількох роках стрінув знова цей самий маляр подертого жебрака, що його черти були так погані, що виглядав наче діявол. Маляр станув і призадумався: "Вималюю цього чоловіка, а образ його повішу коло образу цего ангельського молодця як контраст." Тоді саме приступає жебрак до нього і просить милостині. Маляр сказав до нього: "Чи не хотів би ти за добрим винагородженням піти за мною. Я хотів би те-

бе відмалювати." Жебрак згодився на те й оба пішли до хати. Коли портрет був готовий, повісив його маляр побіч образу невинного молодця. Тоді в перестраху зірвався незнаний чоловік і сльози покотилися по його лиці. Показуючи на перший образ сказав: "І це мій образ. Ви малювали мене перед кількома роками. Тоді я був чесним чоловіком, а нині я волоцюга, картограй і піяк." Цим малярем був Лєонардо да Вінчі, що малював тоді Послідну Господню Вечеру і шукав відповідного лиця для особи св. Івана й обридливого для Юди. Чоловік за молоду гарний, а пізніше огидний називався Петро Бандінеллі. Бачимо, що ломання заповідей божих нищить чоловіка навіть на тілі.

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VI.

Жебрак і Подорожний

(Продовження).

Місія Ґерарда скінчилася. В кілька днів по Великодних святах опустив він Корато, на превеликий жаль усіх мешканців, які його, зі сльозами в очах, відпроваджували ген аж за місто. В кілька днів по його приході до Делічето о. Настоятель Фійокші одержав з Корато листа, в якому його повідомлено про великий успіх Ґерарда в його духовній праці та о любові і поважанню, яке до нього мають люди в цьому місті. Лист цей заховавсь до-наших часів. Писав його тамошній священик, наочний свідок. Думаємо, що злишним буде його тут в цілости подавати; вистарчить навести оден устуи. Він пише: "Не буду Вам, мій Отче, описувати про всьо, що тут зділав гідний Братчик. Висказую загальне бажання і прохаю Вас, щоби, якщо Ваші Отці прийдуть до нас проповідати, були Ви так добрі, — а прохаю Вас о це ізза любви яку маєте до Ісуса Христа — позволили йому до нас ще раз повернути. Буде це на більшу славу Божу."

Чиж повищі слова не вистарчать нам на доказ його правдиво місіонарської праці повної в гарні овочі? Сам цей священик на початку повищого листа, коли говорить о побуті святого, каже: "Це перебування його між нами було для нас правдивою Божою ласкою."

Не довго й тепер прийшлось нашому Ґерардові зажити спокою в монастирських мурах. Вже йому так судилось, щоби безнастанно був у дорозі. Що лиш повернув а вже мусів вибиратись куди инде. Дорога йому цим разом стелилась до Кастельгранде. А місія його не була легка. Адвокат того міста, Мартин Карузі, в суперечці убив одного молодця на імя Франца, сина свого свояка, Марка Карузі. Родичі убитого такою запалили ненавистю до убійника, що о прощенню не було й мови. Постановили за всяку ціну відімстити смерть свойого сина. Так тягнулася справа вже від кількох літ. Нічого не помогли ні намови душпастирів ні прохання рідні убійника та сусідів. Усі побоювались, що з цього колись вийде недобрий наслідок, а за ввесь час діявол мав лишень потіху з цього всего.

Та нараз заходить до Кастельгранде вістка про Братчика Ґерарда, який робить чуда, навертає найтвердших грішників та з'єднює ворогів. Ото й кілька побожних душ, яким була прикрою ця незгода двох свояків, прохали о. Фійокші, щоби післав їм на якийсь час Ґерарда.

В кілька днів по своїому повороті з Корато вибрався наш святий до Кастельгранде. Розуміється, що Ґерард мусів понести тут не аби який тягар, бо вже від довшого часу почав значно занепадати на здоровлю. Кашлі кровю почали надто часто появлятись, і всім стало явно, що з ним щось не зовсім добре. Та всеж таки де ходило о спасення погибаючих душ, там він не лякався найбільшої жертви. За товариша подорожі дали йому цим разом ще одного братчика. Оба вони мали лиш одного коня. Ґерард звичайно казав звойому співбратові їхати верхом, а сам йшов піхотою. На запит чому, відповідав, що йому так лутше. Злий дух скористав із цього та постановив йому шкодити. Коли так братчик на коні їхав в перід, а Ґерард ішов за ним, нараз з'явився перед ним гарний кінь. Ґерард, думаючи, що це Боже Провидіння йому посилає поміч, всів на нього та пустився здоганяти свойого співбрата. Нараз кінь зіскочив з дороги на бік на почав бігти навманці до глубокої пропасти. Але Ґерард не злякався. Пізнавши хто його кінь є приказав йому вернути на дорогу та їхати спокійно і без шкоди. Кінь сейчас послухав.

Немало втішилось населення Кастельгранде, почувши що Ґерард Маєлля прибув до них. Хтож тут не знав доброго кравця з Муро! Нераз до нього носили шити собі убрання, бо Кастельгранде було близенько Муро, тому частенько приходилось йому тоді для них працювати, а нераз приходилось їм і чудо побачити. —Усі тепер приходили, щоби його побачити. Його вихудле лице, убога одежина та чистий, невинний погляд очий, його жарка мова о Бозі та о святих речах, дала всім пізнати, що це муж не аби якої святости

життя.

Не гаючи часу Ґерард взявся до праці, щоби довести до згоди порізнені родини. Насамперід він старався запізнатись з паном Марком Карузі, батьком убитого. Лагідною мовою почав його вговорювати, спочатку здалека, опісля приступаючи все блище й блище до предмету свойого приходу аж вкінці отверто заявив йому, що хоче, щоби він помирився. Хотяй Карузі не відповів нічого певного, то однак по його захованнюся та мові мож було пізнати, що він годиться. Ґерард відвідав його другого дня ще раз і цей вже сказав отверто що прощає свойому ворогові і з любови до Ісуса хоче з ним перепроситися. Це немало втішило нашого святого. Він вже сподівався що діло покінчене, тому не гаючи часу удався до родинного місточка, Муро, де мав полагодити деякі орудки.

По кількох днях побуту в Муро повертає Ґерард до Кастельгранде, та щож? злий дух з'умів уже насіяти кукілю там, де божий слуга посіяв добре зерно. Именно жінка Марка Карузі, Тереса, довідалася, що він вже готовий простити свойому ворогові, взяла убрання з убитого сина на якому були ще сліди крови, кинула його перед своїм мужем та говорила: "Гляди на цю одіж і біжи сейчас перепрошуйся! Кров твоєї дитини вимагає вічної ненависти зглядом його убійника, а ти вже готовий кинутись в його обійми?!" Ці слова, а ще більше закрівавлена одіж дитини, розбудили наново ненависть батька і він вже ані слухати не хотів о прощенню. Противно, він ще сильніше постановив відпімститися.

"Ні, каже Ґерард, діявол тут не буде побідником! Бог тут мусить віднести побіду." З тими словами удаєсь він до Марка Карузі та благає його і його подругу о прощення для їх ворога. Ці і слухати не хотять. Тоді Ґерард падає перед ними на коліна, витягає хрест, який усе носив на грудях, кладе його на землю і каже: "Ходіть, ходіть і допчіть його! Що! Ви не рухаєтєсь? Знайте що тут нема вибору, або прощайте, або допчіть ногами Христа. Так, я вам це повтаряю, коли живите цю ненависть, тоді допчите ногами Цего, що вам приказує прощати!" Ці слова зробили на них таке вражіння, що вони сейчас прощали — на здивування цілого міста. Так-то він умів зворушувати ненавистю накипілі серця.

(Кінець VI. Розділу).

Страшна кара за Святокрадство

Німецький виховний часопис у Монахіюм "Katolishe Kirchenzeitung" подає подію, що є страшним свідоцтвом Божої кари за святокрадство. Зазначує також, що має у себе подробиці тієї події, знає особи, знає й час та бере на себе відповідальність за все, що подає, як згідне з правдою.

Було це пізно в осені 1933 р. Чотирьох молодих безбожників нечуваним способом зневажали св. хрест, що стояв при дорозі. Ноги Розпятого відрубали, саме Розпяття здерли з хреста вилами від гною і подоптали, а сам хрест звалили. За страшне діло Божа справедливість не дала на себе довго ждати. До половини 1935 р. стали усі безбожні святокрадці перед Тим, що Його зневажали. Ані один з них не зійшов з цього світу природною смертю.

Один з них 21-літний механік, працював у відливальні при ладованю тяжких, залізних, розгонових коліс. Одне таке колесо упало йому на ноги, з того повстало закаження крови і він помер 19 квітня 1934 р. Пізніше показалося що це був той сам, що відважився подоптати Розпяття ногами.

Другого 37 літнього, що працював у каменоломах, засипала земля 12 квітня 1934 р. І він умер ще цього самого дня.

Не уйшов кари і третій. Цей працював у лісі. Зрубував дерево. В зимі 30 січня 1934 нещасливий випадок закінчив його життя. Дерево упало йому на ноги і потовкло їх зовсім. Умер, не відзискавши навіть притомности.

Найдовше носила земля четвертого, але і його Божа кара не минула. Він утопився недалеко Бадену 31 травня 1935 р. Його тіло витягнули з води вилами від гною. Був він той сам, що вилами зривав Розпяття з хреста. Бог милосерний, але і справедливий.

С. Калинець

Чернець і Пастух

(З Улянда)

Чернець:

Чом ти пастушку молодий,
Стоїш і задумався,
Скажи мені, скажи чому,
Ти так засумувався?

Пастушок:

Сумую я тут лиш про те,
Що скрізь так сумно стало,
Трави, квітків нема ніде,
Вже всьо зісхло, зівяло!

Чернець:

Забудь твій смуток, милий мій,
Він перейде в спокою,
Та прийде час, і знов луг твій
Роскішно зацвите весною.
А глянь на хрест, я плачу все,
При ньому, як йду в поле,
Бо хрест той більш не зацвите
На гробі вже ніколи!

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Чи вільно ходити Католикови на Протестантські Богослуження

Католикови не вільно ходити на жадні байбельницькі богослуження, ані на жадні богослуження інших протестантських сект.

Кождий католик є членом великої христіянської організації, що називається Католицька Церков. Ця Церков є правдива, бо основана самим Ісусом Христом. Христос сю Церков викупив своєю кровію (Діян. 20—28) і через се вона є свята. Він передав ключі Церкви т. є. духовну власть св. ап. Петрови (Мат. 16—19) і сим поставив його своїм намісником, також трикратним вложенням св. Петрови своєї булави "пасн овци Мої" (Іван 16. 15—17) сю власть потвердив, бо знав, що в сім можуть з часом наступити сумніви.

Так отже, бачимо, що Католицька Церков має судовласть від Христа дану св. Петрови і його наслідникам і вона існує мимо сего, що вогнем палять цілі століття ворожі сили, але зломати її власти не можуть, бо така Божа воля (Мат. 18—18) і ніколи її не зломлять і тому вона мимо страшних вікових напорів числить нині 317 міліонів вірних, розкинених по цілім світі..

Коли католик позволяє собі ходити на протестантські зібрання, він сим чинить гріх і то тяжкий, бо збільшає собою вороже Богови сектантство. Не є се тільки здогад, а факт, бо сказано: "Блаженний чоловік, що неходить на раду безбожних і не ступає слідом за грішниками, ані засідає на зборах злоріків" (Псалтир 1—1). Протестанти що правда виключають себе з грішників і злоріків, однак їх віра не є католицька; їх віра ріжниться цілим єством від католицької. Також в Новім Завіті сказано, що не може бути згоди Церкви Божої з ідольською (II. Корнт. 6—16) а що протестантська віра не є єдиною, святою, католицькою і апостольською, отже Божою, то видко з того, що вона поділена на сотки ріжних віроісповідань а се вже вистарчає на те, щоби розуміти що вона не є правдива віра, бо прав дива віра не може колотися на части, бо правда одна не поділена так як 2x2=4.

Се диктує також простий розум, що католик неможе ходити на байбельницькі чи які протестантські зібрання. Бо і якже? Там кидаються на Пречисту Діву, на св. Причастє, на святих Божих угодників, на Службу Божу, на Церковну єрархію і на все що католицьке. Се мусів би бути камінь, не чоловік-католик, щоби його совість позволяла йому сидіти і слухати таку брутальну зневагу його вірп і

віри його батьків!....

Впрочім, коли всякий нарід шанує свою віру і не позволяє аби її хто в його очах зневажав, то чому на се мавби позволити католик, хиба він гірший як вони і хиба він за собою не чує ніякої гордости і шляхотности? Ні — Він посідає також шляхотність і гордість своєї віри тим більше, що католицька віра — віра Божа і Божих угодників, отже уже се саме виключає католика з протестантських богослужень та всяких того рода мітінгів.

Католик повинен лише спімнути про те, що таку віру як він має, визнавали св. Апостоли, Пречиста Діва, святий О. Николай, Василій Великий, Григорій Богослов, Іван Золотоуст, Іван Дамаскин, св. Володимир і Ольга, св. Августин, Іреней, Полікарп, Кипріян, св. Варвара і цілий ряд святих і ученик, котрі написали цілі стоси духовних книг і померли мученичою смертию за католицьку віру, а також представити собі сухий протестантизм, що цілком нічого подібного не має — то як можна ітп протестанськими шляхами і з ними брататися?!

Чоловік на земли є лише гостем і смерть завше в него стоїть за плечами, тож його мета повинна бути справедлива і чесна, а віра чиста і правдива. Ходження на протестанські зібрання і слухати там чорну зневагу своєї вірп, робить католика таким самим протестантом, як ті, з ким він братається. Се і пословиця каже "з яким пристаєш, таким ся стаєш" отже чого і пощо ходити до протестантів на їх богослуження?

З малими виймками і то з дуже малими, протестанти, котрі між українцями поширують протестанство, є собі звичайно простенькі люди, котрі ані образования відповідного не мають, ані осібного якогось таланту, то яку вони можуть розуміти "правду" якою так чваняться?

Щоби показати свій авторитет і повагу, протестантські проповідники кажуть часто що їх до того діла покликав Бог. Та се дивно, що Бог аж тепер в 20. столітю від проповідників ніякої школи не хоче, а на самих початках основи своєї Церкви мусів учити Апостолів три роки. Чому тоді їх не кликав просто від лопати і грабель до проповідництва свого слова, але взявши рибаків, учив їх три роки і аж тоді їм сказав: ідіть проповідуйте.

Викрут протестантських проповідників, що їх Бог покликав до свого слова, є дуже хитрий, бо на се не треба ніяких дипломів, бо Бог не дає дипломів, але однак кождий розсудний католик повинен бути на стільки розумним, щоби знати, чого такий тайний викрут.

Вже те саме, що протестантські секти появилися не дуже давно, декотрі навіть в наших часах, також виразно вказує на те, яка се за

добра віра. Коли би вона була дійсно доброю, то чейже Ісус Христос не чекав би був з нею так довго, а відкрив би був її таки на самім початку своєї Місії. Він також не чекав би був аж на Канаду, аби тут найти людей до дійсної віри.

В Канаді є 257 протестантських сект, а місію роблять між Українцями байбельники, методисти, Презвітеріяни, Суботники та Свистунівці і всі вони шкодять Католицькій Церкві і не може бути релігійного товариш0вання праведности і безаконія (II. Коринт. 6—14) себто жадного католика з ними.

Св. Письмо учить, що **меньше благословляється більшим** (Жидів 7—7) себто, що віра мусить бути започаткована від Христа, а протестантські віри повстали самі від себе; їх витворив не Христос, а люди: Лютер, Кальвін, Нокс, Россел, Свистун, Бодруг, Серафим і їм подібні. Не диво, що вони множаться і одна другу поправляє, бо всі вони є злі, то і не можуть бути одна ліпша від другої. Правдива Церква є лише одна і добра, ліпшої від неї не може буди, а нею є свята Католицька Церква, до якої треба всім застосуватися і після її науки жити.

УВАГА:

До повисшого конче треба додати розмови Ісуса Христа з самарянкою при керниці патріярха Якова недалеко місточка Сірах. В словах Спасителя, які сказав до Самарянки: "Правду рекла єси, що мужа немаєш; пять мужів ти мала, і сей, що тепер маєш, не твій."

В словах Ісуса Христа наука дуже глибока, подібна до глибини моря, яку ніхто не зміряє. Хоч Самарянка жила під ряд з шістьма мужами,—всі шість не були її, бо недбала про них. Крім останього, з яким жила, могла мати ще кількох.

Спаситель немов предбачив Свою Церкву, що її будуть розшарпувати, як переповів Самарянці у формі многих мужів. Коли Католик буде ходити до протестантських церков — на певно про свою буде менше дбати, бо, мовляв, є на тепнині церкви, з яких можу собі вибирати до схочу і до них ходити. Тим він стає подібним до Самарянки, стає духовним проститутом, калікою, недбайлом. Тому треба бути вірним тільки своїй Католицькій Церкві. До инших не тільки не треба ходити або грішми підтримувати, а осуджувати, як злі, непотрібні чинники. Бо ясно, що коли один Бог і одна лише правда, то мусить бути тільки одна церква, яка існує продовж двох тисяч літ. Такою є лише свята Апостольська, Соборна, до якої належать всі народи — Католицька Церква!

З ЦЕРКВИ І СВІТА

—=0=—

Евхаристійний Конґрес в Маліні

Шестий з ряду, бельґійський, Евхаристійний Конґрес відбувся в вересні ц.р. в Маліні.

Закінчився він величавими Богослуженнями, в яких взяло участь 5. найвищих церковних достойників, кардиналів та 200,000 людей.

Конґрес був скликаний в тім намірі, щоб висвітлити ряд релігійних, економічних та соціяльних проблєм, з точки католицького погляду.

Міжнародній Евхаристійний Конґрес

Слідуючого року від 3—17 лютого відбудеться на філіпінських островах у місті Маніль, 33. Міжнародній Евхаристійний Конґрес Апостольським делєґатом цього Конґресу буде кардинал Діонісій Дюбечті з Філядельфії Зл. Д.

Освячений Агнець кровавить.

В італійськім селі Сабіно, що є віддалене на 100 км. від Риму, сталася слідуюча подія. Підчас св. Служби Божої, що її відправляв місцевий парох Рафаїл Кодіпєтро, в хвилині, коли він ломив освячений Агнець, виплила з нього жива кров і змочила плітон та обрус.

Ця подія зробила велике враження на самого священика та людей. Цією подією занявся місцевий епископ **Massino Rinaldi** та Згромадження св. Чину (**s. Officium**).

Лікар не-католик про чудесні уздоровлення в Люрді

Др. Олександер Каррел не-католик, славний американський спеціяліст хорів рака, що був відзначений нагородою Нобля за великі заслуги, що їх він доконав на полі поборювання тої страшної хороби, ось що написав у часописі "The American": "Вірю в чудесні уздоровлення. Ніколи не забуду зворушаючих хвилин, що їх я пережив у Люрді дивлячись, як великий раковий наріст-гудз на руці одного робітника перемінився на моїх очах в маленький значок, шрам. Цього зрозуміти не можу: одначе сумніватися не можу в це, на що глядів я власними очима!"

Нове уздоровлення в Люрді

Недавно ствердила лікарська комісія в Люрді нове чудесне уздоровлення.

На сухоти і постійне запалення олегочної хорувала Сестра Маргарита, зі Згромадження СС. Августинок.

Коли земські лікарі стратили надію на її виздоровлення, удалась вона до Люрду, благаючи небесної помочі в Пресв. Діви Марії.

З сильним довірям на Її поміч поздолила Маргарита занурити себе в чудесну воду. Нагло, по зануренні хорої в чудесній воді, зникає рана в її боці, що повстала в часі її слабости і "невилічима" зовсім виздоровлює.

Лікарі, бачучи так нагду переміну в сухітниці, узнали, що її уздоровлення природно вияснити не можна.

З вдячности Преч. Діві Марії, за чудесне уздоровлення, Сестра Маргарита за позволенням своїх настоятелів, остала в Люрді, щоб доглядати хорих.

Навернення Султана

У Східній Африці, в місцевости Танґаніки приняв св. Тайну Хрещення від місцевих місіонарів султан Бугуфі. Його навернення зробило велике враження на тамошніх мешканців.

Українські Питомці у Св. Отця

З нагоди 300-літніх роковин смерти Йосафата Венямина Рутського, першого українського питомця в Римі, що був пізніше славним київським митрополитом, Св. Отець приняв на окремій авдієнції питомців Папської Української Колегії ім. свящнм. Йосафата. Присутніх представив Св. Отцеві пралат Цезарій, асесор св. Конґрегації Сх. Церкви. На авдієнції були теж українські епископи зі Злучених Держав: Преосв. Кир Богачевський і Преосв. Кир Такач та ректор Колегії ім. свящнм. Йосафата о. Йосафат Лабай ЧСВВ. зі своїм заступником.

Який батько, такий син!

У перших днях облоги славного нині Альказару„ комендант комуністичного, урядового війська в Толеді телефонував до коменданта обложених, полковника Москардо, кажучи: Позволяю твойому синові, (що є тепер нашим вязнем) розмовляти з тобою.

Коли ти не згодишся піддатися нам, твойого сина розстріляємо!

Хвилину пізніше, полковник почув голос свойого дорогого, 18-літнього сина.

"Тату, говорив він, це я. Що приказуєш мені чинити? Велю тобі, звучила відповідь, кликати: "Нехай жиє Іспанія! Нехай жиє Христос Цар!" а потім умирай як герой. Твій батько не піддасться ніколи.

В короткім часі потім, молодого хлопця розстріляли червоні кати!

Ось на яку жертву приготований чоловік, що любить правдиво Господа Бога та свою рідну батьківщину!

Страшні діла іспанських комуністів

Апостольська Столиця подає, що комуністи в Іспанії спалили вже понад 200 церков, убили понад 223 світських священиків, розстріляли понад 217 монахів та замордували понад 200 монахинь ріжних монаших Чинів.

З діявольською злобою знущаються вони над монахинями, монахами та священиками, яких убивають без ніякого суду. За голову кожного священика обіцяли комуністи осібні надгороди. По містах, містечках і селах шукають червоні кати за вкритими духовними особами. Дім, в котрім найдуть священика, монаха чи монахиню, палять, а всіх мешканців того дому разом зі священиком розстрілюють.

Усіх монахинь і монахів, що обслугували хорих у шпиталях, прогнали, а многих з них порозстрілювали. В однім домі міста Сігуенци замкнули комуністи епископа з кількома крилошанами та підпалили цей дім. Усі живцем згоріли. У монастирі в Ескуіял розстріляли комуністи 114 монахів-Августинів. Після заняття міста Константіни, національні війська знайшли на подвірю, спаленого й пустого монастиря, 30 монахинь, вимордованих комуністами. В однім духовнім семінарі, розсріляли комуністи 150 питомців.

Досі справжено, що іспанські безбожники замордували 8 епископів. Ось в який жахливий спосіб знущалися вони над одним церковним достойником. Старенькому, немічному епископові Альмерії веліли чистити найбрудніші річи та замітати поклад воєнного корабля, на якім він був увязнений. Знущаючись над ним, червоні намагалися склонити його до богохульств, одначе він спротивився їм. Наглумившись до схочу з епископа на кораблі, висадили його на беріг. І тут в окруженні комуністок, що насміялися з достойного вязня, червоні кати замордували йомо численними ударами ножа. Вкінці змасакроване й подоптане тіло епископа обляли газоліною та спалили.

Ось до яких страшних звірств доходить людина, коли стратить віру в Бога.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 1 Січень, 1937

За позволенням духовних властий

L. Burdeyny, Plumber

Plumbing, Hot Water Heating and Coil in the Furnace

All Work Guaranteed

PHONE 4907 — 226 AVE. F. SOUTH

SASKATOON — SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED

Yorkton, Sask.

20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.

Найлутші Ціни — Точна Вага — — Точне Тестовання — Не опізняємось з грейдованням

Ми Самі Оплачуємо Експрес.

Пришліть нам Вашу слідуючу висилку сметани.

CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.

"Кресент" айскрім — "Кресент" масло

КОЛЯДА НА БУРСУ БУК-А

Другий рік істнує в Саскатуні при 24 вулиці, ч. 302 Бурса БУК-а ім. о. Маркіяна Шашкевича.

Це наш здобуток, це наша гордість! Загал інтуітивно розуміє важність та цінність установи. Тому часто почуєте на прерії, що недопустимим, щоби та бурса впала....Недопустимим....? А однак. — Коли жертвенність загалу на загальні цілі буде така мінімальна як досі, коли голос о допомогу буде надалі голосом вопіющого у пустині — у пустині байдужности, висохлої від спеки і вихрів безглудної критики та напастий — то може впасти....

Колись Капельгородський в одній своїй сатирі так докоряє землякам: Ще не вмерла, але може вмерти — ви самі її, ледачі, ведете до смерти!

Ледарство, байдужність до громадських справ, безплідне нарікання та принижування праці, інтриги та свари, вже нераз гостро пімстились на нас протягом історії. Нема жадного запевнення, що вони знова не пімстяться, якщо земляки не змінять поступування і замість байдужности, нарікання і обсуджування не возьмуться негайно до праці, до праці і ще раз до праці!

Це значить — якщо Ви ще не є членом уділовцем бурси, станьте ним! Якщо Ви ще не заплатили вповні свого уділу, не зволікайте дальше а заплатіть свій повний уділ. Один уділ виносить $25.00

А коли приходить той милий час, той незрівняний час Христового Різдва, коли ціла вселенна ликує та радіє — підіть з колядою на нашу бурсу БУК-а в Саскатуні і жертви з коляди відішліть негайно на адресу бурси. Їх оповістимо на сторінках Бюлетеню — за них вдячна буде будучність народу нашого в Канаді — молодь наша! .... Розважте над тим. Молодь перебуває в бурсі не цілий рік, тільки ту часть року, коли ходить до вищих шкіл в Саскатуні — значить десять або тільки девять чи навіть вісім місяців. Тому й за удержання платить молодь тільки тоді, коли з нього користає в бурсі. Але будинок вимагає найму на цілий рік і за цілий рік треба платити. Подібно з необхідною прислугою. Тому платня самих питомців бурси не все і не вповні вистарчає. Бурса не є підприємством дохідним ані заробковим. Громадянство МАЄ ОБОВЯЗОК помогти бурсі також жертвами! Коляда якраз до того надається. І тому Управа бурси просить всіх наших українців католиків, всі відділи БУК-а, всю нашу українську католицьку молодь, щоби — де лише це буде в даних обставинах можливим — уладити коляду на бурсу. Нехай канадійська молодь БУК-а колядує на бурсу БУК-а!

В понеділок, 18-го січня, 1937 на Щедрий Вечір, о годині 8-ій годині вечером, студенти бурси і студентський гурток передадуть півгодинну програму через саскатунську радіостацію.

КАЛЄНДАР НА СІЧЕНЬ, 1937

1.—П. М. Воніфатія
2.—С. Пред. Різдва і Свщм. Ігнатія
3.—Н. Неділя перед Різдвом, Св. Отців
4.—П. Мц. Анастазії
5. В. ММ. десяти в Криті
6.—С. Навечерія Різдва і ПМц. Евгенії
7.—Ч. Різдво ГНІХ
8.—П. Собор Пр. Богор. і св. Йосафата
9.—С. Суб. по Різдві і ПервМ. Стефана
10.—Н. Неділя по Різдві. ММ. 22,000
11.—П. ММ. Невинних дітий
12.—В. Мц. Аппазії
13.—С. Преп. Меланії
14.—Ч. Нов. Рік. Обр. ГНІХ. Св. Вас. В.
15.—П. С. Сильвестра Папи Римського
16.—С. Суб. перед Просв., Прор Малахії
17.—Н. Нед. перед Просв. Собор 70 Апп.
18.—П. Навеч. Богояв. і ММ Теопем., Тео.
19.—В. Богоявлення ГНІХ
20.—С. Собор Йоана Предтечі
21.—Ч. Преп. Георгія Хозевита
22.—П. М. Полієвкта
23.—С. Суб. пр Просв., С. Григорія Нісс.
24.—Н. Нед. по Просв., †Преп. Теодозія
25.—П. Мц. Татіяни
26.—В. ММ. Єрмила і Стратоніка
27.—С. ППреп. Отців в Синаї і Раїті
28.—Ч. ППреп. Павла і Йоана
29.—П. Поклін Оковам Ап. Петра
30.—С. †Преп. Антонія Великого
31.—Н. 30 по Сош. СС. Атаназія і Кирила

УСТАВ НА СІЧЕНЬ

3.—Неділя перед Різдвом; св. Отців:— Глас 6; еванг. утрення 9. На літ. Тропар воскресний. Отцям і Предпразденьства, Слава: Кондак Отцям. І нині: Кондак Предпразденьства. Прокімен Отцям. Ап. Отцям. з. 328. ев. Отцям. Матея з. 1. Причастен "Хваліте" і "Радуйтеся праведні."

6.—Навечеріе Різдва Христового:— Царські Часи. На літургії св. Василія з Вечірнею: Ап. з. 303; еван. Луки з. 5.

7.—Різдво Христове:— Повечеріе Велике з Всеночним. На літ. Йоана Золотоуст. Антифон Праз. Місто "Святий Боже":— "Єлиці". Ап. з. 209; ев. Матея з. 3.

8.—Собор Пресв. Богородиці і Св. Йосифа Обручника:— Всеночне. На літ. Антифони 2 перші Різдва, третій звичайний з припівом Різдва. Тропар Різдва і Обручника, Слава: Кондак Обручника. І нині: Кондак Собора. Прокімен Собора. Апост. зач. 306. еванг. Матея зачало 4.

9.—Субота по Різдві і ПервМ. Стефана:— На літ.: Тропар Різдва і Святого. Слава: Кондак Святого, І нині: Кондак Різдва. Прокімен і Причастен Суботи по Різдві. Апост. зач. 285 і 17. Еванг. Матея зач. 46 і 87.

10.—Неділя по Різдві:— Гл. 7. еванг. утр. 10. На літ. тропар воскресний, Різдва і Неділі, Слава: Кондак нед. по Різдві, І нині: Кондак Різдва. Прокімен воскресний і Нед. по Різдві. Апостол з. 200. евангеліє зач. 4.

14.—Новий Рік. Обрізання ГНІХ. і Святого Василія:— Всеночне. На літургії Василія Великого: Тропар Обрізання і Василія, Слава: Кондак Василія, І нині: Обрізання. Прок. Аллил. і Прич. Обр. і Васил. Ап. з. 254 і 318. ев. Лук з. 6 і Мат з. 11

17.—Неділя перед Просвіщенням:— Глас. 8, еванг. утр. 11. Устав той сам що й на неділю перед Різдвом, лиш: На літ.: Апостол зач. 295, ев. Марка зач. 1.

18.—Навечеріе Богоявлення:— Царські Часи. На літ. ев. Василія з Вечірнею: Апост. з. 143, евангеліє Луки зачало 3.

19.—Богоявлення ГНІХ.:— Повечеріе Велике зі Всеночним, як перед Різдвом. На літ. Йоана Золотоустого: Антиф. Празника. Місто "Святий Боже" співається "Єлиці." Апостол зач. 302, еванг. Матея з. 6. По Заамвонній молитві Водосвяття.

24.—Неділя по Просвіщенню і Преп. Теодозія: Глас 1, еванг. утр. 1. На літ. Антифони 2 перші Богоявлення, 3-ій недільний з припівом Богоявлення. Тропар воскресний. Богоявлення, Святого і Кондак воскр., Слава: Кондак Святого. І нині: Богояв. Прок. і Прич. нед. по Просв. і Св. Ап. з. 224 і 176. ев. Матея з. 8 і 43

31.—Н. 30 по Сош.:— Гл. 2. ев. утр. 2. На Літ. ап. з. 258, ев. Луки зачало 91.

Піст в Навечеріе Різдва і Богоявлення. Від Різдва до Богоявлення Загальниця.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя
в Йорктоні. Саск.
Передплата на рік в Канаді $1.00; заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.
Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Тайна Різдва — Різдво — Длячого Син Божий стався Чоловіком — У Різдвяні Свята — Лист Дитини — Кождого Дня — Святий Вечір — В Різдвяну Ніч — Чи Біблія Спасає? — Про Церковні Обряди — Вартість Часу — Наука і Віра — З Церкви і Світа — Подяка за Вислухані Молитви — Веселий Кутик —

На Небі Зірка

На небі зірка ясна засяла
І любим світлом сіяє;
Хвиля спасення нам завитала,
Бог в Вифлеємі раждаєсь.
2. Щоб землю з небом в одно злучити
2. Христос родився: Славіте!

В бідній вертепі, в яслах на сіні
Спочив Владика, Цар світа,
Отож до Нього спішім всі нині
Нашого жде він привіта.
2. Спішім, любови тхом Го огріти:
2. Христос родився: Славіте!

Благослови нас, Дитятко Боже,
Дари нас нині любвою,
Най ціла сила пекла не зможе
Нас розділити з Тобою.
2. Благослови нас, миж Твої діти,
2. Христос родився: Славіте!

Редакція і Адміністрація "Голосу Спасителя" желає всім передплатникам, читачам і приятелям свого часопису веселих Свят Різдва Христового і щасливого Нового Року. Най Всевишний і Его Пресвята Мати благословить усіх обильними ласками.

Христос раждається! Славіте Его!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 1 | Лист за Січень | 1937

В Свято Божої Любови

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО З НАГОДИ ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО РІЗДВА ДО ВСЕЧЕСНІШИХ ОТЦІВ І ВСІХ ВІРНИХ НАШОЇ ДІЄЦЕЗІЇ.

Христос Раждається.

Дорогі в Христі!

По упадку перших родичів в раю, сотки літ стогнав людський рід в ярмі неволі гріху. Устами святих мужів і пророків заносив молитви до Бога: Господи змилосердися над землею своєю і визволи з неволі дітей своїх. Прости беззаконня наші і покрий усі гріхи. Здержи весь гнів свій від нас..... звернись до нас, Боже спасіння нашого і спини обурення своє на нас. Чи-ж на віки будеш на нас гніватись?. або чиж сягатиме гнів Твій із роду в рід? Боже звернися до нас і оживи нас, а люде Твої звеселяться в Тобі. Пошлиж нам, Господи, милість свою і спасіння своє подай нам. (Порів. пс. 84).

Милосерний небесний Отець вислухав бажання своїх нещасних дітей і післав довго ожиданого Месію-Спасителя. "Бо так Бог полюбив світ, що свого Сина Єдинородного дав, що б кожний віруючий в Нього не загинув, а мав вічне життя." (Йо. 3. 16.)

Тепер пізнали люде, що Бог це Любов, та що ця Любов зійшла з неба на землю, що б і наші серця запалити своїм жаром. І нічого іншого не бажає собі Божий Син, як лиш того, щоби той огонь, що Він приніс нам з неба, загорів і в наших серцях могутнім полумям любови до Бога і людей.

В різдвяну нічку проміння радости засіяло в людських душах перший раз від утрати райського щастя. Біля вертепу і ясел, в котрих спочив Спаситель світа, зєдналися в любови й радости всі люди доброї волі. Вифлеємська Дитина злучила в одно і убогих пастушків і богатих царів. Спільно приносять дари і співають величну пісню Новонародженому.

Спомин цеї світової хвилі в історії світа, все мав і має в собі якусь дивну небесну силу обєднювати одиниці і цілі народи в одну велику сімю Божих дітей.

Є дві сили, що єднають у спільноті думки, бажання і чину: любов і ненависть. Перша родить радість, життя; друга смуток і горе. Любов, це Божа сила. З любови до людей, Бог став чоловіком, щоби нам зготовити вічне щастя в небі. Любов Божа зготовила нам першу радість Вифлеєму. Її голосить світова Божа Післанниця, свята католицька Церква. В радощах Божої Любови намагається Вона обєднати роздертий ненавистю, а прибитий горем-смутком, нинішний світ.

Світ холодний, світ зимний, він знає лиш бога інтересу-бізнесу а Бога Любови не знає і знати не хоче. А бог інтересу, то бог поганого самолюбства та огидного сребролюбства, що по словам св. Апостола є коренем усякого гріху, а тимсамим причиною всього лиха, нещастя та біди.

І доти не буде між людьми ні добра, ні гаразду, доки світ не схоче пізнати Сина Божого та зрозуміти і полюбити Його, Бога-Любови.

Та незглибима Любов Божа, що оказується в Різдві Христа, викликує в серцях, в котрих ще тліє іскра віри, живе почуття любови до Бога і ближних. В дні торжественних празників Різдва майже кожне серце бється любовію, прощенням, бажанням згоди і мира.

При кождій нагоді, особливо в часі архиєрейських Візитацій, я яко Ваш Пастир, заохочував Вас всіх до тої Божої любови, що лучить нас з вічною Правдою, а також й до любови взаїмної. І тепер з нагоди цих різдвяних Свят прошу і накликую всіх доброї волі Українців до живої віри і любови, до обєднання в одній правдивій Христовій Церкві. Нехай устануть непорозуміння, незгода, сварня, ненависть, а нехай запанує любов і мир. Святкуючи памятку народження Спасителя, над котрого колискою-яслами Ангели сп'валп пісню радости, пригадуємо собі це, що найважнішим завданням теперішньої хвилі є: розбудити і оживити в собі і у всіх народів духа Божої віри і любови, що принесе правдивий мир і вдовілля. Ця віра і любов нехай злучить і нас найтіснішим звеном, щоби ми могли стати учасниками дарів Новонародженого Спасителя.

Всім Високопреподобним і Всечеснішим Отцям, всім нашим вірним, засилаємо щирі желання небесних та земних дібр, благословення Божого Сина, та веселих і щасливих Свят.

† Василій,
Епископ

о. В. Осадець, ЧНІ.

Тайна Різдва

Тайна Воплочення Божого Сина, це тайна великої любови Бога до людий.

В цій тайні Бог виявляє нам свою безграничну любов до нас в потрійний спосіб; Він нам обявляється, віддається нам і лучиться з нами.

** ** **

Перед Воплоченням, хотяй Він всюди був, то однак могло видаватися, що Він скривався від людий в своїй необмежности й недоступности. Треба було чоловікові йти в небесну глибінь, щоб міг там поклонятися своїому Творцеві й Панові, який був скритий перед його очима.

Чоловік, однак, відчував потребу, щоби свойого Бога бачити. Бог, якого очи його оглядати не можуть, не вистарчає йому. Щоби задоволити цю потребу людської природи, поган ство витворило чоловікові божків. Перед цими мерзенними витворами людської уяви і рук, складав він свої молитви й кадильні жертви.

Бог, вкінці, змилосердився над нещасним людством: Він обявився йому.

В своїй жарючій любові, якою нас огортав, Він переступає пропасть, яка ділить Його від нас, і до нас приходить. Бере на себе нашу природу, бере на себе людське тіло, стається чоловіком як і ми, щоб вкінці ми могли оглядати Його нашими очима і дотикатись Його нашими руками.

Тайна Різдва, це передусім тайна обявлення Бога у людському тілі.

По словам Апостола, Бог, щоб промовляти до людий, не

хотів більше послугуватись ангелами й пророками. Роздерши заслону, яка скривала Його, Він показав себе їм. А щоб не відстрашити нас блеском своєї величі, Він взяв на себе вид і принаду того, що є маленьке і немічне. Очі людства оглядали, в убогій стаєнці, в яслах на сіні, у виді немовлятка, Предвічне Слово, Бога самого.

*** ***

Чудо ще більше, яке в нашому серцю повинно розбудити чувства вдяки й любови, то це, що обявляючись нам, Ісус нам віддається.

І справді, якщо Бог Предвічний приходить до нас, то не лиш на це, щоб ми поклонились йому, але також щоб нам себе віддати геть чисто, пожертвувати себе за наше спасіння. Від ясел до хрестного дерева, чого то Він не зділав для нас!

Коли приняв на себе наше тіло, Він стався нашим товаришем у нашому вигнанню. Від тої хвилі аж по кінець світу, Він вже ніколи не покине землі. Трийцять три роки жив нашим життям, а тепер живе дальше між нами у своїй Тайні Любови, Пресвятій Евхаристії.

Що більше, чудом непонятної своєї любови Він дається нам на поживу в святому Причастю. Нічого так тісно з нами не вяжеться й не стає нашим, як пожива, яка переміняється в наше тіло й кров та стає з нами одним. Так то Воплочене Слово Боже лучиться тісно з нами.

На хресті Він приніс себе в жертву за нас. Щоб нас від смерти вічної спасти, Він дав за нас своє життя; проляв свою Кров, щоб тою ціною нас відкупити.

В кінці, коли вже віддав нам себе під кождим зглядом, Ісус допровадить до вершин свою злуку з нами. Своїм вибраним, що любити й служитимуть Йому, Він віддасть себе їм на вічну нагороду в небі.

Чи була коли любов, щоб перевижчила любов Воплоченого Бога до нас?

*** ***

Але на тім ще не кінець.

Воплечення ще має одну взнеслу ціль.

Ісус приходить на землю, щоб нас зділати учасниками свойого життя, членами свойого тіла, щоб так в Ньому ми мали життя: "Азъ пріидохъ да животъ имутъ, и лишше имутъ: Я прийшов, щоб мали життя, і мали подостатком."

Життя, яке Ісус хоче нам дати, це Його життя, це життя самого Бога. Він нам його дає через злуку з нами.

Злука Ісуса з душею, це підвалина надприродного поряд ку. Через неї чоловік підноситься так високо, що стає учасником природи Божої. "Всьо є для Вас, каже Апостол, Ви є Христові, а Христос Божий."

Це таїнственна злука душі нашої з Христом, це овоч Воплочення, який бере в нас свій початок у хрещенню. Хрещення родить нас до надприродного життя. Воно розвивається й усовершується за помічю тих многих ласк, які Ісус уділяє нам, передусім через святе Причастя. Ця злука, вкінці, довершиться в небесній славі, по словам Апостола: "Бог в Ісусі Христі буде всім для всіх."

*** ***

Про празник Різдва Христового можна сміло сказати, що то не лиш річна памятка тої події, що збулась тому девятнацять століть, але він має характер солодкої реальности.

Так, як в тую ніч, коли то над вифлеємською стаєнкою співали ангели, звіщаючи людям доброї волі радісну новину— так і тепер Христос прийде на землю. Бож і чимжеж иншим є Освячення на Службі Божій, як не поновним приходом Христа на цей світ?

Але так, як в тую ніч, за часів Ірода й кисаря Августа, так і тепер многі безбожні обоятні та матеріяльні душі перейдуть біля ясел і не побачать нічого.....

Та ми, як ті убогі й покірні пастушки, зложімо новонародженому Дитяткові наші подарунки—щиру молитву, віру живу і серце чисте, а тоді зрозуміємо вповні тую радісну пісню ангельську: "Слава во вишних Богу, а на земли мир людям доброї волі."

Р. Купчинський

Різдво

Пробилася зоря
крізь темряву століть
і над маленьким Вифлеємом
шестикрилатим херувимом
спинилася — стоїть.

А вдолі не терем,
запущений вертеп.
А в тім вертепі тільки жолоб
і тільки сивий віл як голуб —
а вколо ніч і степ.

У жолобі Дитя
мале-малесеньке.
Край жолоба щаслива Мати
свої діточі білі шати
дере на пеленки.

Зірвалася зоря
з розсяяних склепінь,
заглянула до середини,
а над головкою дитини
чорніє хресна тінь....

Зжахнулася зоря і Мати —
і усміхнувся Син.

Длячого Син Божий стався чоловіком

(З проповіди о. Т. Тота).

І. Христос учить нас правди

З низин життя, з багна гріха і смутку, бажає чоловік піднестися до Бога.

Християнство цілковито заспокоює то бажання, бо дає віру в Ісуса Христа, Божого Сина; **через то впроваджує Бога до душі.** В інших релігіях туга людської душі за Богом не находить заспокоєння; далеко від Бога є небо і земля, лише в християнській релігії панує гармонія. Лише християнство знає тайну: в який спосіб можна получитися з Богом, хоч життя на низинах. Бог дав нам за примір Свого Сина, Христа, котрий взяв на себе людське тіло, жив на землі працював, зносив труди, терпіння, а чистий, без гріха вернув до Вітця. Лишив нам Христос силу приміру і науку: "Я дав вам примір, щоб як я вам робив, так і ви робили." (Йо. 13. 15). Іншими словами: **Бог стався чоловіком, щоби нас навчити Божої правди.**

Христос навчив нас, як маємо жити, щоб могли піднестися до Бога, сповняючи щоденні, звичайні обовязки. То дуже важне. Христос був правдивим чоловіком: мав людську природу, працював, жив в недостатку, зносив зневаги, очернення, терпів і умер, — але у всім проявлялася думка о вічности. І нас хоче навчити тої штуки, щоби ми серед земських клопотів ані на хвилю не забували о вічности. Подібно як сіль розпущена в морській воді, хоронить її перед зіпсуттям, так думка о вічнім життю повинна нас стерегти перед малодушністю і розпукою.

І лише тоді оцінимо спасенний вплив Христової науки, коли застановимося, **як смутне булоб життя без неї.** Яка панувалаб непевність і брак цїли в життю! Трудно булоби пізнати добрі прикмети духа, правдиве геройство, скромність, відвагу, второпність!..

Перед Христом людство представляло собі Бога як могучого пана окруженого блеском громів, длятого то за ідеал уважали брутальну силу, опір, гордість. Ідолопоклонство непогамованої сили і могучости було так глибоко закорінене в людській душі, що навіть християнська релігія з початку мусіла здержатися, щоб представляти Христа яко взір терпіння, щоб не відстрашити поган.

Нині вже отверто говоримо про всі прикмети Христа, а найбільше імпонує нам Його безгранична любов, що склонила Його до терпінь, сльоз, смерти, для нашого спасення.

ІІ. Христос нас відкупив

Син Божий стався чоловіком не лише, щоб нас учити, але щоб нас спасти через Свої терпіння.

Перед Христом людський дух блукав в густій мраці непевности, Чоловік на потемки шукав дороги.... Аж зійшло сонце, розігнало темноту, прийшов Христос.

Коли сповнилися пророцтва і нужда людського духа дійшла до вершка натуги, прийшов Спаситель, щоб **сповнити Божу волю.** Людство, пригнетене до землі тяжкою хоробою, очікувало небесного Дікаря. Святий Іван Золотоустий так представляє діло відкуплення: Господь Бог тримає в руці папір, на котрім Адам записав свій гріх, а пізніші люди робили то саме, записуючи чисте місце до кінця. Христос прибив папір до хреста і Своєю кровю змив всьо, що було написане. Рани Христові вилічили наші рани, а Його смерть увільнила нас від вічної смерти.

Вже тепер знаю, ким є для мене Христос! Я хорий — Христос є моїм Лікарем. Я грішний — Христос моїм Спасителем. Я зблудив — Христос моїм Дороговказом. Находжусь на манівцях духа —Христос є Правдою. Умер я — Христос є Життям.

Треба лише застановитися і полюбити Христа. Колиб не Христос, то Предвічний Отець покаравби був нас без милосердя, як колись покарав збунтованих ангелів.

Христос міг прийти на землю в виді ангела, але волів бути чоловіком. Через гріх чоловік найшовся в пропасти, з котрої вирятував його Христос. Історія говорить нам про героїв повних посвяти але їх не можна порівнати з Христом, що будучи Богом умер за нас.

Провідною думкою в Його земськім житю було відкупити людський рід погружений в грісі. Христос богато навчає словом і приміром, але змістом Його цілої науки є: хрест. Вчинив богато чудес,

вчинив нескінчено богато добрих діл, але то всьо можна вмістити в одним виразі: хрест.

Який є наслідок мук і смерти Христа? Христос поконав смерть, смерть душі, що випливає з гріха: "Дав самого Себе за нас, щоб нас викупити від всякої неправости" (Тит 2. 14).

** **

Але чоловік дає закид: Господь Бог згори знав, що согрішу; знав наперед, що множество гріхів випливає з гріха, — длячого проте мене сотворив і **длячого позволив мені грішити?**

Часто стрічаємо подібний закид.

Яку-же дати відповідь?

Можемо відповісти словами Йова: "Хто йому відповість: Що це ти робиш?" (Йов 9, 12). Або словами св. Павла: "О, чоловіче, що ти є, що відповідаєш Богові? Чиж річ уліплена говорити тому, хто її уліпшив: Чому так ти мене вчинив?" (Рим. 9. 20.)

Але можемо дати ще іншу відповідь. Хоч не знаємо Божих намірів, лише можемо о них заключати, і так богато в тім випадку нам стає ясне. Бог, що є самою Добротою, не бажав, щоб чоловік згрішив, але коли вже так сталося, старався Бог спасти чоловіка через радісне відкуплення. Колиб не було гріха, не булоб відкуплення; колиб не було гріха, Христос не бувби прийшов на світ.

Як проте велика мусить бути вартість людської душі; **яким неоціненим мусить вона бути скарбом коли Христос жертвував за неї Своє життя!**

Що варта чоловік без душі? Обчислення хемічні виказують, що (сам чоловік без душі) представляє невелику вартість. З заліза нагромадженого в людськім тілі можнаб зробити малий ключик; з товщу можнаб зробити два кусники мила. Цукром, що міститься в людськім організмі, можнаб засолодити горнятко чаю. Фосфору вистарчилоб, щоб сфабрикувати 2,200 сірників, а магнезії, щоб зробити одно фотографічне зняття. Видимо, що всьо разом не представляє великої вартости.

Тіло людське без душі варте не богато!

А душа? Вона мусить мати високу ціну, коли Бог викупив її з гріха, кормить Своїм тілом, коли для неї приготовив небо! Чоловік без душі не вартує одного доляра! А з душею? Більше, чим цілий світ! Звідки знаємо про то? Звідси, що Христос умер за мене, за мою душу!

Варта застановитися і зрозуміти цю правду! **Людська душа є неоціненим скарбом!** Всьо перемине, цілий світ, ріжні річи, тіло — але душа буде жити! Були на землі гарні культури, по котрих не остало ані сліду: Де є давний Вавилон, Ассирія, Єгипет, Атени, Рим?! Але душа жиє!

Христос зійшов з неба для нас, для нашого спасення. Для душі! Для тебе, для мене!

Тільки трудів Апостолів, тільки пролятої крови мучеників, — пощо то все? Для моєї душі!

Скільки вже було папів, епископів, священиків — скільки написано творів, — скільки виголошено проповідей, — скільки уділено св. Тайн — скільки відправлено Служб Божих?!.... По що то все? Для моєї душі!

Скільки строгих монастирів, чування на молитвах.... Пощо? Для моєї душі!

Христова ласка, Його найсвятіше життя.... Його смерть .... Пощо? Для моєї душі, для нас грішних, для мене, для тебе!

Тепер докладніше розуміємо чим є душа для Бога! Душа без Бога є як краплина роси без сонця; як довго сонце не зійде, роса виглядає як звичайна, сіра краплина води, — але коли покажеться сонце, блищить, як дорогоцінний жемчуг. Такою сірою краплиною є моя душа, заки пройде її блиск Божого світла. А що так сталося, завдячуємо Христові.

III. Христос прийшов на світ, щоб почтити Бога

Чули ми вже дві відповіди. Христос длятого стався чоловіком, щоб нам вказати дорогу, що веде до Бога, щоб нам дати примір, як повинні ми жити для вічности; щоб за наші гріхи задоситьвчинити Божій справедливости, то є, щоб нас спасти.

Позістає нам ще одна відповідь.

Цілю і обовязком чоловіка є хвалити Бога. А чоловік тимбільше повинен хвалити Бога, що Бог увільнив його з гріха.

Трета — властиво перша — причина, що Син Божий стався чоловіком, є почитання Бога. Послухаймо слів Ісуса Христа, а зрозуміємо суть Його післанництва.

"Моєю пожывою є, щоб чинив я волю Того, що мене післав." (Йо. 4. 34.).

"Не шукаю волі моєї, але волі того, що мене післав." (Йо. 5. 30). Почитаю Отця мого." (Йо. 8. 49.). "Отче, прийшла година, прослави Сина Твого, щоб Тебе Син Твій прославив." (Йо. 17. 1.).

"Я прославив Тебе на землі: виконав діло, що Ти мені поручив."

"Я обявив Імя Твоє людям" (Йо. 17. 6).

Так говорив Христос про себе.

Св. Павло в листі до жидів, в словах Псальми, відносячихся до Христа, говорить: "На початку книги написано є о Мні: Щоб я чинив, Боже, волю Твою." (Евр. 10. 7). В іншім листі, життя Христа узмістовується в тих словах: "Сам понизився, ставши послушним

аж до смерти, а смерти хрестної." (Філ. 2. 8.).

Христос навчив нас любови Бога, молитви і послуху для своїх заповідей.

Для Божої слави установив жертву св. Служби Божої, хотів, щоб кождого дня розширялася найдоскональша честь для Сотворителя.

З того виходить, що післанництво Христове сповнюється тим більше, чим більше шириться на землі Божа слава. О! нині ще дуже далеко ми відбігли від здійснення намірів Христових! На два міліярди мешканців землі, заледви 350 міліонів є католиками. А кіль ко серед них є лише католиками з назви, котрі своїм життям приносять лише встид Церкві! Ми повинні дбати о красоту своєї душі. Чи своїм життям заслугую я на жертву Христову? Чи працюю над сповненням пляну Христового в моїй душі і в душах моїх ближніх?

Памятаймо, що маємо співділати в післанництві Господа Ісуса Христа, щоб збільшалася Божа слава!

Нині богато людей навіть не знає, длячого Христос прийшов на світ!

Богато усильно старається о дочасні добра, мало дбаючи о життя вічне!

Як часто в життю видимо людей, що гонять за грошем, не сплять, не їдять, — узнають лише права природи, — любов, серце, бажання духові кидають на жир мамоні! Гріш! Гріш є для них одинокою ціллю і мрією!....

Жиють, якби цілком не було Христа!.... якби Христос нічого не вчив, як би для них не умер!

Але памятаймо: **Син Божий стався чоловіком, щоб чоловік міг статися сином Божим.**

Богдан Лепкий

У РІЗДВЯНІ СВЯТА

У Різдвяні свята
Спішім брат до брата,
Позабудьмо, що нас ділить,
Що відводить нас від ціли

І заколядуймо:
Дай тобі, Боже,
Всього, що гоже,
В пасіці рійно,
В полі надійно,
А в хаті мирно
І боговійно.

Всім нам посполу,
З гори до долу,
Дай щасливо побороти
Нашу вдачу кволу.

Шоб ми рука в руку
І груди при груди
Йшли на стрічу красшій долі
Так як другі люди.

Щоб цілий світ, браття,
Не міг вийти з дива,
Що зробила на Вкраїні
Раз єдність правдива.

ЇХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ

ПРЕОСВЯЩЕННОМУ КИР ВАСИЛІЄВИ

З нагоди імянин найщиріші Побажання многих Божих ласк, здоровля і дальших успіхів у тяжкій і відповідальній праці для духовного і національного добра Українців в Канаді складають

Отці Редемптористи
і видавництво "Голосу Спасителя"

Лист Дитини

— Різдвяне оповідання —

Було це кільканадцять днів перед Різдвом Христовим. В великім містечку.

На почті коло свого столика сидів почтар, начальник почтового уряду. Чоловік поважний, чесний, поважаний всіми. Час перед святами давав богато роботи, то й тепер праця горяча і її богато. Проте нічо дивного, що начальник почти не був в дуже добрім настрою. Занятий працею не завважав навіть, що до кімнати увійшов листонош і чекав при дверах.

— Що-ж там? — спитав, звертаючися по хвилі в сторону листоноша.

Пане начальнику, — відповів листонош, —маю ту лист і не знаю, що з ним робити.

— Проста річ, доручити тому, до кого заадресований.

— Коли-бо трудно, пане начальнику. Власне я хотів запитати...

— Як-то, чи не подано улиці і числа дому? — запитав начальник перериваючи працю і закладаючи своїм звичаєм перо за ухо.

— От прошу, цей лист! — сказав листонош і подав лист начальникові.

Начальник довго і пильно дивився на адресу. Адреса була коротка, але так характеристична, що навіть начальник завсіди поважний не міг стриматися, щоб не усміхнутися.

— Гм, дивна адреса: — "До моєї мамці в небі," — відчитав півголосом.

— Дивна але така якась зворушаюча, пане начальнику, — завважав листонош.

— А у вас є діти? — спитав начальник.

— Тому тиждень Пан Біг дав мені пяте, — була відповідь.

Начальник подивився заздрісно на листоноша. Він і жена так дуже бажали дітей, але не могли дочекатися потомства. І тому став так похмурий начальник.

Думав собі: — В дім цього чоловіка, що так мало заробляє, вже пять разів зійшло Боже благословення, а до мойого дому, ані разу.

І ніколи, здається, та свідомість, що він є бездітний, не була для нього так болюча, як тепер.

— Чи може що прикажете, пане начальнику? — запитав по хвилі листонош.

— На разі нічого, відповів.

Коли-ж листонош хотів вже відійти, здержав його словами:

— Зачекайте хвилину, прочитаємо той лист.

Начальник перетяв осторожно коверту і читав.

"Мої добрі, найсолодші мамцю!

Надходять свята Різдва Христового. Хочу написати до Вас кілька слів. Сестра Розалія навчила мене писати так добре, що пишу найліпше зі всіх учениць

Мамцю! Ви відійшли від нас до неба. А я, Ваша Марійка, задля того дуже нещаслива, опущена і сумна. Бо я сирота. Пані Кляра, у котрої мешкаю, є добра, але не така, як Ви. Вона сама бідна, бо недавно вмер її чоловік. Ми вже мешкаємо деінде, в такій брудній, поганій частині міста.

Мамцю! Покажіть той лист доброму Ісусові і просіть його, щоб Він післав до мене свого ангела, щоб заніс мене до Вас. Там певно є дуже гарно, дуже добре, бо колиб не було добре, то певно Ви вже давно вернулиб звідти до нас.

Мамцю! Мене болить рука, бо в нас було дуже зимно. Доперва нині я принесла трохи вугля. Дорогі Мамцю, возміть мене, возміть мене скоро до себе.

Поздоровляю Вас і цілую тисяч разів,

Ваша Марійка

Мамцю! Коли будете писати до мене, то адресуйте: Улиця Крута 2. А скажіть анґелові, котрий буде нести лист, щоб по дорозі уважав і не повалявся болотом, що є нашім подвірю.

Поздоровіть також любого Татуся. Коли маєте папір, то відпишіть зараз. Нетерпеливо буду чекати. Добре, Мамцю?

Ваша Марійка."

По лици листоноша плили сльози. Також і начальник не міг здержати сльоз, хоч здавалося, що ніколи нічим не дасться порушити.

— Конечно мусимо пізнати, хто писав цей лист, — сказав. Ідіть, прошу вас, на вулицю Круту і приведіть сюди ту дитину.

Листонош відійшов. Начальник сів при столі, щоб надробити опізнення. Бо та розмова забрала яких пятнацять мінут. Але робота якось не йшла. Заволоділо ним якесь дивне, незнане досі чувство. В голові його роїлось від ріжних думок, а серце почало бити сильніше. Думав о тій дитині і о собі.

Він мав всьо. Гарну посаду, маєток. З женою своєю жив в правдивім мирі і згоді. До щастя бракувало їм дитини, що веселила-би їх обоїх і наповнялаб радістю цілий дім. Може тепер Боже Провидіння провадить ту дівчинку на дорогу його життя?....

По довшім часі отворилися двері його канцелярії. На порозі станула мала, може осмилітна дівчинка. Одіта убого, але чистенько. Завилася в теплу, але в досить знищену вже хустку. За нею

стояв листонош, в радости.

— Пане начальнику, от привіз я ту маленьку.

Начальник зірвався з крісла, взяв сиротку в свої рамена і посадив її перед себе на столі.

Здивованими очима дивилася Марійка то на начальника, то на листоноша, то знова розглядалася по канцелярії. В лагідних і дріб них чертах її лиця було видно терпіння. Начальник дивився на неї, здавалося, що не міг надивитися. Змінився, до не пізнання.

— Чи то правда, що моя мамця вже відписали на мій лист? — запитала по хвилині. А голос її такий милий, ніжний.

— Так, дорога дитино, — відповів начальник непевним голосом, бо трудно було для нього говорити неправду.

— А що пишуть мамця? — запитала скоро. — Чи возмуть мене до себе? Прошу мені сказати. Мені так скучно за мамцею....

— Ні, Марійко! Мамця тепер тебе не візьмуть, бо тепер ще нема для тебе місця в небі.

Через хвилю дитина не відповіла ані слівця. Бо втирала сльози, що як перлинки роси, спливали струйками з її оченят.

З грудей дівчинки вирвалося глибоке зітхання.

— Що-ж я тепер бідна буду робити....

— Не плач, дитино! —став її потішати начальник. — Будеш щаслива. Доки не зробиться для тебе місця в небі, ти будеш у мене. В мене буде тобі добре, Марійко. В мене є чисто і тепло.... Лишися в мене, Марійко, а твої мамця будуть задоволені з тебе, коли ти лишишся в мене.

— Коли так мамця хочуть, то я лишуся.

— О, певно, що хочуть, — закликав радісно начальник і горячо поцілував дитину.

І взяв начальник почти бідну дівчинку до себе. Завів її до своєї жени, котра тішилася не менше від нього. Взяли її за свою. Раділи обоє, а Марійка з ними.

Тогорічні свята Різдва Христового були для них радісні, як віколи ще.

Дівчинка сталася радістю їх дому. Любила своїх прибраних родичів. І весело було в домі начальника почти.

("Рус. Нар.")

Кождого Дня

Мудрий старий учитель сказав до своїх учнів:

"Звертайтесь до Бога в той день, заки умрете."

"Але-ж учителю, — сказали учні — "ми не знаємо дня нашої смерти. Можемо умерти котрогонебудь дня."

"То звертайтеся до Бога кождого дня" — відповів учитель

Богдан Лепкий

Святий Вечір

Святий вечір.... Хто з нас не згадає,
як було колись у вітчині?
Кому перша зірка не засяє
в рідній хаті, у малім вікні?
Хто не вздрить, неначе на картині:
батька, матір і братів, сестер,
не спитає: як у них там нині?
Чи здорові, чи може хто вмер? —

Рідний Краю, хто з нас не побаче
тебе нині і хто не заплаче?
До святої вечері сідали
ми колись при власному столі,
"Бог предвічний" нам колядували
під вікном колядники малі.
По вечері ішли до церкви,
сяли зорі і мороз скрипів.... —
Нині в хмарах зорі нам померкли,
білий сніг від кривди почорнів, —
і стаєнка божа в Вефлеємі,
перед нами в крові вся і в димі.
З дзвінниць наших поздіймали дзвони,
замість дзвона висить мотузок,
і від Сяну до Дону проклони
гомонять з різдвяних колядок,
не втішається навіть дітвора,
(що значить золочений горіх?)
вся країна ніби важко хвора,
скрізь один страшний, смертельний гріх,
і здається, що й Христос заплаче,
як уродиться і нас побачить.
А всеж нині свят-вечір в нас дома,
борщ і голубці, кутя і дідух,
десь дівається з тіла утома,
і новий вступає в груди дух.
Все чим серце з давна накипіло,
ніби стравою старий казан,
силою новою ллється в тіло
прилипає, як бальсам до ран,
хочеться співати "Бог предвічний," —
Краю мій, і Ти, й Ти — вічний!

З. Лягерлеф

В Різдвяну Ніч

Легенда*)

Коли мені було пять літ, стрінуло мене тяжке горе. Ледви, чи мала я від цього часу більше.

Було це тоді, коли мені вмерла бабуня. Досіль сідала вона день у день у кутку софи в своїй кімнаті й оповідала казки.

Не тямлю її йнакше, як коли сиділа так і розказувала, з ранку до вечора; ми ж діти сиділи кругом неї та слухали. Не було дітей, котрим жилося б так добре, як нам.

Не пригадую собі вже добре, як вона виглядала. Тямлю, що мала гарне, крейдянобіле волосся, що ходила дуже-дуже похилена й усе робила панчішку.

Тямлю, скінчивши яку казку, бабуня клала руку на мою голову й мовила тоді: "А все те, серденько, така правда, як це, що я бачу тебе, ти мене."

Знала також бабуня красні співанки, але рідко коли їх співала. В одній з них співалося про лицаря й дівчину знад моря, а кожна вірша кінчилася словами:

"Крізь море вітер дме, широке,
Студений, буйний віє."

І тямлю ще молитовцю, котрої мене бабуня вивчила, й один стих псальма.

З усіх казок бабуні, остав у мене лише слабий, неясний спогад. Лиш одну тямлю так добре, що можу вам її переказати. Це коротке оповідання про Христове Різдво.

Бачте, це все, що пригадує ще мені бабуню. Це, й великий біль з приводу її смерти — речі, що добре вбилися в тямку.

Тямлю цей ранок, у який спустіла софа й годі було зрозуміти, як пройдуть довгі години дня. Це тямлю й не позабуду ніколи.

Пригадую собі, як приведено нас діток поцілувати руку помер шої, й як ми лякалися це зробити. Аж сказав нам хтось, що так оддячимо в останнє за всі втіхи, які нам бабуня справляла.

Відїхали в чорній, довгій домовині казки й співанки, щоб уже ніколи не вернути в хату.

В цю хвилю щось мов зникло з життя. Немов замкнулися самі двері до чарівного світа казок, де ми могли передше входити. А тепер не стало того, хто б знав їх розімкнути.

І пригадую собі, як ми звільна привчалися гратись цяцьками,

*) Займаве оповідання про дивні події, звичайно з життя святих.

як інші діти, й жити, як вони живуть. Може й здавалося кому тоді, що ми вже не банували й цілком позабули бабуню.

А проте ще й нині — по чотирьох десятках літ — коли виджу та збираю лєгенди про Христа, що чула на Сході,—оживає оповіданячко про Різдво Христа. Бере мене охота розказати це любе бабусине оповідання.

*** ***

Було це в навечеря Різдва. Всі поїхали до церковці, крім бабуні й мене. Мені здається, що нас дві лише було тоді в хаті осталось. Одна була за мала, друга за стара, щоби поїхати. А обоїм нам було не весело, ми ж не могли бути на Великому Повечерю, ні почу ти колядок та побачити світла ялинки.

Й коли так сиділи самітні, почала бабуня розказувати:

"Був собі чоловік, що вийшов у темну ніч позичити вогню. Хо див од хати до хати та стукав. "Порятуйте, добрі люде, кликав. "Оце повила саме жінка дитину й треба мені розкласти вогонь, щоби загріти її й маленьке."

"Та була це пізна ніч. Усі вже спали й не відповів йому ніхто.

"І йшов та йшов чоловік. Вкінці зазрів у далині загораву вогню. Пішов у цю сторону й невдовзі дійшов до вогнища в полі. Сила білих овець спало довкруги ватри, а сторожив отари старий пастух.

"У ніг пастуха лежали три сонні пси. Коли надійшов чоловік, що бажав вогню, пси збудилися й розняли свої широкі морди, щоби забрехати. Але не було чути ні голосу. Чоловік бачив, як їжилася шерсть на їх хребтах, бачив, як блистіли їх зуби при відблеску вогню, і як вони на нього кинулися. Бачив ,як один з них хопив його за ногу, другий за руку, а третій ухопивсй його глотки. Але ні щоки, ні зуби не повинувалися песячій жадобі вкусити й чоловікові ніщо не сталося.

І хотів він піти дальше, щоб узяти потрібне. Та вівці лежали так густо одна побіля другої, що не міг іти вперед. Отже вийшов на хребти звірят і прямцював ними до вогню. Ніяка же з овець не поворохнулася."

Стільки вспіла росказати бабуня без перешкоди, та тут годі було мені здержатись, щоби її не перебити: "Чомуж вони, бабусенько, не проснулись?" — спитала я. "Незабаром дізнаєшся" — сказала бабуся й оповідала дальше:

"Коли чоловік дійшов був уже сливе до самої ватри, підвів пастух очі. Був це старий, понурий чоловік, той вівчар, начальний і твердий для людей. Побачивши чужинця, вхопив довгий загострений спис до стереження череди й кинув ним у прибуваючого. А спис полетів свистючи просто на чоловіка, та заки його влучив, звер нувся в бік і пошумів побіля нього в поле."

Як бабуся дійшла вже до того місця, перебила я їй знова оповідання. "Бабусю, а чому спис не вдучив цього чоловіка?" Та бабусі не вподобалось мені на це відповісти, то й росказувала дальше.

"Тоді приступив до вівчаря чоловік та сказав: "Поможи мені, друже, позич дещицю вогню. Оце повила саме жінка дитинку й тре ба мені роскласти вогонь, щоби загріти її й маленьке."

Пастух хотів сказати ні, та коли подумав, що пси не покусали цього чоловіка, вівці не розбіглися перед ним і не звалив його з ніг спис, затрівожився. Не смів одмовити чужинцеві.

"Візьми, скільки треба," сказав до прищельця.

Ватра вже догаряла. Не було в ній ні полін, ані галузок, лише велика купа жару. А чужинець не мав ані чим, ані в що набрати цього приску.

Як це вівчар побачив, сказав іще раз: "Візьми, скільки лише потрібуєш." І тішився, що чужинець не зможе взяти собі вугля. Та прибулий схилився, набрав голими руками вугля зпоміж попелу й нагорнув собі його в поли свитини. А вугля не опарило йому рук, коли нагортав, ані не спалило свитини. Він же ніс жар, гей які горіхи, чи яблука."

В цім місци перебила я в третє росказуючій: "Бабусе, чому вугля не хотіло попекти цього чоловіка?"

"Іще почуєш" — відказала бабуся, й оповідала дальше.

"Коли це все побачив вівчар, понурий, лихий чоловік, здивував ся: "Що це за ніч нині? Пси не кусають, вівці не полошаться, ратище не вбиває, вогонь не палить?" Завернув чужинця й запитав: "Що воно за ніч? І звідки це йде, що все милосердиться над тобою?"

А чоловік відповів: "Не скажу тобі, коли сам не зазриш." І пішов своїм шляхом, щоб розпаливши вогонь, загріти жінку й дитинку.

Вівчар же розважив, що добре було би не тратити цього чоловіка зперед очей, заки не дізнається, що це все значить. Встав і пішов за ним, аж дійшов до цього місця, де чужинець у той час мешкав.

Побачив, що чоловік немав навіть хати, щоб у ній жити, а жінка й дитинка лежали в печері, де не було нічого, крім зимних, скель них стін.

Вівчар подумав, що вбога, невинна дитинка може в цій печері замерзнути. А хоч був твердого серця, то таки проняв його жаль і він постановив помогти дитині. Зняв він свій суверток із пліч і виняв з нього мягку, білу скірку ягняти. Дав її чужинцеві, кажучи, щоби вгорнув у неї дитятко.

Й у цей же мент, коли показав, що й він уміє бути милосерним, отворилися йому очі. І бачив це, чого до того часу бачити не міг, і

почув що досіль не міг почути.

Побачив біля себе густу громадку срібнокрилих ангелят. Кожне з них мало в руці гарфу, а всі співали. Співали голосно про Різдво Спасителя, що свободить світ з його гріхів.

І зрозумів тоді вівчар, чому всі речі були цієї ночі такі раді, чом не хотіли нікого в чомунебудь скривдити.

А не лише довкруги вівчаря віялись ангелики, але й усюди, куди не глянь. Сиділи в печері, літали під небом. Неслися великими громадами попри печеру й приставали щоби кинути зором на Дитину.

Й усюди була радість, утіха, спів, грання; а все це бачив вівчар цієї же темної ночі, в якій неміг досіль нічого додивитись. І так зра дів ізза цього, що втворилися йому очі, аж укляк і дякував Богові."

А коли це все вже бабуся розповіла, зітхнула і сказала: "А це все, що вівчар бачив, це можемо бачити й ми. Кожної бо різдвяної ночі літають ангелята під небом, коби ми лише могли їх зазріти."

І поклавши свою руку на мою головку, сказала: "Це собі затям; це бо така правда, як те, що я бачу тебе, ти мене. Ні по чому тут нам світильники й каганці, ні на що місяць і сонце. А треба чистого серця, щоб могти оглядати Господню велич."

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

. Заключення

По перечитанню сеї книжочки поважний читач повинен зробити слідуючі заключення.

I.) Чому байбельники та инші сектанти замість проповідувати любов, вогнем палять проти Католицької Церкви; прецінь Христос так не учив, ані казав так учити Апостолам?

II.) Чому байбельники не учать своїх послідувачів про милостиню; про се говорить св. Письмо? Воно каже: "Продавайте достатки ваші, і подавайте милостиню" (Лука 12—33). Чому не займаються і не вчать своїх послідувачів бідними займатися?

III.) Чому байбельники про вязнів в арештах не дбають ані про слабих у шпиталях хоч про се св. Письмо наказує (Мат. 25, 36-45)?

IV.) Чому байбельники не практикують маслосвятія над хорими, хоч про се говорить св. Письмо? Воно каже: "І бісів богато вигонили і намазували оливою богато недужих і ісціляли" (Марк.6-13). Те саме говорить св. Письмо і в другім місци: "Як хто нездо-

жає, між вами, нехай призове пресвітерів (т.є. священиків) Церкви і нехай моляться над ним, помазавши його оливою в імя Господне; і молитва віри спасе болячого, і підійме його Господь; а коли гріхи вчинив, відпустяться йому" (Яків 5, 14—15). Отже чи чув хто про се, щоби байбельники та інші протестантські прічери виконували маслосвятіє над хорими? Ніколи! Вони уважають се за пережитки, хоч св. Письмо робить на се натиск.

Чому се пережитки? Коли се не виконують, то нащо покликаються на св. Письмо в іншім місци? Нащо допчуть сі місця св. Письма? Хто дав їм на се право? Св. Письмо каже:

"Тим хто поломить одну найменьшу з сих заповідей, той звати меться найменьшим у царстві небесному; а хто сповнить і научить, той звати меться великим у царствї небесному" (Матея 5—19). Се безуслівно відноситься до кождої точки у св. Письмі.

V). Де байбельницький єпископ, прецінь св. Письмо ясно говорить, що єпископ у церквї повинен бути? Воно каже:.... "Вас Дух Святий поставив епископами пасти церков Божу" (Діян. 20—28). Коли іде з байбельниками мова о епископі, вони зараз показують на те, що ніби католицький епископ не так поступає, як треба і сим завертають у другий бік, щоби оминути се питання.

VI). Хто рукополагає байбельницьких проповідників? У св. Письмі є домагання, щоби пресвітера через рукоположення назначував епископ (Тита 5—1). А в байбельників ані епископа, ані рукоположення проповідників. Чому се так?

VII). Хай байбельники докажуть, що Христос або Апостоли учили, щоби хто небудь толкував св. Письмо? Навпаки, св. Письмо каже: "Хиба всі апостоли? Хиба всї пророки? Хиба всі учителї? Хиба всі сили? (І. Корнт. 12—29). А в байбельників кождий, хто лише уміє троха читати, береся толкувати св. Письмо, а навіть жінки, хоч сказано, щоби жінка у церкві мовчала (І. Корит. 14—34).

VIII. Написано у св. Письмі є: "Чи не один усіх нас Отець? Чи не той Бог создав нас? Чого ж ломимо віру один одному, а тим ломимо і завіт отців наших" (Малахія 2—10)? Як байбельники вірять у св. Письмо, то для чого розбивають католиків своєю фальшивою наукою і перетягають до своєї віри, таж св. Письмо не каже так робити?

IX). У св. Письмі написано, що Ісус Христос одержав в дарі від персицьких царів Ладан (Мат. 2—11). А байбельники княть собі з кадильниці. Чи се згідне з св. Письмом?

X). Св. Письмо каже, що до Івана Хрестителя виходила вся сторона Юдейська і Єрусалимська, т.є. всі люди з тих околиць, хрестилися від него в ріці Йордані, сповідаючи гріхи свої (Марка 1—5) т.є. люди сповідалися у св. Івана, а байбельники кажуть, що перед всіми людьми треба сповідатися. Подібно як у Марка є в Діяніях св. апост. 198—18. Пощо перекручують сі цитати?

Коли поважний читач над сим застановиться, йому стане ясно ціле баламучення байбельників. Він переконається також, що в байбельників нема ніякої ціли, ані засад. Є в них тільки дурне галасування та безосновна критика Католицької Церкви і всего того, в що вірить католицький нарід. Він переконається, що в байбельників нема ніякого проводу, ані авторитету, є тільки купа критиків, яка сама потребує науки і мети. Нема також орієнтації ніякої, а що до уркаїнської справи то байбельники є виразними її ворогами, бо кажуть, нас народна справа не обходить; Чи Український нарід з такою вірою далеко зайде над сим най кождий читач добре подумає.

Увага:

Ми поставили повисше десять питань, що відносяться до справ віри, основні на змислі св. Письма, вони немов Десять Заповідей Божих, їх кождий Українець повинен научитися на память, бо вони являються відпорною силою супроти протестантських нападів на св. Католицьку Церкву.

Далі скажемо, що бездонний хаос, який проповідують байбельники і всякі инші протестанські секти мавби ширитися далі серед всіх народів, а особливо серед нас Українців, то впадуть обичаї і практика порядку серед народів! Тоді світ докотився дійсно до духовної гангрини і руїни і хто знає, чи людство вдалобися врятувати. Бо дехто таке бачив що, де хто вирветься а все "вчить по своїому" ліпшої віри?" Тим ті "учителї" обернули Божу науку в щось таке, що кождий може натягати Боже слово як швець шкіру на копито. Тим шляхом вони понижують найбільшу і найважнійшу цінність — Слово Боже, порівнують його до найнисшої річи. Бо коли навіть голярі і шевці мають приняти форму і регулу у своїм фаху, то проповідники ріжних протестантських релігійних сект не мають її, а кождий баламутник инакше Божі скарби розуміє.

Боже слово блистійше чим золото. Золото можна легко відріжнити від звичайної глини, — а ще легше пізнати правдиву Божу науку від ложних наук ріжних сектантів. Однак на превеликий жаль тих скарбів, якими є Боже слово не могуть знайти і відріжнити від глини релігійні агенти. У своїй зухвалости і релігійнім зіпсутю вони зайшли задалеко і тягнуть за собою на силу також греко-католиків. Вони сіли на осла, який завіз їх в глибоке болото, в нім потапають, думаючи що находяться в животворящій купелі.

Католицька Церква виховала всі европейські та американські народи, дала їм християнське обличе, влаштувала їх відносини, заве-

ла народні і високі школи, шпиталі, сиротинці, доми для старців,— то чи не є се очевидним доказом, що Католицька Церква Післанниця Божа, яка сповнила і далі сповняє своє велике післанництво. Коли в протестантів бачимо дещо харитативної інституції, то вони напевно появилися на взірцях католицької праці. Греко-католики памятаючи на вище сказане мають стисліше стояти при своїй церкві бо лише вона для них єдиноспасаюча як в духовнім так і народнім значінню.

Про Церковні Обряди

1) ЩО ЦЕ Є ЦЕРКОВНИЙ ОБРЯД?

Церковний обряд се є потверджений Церквою збір ріжних молитов, пісень, поклонів, читань і пояснень св. Письма, знанів хреста і інших зверхних знанів, котрими ми віддаємо Богові честь, дякуємо, перепрошуємо та просимо о ріжні Його ласки.

2) ЧИ ДЛЯ БОГОЧЕСТЯ Є ПОТРІБНИЙ ОБРЯД?

Вправді Ісус Христос вчив, що Бог є Духом і духом ми повинні Йому покланятися однак і сам Христос уживав зверхних знаків для почитання Бога Отця. Він знав, що ся внутрішня почесть Бога нам не вистачить бо наша природа є така, що то, що є в нашій душі, виявляє назверх словом чи ділом чи іншими знаками.

3) ЯК ПОВСТАВ ЦЕРКОВНИЙ ОБРЯД?

Вже в Старім Завіті сам Бог уладив був богослуження для Жидів. Також і в Новім Завіті сам Ісус Христос установив основні части християнського богослуження, як пр. видимі знаки св. Тайн, безкровну Жертву Служби Божої. Він начеркнув нарис з чого має складатися богослуження а се: з молитов, пісень, поклонів, проповіди, благословень і освячень та інших зверхних дійств. Сей початок доповняли і розвивали опісля Апостоли, по них Отці Церкви, священики і монахи і так створився обряд.

4) ЯКІ Є ЦЕРКОВНІ ОБРЯДИ?

Найстарший обряд церковний є: 1) східний-грецький, а по нім — 2) західний-латинський. Грецький обряд приноровлено пізніше до інших народів і так повстали ще обряди слідуючі: 3) греко-словянський, 4) греко-румунський, 5) греко-арабський (Мелхіти), 6) греко-грузинський. Кромі грецького є ще отсі східні обряди: 7) халдейський, 8) сирийський, 9) маронітський, 10) коптийський, 11) абісинський і 12) вірменський.

5) ХТО СТВОРИВ СХІДНИЙ ОБРЯД?

Творцями або тільки основоположниками грецького обряду були св. Ігнатій Богоносець, св. Василь Великий, св. Григорій Великий, св. Іван Золотоустий, св. Андрій Критський, св. Іван Дамаскин, св. Роман Сладкопівець, св. Теофан Піснопівець, св. Козма, св. Теодор та інші, священики і монахи, незнані по імени.

6) ЯК ПОВСТАВ НАШ ГРЕКО-СЛОВЯНСЬКИЙ ОБРЯД?

Сей обряд створили місіонарі Словян св. Кирило й Методій. З роду Греки, навчилися сі два рідні брати, вчені і святі мужі, сусідної їм староболгарської мови і так ширили Христову віру в Болгарії, в полудневій Україні а потім в р. 863. перейшли на Мораву, куди їх запросив тамошній князь Ростислав. Підчас своєї апостольської праці між Словянами пізнали оба святі місіонарі конечну потребу перекласти богослуження і св. Письмо з грецької на староболгарську мову. Се вони й зробили, коли над берегом Чорного моря знайшли в якогось чоловіка словянське письмо.

7) ЧИ ЦЕРКОВНА ВЛАДА ПОТВЕРДИЛА НАШ ОБРЯД?

Многі Папи римські потвердили наш обряд: Папа Адріян, в листі до моравського князя Ростислава в р. 867., Папа Іннокентій 4. в листі до західно-українського короля Данила в р. 1247., Папа Климент 4. в письмі про унію українського народу 1595 року. Папа Павло V в листі до київського митрополита Йосифа в р. 1615. Папа Григорій 16. в письмі до українського кардинала Михайла Левицького в р. 1841 і многого інших.

8) ЧИ РІЖНІ ЦЕРКОВНІ ОБРЯДИ НЕ ПРОТИВЛЯТЬСЯ ЄДНОСТИ ВІРИ?

Навпаки! Ріжність обрядів підносить красу єдиної Христової Церкви так, як ріжність гарних барвистих квітів ще більше украшує огород. Основні части обряду установлені самим Христом остаються ненарушені у всіх церковних обрядах, тільки доповняючі церемонії в ріжних частях Церкви бу-

ли вироблені ріжно і в ріжних мовах. В сих ріжних обрядах можна і муситься визнавати одну і ту саму Христову віру, ужи вати св. Тайни та бути підчиненим одному проводові Церкви, Папі римському.

9) ХТО МАЄ РІШАЮЧУ ВЛАСТЬ У СПРАВАХ ВСІХ ОБРЯДІВ?

Її має сам видимий голова Христової Церкви — Папа. Він дбає про чистоту обрядів та відкидає непотрібні новости і надужиття в поодиноких обрядах. Для помочі в сім ділі має Папа прибічну раду, "Конгрегація св. Обрядів" для латинського обряду а для східних обрядів Папа установив "Конгрегацію для східної Церкви," котрої головою є він сам.

10) ЧИ МОЖНА САМОВІЛЬНО ЗМІНЯТИ СВІЙ ОБРЯД НА ДРУГИЙ?

Св. Церква забороняє під гріхом переходити з одного обряду на другий і лиш з важних причин на се дозволяє. Папа Лев 9. в листі до патріярха Керулярія заявив: Хоч в Римі і поза Римом є грецькі церкви і монастирі, то католицька Церква не забороняє їх обрядів а приказує їх берегти.. Папа Евген 4. на соборі у Фльоренції сказав: "Не хочемо, щоби Греки відпали від свого обряду. Папа Венедикт 14. в листі до Київського митрополита А. Шептицького 1757 р. писав: Хочби греко-католик приняв хрещення чи інші св. Тайни від латинського священика. то через то ще не приймає латинського обряду і є обовязаний держатися свого грецького обряду. Папа Пій 9. законом т. зв. "Конкордія" виданим для Галичини рішив що "кождий повинен у своїм рідним обряді остати а самовільний перехід поновно якнайостріще забороняється а коли наступив то його оголошується неважним. Се саме висказав Папа Лев 13. в енцикліці до східних церков в р. 1894: "Не хочемо, щоб ви сталися латинниками але католиками."

11) В ЯКІМ ОБРЯДІ ПОВИННІ ОСТАТИ УКРАЇНЦІ-КАТОЛИКИ В КАНАДІ?

Ми Українці-католики в Канаді маємо остати в своїм рідним греко-католицькім обряді бо: 1) в сім обряді усвячувалися наші діди-прадіди вже близько тисячу літ і сей обряд принесли нам наші родичі до Канади. 2) сей обряд много разів хвалив і потвердив Апостольський Престол і самовільну зміну обряду заборонив, 3) в канадийських обставинах тільки в сім обряді зможемо зберегти нашу рідну мову й культуру яка є потрібна і для Канади.

Вартість Часу

Час коротке слово і легко сказати!
Та не так вже легко його розібрати,
Тяжче, щоб кождий вмів час оцінити,
Бо за час ми можемо й небо купити.
Кожда хвилька часу є дуже цінная,
А часу не купиш ти й за світ цілий!
А нераз той час, так марно тратять люди,
Думають, що час лиш ізбиток марний!
Часу оцінити людина не вміє,
Навіть не повірить, що за час малий,
Вона може Вічність безмежну купити,
За котрої дрібку нічим світ цілий!!
А ціннійшим скарбом є час і тому ще,
Що час мають тільки живучії люди,
Бо як смерть загляне: кричи, благай, проси,
І хвильки для тебе вже часу не буде!
Та щей час той плине, так скоро і бистро
Як вода, що паде у безкрає море!
А як там заплине, то й не поверне,
Не верне — не верне — ніколи — ніколи!
Користаймож з часу, доки його маєм,
Не тратьмо із нього ні одної хвилини,
Бо хто його стратить, хто його змарнує
Той разом із часом навіки загине.

С. Атаназія Сл. П.Н.З.Д.М.

НАУКА І ВІРА

Славний учений, спеціяліст в біольогії і ентомольогії, Й. Г. Фабр, — недавно тому помер і учений світ оплакував його смерть..

В 1916 році — у 80 році життя — святкував ювілей своєї научної праці. При тій нагоді один з його гостей-відвідувачів спитав його:

"Чи вірите в Бога?"

Старенький учений з блеском в очах відповів з ентузіязмом:

"Я не можу сказати, що я вірю в Бога. Я Його виджу — без Нього я не можу нічого зрозуміти. Без Нього всьо темнота. Я не тільки заховав то переконання підчас своєї научної праці, але я скрі пив його ще більше тоді коли ви хочете повалити його! Кожда епоха має свої примхи.... Уважаю атеїзм за примху. То є хороба наших часів. Ви могліб лекше здерти з мене скіру, як вирвати мені віру в Бога."

З ЦЕРКВИ І СВІТА

До боротьби з комунізмом

У своїм прекраснім посланні: про небезпеку комунізму, так висловлюється Їх Ексцеленція Митрополит Андрей Шептицький про комунізм: "Від початку християнства не було на світі ніякої секти ані релігійної ані політичної партії, яка в такій мірі була б ворожою для Божого Обявлення й для всякої релігії, та особливо для релігії Ісуса Христа й Його св. Церкви"...."Де покажуться комуністи— большевики, там зараз починають горти церкви й кров невинна ллється обильними потоками."

Тому справедливо заключає Божий Старець, що хто помагає комуністам у їх роботі навіть чисто політичній напр. у зорганізовані т. зв. народнього чи людового фронту той зраджує Церкву й свій нарід, той раджує справу вбогих, терплячих і покривджених людей у цілому світі.

Проти насуваючися комуністичної орди повстає, зроїться ввесь католицький світ. Св. Отець задумує в тій ціли зорганізувати велику міжнародню Акцію т. зв. протикомуністичну Акцію. До Америки прибув був Секретар Стану, кардинал Пачеллі, щоб запізнатися з американськими способами оборони. Ця міжнародня протикомуністична акція змірятиме, щоб в поодиноких краях основати комітети, яких ціль буде відчитами, радіями, фільмами, пресою та масовими здвигами освідомлювати людство проти загрози комуністів.

В краях, в яких комунізм вже закоренився організується, незалежно від папської акції — народні протикомуністичні фронти — такий фронт повстав уже в Чехословаччині й Ірляндії.

В день Христа Царя відбулася в Ірляндії величава, народня протикомуністична маніфестація. — Около 200,000 людей взяло участь в ній. У Франції народня організація бувших жовнірів світової війни, що числить 900,000 членів видала відозву, в якій взивається всі товариства, що борються з комунізмом, до спільної протикомуністичної акції.

До того самого кличе голяндців спільний пастирський лист, виданий їхнім епископатом.

Католицький Жіночий Союз в Англії започаткував уже під проводом свойого епископату круціяту молитов, щоб віддалити небезпеку комунізму.

В тій самій ціллі Брацтво Українців Католиків Канади уладило в Вінніпегу великі й небувалі протикомуністичні віча. Ці протикомуністичні українські здвиги у Вінніпегу порушили навіть англійські круги. Наслідком цього прийшло до англійсько-українських взаємин і співпраці проти комунізму.

Против цього зорганізованого наступаючого спротиву католиків, безбожники й комуністи зміняють свою тактику. Поручають своїм заушникам не атакувати отверто релігії, але при помочі розбиття, роєднання католиків. В тій ціли використовують сучасну матеріяльну скруту й голосять при кожній нагоді вбогим і терплячим масам людства, що церковна єрархія та багаті християни свідомо держать їх у нужді, щоб використати їх.

В лютім 1937 р. має відбутися в Москві світовий зїзд безбожників та вільнодумців.

Діловий комітет цього зїзду начислює 29 членів. На цей зїзд з поодиноких 46. країв має прибути принайменше по 1600 відпоручників.

На цім зїзді радитимуть безбожники як скріпити протирелігійну пропаганду в світі.

Перед цією скріпленою та підступною тактикою комуністів, **одинокою нашою обороною** може бути омінення всяких угод, компромісів з ними та чуйна але й жертвенна праця, посвята в католицьких організаціях. Нині вже не можна бути невтральним! Безчинний католицизм є злочином! Або отверто й сміло підемо в житті за Христом, або хоч не хоч опинемося в рядах Його ворогів. Тому всі як один ставаймо в ряди Брацтва Українців Католиків Канади та творім спільний протикомуністичний фронт.

Бувший пастор — католицьким Епископом

Св. Отець іменував о. др. Генрика Поскітта епископом єпархії Лідз в Англії. Новоіменований достойник був англіканським пастором протягом 4-ох літ. Не маючи душевного спокою, постановив докладно запізнатися з наукою й діяльністю католицької Церкви. Вислідом цієї праці було його навернення й приступлення до католицької Церкви в 1915 р.

Розкаяння безбожника

Іспанські національні війська взяли в полон одного з провідників комуністичного війська, убійника Преосвященного Eustaquio Nieto, епископа єпархії Signenza. Мучений викидами совісти, признався добровільно до вчиненого морду. Заявив именно, що він був головним убійником того епископа. Признався теж, що разом з кількома комуністами волочив епископа вулицями Мадриту за це, що давніше був він пароxом аристократичної дільниці в Мадриті. Засуджений на розтріл, просив злочинець о священика.

Коли ж прийшов до нього військовий духовник, упав перед ним

на коліна й висповідався. Останні його слова були: "Милосердний Боже, прости мені страшний мій злочин."

Памятник Христового Серця в Вашинґтоні

В Злучених Державах Півн. Америки створено народній Комітет. Його ціллю є поставити памятник Пресв. Серця Христового на одній з площ Вашінґтону. До Комітету належать визначні одиниці держави, не вилучаючи теж і протестантів. Перед приступленням до праці згаданий Комітет видав відозву слідуючого змісту: "Поставлений в середмісті Вашинґтону памятник Христові, має заєдно пригадувати народові Америки й цілому світові, що нашу свободу доти заховаємо, доки останемо в ряді християнських народів."

Подяка за вислухані молитви

Елфрос, Саск. 9—11, 1936

Впр. о. Редактор Голосу Спасителя—

Я нище підписаний хочу зложити прилюдну подяку Господу Богу і Пречистій Діві Марії за виздоровлення моєї ноги з небезпечних і невилічимих ран. Тому чотири роки повикидало боляки на моїй лівій нозі понище коліна, і ті боляки набирали і гнили і з сего поробились великі рани і то мене страшно боліло. Я удавався до всяких дохторів, котрі мені нічого не могли помочи і казали, що се невилічиме, і грозило мені утратою ноги. Я стратив надію на лікарів земських а удався до лікарів небесних, і якраз де небезпека найбільша поміч Божа найблища. Сего року сусідна парохія Вішарт обходила 25-літний ювілей від її заложеня і з сеї нагоди о. Дмитро Гаврилюк давали чотири дневну місію і я на тій місії був через чотири дні, вислухав всіх наук о. місіонаря і при кінці висповідався і запричащався. Підчас послідної науки під місійним хрестом я сильно розплакався і просив Матір Божу Пречисту Діву Марію, так як о. місіонар поручили, як що кому бракує, нехай іде до стіп Марії а певно незаведеся, і щиро молив і справді Вона мені помогла так би сказати чудесним способом. Я набрав листя що був обмаєний місійний хрест і кинув в теплу воду і в тій воді з тим листям вимив ногу з тими ранами три рази і рани зачалися гоїтися і до одного тижня моя нога стала цілком здорова. Я працюю хоч мені вже 60 років. Тому я складаю прилюдну подяку Божественному Спасителеві Ісусові Христові і Пречистій Діві Марії. Нехай Їх Імя буде прославлене на віки.

Демян Пастирнак
з парохії Голар, Саскачеван

— o —

Високопреподобний Отче Місіонар!

Посилаю гроші за куплені значки на базар Йорктонський, а також жертву на Служби Божі.

Я дякую доброму Ісусові і Матінці Божій, що вислухали мою молитву і помогли мені перебути три тяжкі операції: на печінку, на жовч і на каміння. Всі були стратили надію, щоб я жила. Але Бог добрий поміг мені. По трох тижнях я прийшла до дому. Тепер ще лежу в ліжку, мене болить — терплю, але я весела, бо зі мною є Ісус і Божа Матінка. І хоч Бог дає мені терпіння, я дякую Богові за все. Моліться за мене.

А. Н.

Всечесніші Отці Місіонарі!

Нехай Ісус Христос і Мати Його благословлять Ваші труди. Най Ваше Боже слово розігріє озяблі, камінні серця, най пізнають вони, що зблудили і вернуть до Небесного Отця. З чистим серцем най витають Новонароджене Дитя Ісуса. З нами Бог!

Г.Г.

Минувшого року мій 14-літний син, Дмитро, вступив до Ювенату Отців Редемптористів в Йорктоні, але тому що був слабого здоровля, то по кількох місяцях науки лікар заказав йому вчитися, і він з плачем мусів вернути до дому. Тоді я удалася з молитвами до Пресвятої Родини і св. Димитрія, і пообіцювала 1 доляр на поширення "Голосу Спасителя," коби тільки мій син був здоровий. Господь Бог вислухав мою просьбу, і для поширення слави Божої я тепер то оголошую прилюдно. Хлопець знов вернув до Ювенату, є здоровий і гарно вчиться.

** ** **

Одної ночі, минувшого літа, на дворі дуже страшно виглядало і сильно гриміло так що здавалося, що за якийсь час буде град. Щоби Господь Бог охоронив збіжа на полі від граду; я таки тої ночи відмовила вервицю до Матери Божої. Також обіцяла дати 2 мішки зерна для Сестер і зложити прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісуса і Матінці Божій. Най буде прославлене Найсв. Серце Ісуса, най слава Матінки Божої шириться у цілім світі.

Павліна Б.

Вайтсенд

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Між сусідками

— То кажете, кумо, що ваші курки перестали нестися? А то чому?

— Бо я їх порізала.

— Як-же вам удався горох? Чи вродився гарний?

— Нічого собі, Богу дякувати. Кругленький, ніврокy, як звичайно.

Священик проповідав про терпіння. Кождий з нас має свій хрест, його повинен терпеливо нести.

По відправі вийшов священик з церкви і побачив як один чоловік взяв на плечі свою жінку і носиться з нею.

— Гей, Гавриїле, а що ви робите? Чи ваша жінка слаба чи що, що так її носите?

— Де там слаба, прошу єгомостя! Але мушу її носити, бо вона то мій найбільший хрест.

Учитель казав ученикам написати коротку задачу на тему "вода". Один 11-літний школяр якийсь час журився тим, що писати. Вкінци написав так:

"Вода це ясно-забарвлена мокра теч, яка стає чорна, коли в ній митися."

Пані: Чи ви думаєте, що дощ пошкодить скірці, що вкриває цей мій плащ?

Клєрк: Алеж пані, чи ви коли бачили, щоби скунка носила парасолю?

— Досить вже, перестаньте! — закликав гість з наїженим волоссям, сидячи на кріслі у фризиєра (барбера); — Чому оповідаєте мені так страшні історії?

— Перепрашаю, мій пане — виправдувався фризиєр — коли я таке оповідаю, волося стає дуба, і мені лекше стричи.

———=0=———

"Ваша жінка шаліє за вами, — каже норса — вона в шалі кликала і кричала за грішми."

— "В шалі? відповів чоловік — о ні! вона була тоді зовсім нормальна!"

БАЗАР! — БАЗАР!

На направу монастирської церкви Матери Божої Неустанної Помочи в Йорктоні устроюємо Великий Базар в суботу, неділю й понеділок: 20, 21 і 22 лютня 1937 року. Недавно тому ми вислали книжечки тікетів до наших знакомих, прихильників і приятелів. Будемо усильно просити всіх тих, що дістали книжечки, їх розпродати і тим способом причинитися до успіху базару. Сподіємося щирої помочи від всіх.

Просимо о ласкаві жертви на цей базар, чи то в грошах чи в річах, що підчас базару їх можна буде продати.

За всяку жертву будемо дуже вдячні і просити мемо Пречисту Діву Марію, Матір Неустанної Помочи, щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю.

Отці Редемптористи
в Йорктоні

Всяні жертви просимо слати на адресу:

REV. N. KOPIAKIWSKYJ CSSR.
UKRAINIAN CATHOLIC MISSION
YORKTON, SASK.

ЖЕРТВИ
НА ПОПРАВУ ЙОРКТОНСЬКОЇ ЦЕРКВИ
(дальше)

Парохія Калдер	$13.00
Парохія Шіго	9.65
Парохія св. Петра, Інсівтер	9.45
І. А. Лапута, Буфало	5.00
Т. Вендич, Монтреал	2.00
Олекса Ярема, Гемтремк	1.00
Марія Гаврилюк, Сейнт-Боніфас	1.00
Григорій Івасюк, Сейнт Мартін	1.00
Іван Гридовий, Гемтремк	.75

Жертви на розбудову монастирської церкви в Тернополі

А. Н. Чіта, Сіфтон	.50
М. Чіта, Сіфтон	.50
Андрій Овчар, Смутс	$1.00

БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА СЛУЖБИ БОЖОЇ

Служба Божа це та сама жертва яку Ісус Христос приніс на Хресті, з тою ріжницею що хрестна жертва була кровавою а жертва яку приносимо на Службі Божій є безкровна. Вартість її є однак та сама.

Якщоб так ти, брате, міг був бути присутним на горі Голгофті і на власні очи бачити умираючого Ісуса, з якою то побожністю ти бувби глядів на цю Жертву!

Ти маєш і тепер це саме щастя бути присутним на цій самій Жертві кождийраз що ти є на Службі Божій.

Жертва Служби Божої є установлена на це, щоби Богові віддавати честь, бо коли, руками священика, приносимо Йому в жертву Його власного Сина, ця Жертва приносить Йому більше слави чим колиб жертвував Йому життя усіх людий і ангелів разом.

Жертвою Служби Божої ми можемо надолужити Богові за наші гріхи і провини.

Жертвою Служби Божої можемо найкраще подякувати Богові за одержані від Нього дари і ласки.

Жертвою Служби Божої, вкінці, можемо найскорше випросити у Бога цего чого потребуємо. Служба Божа це найкраща просьба, найуспішніща молитва.

• •

Тому, якщо ви потребуєте якої ласки або помочі Божої; якщо хочете подякувати Богові за отримані ласки; якщо хочете помогти вашим дорогим померши, які може мучаться в чистилищи і чекають на ваші молитви,—то найміть Службу Божу, або у вашого отця пароха, або, прийміть до нас, на адресу:

THE UKRAINIAN CATHOLIC MISSION
Catherine St. ——o—— Yorkton, Sask.

Ваші Приятелі Любили Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

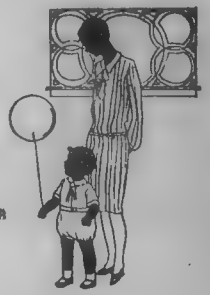

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 180. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

The 'CO-OP' is the FARMER'S CREAMERY
КУПУЄМО
ЯЙЦЯ - ДРІБ - СМЕТАНУ
Платимо Найвищі Ціни
Відсилайте все до нас для ЛІПШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
ПРОДАЄМО
"VELVET ICE CREAM"
Незабудьте купити "ВЕЛВЕТ" на Ваш Пікнік
SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES
YORKTON, SASK.

Basilian Fathers Nov37
Mundare, Alta.

ВЖЕ НА ВИЧЕРПАННЮ

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

НА - 1937 - РІК

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань

- 160 СТОРІН ДРУКУ -

ЦІНА .25 - - - ПОЧТОЮ .30

Хто замовляє 4 калєндарі або більше почту оплачуємо самі

Тим. що замовляють що найменше 25 калєндарів для розпродажі. даємо 25% опусту

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St., Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 2 Лютий, 1937

За позволенням духовних властий

ЩЕ Є КІЛЬКА ДЕСЯТОК КАЛЄНДАРЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1937 рік

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань.

— 160 сторін друку —

ЦІНА 25ц. — ПОЧТОЮ 30ц.

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK.

L. Burdeyny, Plumber

Plumbing, Hot Water Heating and Coil in the Furnace

All Work Guaranteed

PHONE 4907 — 226 AVE. F. SOUTH

SASKATOON — SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED

Yorkton, Sask.

20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.

Найлутші Ціни — Точна Вага — — Точне Тестовання — Не опізняємось з грейдованням

Ми Самі Оплачуємо Експрес.

Пришліть нам Вашу слідуючу висилку сметани.

CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.

"Кресент" айскрім — "Кресент" масло

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні. Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00; заграницею $1.25

Поодиноке число 10 центів

* * *

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25

Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION

CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Радуйся Царице Мати Милосердія — Великі Заслуги св. Отця Папи Пія XI. для Христової Церкви — Життя св. Герарда — Чи Біблія Спасає — Життєдайна Христова Кров — Серед "наших" червоних в Галичині — Біблійні Оповідання — Чудо—Диво — Гарний Рахунок — Збори Діяволів — Вона Простила — Віра і Наука — Про Будову Церкви — Про Основання Церкви — З Церкви і Світа —

КАЛЄНДАР НА ЛЮТИЙ, 1937

1—П Преп. Мак. Єгипетського
2—В †Преп. Евтимія Великого
3—С Преп. Мак. і М. Неофіта
4—Ч Ап. Тим. і М. Анастазія
5—П Нвящм. Клим. Анкир.
6—С Преп. Ксені
7—Н 31 по С. і С. Григ. Богосл
8—П Преп. Ксеноф. і дружин.
9—В †Перен. мощ. С. Йо. Зол.
10—С Преп. Єфрема Сирина
11—Ч Перн. мощ. Свщм. Ігнат.
12—П **Трйох Святителів**
13—С ММ. Безср. Кира і Йоана
14—Н 32 по С. о Закхею Лютий
15—П **Стрітення ГНІХ**
16—В Правед. Симеона і Анни
17—С Преп. Ізидора Пилусіод-
18—Ч Мц. Агафії
19—П Преп. Вукола
20—С ППреп. Партенія і Луки
21—Н **Мит. і Фарис. ВМ.** Теод.
22—П Відд. Стрітт. (М. Никиф)
23—В М. Харалампія
24—С СвщМ. Власія
25—Ч С. Мелетія
26—П Преп. Мартініяна
27—С Преп. Авксентія
28—Н **Блуд. Сина.** Ап. Описим

УСТАВ НА ЛЮТИЙ, 1937

7.—**Неділя 31 по Сошествію і †св. Григорія Богослова**:— Гл. 3. евангеліє утр. 3. На літ. троп. воскр. і Святого і конд. воскр. Слава: кондак Святого, І нині: Богородичен, Прокімен і Прич. воскр. і Святого; Ап. зач. 280 і 151, ев. Луки з. 93 і Йоана зачало 36.

12.—**Трйох Святителів**:— Всеночне. На утр. ев. Йоана зач. 36. На літ. Тропарі Святителів. Ап. зач. 335, ев. Матея з. 11.

14.—**Нед. 32 по Сош. о Закхею**:— Гл. 4. ев. утр. 4. На літ. ап. зач. 285, ев. Луки зачало 94.

15.—**Стрітення ГНІХ.**:— Всеночне. На літ. прилів до 3-го Антифона є "Молитвами Богородице. Спасе, спаси нас." Місто "Прийдіте поклонімся" береться, лиш в сам день Празника входнос. Ап. з. 316, ев. Луки зачало 7.

21.—**Нед. Митаря і Фарисея**:— Гл. 5, ев. утр. 5. На літ. Тропар воскр., Слава: кондак Митаря і І нині: Богородичен. Прок. і Прич. воскр. Ап. з. 296. ев. Луки зачало 89.

28.—**Нед. Блудного Сина**: —Глас 6, ев. утр. 6. На літ. Тропар воскр. Слава: кондак Блудного, І нині: Богородичен. Ап. зачало 135, ев. Луки зачало 79.

Ділимось з Шановними Читачами радісною новинкою, що Печатня Голосу Спасителя закупила нові черенки — більші й кращі як ті, якими дотепер друковано Голос. В цьому числі вже ними друковано "Життя св. Герарда." По можности будемо старатися в слідуючих числах друкувати всі статті цими черенками. Сподіємось, що Шановні Читачі будуть вповні вдоволені.

Адміністрація Голосу Спасителя

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 2 | Лист за Лютий | 1937

Радуйся Царице Мати Милосердія

Марія — Надія Грішників

По утворенні землі сотворив Господь ще два світила, одно більше, друге менше: (Бит. 1, 16) сонце для дня і місяць для ночі. Сонце — каже кардинал Гуго — було прообразом Ісуса Христа, котрого світло просвічує праведних, що живуть в дні божої благодати: місяць був символом Марії, котрої лучі блестять на очах грішників, що живуть в ночі гріха. Щож має чинити той, що впав в ніч гріха, питає Іннокент, коли ще є Марія, місяць для нещасного грішника? Коли він нещасний стратив світло сонця, бо відкинув ласку божу, най зверне свої очи на місяць, най просить Марію, а Вона його просвітить про його нещасливий стан: Вона дасть йому силу вийти з гріхів. Св. Методій запевняє що молитви Марії безнастанно виєднують навернення великого числа грішників.

Один з титулів Марії на підставі якого Церква заохочує нас спішити до цеї божественної Матери і якого воліють грішники є цей, про котрого часто згадується в богослуженнях именно "Прибіжище грішних." Колись були в Юдеї такі міста недоторкаємі, що як до них схоронився злочинець то оминала його заслужена кара. Нині вже нема таких місць а є тільки одно, котре називається Марія. ("преславная — так глаголаша о тебі граде божий") але з сею ріжницею, що ті старинні міста-схоронища не давали притулку всяким злочинцям і всякого рода проступкам, а Марія простягає свою ризу на всіх грішників і на всякого рода гріхи: треба тільки прибігати і скритися до того притулку. Я є прибіжищем для всіх взиваючих мене, каже наша Цариця устами св. Івана Дамаскина.

Вистарчить там схоронитися, а як ми вже вступим туди, непотрібно тоді навіть щось казати. Цим сильним місцем—

каже Альберт —є Марія установлена в благодати і в ласці, а схоронені тут мовчім, не маймо відваги просити прощення в Господа, Марія сама молитиме тоді і вступатись за нами. Не даром то кличе до нас один писатель: Втікайте Адаме й Ево і ви всі їхні діти. що образилисьте Бога: втікайте, кидайтеся в обійми сеї доброї Матери. Чиж ви не знаєте, що Вона одинокє схоронище і єдина надія грішних, як це її називає святий Августин.

В свою чергу і св. Ефрем промовляє до Неї: Ти є одиноким адвокатом грішників і тих, що нізвідки не мають помочі. Витай прибіжище і приют грішних. тільки в цім приюті знайдуть вони опіку і полекшу. Про це й Давид думав коли писав: "покри мя в тайні селенія своєго" (пс. 26, 5). Хтож є тим селенієм Бога як не Марія — як це її називає Герман. Селеніє, кивот утворений рукою божою і в нього сам Бог ввійшов, щоб довершити великі таїнства Відкуплення роду людського.

Св. Василій Великий каже, що Господь установив Марію наче той великий шпиталь (лічницю-больницю) куди приймається всяких хорих, бідних і безпомічних. А хтож має найбільше право бути принятим до лічниці як не найбільш потребуючі і найслабші?

Чим більш хто чується нужденним, без заслуг, покритим гріхами, тим більш має право закликати до Марії: Царице неба! Тиж лічниця бідних хорих, не відкидай мене бідніщого і слабшого від других. Я маю більше право від них бути принятим. Маріє! Я не знаю іншого притулку крім Тебе. Ти єдина моя надія. що підтримує моє довіре: Ти є одинока застуница у Ісуса Христа, до котрої всі удаються.

В обявленнях св. Бригіти Марію називається зорею, предтечею сонця на це. аби ми зрозуміли, що як тільки в якійсь грішній душі пробудиться набожність до Марії, це буде знаком певним, що Бог незадовго прийде наповнити її своїми ласками. Щоб оживити довіря грішників до Марії св. Бонавентура малює море розбурхане бурею. Грішники вже повипадали з корабля ласки. а викинди совісти кидають ними то сюди то туди. Страх Суду божої справедливости, без світла. без проводу, без потіхи.—падуть вони в розпуку. В тій скрайній хвилі Господь показує їм Марію, котру звичайно називають Звіздою моря. Він промовляє до них: Бідні грішники. не падіть в розпуку. зверніть свої очи на сю гарну звізду і оживіться довірем, бо Вона вас спасе від бурі і приведе вас до пристані спасення.

Св. Вернард також таке каже: Якщо не хочете втопитись підчас бурі, глядіть на Звізду, взивайте Марію. Вона є одиноким ратунком сих, що образили Бога, Вона є прпютом всіх спокушуваних чи обездолених. Ця Мати милосердя приймає і вислухує не лишень праведних але й грішних навіть най більш безнадійних. Коли Вона бачить, що вони її взивають і благають зі щирого серця, сейчас їм помагає, пригортає та виєднує прощення в свого Сина.

Вона не погорджує ніким, хочби-й яким негідним а своєї опіки не відмовляє нікому: Навпаки, потішає всіх, і ледвищо до Неї заговорили, а вже дістали поміч. Своєю солодиччу Вона часто притягає на службу Богові тих, що були від Бога най дальше і котрі вже застрягли в сні гріха так, що приготовані її посередництвом до приняття божої благодати вони стають гідними вічної слави. Бог обдарив сю найдорожчу свою дочку такою милосерністю і лагідністю, що нікому страх не може перешкодити просити її о заступництво. Не може ніяк пропасти на віки той, що є уважно і покірно набожним до Марії.

В св. Письмі Марії дано назву тервінту, аби всі грішники зрозуміли, що як тінь тервінту хоронить подорожних від соніч ної спеки так і тінь опіки Марії хоронить від жару гніву божого на грішників. Ісай жалувався на свої часи: Господи Ти слушно загнівався за наші гріхи і нема нікого, хтоб Твій гнів стримав. Це тому що тоді ще не було Марії — каже св. Бонавентура. А тепер як Бог загнівався на грішника то Марія хоронить його, перешкаджає свому Синови карати його і спасає його. Ніхто не може так, як Марія стримати меч гніву божого, щоб він не впав на грішника. Ришард каже, що перед Різдвом Марії Бог жалувався що нема нікого, хтоб стримував його десницю аж Марія прийшла на світ і мала силу Його успокоїти.

Св. Василій на підставі сього заохочує грішників кажучи: Не бійтесь ,тільки спішіть до Марії у всіх ваших потребах, кличте її на поміч бо така є воля Божа, щоб Вона всіх безпомічних спомагала. Ся Мати милосердя має таке бажання спасти грішників найбільш безнадійних, що сама йде їх шукати: як тільки признаються до Неї, Вона вже вміє знайти спосіб примирити їх з Богом.

ВЕЛИКІ ЗАСЛУГИ СВ ОТЦЯ ПАПИ ПІЯ XI ДЛЯ ХРИСТОВОЇ ЦЕРКВИ

В день Трьох Святителів, це є 12. лютого цього року минає 15 літ від хвилі коли св. Отець Папа Пій XI. став кермувати Христовим Кораблем - католицькою Церквою.

В часі пятнацятьлітнього свойого понтифікату дуже богато натрудився Він для святої Церкви. У цім часі видав понад 20 актуальних енцикліх-письм, в яких часто перестерігає ціле людство перед небезпеками, що йому грозять та вказує дорогу, що нею повинно воно йти.

В часі свойого понтифікату заключив 17 конкордатів-угод з різними державами. За Його правління св. Церквою повстало в місійних округах різних частей світу около 100 нових префектур і 80 вікаріятів апостольських.

Журячись спасенням душ виголосив св. Отець много промов-бесід при найрізнородніших нагодах. Він перший започаткував велике й спасенне діло нинішнього часу: КАТОЛИЦЬКУ АКЦІЮ. А своїми заохотами причинився до великого розвою католицької преси. Докази цього дала минулорічна світова Виставa Католицької Преси в Ватикані.

За час славного свойого понтифікату виявив Папа Пій XI. богато зрозуміння, щирої прихильности та батьківської печалівости для всего нашого українського народу загалом, а передовсім для нас українців-католиків.

Від кількох тижнів поважно захорів св. Отець. Частинний параліж, звапнення артерій в лівій нозі та слабий обіг крови спричинили Йому великі болі. Та Христовий Намісник, на взір Божественного Спасителя, терпить спокійно й рівночасно просить усіх вірних, щоб молилися до Всевишнього, щоб Він поміг Йому дальше виконувати свої обовязки Голови Церкви.

Тому з нагоди Його пятнацятьлітнього кермування св. Церквою виявім Його Святости Пієві XI. нашу синівську вдячність і привязання! Піддаваймося радо під Його пастирський провід! Не вагаймося боронити. Його авторитету та просім кожного дня, щоб Всевишній скріпив сили 79 літнього старця та поміг Йому ще довго якнайкраще правити католицькою Церквою.

Наука і Віра

Найславніший фізик-винахідник останніх часів є **Тома Альва Едісон** (1847—1931). Умер перед кількома роками. Йому завдячуємо між іншими винаходами винахід фонографу і грамофону, а передусім винахід електричної жарівки. Раз вийшов він на вежу Айфля в Парижі, а вписуючи там своє імя до золотої книги, написав ось такі слова:

"Панові Айфлеві, інжінірові, відажному будівничому величезного і особливого архитвору новочасної інжінірської штуки слова ті посвячує чоловік, що має найвищу пошану і подив для всіх будівничих, а передусім для найбільшого з них — для Бога."

Подібно як Едісон, так всі найславніші природники мають той подив і пошану для Бога, що є Творцем і початком природи, яку вони розсліджують, — що є Творцем і початком законів, що кермують тою природою.

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Герарда

Розділ VII.

Апостол Словом і Ділом

"Хто вірить в мене, діла, що я творю, і він творитиме, і більші від них творитиме." (Йоан. 14. ст. 12.).

Найпершим обовязком братчиків у нашім Згромадженню це заниматися ручною працею й послугами, які їм є приписані, або які їм припоручать їхні настоятелі, щоб в той спосіб наслідувати укрите життя Ісуса в Назареті. Вони не беруть безпосередної участи в місійній праці, як це роблять члени, що є священиками. Що більше, правило забороняє їм мати зносини з людьми світськими, хиба що цего вимагає яка потреба або обовязок. Їхне життя має бути віддалене від світа, щоби так в тихости й укриттю жити лиш для Бога. Мимо того вони беруть велику участь в спасенню душ в цей спосіб, що в цім наміренню жертвують свої молитви, працї й терпіння.

Герард, однак, мав під тим зглядом більше свободи, чим інші братчики. Його надзвичайна святість, особливіші ласки й дари Божі, за поміччю яких мав великий вплив на грішників. Його проникливий зір, що давав йому бачити найскритші тайни людських душ, це все було ознакою його особлившого покликання. Настоятелі мали до нього повне довіря, тому й не боронили йому приставати зі світськими людьми, коли ходило о більшу славу Божу. А він, знова, не одну душу вирвав з власти дівола та справив на дорогу спасіння.

Коли він знаходився перед яким закаменілим грішником, то чого то він вже не робив, щоб лиш навернути його і навести на дорогу чесноти! І ганив його, і заклинав, і прохав та молив, а якщо це не помагало, то падав перед ним на коліна й зі сльозами в очах благав його покинути гріх. Нераз навіть просив Бога, щоб зділав яке чудо, щоби лиш в той спосіб позискати погибаючу душу. Це ознака людини, що знає вартість душі.

В монастирі v Делічето був осібний так званий. рекольекційний дім. До нього приїзджали, час від часу, духовні і світські особи, щоби там, під проводом одного з

отців відбути рекольекції.

Одного разу прибув до монастиря на такі вправи духовні оден молодець радше для ока людського чим в чистім намірі. Слухав він проповідей отця місіонаря, як і інші, що відбували ці рекольекції разом з ним, але о поправі життя ані не думав, а про добре відбуту сповідь йому було байдуже. Злий дух так був запанував його душею, що він не мав на стілько відваги, щоб вирватись з його оков. Зближався кінець рекольекцій. Приступали інші до святої сповіди — приступив і він. Але й тут не мав сили побороти покусу діявольську: не посмів визнати перед сповідником усі свої гріхи і в цей спосіб поповнив святокрадську сповідь.

Слідуючого дня усі приступали до загального святого Причастя. Коли набизився час, щоби приступити до Господньої Трапези, входить до церкви Герард та йде впрост до нашого молодця. Кличе його на бік та виявляє йому той великий гріх, який він намірив поповнити. Молодець немало злякався і побачив ясно якого святорадства він допустився. Ласка Божа не була даремна. Сейчас, перенятий щирим жалем, побіг до сповіди та визнав щиро усі свої гріхи. Опісля, увесь в радости, закликав перед усіми людьми: "Я встидався визнати перед священиком мої тяжкі гріхи, та за це Герард мені їх виявив. Тепер я хочу визнати їх перед усіми людьми." І без сумніву бувби це зробив прилюдно, але оден з отців, почувши не, заборонив йому. Від тої хвилі цей молодець геть чисто змінив своє дотеперішне життя.

Можна собі, однак, уявити лють діявола, якому вирвалась з рук така гарна добич. На кождому кроці він старався шкодити Герардові, але святий братчик все відносив над ним світлу побіду.

Отець Таннoя, перший житєписець Герарда і наочний свідок його праведного життя й численних чудів, оповідає ще й про іншу подію, яка мала місце в рекольекційнім домі в Делічето в тімже часі. Оден визначний священик робив там свої рекольекції. Підчас тих вправ духовник діявол всіми способами старався замотати його в свої сіти, кидаючи його в розпуку. Перед його очима безвпинно стояли численні й тяжкі гріхи його минулого життя. Нещасний священик вже був геть чисто стратив надію, чи Господь простить йому їх, тож постановив був, підчас

тої душевної борби, покинути реколекції й вернути домів. Якраз надходить тоді Герард, глянув на засумованого священика й сейчас пізнав в чім річ. Сумний стан бідної душі був йому тоді обявлений. Зворушений співчуттям й любовю приступив до священика й сказав: "Що з вами діється? Проженіть геть з вашої душі нечистого духа. Ці гадки, які тепер вас непокоять, походять не звідки инде як з пекла. Поборіть їх і не тратьте надії. Бог і Пречиста Діва будуть тоді зобовязані вам помогти." Священик немало зтішався тим, що його тайні гадки й покуси зістали відкриті. Сейчас, однак, ціла та внутрішна борба опустила його і він спокійно докінчив свої реколєкції.

Від тої хвилі Герард був ще більше на осторожности. Бувало приїде хто до Делічето на духовні вправи, то він вже ходить коло нього, наглядає та сторожить, щоб часом діявол йому не пошкодив. Тих, знова, що відбували ці вправи лиш про людське око, щоб похвалитись перед іншими своєю побожністю, приводив до правдивої покути й поправи життя.

У пякидонській епархії був оден публичний грішник, що своїм злим життям давав велике згіршення. Епископ мав право таких карати, а навіть геть прогнати зі своєї епархії. Пякидонський епископ хотів радше, щоб він поправився й навернувся, тому післав його до нашого монастиря у Делічето, щоб там, під проводом отців, відбув духовні вправи. На зверх поводився він досить примірно і побожно. Усе це було, з його сторони, лиш удавання. Він лиш хотів, щоб всі думали, що він поправився, щоб міг повернути домів і там продовжати своє гіршаче життя.

Коли наспів кінець духовних вправ він приступив до святої Сповіди але не відбув її щиро. Сам він опісля признався, що затаїв перед сповідником більшу часть гріхів. Сповідникові обіцяв поправу свойого життя ,але й це робив лиш устами. Слідуючого дня мав приступити до святого Причастя. Раненько Герард здибав його, як він йшов до церкви. "Куди йдеш?" питає його. — "До церкви, до святого Причастя," відповідає закаменілий грішник. — "До святого Причастя?" — скрикнув гнівно Герард. "Як ти смієш приступати до Трапези Господньої з такими гріхами? Ось гріхи, яких ти допустився, а яких не визнав на сповіді." І почав йому вичисляти усі гріхи,

які він затаїв перед сповідником.— "Іди, каже, іди сейчас та висповідайся з цих гріхів, якщо не хочеш, щоб земля під тобою розступилась." Переляканий грішник аж тоді спізнав свій блуд і сейчас щиро висповідався. По реколєкціях він з чистою совістю повернув домів.

Але діявол не хотів так легко випустити зі своїх сітий цю жертву. Він так його напастував своїми спокусами, що нещасний, по якомусь часі, знова попав у давні гріхи. Цим разом, за порадою епископа, знова опинився в Делічето, щоб відбути духовні вправи.

Як лиш Герард побачив його, зараз запитав його, як він мається, та чи не піддавсь давній спокусі. Цей впевняв його що ні. Святий пізнав, однак, відразу пожалування гідний стан його душі, то, щоб навернути його й раз на все вирвати його з під власти діявола, взяв хрест у руки й так до нього промовив: "Ти кажеш, що з тобою всьо в порядку? Смієш ще мене впевняти, що ти не попав у цей гріх! Ти не пякаєшся так страшно ображати твойого Бога? Глянь, хто завдав Ісусові ці рани, як не ти! Хто винен, як не ти, що з ран цих точиться Пресвята Його Кров?".... І ось чудо! У тій хвилі рани роспяття отворились, а з них потекла струями свіжа кров! Нещасний грішник, більш мертвий чим живий, тремтів з переляку й не знав, що з ним діється. — "І щож злого зробив тобі Бог, що ти так тяжко Його зневажаєш?" говорив дальше Герард. "Ци ти смієш так насміватися з Нього? Знай, що Він є добрий, але й справедливий, що за гріхи тяжко карає. Знає, що як так будеш дальше жити, то не уйдеш кари. Глянь, що тебе чекає".... В тій хвилі зявився в кімнаті діявол в страшному й переражаючому виді і кинувся на нещасного грішника, але Герард знаком святого хреста прогнав його. Цей перелякався, що не гаючи й хвилини, побіг до одного з отців, щиро висповідався та видержав в добрім аж до кінця свойого життя. На смертній постелі він з вдячности згадував цю велику ласку свойого навернення, якої дізнав від Господа за посередництвом Герарда.

(Дальше буде)

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

Історія деяких релігійних сект.

Коли ми розглянули повисші уступи й уважно над ними застановлялися, належить ще застановитися над історією деяких релігійних сект, щоби знати, коли та хто їх організував.

Релігійних сект є дуже богато. В Злучених Державах нараховують аж 1005 ріжних релігійних сект, в Канаді 157. Поодиноко всіх їх перечислювати немаємо найменьшої причини. Згадаємо лише про тих, яких агенти вештаються поміж українцями, щоби їх перетягнути до своїх сект. Також небудемо розбирати їх справи віри, бо се забралоби дуже богато часу; і також для нас ті ріжниці не потрібні.

Згадаємо коротко, що в сущности сектантські справи віри майже ті самі. Засад не мають, а через се немають усталених поглядів на самих себе і на свою віру, яку визнають. Иноді визнають св. Тайни, то знова усувають; одні їх члени виконують св. Тайни, инші висмівають і роблять натиск на те, що спасення залежить від їх серця і добрих діл, яких часто немають.

Колиби навіть виконували всі сім св. Тайн нового Завіта, хрещення, миропомазання, причастіє, покуту, священство, супружество (шлюб), і єлеєм помазання; а далі, колиби навіть вірили в св. образи, святкували свята, правили Служби Божі та інші відправи, — то через те що їх пастори немають апостольського наслідства, виконані ними тайни булиби ніщо инше як святотатство, себто крадіж святих річей, які передані для виконання лише св. Католицькій Церкві через св. Апостола Петра. Отже лиш там дійсна і правдива Церква, де св. Петро і його наслідники Папи Римські.

До релігійних сект належать також новоправославні, або свистуни, бо вони також непосідають апостольського наслідства. Хоч деякі богослуження взорують на наші греко-католицькі, однак ті їх богослуження не легальні, неправильні. Про них, а також старо-православних, себто схизматиків згодом появиться обширна розвідка, яка висвітлить їх нелегальність і збочення.

Ось історія сект, яких агенти увихаються поміж українців:

Англікани.

Англікани, або Church of England, секта появилася в Англії в XVI століттю. Заложив її англійський король Генрик VIII. Причина заложення полягала в тім, що король хотів, щоби Папа Клемент VII дав йому розвід з його шлюбною жінкою Катериною Арагонською, бо він хотів оженитися з двірською служницею Анною Беліон, з якою жив, як з жінкою. Папа розводу не дав, а через се король зірвав з католицькою церквою, якому до помочи стали деякі епископи і священики, що боялися переслідування.

Секта виконує свої богослуження на взірець римо-католицький, однак ті богослуження нелегальні. Поминувши ту причину, що самий підклад заложення секти романтичний та не моральний, — секта не має апостольського наслідства, бо більше чим сто років англіканські епископи невживали при висвяченю своїх наслідників тих самих слів, що повинні. Кромі того 1559 року номінований епископ, який ще сам небув епископом, Віліям Барлов, висвятив на епископа Матея Паркера. Сим шляхом заснітилася в англіканів апостольська сукцесія.

Секта в Канаді числить около півтора міліона вірних. Секта залицяється до Українців, особливо в східній Канаді, де в Таролвуд, в Онтарії притягнули до себе українську громаду. На зїзді в Кінсінгтон, в Онтарії, що відбувся 18 вересня 1927 року духовний А. Є. Кузьмис з Давфину, в Манітобі вніс внесок, який був принятий, щоби за всяку ціну дістатися в українські гурти і їх перетягати до англіканської секти.

Пресвітерани:

Секта появилася в XVI. століттю в Шкоції, заложив її Скочман Іван Нокс, подібна до кальвінської і лютеранської. В Канаді числить понад міліон вірних. Між українцями працює від початків нашої еміграції, якої модератором був Іван Бодрук, а по нім Зигмунд Бичинський.

Методисти:

Секта появилася 1729 року в Англії між студентами в Оксфорді. Її заложив студент Іван Везлей і Григорій Вайтфілд. Своїм складом дуже подібні до презвітеріянської. В Канаді числить около півтора міліона вірних. Між українцями поширив її модератор Михайло Белігай між 1910 і 1920 роками в Альберті. Року 1924 англійські презвітерани, методисти й конгрегаціоналісти злучилися разом в одну організацію, яку назвали Злучена Церква "United Church". Від тоді виступають під тою назвою серед Українців. Мають де що українських дезертирів в Едмонтоні, Канорі Саскачеван й инших оселях.

Баптисти.

Секта появилася в XVI століттю в Саксонії, яку видумав Штіб-

нер і Штарх. Звідти перенеслася до Росії й Англії та до инших країв. Вірні діляться на баптистів і анабаптистів, які в сущности ті самі. Одні і другі христять дорослих. Всіх баптистів буде в цілім світі около 500,000 вірних. Сильно влазливі, часто з хати грекокатолики мусять їх пасторів мітлою виганяти, бо инакше не вступляться. В Канаді започаткував баптистську організацію серед Українців Николай Кривецький, галичан, в Толстой, Манітобі 1900 року. Всіх українських баптистів в Канаді буде около 1000 родин.

(Дальше буде).

Життєдайна Христова Кров

В недалекій віддалі побережжя Норвегії страшна буря заскочила корабель. Довго опирався він розбурханим филям, аж вкінці розбився о підводні скали. Прибережні мешканці безрадно гляділи на надлюдські його змагання, бо через цілий тиждень і мови не було, щоб прийти йому з поміччю. Восьмого дня притихла буря й моряки виплили на море, щоб помогти розбитому кораблеві. Нажаль не було вже кого рятувати! Морська пропасть усіх поглотила. Лиш на вивисшеній скалі доглянули моряки лежачу жінку з дитиною. Мати віддала вже Богові духа, а дитина ще жила! Лежала при грудях матери й ссала кров, що з неї стікала. По розбитті корабля, буревій викинув на цю скалу матір з дитиною. Вратованим від моря заглянуло в очі нове страхіття: голодова смерть! Коли під кінець восьмого дня спостерегла мати, що останні хвилі туземного її життя зближаються, не забула про дитину в тім гіркім положенні. Любов матери є геройська! Остриим каменем пробила собі груди, щоб власною кровю кормити дитину та вратувати її від загибелі доки не успокоїться море й поміч не прийде. Колиж вона наспіла, тіло матери було ще тепле.

Людське життя порівнують до розбурханого моря. Нищать вітри, посеред дороги причаюють підступно вкриті каменюки і душі загрожує голодова смерть: та ось Ісус отвирає своє Серце й власною Кров'ю кормить та скріпляє нас у кожній боротьбі. У цім криється глибоке значіння й вартість святого Причастя для душ, що борються з бурями покус.

Нажаль, многі з христіян не розуміють як слід того неоціненого факту святого Причастя. В їхніх очах Воно є додатком до святої Сповіди, останнім її завершенням; хоч в дійсности святе Причастя є зовсім чимсь иншим.

У святому Причасті одержуємо передовсім силу. До чого ж потребуємо цієї сили? До великих змагань, до завзятих боротьб нашої душі. Боротьба, це нерозлучна доля чоловіка на землі. Постійна боротьба точиться, кипить у нас. Хто ж з нас не досвідчив цієї великої трагедії людського життя: Бачимо Добро, хочемо його, а мимо того до злого склонна природа тягне до упадку!

Одною з найбільших журб воєнного вожда, це вижившення війська. Неможливо побідити неприятеля з виголоднілим військом. Тому хотів би я усвідомити Тебе, дорогий приятелю, що в Найсвятішій Евхаристії криється для Тебе сила до геройського життя, криється для Тебе джерело побіди!

Пресвята Тайна Евхаристії, це Тайна побіди!

Читав і чув ти яким способом підчас світової війни здобули москалі найсильнішу українську твердиню в Східній Галичині: Перемишль? Попросто голодом. Даремно геройське військо зі запалом і посвятою боронило міста і нічого не поміг обложеним великий достаток гармат і стрілен, що їх вони мали і даремно окружали Перемишль сильні окопи, бетонові укріплення, даремно, — хороброму військові забракло харчів і зморене голодом мусіло піддатися.

Подібно неприятель здобуває сніжнобілу твердиню наших душ. У многих случаях голод і духовне ослаблення є причиною, що душа піддається покусі й упадає. Чи ж дивно це, що душа позбавлена життєдайного корму слабне на силах і не може опертись напастям покус?

А чи знаєш, що є найважнішим кормом душі? Послухай, що каже Ісус: "Я живий хліб, що зійшов з неба. Коли хто їсть цей хліб, житиме по віки, а Хліб, що Я дам, це Моє Тіло..." (Ів. 6, 51).

Чи хочеш поконати напасти покус, наклони своїх пристрастей? Не забудь ніколи вище наведених слів Христа Спасителя й не дозволь ніколи на це, щоб голодом ослаблені, завмерли сили Твоєї душі!

Перечитай з увагою аж надто ясну науку Ісуса Христа: "Коли не будете їсти Тіла Сина Чоловічого й не будете пити Його Крови, не будете мати життя в собі. Хто їсть моє тіло й пє мою Кров має життя вічне й Я воскрешу його в останній день.... Хто їсть цей Хліб, житиме по віки." (Ів. 6. 53—54,—58). О що за взнеслість криється в цих словах. А понад усе, які цінні обіцянки дає нам Христос у тих словах.

Коли Сарацени, щоб здобути скорше італійське містечко Ассиж, вдиралися на оборонні його мури, тоді свята Кляра, взявши в руки дарохранильницю, вийшла їм назустріч. З Найсвятіших Тайн либонь виходили якісь ясні лучі та перестрашували ворогів, що дра-

палися по мурах міста. Одні з них осліплені цими промінями спадали з мурів містечка, а інші з переляку втікали від нього й так Ассиж остав свобідним.

Кожна чиста душа є вибраною такою твердинею, є улюбленим Божим храмом. Коли злі склонности, неуладнані пристрасти разом з множеством покус сатани буряться під мурами твердині Твоєї душі, де шукатимеш помочі? Учімже іншім, як не у Найсвятішій Тайні Евхаристії!

За о. Т. Тотом — о. Р. Хомяк ЧНІ.

о. В. Породко, ЧНІ.

Серед „наших" червоних а Галичині

На наших західних окраїнах, недалеко від міста Коросна, серед чудової гірської околиці розложилося велике село Ванівка. Над бистрим, рвучим потічком, що вривається своїми спіненими хвилями в лісисті береги, красуються чепурні муровані й деревляні дімки наших Лемків, а з поміж зеленні садів, побіч старезного тисяч-літнього дуба, виринає висока баня прегарної просторої церкви.

До цього то села заїхали ми з початком жовтня 1936 р. вже в друге по десятьох літах, проповідати місію. Рідко коли лучалось нам стрінутися з такими труднощами як тут у Ванівці. Три дні і три ночі падав без перерви дощ, розмочуючи всі дороги й стежки. Люди, не зважаючи на слоту й зимно (по трохи вже і сніг падав) мокли цілими днями на полі й добували з болотнистої землі бульбу, бураки й ріпу, рятуючи їх перед морозом. Щоб серед таких обставин ходити на місію, треба було богато доброї волі й самопосвяти. А тут ще перед брамою церкви зустрічали побожних христіян місцеві мудрагелі — комуністи своїми простацькими кпинами і пролєтарськими дотепами. Бож Ванівка, це поступове село. Є тут вже від давна копальня нафти. А серед робітництва зараза соціялізму й комунізму поширюється дуже легко. Не дивно отже, що червоні поклонники Маркса, Лєніна і Сталіна не дуже то милим оком гляділи на клєрикальних чорноризників—місіонарів. Бачучи, що побожні Ванівчане, не зважаючи на їх проти-місійну аґітацію що раз численніше ходять на проповіді й приступають до сповіді та св. Причастя, товариші пробували уживати енерґічніших способів, щоб параліжувати місію; товклися на хорах, сходили підчас проповіді з голосним стукотом по деревляних сходах, блискали проповідникові в очі сильним рефлєктором, ставали гурмою під церквою та реготалися на ціле горло. Колиж і це не помагало, хапалися террору, кидаючи камінням на побожних прочан, що з сусідніх сіл приходили на місію.

Знаючи, що між ванівськими комуністами багато людей доброї волі, тільки ворожо настроєних до церкви, під впливом злої, большевизуючої преси, шукали ми нагоди, зайти з ними в розмову, щоб повалити їхні закиди проти католицької релігії.

Одного з перших місійних вечорів, коли молодший місіонар проповідав у церкві, побачив я великий гурт мабуть комсомолців, що покурюючи тютюн, стояли на дорозі, недалеко читальні.

Не надумуючись довго, підійшов я до них:

— Слухайте, панове, чому не йдете до церкви? Там саме проповідь зачалася.

Молодики привітали мене кпином:

— Нам не треба проповідей. Ми все знаємо!

— Ви все знаєте? Подивляю вашу мудрість. Бо мушу вам признатися, що я багато дечого не знаю. Всеж таки — думаю — не зашкодилоб вам послухати місійної науки в церкві.

— Чого підемо до церкви? Нам церква нічого не дає! — викрикували комуністи. — От десять літ тому була в нас місія. Тоді місіонарі також намовляли людей, щоб ходили на проповіді, казали обносити хрест. Та що з того? Чи наше життя поправилось? Ми як бідували так і далі бідуємо! Нащо та місія здалася?!

— Чи винна в тім місія, що ви бідуєте? Я певний, що богато з вас менше бідувалиб, якщо взялиб були собі до серця місіонарські слова тай не витрачували грошей на непотрібні речі, пр. на горівку. Там між вами — як я довідався — були такі, що заробляли в копальні по 300, 400 а то й по 900 зл. на місяць! Так щож? Майже всі ті гроші поплили на жаль до коршми, а ви нарікаєте на лиху долю. Якби так робітники були послухали місіонарів, з тих грошей могли наскладати гарну суму на чорну годину. Релігія, як бачите, добра, не тільки для душі але і для тіла людини.

— Ви маєте свою релігію, а ми свою! хвалилися пролєтарі.

— Як то, хибаж ви не такі греко-католики як ми? Хибаж у вас якась інша релігія?

Молодики хитро мовчали.

— Догадуюсь — додав я по хвилі — яка то ваша релігія. Мабуть та, що нею тепер любується большевія. Та будьте певні, що якби так ви переконалися на власній шкірі, який той большевицький, комуністичний рай за кордоном, ви зовсім інакше говорилиб.

— Там якраз всім дуже добре живеться.

— Спробуйте. Поїдьте, переконайтеся, а будете й десятому заказувати, щоб туди не пхався!

— Ми поїхалиб, та нема за що.

— Чому ні. Зложіться по золотому чи по два тай вишліть когось з поміж себе, щоб туди поїхав і переконався як там. А якщо живий звідтам поверне, якщо його не розстрілять чекісти, будете певні, що нікому з вас не порадить їхати до того большевицького пекла!

— А чомуж ви місіонарі не їдете туди? кепкували собі комунарі. — Там місія придаласяб більше як у нас.

— Виж знаєте чому не їдемо на большевію. Нас туди не пускають. Священиків там вимордовують.... Та покищо ми тут стараємося захоронити вас перед таким комуністичним пеклом як те, що його терплять наші браття-закордонці. Вірте мені, комунізм вам щастя не принесе!

(Дальше буде).

Біблійні Оповідання

(За о. Берте — о. Н. Копяківський ЧНІ).

Мойсей коло границь обіцяної землі.

Коли побідив Мойсей народи сусідуючі довкола ханаанської землі, зближився вкінці до границь обіцяної землі. Окружений громадою зі шістьсоттисяч войовників ,спинів своїх батьків, що бунтувалися колись і зістали похоронені у пустині. Прочуваючи, що зближається остання година, хотів він скріпити умову примирення між Ізраілем а його Господом. Сорокового року по виході з Єгипту, в перший день одинацятого місяця, на торжественнім зібранні народу переповів закон Синаю і історію сороклітньої блуканини по пустині. Через цілий місяць, кождого дня, пригадував торжественно на добродійства Божі, на Його великі чуда, на невірність народу, на кари якими Бог карав їх батьків, а вкінці на побіди, які віднесли вони в цих останніх часах над своїми ворогами. Пригадував також на певні предсказані побіди, які очікували їх в Палестині, коли остануть вірні Богові. Згадавши відтак на десять заповідей, які дав Єгова на горі Синай серед громів і лискавок, додав: "Так, люби Господа твого з цілого твого серця, з цілої твоєї душі і зі всіх твоїх сил. Ці слова і всі прикази Господні глибоко в память твою вбий, їх переповідай дітям твоїм, застановляйся над ними у твоїм домі, в дорозі серед подорожей твоїх, в ночі в перервах сну, рано по пробудженні. А вкінці, щоб ти їх мав завсіди перед очима, напиши їх на порозі і на дверах твого дому."

Знаючи їх наклін до ідолопоклонства, наставав сильно на той обовязок, щоб цілком не мішалися з чужими народами, а щоб нищили ідоли, які стрінуть на своїй дорозі, та щоб ніколи не радилися ворожбитів, ані фальшивих пророків.

А що нарід занепокоєний мав його штати, хто після нього буде обявляти Ізраілеві волю Єгови, то Мойсей, законодавець, задержався хвилину, око своє кинув в будуччину, а уста виголосили під натхненням ці торжественні слова:

"Одного дня Господь Бог ваш випровадить з посеред вашого народу і зпосеред ваших братів пророка як я. Його будете ви слухати. Під горою Хорив ви просили Бога, щоб Він сам до вас не говорив та щоб згасив огонь, що на цілім полі ширив смертельний страх: Він вислухав вашу молитву і до мене тоді сказав: "Я випроваджу зпосеред їх братів пророка подібного до тебе; я положу мої слова на його уста і він їм передасть всю мою волю. Горе тим, що не послухають слів, які він їм буде говорити в мойому імени, бо я пімщуся за зневагу."

Говорячи ці слова, Мойсей звернув свій погляд, наперід в далечину віків, на Великого Пророка, якого він був тільки прообразом. Він видів освободителя, що увільнить не тільки один нарід, але всі народи світа, від страшнішої неволі чим неволя єгипетська. Правдиве пасхальне ягня, Його Кров захоронила душі завсіди виставлені на удари ангела-губителя. Він також дав своїм дітям блукаючим в пустині цього світа закон примирення, щоб їх вести, — дав небесну манну, щоб їх кормити, — дав Кров свого серця щоб їх скріпити. Як Мойсей, посередник між Богом а виновними жидами, Він підніс свої руки до неба, щоб виблагати милосердя. Більше чим Мойсей, — Він вилічив рани з укушення пекольної гадюки, віддаючи себе самого на розпяття, щоб відпокутувати гріхи людей. Більше злучений, як Мойсей з Єговою, цей Великий Пророк був не лише Божим чоловіком: Він був Богочоловіком.

Це Христос.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Просимо всіх наших Передплатників, що відновляють свою передплату, щоби в листі долучували ЗАВСІДИ картку, яку одержують на цю ціль. Це нам улегчить роботу, а Вам знова дасть більшу запоруку, що не зайде ніяка помилка.

Чудо — Диво

(Святочне представлення в однім відслоні)

ЗМІСТ

Мати і дочка йдуть у чудотворне місце. Серед своєї тілесної сліпоти дочка не бачить навіть Божої Могучости і мало не попадає в розпуку. З того успосіблення користає кусситель, щоби сліпу злапати у свої сіти. Та сердечне благання віруючої матері отвирає дочці очі душі. Вона пізнає, що біль очищує і в Божих плянах має завдання, щоби визволити душу.

ОСОБИ:

Спаситель з хрестом на раменах
Страдальна Мати;
Матір
Її сліпа дочка
Куситель (у постаті ловця).
Сценерія: Скала в лісі з престолом і жерелом.

Ява перша

Мати і сліпа доненька

(Обі вони в дорозі на чудотворне місце, та ще далеко від нього).

Сліпа донька: Чи далека ще ця утяжлива дорога!? О, мамо, мої ноги вже слабнуть, а місце спасення ще ще далеко! — Ах, скажи! Чи сліпа я, чи можу надіятись, чи можу вірити, що на чорному небі мого життя засіяє сонце доброго неба лучами світла і спасення? (Стає, кріпляючись руки матері, говорить далі). Слухай!! Я чую, як там, далеко у воздусі, радісним співом потакують мені птахи! Довкола мене немов храм, ліс, лагідний шум ліса овіває мене, цілує солодким привітом. Мої ноги на осліп посуваються по землі, укритій мохом і легкий луч сонця десь листям пробивається, цілує моє мертве, сліпе око.... Та я, я не бачу нічого! — Так, я чую, тут велич Його Богосильного Творіння, що вдячно хилиться перед своїм Сотворителем [illegible] — Та я не можу Його видіти, і не хочу Його видіти, бож Він — полишив мене, щоб я серед веселого світу було найнещасливішим сотворінням. Там на горі в воздусі, тут мохом укрита земля, наді мною листя дерев, і ніжний подув лагідного вітерця, все те бачить, відчуває і розуміє Всемогучу силу свого Сотворителя! Але для мене у моїй сліпоті нема ранної зорі, нема ясного полудня,

нема вечера! — Все і все вічна ніч диким болем стискає моє серце! Ах, як хотілобся мені крикнути далеко, широко: "Боже, де Ти.... Боже, як жорстоко одираєш ти людську дитину зі своєї любови, зі свого світла! — Який Ти твердий! Щож я Тобі зробила?!..... (Плачучи падає на камінь при дорозі).

Мати: Доню! Ось тут на середині ліса є самітна святиня, що поміч і потіху може принести людям, що пригнітені болем! Ходи, ходім дальше! Вірмо, надіймося, що солодкий усміх Божого милосердя спічне і на Тобі і на твоїм страданню, бо Бог є Великий! Там, у тій святині, вже многі, горем прибиті людські діти, знайшли розраду Божої помочі милосердя. Ходи! Встань! — Недалека вже дорога і Божі ангели з висот неба вже приносять вість, що ми вислухані.

Сліпа дочка (з трудом): Чогож я можу надіятись від цього нужденного життя?! Чи може сонце своїм жаром пробити вічну темряву моєї сліпоти?! — Ні! Там, де ніч, там темрява, де мертво, там смерть! Ні чести, ні слави, ні воздуху, ні сонця, ні веселих, діточих забав не зазнала я в своїх молодих літах! (Пригортаючися до ніг своєї матері): Ах, мамо дорога! Я знаю, що ти любиш свою бідну, сліпу доню понад усе, хотя вона сліпа, та велике її горе й потребує твоєї любови! Не думай, що мої слова походять із твердого серця, вони родяться тільки з невимовного нещастя. Чому дала ти мені це життя повне страдань?! Дай, щоб я вмерла тут, під твоїми ногами! Тільки смерть може мене спасти! (Вибухає у гіркий плач).

Мати (з простою величчю): О, дитя! Там, у другому світі, високо над нашими головами, є Судя, що тисячним щастям нагороджає біль.

Дочка (з болем, не глумливо): На горі?! На горі! А чому вже не тут, тут на тій гарній землі, котру Сотворитель сотворив для чоловіка!? Чому не можу я тішитись життям тут на землі?! Хто знає, що є там на горі!

Мати (з рукою на голові донки): Божі постанови є безконечно мудрі! Дитино! Ходім побожно і з вірою дальше дорогою у ту святиню нас! Хай буде для тебе визволенням тота обітниця, що для других: Пригнітені, що будуть приходити до святині і зложать там свою печаль у ніг Божої Матері, знайдуть потіху!

Сліпа дочка (встаючи з трудом): Нехай! Я піду, буду вірити! О мамо, я піду, піду за тобою і твоєю вірою!

(Далі буде)

ГАРНИЙ РАХУНОК

На ложу смерти лежала одна побожна мати (вдова). Коло неї клячала вже старша донечка Марія й гірко плакала. Стан мами був дуже сумний, безнадійний. Лікарі вже стратили на ню надію тай від кількох днів її опустили.

Здижалася година смерти. Марія це добре бачила, тому серед гірких слів не хотіла пустити її зі своїх рук, обнимаючи й цілуючи її неначе пращалася в нею.

Нараз мама отворила очи й схиливши трохи голову промовила слабим, вмираючим голосом: "Дитино, чого так плачеш....; не забувай за мене, не забудь молитися за свою маму, а ще більше за свойого батька. Ти знаєш, що він не ходив до церкви, не слухав Служби Божої."

Були це її останні слова.....

Гірки були дні круглої сироти, Марії. Почувалася вона дуже опущеною, осамітненою. Здавалося, що ніхто не зможе її потішити. Цілими днями плакала Марія та тужила за своєю померлою Мамою. Одинокою її потіхою було, коли в неділю пішла до Церкви або на цвинтар і там помолилася на гробі своєї матери й тата. Там почувалася вона щасливійшою; здавалося її що розмовляє зі своєю мамою, що чує послідні слова: "Дитино, не забувай за мене, не забудь молитися за свою маму, а ще більше за свойого батька, ти знаєш що він не ходив до церкви, не слухав Служби Божої...."

І ось одного разу це в особливший спосіб її вразило, її діткнуло. Мама мої,— подумала собі, певно вже щасливі в небі, по тім трудящім життю, по тих довгих терпінях.

Але тато! Де він тепер? Хто знає чи в чистилищи не відпокутовує за опущені Служби Божі. Тай й мама мабуть памятала на це коли казала: молися передовсім за тата, ти знаєш що він не ходив на Службу Божу.

Думаючи це, вона якось прийшла до дому. Але ці гадки не сходили її з голови. Вкінці взяла папір і зачала писати й числити: Мій батько прожив 43 роки. Хотяй не був цілковитим безбожником, при кінці навіть висповідався й запричащався, та всеж таки від 31 року життя не ходив до церкви, не слухав Служби Божої. Це є протягом 12 літ, що він кождого року опустив до 70 Служб Божих. А разом не вислухав 840 Служб Божих. І тяжко зітхнула. О мій Боже, Ти певно змилосердишся над ним, наколи цей тяжкий довг я сама випокутую, наколи я замість нього вислухаю тепер ці всі Служби Божі. При тім пригадалося її, що душам в чистилищи ми можемо лише помочи, а передовсім Службою Божою.

Від того дня можна було бачити, як Марія що ранка спішила до церкви на Службу Божу. Часто приступала вона й до св. Причастя й це все за своїх родичів. В неділю і свято старалася вислухати навіть більше Служб Божих щоби тим способом скорше виповнити довг за тата. Так отже, майже через 3 роки, що ходила Марія з дня на день на Службу Божу, доки не вислухала Служб Божих, які батько занедбав.

І тоді, коли прийшла помолитися на гріб своїх дорогих родичів чула в своїй душі особливше щастя, особливший спокій, а з її серця мимо волі вирівалася молитва: О мій Боже, тепер я певна, що не лише мама, але й тато тішаться тепер вічним щастям. Дай Боже колись з ними там стрінутися, колись Тебе славити на віки Амінь.

Так то добрі й побожні діти люблять й слухають і памятають своїх родичів не лише тут на земли, але й по смерти....

ЗБОРИ ДІЯВОЛІВ

Одного разу люцифер скликав чергові зібрання ріжних чортів. Мала це бути спільна нарада про нові способи ловлення людей до діявольських сітей. От і попрохав о слово молодий чортик, що недавно лише почав свою практику між людьми, "я, каже він — всім людям говорю, що нема Бога й вічности, що нема ріжниці між гріхом а чеснотами; між добром а злом, і тому кождий може собі жити так, як йому подобається.

Сатана тільки покрутив рогатою головою.

— Це мало що поможе. Бо кожда людина чує в своїм серці голос, котрий говорить якраз противно. Тим то голосом навчена кожда людина знає, що існує Бог і вічність, що є ріжниця між добром і злом, що існує вічна кара. Ні! Цим способом богато ти не зробиш.

Тоді попрохав о слово инший, також ще не досить досвічений діявол.

"Я—говорив він—умовляю в людей, що все, про що вчить Церква, то є брехня, людська видумка, тому ж на щож її слухати?"

Чортяче товариство з задоволенням лише потакувало промовцеві. Але сатана тільки махнув рукою. — І твій спосіб, і твоя брехня до нічого. Церква стоїть мов скала. Дарма, що тільки століть всі її підкопують. Тому й дурень бачить, що Церква від Бога. А більшість людей відразу пізнає твою штучку, твою брехню.

Потім через якийсь час панувала мовчанка. Ніхто не зголошувався до слова. Нарешті піднісся старий й огидний діявол й сказав: "Пробував і я ріжними способами, збаламутити і опанувати людей і здається ніколи я не дійшов до ліпшого успіху, як ось тим способом: — Я, знаєте — не зачіпаю ні людської віри в Бога, ні

вічного життя." За те ввесь час стараюся вкорінити в них цю невинну думку: "На те все ще маєш богато часу, тому нині не суши собі тим голови." Люцифер аж підскочив з радости. От, це знаменитий винахід. Дійсно — найліпша й найбільша сітка на ловлення душ; є отсі коротенькі слова: — "Потім" — "Добре потім" — "ще маєш час."

("Христос Наша Сила")

"Вона Простила"

Архієпископ Ріян (Ryan) у своїй одній проповіди подає цей випадок:

"Підчас нашої горожанської війни в Америці дві Сестри Милосердя переходили разом улицями Бостону. Там їх зневажав якийсь злий чоловік, бо ненавидів він монашу одіж, що її носили. Сталося, що той чоловік пішов до війська. Був ранений в одній битві на ріці Місурі і перенесений до тимчасового шпиталю під опікою Сестер. Там дійсно дуже чемно опікувалися ним. Коли вже мав умирати, Сестра що доглядала його, просила його, щоб просив Бога о прощення за гріхи свого минувшого життя, та щоб приготовився на стрічу небесного Судді.

"Сестро" — відповів умираючий жовнір, — "я був злий чоловік, але є одно діло в моїм житті, що більше тяжить на мені, як всі інші. Я раз зневажав Сестер Згромадження, що так ласкаво тепер зі мною обходяться, хоч як я є хорий, то колиб ту була та сестра, що я зневажав, я упавби до її ніг, і просив би о прощення і тоді умерби спокійно."

"Вона вже вам простила," — відповіла Сестра, — "тоді як вас тут принесли, я пізнала вас по тім знаку на чолі, і я вже давно простила вам від серця."

"А длячого ви були більше ласкаві до мене, як до інших?" — запитав жовнір.

"Тому що ви так дуже мене зневажали і також задля Нього" — додала, цілуючи свій хрестик.

"Пішліть зараз по священика" — сказав умираючий жовнір. "Релігія, що додає такого мужества мусить бути від Бога."

Жовнір висповідався.

І священик і Сестра уклякнули разом, як душа умираючого жовніра переходила до Бога, якого Милосердя не має границь...

Про Будову Церков

12) ДЕ ВІДБУВАЛИСЯ БОГОСЛУЖЕННЯ СПОЧАТКУ? ЧАСІВ АПОСТОЛЬСЬКИХ?

Перші христіяни сходилися на молитву в приватних домах. Пізніше будували церкви, а що погани в часі переслідувань ті церкви нищили, тому вони копали підземні печери з хідниками, то є катакомби і там хоронили своїх мучеників а на їхніх гробах відправляли богослуження.

До тепер знайдено ті підземні церкви в Неаполі, в Сицилії в Азії, на Кримі а найчисленніщі відкопано недавно в Римі. Є їх там 12 і поховано в них около шість міліонів христіян

13) ЯК УКРАШУВАЛИ КАТАКОМБИ?

Їх украшувано ріжними образами зі Старого й Нового Завіта і деякі з них зберігалися до нині. На гробах знайдено ріжні символічні різьби, котрі представляли правди віри христіянської. Символи були такі Риба зображувала Ісуса Христа, якір—надію, човен — церкву, голуб — душу, оливна галузка — добрі діла й чесноти, пальма — побіду мучеників, трикутник — Пр. Тройцю, а в найбільшім уживанню і почитанню був знак св. Хреста.

14 ЯК БУЛИ УСТРОЄНІ КАТАКОМБИ?

Два стовпи з низькою перегородою переділювали таку підземну церковцю на дві части. Перед стовпами було місце для народу. З правого боку стояли мужчини а з лівого жінки. За перегородою містилися священики й співаки. Дальше був престіл з мощами мученика а довкола в стінах були викуті гроби накриті плитами, на яких вирізблене було імя вмершого.

15) ДОКИ ХРИСТІЯНИ УЖИВАЛИ КАТАКОМБ?

В катакомбах ховалися вони перед поганами около триста літ аж до того часу, коли римський цісар Константин Великий признав в р. 313 медіолянським едиктом повну свободу христіянській релігії а навіть зробив її державною і сам побудував много церков.

В історії церкви будовано церкви в ріжних стилях, залежно від обставин життя, поступу в техніці, від стремлінь національних культур і т.д. По черзі розвивалися ріжні стилі будови церков.

16 БАЗИЛІКОВИЙ СТИЛЬ

Базиліковий або старохристіянський стиль розвинувся передусім в Римі по взору будинків призначених на прилюдні (публичні) справи. Сі церкви мали вид довгого прямокут-

ника із заокругленням за престолом і були поділені колюмнами на нави. Вівтар був відділений від нави храму решіткою. По обох боках вівтаря були переділки на приноси для бідних і на церковну посуду. На престолі було півкругле склепіння оперте на чотирох стовпах а престіл і св. Тайни заслонювала занавіса, котру підчас Служби Божої відслонювано.

17) ВІЗАНТІЙСЬКИЙ СТИЛЬ

На рівнораменнім хресті стоїть будівля а на середині понад квадратом пересічи рамен спочиває на сильних стовпах величава баня у виді півкулі. Її окружають менші бані а на верху копул вистає хрест. Через притвор входиться до церкви, котра в середині прямо освітлена блеском золота по іконах та гарними украшеннями. Сей стиль є о много величнійщий від інших і він поширився в тих народів, котрі приняли грецький обряд.

18) РОМАНСЬКИЙ СТИЛЬ

Цей стиль витворився тоді, коли на західну Европу нападали Нормани і палили базилікові церкви з деревляними стелями. Тоді зачали стелі мурувати, склепити їх півкулисто на дуже грубих близько себе стоячих стінах так, що церква ставала твердинею. Пізніще завели перехресне склепіння а вікна прикрашували малюнками з барвистого скла (вітражі).

19) ГОТИЦЬКИЙ СТИЛЬ

Цей стиль в нарисі остав такий самий як романський але стіни ставлено тонші і богато вищі а в них подовгасті вікна. З сеї будови взносяться високо одна або більше стрімких, остроінчастих веж. Малярство украшувало довгі вікна а над входовими дверми ставили гарну скляну розету.

Інші західні стилі розвинулися в середніх віках як пр. РЕНЕСАНС (відродження), БАРОКО і РОКОКО а в новійших часах витворилися ще інші "модерні" стилі церковні.

20 УКРАЇНСЬКИЙ СТИЛЬ

Український стиль витворили наші мистці в нас на візантійських основах в злуці з прастарими формами нашого рідного будівництва. Кладений зруб є чотиро — або восьмикутний а на нім опирається дах у формі шатра. В половині дах є врізаний а на нім здвигається в гору менший зруб начеб другий поверх. Вище є ще один зруб і закінчується верхнім дахом, який так переходить в баню а ся кінчиться головкою у виді грушки. Сі українські церкви є пятибанні а часто мають сім, девять, а виїмково навіть тринадцять бань. Бані в українськім стилю мають форму грушки

Про Оснування Церкви

1) Школа і Церква

Школа є на се, щоб виховувати молодь на спосібних горожан краю — Церква є на то, щоб виховувати людей на спосібних горожан неба. Школа має директора учителів та учеників — Церква має свою голову—Папу, епископів і священиків та вірних христіян. В школі викладається ученикам якийсь предмет науки, уживається помічних средств як пр. таблиці, мап, і т.д. та примінюється средства карности для втримання порядку—в Церкві робиться так само.

2) Що то є Христова Церква?

Христова Церква се є видиме товариство всіх вірних христіян, котрі: а) визнають ту саму віру, що її учив Ісус Христос, б) приймають ті самі св. Тайни, що їх установив Христос і в) Папу римського узнають своїм видимим головою. Бо як кожда родина, громада чи держава має свого верховного начальника, так і св. Церква, се товариство вірних, що мешкають по цілому світі, мають свого начальника—Папу римського, що є осередком єдности й удержує лад.

3) Хто і як оснував Церкву?

Церкву оснував Ісус Христос так: а) Збирав довкола себе людей і голосив їм свою науку. Многі не приняли Його за Сина Божого а з тих, що увірили в Нього, Він вибрав собі помічників, 12 Апостолів. Вони бачили всі Його чуда, чули з Його уст Його Божу науку і з іншими учениками Христовими творили першу церковну громаду. б) Сим Апостолам передав Христос свою трояку власть, учительську, священичу і пастирську, то є власть учити, відправляти Службу Божу і подавати св. Тайни та управляти вірними. в) на своє місце установив Христос Петра видимим головою Церкви а сам остає її невидимим головою.

4) Якими словами передав Христос Апостолам свої власти?

а) Христос був першим учителем людей і єю власть їх навчити передав Апостолам словами: "Ідіть навчайте всі народи".. (Мат. 28 19). б) Своєю Кровавою Жертвою на хресті став Христос Найвищим священиком (первосвященником) і єю священичу власть передав Апостолам, коли на Тайні Вечері відправив першу Службу Божу і сказав до них: "Се чиніть на мою памятку"..... а пізніще сказав: "хрестячи їх в ім'я Отца і Сина і св. Духа".. в) Свою Церкву Христос називає царством Божим на землі а себе її Царем, котрого царство не є з цього світа і єю царську (пастирську) власть передав Апостолам словами: "навчаючи їх заховувати все, що Я приказав вам." Отже від тепер мали Апостоли в Його імени вірних судити,

карати та скріплять в богоугодним життю.

5) Котрими словами Христос установив Петра головою Церкви?

Вже своїм ограниченим розумом бачимо, що не може бути товариства без проводу, ні дому без підвалини, ні війська без вождя тому, хоч Свій троякий уряд поручив Христос всім Апостолам, тільки одного з них, Симона-Петра, установив Своїм видимим заступником в Церкві. Бо до Апостола Петра сказав Христос:" а) "Ти є Петро (скала) і на сій скалі Я збудую Мою Церкву" (Мат. 16. 18). Отже Церква є домом а Петро є Його підвалиною. б) "Дам тобі ключі царства небесного і що звяжеж на землі, буде звязане і на небі" (Мат. 16. 13). Отже, що Петро забороняє або приказує, те саме забороняє або приказує сам Бог. в) "Паси вівці Мої, паси ягнята Мої" (Ів. 21. 15). Отже Петра назначив Христос пастирем на лиш учеників, але й Апостолів.

6) Хто є невидимим головою Церкви?

Невидимим головою Церкви остає сам Христос бо сказав до Апостолів: "Се Я буду з вами по всі дні до кінця віків" (Мат. 28. 20). Апостоли мали повмирати тому сими словами Христос поручив св. Петрови і всім Апостолам поустановляти своїх наслідників, щоб Його троякий уряд продовжався в їхніх наслідниках до кінця світа.

7) Чи Апостоли виконали се поручення Ісуса Христа?

Коли 10-го дня по Вознесенню Ісуса Христа зійшов св. Дух на Апостолів, тоді вони просвічені Ним, розійшлися далеко по світі, слухаючи приказу: "ідіть навчайте". (Мат. 28. 19). Вони голосили всюди науку Христа, хрестили, приносили Безкровну Жертву і уділяли св. Тайни та давали вказівки для спасення душ. Так поставали численні християнські громади на Сході й на Заході, для котрих вони на своє місце висвячували епископів як своїх наслідників. Пр. Ап. Павло назначив Тимотея епископа Ефезу а Тита епископом на острові Крета і т.д.

8) Чи перші наслідники Апостолів дальше передали свою власть?

Так! По потребам перші епископи настановляли інших епископів. Пр. Ап. Павло писав до Тита: "Я оставив тебе в Криті, щоб ти настановив по містах епископів як і я тебе назначив." (Тит 1, 5). Деяким при посвяченню уділяли повну апостольську власть і сі звалися епископами: іншим уділяли лиш частину сеї власти і сі звалися священиками а ще з меншою властю звалися діяконами. Як се робили Апостоли так чинили й їхні наслідники, епископи і так ішло підчас 19. століть аж до нині. Троякий уряд Ісуса Христа при помочі св. Духа треватиме до кінця світа.

9) Чи Апостоли підчинялися Петрови як голові Церкви?

Так! Ап. Петро з волі Христа кермував Церквою як найвищий її Пастир аж до смерти. Він зарядив вибір Ап. Матія на місце зрадника Юди, на Зелені Свята він проповідав в імени всіх, він проводив Собором в Єрусалимі і оголосив його рішення. За цісаря Неро на жостокого гонителя Церкви Петро вмер мученичою смертю, около 68 р. Петро вмер але не вмерла з ним найвища власть у Церкві, бо начальна власть Петра перейшла на його наслідника, римського епископа, званого папою. Першим папою був Ліній, другим Клет, третим Климент іт.д. і всі прочі епископи уважали їх головами Церкви, в якій вони виконували найвищу власть.

10) Чи вірні підчинялися наслідникам Петра?

Історія Церкви доказує що так! Пр. коли повстав спір між христіянами в Коринті то вони звернулися по рішення не до найближчих епископів ні навіть до Ап. Івана, котрий тоді ще жив, але до віддаленого від них епископа Риму, Папи Климента, як до голови Церкви. Так само у спорі епископів Азії в справі Великодня Папа Віктор загрозив виключенням з Церкви тих, котрі йому не під порядкуються. Так від початку Церкви аж до нині мали Папи первенство над всіми епископами. Пр. Халкедонський Собор заявив: "Устами Льва (тодішного Папи) промовив Ап. Петро." Ся власть рядити Церквою переходить з одного Папи на другого і так буде завжди.

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Мученича Смерть Епископа-Редемпториста

Тяжкі часи настали для іспанського народу. Від кількох вже місяців братовбійча кров ллється в Іспанії. Комуністи палять церкви, монастирі і т.д. та мордують в страшний спосіб невинних людей. За святу віру геройською смертю вмирають іспанські вірні, монахині, монахи, священики та епископи.

До цих послідних зачисляється Преосвящений Ніканор Мутілоа, редемптористе. Народився 10-го січня 1874 р. По скінченні гімназійних наук вступив до Згромадження оо. Редемптористів. Дня 23-го березня 1901-ого року одержав св. Тайну Священства. Відтак протягом довгих літ був Протоігуменом іспанської провінції. Совісним захованням монашого правила та життям молитви будував своїх співбратів.

Дня 17. жовтня 1927 р. св. Отець іменував його апостольським адміністратором і помічником у місті Барбастро, в північно-східній Іспанії.

О його мученичій смерти, знаємо з уст наочних свідків: аргентинських питомців оо. Кляретинів, що перебували в Барбастро; яких навіть іспанські комуністи були увязнили, одначе пізніше як горожан чужої держави випустили на волю.

Вони ж, прибувши до Риму, росказали про події в Барбастро. Їхні оповідання, котрих вони були наочними свідками, помістив свойого часу ватиканський часопис: "Оссерваторе Романо." Ось що вони зізнали в Римі:

У місті Барбастро, що знаходиться в північно-східній Іспанії, перебував невеликий відділ жовнірів. З початком домашньої війни провідник цього відділу не був ще рішений. Коли ж спостеріг, що в сусідній Барсельоні й Лериді червоні запанували, заявився за комуністичним урядом, а навіть віддав свої сили до диспозиції Комуністичного Комітету в Барсельоні. Комітет цей частинно складався з уміркованих членів тому з початку принайменше не вславився діявольськими ділами. У Барбастро комуністи створили місцевий комітет в роді самоуправи, який підлягав Комуністичному Комітетові в Барсельоні.

Вже в перших днях революції зібралися великі маси людей з міста й околиць перед монастирем оо. Кляретинів в Барбастро й грозили смертю всім монахам. Одначе місцевий комітет не дозволив виконати тих грозьб. Місцевий комітет велів отцям і питомцям кляретинським перейти до колегії оо. Піярів. Впр. о. Евзебій Ферер Згромадження оо. Піярів, уроджений Барбастра, дарував місцевому комітетові свій дім і тим способом зєднав його собі. Преосвященому Мутіоа приказано теж перейти до дому оо. Піярів, одначе тільки на короткий час. В дійсности був він вже вязнем комуністів. Переживав разом з іншими непевні, трівожні дні.

Всі приготовлялися на смерть, якої кожної хвилі сподівалися.

Дня 2-го серпня розстріляно настоятеля оо. Кляретинів разом з двома отцями і одним Піяром. Дня 9. серпня прийшла черга на нашого епископа. Розстріляно його разом з іншими Кляретинами. На жаль не маємо інших новин про останні хвилі його мученичої смерти. Перед смертю передав одному з аргентинських питомців свій грудний епископський хрест, щоб його доручив св. Отцеві.

Дня 13. серпня розстріляли комуністи 20 кляретинських питомців-богословів. Лишилось ще 20 богословів, а між ними нововисвячений священик, котрого слідуючого дня стрінула така сама доля, як його товаришів. Аргентинські питомці, що були наочними свідками тих подій аж до 13. серпня, росказують:

"У вязниці всі молилися та сповідалися. При тім читали життя мучеників. Всі з великою радістю очікували смерти за Христа.

З вязниці випроваджувано мучеників на місце розстрілу. По дорозі співали й кликали вони: "Нехай живе Христос Цар." Радість цих мучеників, що йшли на смерть, була така велика, що один молодець велів задержати самохід, в котрім їхав і просив катів, щоб його за Христа розстріляно. Просьбу його сповнено.

Коли приведено засуджених на місце розстрілу, один з катів зловивши питомця за рясу, закричав: "З тої причини розстрілюємо вас" — а засуджені на смерть одноголосно відповіли: "З тої причини ми радо умираємо."

В інших теж місцях вимордовано духовенство. Разом з епископом з Барбастро розстріляли комуністи майже всіх священиків його епархії.

З тих фактів аж надто ясно бачимо чим є комуністи. Тут пояснення зайві.

Кров мучеників одначе надармо не проливається.

Страшним звірствам комуністів протиставлять іспанські католики такі великі діла посвяти та виявляють таке велике геройство в вірі, що в подив приводять ввесь світ.

450 священиків в одній Архієпархії замордовано

Апостольська Столиця подає, що іспанські збігці, прибувши до Риму з Толєда, росказують, що більше як 700 осіб між ними всіх священиків цього міста розстріляно. Із 550 священиків Толєдської архієпархії остало при житті 100 священиків. Архієпископську палату зовсім знищено. Все, що було цінне у ній забрано, а хто був живий в ній того убито.

300-ліття смерти Митрополита Руського

За благословенням Високопреосвященного Митрополита і Преосвящених Владик Галицької Церковної Провінції рішила Рада Богословського Наукового Товариства у Львові при участи наших Монаших Чинів, ОО. Василіян, ОО. Редемптористів і ОО. Студитів, започаткувати святочний обхід 300-ліття смерти нашого великого Подвижника св. Зєднення, митрополита Йосифа Венямина Рутського низкою викладів про 300-літню творчість католицької Церкви на українських землях та виставкою церковних книг і популярної та наукової теольоґічної літератури. Архиєрейське Богослуження відправлено в день празника Непорочного Зачаття дня 22 грудня 1936. в архикатедрі св. Юра. Виклади відбулися в трьох днях — 23, 24 і 25 грудня, 1936, в авлі Богословської Академії у Львові.

Помер святець в Канаді

Дня 6 січня, помер в Монтреалі в Канаді брат Андрій у віці 91 літ, основник молитовної каплиці св. Йосифа. До тієї каплиці зїзди-

лися літами вірні католики, шукаючи порятунку для свого здоровля. Богато із путників справді виздоровіли і це розпесло славу брата Андрія по цілій Америці.

Церковні кола рішили похоронити тіло брата Андрія у спеціяльнім гробівці на горі Мон-роял, де стоїть каплиця св. Йосифа. Побіч каплиці викінчили саме перед смертю брата Андрія величаву церкву коштом 4,000,000 долярів. Є це найкоштовніша церква у Канаді. Цю церкву збудував брат Андрій, зібравши на цю ціль гроші від вірних.

Брат Андрій був сиротою від 5-року життя, як безграмотний хлопець пішов на науку до шевця, навчився грамоти щойно в середнім віці своїх літ, з побожности пішов на услуги до церкви, опісля вступив до монастиря св. Хреста. Свою славу як чудесного лікаря мав уже, заки вступив у монастир.

Помер Василь Стефаник

Дня 6 грудня 1936 р. помер у Русові, повіт Снятин, великий український письменник Василь Стефаник, проживши 65 літ.

Ціле своє життя присвятив простолюддю, його радощам і горю. Його сміхові й сльозам. Його твердим змаганням за життя, за землю.

Дня 9. грудня, поховала Галицька Земля свого великого сина. Похорони відбулися в селі Русові, де вродився, жив, працював і помер В. Стефаник. В останню дорогу провожали його непроглядні маси довколичного селянства, що не зважаючи на розмоклі шляхи, зійшлись віддати поклін поетові мужицької долі. У похоронній від праві взяли участь чотири укр.-католицькі священики: парох Русова о. Дольний, о. Лупшінський із Стецеви, о. Гранківський з. Тучапі о. Пик з Будилова.

У своїм пращальнім слові від греко-католицької Церкви й від себе, всеч. о. Дольний сказав, що Василь Стефаник, всупереч загальній опінії ,все тактовно відносився до релігії й Церкви. Як ще був в силах, часто приходив до церкви.

Коли на Свят-Вечір приходили під його стріху колядники коляндувати — невимовна радість охоплювала його. Як дитина бігав по хаті. Цілою істотою слухав і слухав слів старих колядок. Як покінчили співати, сам виносив коляду на двір, та просив ще колядувати, щоб не рвалася славна українська традиція. Й сам, похожаючи по хаті, співав, що Христос Бог нам народився.

Зі смертю В. Стефаника не стало найбільшого письменника Галицької Землі. Від часу смерти Івана Франка, Стефаник був тим, на якого можна було вказати як на найдостойнішого представника европейського рівня української літератури.

ПАМЯТАЙТЕ! НЕ ЗАБУДЬТЕ!

В ДНЯХ 20 — 21 — 22 ЛЮТОГО 1937 р.

БАЗАР

на поправу Церкви Матери Божої Неустанної Помочи в Йорктоні, Саск.

Просимо усильно всіх тих, що дістали книжечки базарових значків, їх розпродати або самим купити і відтинки з розпроданих значків нам звернути, щоб дати нагоду виграти якусь нагороду тим, що купили значок. — Хто буде мати щастя виграти $50.00 — $20.00 — $10.00 і т.д. ? ? ? Оголосимо в слідуючім числі Голосу Спасителя на березень.

Отці Редемптористи
Йорктон, Саск.

Всякі жертви просимо слати на адресу:

REV. N. KOPIAKIWSKYJ CSSR.
UKRAINIAN CATHOLIC MISSION
YORKTON, SASK.

Жертви на поправу Йорктонської Церкви

(дальше)

Н. Н.	$10.00
Парохія Ілленво	$7.05
Демко Шалапай, Дітройт	$5.00
Кат. Геник, Дітройт	$1.50
Дм. Гиличця, Форт Сен	$1.00
М. Ч. Гемгремк	$1.00
А. Василишин, Вінніпег	$1.00

На монастирську церкву в Тернополі

Демко Шалапай, Дітройт	$5.00

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ

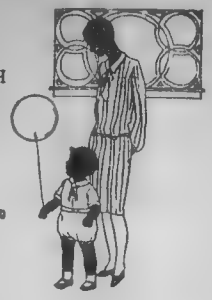

Позвольте Нам Зняти її

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографів

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 150. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

The 'CO-OP' is the FARMER'S CREAMERY
КУПУЄМО
ЯЙЦЯ - ДРІБ - СМЕТАНУ
Платимо Найвищі Ціни
Відсилайте все до нас для ЛІПШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
ПРОДАЄМО
"VELVET ICE CREAM"
Незабудьте купити "ВЕЛВЕТ" на Ваш Пікнік
SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES
YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 3 Березень, 1937

За позволенням духовних властий

ХТО ВИГРАВ?

Це число за березень висилаємо перед закінченням базару, тому в ньому нема ще висліду з базару. Хто виграв яку нагороду, помістимо в слідуючім числі за квітень. Вже тепер сердечно дякуємо всім тим, що були ласкаві закупити або розпродати базарові значки. Дякуємо шановним Добродіям за ласкаві жертви, що їх складають на поправу церкви Матери Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Дякуємо всім чесним парохіянам йорктонської церкви і приятелям та прихильникам нашим за ласкаві дарунки що їх жертвували на базар. За всякий труд, за всяку жертву нехай Господь у своїй ласкавости нагородить всіх стократно.

Отці Редемптористи
Йорктон, Саск.

Жертви на поправу Йорктонської Церкви
(далі)

Іван Музика, Сутерланд	$1.50
Михайло Сохан, Буфало	1.00
Йосиф Процюк, Гемтремк	1.00
Юрко Новак, Джерсей Сіті	1.00
Анастазія Сейко, Вініпег	1.00

CRESCENT CREAMERY LIMITED

Yorkton, Sask.

20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.

Найлутші Ціни — Точна Вага —
— Точне Тестовання —
Не опізняємось з грейдованням

Ми Самі Оплачуємо Експрес.

Пришліть нам Вашу слідуючу висилку сметани.
CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.

"Кресент" айскрім — "Кресент" масло

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.
Передплата на рік в Канаді $1.00; загранцею $1.25
Поодиноке число 10 центів

• •

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by The Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.
Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copies: 10 cents.

В справах що відносяться до редакції і Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адреса є от-ся:

The Redeemer's Voice

CATHERINE ST. Yorkton, Sask. CANADA

Адреса Отців Місіонарів є:

THE UKRAINIAN MISSION
CATHERINE STREET, YORKTON, SASK.

Перегляд

Радуйся Царице Мати Милосердя — Наука і Віра — Біблійні Оповідання — Серед "Наших" Червоних в Галичині — Плоди Служби Божої — Чудо - Диво — Чи Біблія Спасає — За Вітчину — Життя св. Ґерарда — Про Устрій Церкви — Обявлення про Еспанію — Розумний Василько — З Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА БЕРЕЗЕНЬ, 1937

1	П	ММ. Памфила, Валеп. і пр	17	С	Преп. Герасима
2	В	ВМ. Теодора Тирона	18	Ч	М Конона
3	С	С. Лва Папи	19	П	ММ. 42 муч. в Амморії
4	Ч	Ап. Архіппа	20	С	СвщМ. в Херсоні
5	П	Преп. Льва Катанського	21	Н	**Нед. 1 Посту**
6	С	Субота задушна	22	П	†ММ. Сорок Мучеників
7	Н	**Неділя Мясопустна**	23	В	М. Кодрата і друж. його
8	П	СвщМ. Полікарпа	24	С	С. Софрон Єрусалимського
9	В	†1 і 2 Обр. Гл. Й. Хрест.	25	Ч	Преп. Теофана
10	С	С. Тарасія	26	П	Перен. мощ. Преп. Никиф
11	Ч	С. Порфирія	27	С	Преп. Венедикта
12	П	Преп. Прокопія Декапол.	28	Н	**Нед. 2 Посту**
13	С	Преп. Василія	29	П	М Савина
14	Н	**Сиропустна.** ПМц. Евдок.	30	В	Преп. Алек. чолов. Божого
15	П	СвщМ. Теодота	31	С	С. Кирила Єрусалимського
16	В	М. Евтроп. і друж. його			

УСТАВ НА БЕРЕЗЕНЬ

6—**Субота Задушна:**— На літ.: Всьо за усопших. Ап. і Ев. дня і за усопших.

7—**Нед. Мясопустна:**— Гл. 7, Ев. утр. 7. На літ. троп. воскр., Слава: Кондак неділлі Мясопустної, І нині: Богородичен. Ап. зач. 140, ев. Матея зач. 106.

14—**Нед. Сиропустна:**— Гл. 8. еван. утр. 8. На літ.: Тропар воскр. Слава, І нині: Кондак неділлі Сиропустної, Ап. зач. 112. ев. Матея зачало 17.

21—**Нед. 1 Великого Посту:**— Глас 1. еванг. утр. 9. На Літургії Василія Великого: Тропар воскр., Образа, Слава. І нині: Кондак Тріоди. За достойн. "О тебі радується." Ап. зачало 329, еванг. Йоана зач. 5.

28—**Нед. 2 Великого Посту:**— Гл. 2, еванг. утр. 10. На літ. Василія Великого: Троп. воскр. Слава: Кондак Тріоди, І нині: Богородичен. Ап. зач. 304, Еванг. Марка зач. 7.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 3 — Лист за Березень — 1937

св. Альфонс

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

Марія — Надія Грішників

Ісаак захотів їсти дичину і за неї обіцяв Ісавови благословенство. Однак Ревека хотіла, щоб то благословенство дістав Яків тому казала йому привести дві козі і приправила їх до смаку Ісаакови. Св. Антонін каже, що Ревека була прообразом Марії, котра каже до ангелів: приведіть мені грішників (кози є символом їхнім) щоб я їх приправила (даючи їм жаль і постанову поправи) так, щоб стали приємні для Бога. Один писатель на це каже, що Марія вміє так присмажити сі кози, що вони будуть ще смачнішими від серни. Чиж Пр. Діва не обявила св. Бригіті, що нема в світі грішника Богом так зненавидженого, котрий не мігби за її посередництвом погодитися з Богом. Ця сама свята чула раз як Ісус Христос говорив до своєї Матери, що Він готов навіть самому люциперови простити якби сей гордий дух упокорився перед Нею. Та ніколи сей бунтар не упокориться так, щоб благав опіки в Марії. Це що не станеться ніколи зглядом демона, це осягнуть грішники, котрі взивають сю Матір милосердя.

Ковчег Ноя був фігурою Марії бо як ковчег приняв всіх звірят так і покров Марії розтягається на всіх грішників, котрих беззаконня і змислові гріхи уподібняють до звірят. Тільки та є ріжниця, що звірята вступивши до ковчега не змінили своєї природи: вовк зістав вовком, а тигр тигром. Тимчасом під опікою Марії вовк стає ягнятком,

а тигр голубом. Св. Гертруда бачила раз, як Марія розпростерла свою ризу а під ню збігалися звірята ріжного роду: леопарди, леви, медведі; вона бачила, що Пречиста Діва не лишень не відганяла їх але ще пригортала тай пестила. Свята тоді зрозуміла, що сі звірята представляли грішників нещасних, котрих Вона, як тільки просять Її о то, приймає з добротою і з любовю.

Слушно про те говорив св. Вернард до Пречистої Діви: Царице, Ти від жадного грішника не відвертаєшся зі жахом, хочби яким огидним і виродним він був, Ти прий маєш його, як він тебе о то просить: Ти не відказуєшся простягнути свою помічну руку, щоб витягнути його з пропасти розпуки. Благодарім і дякуймо вічно Господу за те, що створив Тебе найлюбіша мати як доброю і милою для нужденних грішників. Горе тому, хто не любить Тебе і котрий могучи удатися до Тебе не складає своє довірє в Тобі. Йде до пекла той, хто не взиває Марії: але хто пропав з тих, що кликали Її на поміч?

В св. Письмі читаємо, що Вооз позволив для Рути збирати колосся, що випало з рук женців. Св. Бонавентура додає так як Рут знайшла ласку в очах Вооза так Марія знайшла благодать в очах Бога і дістала позволення збирати колосся залишене женцями, то є євангельськими робітниками як місіонарі, проповідники, сповідники, котрих праці щоденно здобувають душі для Бога. Однак є бунтарі і вперті, і вони змушені їх лишити. Горе тим душам, що не даються зібрати солодиччу Марії. Вони пропащі і прокляті!

Навпаки щасливі, котрі спішать до сеї доброї Матері. Нема в світі грішника так нужденного, щоб Марія бридилась ним і відкинула його. О! най тільки взиває Її а Вона як добра Мати знатиме погодити його зі своїм Сином і виєднає йому прощення.

Слушно отжеж — найсолодша Царице — витає Тебе св. Іван Дамаскин надією безнадійних а св. Лаврент називає Тебе надією грішних, Св. Августин єдиною надією грішників, св. Ефрем найпевнішою пристанею потапаючих, додаючи навіть це, що Ти є опікункою осуджених і св. Вернард заохочує і найбільш безнадійних до надії та повний радости й ніжности до сеї любенької Матери він кличе: Владичице моя! якжеж не довіряти Тобі коли Ти помагаєш навіть безнадійним? Я не сумніваюся, що вистарчить прибічи до Тебе аби дістати то, о що проситься.

Хай і безнадійні надіються на Тебе.

Св. Антонін каже, що один грішник в неласці в Бога мав сон, що вже прийшов на Суд божий: демон його оскаржував а Марія боронила. Ворог його виставив проти нього таку масу кріхів, що на вазі божій вони далеко переважили всі його добрі діла. Що зробила тоді могуча заступниця? Вона поставила свою милу ручку на важку з добрими ділами і переважила її в користь свого слуги. Тим Вона показала, цим способом сьому грішникови, що як він змінить своє життя то Вона виєднає йому прощення. І справді почавши від сього видіння грішник змінив своє життя і навернувся.

МОЛИТВА

Мати святої любови, життя наше, прибіжище й надіє наша! Ти знаєш, що Твій Син Ісус Христос тільки сам є нашим заступником у свого Вітця небес. Він хотів, щоб і Ти старалася о Його боже милосердя для нас, і так установив, щоб Твої молитви помагали нам до спасення тай дав їм таку успішність, що вони дістають всьо то, о що просять. Я нужденний грішник звертаюсь до Тебе надіє нещасних. Надіюся моя Владичице спастися заслугами Ісуса Христа і Твоїм заступництвом. Я вірю в це а се моє довірє до Тебе є так велике, що якби моє вічне спасення було в моїх руках, то яб віддав його в Твої руки бо я більше довіряю Твому милосердю і Твоїй опіці чим своїм усім ділам. Мати моя й надіє моя! Не опускай мене так як я на це заслужив собі. Зглянься на мої немочи і змилуйся надомною, поможи мені і спаси мене. Я признаю це, що мої гріхи нераз замкнули двері до цих скарбів світла і помочи, що Ти виєднуєш мені від Господа. Але Твоє співчуття для нужденних і Твоя могучість у Бога перевисшають число моїх гріхів. Небо й земля знають про це добре, що не можуть пропасти ті, котрих Ти хорониш своїм святим покровом. Коли всі сотворіння мене забувають то Ти Пречиста Діво не забувай мене ніколи. Скажи Богу, що я Твій слуга, скажи, що Ти мене борониш і я буду спасенним. Маріє! Довіряю Тобі, в цій надії хочу жити і вмерти.

НАУКА І ВІРА

Андрій Маріян Ампер (1775—1836), славний учений французький фізик що досліджував електричну струю і відкрив магнетичні її властивости, жив разом в Парижі з приятелем своїм Фридрихом Озанамом; а тоді навістила місто Париж велика пошесть.

Ампер був ревний католик. Дуже боявся, щоб не вмер без сповіди. Бажав мати священика коло свого ложа в годині смертельної слабости. А тепер, підчас пошести, могліб трапитися, що пошесть моглаб його діткнути. Проте умовився з приятелем Озанамом, що мешкав в сусідній кімнаті:

"Колиб я припадково захорував в ночі, буду бити о стіну, що є між нами. Тоді ти без проволоки, не чекаючи на жадні інші поручення, іди зараз по мого сповідника, щоб він прийшов. А коли його вже повідомиш, тоді можеш піти по лікаря."

Який гарний примір для католиків, щоб в годині смерти бажали висповідатися і забезпечити щастя безсмертній своїй душі.

** ** **

Часто говорив до свого приятеля: "Ах, як є великий Бог, Озанаме, як є великий Бог, а наше знання нічим."

** **

Дуже йому було немило чути і видіти, що декотрі учені засліплені у своє знання, не добачували Божої руки у всіх силах природи. В листі з 1805 року, датованім з Парижа, пише: "Мій Боже, чим-же є ті всі учені, так горді зі свого знання, в порівнанні з простенькою душею, котрій Бог обявився!"

** ** **

В іншім місци пише: "Найбільше переконуючим доказом існування Бога є доказ очевидної гармонії (згоди) тих сил, що удержують лад в порядку всесвіта і через котрі кожде сотворіння живе у власнім своїм орґанізмі находить всьо, що потрібне йому до існування, розмноження і розвою його тілесних і духових можливостей."

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ

Похвальна пісня на честь Єгови

(За о. Берте — о. Н. Копяківський ЧНІ.)

Пригадав Мойсей народові добродійства і чуда, які Господь Бог вчинив йому в минувшині, і предсказав їх на будуче, та вкінці повторив ще раз перед цілим зібранням народу, перед князями поколінь, перед старшиною і учителями, перед мужчинами, невістами і дітьми, їх присягу примирення з Єговою. І додав: "А тепер беру на свідків небо і землю, що предложив я перед ваші очи життя і смерть, благословення і прокляття: вибирайте життя, то значить, вірність Богові. Любіть Його і служіть Йому у всі дні вашого життя, а будете жити в мирі, ви й потомство ваше, в земли, яку Він обіцяв в присязі вашим отцям Авраамові, Ісаакові і Яковові." А щоб показати, яку пошану вони повинні мати для книги Закону, книги написаної ним або радше самим Богом, віддав її дітям Левія, священикам, що були призначені носити кивот завіта. А старшинам народу поручив, щоб уважали, щоб її читано що кожних сім років, на свято примирення, та щоб так училися всі, мужі, невісти, діти Ізраіля і навернені, як треба боятися Бога і шанувати Його волю.

Сам Єгова поручив Мойсеєві, щоб подав цей спосіб народові, щоб пригадувати на вірність Богові тоді, коли нарід може зійти на блудну дорогу. Говорив Господь до Мойсея: "Коли ти будеш спочивати з батьками твоїми, Ізраіль наново віддасться чужим богам. Він нарушить зобовязання, що їх стільки разів відновляв, і я буду змушений відвернути від нього своє лице і зіслати на нього нещастя. Напиши проте в пісні, що я вчинив для народу і цеї пісні навчи дітей Ізраіля. Нехай знають її на память, нехай часто її співають, та нехай вона служить мені свідоцтвом в устах дітей їх, коли в день нещастя звернуться до Мене." Під диктатом Бога написав проте Мойсей цю пісню на честь Єгови і її відтак переняв нарід:

"Небеса, слухайте! Слухай і ти, земле, слова з уст моїх! Я буду оспівувати імя Єгови.

"Єгова, це Бог правдивий, справедливий і вірний. Длячогож ти, невірний і переворотний роде, согрішив про ти Нього? Так то оддячуєшся Господеві? Чи не Він же твій батько, що сотворив тебе? Він сотворив тебе, і зго-

товив все для тебе.

"Пригадай собі давні дні, запитай своїх предків, а вони розкажуть тобі діла Єгови. Як Він розділював синів Адамових в роздільні народи, вже тоді думав про дітей Ізраіля, своє вибране насліддя. Видів Він ізраільський нарід, як блукав в пустині, в степу безлюдному і дикому, в страсі великому. Охоронив його, пильнував його, дав йому свій закон, стеріг його як зіницю свого ока. Носив його на своїх руках як орел носить своїх маленьких на крилах своїх, щоб навчити їх літати. І водив його по землі гористій, де повно пільних плодів, товщу годованих овець, грозен винограду, меду з каміння і оливи зі скал.

"І нарід, милий Богу, ставши могучим і сильним, збун тувався проти свого Сотворителя і Спасителя. Навіть покланявся чужим божкам і приносив жертву бісам. І погордив Єговою, Богом своїм, опустив Його і зневажив.

"На вид цеї наруги, серце Єгови запалало гнівом. І промовив Господь:

"Заховаю лице моє від них, і буду дивитися, як гинути будуть серед нещастя. Вони вище цінили фальшивих богів. Підчиню їх під ярмо тих, котрих почитають. Огонь мого гніву буде нищити аж до дна підземної пропасті, і просякне до глибини гір. Згромаджу на них всі нещастя тай оберну всі стріли мої на них. Як гинути муть з голоду, і як пожирати ме їх горячка і люта чума, пішлю на них ще зуби диких звірів і їдь гадюки. На зовні різня, а внутрі страх. Де вони? — буду кликати. Нехай згине память їх з землі живучих! Нерозумний народе! Як ти хотівби розважити, ти запитавби себе, падаючи під ударами ворога, длячого один жовнір повалює тисячу, а двох їх поконує десять тисячів, і ти зрозумівби тоді, що твій Бог віддав тебе ворогові! Так, пімста і знищення: від Мене прийде на тебе ця година!

"Так Бог буде судити свій нарід, але Він змилосердиться над слугами своїми, як побачить, що поникла їх сила, і не стало ні невольника ні вільного.

"Де-ж є, — скаже Господь, — боги, в котрих ви покладали довірє своє, котрі поїдали товщ ваших жертв і пили вино, жертву вашу оливну? Прикличте їх на свою поміч і нехай вони прийдуть, щоб вас захоронити перед нещастям, нехай вам поможуть. Подивіться тепер, що я, це я, що стою, нема Бога кромі мене! Я даю життя і смерть, я задаю рани і сціляю; і нема нікого, хто спассяби із руки моєї. Я сам, підіймаю руку мою до неба і кажу вам: Я живу вічно!

"Веселіться, народи, з Його народом! Він бо помстить кров слуг своїх, відомстить ворогам своїм, а землі своїй, народові свому, простить."

о. В. Породко, ЧНІ.

СЕРЕД "НАШИХ" ЧЕРВОНИХ В ГАЛИЧИНІ

(Докінчення)

— Отче, ви говорите про якийсь там комунізм, а ми навіть добре не знаємо що то таке комунізм, виправдував себе якийсь хитрун.

— Не знаєте? (А прецінь деякі казали, що все знають!) Так слухайте! Я вам сейчас це поясню: Комунізм, то значить, що все належить до большевицької держави. Ніхто з большевицьких горожан не сміє мати ані клаптика ґрунту: не сміє мати ані свого поля, ані городу, ані своєї хати ані ніякої штуки худоби чи дробу. Все це належить до большевицької держави. А люди мають бути тільки рабами — невільниками тої совітської республики.

— А щож вони їдять, чим живуть? — підсміхувались радянофіли.

— Що? А от дістануть трохи якоїсь гнилої зупи в полудне й вечером тай мусять тим задоволитись. А нехайби хтось показався невдоволений! Його сейчас візьмуть "пад стєнку" або запроторять на Соловки. Ви-ж знаєте, що большевики вже мистріляли й виморили голодом міліони людей.

— Отче місіонаре, ви кричите на большевиків, комуністів, що вони вбивають людей. А чомуж то католицькі священики благословлять зброю і заохочують жовнірів, щоб на війні вбивали своїх ближніх? Чиж це згідне з Божою заповіддю, що каже: Не убий?!

— Треба вам знати, що часом війна є справедлива: коли пр. якась держава чи нарід мусить боронитися перед напасником.

— Але-ж Бог каже: Не убий!

— Так, то правда: не убий! То значить: не убий невинного, праведного чоловіка. Але той сам Бог, що на горі Синай казав: не убий!, часом позволяє вбивати злих людей. І так в Біблії, в св. Письмі Старого Завіту читаємо, що Бог казав каменувати на смерть таких, що чужоложили, що зневажали батька й матір і інших. Так і тепер Бог на певно позваляє людям боротися перед напасником. Коли отже якийсь розбійник настає на ваше життя, ви маєте право боронитись, а якщо іншого виходу нема, навіть його і вбити.

— А прецінь Ісус Христос каже: Люби ближнього як себе самого!

— Так, але не більше як себе самого! Коли той ближний наражає своє життя, бо хоче мене вбити, я маю право боронити свого життя, хочби при тім той ворог мій і згинув.

— Ні, ні, то не є по християньски! обурювався якийсь червоний фарисей.

— Слухайте люде! Припустім, що тепер на вашу Ванівку наступає якась червона армія і ви знаєте, що ті дикі комуністи, так як тепер в Еспанії, хочуть збурити вашу гарну церкву, хочуть зруйнувати ваші хати-доми, а вас самих з вашими жінками і дітьми хочуть вирізати чи спалити живцем. Припустім, що ви маєте зброю і муніцію. Чи ви не маєте права боротися з тими розбишаками, щоб їх не впустити до села?

— Ні, бо вбивати не вільно! крикнув захриплим голосом якийсь сельроб.

— Ви отже маєте датися вирізати комуністами як барани?

— Так, бо за те просто підемо до неба! — верещав далі пролєтар.

— Не так скоро! Не так скоро! Якщо ви Бога не слухаєте, літами не сповідалися, до церкви не ходите, не виповняєте своїх християньских обовязків, то ще велике питання, чи ви так просто пішлиб до неба.

— Будь що будь, християнинові вбивати не вільно! стояв при своїм впертий комуніст.

— Тоді на світі панувалиб хиба тільки самі злочинці, бандити й розбійники, бо всі чесні люде, всі добрі християни мусілиб без оборони дати себе їм вистріляти чи вирізати. Чи того хоче Бог?

— Остаточно — сказав один молодик — я признаю, що можна себе боронити. Але чому католицька церква благословить таких, що йдуть нападати на других. От пр. чому то Папа благословив недавно італійське військо, що пішло наступати на Абісинію?!

Комуністи, думаючи, що почули щось дуже мудре, почали оплескувати свого товариша.

— Ви оплескували тепер погану клевету на Святішого Вітця! — сказав я.

— Про це писали газети!

— Так, але газети жидівсько-соціялістичні, що кидають болотом на нашу св. Церкву. Та знайте, що це найпоганіша лож, злобна видумка марксистів! Папа благословив тільки мир і намагався всіми способами не допустити до війни між Італією й Абісинією.

— А чому-ж то Папа — відізвався якийсь новий комсомолець — чому післав своє благословення австрійському канцлєрові Дольфусові, коли той побожний католик казав у Відні стріляти до невинних робітників?

Тут далися чути нові оплески.

— До невинних робітників? Ви називаєте невинними робітниками тих жидків-соціялістів, що підготовляли у Відні криваву революцію проти правительства? Будьте певні, що колиб Дольфус не здавив був у зародку цього соціялістичного повстання, тоді червоні революціонери булиб справили у Відні таку страшну різню як тепер комуністи в Мадриді, де вони розстріляли без вини й засуду 25,000 людей! Чиж не ліпше було потурбувати кількох воєвничих жидків-соціялістів, як допустити до того, щоб море невинної крови розлилося в Австрії?!

— Отче, чому ви так дуже виступаєте проти жидів. Та-ж Ісус Христос таксамо жид.

— Так, то правда, але я говорю тут саме про тих жидів, що не хочуть в Нього вірити, не хочуть признати Його науки.

— Всеж таки вони люде! Чомуж так виступати проти них?

— Нічого я не маю проти жидів, що живуть спокійно і чесно заробляють на хліб чи то торговлею чи промислом, але мушу вас перестерегти перед тими жидами, що по цілім світі притягають людей до комунізму, щоб так стати кривавими панами цілої землі.

— З відки-ж ви знаєте, що саме жиди так завзято агітують за комунізмом?

— Хибаж ви не читаєте часописів-газет? З них майже кожного дня довідаєтеся, що десь там поліція арештувала 10 комуністів а між ними 9 жидків, в іншому місці увязнила 30 комуністів, а між ними 28 жидків і т.д. і т.д. Чиж це не досить ясно говорить хто саме підготовляє большевизм у нас?

— Всеж таки, отче, я думаю — відізвався якийсь молодик — що найбільше тут завинили самі священики. То вони видирають від бідного робітника останній гріш за шлюб чи похорон, то вони своїм нераз гіршачим поступованням прямо відтручують наших людей від церкви.

— Не перечу я, що і між священиками бувають часом люди, недгідні носити священичу рясу. Але памятайте, що і між 12 апостолами був один Юда. Чи через те маємо право сказати, що всі прочі апостоли також були злі? Тепер також лучаються часом такі Юди між священиками. Та чи вільно через те кидати болотом на цілий священичий стан?

— Та всеж таки, якби священики, що мають такий вплив у всіх краях хотіли помогти бідним людям, світ зовсім інакше виглядавби.

— В тім то й біда, що нинішний світ не хоче слухати священи-

ків. Ех, якби так всі держави віддалися під провід Христового Намісника, Папи римського, ручу вам, що тоді правдивий рай настав би на світі. Добра земські булиб розділені справедливо. Нікому не діялосяб кривда. Всі чулисяб вдоволені і щасливі. Держави не мусілиб тоді так страшно зброїтися проти себе. Не булоб тоді війни, не видавалосяб таких величезних сум на аероплани, танки, кораблі, гармати, не булоб таких великих податків, не булоб такої кризи і такої нужди на світі. На жаль, нинішний світ чимраз менше слухає св. Церкви, а дається зводити ріжним безсовісним агітаторам, що ведуть його на загибіль.

Цілу годину тревала та наша розмова з червоними. Що раз то більше людей збігалося з усіх сторін, цікавих послухати, що то місіонар говорить з комуністами на дорозі. Тимчасом в церкві скінчилася проповідь і кілька сотень учасників місії прийшло ще на нашу диспуту. На дворі почало вже добре темніти. Треба було кінчити цю небувалу розмову.

Я заохотив присутніх користати з місійних наук та висказав надію, що вони як люди доброї волі не дадуться збаламутити кільком платним агентам червоної Москви, а приступлять громадно до св. Тайн.

Надія ця сповнилася. Коли за кілька днів зачалася місійна сповідь і причастя, здивовані Ванівчане бачили в довгих рядах причасників чимало бувших радянофілів. В місійному поході, що болотистими вулицями села переходив у гарному порядку, молоді ванівські пролєтарі несли на своїх раменах тяжкий яово-витесаний хрест, не зважаючи на кпини кількох зухвалих комсомольців. Цим своїм смілим виступом у великій релігійній маніфестації хотіли вони мабуть спокутувати свої давніші блуди й дати наглядний доказ, що навіть і з червоного болота Спаситель потрапить витягнути дорогоцінні перлини людських душ, відкуплених Його дорогоцінною Кровю.

Плоди Служби Божої

Недавно тому писав не-католик до католика, який вплив мало на нього це, що ходив що неділі на Службу Божу. Писав так:

"Ви добре знаєте, що я ходив на Службу Божу через два роки більше або менше регулярно. Вислідом того було то, що я жию ліпше, чим я жив колибудь від своїх хлопячих літ. Через останній рік я був в силі здавити то звіря, що завсіди було великою частиною мого "я", і перший раз в моїм життю я можу сказати, що думаю чистими думками. За все то дякую Господеві і католицькій Церкві."

Чудо — Диво

(Продовження)

Ява друга

(Попередні, куситель).

Куситель (прибраний в одяг ловця): Га? Ви куда?

Сліпа д.: Слухай, мамо! Чи не кличе хтось?!

Мати: Якийсь незнакомий ловець.

Куситель (поступає наперід): Я вже довго прислухувався вашій побожній розмові. Твоя мати до тепер заховала просту, дитинячу віру своїх молодих літ. Але молодість твоєї матері була тільки сумним, порожним життям серед гарних, усміхнених цвітів! Ні, дівча! Ти маєш розкошуватися своїм життям!

Сліпа д.: Скажи! Хто ти, що так кпиш з бідної, сліпої дівчини?! Хто може тішитись, коли темна ніч смерти огортає і серце і ум і око?!

Куситель: Прегарна дитино! Любов і розкоші можуть це зробити. — Ось, я подаю тобі своє рамя! Ходи зі мною у повне життя, до розкошій і радостий! Лиши те тупе белькотіння, лиши те дурне молення! "Жити і розкошувати," це одинока віра, що може зробити чоловіка цілком щасливим і задоволеним!

Мати: Ходи, доню! Сонце клониться до заходу. Ми мусимо приспішати, щоби ще нині дістатись до тихої святині. Тут стає темно і лячно! Ходи за мною!

Сліпа д.: Ні, мамо! Він мені бажає щастя! Його голос уже давно гомонів глибоко в моїх грудях. То він, так, його так гарячо дожидало моє серце.

Куситель: Дівчино! Там на горі нема вже жадного життя! Ходи зі мною в це життя! Вже довго слідив я за тобою. Твої гарні, ясні кучері соняшним світлом заливали мої чудові сни. Любовю я обцілую твої мертві, сині очи. Цілувати, щоб вони прозріли, щоб щастя зазнали тут у моїх обняттях.

Дочка (слабо): Але що з матірю?!

Кус.: Лиши матір! Вона хай собі тримає свою віру, вона хай собі молиться, — але для молодої красоти набожність, це тільки божевілля.

Мати (по другому боці дочки): Чи ти скорше повіриш чужому, як своїй власній матері?! — Дитино, ні! Так не може бути! В тер піннях я привела тебе на світ! У стражданнях і многих журбах я виплекала тебе! Ніколиб я не могла забути того, як би ти мала мене тепер лишити. Гірко, ах гірко це, дитино, що ти мені не довіря-

єш! Чи сказала тобі коли неправду твоя мати?

Сліпа д. (у ніг матері): Ах, мамо! Послухай цього чоловіка, ходи з ним, коли хочеш щасливою бачити свою дитину!

Мати: Ах, дитино! Іти за ним, у життя без віри!? Це нещастя! Це загибіль!

Кус.: Ні! Це щастя і радість життя!

Мати: Але далеко від Бога і неба!

Кус.: Тут на світі наш рай, і в тім раю ця дівчина, це богиня моя!

Сліпа д.: У моєму життю, що ніколи любови не зазнало, загоріли горячі бажання. (Падає на його груди).

Мати (з глибоким смутком): Тож нехай! Я пускаю твою руку, ідн, куди хочеш! Твоя мати піде тепер дорогою смутку; молитись буде, щоб її диття було щасливе! Там, у тихому храмі я буду молитись, щоб моя дитина прозріла, щоб виділа, що для неї добре! (хоче відійти).

Кус.: (До дівчини, що вагається): Ходи зі мною, дівчино! Лиши її, божевільну, що лиш молитись уміє а не знає, що це є життя. Ходи!

Сліпа: Мамо!.....

Кус.: Лиши її! Хай собі йде!

Дочка (хоче вирватись і піти за мамою:) Мамо! Мамо!....

Мати (вертається): Підеш зі мною?!

Кус.: Га! Проклятуща!.... Ти вперта! Ми підемо за тобою, але ти, дівча, побачиш, що її віра, це тільки обман, що її віра є безсильна! Її віра, це діточа байка! (Мати йде на перед, за нею, рамя в рамя, її дочка і ловець).

Дочка: Хто мусить нести на своїх слабих раменах тяжкий хрест, має право сумніватись, чи є там, на небі який милосерний Бог! Кожде зболіле серце має право шукати радостий життя, котрих Бог йому жорстоко відмовляє. Ходи, підемо за мамою і побачимо, що її надія розійдеться як пусте марево! Тоді ясно і певно ми будемо бачити, що віра її пуста, і що Божий дух, це лиш мара.

Кус.: (побідно): Понад усім життям землі царює всесильна, всемогуча природа. Природа, це одиноке божество! Вона сотворила все довкола нас і ми віддаємо їй поклін через те, що у своїх думках ми уважаємо її за одиноке, найвище добро! (Вони пішли далі. Мати наперід, дочка і куситель за нею).

Дочка: Ах! Як гарне є це життя! Я з розкішю бажаю потопати в його радощах. Всюда довкола бухає радість, розкішна жадоба пронизає серце!

Кус.: Так! Життя є гарне! А то, що там на горі, це тільки злуда!

Мати (прийшовши до жерела): Ось, дитино! Тут жерело, котрого чудна сила потіху і поміч приносила терплячим.

Кус.: (зі сатанськими кпинами) Гага! Твоє божевілля є небезпечне! У заздрости відпихає від дитини, що голодна життя, щастя і розкоші!

Дочка: Мамо! Що це, ця ясна, чиста, повна невинности вода? Гра природи, забавка припадку вилляла її тут на серед ліса! Це все і більше нічого. (Здалека зачинає гомоніти пісня: Источниче благодати, дуже поволі і тихо).

Мати: Чи чуєш!? Далеко звучить немов голос чудний ангелів, що свідчить, що Мати нашого Сотворителя близько цього місця, що Їй присвячене, і що вона бачила тебе, коли ти йшла сюди!

Куситель (що при першому звуці пісні різко зірвався і витягнув своє рамя зпід рамени дівчини, диким голосом): Тут на цім місті божевілля, обман і засліплення! Моя нога далі не може підійти. Відси я мушу уступитись, бо місце це є прокляте!

(Відходить)

(Дальше буде)

о. П. Божик

Чи Біблія Спасає?

(Продовження)

Суботники.

Суботники або адвентисти появилися 1831 року. Секту зорганізував Вілям Мілєр в Злучених Державах, правдоподібно, в стейті Месечусетц, звідки згодом перейшли до Канади. Члени святкують суботу замість неділі. В Канаді між українцями секту започаткував Іван Шехатко. Всіх українських суботників буде около 800 родин. Їх осідки Фом Лейк, Бетельфорд, Виннипег й инші.

Байбельники:

Секту видумав 1874 року, Чарлі Росел, в Алагені, в Злучених Державах, який був торговцем сорочок, штанів, рукавиць й иншого одіння. Назва байбельники походить від біблії яка по англійськи називається "Байбел." Декуда сектантів назнвають "росалістами" від назви організатора. З Америки секта перенеслася до Канади й 1916 року почала вербувати до себе українців. Дьордій Козак, кравець по фаху, з Великої України, низький, білявий, що мешкав під числом 44 Галет вулиці дав почин до організації. Кілько є українських байбельників годі знати, бо члени незорганізовані взірцево. Члени тільки кричать на ріжні церковні організації, але нічого самі не будують. Деякі Українці того переконання, що байбельни-

ки тайно помагають большевикам валити все, що існує, себто, що вони є другорядні большевики та що секту, підтримують жиди, покриваючи розходи подорожи проповідникам, печатання різних бай бельничих книжок і летючок та плачення саль, де відбувають свої зібрання.

Пятидесятники:

Секта появилася 1907 року в Злуч. Державах, правдоподібно в Лос Анджелос, відгук презвітеріянської секти. Годі довідатися хто був її винахідником. В Канаді між українцями дотична секта появилася около 1920 або 1925 року. Числить около 250 родин. Про подробиці праці сеї дивної секти годі довідатися, бо члени немають охоти говорити про справи своєї віри. Знаємо що є український гурток пятьдесятників, в Комарні, недалеко Винипегу, який числить около пятнацять родин. Проповідником являється Онуфрій Гулей, високий, худощавий, бувший народний учитель.

Тло секти взяте ніби з появи св. Духа на св. Апостолів в Єрусалимі в десять днів по Вознесенню Спасителя. Дух святий зійшов на апостолів у виді огнених язиків і бурі, а через се форма молитов має бути, кажуть вони, дрожання на тілі, підскакування, качання по долівці різне вигукування і драпання по стінах. Розохочені "святим духом", що сходить на членів, часто ножами розрізують подушки в хаті і пирини і трясуть ними по хаті, з чого повстає темрява від моху. Мерця заки несуть на цвинтар, будять зі сну дмуханням на нього; ревом "вставай!" Через те, що підчас молитви члени качаються по землі, називають секту з англійська "Holy Rollers," себто святе качання. Всі вище вичислені секти находяться посередно під впливами англійців, яких головною ціллю є як найскорше асимілювати українців, а через се секти являються крайно шкідливим не тільки для українських душ, але й нації.

Новоправославна секта:

Ново-православна секта появилася 1918 року в Саскатуні, в Саскачевані, яку заложив учитель Василь Свистун, низький, чорнявий зі шклами на очах, зачесаний з переду назад. Сектантів називають "свистунівцями" від імени її заложителя. Секта числить около 15000 вірних, розкинених по всій Канаді.

Духовні не мають апостольського наслідства ані їх епископ, Іван Теодорович. Року 1935 секта була охоплена палкою суперечкою за апостольське наслідство, видані були чотири невеликі брошури і кілька чисел періодичної часописи "Рідна Церква." Спір неполадненo. Секта приняла за правило, що свячення епископа може відбутися через рукоположення старших церковних братів і паламарів, бо так "висвячено" 1921 року митрополита Василя Липківського в Київі. Оправдуючи церемонію такого свячення, покликується ніби на таке свячення в Александрії, в перших віках христіянства, про яке історія нічого не згадує.

Василь Свистун має поважні впливи на секту, бо вміє промовами приподобатися слухачам. Його належить зачислити до церковних реформаторів Івана Гуса, Івана Кальвіна, Мартина Лютра, Івана Нокса й инших. В урядах секта знана як православна і такими кличуть себе члени секти. Через брак канонічного свячення духовних секта не є православною і такою не визнає її жадна православна церква в Европі ані в Америці. Колиж секту має хто за православну то лише через незнання і недоцінення апостольського наслідства і непошанования церковної традиції і практики.

Духовні виконують всі церковні обряди, а через се деякі грекокатолики неможуть добачити дійсної різниці між своєю і їх вірою.

З канонічної та догматичної точки погляду духовні новоправославія являються більше осудженими чим проповідники якої небудь иншої релігійної секти, бо ті принаймні невиконують Служби Божої й инших св. Тайн, підчас, коли останні не маючи на се припоручення від канонічних епископів — виконують.

Щож до народної справи, то дотична секта являється прямо погубною мимо сего, що духовні і вірні не є підозрілі в українстві. Обава випливає з причини рукоположення епископа збором людей. В такім разі згодом могуть появитися "епископи" в кождім місті і громаді, а тоді ніяка сила не зможе згуртувати українців до якої небудь народної праці, бо завше будуть сваритися за те, котра віра ліпша і епископ.

ЗА БАТЬКІВЩИНУ

— Мамусю, скажіть, чому то татко були так сумні вчора? Чому жалісно пращався зі мною, коли виходив до своєї праці? І ви також такі зажурені? Чому, мамусю? — так питав син Фернандо свою маму.

Родина ця називалася Бонетто. В Іспанії.

Фернандо опер свою темну головку на грудях матері, очи свої звернув на заклопотане її лице і чекав відповіди.

А мама притиснула до себе дитину. Поцілувала його головку і глибоко зітхнула....

— Фернандо, — сказала по хвилі, — тато не казав нічого говорити тобі. Але я знаю, що ти відважний хлопець. Можна тобі повірити тайну.

Очі хлопяти заіскрилися.

— Можете, мамусю! — сказав рішучо.

— Татко пішли разом зі своїм приятелем Вадезом по-

магати повстанцям, що борються проти комуністів. Молися за татка, щоб вернув здоровий. Не говори нікому про те....

***

Минуло кілька тижнів.

Довкола тихо.. Фернандо розглянувся по кімнаті. Він сам в кімнаті. Цілком свобідний. Пішов на пальцях до шафки скритої в стіні, виняв образок Матери Божої, поцілував його, вклякнув і горячо молився:

— Матінко Божа! Верни мені татка, вчини, щоб я міг молитися з мамусею як давніше, щоб отець катехит знова учили нас в школі та щоб відправляли Службу Божу. Вчини, щоб Іспанія була свобідна, могуча, католицька....

Так молився Фернандо, що в хлопячому своєму серцю відчував, кілько то кривди заповідає віруючим людям комуністичне правительство. Переслідує віруючих, арештує священиків і їх розстрілює, нищить церкви і святі образи. І образ Матінки Божої мусять вони замикати— скривати, щоб безбожники не забрали його. Нема нікого. Безпечно. І перед образом молився Фернандо.

Нагло задзвонив дзвінок при дверех. Фернандо перервав молитву, зірвався, сховав образок і побіг до дверей.

— Хто там?

— Прошу отворити — свій.

— Але мами нема вдома. Я сам не можу нікого впустити.

— Отвори, малий! Нічого страшного.

— А як ви називаєтеся?

— Вадез, приятель твого тата.

— Ах, Вадез, приятель мого татка! Вже отвираю.

В дверех показався сильний мущина. Виняв якийсь пакуночок і подав хлопцеві.

— Маєш, дай мамусі. Я спішуся. До побачення.

Фернандо дивився на Вадеза. Вразило його неспокійне його захованняся.

— Перепрашаю, на хвильку, а де мої татко? Ви були разом з ним? Правда?

— Так! Але не говорім про те. Все тобі розкаже мамуся. Будь здоров!

Хлопець лишився знова сам. Неспокій Вадеза перелявся в його вразливу душу. Неясні думки мінялися в його молодій голові як горячім кітлі.

— Чому той Вадез такий дивний? Тільки сам прийшов.... А татко де?....

Подивився на принесений пакуночок.

— Маю його віддати мамусі.... А колиби перед тим його побачити?.... Що там є?.... Може там є вістка від татка?.... Мамця не будуть гніватися.

Остання думка прийшла в пору. Хлопчина довго не надумувався. Розвязав шнурок і з брудної, окервавленої шмати виняв картку. Поглянув цікавим оком. Таткове письмо. Але що за дивне писання! Червоно писане. Почав читати одним віддихом:

Дорога жено!

Я є тяжко ранений. Пишу кровю, що сходить з ран моїх. Буду жити може до вечора. Поздорови Фернанда. Моліться за мене і за Вітчину. Я гордий, що умираю за Іспанію.

Іван.

Понище ослабла рука ще змогла написати слова:

— Нехай жиє Христос....

Фернандо змішався. Його татко ранений.... Пише кровю.... Вже певно не жиє....

Зблідло лице хлопця, задрожали уста, а рясні сльози почали спливати з його очей.

Заломив руки і дивився на картку, на окервавлене полотно і на шнурок, що обвязував нещасне письмо. Стояв і плакав тихо. Жаль йому було тата, жаль було мами.

По хвилі прийшов до себе з тої задуми, взяв шматину, підніс до уст своїх, поцілував місця закервавлені і сказав:

— Татко полягли в бою за вітчину.... За свободу Іспанії.... Я їх заступлю. Маю сильні руки. Не дам комуністам дорогої Іспанії. Піду до рядів повстанців і то ще нині, заки повернуть мамуся. Тяжко буде покинути її і засмутити. Одначе вітчина кличе. Так, чую голос її виразно в серцю моїм.

Взяв олівець і дрожачою рукою писав:

— Мамусю! Іду заступити татка, що полягли в бою за свободу рідної землі. Простіть мені, що я не питав о Ваше позволення. Вітчина мене кличе. А Ви мене вчили, щоб я був відважним. Коли я згину, то знайте, що то за Христа і за Іспанію! Простіть мені все. Любіть мене і моліться за свого Фернанда.

Свою карточку пришпилив до картки татової. Ще раз розглянувся по кімнаті. Сльози закрутилися в його очах. Але розум кликав: — Не пора тепер плакати. Спішися, там треба твоїх сил.

** **

Була темна і холодна ніч. Вихор вив переразливо. Рясні краплі дощу сильно на скіс падали. Через гущавину в лісі продирався хлопчина, може чотирнацятьлітний. Ніс важний лист генерала до відважних оборонців одної твердині. Перехід був дуже трудний. Треба було перейти через фронт страшного ворога. Хлопчина йшов з геройською відвагою і гарною надією в серці.

Вже зближався до мурів твердині. Луна огня просвічила йому дорогу.

В тім почув відгук якихсь кроків. Пристанув і слухав розмови. Говорено о нім. Його завважили.... Проте не сповнить свого завдання. Жаль стиснув його серце.

А ворожа куля свиснула над головою. Дрожачою рукою перехрестився.

Впав другий стріл. Тим разом трафний. Хлопчина захитався і упав. Не стратив свідомости. Сам згине, але не видасть тайни.

З трудом виймає з пазухи документи, що їх мав передати оборонцям твердині. Закопує їх в землю.

Ще хвиля і віддав останнього духа.

Згинув малий герой, але заховав тайну.

Прибігли комуністи. Переглянули докладно одіж убитого. Найшли тільки легітимацію з написом:

Фернандо Бонетто.

Літ 14, охотник повстанчих рядів.

—=0=—

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Просимо всіх наших Передплатників, що відновляють свою передплату, щоби в листі долучували ЗАВСІДИ картку, яку одержують на цю ціль. Це нам улегчить роботу, а Вам знова дасть більшу запоруку, що не зайде ніяка помилка.

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII

Апостол Словом і Ділом

(Продовження)

Згадаймо на цьому місці ще про одну подію, яка відбулася в той час, а яка нам наглядно вкаже велику чесноту й святість Герарда.

Кількадесять кільометрів від Делічето знаходиться місто Фодджія. Ще 1737 року Сестри Редемптористки заложили там монастир. Тому, що віддаль не була велика, посилали туди нераз Герарда з ріжними орудками. З цього він був дуже вдоволений, бо підчас таких подорожей вдалось йому часто привести до Бога не одну душу, що перед тим була добиччю сатани.

Між вижчезгаданими місцевостями, Делічето і Фодджія, мав князь Бовіно свої великі маєтки. Дорога з Делічето вела наоколо його поля, а що було задалеко обходити, тому люди зробили собі дорогу через князівське поле. З початку князь Бовіно нікому переходу не забороняв, однак коли з часом люди почали надуживати його доброту, зриваючи овочі й ярину й робити іншу шкоду, князь проголосив, що на дальше забороняє перехід через поле. Загально люди цій забороні повинувались, бо бачили, що князь має слушність. Та мимо того нераз траплялось, що дехто, помимо заборони, переходив через поле. Полевий князя постановив положити кінець такому легковаженню князівського заказу. А треба згадати, що полевий цей був чоловіком напрасної і лютої вдачі. Люди, що знали його дику жостокість, дуже боялися його. Кождої днини засідав він собі в корчах, зі стрільбою в руках та вичікував, щоб кого приловити. Розуміється, що князь не одобрював його поступування, але полевий робив це на власну руку і проти його волі.

Ото одного разу післали Герарда до Фодджія з якоюсь орудкою. Коли повертав домів почало вже було вечеріти. Тому, що в Делічето не був він ще довго й не знав нічого про заборону князя Бовіно, пустився дорогою через князівське поле. Їхав собі поволенько ослом, та увесь час затоплений в Бозі, молився. Нараз почув що хтось кличе його. Здержує осла, оглядається й бачить що йде до нього полевий. Герард поздоровив його чемно й питає чого цей від нього жадає. На відповідь полевий прискo-

чив до нього, стягнув його з осла та давай його бити. Один удар стрільбою в груди повалив молоденького монаха на землю, а розлючений до скаженості полевий, давай тоді над ним знущатися. Бив його з усієї сили в груди й по голові й кричав: "Не від нині шукаю я монаха на якому мігбим випляти всю мою злість. На твоє нещастя ти мені попався." Герард благав його, щоб йому простив цей раз, бо не знав, що туди не вільно переходити. Та це нічого не помагало. Полевий бив його ще сильніше.

Коли Герард вкінці побачив, що ніяк його не вблагає доки цей не наситить свойого гніву побоями, промовив лагідно: "Бий мене, бий, бо маєш слушність." Такі лагідні слова й терпеливість святого, який навіть і не старався бороніться, геть чисто роззброїли полевого. В одній хвилі спізнав він свій блуд, кинув з рук стрільбу, впав Герардові до ніг та просив прощення. "Що я наробив!" говорив крізь сльози. "Я побив святого." Але Герард не дав себе довго просити. "Хай тобі Бог простить, якщо Ти Його образив, відповів спокійно, а я тобі прощаю зі щирого серця." Відтак просив його, щоб поміг йому встати й усісти на осла. Сам уже не мав на стілько сил, бо цей нелюдяник зломив йому одно ребро. Полевий підняв його, посадив на осла та піддержуючи його щоб не впав, відпровадив його аж до Делічето, до монастиря.

Хоч як тяжко був Герард побитий, то такой сейчас, ще в дорозі, взявся до діла, щоб навернути до Бога цего нещасливого грішника. І так він вже знав промовити до розуму й до серця, що цей щиро навернувся, а коли приїхали до монастиря, висповідався й помирився з Богом. Герард цим так тішився, що не лиш простив йому зі щирого серця, але ще й так поводився, начеб і не памятав, що з ним сталося в дорозі. А коли співбраття, які бачили що він тяжко побитий, питали його, що з ним сталося, то він, щоб заслонити виновника, відповів двозначно, що впав з осла. Крім того просив ще настоятеля, щоб позволив дати полевому повечеряти тому, що він був так добрий та поміг йому дістатись до дому. Колиб, отжеж, було лиш від Герарда залежало, то ніхтоб був і не довідавсь про цей випадок, колиб так полевий сам не оповів був цілої події.

Так то Герард своїм поступованням і ділами оказував вірність науці Ісуса Христа. Не тілько що не мстився на тих, що йому заподіяли яке зло, але прощав їм зі щирого серця й бажав їм добра, не лиш дочасного, але передусім вічного і добром за зле відплачувався. Так то святі уміють перевести в життя слова Спасителя: "Любіть ваших ворогів і моліться за тих, що вас переслідують."

Від тої, однак, хвилі Герард почав занепадати на здоровлю. Що правда, синці на тілі уступились, зломане ребро згоїлось так, що болю він ніколи не відчував, але здоровля його від тоді значно погіршилось.

Само собою розуміється, що в такому случаю належало йому пильно уважати на своє здоровля. Але Герард не з тих був щоб надмірно цінив своє життя й здоровля. Вже від довшого часу він лиш за одним тужив, а то щоб як найскорше покинути цей світ і відійти до небесної вітчини. На взір Апостола Павла він бажав розлучитися з тілом, щоб бути з Христом. Тому не лиш що не зважав на своє здоровля, але ще й ріжного роду вмертвленнями прискорив його занепад. В короткому часі появились перші ознаки сухіт.

Вже по перших вибухах крови він ясно бачив, що не довге йому життя на землі. Цим він немало радів. Але зі своєю недугою він крився як міг, щоб не завдавати настоятелеві й іншим співбраттям непотрібних клопотів. Перед ніким ані пів слівцем не поскаржився. Працював й на дальше так, начеб був вповні здоровим, хотяй через кілька місяців по немилім випадку з полевим настоятель змусив був його до відпочинку. Відтак, коли ребро йому було загоїлось, то хотяй позволяв йому дещо працювати, але все таки призначував йому таку працю, яка найменше завдавалаб йому умучення. Герард, однак, все старався покінчити як найскорше свої заняття, щоб ще й другим помогти.

Коли він одного дня працював в городі разом з іншим братчиком, пустилась йому устами кров. Його товариш праці, переляканий, сейчас хотів побігти до настоятеля й повідомити його про це, щоб покликати лікаря. Але Герард почав його просити й намовляти, щоб нікому про це й не споминав. "Мій брате, говорив, окажеш мені велику любов і приязнь, якщо нікому про це не будеш говорити. Хотяй мені вже нераз подібне лучалося, я ніколи не уважав це за свій обовязок говорити настоятелеві." Братчик дався намовити й нікому й пів словом не згадав, а тимчасом Герард упадав на здоровлю з дня на день і ніхто й не сподівався що кінець його життя зближається.

Про Устрій Церкви

21) ПРИТВОР

Притвор-присінок, се перша часть Церкви. Давніше він був призначений для оглашених, котрі готовилися до св. Тайни Хрещення і для каянників, котрим не вільно було входити до храму вірних. Тепер в притворі ждуть куми з дитиною до хрещення і жени до виводу. Коло притвору відправляється Литію (Всеночне).

22) ХРАМ ВІРНИХ

Називається так тому, що сюди не вільно було входити жидам і поганам. По середині його стоїть тетрапод (чотирокутний столик) на котрім є хрест, свічки і храмовий образ до цілування. Перед тетраподом відбувається хрещення, вінчання парастаси і ріжні благословення. По боках в храмі є крилоси для півців а з боку на переді є уміщена проповідниця.

23) ІКОНОСТАС

Іконостас се стіна з образами, що відділяє храм від вівтаря. В ній є троє дверий. бічні "діяконські," а середні називаються "царські", бо ними входить тільки Христос — Цар слави, утаєний в св. Причастю і священик в ризах. На царських дверах є від сторони вівтаря занавіса яка вказує нам, що на святі Тайни на престолі треба глядіти очима віри а не тіла.

24) ОБРАЗИ НА ІКОНОСТАСІ

....По обох боках царських дверий є образи на місці Ісуса Христа і Матери Божої, а над ними є 12 малих образів, що представляють 12 празників церковних а між ними є зображення св. Тайни Вечері. Понад сим рядом є 12 образів Апостолів а між ними Христос Цар. Декуди ще й над сими образами є ряд пророків а між ними Мати Божа з Дитятком Божим, котрого вони пророкували.

25) ЩО ПРЕДСТАВЛЯЄ ІКОНОСТАС?

Він показує цілу історію Старого й Нового Завіта та є тою книгою, з котрої і неписьменний, коли тільки бачить, може вичитати про потрійний уряд Ісуса Христа, про важніщі дії пророків. Євангел. і Апостолів та догми св. віри. Він стоїть на підвисшенню, де священик подає св. Причастя і пригадує нам іти слідами святих, коли хочемо з ними в небі царювати.

26) ВІВТАР

Вівтар се трета часть Церкви. По середині стоїть престіл. на котрім правиться Служба Божа. По боках престола є сидження а за престолом є "горне сідалище," на котрім сидить священик підчас читання Апостола. Над ним є уміщении храмовии ооразъ. Декуди є ще з боку перед іконостасом осібне підвисшення для епископа.

27) ПРЕСТІЛ

Престіл-трапеза представляє сей стіл, на котрім наш Спаситель споживав зі своїми учениками св. Тайну Вечеру. Він є накритий трома обрусами: 1) катасаркою, що означає плащаницю, котрою було обвите тіло Христа в гробі — 2) ендитією, що означає світлу одіж Христа преображеного на Таворі і—3) ілитоном. Ілитон се є малий кусень полотна, що його розстелюється під чашу й дискос і він пригадує ту хустку, котрою була обвита голова Ісуса в гробі. В престолі в чотирох кінцях є врізані мощі святих бо в перших вінах відправлювано Службу Божу на гробах мучеників.

28) АНТИМІНС

Антимінс стелиться між двома обрусами в тім місці де стоїть чаша, і він є такої величини як ілитон. На антимінсі є намальоване положення Христа до гробу, на середині є пришиті мощі святих а вдолині є напис тої церкви. Антимінс посвячує сам епископ і посилає до тої церкви, де в престолі ще нема мощів святих.

29) КИВОТ

Кивот се малий домик на взір церкви і стоїть по середині на престолі. В Кивоті переховується пушка зі св. Тайнами. Перед кивотом лежить гарно украшене Євангеліє і хрест розпяття а по боках свічки. Часом над кивотом є підневесне на чотирох стовпах, з котрого давно звисав золотий голуб і в нім переховувано св. Тайни.

30) ЗАКРИСТІЇ

Дві закристії є в бічних стінах вівтаря. В лівій є стіл "предложения" на котрім священик править проскомидію і сей стіл представляє вифлеємський вертеп, в котрім народився Христос. В правій захристії є церковні ризи й посудини.

31) ДЗВІНИЦІ

Дзвініця з дзвонами стоїть коло церкви. Дзвони се наче уста церкви і заповідають події веселі й сумні. скликають на богослуження а також звіщають чиюсь смерть і похорон його. завзиваючи тим до молитви за душу. На Великдень дзвони не умовкають з радости їзза Воскресення а у Велику Пятницю й суботу мовчать на знак смутку їзза смерти Христа. При посвяченню дзвони дістають імя святого. Їх уживається також в часі загального нещастя, щоб скликати людий до помочі й до молитви.

ЦВИНТАР

Цвинтар се посвячене місце, де хоронить ся померших. Давніще хоронили померших довкола церкви бо вона наша мати, опікується нами й по смерти, молитвами й св. Літургією. Тепер се місце є звичайно поза мешканнями людий. На гробах ставлять хрести або статуї на знак, що покійний жив і вмер у вірі Христовій.

КАПЛИЦІ

Коли десь в місійних краях ще й тепер є брак церков тоді за позволенням церковної власти уряджується в якімсь домі в кімнаті каплицю для приватного або тимчасового богослуження для загалу і тому в ній нема того всього урядження яке є в церкві. Інакше такі богослужебні каплиці є тепер тільки при монастирях і при католицьких школах для молитов і для щоденної відправи Служби Божої.

ОБЯВЛЕННЯ ПРО ЕСПАНІЮ

В червні 1836 р. (якраз сто літ перед еспанською революцією) обявило Серце Христове одній побожній монахині м. Марії Рафолс — дещо про теперішну еспанську революцію й про ці страшні спустошення, які тепер там діються. Вона на бажання Христа Спасителя списала ці обявлення. Ісус Христос сказав їй, що ці обявлення відносяться до того часу, коли віднайдуться ці списані обявлення. "Доне моя, це письмо, яке тепер пишеш, знайде одна з твоїх доньок (т. є. монахиня цього самого чина) в січні 1936 р. Уважай, що ти не все будеш розуміти з того, що я тепер тобі буду говорити; але й не треба тобі всього розуміти, бо я це говорю не для тебе, але для інших моїх дітей, що пізніше будуть жити, бо прийдуть часи, коли їх дуже будуть переслідувати." Такий ворог буде їх переслідувати, "котрий схоче знищити релігію, а Моє імя стер ти навіть з найменших закутин землі." "В тім то часі — пише вона дальше, вороги Церкви будуть збезчещувати й збурювати церкви, святі образи будуть нищити, а передовсім будуть старатися стерти благословенне імя Бога з кожного закутка землі". І цей "дух злоби" навіть в Еспанії розпаношиться й тут ще з більшою лютістю, як в інших народах, безперервно на тім буде трудитися, щоб вирвати християнську віру зо сердець її жителів. "Одначе не бійся, хочби й які були середники, які видумають мої нещасні заблукані сини на це, щоб знищити віру в Еспанії, всетаки воно не вдасться їм. Я кажу тобі, для твого

успокоєння й запевнення, що Я з любови до праведних душ, яких в Еспанії ніколи не забракне, до кінця віків буду над ними панувати й в особливший спосіб буду піклуватися ними, а мій образ по улицях й площах буде в почитаню." Христос Спаситель каже далі: "на потішення синів цього народу, що його моя Мати дуже любить, запевняю тебе, що хочби з адових глибин треба їх ратувати, то Я виратую їх, при тім значними чудами буду послугуватися, так, що богато людей на власні очі пересвідчуться о тім." "Моя доне, Я не забув на них! Я готов уділити нових ласк для моєї любої Еспанії, котру вільнодумці з такою завзятістю переслідують. Я хочу, щоб мої діти не улягли; Я буду їх спомагати в усіх боротьбах; зо Мною певна їх побіда!" "Це письмо знайдуть, коли година мого панування над Іспанією вже наблизиться; але заки Я то здійсню, очищу її від усякої плями."

А тоді, коли вже надійде ця година, Господь хоче, "щоб в моїй Еспанії не було жадної провінції, ні села, ні хутора, ні жадного чоловіка, де не панувало б моє Серце. Еспанці будуть першим народом, що посвятиться мойому пресвятому Серцю; але Я не вдоволюся якимбуть загальним посвяченням. Я хочу панувати в домах, в родинах, на проповідальницях, в урядах, у школах, у варстатах, у святилищах церков й на кожнім місці, де по моїй волі, мої вірні сини повинні видіти й почитати мій образ."

Могучим середником, щоб одержати помочі від Господа в тих тяжких часах, буде призивання чудотворної Матери Божої якої образ в дивний спосіб недавно навіть і бомбовий замах не ушкодив.

Потім ще каже Господь: Могутність і шляхотність народу буде залежати від католицької віри й релігії. Якщо Еспанія позволить релігії упасти, тоді вона сама буде знищена, зруйнована."

Дивним способом сталося, що ті списані обявлення найшлися аж о сто літ, якраз перед кровавими переслідуваннями в теперішній Еспанії. А ще дивніше є це, що якраз в Еспанії збезчещують святі образи, бурять й палять церкви, убивають кожного, хто визнає імя Боже — цілком так, як це предсказано в повисшім обявленню. Але коли в тім обявленню читаємо й це, що Христос не дасть упасти своїм вірним, можемо сподіватися, що й в кровавій Еспанії скоро зникне безбожний комунізм і справді запанує царство Пресв. Серця Христового.

РОЗУМНИЙ ВАСИЛЬКО

Дванацять років минуло Василькові. Був це послушний і побожний хлопець. Кожної неділі ходив на Богослуження й на катехизм до церкви.

Одного разу, коли йшов він до церкви, стрінуло його двох мудрагелів, большевиків.

— Де ти так ідеш, хлопче? — спитав один з них.

— До церкви, на катехизм, — звучала відповідь.

— На що ж тобі придасться це, що ти на катехизм ходиш? У церкві лиш час тратиш! — забурмотів під носом безбожник.

— О ні, — відповів рішучо Василько, жадного часу в церкві не трачу! Там я вчуся основних правд святої віри, що їх Господь Бог обявив людям. У церкві я прошу, щоб Всевишній благословив труди й жертви моїх родичів, що вдягають, кормлять та виховують мене. В домі Божім я молюся за кращу долю для рідного українського народу.

— Гм.... що ж то такого є молитва? — глумливо спитав большевик дванацятьлітнього хлопця.

— Молитва, це розмова з Богом! відповів чемно хлопець.

— А ти вже видів коли Бога, що про Нього з таким запалом говориш? — запитав Василька безбожник.

— Ні, відповів Василько.

— Отже видиш, Бога нема! — гукнув зі всеї сили большевик, та почав реготатись на ціле горло.

— Пане, чи ви маєте розум? — у відповідь спитав безбожника хлопець.

— Певно, що маю, — відпалив мудрагель.

— А чи ви бачили коли його? — спитав хлопець кплячого безбожника.

— Ні, простогнав большевик.

— Коли так, то ви розуму не маєте! — з усміхом відповів йому Василько.

Зі встиду спаленів наш мудрагель та заскреготав зі злости зубами.

Тимчасом старший большевик, що прислухувався цікавій цій розмові, сказав до засоромленого свойого товариша:

— Захотілось тобі біди, маєш!

Іван Сирота
ювеніст

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Всесвітний Поклін Евхаристійному Ісусові!

Від 3-го до 7-го лютого відбувся в Манілі, на Филипінських Островах, 33-ій міжнародній Евхаристійний Конґрес під проводом папського лєґата Кардинала Догерті, архиепископа з Филядельфії.

У Конґресі взяло участь около 500,000 католиків з цілого світу, передовсім з Америки, Азії та Австралії. Між учасниками цього Конґресу було 89 церковних достойників-кардиналів, архиепископів, епископів та 400 священиків.

Сам Конґрес відбувся дуже торжественно. Розпочався в середу 3. лютого в 5. год. пополудні в Манілі, в чарівнім його парку, Люнета. Від середи до неділі в трьох головних церквах в Манілі були виставлені Найсвятіші Тайни. Підчас цього Конґресу, четвер був призначений для жінок, пятниця для мужчин, а субота для дітей. Найкращі бесідники промовляли в цих днях.

Дуже зворушаючою подією цього Конґресу був "діточий день" — Окого 60,000 дітей взяло участь в нім. Після торжественної Служби Божої та загального святого Причастя відбулося снідання та посвячення дітей під покров Пречистої Діви Марії.

В неділю 7. лютого було закінчення памятного Конґресу. Від четвертої до семої години рано по всіх церквах та молитовницях міста відправлялися Служби Божі. У семій годині торжественну архиєрейську Службу Божу відправив Папський Лєґат. Пополудни о четвертій годині відбувся величавий похід з Найсвятішими Тайнами. На чолі цього походу йшла филипінська армія, члени парляменту та дипльоматичні представники. Окремий відділ в поході творили діти, одягнені в білі мантії й вельони.

Вечером о восьмій годині відспівав папський Лєґат "Благальну Пісню."

Відтак, коли в голосниках залунали слова благословення Христового Намісника, около 500,000 мужчин, жінок, дівчат, хопців і дітей упало на коліна на траві в парку перед Евхаристійним вівтарем.

В своїй промові, Папа Пій XI. благословлячи вірних,

між іншим сказав:

"В наших часах богато появилося людей, засліпених фальшивими науками, що відійшли від Христа, дбають лиш про особисті користи, за це борються між собою, перейняті взаїмною ненавистю. Вони зійшли з дороги Світла й Правди.

Наближіться дорогі браття й діти до Нього, скермуйте свою енергію до одної мети, а саме, щоб ваші заблудші браття, що блукають в темряві та в тіни смерти ходять, щоб вони зійшли з тієї дороги й через Христа пізнали Світло й Правду життя.

Нехай Його пізнає ціле людство, нехай Його шукає, бо Він один має слова вічного життя, щоб через загальний мир, щоб через мир людських душ в справедливості й милосерді Христовий мир став підвалиною змученого людства" — говорив до вірних Папа Пій XI.

Унійний З'їзд у Львові

Щоб віддати глибокий поклін світлій памяті великого Подвижника святого Зєднинення, київського Митрополита И. В. Рутського, влаштовано цей з'їзд. Відбувся він в днях від 22-го до 25-го грудня 1936 р. в салях Богословської Академії у Львові. З'їзд був дуже цікавий. Учасників було богато, около 200 осіб. Великий запал та живе заінтересування справами злуки незєднених з католицькою Церквою проявилось серед учасників цього з'їзду. В цій справі Унійний З'їзд у Львові постановив перевести в діло цілий ряд практичних рішень.

О, коби справа зєднинення між нашим народом поступала скорим кроком вперід! Бо ж незєднинення дуже пошкодило нашій церкві й нашому народові!

Українське Богослуження в Вестминстерській катедрі в Льондоні

В неділю, 10 січня, ц.р. відбулося в Вестминстерській архиепископській катедрі Богослуження в українському католицькому обряді. Відправив його впр. о. Л. Боський, редемпторист, парох української церкви святого Володимира в Брюселі. Молитовниця св. Григорія, в якій відбулось Богослуження, була виповнена вірними й гостями, що бажали почути відправу в українському-католицькому обряді.

Впр. о. Л. Боський, вбраний в шовковий фелон, відправляв поволи та виразно, щоб приявні могли слідувати за Літургією. Св. Евангелію читав отець місіонар народньою мовою. Апостола теж народньою мовою читав др. Володимир Ю. Кисілевський. Після Богослуження, управа Товариства імени св. Івана Золотоустого запросила о. Л. Боського на перекуску. Репортери льондонських католицьких часописів подали звідомлення до преси.

Впр. о. Л. Боський знаний нашому народові зі своїх місій в Галичині, Канаді та Злучених Державах. Тепер обслугує він українських поселенців в Бельгії, Франції, Анґлії та Люксембурзі.

16,000 духовенства вимордувано в Еспанії

Ватиканський часопис: "Оссерваторе Романо" з 2-го лютого пише: Комуністи в Еспанії вимордували досі від 40 до 50 відсотків духовенства. Перед братовбійчою війною було в Еспанії 33,500 священиків і 20,640 членів різних монаших чинів. З них вже замордували комуністи 16,000. Серед замордованих знаходиться 11 епископів, яких перед горожанською війною було 60. У 23-ох еспан ських єпархіях майже всі церкви спалені. Богослужень нема там жадних. Про масові морди комуністів описали у 200 листах еспанські епископи й священики, що лишили ся там ще при житті. Крім цього це потвердило 188 священиків, що втікли з Еспанії до Риму.

Вимордування духовенства в Совітах

Римський журнал "Ля Чівільта" подає оце: В Совітах комуністи вимордували від початку революції по сьогоднішній день: 31 епископів, 4,600 священиків, 7,000 членів чернечих чинів і вислали в Сибір 40,000 духовних осіб. Більша частина церков замінені в клюби, касіна і склади.

Навернення української артистки до католицької Церкви

Ніна Конашинська-Блавацька, донька православного священика з Мирополя на нинішній сов. Волині, жінка директора українського театру "Заграва," перейшла з початком грудня 1936 р. на католицьку віру. Перехід на католицизм відомої української театральної артистки вик ликав серед українського громадянства гарне враження.

Помер від горівки

В Ясениці сільній, дрогобицького повіту, відбулися у одного господаря "закладини" підвалин під будову хати. З тої нагоди відбулася пиятика. За прикладом старших пив горівку також 11-літній хлопець Микола Сливак. Хло пець через два дні по пиятиці мав заворот голови, а третьо го дня помер.Смерть наступила від затроєння алькоголем.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Боязливий хорий питає свого лікаря: — Чи ви певні, пане доктор, що подужаю? Доктори часом помиляються в діягнозі. Буває, що думають що то тиф, а тимчасом хорий умирає на запалення легких, то знова лічать хорого на запалення, а він вмирає на тиф.

— О будьте спокійні — відповідає лікар, коли я кого лічу на запалення, то він певно вмре на запалення.

——— o ———

Оголошення в часописи:

"Потрібно дівчини в шторі (склепі); мусить бути порядна; аж до Нового Року.

Оборонець в суді хотів доказати що вязень був не сповна розуму, питає свідка: Чи цей чоловік не говорив коли до себе, коли був сам?"

Свідок: "Якось не памятаю, однак я не памятаю, щоби я коли був з ним, коли він був сам."

Подорожний: — Чи се є дорога до Йорктону?

Фармар: — Так, мій пане, але ви ідете в противнім напрямі.

———=o=———

Учитель: — Як називається се сотворіння, від котрого маємо ковбасу?

Ученик: — Різник (бучер) прошу пана професора.

Один лікар вислав пуделко з пігулками до свого хорого пацієнта, а рівночасно пачку зі шістьма заяцями до свого приятеля. Служачий через помилку поміняв посилки і хорий дістав пачку з пів тузіном заяців, а рівночасно лист від свого доктора з приписом: "Заживайте по два що пів години."

То ти тут працюєш?

— Ні, я є тут басом. (наставником).

ПОДЯКА

Світла Редакціє "Голосу Спасителя"!

Прошу ласкаво помістити у своїм органі що слідує:

У моїй родині сталоса велике нещастя. Кінь копнув мою дитину, та зранив її так тяжко, що по людськи говорячи не було надії на ратунок. У моїй тревозі я звернувся тоді до небесного лікаря й обіцяв, що коли дитина щасливо виздоровіє, тоді я зложу публичну подяку. Моя просьба була ласкаво вислухана, і тому я почуваюся до милого обовязку публично подякувати милосерному Богу за то, що Він вернув здоровля моїй дитині, котру я вже уважав пропавшою.

Найсолодшому Серцю Христовому най буде вічна слава-честь і поклін!

Павло Поворозник — Вініярд

ПОДЯКА

Складаємо найсердечнішу подяку Пресвятому Серцю Христовому і Пречистій Діві Марії Матері Божій Неустанної Помочі за всі ласки, що їх ми дістали від Них, а особливо в часі слабости наших дітей. Дуже слабували, але Божа Матінка їх не опустила. Вони просили у Свого Сина, що виздоровіли. Нехай проте буде прославлене Імя Господа Бога Ісуса Христа і Пречистої Діви Марії Матери Божої Неустанної Помочі, від нас грішних і від всіх людей цілого світа, тепер і на віки. "Най буде одно стадо і один пастир."

Слава Ісусу Христу!

Іван і Марія Гутнап

Едмонтон

Подяка за ласки

Складаю подяку Непорочній Діві Марії, Св. Терезі від Дитятка Ісус і Душам в Чистилищи за дві великі ласки.

С. Марія С. Служ.
П.Н.Д.М.

ЩЕ Є КІЛЬКА ДЕСЯТОК КАЛЄНДАРЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1937 рік

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань.

— 160 сторін друку —

ЦІНА 25ц. — ПОЧТОЮ 30ц.

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK.

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її
Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографії

СКОРА ОБСЛУГА
ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)
THE RUSSELL STUDIO
Phone 189. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

The 'CO-OP' is the FARMER'S CREAMERY
КУПУЄМО
ЯЙЦЯ - ДРІБ - СМЕТАНУ
Платимо Найвищі Ціни
Відсилайте все до нас для ЛІПШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
ПРОДАЄМО
"VELVET ICE CREAM"
Незабудьте купити "ВЕЛВЕТ" на Ваш Пікнік
SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES
YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 4 Квітень, 1937

За позволенням духовних властий

ХТО ВИГРАВ?

Базар на поправу Йорктонської Церкви Матери Божої Неустанної Помочі відбувся в днях 20, 21 і 22 лютого.

Дня 23 лютого відбулося тягнення тікетів. Кождий, що ласкаво купив тікети або їх розпродав, цікавий знати, хто був щасливий виграти означені нагороди.

Виграли нагороди в означенім порядку:

1). № 2445А: Анна Подручна, Равнд Гил, Альта. . . $50.00
2). № 4455А: Гелєна Паньковська, Йорктон, Саск. $20.00
3). № 4924: Анна Басюк, Атікокан, Онтаріо $10.00
4). № 4905: Вальтер И. Яремко, Йорктон, Саск. $5.00
5). № 4460: Параска Мацків, Торонто, Онтаріо $3.00
6). № 2126: Марія Лакота, Бір Мідовс, Па. Зл. Держави.... Трирічна передплата "Голосу Спасителя."
7). № 4893В: Анґела Проць, Віловбрук, Саск. — дворічна передплата "Бюлетень БУК-а".
8). № 3618: М. Крисак, Кридор, Саск., однорічна передплата "Українських Вістей."
9). № 952А: Михайло Борисько, Кармел, Саск $1.00
10). № 330: М.П. Бараніцька, Кадворт, Саск. $1.00
11). № 3297А: И. Хрущ, Вонда, Саск. $1.00
12). № 1490А: Ольга Леник, Гернсей, Саск. $1.00
13). № 1619: Д. М. Гуска, Норквей, Саск. $1.00

Сердечно дякуємо всім шановним Добродіям-жертводавцям, — всім тим що потрудилися з розпродажею значків базарових або що самі їх закупили, — рівнож дякуємо всім тим, що брали участь в самім базарі або чимбудь до успіху його причинилися.

Нехай Господь в Своїй ласкавости надгородить щедро всяку жертву і всякий труд кождого.

Нехай Божа Мати Неустанної Помочі помагає кождому неустанною своєю поміччу й опікою за всяку жертву на Її честь і славу.

Отці Редемптористи,
Йорктон, Саск.

Жертви на поправу Йорктонської Церкви

Агафія Чура, Кемпупс $2.00
Д. Цьопик, Буфало $1.00
Ю. Чубей, Резерв $1.00
Анна Басюк, Атікокан $1.00
Н. Н. $1.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copies: 10 cents

В справах що відносяться до редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Наслідування Серця Христового — Найдорожчі Сльози Ісусові — Радуйся Царице Мати Милосердя — Життя св. Герарда — Чи Біблія Спасає? — Наука і Віра — Св. Причастя Джерелом Побіди — Чудо—Диво — Дивна Подія — Душі з Чистилища — Про Церковні Річи — Біблійні Оповідання — З Церкви і Світа — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА КВІТЕНЬ, 1937

1	Ч	ММ. Хризанта і Дарії	
2	П	ППреп. Отців, св. Саси	
3	С	Преп. Якова	
4	**Н.**	**3 Посту, Хрестопоклонна**	
5	П	М. Нікона	
6	В	Предпр. Благовіщення	
7	**С**	**Благовіщення Пр. Д. М.**	
8	Ч	Від. Благ., Соб. Арх. Гавр.	
9.	П.	Мц. Матрони	
10	С	ППреп. Іляріона і Стефана	
11	**Нед.**	**4 Посту**	
12.	П.	Преп. Йоана Ліствичника	
13	В	Преп. Іпатія	
14	С	Преп. Марії Егип. (Покл.)	
15	Ч	Преп. Тита Чудотворця	
16	П	Преп. Никити	
17	С	ППреп. Йосифа і Георгія	
18	**Нед.**	**5 Посту**	
19.	П.	С. Евтихія	
20	В	Преп. Георгія Мелетійськ.	
21	С	Апп. Іродіона, Агава і пр	
22	Ч	М. Евпсихія	
23	П	ММ. Терентія, Африкана	
24	С	Субота Лазарева	
25	**Нед.**	**Квітна**	
26	П	СвщМ. Артемона	
27	В	С. Мартина Папи	
28	С	Апп. Арист. Пуда і проч.	
29	Ч	Великий Четвер	
30	**П**	**Велика Пятниця**	

УСТАВ НА КВІТЕНЬ, 1937

4.—Нед. 3 Великого Посту, Хрестопоклонна:— Глас 3, ев. утр. 11. На літ. Василія Великого: Тропар воскресний і Хреста, Слава, І нині: Кондак Хреста. Місто "Святий Боже" береться "Кресту Твоєму." Прокімен і Причастен Хреста. Ап. зач. 311, еванг. Марка зачало 37.

7.— Благовіщення Пречистої Діви Марії: — Всеночне. На літ. Йоана Золотоустого: Ап. зачало 306. Еванг. Луки з. 3.

8.— Відання Благовіщення. На літ. ап. з. 306, ев. Лук. зач. 3.

11.— Нед. 4. Посту:— Глас 4, еванг. утр. 1. На літ. Василія Великого: ап. зач. 314, еванг. Марка з. 40.

18.— Нед. 5 Посту:— Глас 5, ев. утр. 2. На літ. Василія Великого: Ап. зач. 321, еванг. Марка зач. 47.

25.— Нед. Квітна:— Всеночне: Вся воскресна служба опускається. На Літ. Йоана Золотоустого: Осібні антифони Квітної Неділі. Ап. зачало 246, еванг. Йоана зач. 41.

29.— Великий Четвер: — Літургія Василія Великого з Вечірнею: 10 стихир. Чтеній 3 і Апост. зач. 149. еванг. Матея зач. 107. Місто "Іже Херувими," співається "Вечери твоєя Тайни." Місто Достойно співається Ірмос "Странствія."
Вечером страсти.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 4 — Лист за Квітень — 1937

НАСЛІДУВАННЯ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

(За о. Ф. Арно, ЧІ — о. Г. Шишкович, ЧНІ)

Джерело Щастя

Голос Ісуса Христа:

Навчися від мене, бо я є лагідний та покірного серця й знайдеш спокій для свого серця!

Голос ученика:

Це є слова Ісуса Христа, котрими Він нам наказує, щоб ми вчилися від Нього й наслідували чесноти Його Серця, щоб ми могли бути свобідними від усякої душевної нужди а були правдиво щасливими.

Лагідність і покора, це є наука Ісуса Христа; лагідність і покора це рівночасно й спосіб у навчаннюся тої науки, а заразом овоч і послідна ціль тої-ж науки.

Перша понука до навчанняся чеснот Христового Серця то є знаменитість того божественного Учителя. Бо чи може бути щось знаменитшого від Божого Сина, що є нашим одиноким Учителем, призначений до того уряду через свого небесного Отця? В тім божественнім Учителеві криються всі скарби Божої премудрости й знання.

Його наука, то правда, що перевишає всю штуку та науку цього світу. Його наука торує дорогу не до загибаючого богацтва, не до проминаючих приємностей, або до короткожиючої слави; ні, наука Христова торує дорогу до безмірних богацтв, що не затрачуються, до невисказаних розкошів, котрі не проминають, до найвищих почестей, котрі триватимуть во віки.

Щонебудь Христос Спаситель колись вчив, Він всю ту науку ввів до одної лєкції: "Навчися від мене, бо я є лагідний та покірного серця." Ця лєкція є приступна для всіх; всі обовязані вивчити її так, що всі можуть й повинні її вчитися. Така вже є воля Христа, бо Він свідомий, що в тій одній лєкції міститься все те, що до знання конечне, коли тільки ту лєкцію добре розуміється й совістно практикується.

Ціле життя Христа було пристосоване до тої науки, котру Він сам перше практикував, нім зачав її других навчати.

Навчімся отжеж тої короткої лєкції, й ми будемо досить мудрі, й вистарчаючо вивчені так, що ми не будемо мусіти шукати за дальшим знанням.

Вивчення тої Христової лєкції вимагає подвійної чинности: застанови й практики.

Однак, щоб розуміти те, чого ми хочемо навчитися й щоб ми то могли перепровадити в діло, мусимо передовсім горячо молитися.

Опісля ми повинні мати стало перед своїми очима образ лагідного й покірного Ісуса й на підставі того божественного взірця повинні застановитися, що ми у собі повинні поправити, й до чого ще стреміти.

Однак тому, що не вистарчить лиш знати Христову лєкцію про лагідність і покору, але треба її також і передовсім практикувати, то ми повинні все й всюда показуватися лагідними й покірними, в серцю й в мисли, в слові й ділі.

Поступаючи наперід у розумінню та практикуванню Христової лєкції, ми повинні силуватися, щоб дух лагідности й покори чимраз виразніше пробивався в цілім нашім життю, в наших почуваннях, бесідах і ділах.

Коли в такий спосіб будемо старатися, щоб навчитися того, чого Христос бажає, щоб ми навчилися, тоді будемо також збирати овочі наших трудів, так як то обіцяв Той, що не може милитися, ні інших впровадити в блуд.

А що то за овочі, що їх нам обіцяв Христос?

То є найкращі, які можна собі уявити. "Навчися від мене.... й ти знайдеш спокій для свого серця" — каже Ісус Христос.

Спокій серця, то буде наша нагорода, коли навчимося лєкції Христа Спасителя!

Той спокій серця дасть нам таке завдоволення, що

будемо чутися зовсім щасливими й не будемо потребувати шукати за якимсь іншим щастям.

Кожкий, що знайде той спокій серця, буде правдиво спокійний й щасливий; хто-ж того спокою не знайде, то щонебудь іншого він посідав би, буде все неспокійний та нещасний; бо у свому серцю не відчує задоволення, він буде мусіти шукати за чимсь більше й він буде у сталій небезпеці стратити й то, що вже набув.

Ми вже такими є, що з природи склонні до щастя й спокою! й ми не всилі спротивитися тому природному нахилови.

То безсумнівно велика благодать Божа, що Сотворитель вложив у наше серце те побуджуюче бажання щастя, ту приневолюючу силу; бо в такий спосіб ми із тим більшою витривалістю й досконалістю виконуємо те все, що робить нас щасливими.

І хотяй ми, маючи свобідну волю, є успосіблені шукати свого щастя у різних сотвореннях, то всеж таки перті тим внутрішним бажанням щастя, тою побуджуючою силою, ми шукаємо — шукаємо, аж поки на решті не знайдемо те що нас вповні ущасливляє, значить Христа Бога.

То Він, Христос Бог, вложив у наше серце те бажання щастя; а що те бажання щастя є так сильне, що ми не можемо йому опертися, то це є певний знак, що Христос Бог бажає, щоб ми своє щастя шукали тільки в Нім, бо тільки Він один може дати нам повне й правдиве щастя.

"Навчися від мене, бо я є лагідний й покірного серця а знайдеш спокій для свого серця."

Це є слова Христа. Христос отжеж не каже: можливо, правдоподібно, що ти знайдеш спокій для свого серця. Ні! Христос каже рішучо: ти знайдеш спокій для свого серця!

Певно, як довго ми жиємо на цім світі, наше щастя не може бути повне; але всеж таки воно буде дійсне, так як це Христос обіцяв, і так як того дійсно дізнавали безчисленні Святі, що були лагідними й покірними учениками лагідного й покірного Учителя.

Ми відчуємо той внутрішний спокій, якого жаден зовнішний воріг не може нам заколотити; ми станемося учасниками того миру, якого нам не нарушить жадне внутрішне зворушення; в слід за тим ми посядемо таке щастя, якого ніхто на світі не позбавить нас проти нашої волі. А той спокій серця, той нічим ненарушений душевний мир,

те певне щастя буде для нас заплевненням вічного нескін ченого миру й щастя.

Коли ж воно отжеж так є, то чому нам не піти вслід за так великим і добрим провідником? Чи може бути щось славнішого для нас? Чи то не велика честь для нас, наслідувати самого Божого Сина й називатися Його улюбленими учениками?

Впрочім наслідування Христа Спасителя, то не тільки велика честь, але то також, як ми бачили, велика користь, бо від того залежить наше дочасне й вічне щастя.

Від того наслідування не повинна відстрашити нас гадка, що то за великий труд, бо Христос спомагає й потішає своїх ревних учеників, так що всі подвиги у школі Христовій видаються легкими й солодкими.

О Ісусе, лагідний й покірного Серця!

Прийми мене ласкаво в ряди своїх учеників, учеників твого Серця. Дай мені силу навчитися від Тебе бути лагідним і покірним, щоб я міг знайти спокій для мого серця тут і вічний мир для моєї душі на другім світі.

Амінь.

Найдорожчі Сльози Ісусові

Сльози Ісусові, перлисті, святі,
Сплиніть на душі наші всі грішні,
І змийте всі рани та провини з них,
Щоб і плямки не було з гріхів давних.
О сльози Ісуса, перлисті, святі —
Сплиніть же на наші всі душі грішні....
О сльози Ісуса, сльози дорогі,
Змягчіть наші серця, як криця тверді,
Нехай як віск стануть, щоб можна на них,
Відбити печати Ран Твоїх Святих.
О сльози Ісуса, сльози дорогі,
Змягчіть наші серця як криця тверді.
Сльози Ісуса, хочу вас зібрати,
В сосуд серця мого і там заховати,
В день смерти як вже явлюсь перед Тобою,
Злучу Твої сльози з моєю сльозою,
Тоді й більшу вартість моя буде мала,
Щоб з душі моєї всі провини зняла....

Сестра Атаназія Сл. П.Н.Д.М.
Вінніпеґ, Ман.

св. Альфонс

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

"К тебі вопієм ізгнанії синове Евини"

Як дуже спішить Марія помагати взиваючим Її!

Безталанні ми сини нещасливої Еви, винні перед Богом за її провину і засуджені на таку саму кару блудимо по сій долині сліз та горя. Вигнані з нашої вітчини ми плачемо з болю тілесного й душевного.

Щасливим однак є той, хто в біді звертається часто до Втішительки світа, могучої Богоматери тай набожно взиває і молить її. Блаженний — каже Пречиста Діва — той, хто слухає моїх рад і щоденно чуває при дверах мого милосердя, благаючи мене о поміч і заступництво. Церква вчить нас своїх дітий як уважно і довіряючо ми повинні постійно спішити до сеї милої опікунки тай особливше почитати Її.

На Її честь Церква установила много свят в році: на кождій Службі Божій каже нам часто звертатися молитвою до Пречистої Богородиці, до Неї каже нам Церква звертатись в наших щоденних молитвах а в загальних нещастя поручає благати сю божественну Матір прилюдними відправами, процесіями та посіщенням церков чи її святих ікон. Сама Пресвята Богородиця заохочує нас усіх ось так благати її о збільшення нашого довіря й набожности бо це позволить їй збільшити для нас поміч і потіху.

Св. Бонавентура твердить, що Рут була прообразом Марії бо імя Рут се є та, котра бачить і спішиться. То власне Марія є тою, котра бачучи наші клопоти спішиться у своїм милосердю нам помагати. Новарин додає, що її ба-

жання творити нам добро не терпить ніякої проволоки і яко великодушна скарбничка господніх благодатий ця Мати милосердя обильно наділяє своїх слуг скарбами сво єї щедроти.

О! якто скоро спішить Марія помагати сим, котрі Її о то просять. Ришард запевняє, що доброта Марії уділяється всім її слугам навіть тоді, коли вони її о то просять тільки одним Богородице Діво. В сім Вона наслідує милосердя Господа. Як Бог спішить з поміччу благаючим Його бож він вірний своїм обітницям" просіть і дістанете" так само й Марія заразісінько дає свою підмогу тому, хто її о то просить. Се дає нам можність зрозуміти, що Вона є тою женщиною з книги Обявлення св. Івана, котрій дано два великі орлині крила, щоб ними злетіти на пустиню. Рібейра бачить тут символ любови, якою Марія підноситься завжди до Бога а блаженний Амедей каже, що сі орлині крила представляють ту поспішність якою Марія перевисшаючи в скорости навіть самих ангелів, летить на поміч своїм дітям.

Ось чомуто ми читаємо в Євангелію Луки, що коли Марія пішла відвідати святу Єлисавету і наповнити ласкою цілу ту родину то ішла не повільно але в найбільшім поспіху, "со тщанієм." Про її поворот євангелист вже не дає сеї завваги. Книга Пісня пісний рівнож має пригадати на сю скорість. Марія має жагуче бажання всіх нас потішати. Ледви що зачула шепіт нашої молитви а вже спішно подає нам свою поміч. Отже не без сильної підстави святий Бонавентура називає її спасенням взиваючих її, себто щоб спастись треба і вистарчить кликати на поміч сю божественну Матір, котра завжди готова спомагати благаючих її. Вернардин навіть твердить, що Вона більше бажає подавати нам божі благодати, чим ми бажаємо їх діставати.

Велике число наших гріхів в минувшині не повинно зменшити нашого довіря в то, що Марія нас вислухає коли ми клячимо перед Нею. Сеж Мати милосердя а милосердя лиш тоді може показати, коли хтось є в біді. Як та добра мати, що не вагається услугувати своїй дитині зараженій проказою, хотяй сама має несмак і обридження до сеї слабости так і Марія не відвертається від нас коли ми прибігаємо до Неї хочби й яке було в нас число огидних гріхів, котрі Вона береться лічити. Власне то се Марія хотіла дати до зрозуміння святій Гертруді, коли показала їй, якто Вона розтягає свою ризу на всіх, що сховалися під її покров. Тоді ця свята зрозуміла, що Ангели охороняють слуг Марії від напастий пекла.

Милосердя сеї доброї Матери зглядом нас і любов Її до нас є навіть такими, що Вона не чекає аж на наші просьби, щоби нас ратувати. Святий Анзельм каже, що слова св. Письма говорять про Марію бо це Вона випереджає з поміччу тим котрі її бажають від Неї. Ми можемо певно припускати, що Вона випрошує від Бога для нас богато ласк, ще заки ми о них просили. Марію порівнюють до місяця по причині її поспіху в спомаганню взиваючих її і тому Ришард завважує, що Марія є так дуже занята нашими справами, що в наших потребах Вона випереджає наші благання а її милосердя більше спішиться нас спомагати чим ми її просити. Дальше він твердить, що лоно Марії є так повне співчуття в нашім горю, що й не заважує, як діла її милосердя вже творяться: цяж добра Мати й не змоглаб глядіти на наші потреби і не задоволяти їх сейчас.

Се живе співчуття Марії в наших нуждах, яке склонює Її помагати, ще заким ми Її о то просили, вже показалося в Її земському житті, на весіллі в Кані Галилейській як це оповідає євангелист Лука в другій главі.

Ся співчуваюча Мати бачила клопіт молодих супругів, котрі засумувалися, бо не стало гостям вина і не чекала, щоб Її аж о то просили: Вона ішла за голосом свого серця, котре не могло спокійно глядіти на смуток ближніх і звернулась до свого Сина та представила Йому потребу сеї родини. І щоб потішити супругів а передусім, щоб вдоволити співчуваюче серце своєї Матери Її Син вчинив чудо і перемінив воду в посудинах в вино. Із сеї пригоди Новарин заключає, що коли Марія так скоро помагає в наших потребах тоді як о ту поміч зовсім не просимо, то оскілько скоріше потішить того, що Її о поміч просить і благає.

Хто сумнівавсяб в скору поміч Марії, коли просив Її о неї, такого питає Папа Іннокентій III: де є той, що просив Її і Вона не послухала його?! І справді Пречиста Діво! Чи є десь такий, що вірно благав Твоєї всемогучої опіки так успішної в наших бідах, головно щоб спасти найбільших грішників і Ти опустила його?! Ні! це ще ніколи таке не було і ніколи такого не буде. Я пристаю на це, каже святий Вернард — щоб вже більш ніхто не го-

ворив про Твоє милосердя тай не прославляв Тебе, Пречиста Діво, як би знайшовся десь хочби тільки один чоловік, котрий доказавби, що в своїх потребах кликав Тебе на поміч і Ти опустила його.

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII.
– Апостол Словом і Ділом
(Продовження)

Мудрець Господній, вихвалюючи життя праведних і святих душ, каже між іншим, що праведник, хотяй "коротким було його життя, та прожив він довгі літа: **Скончався вмалѣ исполни лѣта долга.**". Це значить, що праведник, святий, в короткому часі збирає у Бога так великі заслуги, начеб справді прожив на землі довгі-довгі літа.

Ті слова Мудрця можемо дослівно примінити до нашого святого. Коротким було його життя, бо прожив несповна тридцять літ, але як повні були його літа в чесноти й заслуги перед Богом!

В часі, про який тепер розказуємо, було йому минуло двацятьсім років, а оставало ще два роки життя. Але як повними були ці послідні два роки, як діяльними в справах освячення своєї душі й спасення та освячення душ ближніх своїх, як повними вони були в любов зглядом Бога й діла милосердя зглядом ближнього, як богатими в чуда, якими Бог його прославляв, покаже нам дальший тяг цего оповідання.

Що лиш двадцять років минуло як святий Альфонс оснував Згромадження Отців Редемптористів, а вже воно було знаним по цілому тодішньому неаполітанському королівстві. Це були перші того рода місіонарі, що йшли від села до села, між найбільш убогі й опущені душі, щоб проповідати Розпятого Христа. На тодішні часи це була новість. Не диво, отже, що наші місіонарі були так популярні й люблені зарівно народом як і їхніми пастирями. Знаючи їхню ревність про спасення душ і добро, яке приносили своїми місіями, кожний епископ старався їх мати

у своїй епархії, якщо не на стало, то принаймні щоб дати місію або які інші духовні вправи, духовенству, монахиням чи простолюддю. До цеї популярности й розголосу їхньої доброї слави немало такой причинився Герард, про святість і численні чуда якого оповідали собі люди по най дальших навіть околицях. Всі хотіли його мати в себе хочби на коротенький час.

Осінню 1753 року удався отець Фійокші разом з Герардом до Мельфі, щоби там, на просьбу тамошнього епископа, проповідати девятьдневну місію, або радше духовні вправи, щоби приготовити нарід до храмового празнику. Що отець Фійокші взяв тоді зі собою Герарда, то це було за стараннем самого епископа, який знав кілько то душ віднесе великі духовні користи з його присутности.

Як лиш оба Редемптористи появились в місті, сейчас нарід громадно товпився около Герарда. Кожний мав до нього повний доступ. Кожний знаходив у нього слово науки, поради й розради; кожнього потішив і розважив. Священики й провідники душ ставили йому найтрудніші питання, що відносились до річей духовних з наміром, не щоб його на чім приловити, але виключно щоб зачерпнути від нього світла й ради. Всі ці питання він розвязував так мудро й уміло, на всі давав ясну й точну відповідь, що слухачі не могли надивуватись його розумові та знанню духовних справ. Пригадаймо собі, що це був той сам молодець, що хотів колись уходити за божевільного. Так то Господь вміє нагороджати геройську любов своїх вірних слуг.

Простий нарід, що бачив, як до Герарда приходять о поміч і раду його духовні провідники, не давав себе випередити під тим зглядом. Всі до нього приходили, начеб то він був яким великим святим, що зійшов з неба на це, щоб принести їм поміч і пораду. Нікого він від себе не відпустив, щоб не заспокоїв його потреб. Хто потребував помочі дочасної, хто духовної, хто поради а хто знова слова потіхи — він нікому не відмовив.

До неодного він сам спішив з поміччю, хоч цей його й не просив. Так, приміром, жив у Мельфі один урядник, що то вже від довгих літ відбував святокрадські сповіди. Затаїв він був колись зі стиду, один гріх, то хоч опісля много разів приступав до святої сповіди, то однак не мав смілости визнати цей гріх. Совість гризла його безнастанно і в нічім не міг знайти спокою. Вкінці Господь зми-

лосердився над ним і обявив Ґерардові жалюгідний стан його душі. Святий молодець сейчас поспішив до нього, викликав його на бік і промовив: "Слухай, життя твоє проминає в грісі. Чому ти хочеш умирати в такому стані? Висповідайсь з цього гріха який ти таїш від так довгих літ і помирись з Богом." Прості ці й ядерні слова зробили на грішникові велике враження. Він сейчас побіг до отця місіонаря та щиро висповідався. Від цеї хвилі зазнав правдивого спокою душі. Всім опісля оповідав якої то великої ласки дізнав він від Бога за посередництвом святого братчика.

Ще одну славну побіду відніс він над діяволом підчас цеї короткої місії. Жила там одна молода дівчина, що перед усіма уходила за надзвичайно побожну. По правді було це зовсім іншого. На зверх удавала вона побожність, але в душі її крилась гидота гріху. Хотяй вона частенько приступала до святих Тайн, то однак від довшого вже часу таїла на сповідях гріхи, яких не визнавала з боязни, щоб не стратити у сповідника доброго поняття, яке він мав про ню. Свою побожність, повну облуди й фарисейства, так знала прибрати в позірні чесноти, що тим геть чисто впровадила в блуд свойого сповідника, який щиро вірив у її святість.

Коли одного дня Ґерард вийшов з церкви, де частенько заходив на відвідини найсвятіших Тайн, аж тут надходить Тереса — так звалася ця дівчина — і починає з ним розмову про духовні речі. Хотіла вона й перед Ґерардом похвалитися особлившою своєю побожністю й ріжними ласками, які нібито одержала від Бога за свою вірність. Але дуже помилилась. Він сейчас спізнав з ким має до діла й промовив остро: "Доню, чому ти плетеш мені такі байки! Ось вже від довшого часу ти робиш святокрадські сповіди й святі Причастя, а тепер ще хочеш щоб я вірив у твою святість! Іди сейчас висповідайся, якщо не хочеш бути проклятою на цілу вічність." Мов громом поражена біжить Тереса до сповідника й просить, щоб допоміг її відбути загальну сповідь. Призналась щиро, що вже від десятьох літ сповідалась святокрадсько, висповідалась і від тої хвилі провадила правдиво побожне й чеснотливе життя.

Як колись, коли ще був вдома, так і тепер ходив він улицями, збирав дітий та навчав їх правд святої віри. Опо відав маленьким про муки й смерть Ісуса Христа, про Йо

го Пресвяту Матір Марію та напоминав до святого й побожного життя, яке погягає в любові Бога та у точному сповняюванню своїх обовязків. Невинні діти слухали його слів з одушевленням. Брав їх частенько до церкви на посіщення Найсвятіших Тайн, проводив їм молитви, а на розбудження більшої їхньої любови до річей святих, роздавав їм побожні образці. Ось, що оповідав девятьдесять літ пізніше один з наочних свідків того часу, столітний дідусь: "Коли Ґерард прийшов до Мельфі, я мав тоді около десять років. Мав я нагоду часто з ним розмовляти.. Брат був дуже вмертвлений і я бачив, що він мав на тілі острі ланцюшки. Мав він дуже ніжну любов до вбогих і я бачив на власні очі, як він нераз роздавав їм свої власні харчі. Одного разу запровадив якогось убогого аж до епископської палати, у якій замешкував підчас свойого побуту в Мельфі, і там, скинувши з ніг власне обувє, дав їх убогому. Але, це що найбільше впадало в очі, то його велика ревність о навернення грішників."

Девятниця скінчилася і наш святий повернув до монастиря в Делічето. У затишньому монастирі віддався знова вмертвленню, якого в дорозі не мав дуже часто нагоди виконувати, та молитві в тісній злуці з Богом. Тут, далеко від людських похвал, які його стрічали, кудиб і не пішов, міг він свобідно віддаватися низьким заняттям та всякого рода упокоренням.

(Дальше буде).

о. П. Божик

ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ?

Імена Папів і літа коли вони урядували

Всіх Папів від св. Петра аж до нинішного Пія XI було **двіста шістьдесять і один.** Святий Петро справував найдовше Церквою, бо аж трицять і два роки, два місяці і двайцять і один день. З числа Папів **трийцять і три були мучениками, і вісімдесять і два були святими.** Се показує на їх ревність для Церкви і велику віру в Ісуса Христа!

Папи були з таких народів: 103 були Італійці; 15 були Французи; 9 були Греки; 7 були Німці; 5 були з Азії; 3 були Іспанці; 2 були Далматинці; по одному були з Па-

лестини, Тракії, Анґлії, Голяндії і Портуґалії. З Українців були лише два кардинали, а саме Ісидор Митрополит Київський і Сильвестер Сембратович, Митрополит Львівський.

Слово "Папа" грецького походження, значить о стіль ки, що батько. Папа, слово загальне, його чути часто у високих домах; тим словом кличуть діти своїх батьків.

Папа мешкає у Ватикані, у Римі, в Італії. Місто Рим збудоване на сімох горбах, на одному з тих горбів, що називається "Ватикан", збудований папський двірець, що також називається Ватикан. Ватикан побудований в пятім століттю, який розуміється постійно добудовували. Нині Ватикан числить около **одинайцятьтисяч кімнат**! Кільканайцять кімнат замешкує Вселенський Голова, останні уживають на бюра, уряди всьої Церковної орґанізації, яка числить **мало що не чотириста міліонів вірних**, зі всіх народів, що замешкують всю земську кулю.

Кожда нація має у Ватикані своє бюро, уряд. Українці немають свого бюра, бо їх небогато, тільки около пять міліонів; вони підлягають урядам, що називається **"Конґреґація Східних,"** що завідує ріжними греко-католиками, Греками, Сербами, Румунали й иншими, що в різні часи злучилися з Католицькою Церквою.

Кромі бюр, урядів, у Ватикані містяться обширні салі для прихожих, що відвідують святого Отця. Є там різні книгозбірні, бібліотеки, салі з різними угодами, мемуарами, апостольськими манускриптами, памятниками, мапами і образами. Ті річи старанно переховуються у Ватикані, для всіх поколінь, які являються немов свідками старини всіх народів і їх культури. На ті річи ніхто не всилі положити ціни! Один тільки образ "Мадона", Пречиста Діва Марія, яку намалював Санціо Рафаєль оцінюється на пять міліонів долярів! Вона такого приспособлення, що коли на неї дивитися, то виглядає, що Пречиста постійно йде. Той образ знаний світові, як секстинська Мадона.

Кругом Ватикану є ще двацять і два инших будинків, школи, тощо, а між ними церква св. Петра, яка може змістити з притворами около **сто тисяч людей.** Се найбільший будинок в світі. Ту церкву будовано сто двайцять літ!

Земля, що під тими будівлями займає около вісімдесять моргів поля, винята з під власти італійського уряду, творить осібне місто, що називається Civitas Vaticana. Сімнайцять разів італійський уряд хотів забрати Ватикан для себе й обернути на свою власність, та кождий раз май же всі держави світа ставали в обороні ватиканської независимости, бо в такім разі Італія уважалаби ватиканські памятники своїми, що небулоби в інтересі всіх народів. Кожен Папа має їх у своїм посіданю, ті памятники являються доступними для кождого і є неначе добром всіх народів.

Ватикан зі своїми безцінними памятниками є настільки важний для світа, що підчас світової війни всі воюючі сторони однодушно підписали угоду, силою якої було, що верх Ватикану не будуть летіти їх літаки, ані невільно нікому копати тунелів попід Ватикан. Зроблено так для того, щоби охоронити ватиканські памятники, які, якщоб знищено, — світ утративби їх раз на всегда!

Рим почато будувати 753 роки перед Христом і є він о цілу тисячу років старший від Царгороду. Тому, що у Ватикані скупчилась старинна культура, Рим, а особливо Ватикан від давна був знаний всьому світові. У Ватикані Папи замешкують тому, що тут 67 року був замучений св. апостол Петро, якому Ісус Христос поручив церковний уряд.

Вселенський Голова не володіє самий орґанізацією а має до помочі ще сімдесять карденалів, що творять його прибічну Раду. Се є найвищий уряд в світі, який надає світові моральні вказівки. При сім уряді **трийцять і сім держав** тримають своїх амбасадорів, котрі прислухуються нарадам Трибуналу. Майже нема такого пануючого і високої особи в світі, яка не була би на авдієнції у Папи!

(Дальше буде)

НАУКА І ВІРА

Богато є таких "ученых", що їм здається, що їх знання і мудрість то їх власність. Декотрі з таких "ученых" перечать існування Бога, а інші говорять, що наука не годиться з релиґією.

Але правдиві учені і мудрі люди говорять інакше. Вони вірять в Бога.

Славний шведський ботанік **Кароль Лінней** (1707—

1778)., що уставив приняту нині клясифікацію ростин і опрацював наукову латинську їх номенклятуру, так пише на вступі свого геніяльного твору "*Systema naturae*": "Я почув віддих Бога вічного, всезнаючого, всемогучого, безконечного і остовпів з подиву!"

Новочасний ботанік і біольог **Іван Райнке (1849—1931)** дає такий зміст научним дослідам свого цілого життя: "Ідея Бога в нічім не перечить законам природи. Явища природи вказують завсіди і невідмінно, що поза ними і понад ними стоїть Божество. Доцільність, що проявляється в живучих сотвореннях і розум, що являється на верхах життя, тоді лише можливі до зрозуміння, коли добачується в них виспід творчого ділання Бога."

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ ДЖЕРЕЛОМ ПОБІДИ

Уяви собі, дорогий читачу, що глядиш на циркові ігрища в часах Нерона. На середину арени виганяють громаду людей: погорблених віком, сивоволосих старців, немічних матерей, що притискають до своїх грудей немовлят, гарних дівчат та молоденьких хлопців. Довкруги них розярені товпи видців, поган, що кпять собі з визнавців Христа.

Отвирають залізні крати й з темних кліток випадають страшні льви й тигри, довго вже передтим свідомо голодом морені.

А там, на середині арени християни? Може дрожать? Помилування просять? Христа вирікаються? О ні! Моляться та гейби на весілля, гучну забаву йдучи, співають. Щось незвичайного, прямо чудесного. Розлючені, виголоднілі звірі кидаються на них, роздирають їх сильними пазурами та гострими клевами розшарпують на кусні біле й невинне тіло.... А вони? Дивляться в небо, з усміхом на лиці.... співають.

З чого черпали сотки тисяч мучеників ту відвагу, ту витривалість, ту геройську силу? У святому Причасті й молитві. Перші християни дуже часто, навіть щодня приступали до Господньої Трапези та багато молилися. "Сталими були в ломанні Хліба (у святому Причасті) і в молитві" — каже про них святе Письмо.

О так, святе Причастя колись помагало й нині помагає, колись було джерелом побіди й нині ним є.

"Прийдіть до Мене всі струджені й обтяжені, а Я успокою вас" — кличе до кожного з нас, найлучший наш приятель, Ісус. Хто з нас не терпить, не має болів і смутку в серці? Хто з нас не відчуває ворохобні тілесних пристрастей та напастей покус лукавого? Хто з нас не потрібує сили та заохоти до сповнення щоденних обовязків свого звання? Хто ж подасть нам помічну руку? Напевно Евхаристійний Ісус — Він це ясно заявив, коли сказав: "Прийдіть до Мене всі.... а Я успокою вас." Коли опановує тебе гордість, каже св. Кирило Єрусалимський, прийми Пресвяту Тайну Евхаристії, а найпокірніший Ісус, покірним тебе вчинить. Коли скупість опановує тебе, спожий Небесний Хліб, а найщедріший Ісус щедрим тебе вчинить. Коли зависть і самолюбство схоче заволодіти твоєю душею накорми її Ангельським Хлібом, а Він навчить тебе великодушности та жертволюбности. Коли віддаєшся неуміркованій їді й питтю прийми Тіло й Кров Ісуса Христа, а те Тіло, що так богато вирекло ся й витерпіло для тебе, навчить тебе бути уміркованим в їді й питтю. Коли лінивим станеш до тої міри, що навіть перестанеш молитися рано й вечір, покріпись Христовим Тілом, а з певністю побожністю й ревністю наповнить Воно твою душу. Коли ж вкінці нечисті гадки непокоять тебе, о тоді передовсім прийми Пресвяту Тайну Евхаристії, а найчистіше Христове Тіло чистим і скромним вчинить тебе.

Так, нехай Ісус буде з тобою, а тоді візьме Він тебе за руку, коли б хотів ти згрішити; віддалить від тебе злі гадки, коли б вони непокоїли тебе; здержить легковажний твій язик, заким грішне слово вискажеш.

Пятнайцятпітнього хлопця почала нагло нога боліти. Прийшов лікар, оглянув її й ствердив, на превелике здивування родичів, гниття кости в нозі. "Тут ніщо не поможе й нема жадної іншої ради, сказав лікар, треба конечно хлопцеві ногу втяти." Ні! Ні! За ніщо в світі — боронився хорий. Цілими днями благали його та завсіди та сама була відповідь: Ні й ні! Аж вкінці клякнув батько біля ліжка просячи: "Сину дорогий, коли вже не хочеш для себе самого згодитися, то принайменше вчини це для мене, твойого батька, що тільки натрудився для тебе!" Хлопець мовчки поглянув ще хвилинку на батька, а відтак витягнув до нього руку й сказав: "Добре тату; для тебе. А тепер пане лікарю робіть зі мною, що задумаєте."

Скільки разів, дорогий читачу, червак гріха точить твою душу, подумай о твоїм Відкупителю, який вправді не клякає біля твойого ліжка, але на Голгофті говорить до тебе розпятий на Хресті: "Сину позволь вилічитися; коли не для себе самого, то для Мене!" І дивлячись на Хрест скажи тоді: "Добре! Для Тебе Господи! Вчини зі мною, що хочеш!" А знаєш, що зробить? У сповіди змиє твої гріхи, але не бійся, болю не вчинить тобі, подасть тобі лікарство, тільки не лякайся гірке воно не буде, бо ж власним Тілом і Кровю виздоровить тебе, щоб вилічений з недуги гріха, міг ти в будучности стати чистим, сильним і вірним Його сином.

Многі покуси непокоять тебе? Приступай часто до святого Причастя. Від кількох літ привик ти до якогось грішного налогу й не знаєш, як увільнитися тепер від нього? Приступай часто до святого Причастя. Поправитися хочеш, стати лучшим, бути більше характерним? Приступай часто до святого Причастя.

Як часто?

Чим частіші духовні упадки, чим нагальніше зриваються в тобі всілякі бурі, тим помічнішої руки потребуєш. Святий Карло Боромей виховувався між розпустними, зіпсутими товаришами, одначе серед тисячних міських покус зумів заховати несплямлену чистоту. Запитаний, що давало йому цю силу, відповів: "Святе Причастя вчинило це, до котрого кожної неділі й свята приступав я."

Що неділі? Перестрашишся; "Ні! Цього не можу! Негідний цього!" скажеш. Очевидно, що негідний! Не того, щоб причащатися що неділі, але взагалі ані одного разу не заслугуєш на святе Причастя. Ні ти, ні ніхто інший на світі! Коли б святе Причастя було надгородою, ніхто з нас смертних людей не міг би спокійно до Нього приступати. Не надгородою, але чудесним джерелом сили Воно є, з котрого кожному вільно пити, хто тільки має чисту душу.

Оскільки не маєш тяжкого гріха на совісти, приступай якнайчастіше до святого Причастя. Коли б протягом тижня розбурхана уява побуджувала тебе спокушуючими образами й коли б постійно мусів боротися з прикрими гадками, нічого це не шкодить! Це не є ще причиною, щоб не приступати до Господньої Трапези, яка скріпить тебе Хлібом сильних в тяжких твоїх боротьбах. Не

тому приступаєш часто до святого Причастя, що маєш душу в порядку, але тому, щоб допровадити її до порядку.

"Так часто причащався, а мимо того впав я," — жалуєшся може, дорогий читачу. Овоч святого Причастя відповідає в кожного після того, як хто оцінює Його. Більша або менша користь святого Причастя залежить від того, як приготовляєшся до Нього, як Його бажаєш, як приймаєш Ісуса до своєї душі, як з Ним пристаєш. Чим більший горнець, тим більше до нього можна вляти.

Тільки разів упав ти! Що ж було б сталося з тобою, коли б зовсім не був причащався! Небогато знано так горячкових, нервових людей, як французький капітан маринарки Марсо: Найменший спротив виводив його з рівноваги до цеї міри, що вибухав неначе вулкан огнистою лявою гніву й тільки з найбільшим з'усиллям зумів запанувати над собою. Старався побідити свою пристрасну злість, щоденно причащався, одначе мимо того часто вибухав гнівом. Одного разу, один з моряків із здивуванням сказав, як може чоловік, що причащається щоденно, так злоститися. "Знаєте що, відповів капітан, коли б не приступав так часто до святого Причастя вже давно був би вас усіх повкидав до моря."

За о. Т. Тотом — о. Р. Хомяк, ЧНІ.

Чудо — Диво

(Продовження)

Ява Третя

Мати і сліпа дочка.

Дочка (з жахом): Що це було?

Мати: То куситель! У звичайному ловецькому убранні він приступив до тебе і відлетів. Так він зрадився на цім місці, хто він був і що він хотів!

(Сідає коло дитини при жерелі; дочка сідає у її ніг).

Перед многими, многими літами, жила тут, у цій країні, одна бідна, незнана пастушка. Часто приходила вона на це самітне місце в лісі під скалу. Її вівці бувало паслись на луці заллятій сонячним промінням, а вона сама тут попадала в глибоку задуму і молилась. З роду була вона слабонька, хоровита і часто скаржилась Ма-

тері Божій на своє повне терпінь і страдань життя. Одного разу, коли вона сиділа тут на цім камені, там на горі на скалі, показалась їй Пречиста Діва. Поволі зійшла Вона в діл, до клячучої дівчини. Не була окружена небесною славою, коло неї не було множества ангелів, прийшла Вона сама, покірно і в простоті. Коли прийшла до дівчини, з безмірною добротою поставила їй на голову свою ніжну руку і заговорила: "Я знаю твій біль! Я знаю про твої страждання! Я хочу тебе виратувати! Дитино, здайся на мене. Тут, на цім місці, витрисне жерело; щодня приходи сюди до нього і натирай собі лице водою з нього і стане тобі лекше!" Коли дівчина опамяталась зі свого переляку і подивилась у гору, Пречистої Діви вже не було. Але на тім місці, де вона стояла, витрисло хрустально чисте жерело. Від тоді щодня пастушка приходила до цеї скали, як було їй приказано, умивала собі лице і руки, а кождий раз ставало їй на серцю легко. Не ставало її тіло сильніще, ні хрест лекшим, але її воля ставала міцніщою, її воля кріпшала, і від того часу з радістю ішла вона за тим, що всіх запрошує, щоби брали свій хрест на себе і йшли за ним до побіди. Диво, спасення здійснилось! — Від того часу це місце стало святим для многих терплячих.

Дочка (хоче енергічним рухом кинутись): В твоїй казці може міститься правда, та всеж це тільки казка.

Ява четверта

Мати, дочка і Страдальна Мати.

Страдальна Мати (появляється в лісі в часі пісні. При відповідних словах матері показується на горі на скалі, сходить на долину і говорить до обох): Позвольте, щоб я тут під скалою, при жерелі коло вас спочала! Ще далеко я маю йти. Тут хочу на хвилю спочати, бо ще богато терплячих ждуть моєї потіхи!

Сліпа Донька (мацаючи): Скажіть, Пані! Хто ви? Чи ви зблудили?

Мати (повна предчуття): О Боже! Ти великий! Ти безконечно добрий!

Страдальна Мати: Надлюдський біль мусіло переносити моє материнське Серце, коли я бачила свого горячо улюбленого Сина, зломаного муками, як кривавив Він тисячними ранами за гріхи людства! Ах! Збичований і терням вінчаний — опльований і висміяний, — умирав Він на хресті. Але третього дня Він у блеску встав із гроба і розбив ворота, котрими гріхи ділили чоловіка від слави Сотворителя! Він, Бог, зійшов зі свого неба, чоловіком став і навчив нас терпіти і вмирати, щоб так осягнути вічну щасливість на віки.

Дочка (коло її ніг): О, Пані! Як маю це розуміти! Гляди на мої терпіння! Я темна! Чи є на світі яке горе, більше від сліпоти?

Чому я мушу так терпіти? Тому я плачу, тому я кличу до Тебе: Яку потіху Ти даш мені?

Мати (з докором): Дитино!

Страдальна Мати (велично, а просто): Ви всі, що в болю переходите тут, станьте, подумайте і подивіться, чи є такий біль, як мій біль, чи ваше терпіння, як моє?! Тому я йду всюди у палати і бідні хати сама затоплена у стражданнях, потішаю всіх, що мене молять.

Дочка: Виратуй мене з моїх страдань!

Страдальна Мати: Чи маєш віру? Чи надієшся на Бога?

Дочка: Так! Я вірю! Я маю надію! Хай Бог поможе мені!

Страд. Мати (водою з жерела навогчує чоло дівчини. В тій самій хвилі появляється на скалі Спаситель з хрестом на раменах. Будь видючою! Будь віруючою!

Ява пята

Попередні, Спаситель з хрестом.

Дочка (випрямовується і підносить очи до Спасителя): Ще закриває ніч мої мертві очи непроглядною темрявою! Але я бачу! Там на горі, понад моєю головою, я бачу Мужа болю, що з трудом несе тяжкий хрест! Ах! Я розумію! В мойому нутрі Він говорить до мене: "Ходіть за мною зі своїм хрестом, несіть його охотно аж до смерти, а опісля вічне життя для вас!

Мати (покірно): Як дуже було моє серце засумоване, кілько болю і страдань було в нім, а тепер веселе, щасливе, все переносить радісно!

Страдальна Мати: Сталось диво! Та всеж чуда нема! Та над усіми муками духа побідно сіяє світло Божої ласки! Грішне серце навернулось! Це тут найбільше чудо! Страдання побідило гріх, терпіння отворило брами неба! (До всіх людий): Це є значіння земського життя, що Бог терпінням відкупив світ! Тож ненадармо, люди, терпите! Це є найдивніще диво!

(Відповідний живий образ).

Закінчує представлення весь нарід співом до Матери Божої.

Завіса спадає.

— o —

ДИВНА ПОДІЯ

Чеські часописи записали таку цікаву подію: До пароха міста Михла, близько Праги, о. Шаха, прийшов в ночі о першій годині по півночі його паламар і сказав, що одна тяжко хора жінка просить, щоб сейчас прийти до неї зі св. Тайнами, бо мабуть до рана не дочекає. При тім означив точно вулицю і дім, де вона живе. Парох відпо-

вів паламареві, щоб йшов до церкви і приготовив все потрібне, а він зараз прийде. Паламар пішов. Священик скоро зібрався — але яке ж було його здивування, коли, хотячи вийти, спостеріг, що двері його дому є замкнені, так як він ще вечером замкнув, ідучи спати. Яким способом паламар міг ввійти до його кімнати замкненими дверми? Не маючи іншої відповіди на ту загадку, пояснив собі так, що певно ввечір забув замкнути двері і вони самі замкнулися по відході паламаря. Але ще більше було його здивування коли прийшов до церкви і побачив, що і церква замкнена, а паламаря нема. Пішов тоді до його мешкання, що було недалеко церкви і застав його в глибокім сні. Він не знав о нічім.

Це незвичайно застановило священика. Але що він знав вулицю і число дому хорої, казав відімкнути церкву, забрав св. Тайни і враз з паламарем пустився до вказаного дому. Прийшовши там, запитали сторожа, чи є хто хорий в домі. Сторож відповів, що на третьому поверсі є хора одна жінка-вдова. Пішли до неї. Бідна жінка страшно здивувалася, коли побачила в своїй хаті священика. На його запит, чи посилала кого по нього, відповіла, що ні. І дальше розказала таке: Ціле своє життя жила вона дуже побожно. Що дня ходила на Службу Божу, часто сповідалася і причащалася. Від довгого часу лежить хора. Цеї ночі, коло півночі, дуже їй погіршало. Зимні поти вдарили на неї, сили опустили її так, що не могла рушитися. А тут, як на те, нікого не було післати по священика. Тоді почала горячо молитися до Бога, щоб задержав її при життю бодай до ранку, доки не буде могла закликати священика.

Священик висповідав хору, запричащав і уділив св. Тайни єлеопомазання. За пів години вона померла.

Цю подію годі інакше пояснити, як тільки тим, що милосердний Бог, в заплату за побожне життя тої жінки, післав свойого ангела, в виді паламаря, до священика, щоб вона не вмерла без св. Тайн.

Хто вірно служить Богові в життю, того Бог при смерти певно не опустить.

ДУШІ З ЧИСТИЛИЩА

(В монастирі св. Леонарда).

В Італії є гарне містечко Монтефалко, славне своєю красою й цінними артистичними старинностями. Є там і монастир св. Леонарда. Сестри Клярисси, що жиють у тім монастирі, 1918-го року часто мали незнаного гостя, якого ніколи не виділи, але часто могли почути його благання. Була се душа одного священика, що вмер, не упорядкувавши свої грошеві справи. Він приходив до дверей монастиря, дзвонив дзвінком і чекав, доки не прийде до дверей мати настоятелька, їй лишав гроші, щоб за нього дала правити Службу Божу. Ся душа перший раз прийшла в понеділок, 2. вересня 1918 року. При дверях від захристії озвався дзвінок. До віконця пішла мати настоятелька, Марія Тереса від Ісуса — і почула голос:

— Тут лишаю сю милостиню — і положив на віконце 10 лір. Коли ж настоятелька запиталася, що має робити з тими грошима, чи відправити за них тридневне набоженство, чи інші молитви, чи може Службу Божу — душа відповіла:

— Не маєте жадного обовязку.

— Чи могла би я знати, хто ви є?

— Не треба вам того знати.

Голос був чемний, але немов би сумний, якийсь далекий і придавлений.

Явився ще два рази в жовтні, раз у листопаді і грудні, лишаючи все 10 лір. Коли настоятелька питала, чи треба за се відмовляти якісь молитви — він відповідав:

— Молитва все є добра.

14. марта 1919. р. в часі вечірного іспиту совісти два рази задзвонив дзвінок. Вийшла настоятелька й знайшла на віконці при дверях 10 лір, але тепер не відзивався ніхто. Церква була замкнена й ключ був у настоятельки. А дзвінок відзивався якраз із захристії від церкви до монастиря. Сестри оглянули цілу церкву і не знайшли там нікого. Тепер зрозуміли, що ся милостиня не є від живих людей.

11. квітня. Приніс 10 лір і просив молитися за одного умершого. Се тепер перший раз просив молитов.

2. мая. Около год. пів до десятої вечером сильно задзвонив дзвінок. З настоятелькою пішли ще три монахині до віконця. Ніщо не знайшли, лише 20 лір — два банк

ноти зложені в формі хреста. Не відзивався ніхто. Церква була замкнена.

Більше разів приносив так гроші по 10 лір. Деколи задзвонив, а деколи лишав гроші на віконці й без дзвонення.

7. лютня. Пополудні, около год. 2. два рази озвався дзвінок. Настоятелька вийшла до віконця при захристії і почула голос:

— Лишаю тут 10 лір на молитви.

— Хто ви є? Скажіть на милість Бога — благала настоятелька.

— Не вільно мені того сказати — була відповідь.

18. лютня. Вечером около год. 9.30 мати настоятелька ішла заперти одні двері, коли нараз почула голос дзвінка. Пішла до віконця при захристії і коли сказала: "Слава Ісусови і Марії," почула відповідь: "Амінь" і зараз додала душа:

— Лишаю тут милостиню на молитву, як звичайно.

Настоятелька набрала відваги і запитала:

— В імя Бога і Пресвятої Тройці, скажіть, хто ви є?

— Не можу того сказати — відповів той сам голос. Більше нікого не було чути. Церква була зо всіх боків замкнена. Лишив 10 лір.

21. лютня. Настоятелька ще перед Службою Божою пішла до віконця і знайшла там 10 лір. Нікого не було ви дно і жадного голосу не було чути.

12. квітня. Вечером около год. 8-ої озвався дзвінок. Настоятелька взяла з собою ще дві сестри і пішла до віконця. Там лежали 10 лір. Настоятелька заклинала в імя Бога, але ніхто не відзивався. Церква була замкнена. Прийшла служниця, а потім ще три священики-монахи— вони точно оглянули цілу церкву, всі лавки і захристію. Ніде не було нікого.

19. серпня. Вечером о год. 9.30 озвався дзвінок від захристії. Настоятелька пішла до віконця. Сказала голосно: "Слава Ісусови і Марії." А голос відповів: "Амінь" і зараз додав:

— Лишаю сю милостиню на молитву.

Настоятелька відповіла:

— Ми і так будемо молитися за вас, але ви сю милостиню дайте якійсь іншій особі, котра находиться в нужді.

Душа голосом повним зворушення сказала:

— Ні, візміть се. Се буде ділом милосердя.

— Чи ж неможу довідатися, хто ви є?

— Я все той сам — була відповідь і більше нічого не було чути. Лишив 10 лір.

16. вересня. О год. 9.15 Настоятелька запирала двері від спальні, коли почула дзвінок від захристії. Пішла до віконця з одною монахинею, але ніхто не відзивався. Та друга монахиня віддалилася, бо думала, що душа лише до самої настоятельки хоче говорити, але й тепер не відзивався ніхто. Настоятелька не хотіла взяти гроші і відійшла. Але дзвінок озвався ще раз і на просьбу одної монахині настоятелька вернула назад до віконця. Душа подала їй 10 лір, але вона сказала, що не візьме ті гроші. Тоді душа відозвалась дуже благаючо:

— Візьміть се, візьміть, щоб заплатити Божій справедливости.

Тоді настоятелька просила, щоб душа повторила тоту коротку молитовку: **"Най буде благословенне святе, найчистійше і непорочне Зачаття Пречистої Діви Марії"** — і душа точно повторила цілу молитовку.

3. жовтня. Около 6-ої години вечером, коли мати настоятелька стояла в своїй келії при вікні, почула голос дзвінка. Пішла в сторону захристії до віконця. Там най шла 20 лір. Не хотіла їх взяти і сказала, що сповідник є незадоволений з цілої тої роботи, тому, що душа не хоче сказати, хто вона є.

— Боїмося всі, що се може злий дух — сказала мати настоятелька. І тоді душа відповіла:

— Ні, я душа з чистилища. Я вже сорок літ у чистилищі за се, що розтрачував церковні маєтки.

6. жовтня. Мати настоятелька рано дала відправити Службу Божу за тоту душу з чистилища. По Службі Божій зараз озвався дзвінок. Мати настоятелька пішла до віконця і почула голос:

— Лишаю тут тоту милостиню і дуже вам дякую.

На питання настоятельки не було жадної відповіди. Захристія була замкнена. Душа лишила 10 лір.

10. жовтня. Вечером о год. 9.45 всі монахині були на молитві, коли озвався дзвінок від захристії. Настоятелька пішла. На її слова: "Слава Ісусові і Марії" голос відізвався: "Амінь" і додав:

— Лишаю сю милостиню і дуже красно вам дякую.

(Дальше буде)

ПРО ЦЕРКОВНІ РІЧИ

Св. Хрест

Св. Хрест є символом нашої віри і знаменем нашого спасення. Він є знаком побіди Христа, тому ставлять його на верху церков, веж та дзвінниць, його несуть впереді походу, його ставлять на гробах і при дорогах а в церкві хрест є на кождій церковній річи. Є три види хреста: 1) стояче рамя є довше від поперечки і верхна часть є коротша від долішної, — 2) оба рамена є рівні і перетинаються насередині — 3) до першого хреста додано третє мале рамя вгорі, що означає табличку Пилата і четверте рамя вдолині, положене скісно на стоячім. Сей хрест називається "трираменний."

Яких образів уживають християни?

З початку в Церквах, щоб не дражнити жидів, ставили образи тільки символічні (риба, ягня, трикутник), потім в часах свободи церкви поширяли образи історичні, що зображують події Старого й Нового Завіта. Дальше увійшли в уживання ще образи Ісуса Христа, Матери Божої, Ангелів і Святих.

Як малюють Пресвяту Трійцю?

Пресвята Трійця зображена так: Бог Отець як старець, (бо він є вічний) сидить на престолі і тримає в руках булаву (бо Він є всемогучий) а ноги спер на земну кулю (бо Він є Вседержителем неба й землі). Божий Син тримає хрест в руці (бо ним спас нас), має рани на руках, в боці і на ногах (це доказ, що безмежно любить нас) і сидить праворуч Бога Отця (в заслугу за терпіння для нас). Св. Дух представлений у виді білого голуба (лагідність і любов), що взноситься поміж Богом Отцем і Богом Сином.

Як представляють Матір Божу?

Мати Божа зображена з дитятком Ісусом на лівій руці: як ЦАРИЦЯ НЕБА з короною на голові, зі скиптром в правій руці; як Страждуща Мати з одним або сімома мечами встромленими в серце; як НЕПОРОЧНА одіта в білу одіж (бо невинна) і синій плащ (все занята небом) і стоїть на земній кулі, окруженій змієм (котрому своїм Непорочним Зачаттям стерла голову), на її скрани є вінець звізд, очі піднесені до неба, руки на грудях зложені (бо постійно за нас молиться).

Ангели на образах

Ангели намальовані як малі діти або молодці, бо вони є чисті духи. Їхні крила означують їхню скору й охочу службу Богові. Ангел Хоронитель веде дитя понад пропасть (небезпеки в житті) до неба. Св. Архангел Михаїл як молодець з крилами, в панцирі, із вогненним мечем в правій руці (бо він вождь добрих Ангелів і побідив злих) а в лівій має вагу (на страшнім Суді він відділить добрих від злих).

Євангелисти

Євангелисти намальовані зі символічними знаками, котрі відповідають початкам їхніх Євангелій. Матей має ангела у виді чоловіка, бо своє Євангеліє починає від родоводу Ісуса Христа яко чоловіка. Марко має коло себе лева, звіра пустині, бо починає від проповіди св. Івана в пустині. Лука має жертвенне звіря, бо починає від жертви священика Захарії. Іван має орла, бо зачинає науку про божество Сина Божого і в ній взноситься понад усіх.

Інші Святі

І інші святі зображені на образах зі знаменами які вказують на рід їхньої діяльности, уряду, чесноти, муки і смерти. Мученики мають пальму в руках (знак побіди) а дівиці білу лелію (знак невинности). Ключі у св. Петра означують його верховну власть у Церкві, меч при св. Павлі вказує на рід його смерти, у св. Николая є епископська а в св. Володимира княжа одежа з хрестом в руці (бо охрестив Україну). Голова святих є окружена лучистим вінцем (знаком слави в небі).

Хоругви в церкві

Хоругви в церкві увійшли в уживання від часів Константина Великого. Перед одною рішаючою битвою Константин молився о поміч до Бога. Тоді появився йому на небі Христос з хрестним знаменем і з написею "під сим знаком побідиш." Справді так і сталося і тоді Константин дав Церкві свободу (314 р). а хоругви, які він казав тоді поробити для війська зісталися в уживанні в Церкві. Тепер вони є для нас знаком, що ми, воїни Христові, зібрані під цим знаком напевно побідимо. Недавно зачали уживати хоругвів без поперечки в горі.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ

(За о. Бертом, — о. В. Корба, ЧНІ.)

Смерть Мойсея

Закінчивши свою торжественну бесіду, Мойсей промовив ще до народу: "Брати дорогі, улюблені діти, найдорожчий мій Ізраїлю! Не довго мені вже з вами бути. Ви підете в дальшу дорогу до недалекої вже цілі а я остану тут, бо Господь Бог мене остеріг, що я не перейду Йордану. Не лякайтесь однак і не дрожіть перед військами ворогів. Сам Єгова заопікується вами та знищить усяку ворожу силу. З приказу Божого провадити вами буде Йозія.

А ти сину, — звернувся він до Ісуса Навина—будь хоробрий та витривалий. Ти запровадиш дванадцять поколінь до Обіцяної Землі й поділиш її поміж них. Не бійся нічого, Бог буде з тобою."

По цих словах Божий Муж зійшов перед племена, щоб в останнє уділити їм свойого благословення. — Будь благословенний роде Рувима! Проживатимеш в достатках і щастю, хоча останеш малий числом, по словам Якова. —

Задержавшись перед поколінням Юди, став молити Всевишнього, щоб уділив тому родові визначну часть між Ізраїльським народом, яку сам обіцяв.

Кріпке його серце розчулилось, коли увійшов поміж ряди Левітського племени, з котрого й сам походив. При гадав собі свою рідню, свій молодечий вік.... Згадав і на свойого брата Аарона — первосвященика, а ця згадка на тхнула йому взнеслі слова похвали для свойого дорогого брата. О, Господи — промовив — Ти вибрав одного чоловіка із цього покоління, навчив Ти його Твойого закону і обявив йому Твої тайни. І мужно переносив він усі досвіди аж до дня, в котрім узяв Ти його під Твій суд, коло вод Противорічности. Він лишив для Тебе своїх братів і синів, які так як він заховували свято Твої заповіди і так як він палитимуть перед Тобою кадило, а на жертвенниках Твоїх заколять жертви. —

Перейшов і поміж інші племена, пригадуючи кожному обітниці й благословення, якими потішив їх патріярх Яков, а вкінці взніс очі на небо та закликав могутнім голосом, так що гомін його рознісся по цілім народі: "Памятай Ізраїлю, що нема бога подібного до нашого Бога!

Щасливий нарід, що може схоронитись під покров Єгови, бо за Його щитом знайде оборону, а в мечі Його знайде побіду.... Вороги твої підуть війною на тебе, ти однак зігнеш їхні горді голови під стопою тріюмфу."

То були останні слова Мойсея до людей. На приказ Божий, удався він на гору Небо, яка і сталась місцем вічного супочинку для того великого освободителя Вибраного Народу.

Недавно ще молився він до Єгови, щоб міг перейти ріку Йордан й оглядати зблизька землю текучу медом і молоком, та у відповідь почув голос Всемогучого: "Не перейдеш Йордану. Землю обіцяну побачиш із гори Фазґа."

Тепер випровадив його Бог на Фазґа — найвищий верх гори Небо і показав йому усю землю Ґілеад до Дану і землю Нефтаїла і землю Ефраїма й Манасії і усю землю Юди, аж до західнього моря. Показав йому Господь і полудневу часть околиці Йордану й поділля Єрихону — міста пальмового, аж до Зоару та промовив до нього: "Се та земля, що Я про неї клявся Авраамові, Ісаакові та Яковові, що наділю її їхньому потомству. Бачиш її твоїми очима, та до неї не ввійдеш."

І склонив Мойсей голову перед Всевишнім. Ще сильний і черствий, помимо сто двацяти літ свойого віку, умер він того дня не з природного вичерпання й старости, бо— очі його не пригасли і сила не змаліла — але з приказу Господнього.

Господь Бог післав свойого ангела, який похоронив тлінні останки Мойсея в проваллі Моаб, а з людей ніхто ніколи не знав місця його гробу.

Трицять днів стояв табор жидівський в долині Моаб і трицять днів плакав Ізраїль та сумував по смерти свойого освободителя, свойого пророка, свойого законодавця, історика та найбільш чудесного чоловіка, що до його говорив Всемогучий Бог лицем до лиця, якому не було рівного за увесь час, аж до приходу Того, котрого він був прообразом — Месії.

Великий слуга й повіренник Всемогучого Єгови був люблений Богом і людьми, а память його благословиться на землі й багословитись буде навіки!

З ЦЕРКВИ І СВІТА

Як Мексиканські Католики боронили Церкву

Коли мексиканські соціялістично-большевицькі власти позамикали церкви, щоб так наглядно дати науку всім досі легкодушним католикам, як це вони вдійності розуміють "Свободу" віри — тоді католики в стейті Вера Круз стали сходитися на молитви в приватних домах. Одначе й це не подобалося мексиканським безбожникам. І ось з початком лютого ц.р. напали вони в місті Орізаба на 200 католиків, що молилися в приватнім домі, бо всі церкви того міста були замкнені. Поліція почала стріляти до вірних мужчин, жінок і дітей — у висліді чого вбили 14-літню дівчину, ранили кільканацять осіб та заарештували 70 людей за незаконні збори. На вістку о нападі всі католики цілого міста відрухово пішли походом, відчинили всі позамикані церкви, увійшли до них та стали молитися. Це саме повторилося слідуючих днів і державний прокуратор безрадний проти вияву волі кількадесятьох тисяч горожан приказав увільнити арештованих, а церкви залишив відчинені для вірних людей.

Ось так мексиканські католики доказали ділом, чим є для них Церква й як належить боронити її! Вони доказали теж, що проти єдности виступу всякі напасти ворогів безсильні —. А вороги відважні тільки тоді, коли не стрінуть належного спротиву!

Честь свідомим і діяльним католикам міста Орізаба.

Помер священик — герой зо світової війни

В бельгійському місті Бріж помер в старшім віці заслужений душпастир, канонік о. Делєр, який в часі наїзду німців на Бельгію відзначився незвичайною відвагою і геройством. Орґанізував в місті Іпр т. зв. Раду Безпеки, міліцію, санітарну допомогу, лічницю для ранених дітей і т. ін. Коли вкінці евакуовано місто, то останнім, що вийшов з міста, був канонік о. Делєр. Залишився одначе недалеко і кількакратно потайки повертав, щоб ратувати літурґічну посудину з церков. По завішені оружжя о. Делєр повернув назад до Іпр. По місті залишились тільки купа каміння. Тоді о. Делєр поставив деревляну шопу, яка була першою "катедральною церквою," а водночас і школою та ратушем. Завдяки його невсипущій діяльности в короткім часі Іпр міг величатись новою катедрою, новими церквами і школами. Смерть так великого патріота і заслуженого душпастиря окрив жалобою цілу Бельґію.

Памятники по 4,600 поляглих священиках

Католицька французька преса помістила заклик комітету памятника для вшанування памяти 4,600 священиків і монахів французів, що полягли в обороні загроженої батьківщини в часі світової війни. Памятник має станути на горі Монмартр в Парижі, недалеко катедри Сакрикир.

Орґанізація оборони віри

Недавно заснована в Голяндії католицька орґанізація оборони віри перед нападами і напастями безбожників та новопоган "Voor Good" (за Бога) почала вже свою діяльність виданням в 400 тисячах примірників першої своєї пропаґандової брошурки. На вісьмох сторонах невеликого формату обговорюється популярно і приступно та збивається всі закиди і фалші, якими проти Церкви воює комунізм, соціялізм, вільнодумці, масонерія і новопоганство. Брошурку роздають безплатно. Летючка долучена до брошурки вияснює, що метою публікацій орґанізації "Voor Good" буде: відповідати на всі або принаймні на важніші летючки ворогів католицизму, що їх розширюють большевики. Брошурки "Voor Good" будуть появлятися, доки буде потреба, вісім до десять разів в році, а роздавати їх мають безплатно, передовсім по селах і то в першій мірі серед некатоликів.

Лікар о духовній помочі священика

Найповажніший лікар в Німеччині, Др. Ернест Фердинанд Савербрук, промовляючи до лікарського збору, таке сказав: "Кожний правдивий лікар повинен мати те переконання що нема правдивої лікарської штуки без глибокого й покірного підданяся Богові. Правдивий лікар завсіди буде домагатися, щоб священик уділив духовної помочі хорому. **Така поміч все благородно впливає на стан здоровля пацієнта.** Ці слова повинні собі запамятати ті всі католики, що бояться спровадити священика до хорого, щоб його часом не перестрашити. Свята Церква учить, що Тайна Елеопомазання лічить не тільки душу але й тіло, коли це потрібне для добра душі.

Боротьба з Неморальністю

У Злучених Державах повстали два товариства, щоб поборювати неморальні образи, фільми і т.д. Одно, щоб

поборювати нескромні фільми, друге, щоб поборювати нескромні світлини в пресі. Згадані товариства дуже ширяться між дорослими, а передусім між молоддю.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

— Особа, що виявляє наші блуди, то наш найлучший приятель.

— Правду кажеш, але вона не буде довго приятелем.

В гостинниці

Господиня: Або мусите вирівнати ваш рахунок, або забиратися.

Бортівник: То дуже гарно з вашої сторони; послідний раз я мусів і заплатити і забиратися.

Суддя: І ви кажете, що ви невинні, коли шість свідків бачили, що ви крали.

Оскаржений: Пане Суддя, я мігби привести 6,000 свідків, котрі не бачили як я крав.

Савенко: Моя жінка тепер про нічо не думає, як лиш про те, щоб грати "ґолф" і їздити автомобілем.

Губенко: Ти повинен тим тішитися, вона прецінь іде за духом моди.

Савенко: Так, так, лиш в тім біда, що коли вона грає "ґолф" то в нічо не трафляє, навіть не зачіпить, а коли їде автомобілем, то о все зачіпить і все розбиває.

— o —

Американський проповідник говорив з великим жаром до зібраних цілу годину. У своїй бесіді уживав різних гарних зворотів і порівнань. Під кінець своєї одушевленої проповіди закликав: "Я дивився на гори і я собі сказав: хоч як ви великі, прийде час, коли ви розсипетеся в порох, але моя душа ні! Я глядів на синє море і закликав: О море, яке ти безкрає, але прийде час, коли ти будеш сухим, але я ні!

В тій хвилі він зі здивованням запримітив, що деякі з його слухачів усміхалися.

(Примітка: В Америці є борба між "сухими" і "мокрими." Сухі хочуть, щоб не було вільно продавати горівку, вино іт.д. Мокрі є за тим, щоб вільно було се продавати).

ЩЕ Є КІЛЬКА ДЕСЯТОК
КАЛЄНДАРЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1937 рік

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань.

— 160 сторін друку —

ЦІНА 25ц. — ПОЧТОЮ 30ц.

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED

Yorkton, Sask.

20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.

Найлутші Ціни — Точна Вага — — Точне Тестування — Не опізняємось з грейдованням

Ми Самі Оплачуємо Експрес.

Пришліть нам Вашу слідуючу висилку сметани.

CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.

"Кресент" айскрім — "Кресент" масло

Geo. W. McPhee, K.C., M.P. V. R. Smith, K.C., L.L.B.

Donald W. Matheson.

McPhee, Smith & Matheson

Адвокати, Нотарі і Повновласники.

1-A, 3rd Ave. Yorkton, Sask.

Ваші Приятелі Любимиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

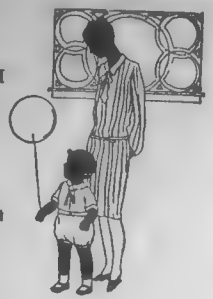

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографії

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 180. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

The 'CO-OP' is the FARMER'S CREAMERY
КУПУЄМО
ЯЙЦЯ - ДРІБ - СМЕТАНУ
Платимо Найвищі Ціни
Відсилайте все до нас для ЛІПШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
ПРОДАЄМО
"VELVET ICE CREAM"
Незабудьте купити "ВЕЛВЕТ" на Ваш Пінік
SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES
YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 5 Травень, 1937

За позволенням духовних властий

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 5 Травень, 1937

За позволенням духовних властей

ЩЕ Є КІЛЬКА ДЕСЯТОК
КАЛЄНДАРЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

на 1937 рік

Знайдете в ньому точний календар Українських Католицьких свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань.
— 160 сторін друку —

ЦІНА 25ц. — **ПОЧТОЮ 30ц.**

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED

Yorkton, Sask.

20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.

Найлутші Ціни — Точна Вага — — Точне Тестования — Не опізнямось з грейдованням

Ми Самі Оплачуємо Експрес.

Пришліть нам Вашу слідуючу висилку сметани.
CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.
"Кресент" айскрім — "Кресент" масло

Geo. W. McPhee, K.C., M.P. **V. R. Smith, K.C., L.L.B.**
Donald W. Matheson.

McPhee, Smith & Matheson

Адвокати, Нотарі і Повновласники.
1-A, 3rd Ave. **Yorkton, Sask.**

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copies: 10 cents

В справах що відносяться до редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Христос Воскрес — Де шукати щастя — Радуйся Царице Мати Милосердя — Папа Пій XI. — Життя св. Геарда — Про Церковні Річи — Героїчна Любов до матери — Душі з Чистилища — Минули Дні — Остались Спомини — Наука і Віра — Великий День— Образ Скромної дитини— Чи Біблія Спасає?

КАЛЄНДАР НА ТРАВЕНЬ, 1937

1 С Велика Субота
2 Н **Воскресення ГНІХ**
3 П **Світлий Понеділок**
4 В **Світлий Второк**
5 С Преп. Теодора Сікеота
6 Ч **ВМ. Георгія (на нед).**
7 П М. Сави Стратилата
8 С †Ап. і Ев. Марка
9 Н **Нед. Томина**
10 П СвщМ. Симеона
11 В Апп. Якова і Сосіпатра
12 С ММ. в Кизиці
13 Ч †Ап. Якова
14 П **Травень.** Прор. Єремії
15 С С. Атаназія Александрій-
16 Н **Мироносиць.** †Преп. Теод
17 П ПМц. Пелагії
18 В Мц. Ірини
19 С Правед. Йова
20 Ч Явлення Чесного Хреста
21 П **Ап. Ев. Йоан. Богосл. (н)**
22 С †Перен. мощ. С. Николая
23 Н **Розслаб.** †Ап. Сим. Зилоти
24 П СвщМ. Мокія
25 В СС. Епіфанія і Германа
26 С **Преполовен.** Мц. Гликерії
27 Ч М. Ізидора
28 П Преп. Пахомія Великого
29 С Преп. Теод. Освященного
30 Н **Самарянки.** Ап Андроніка
31 П М. Теод. Анкирського

УСТАВ НА ТРАВЕНЬ, 1937

2.—**Воскресення Господне:**— Все Празника. На літ. Йоана Золотоустого: Антифони Пасхи, Місто "Святий Боже" береться "Єлици." Ап. з. 1. еванг. Йоана з. 1. Місто "Достойно" береться "Ангел Вопіяше" і так аж до віддання Пасхи. Кождого дня світлої седмиці отпуст з хрестом.

3.—**Світлий Понеділок:**— На літ.: Антифони Пасхи які береться через цілий тиждень. Тропарі вчерашні. Прокімен "Во всю землю." Ап. зач. 2, еванг. Йоана зач. 2.

4.—**Світлий Второк:**— На літ.: Прокімен "Величить душа моя." Апост. зач. 4. еванг. Луки зачало 113.

9.—**Неділля Томина і Великомученика Георгія:**— Всеночне. На літ. Антифони недільні, які беруться кождого дня, навіть і в будні, аж до віддання Пасхи. Тропар неділлі і Георгія. Слава: Кондак Георгія, І нині: Пасхи, Ап. зач. 14 і 29, ев. Йоана зач. 65 і 52. Кождої неділлі аж до віддання Пасхи отпуст з хрестом.

16.—**Нед. Мироносиць і Преп. Теодозія:**— Глас 2, ев. утр. воскр. 3. Устав той сам, що в попередну неділлю лиш без всеночного На літ. Тропар воскр. і Святого, І нині: Мироносиць. (гляди Типік Дольницького, ст. 322). Апост. зач. 16 і 334, ев. Марка з. 69 і Матея з. 43.

23.—**Нед. Розслабленого і Ап. і Ев. Йоана Богослова:**— Глас 3, ев. утр. 4. Устав той сам, що й на Георгія в нед. Томину. На літ. Троп. нед. і Йоана, і Кондак Йоана, Слава: Кондак Розслабленого. І нині: Кондак Пасхи. Ап. з. 23 і 68, ев. Йоана зачало 14 і 61.

30.—**Нед. Самарянки:**— Гл. 4. еванг. утр. 7. На літ. Тропар воскр. і Преполов., Слава: Кондак Самарянки, І нині: Преполов. Ап. з. 28, еванг. Йоана зачало 12.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 5 Лист за Травень 1937

Христос Воскрес!

Христос воскрес! Радіймо всі,
Відкиньмо сум турбот, журби!
Христос воскрес, — всім голосім:
Скінчилось царство сатани.

Христос воскрес! І мир пливе,
Мир Божий з неба на людей.
Життя небес, життя нове
Приносить нам той день святий.

Христос воскрес, смерть побідив,
Світ увільнив з гріха оков,
Ненависть, зависть осудив,
Взаїмну приказав любов.

Христос воскрес! Радіймо всі!
В Ісуса віру відновім,
Не жиймо більше у грісі,
То й ми колись воскресним з Ним!

о. М.П. ЧНІ.

— o —

ДЕ ШУКАТИ ЩАСТЯ?

Жадне сотворіння не потрапить задоволити й ущасливити людського серця.

Голос Ісуса:

Сину мій, ти є сотворений для щастя. Про це запевнює нас досвід, це потверджує розум, цього вчить свята віра.

Ти заєдно шукаєш щастя й добре чиниш. Однак перестань вже раз глядати у сотворінь, бо там ти правдивого щастя не знайдеш.

Знай, що жадне сотворіння не всилі вспокоїти твого серця, що прагне щастя; хочби ти навіть сам один посідав все що сотворене, то всеж таки твоє серце буде ще порожне й нужденне.

Сотворіння тільки що розпалюють спрагу серця, але тої спраги вспокоїти вони не всилі; що гірше, чим більше ти посідаєш сотворених дібр, тим більше змагається спрага твого серця.

Як ти можеш шукати у сотвореннях щось такого, чого вони не посідають? Чи може хтось дати те, чого він не має?

Чи ти хочеш осягнути те, чого жаден смертельник не осягнув? Згадай лиш премудрого Соломона! Той наймудріший зі всіх людей жив у найбільших достатках, позволяв собі на найріжнородніші приємности, в подив поривав весь світ своїми безмірними богацтвами, слава його лунала від краю до краю землі!

А яка йому була користь з того всього?

Із глибини свого порожного серця він мусів закликати: Суєта суєт, і все є суєта!

Щоб ти отжеж, сину мій, посідав на цім світі все, чого лиш твоє серце бажає, щоб ти зараз був паном цілої землі, щоб тобі всі люди віддавали найвищу честь і славу: то всеж таки ти мусів би признати, що те все тільки марнота й огірчення серця.

Не дивуйся, сину мій, що воно так є, бо твоє серце не є сотворене для цього світу. Всі сотворіння цього світу не є гідні тебе. й не заслугують собі на любов твого серця.

Ти є сотворений для вищих річей, ти сотворений для річей вічних, ти призначений для річей безконечних; тож не занимайся річами низькими та менше вартісними, атжеж ти сотворений й призначений до вічного царствування.

Яка для тебе користь, якщо ти позискав би цілий світ, а погубив свою душу? То певно, що ти був би тоді подвійно нещасливий: раз тут, в наслідок лихого стану твоєї совісти, що справляла би тобі справдішне конання; а опісля у вічності, де ждали би тебе нескінчені муки.

Щасливий отжеж той, що з погордою відноситься до всього того, що зводить серце на злу дорогу.

Щасливий той, що скоро позбувається всього того, що стоїть йому на заваді в осягненні правдивого щастя.

Щасливий той, що памятаючи про своє високе призначення, шукає своє щастя тільки в Бозі.

Голос ученика:

О мій Боже, Ти сотворив мене для щастя; за тим щастям я заєдно тужив, я його безупинно глядав, однак я його ще ніколи не видів ні не засмакував....

Мої пристрасти бувало мене запевнювали: щастя знайдеш у сім, щастя знайдеш у тім; а я у своїм нерозумі повірив у те, та засліплений своїми неупорядкованими бажаннями, кидав собою то сюди до туди. Однак замість сподіваного щастя, я знаходив тільки печаль і мусів пити її гіркість.

О я нужденний! Я сотворений для щастя лиш у Тобі, мій Боже! Тому я даремно трудився, шукаючи щастя поза Тобою. Горе мені! Бо шукаючи щастя всюда, лиш не в Бозі, я чимраз більше віддалювався від нього, й замість щастя я знайшов тільки біду й нужду.

Мій Боже й Сотворителю! Отвори мої очи, щоб я виразно пізнав свій блуд; дай мені ту ласку, щоб я вже раз прийшов до розуму, та шукав лиш в Тобі того щастя, якого я не можу знайти у сотвореннях.

(За о. Ф. Арно ЧІ. — о. Г. Шишкович ЧНІ).

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

Марія помагає тим, що Її взивають.

Небо й земля пропалиб раніще, чим Марія малаб відмовити своєї підпори тому, хто благає Її о неї в доброму наміренні та з повним довірєм до Неї. А щоб наше довірє збільшити святий Анзельм додав, що коли ми прибігаємо до сеї божественної Матери, ми повинні не лишень бути певними за Її опіку але що ми будемо скорше вислухані тоді, як призиваємо святе імя Марії чим тоді, коли повтаряємо імя Ісуса Христа нашого Відкупителя. Він запевняє нас, що ми скорше будемо спасенними, коли звертаємось до Матери чим тоді, коли ідемо просто до Її Сина. Се не значить, що в справі спасення нашої душі Марія має більше власти від Ісуса бож ми знаємо, що Ісус Христос є нашим одиноким Спасителем: але може таке лучитись, що звертаючись до Ісуса нашого Суді, що має нас за нашу невдячність карати, нам може забракнути довіря так конечного, щоб бути вислуханими. Навпаки, коли звертаємось до Марії, котра має тільки обовязок співчувати в нашому горю яко Мати милосердя і боронити нас яко наша Заступниця, наше довірє є непохитне і без ніякої домішки страху чи боязни. Богато дечого просять у Бога тай не дістають а просять Марії тай дістають сейчас; чому це дієть ся? На це відповідає Никифор:

Се не тому так, начебто Марія була могучіщою від самого Бога а тому, що сам Бог рішив так почитати свою Матір.

В першій книзі (8 гл) обявлень св. Бригіти читаємо, що одного дня вона чула, як Ісус мовив до своєї Матері

так: Мати моя! Проси в Мене чого лиш бажаєш а Я не відмовлю Тобі нічого з того о що попросиш. Знай — промовляв наш Господь дальше — що Я певно вислухаю всіх тих, котрі з любови до Тебе старатимуться в Мене о якісь ласки, хочби й які вони були грішники як тільки мають сильну постанову поправи. Це саме було облявлено і святій Гертруді, котра також чула слова Ісуса до Марії, якими Він своєю всемогучістю позволяв Їй уживати зглядом каючихся грішників милосердя так, як Їй сподобається.

Всякий отже взиваючи сю Матір милосердя най з довірєм повторяє це, що говорив святий Августин: Згадай всемилостива Діво, що від віків не чувано, щоб Ти опустила когось і прости мені сі мої слова, що я не хочу бути першим у світі, котрий прибігав до Тебе а однак був Тобою опущений.

ПРИМІР

Святий Франц Салєзій сам на собі досвідчив силу сеї молитви. Коли мав 16 літ проживав в Парижі для докінчення студій. Там він зростав в набожности і в любови до Бога, котра потягала його в солодкі радощі раю. Щоб його ліпше випробувати і подвоїти його ревність Господь допустив, що сатана вмовляв в нього, що всьо тото, що він чинить для Бога є надармо бо вже з цілої вічности постановлено, що він має бути проклятим. Темнота і знеохота так опанували сего молодця, що і найсолодші гадки про божу доброту не робили на нього враження а спокушуване серце його так ослабло, що страх і безнадійність відібрали йому весь сон, смак і охоту до життя.

Впродовж сеї бурі він мав тільки гадки і слова безнадійности і болю. То я не буду мати — казав він собі — божої благодати, котра була мені так любою і милою? Любове! красо, котрі я так полюбив, чи вже ніколи не тішитисьму вами? Пречиста Діво, Мати Божа! найкрасша з дочок сіонських! Чи вже ніколи не побачу Тебе в раї? Госпоже моя! коли не дано мені оглядати Твою красу то принайменше не допусти до того, щоб я пішов до пекла хулити й проклинати Тебе на віки. Ось такі були ніжні почуття сего загриженого серця, повні любови до Бога і Пречистої Діви Марії.

Ся спокуса тревала через один місяць: Господь Бог зволив вкінці звільнити його від неї за заступництвом Потішительки світа, котрій Салєзій вже був посвятив

свою дівичість і в Марії — як казав він — зложив всі свої надії.

Вертаючи одного вечера домів повернув до одної церкви, де побачив на мурі картку а на ній написану молитву св. Августина. На колінах перед престолом Матери Божої відчитав він ревно сю молитву, відновив свій обіт чистоти, обіцяв кождого дня відмовляти вервицю а потім додав: Царице моя! будь моєю заступницею у Твого Сина, до котрого я сам не смію йти. Мати моя! Коли я маю мати нещастя в другому світі не любити мого Господа то принаймні дай мені любити Його на сім світі з усіх моїх сил. О сю ласку я прошу Тебе і надіюся її від Тебе.

Помоливши ось так до Матери Божої він спустився на Боже милосердя і здався всеціло на волю божу. Та ледви що скінчив молитву як Пречиста Діва нагло звільнила його від покуси. Він відчув повний, внутрішний мир а з ним і тілесне здоровля: Від тоді він витревав у своїм живім набоженстві до Пречистої Діви і впродовж цілого свого життя не переставав у своїх промовах та письмах ширити Її славу і Її ніжне милосердя.

МОЛИТВА

Мати Божа! Царице Ангелів, надіє людий, вислухай сего, що кличе Тебе і взиває. Ось я на колінах у Твоїх стіп, нещасний невільник пекла, посвячуюсь Тобі на завжди як Твій слуга і обовязуюсь Тобі служити та величати Тя всіми моїми зусиллями впродовж цілого мого життя. Знаю що мала слава Тобі із такого марного й невдячного слуги як я, котрий стільки ображав Твого Сина а мого Відкупителя Ісуса Христа. Але приймаючи мене хотяй негідного за свого слугу своїм заступництвом вчини мене гідним того а сей вчинок милосердя прославить Тебе більше, чим я нужденний мігби це зробити.

Мати моя! прийми мене, не відкидай мене! Слово Предвічне зійшло з неба на землю, щоб вишукувати загублені овечки і щоб їх спасти сталось Твоїм Сином. Чиж зможеш відкинути овечку, котра сама звертається до Тебе, бо хоче вернути до Ісуса Христа? Ціна мого спасення вже усталена: мій Спаситель пролляв свою Кров, котра чейже вистарчала, щоб відкупити міліони світів. Остається тільки уділити мені заслуг тієї Крови а се Ти, Пречиста Діво — каже мені св. Вернард — се Ти роздаєш ті заслуги, кому Тобі сподобається. Ти можеж — каже св.

Бонавентура — спасти кого Ти хочеш. Ратуй мене, Царице моя! Мати моя, спасай мене! Віддаю Тобі мою душу а Ти займайся її спасенням. Спасення взиваючих Тебе — спаси мене! Амінь.

ОБРАЗ СКРОМНОЇ ДИТИНИ

Отець Мей, німецький священик, так описує скромну дитину: "Дитина, що є направду скромна, буде вставати раненько з тими словами на устах: "Бог є тут і видить мене," відтак буде дуже уважати, щоб не зробити щось такого, що знає, що то не подобається Богу. Коли вона припадково видить щось такого, що знає, що не повинна видіти, або чує слова, а знає, що не повиннося їх говорити, вона відверне свої очи, щоб не видіти, і відійде можливо найскорше, щоб не чути знов таких спів.

"Коли їй лучиться бути в товаристві таких, що роблять зле, і запрошують її, щоб робила те саме з ними, вона скоро відійде, втіче, неначе перед вовками, що гонять за нею і буде шукати місця безпеки, щоб уйти упадку знищення.

"В ночі вона буде йти на спочинок в присутности Бога, подібно як встає рано, і буде засипляти зложивши скромно свої руки на свої груди.

"Де вона не булаби, буде завсіди памятати, що Бог є всюди і все видить, що її ангел Хоронитель є завсіди при її боці, щоб стеречи її. А хто є такий, хто відважившсяби невідповідно поводитися в присутности Бога і Його ангелів?

"Мої діти — продовжає той священик — нехай чеснота християнської скромности буде провідною зорею вашого життя. Бо діти, що є скромні і чисті, будуть на завсіди в небі з Богом, але ті, що є нескромні і нечисті, будуть на завсіди в пеклі з дияволом!

** ** **

Найпевніший і найліпший спосіб щоб заховати святу чистоту, то мати набожність до Божої Матери. Коли її просите о поміч у всяких покусах проти тої святої чесноти, Вона певно захоронить вас. Відмовляйте раненько, коли встанете, і вечером, коли лягаєте спати, — три Богородице Діво.

ПАПА ПІЙ XI.

Дня 31. травня цього року минає 80 років теперішньому Вселенському Голові св. католицької Церкви, Папі Пійові Одинацятому.

Довгий час — богато праці переведеної — гарні успіхи!

Тому й 80-літний ювилей життя Святішого Вітця є гарний!

Ось деякі важніші дати й події з його надзвичайного життя:

Дня 31. травня 1857 уроджений в Дезіо, в Італії.

Дня 5. грудня 1879 висвячений на священика в Римі.

Дня 5 листопада 1888 приділений до Амброзіянської Бібліотеки.

Дня 6. березня 1907 іменований Управителем Амброзіянської Бібліотеки.

Дня 8. листопада 1911 іменований віцепрефектом Ватиканської Бібліотеки.

Дня 1. вересня 1914 іменований префектом Ватиканської Бібліотеки.

Дня 19. травня 1918 виїзджає з Риму до Польщі як Апостольський Візитатор.

Дня 28 жовтня 1919 консекрований на епископа як титулярний архієпископ Лепанта і іменований Апостольським Нунцієм для Польщі.

Дня 13. червня 1921 іменований кардиналом і архієпископом Міляну.

Дня 6. лютого 1922 вибраний на папу.

Дня 12. лютого 1922 коронований на папу, яко 361-ший папа.

Дня 23. грудня 1922 видав перший лист—енцикліку "Ubi Arcano Dei", в якій голосить "Про мир Христа в Царстві Христа."

Дня 24. грудня 1924 започаткував Святий Ювілейний Рік.

Дня 18. листопада 1926 видав лист-енцикліку "Iniquis afflictisque" в якому говорить про переслідування Церкви в Мексіку.

Дня 6. січня 1928 видав лист-енцикліку "Mortalium animos" в якій подає науку дійсної єдности Церкви.

Дня 20. грудня 1928 започаткував величаве нове діло славної на цілий світ Ватиканської Книгозбірні.

Дня 11. лютня 1929 підписано Лятеранську Умову, що відносилася до давної і важної справи "Римське Питання." То діло релігійно-патріотичне є епохального значіння. Через підписання тої умови усунув незгоду між італійською державою й Апостольською Столицею, — незгоду, що роздвоювала душу італійського народу, а наповнювала пригнобленням увесь католицький світ.

Дня 25. липня 1929 перехід через великі бронзові двері церкви св. Петра покінчив добровільне увязнення папів, що тревало через 59 років.

Дня 20. грудня 1929 святкував 50-літню річницю священства.

Дня 31. грудня 1929 видав лист-енцикліку "Divinis Illius, Magistri", що до християнського виховання молоді.

Дня 31. грудня 1930 видав лист-енцикліку "Casti connubii"

що відноситься до християнського супружа.

Дня 12. лютого 1931 відкрив радієву стацію Ватиканської Держави; тоді говорив а голос його було можна чути по всіх частях світа цілого.

Дня 15. травня 1931 видав лист-енцикліку "Quadragesimo anno," що відноситься до поладнання соціяльного питання.

Дня 1. квітня 1933 започаткував Надзвичайний Святий рік Ювілейний на память 19-сот ліття Відкуплення.

Дня 8. грудня 1933 посвятив величавий новий будинок збудований завдяки його щедрої жертви, а призначений на домашні зібрання Папської Академії Наук.

Дня 2. квітня 1934 видав папську булю-письмо "Quod superiore anno" поширяючи Надзвичайний Ювілейний Рік на цілий світ.

Дня 1. серпня 1934 виїзджає з Ватикану до літної резиденції в Кастельґандольфо, щоб там перебути через літо. По 65 роках він перший вийшов з Ватикану поза свою папську державу.

Дня 14. жовтня 1934 говорив з Ватикану через редіо до прочан зібраних в Буенос Айрес, в Аргентині, коли там відбувався 31-ший Міжнародний Евхаристійний Конґрес. Просив о мир-спокій для цілого світа.

Дня 28-жовтня 1934 святкував 15-ту річницю свого свячення на епископа.

Дня 20. грудня 1934 святкував 55-ту річницю свого священства.

Дня 1. квітня 1935 взивав до миру. Якраз був час, коли вістки про війну загально всюди кружляли, а держави на перегони почали зброїтися.

Дня 28. квітня 1935 говорив з Ватикану через редіо до чисельно зібраної громади богомольців, що були зібралися в Люрд, у Франції, на Торжественну Триднівку, щоб закінчити Надзвичайний Святий Рік. Заносив просьбу до неба о мир.

Дня 24. грудня 1935 заголосив в Різдвяній промові, що видає лист-енцикліку про священство, що була датована 20 грутня 1935. Зазначив, як дуже зростає поганство в деяких краях і завважує, що богато є акції проти священства.

Дня 26 грудня 1935 іменував 20 нових кардиналів, найбільше число нараз іменованих як коли було в історії.

Дня 16. вересня 1936. говорив до 600 утікачів з Еспанії, епископів, священиків і мірян. В своїй бесіді представив братовбійчу війну і проляття крови, а його слова світ приняв з великим признанням.

Дня 24. грудня 1936 промовив через редіо до цілого світа. З Різдвом Христовим просив о мир і остерігав, що війна нищить всяку цівілізацію. Промовляв лежачи хорий у своїм ліжку.

*** *** ***

Для нас, українців, показав св. Отець правдиву батьківську опіку і ласкавість. Наш український нарід зрозумів, що його національне відродження тісно звязане з релігійно-духовою обновою його життя. І в великій катастрофі приходить до пізнання, що свої надії, свою будучність може будувати тільки на єдности із Вселенською Церквою, котрої опіка й поміч була все спасенна для горем прибитих народів. І находить наш нарід правдивого приятеля у св. Вітці.

Святіший Отець не тільки виявляє повне розуміння положення нашого народу, але подає йому помічну свою руку, щоб двигнути наново цей великий а занедбаний нарід на його давнє місце, яке йому належиться за його вірність Апостольській Столиці — вірність засвідчену кровю мучеників на українській землі. Проте ревно дбає про нас, щоб Христове царство закріпилося в серцях українського народу, бо воно є запорукою відзискання також і політичної самостійности народу. Бо тільки глибока релігійність плекає сильні характери, витворює героїчні подвиги і посвяту для дійсно величних ідей, до котрих належить і любов свого народу. Згадати ту можна на потвердження повисших слів ту геройську посвяту українських галицьких воїнів, що довго і відважно опиралися ворогові. Віра в Бога, релігійне виховання піддержували любов до батьківщини, навіть коли треба було найбільшої жертви.

Релігійність сталить характер!

За свого Понтифікату св. Отець заіменував девятьох нових наших епископів. Більше чим вдвоє поширив нашу церковну Єрархію.

За його понтифікату відбувся в 1929 році в Римі Зїзд усього нашого Епископату на нараду в справі піднесення релігійного духа в нашім народі, для вироблення плянy богословських наук, для заведення католицької акції

на українських землях і у справі зібрання та упорядкування прав Східної Церкви. Дуже важна справа! А це свідчить, як дуже добро нашої церкви лежить святішому Отцеві на серці.

Другим великим ділом св. Отця є повне зрівнання обох головних обрядів тої самої Католицької Церкви. І ця обставина має своє далекосягле значіння для становища нашої Церкви на Сході Европи.

Величавим доказом особлившої прихильности Святішого Отця до нашої Церкви є Колєгія св. Йосафата якої будинок положений на однім із найгарніших місць в Римі. Це чотироповерховий дім призначений для поміщення 70 питомців усіх наших епархій в цілому світі. Будова коштувала кілька міліонів італійських лір — все це щедрий дар Апостольської Столиці. Памятні слова сказав Святіший Отець до питомців з нагоди посвячення того будинку. "....Колєгії не творять мури, хочби не знати які були вони величаві, — але ви, і ті що по вас прийдуть, — вони то творять вартість цеї Колєгії.... Тому поширюйте ваше знання, але ще старанніше плекайте, обороблюйте ваші серця й вашу волю. Будьте широкого серця і хоробрі.... А тепер благословлю вас, дорогі мої діти, ваші студії, ваших родичів і тих всіх що їх маєте у своїм серці...." — Мудрі це слова, навіяні теплотою, глибокою щирістю та правдивою батьківською любовю — слова гідні того справді великого Намісника Христового.

Так, забутий цей наш нарід усіми, гнетений завзятими ворогами. Та він не забутий найвищим авторитетом на світі, котрий є вічний, непоборний, тревалий, та котрий високо держить прапор вічної справедливости, віри, надії й любови.

Великий День

Немов любов родився світанок
такий ніжний....
Один лиш в світі був такий ранок
цілий святий!

Земля завмерла .... і вижидала....
нараз, з небес
По світі радість вихром пігнала:
Христос Воскрес!

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII.
Апостол Словом і Ділом
(Продовження)

Хотяй святий повернув до монастиря з відкіля не дуже часто приходилось йому виходити на світ, то однак не переставав він і на дальше бути місіонарем та апостолом душ, що стреміли до Бога. Як ми це вже згадували, Герард старався усіма способами, щоби дівиці, які хотіли посвятитися на службу Богові, зістали приняті до монастиря. А якщо деколи яка була надто убога, щоби могла мати потрібний посаг, який від неї вимагали при вступленню до чернечого життя, то Герард старався роздобути для неї так убрання як і гроший. В цей спосіб много монахинь, так у Фодджія як і в Муро і в інших місцевостях, завдячували йому своє покликання. Рівнож на прохання епископів та за позволінням своїх настоятелів, удавався нераз до монастирів монахинь, щоби їх своєю мовою о святих речах заохотити до любови Бога та стремління до совершенного життя.

Та побожні монахині на цьому не переставали. Дарма що мали це щастя розмовляти з ним кілька разів до року. Не один раз засягли у нього духовної ради листовно. Много таких листів та відповідей на них доховались до наших часів. Не можливо усіх їх тут дослівно подати, бо це забралоб немало місця, та однак не зашкодить подати з них деякі уривки. Це нам покаже його розвагу та мудрість в духовному проводі. Ці листи показують нам якто св. Дух говорив його устами та не позволив щоби він кого впровадив у блуд.

Покликання братчика нашого Згромадження вимагає від нього, щоби він віддався праці та молитві. Він є на услугах Згромадження, яке в нагороду за це відплачуєсь йому дочасним і вічним добром. Дочасним, бо піклується про його тілесні потреби. Він є його сином та членом. Відплачуєсь йому і вічним добром бо дає йому нагоду та усі можливі середники до освячення себе. Однак в ніякий спосіб його покликання не вимагає, щоби він мав обовязок провадити душі, цебто бути духовним провідником та дорадником. Ба не лиш, що не має він

такого обовязку, але противно, є обовязаний не мати зі світом ніякої стичности. Булаб це з його сторони велика зухвалість, колиб брався до так високого уряду. Це належить священикам.

Та якщо приходилось коли зробити у тому згляді який виїмок, то це з певністю було для Герарда. Предвічна мудрість вибрала собі цього покірного Братчика щоби тим яркіше відбилася Її велич, а завстидала гордих, які надто уповають на свої власні сили а не на божу поміч. А дальше, сам о. Кафаро, який був його Настоятелем, сказав: "Богові сподобалось бавитись із цим хлопцем в надзвичайний спосіб. Хай Бог провадить його такою дорогою, якою Йому захочеться." Тому настоятель радо годився на ці його переписки з побожними душами, бо знав що з цього вийде лишень більша слава Божа та користь не одній душі. Герард отже мав у всіх переписках вільну руку.

В тих листах не знаходимо не лиш нічого нагани гідного, але навіть нічого що не відносилобся впрост до надприродних річей. Так, приміром, до Сестри Марії Кармелітанки в Ріпакандіда, яка мала якісь тяжкі терпіння, писав: "Моя Сестро, любіть Бога з усього серця, та будьте святою. Мало що на тім залежить, що Ви маєте терпіти. Будьте бодрі духом! Терпіть з любови до Бога а тоді туземні терпіння стануть для Вас другим раєм." Іншим знова разом писав до цеїж Сестри: "Мене не мало болить що Ви мусите терпіти, та однак з другої сторони дуже тішусь що Вам приходиться це перенести з любови до возлюбленого Господа. Віддаймось геть чисто Божій волі, бож правдива любов полягає на цілковитім відданюся Богові.... Стараймося щоби не поповняти добровільних похибок, бо такі блуди дуже огидні Божественному Учителеві." Чиж не гарні це листи? Правдиво наповнені духом божим.

А до сестри-настоятельки тогож монастиря писав: "Хай божественна любов буде завсіди у вашому серці! О як я дуже бажаю щоби Ви і Ваші духовні доньки перебували безнастанно у серці Ісуса Христа, яке є для Вас так широко отверте, та в серцю Його Пресвятої Матери Марії."

До иншої знова, яка відкрила йому свої душевні терпіння та покуси, писав: "Будьте веселі духом та не дайтесь поконати. Звіртесь Богові та надійтесь усього від Нього. Не рахуйте надто на себе саму, але одиноко на Бога." А дальше говорить її що це не якраз у спокою треба шукати розради, бож це якраз тоді наші неприятелі є найближче нас. "Здавайтесь, пише дальше, на Пречисту Діву щоби Вона Вам допомогла, та щоб своєю могучістю поборола Вашого душевного ворога. Не треба смутитись з цього, що Вам приходиться терпіти. Упокоріться радше перед Богом та віддайтесь його милосердю. Поручіть себе Богові та жийте в надії, щоби зістати святою." Ось гарний та потішаючий лист! Коби-то ми так уміли потішити й розрадити другого. Кілько-то нераз нарікання на наші терпіння, чито в наших розмовах чи листах, а рідко коли дамо кому слово потіхи, рідко коли підбадьоримо та додамо заохоти в терпінню нашому ближньому. Учімось цього від Герарда. Сам він був наповнений потіхою яка плила з підданяся у всьому божій волі, то знав її й іншим уділити.

По якомусь часі сестра-настоятелька з Ріпакандіда зістала змінена а її уряд переняла инша, сестра Марія-Михаїла. Герард не отягаючись написав до одної і до другої. В короткому часі отримав від нової настоятельки лист у якому прохала його, щоби подав їй деякі вказівки потрібні до сповнювання цього тяжкого уряду. Герард охотно це зробив. Подамо тут декілька уривків з яких так дуже пробиваєсь дозріла мудрість молодця, наповненого божим духом. "По перше, пише він між іншим, настоятелька, яка є заступницею Бога, якщо хоче Йому приподобатись, мусить сповняти свій уряд як найточніше. Хай буде завсігди розважною та поводиться у всім після духа Ісуса Христа від якого держить свою власть. Вона є обовязана давати своїм підвладним добрий примір, яким має їх научати чеснот. Коли у чому сумнівається хай засягне ради у досвідної особи. А коли щось є постановлене то хай сейчас візьметься це виповнити не зважаючи на нічо більше як лиш на славу Божу, та хай буде завсіди готова віддати свою кров за справу божу... Гадка настоятельки має бути наче те колесо яке безвпинно обертається наоколо потреб своїх духовних доньок. Хай любить їх усіх в Бозі без ніякої ріжниці."

Що до напімнень, то "повинна настоятелька завсігди починати лагідністю. Лагідне напімнення не огірчує ду-

ші, але помагає винному пізнати свій блуд. Однак до пагідности треба додати й рішучість бож настоятельку мусять слухати."

Уряд Настоятельки вимагає дуже часто немалої жертви. "Настоятелька мусить собі сказати: Бог мене хоче на цьому місці і я мушу сповняти його волю, над усім чувати і кожньому догодити. Проте треба нераз то що ліпше дати другим, а собі оставити то що гірше, а всьо терпіти, щоб так тим ліпше наслідувати мойого обручника Ісуса Христа."

До попередної Настоятельки писав одного разу, між іншим: "Жийте й на дальше в злуці з Богом. Стараймось робити на землі це, що роблять ангели в небі. Воля Божа в небі, — воля Божа на землі: отжеж рай в небі і рай на землі!"

Хай нам не буде тепер дивно що його листи так запалювали любовю до Бога хто їх читав! Вони були гідні святого і приносили душам спасенний пожиток.

Ці переписки святого були досить часті, і то не лишень з монахинями в Ріпакандіда але й з іншими монастирями в яких у той час цвила святість та ревність. Писав він рівнож много листів до осіб світського стану які шукали в нього ради й поради.

НАУКА І ВІРА

Віліям Томсон (Лорд Келвин) найбільший фізик останніх часів часто любив говорити до дослідників природи: "Не бійтеся бути незалежними думаючими людьми. Коли будете думати добре, то будете мусіти вірити в Бога..... Побачите, що наука не противиться, але помагає релігії."

Юст фон Лібіґ (1803—1873), славний хемік, творець новочасної хемії в практичнім приміненню, головно в рільництві, так пише у власнім своїм творі "Хемія на користь рільництва і фізіольогії": "Направду, велич і безконечну мудрість Сотворителя той лише по правді пізнає, хто постарається відчитати Його думки з великої Його книги, яку називаємо природою.... Світ — то історія Всемогучости і Мудрости нескінчено висшого Єства. Пізнання природи є дорогою до почитання величи Сотворителя, вона дає властивий погляд на маєстат Бога!"

ПРО ЦЕРКОВНІ РІЧИ

Свічки

Свічки уживаються в Церкві для більшого звеличання торжества. Горіюча свічка є символом світла науки Ісуса Христа, що нас усіх просвічує, а також є символом любови, бо як та свічка, даючи світло, сама гине, так треба добро творити, хочби й з пожертвою себе. СВІЧНИКИ — в котрих горять свічки є двораменні, що означає дві природі Христа, трираменні—Пр. Трійцю, семираменні — сім дарів св. Духа. ВІЧНА ЛЯМПА горить постійно перед св. Тайнами.

Церковні посуди

Церковні посуди позолочені до уживання при Службі Божій є отсі: 1) ЧАША, що пригадує ту чашу, якої уживав Спаситель, коли на Тайні Вечері перемінив вино у Свою Найдорожчу Кров, — 2) ДИСКОС, се малий кружок, що пригадує вифлеємські ясла, бо на нім перемінюється на Службі Божій хліб у Найсвятіше Тіло Господнє — 3) ЗВІЗДА, що вказує на вифлеємську звізду, котра спрямувала мудрців зі Сходу до Ісуса в яслах, наче всю нашу увагу хоче до престола спрямувати. — 4) ЛОЖКА до св. Причастя — 5) ПУШКА, де переховується св. Тайни — 6) ДАРОНОСИЦЯ в якій виставляється св. Тайни до припудного почитання. — 7) МАЛА ПУШКА, в котрій священик несе хорому св. Тайни.

Інші посуди церковні

Інші посуди церковні непозолочені: 1) КОПІЄ, якого уживається підчас Проскомидії і воно пригадує то копіє, котрим пробили бік Христові на Голгофті — 2) КАДИЛЬНИЦЯ до кадження в Церкві і ЛОДКА з ладаном, —3) МИРНИЦІ. В одній з них є Єлей до св. Тайни Хрещення, а в другій миро до св. Тайни Миропомазання, котре посвячує сам епископ в Великий Четвер і розділяє своїм священикам. — 4) ЗВАНОЧКИ на воду й вино до Служби Божої — 5) ПАТЕРИЦЯ, що є відзнакою церковного брацтва і її уживають в походах.

Нащо Церковних Риз?

Коли йдеться на послухання до володаря, тоді одягається в святочну одіж — випадає отже, щоб і священик робив так само, коли стає перед Найвищим Володарем. Навіть в Старім Завіті зарядив Бог через Мойсея осібну

одіж до богослуження. І Апостоли завели в Церкві також священичу одіж, щоб почитати Бога, збільшати вели чавість торжества, і нас заохотити до більшої набожности.

Значіння поодиноких риз

1) НАПЛЕЧНИК пригадує рани Христові на плечах і на лици. 2) СТИХАР, довга біла одіж з полотна вказує на чистоту душі. 3) ЕПІТРАХИЛЬ (нашийник), вузка довга одіж зпереду, є знаменем священичої власти. 4) ПОЯС пригадує ручник, котрим Спаситель опоясався при умиванні ніг Апостолам. 5) НАРУКАВЦІ вказують на мотузи, якими Христови підчас бичування руки звязали. 6) ФЕЛОН, верхна одіж на плечах священика, нагадує ту багряницю, якою оділи Ісуса в Пилата.

Інші Ризи

Інші ризи є отсі: три покровці, з котрих одним накривається чашу а другим дискос зо звіздою і оба пригадують ті пеленки, якими Христос був обвитий в яслах. Третим т. зв. воздухом накривається оба попередні і він вказує на той камінь, котрим привалили Христа. Ще є дві ризи тільки для діяконів: ДАЛЬМАТИКА, верхна одіж і ОРАР, пояс поверх дальматики на лівім рамени. Архієрейські ризи мають такі назви: набедреник, саккос, омофор, мітра, жезл і мантія.

Барви Церковних Риз

СВІТЛІ РИЗИ уживається в неділі і у всі радісні празники. 2) ЧЕРВОНІ — в празники св. Мучеників (не в неділі) — на пригадку проляття їхньої крови за віру Христову. 3) ФІОЛЄТНІ РИЗИ уживається в дні посні на знак покаяння і смутку з причин Христових Страстей. 4) РИЗ ЧОРНОЇ БАРВИ треба уживати при відправі за померших (не в неділю).

Церковні Книги

Церковні книги, потрібні при богослуженні отсі: — 1) ЄВАНГЕЛІЄ, є гарно управлене і містить чотири Євангелія — Матея, Марка, Луки і Івана. 2) СЛУЖЕБНИК, з котрого правиться щоденно Службу Божу. 3) Апостол, що містить письма Апостолів. 4) Зборник є для відправи Вечірні й Утрені — 5) три книги з нотами: гласопісець, осмогласник і їрмольогіон. 6) Тріодь посна і цвітна. 7) Требник, що має всі чини св. Тайн, благословень і освячень. 8) Парастасник, чин похоронів. 9) Акафістник. 10) Типик, або устав, що показує як відправляти поодинокі богослуження.

о. Ст. Шавель, ЧНІ.

ГЕРОЇЧНА ЛЮБОВ ДО МАТЕРИ

Діялося це в Японії. Одна вбога вдова мала трох вже старших синів, котрі запопадливо працювали, щоби удержати не лише себе, але також свою маму. Хоч дуже тяжко й гірко приходилося їм, — всеж таки можна було якось жити.

Тревало це вже довший час. Що правда, бідували вони, але все піддержувала їх надія, що може вкоротці це якось зміниться на ліпше. Тим часом сталося противно. Фабрика, де вони працювали збанкротувала і вони опинилися з порожними руками. Щож тепер робити думали вони собі?

Довго, довго ходили по місточку, заким знайшли якесь заняття. Але то цілком не вистарчало, щоби запобічи родинним потребам, тим більше, що тепер стрінуло їх ще інше нещастя: Мати досить тяжко занедужала і треба було подумати про лікаря тай про лікарства. А тут, це все коштує гроші! Де їх взяти? Сама згадка про це тяжко їх засмучувала.

В тім сумнім положенню, синівська любов спонукала їх до дивного, але гідного подиву рішення. Якраз тоді, вийшов був цісарський декрет проти горстки бандитів, що страшно мордували людей. Обіцяно було велику суму грошей тому, хто злапавби, чи видавби поліції хоч одного з них. Припадково, довідався о тім один з братів і зараз впала йому гадка: якби то позискати ті гроші так потрібні для них. Не надумуючися довго, оповів це своїм браттям додаючи: "Мусимо подумати, якби то цю нагороду дістати."

Довший час в мовчанню роздумували вони над цим. В кінці один з них сказав: "Чи годитеся, наколиби котрого з нас ми видали поліції, яко бандита?" Без надуми всі згодилися. Щоби не тратити часу, зараз таки кинули

льос. Аж горло з болю стиснулося їм, коли побачили, що це впало на наймолодшого з них. Але щож робити? Хоч сльози тиснулися до очей, то мимо того звязали його і повели до поліції, де яко нагороду дістали призначену суму грошей.

Розуміється, того ніби злочинця зараз скували і мали кинути до вязниці, де чекали його тяжкі муки, а може і смерть. Але любов до матери перемогла це все. Мали отже, може на віки розлучитися. Гірка, дуже гірка була хвиля для них усіх....

Вже мали відходити, та ще раз звернулися до нього, щоби в послідне попращатися. Думали, що ніхто не дивиться на них, прискочили до нього й майже серед сліз поцілували його. Потім сейчас вхопили шапки і вийшли на вулицю. Тим часом, з боку стояв поліцман й всему при дивлявся. Дивно йому стало, чому ті люди замість ненавидіти себе, так щиро пращалися й майже не плакали. — Це щось мусить бути—то щось неясне, підозріле, подумав собі. Тому зараз, як вони вийшли, він скочив до поблизької кімнати і приказав одному чоловікові іти і слідити за тими двома молодцями, щоби довідатися, де вони підуть й що будуть робити з тими грішми.

Тим часом, два браття, не підозріваючи нічого, йшли до дому. По дорозі насувалися їм ріжні, преріжні гадки то сумні, згадавши про гірку долю свойого брата; то веселі, пригадавши собі гроші, якими несуть ратунок своїй хорій матері. Так то вони майже серед мовчанки ввійшли до дому. Рівночасно за ними слідив згаданий чоловік. Браття скинули шапки і плащі тай пішли просто до лежачої неньки і даючи її цю суму грошей, з вимушеною радістю сказали: "Мамо! від тепер не будеш бідувати,— не забракне тобі нічого. Купимо тобі всьо, що лише потрібуєш: їду, ліки і спровадимо найліпшого лікаря, щоби тебе вилічив. Маємо надію, що скоренько виздоровієш. Побачиш."

Побожна мати здивована словами, а ще більше тими грішми, зачала питати звідки вони взяли тілько грошей. Чи ви кого обрабували, чи обікрали?.... — чи що!!.... скажіть мені, благала неспокійна мати. Але діти мовчали, лиш махали головами: ні. Бо щож більше могли вони робити тепер, як мали визнати це перед своєю мамою, що завели брата до поліції...., віддали до вязниці. На сам

спогад про це замикалися їм уста. Та мати не мовчала. Діти, — продовжала вона, — діти, чому не хочете сказати? Тож я ваша мама, котру ви все так любили, все слухали, все старалися зробити приємність. Чому тепер кристеся передімною, тепер коли я так пригноблена й терпляча? — І зачала гірко плакати.

По якімсь часі завважила, що бракує її найменшого сина. Ще більше неспокійна, зачала знова їх просити: де є їх наймолодший брат,.... що сталося з ним,...., де його заділи. Та сини мовчали дальше, лише від часу до часу пригноблюючо гляділи на маму. Тепер зачали насуватися її ріжні гадки.... й почала гірко плакати, рвучи собі волосся з голови. Діти бачучи, що замість радости, принесли смуток, біль а може спричинять смерть матері настрашилися і рад не рад оповіли їй всю правду. Кожде слово було для неї новим кільцем. Вона бачила тепер велику любов своїх дітей до неї з одної сторони, та гірку долю свойого сина з другої сторони. Вислухавши це все, мати сейчас віддала гроші, кажучи: "віднесіть їх зараз а приведіть назад брата. Волію з голоду і біди вмирати, як жити ціною неволі а може й смерти своєї дитини. Зібрали вони зараз гроші, тай пустилися іти.

Отвирають двері, а тут коло них стоїть поліцай, який заявив, що всьо чув, що говорили.

Запевнившись о дійсности того факту, вернув до дому і написав лист до цісаря, оповідаючи йому цілу ту подію. Цісар був дуже зворушений і здивований тим героїчним поступованням братів, тай приказав їм приїхати до нього, бо дуже бажав їх побачити. Розуміється, браття настрашилися, бо не знали, що з ними станеться. Тому дуже здивувалися, коли замість нагани і кари, почули з уст цісаря похвалу за їх синівську любов. При відході обдарував всіх великою скількістю грошей. Задоволені, щасливі і свобідні вернули домів, де принесли мамі нову поміч і потіху. Опісля ті діти добилися до високих урядів і стали великими мужами.

Так то Господь Бог надгороджає вже тут на землі щиру любов і привязання до родичів.

ДУШІ З ЧИСТИЛИЩА

(Докінчення)

Якраз того дня рано мати настоятелька дала відправити Службу Божу за тоту душу. Тому тепер відважніше заговорила:

— На розказ мого сповідника я хочу дізнатися про ваше імя і назвище, щоб се записати в книги монастиря. Без того я не прийму жадних грошей.

Але душа замість відповісти на се, сказала:

— Суди Божі є справедливі і слушні.

— Але ж як се? — Каже настоятелька. Я дала правити Служби Божі за вас і коли одна Служба Божа вистарчає на се, щоб якусь душу виратувати з чистилища, то як се можливе, що ви ще не виратовані?

— Я з тих Служб Божих лише дуже маленьку частину дістаю.

На інші питання настоятельки душа не відповідала нічого. Лишила на вікні 20 пір.

20. жовтня. Вечером о год. 8.45, якраз коли задзвонили на молитву, озвався дзвінок і від захристії. Мати настоятелька пішла до віконця і знайшла там 10 пір, але не відзивався ніхто. Настоятелька відійшла. Але за пару мінут дзвінок озвався знову. Настоятелька зійшла назад до віконця і на своє поздоровлення почула відповідь "Амінь." Коли ж вона не хотіла взяти грошей, душа озвалася:

— Візьміть сю милостиню; се буде ділом милосердя зглядом мене.

Колиж настоятелька взяла гроші, душа радісно сказала "дякую."

— Але чи ніколи не довідаюся хто ви є?

— Молiться, моліться, моліться....

30. жовтня. Над раном о годині 2.45 одна сестра збудила мати настоятельку і казала, що озивається дзвінок від захристії. Настоятелька скоро встала і пішла до віконця і на звичайне своє поздоровлення почула "Амінь" —а потім душа додала:

— Лишаю сю милостиню.

Але мати настоятелька навіть не даючи докінчити ті слова, сказала:

— На приказ мого сповідника я не можу брати ті гроші. В імени Бога і на приказ мого сповідника скажіть,

хто ви є? Чи ви священик?

— Так.

— Чи сей церковний маєток, який ви розтратили, належав до сего монастиря?

— Ні, але я маю дозвіл звернути його сюди.

— А де ви ті гроші берете?

— Суди Божі є справедливі.

— Але я не дуже вірю, що се душа з чистилища, а радше думаю, що се якийсь жарт.

— Чи хочете якогось знаку?

— Ні, ні, я боюся. Чи можу закликати декого? Я зараз закличу — налякано говорила мати настоятелька.

— Ні, на се не маю позволення.

Настоятелька взяла в руки 10 пір, а душа сказала:

— Дякую вам, тепер я стану участником молитов.

Настоятелька додала:

— Чи ви будете молитися за мене, за моїх сестер у монастирі і за мого сповідника?

— Благословен Бог, іже.... і віддалився відмовляючи низьким голосом слова псальма 60-го. Відійшов кудись далеко і більше нічого вже не було чути.

5. листопада. Мати настоятелька вийшовши рано о год. 4.15 зі спальні, почула голос дзвінка від захристії. Прийшовши до віконця, сказала, як і іншим разом "Слава Ісусові і Марії" — а голос відповів:

— Слава на віки. Дякую сердечно вам і всім сестрам у монастирі. Я вже виратований із чистилища.

— А священикам, які більше Служб Божих правили за вас, не дякуєте?

— Дякую всім.

— Я бажала би подивитися на те місце в чистилищі, де були ви, тоді я була би певна....

— Ви лише сповняйте волю Найвисшого.

— А будете молитися за мене, за моїх родичів, якщо вони в чистилищі, за мого сповідника, за Папу, за кардинала Аскалезія, за епископа?

— Так.

— Благословіть мене і всі ті особи, які я згадала.

***

— Благословеніє Господне на вас....

День перед тим один єзуітський священик, о. Л. Бянки правив Службу Божу за сю душу при привилейованім престолі в церкві "Ді Джезу" в Римі.

** **

Голос умершого священика спочатку був дуже сумний, потім помало веселіший, а тепер, останній раз з голосу пізнати було, що душа священика вже щаслива. Явився 28 разів, приніс 300 лір і відправлено за нього 38 Служб Божих.

о. В. Шумей

МИНУЛИ ДНІ — ОСТАЛИСЯ СПОМИНИ

Вакації переминули скоро. Питомці опустили віллі і прибули до Риму на шкільний рік.

Одного гарного ранка попращавшися з віллею Андеа виїхали й ми до Вічного Міста.

Наш Семинар

На славній горі Джіаніколо, серед високих зелених дерев пишається український Семинар св. Йосафата. Можна безпечно сказати, що це один з найкращих будинків міста. Своїм гарним положенням і модерним дібраним стилем звертає на себе загальну увагу всіх, що переїзджають коло нього улицею. Ця увага має велику вартість, бо таким способом інформується чужі нам народи, що ми, українці, є католики т. є. належимо до одинокої правдивої церкви.

Семинар св. Йосафата є для українців. Він має для українців велику вартість, яку тепер трудно оцінити. Тільки будучі покоління зможуть як слід зрозуміти значіння цеї інституції, бо будуть бачити працю. Тепер ця інституція є для нас дороговказом, як і куди маємо прямувати наші кроки, якщо бажаємо успіху.

Гляньмо правді в очі. В часі коли нас грабують, нами всюди погорджують, не допускають найздібніших наших інтелігентів до посад, виходить що інші народи є нам не тільки чужими, але таксамо й ворожими. Так діється в Рідній Краю. Однак і тут у Канаді ми не освоболжені від обмежування наших прав, бо що діється там за морем, відбивається на нас і на відношенні канадійців до нас. Це кождий, що обзнакомлений зі справою, признасть.

Завелися ми в сподіваннях. Народні провідники апелювали до Ліги Націй, до Президентів, Премієрів і у

відповідь дістали або пару теплих слів (безвартісних) або зігнорования. Нема для нас від них помочі.

І не дивниця. Ліга Націй є для тих, що її створили, Президенти і Премієри для тих, що їх вибрали. А ми ані Ліги Націй не творили ані чужим народам премієрів і президентів не вибирали.

До цього додаймо ще й те, що ми самі часто собі шкодимо. Правда, працюємо. Засновуємо інтитуції і орґанізації, що саме в собі є похвальним ділом. Однак добрі наміри не все йдуть в парі із солідною будівничою працею. З цього виспід такий, що просвітна робота в нас обмежується на таких інституціях як галі і на частих танцях. Численні галі роздробленням народу ослабили нас, а часті танці зі незаголошеними змаганнями на кулаки і желіза придбали нам ще дальше обезсилення і некультурне імя перед іншими народами.

В такім тяжкім часі живемо і в такім часі одинокий приятель простягає до нас щедру руку помочі. Св. Отець Папа Пій XI. власним коштом будує для нас Духовний Семинар і віддає його під покровительство рідного нам по крови і кости св. свщм. Йосафата. Христовий Намісник бажає тим ділом піднести наш нарід до рівня з іншими культурними народами як анґлійцями, американцями, німцями і італійцями. Бажає відновити наш нарід в Христі через ревних священиків, бо для нас одинокий ратунок: св. Католицька Церква. На цю ціль св. Отець поверх чверть міліона долярів дав, що вірні з ріжних сторін світа прислали йому.

Нехай здоровий розум розсудить тепер, хто нам більший приятель: чи світські володарі, чи світські установи чи св. Отець? Наші численні "просвітителі" і самозвані "провідники," чи Христовий Намісник? Памятаймо при цім на засаду: "Приятель в потребі є дійсним приятелем."

Чому віддано український Семинар у Римі під покровительство св. Йосафата? По перше тому, як висше згадано, що св. Йосафат був українцем, а по другому тому, що св. Йосафат дав примір любови до свого народу, жертвуючи своє життя, щоб українці узнавали правду за правду і не блукали по темрявах.

** ** **

Коли ми прибули до Семинара вже була година одинайцята перед полуднем. Шкільний рік вже був за пле-

чима і тому всі питомці взялися якнайскорше до праці, щоб упорядкувати свої річи і кімнати. Опісля не буде часу, бо наука вимагає кождої хвилинки.

Шкільний рік на Атенеум де пропаґанда Фіде почався 5. листопада. На отворення Й. Е. Архиепископ (тепер Кардинал) Сальоті відправив Службу Божу. По Службі Божій приявні питомці зійшлися до великої авлі, де Архиепископ мав палку промову. "Ви, дорогі мої, зійшлися тут до Риму з цілого світу. Ви прийшли тут приготовитися до взнеслого священичого стану. Отже не марнуйте часу. Приготовляйтеся, студіюйте, просіть св. Духа о світло. В коротці покинете Рим, вернетеся до своїх країв, до своїх дієцезій, до своїх Епископів. На Вас чекають вірні, але таксамо чекають й численні проблєми, котрі мусите розвязати. Працюйте, моліться, щоб ваша священича праця над спасенням душ була успішна." Цю бесіду приявні питомці вислухали з великою увагою. Спід зазначити що це говорив один з найкращих бесідників міста Риму.

Що то є Атенеум де Пропаґанда Фіде? То є університет, що має за ціль приготовляти священиків для місій. Там можна побачити питомців зі всіх сторін світа: з Японії, Китаю, Африки, Індо-Китаю, Індії, Америки, Канади, Великої Британії, Данії і Вкраїни. До св. Католицької Церкви належать люди з цілого світа, бо це Христова Церква. Христос заснував церкву одну для всіх людей і це ми визнаємо коли відмовляємо Символ Віри: "Вірую в одну, святу, соборну й апостольську Церкву." Який зрозумілий висказ св. Павла; "Один Господь, одна віра, одно хрещення"! (Далі буде).

о. П. Божик

ЧИ БІБЛІЯ СПАСАЄ?

Імена Папів і літа коли вони урядували

(Докінчення)

Вселенський Голова — то найбільша особа в світі, якій недорівнює ніхто инший, через його заступництво Ісуса Христа на землі. Православний патріярх, чи всі разом, яких є пять, чи який инший протестантський суперінтендент в порівнанню до Папи, чи пануючий, не мають і тіни тої поваги і світового значіння, що має Папа!

Папа жиє скромно, а грішми, які до него напливають від вірних в формі "Петрового Гроша" підримує місії в різних краях, особливо в Індії і Хінах, де віра Христова мало поширена.

Особою Папи інтересуються майже всі народи і товариства більше чим ким небудь иншим, поміщуючи у пресі папські енцикліки, а на папський паспорт пускають високих осіб навіть підчас війни в центри воюючих сторін і до пануючих.

Ось імена Папів і літа коли вони урядували:

1.	св. Петро		67	39.	св. Дамазій I	367	384
2.	св. Лін, муч. ...	67	78	40.	св. Сирикій	384	398
3.	св. Клит, муч. ..	78	90	41.	св. Анастазій I	399	402
4.	св. Климент I муч.	90	100	42.	св. Інокентій I	402	417
5.	св. Анаклит муч.	100	112	43.	св. Зосим....	417	418
6.	св. Еварист муч.	112	121	44.	св. Вонифатій I	418	423
7.	св. Александер I м.	121	132	45.	св. Келестин I	423	432
8.	св. Сикст I муч.	132	142	46.	св. Сикст III	432	440
9.	св. Телєсфор муч.	142	154	47.	св. Лев I	440	461
10.	св. Гигін муч.	154	158	48.	св. Ілярій....	461	468
11.	св. Пій I, муч.	158	167	49.	св. Симпликій	468	483
12.	св. Аникит муч.	167	175	50.	св. Фелікс III ..	483	492
13.	св. Сотер муч.	175	182	51.	св. Гелязій I	492	496
14.	св. Елєвтерій муч	182	193	52.	св. Анастазій II	496	498
15.	св. Віктор I муч.	193	203	53.	св. Симмах	498	514
16.	св. Зефирин муч.	203	221	54.	св. Гормизда	514	523
17.	св. Калист I муч.	221	227	55.	св. Іван I	523	526
18.	св. Урван I муч.	227	233	56.	св. Фелікс IV	526	530
19.	св. Понтіян муч.	233	238	57.	Вонифатій II	530	532
20.	св. Антер муч.	238	239	58.	Іван II	532	535
21.	св. Фавіян муч.	239	253	59.	св. Агапит	535	536
22.	св. Корнилій муч.	253	255	60.	св. Сильверій муч.	536	538
23.	св. Лукій I муч.	255	257	61.	Вігілій	538	555
24.	св. Стефан I муч.	257	260	62.	Пелагій II	555	560
25.	св. Сикст II муч.	260	261	63.	Іван III	560	573
26.	св. Дионизій	261	272	64.	Венедикт I ..	574	578
27.	св. Фелікс I муч.	272	275	65.	Пелагій II	578	590
28.	св. Евтихіян муч.	275	283	66.	св. Григорій I	590	604
29.	св. Кай муч. ..	283	296	67.	Савиніян	604	606
30.	св. Маркелин муч.	296	304	68.	Вонифатій III	607	607
31.	св. Маркелій I муч	304	309	69.	св. Вонифатій IV	608	615
32.	св. Евзевій	309	311	70.	св. Деусдедіт I	615	619
33.	св. Мелхіяд ..	311	313	71.	Вонифатій V ..	619	625
34.	св. Сильвестер I	314	337	72.	Гонорій I	625	638
35.	св. Марко	337	340	73.	Северин	639	640
36.	св. Юлій I	341	352	74.	Іван IV	640	642
37.	св. Ливерій ...	352	366	75.	Теодор I	642	649
38.	св. Фелікс II*)	363	365	76.	св. Мартин I муч	649	655
				77.	св. Евген I ..	655	657

*) Папа в часі вигнання Ливерія

78. св. Віталіян ..	657	672
79. Адеодат II ...	672	676
80. Дон I	676	678
81. св. Агатон	678	682
82. св. Лев II ..	682	683
83. св. Венедикт II	684	685
84. Іван V	685	686
85. Конон	686	687
86. св. Сергій I ..	687	701
87. Іван VI	701	705
88. Іван VII	705	707
89. Сизиній	708	708
90. Константин ..	708	715
91. св. Григорій II	715	731
92. св. Григорій III	731	741
93. св. Захарій ..	741	752
94. Стефан II *)	752	752
95. св. Стефан III	752	757
96. св. Павло I ...	757	767
97. Стефан IV ..	768	771
98. Адріян I	771	795
99. св. Лев III ..	795	816
100. св. Стефан V	816	817
101. св. Пасхалій I	817	824
102. Евген II	824	827
103. Валентин ..	827	827
104. Григорій IV ..	827	844
105. Сергій II	844	847
106. св. Лев IV ..	847	855
107. Венедикт III ..	855	858
108. св. Николай I	858	867
109. Адріян II ..	867	872
110. Іван VIII	872	882
111. Мартин II ..	882	884
112. св. Адріян III	884	885
113. Стефан VI ..	885	891
114. Формозій	891	896
115. Стефан VII ...	896	897
116. Роман	897	898
117. Теодор II	898	898
118. Іван IX	898	900
119. Венедикт IV ..	900	903
120. Лев V	903	903
121. Христофор ..	903	904
122. Сергій III	904	911
123. Анастазій III	911	913
124. Ляндій	913	914
125. Іван X	915	928
126. Лев VI	928	929
127. Стефан VIII ..	929	931
128. Іван XI ...	931	936
129. Лев VII	936	939
130. Стефан IX ..	939	942
131. Мартин III ..	942	946
132. Агапит II ..	946	956
133. Іван XII	956	964
134. Венедикт V ..	964	965
135. Іван XIII ..	965	972
136. Венедикт VI ..	972	973
137. Дон II	973	973
138. Венедикт VII	975	984
139. Іван XIV ..	984	985
140. Іван XV	985	996
141. Григорій V ..	996	999
142. Сильвестер II .	999	1003
143. Іван XVI ..	1003	1003
144. Іван XVII ..	1003	1009
145. Сергій IV ..	1009	1012
146. Венедикт VIII	1012	1024
147. Іван XVIII	1024	1033
148. Венедикт IX	1033	1044
149. Григорій VI ..	1044	1046
150. Климент II ..	1046	1047
151. Дамазій II ..	1048	1048
152. св. Лев IX ..	1049	1054
153. Віктор II ..	1055	1057
154. Стефан X ..	1057	1058
155. Николай II .	1059	1061
156. Александер II	1061	1073
157. св. Григорій VII	1073	1085
158. бл. Віктор III	1087	1087
159. бл. Урван II ..	1088	1099
160. Пасхалій II	1099	1118
161. Гелазій II ..	1118	1119
162. Калист II ..	1119	1124
163. Гонорій II ..	1124	1130
164. Інокентій II ..	1130	1143
165. Келестин II	1143	1144
166. Лукій II ..	1144	1145
167. бл. Евген III	1145	1153
168. Анастазій IV	1153	1154
169. Адріян IV ..	1154	1159
170. Александер III	1159	1181
171. Лукій III ..	1181	1185
172. Урван III ..	1185	1187
173. Григорій VIII	1187	1187
174. Климент III	1187	1191
175. Келестин III	1191	1198
176. Інокентій III	1198	1216
177. Гонорій III	1216	1227
178. Григорій IX	1227	1241

*) Номер перед посвяченням

179. Келестин IV	1241	1241
180. Інокентій IV	1243	1254
181. Александер IV	1254	1261
182. Урван IV	1261	1264
183. Климент IV	1265	1268
184. бл. Григорій X	1271	1276
185. бл. Інокентій V	1276	1276
186. Адріян V ..	1276	1276
187. Іван XIX ..	1276	1277
188. Николай III ..	1277	1280
189. Мартин IV ..	1281	1285
190. Гонорій IV	1285	1287
191. Николай IV	1288	1292
192. св. Келестин V*)	1294	1294
193. Вонифатій VIII	1294	1303
194. бл. Венедикт X	1303	1304
195. Климент V	1305	1314
196. Іван XX	1316	1334
197. Венедикт XI	1334	1342
198. Климент VI	1342	1352
199. Інокентій VI	1352	1362
200. бл. Урван V	1362	1370
201. Григорій XI	1370	1378
202. Урван VI	1378	1389
203. Вонифатій XI	1389	1404
204. Інокентій VII	1404	1406
205. Григорій XII	1406	1409
206. Александер V	1409	1410
207. Іван XXII	1410	1415
208. Мартин V	1415	1431
209. Евген IV	1431	1447
210. Николай V	1447	1455
211. Калист III	1455	1458
212. Пій II	1458	1464
213. Павло II ..	1464	1471
214. Сикст IV	1471	1484
215. Інокентій VIII	1484	1492
216. Александер VI	1492	1503
217. Пій III ..	1503	1503
218. Юлій II ..	1503	1513
219. Лев X	1513	1521
220. Адріян VI ..	1522	1523
221. Климент VII	1523	1534
222. Павло III ..	1534	1549
223. Юлій III ..	1550	1555
224. Маркелій II ..	1555	1555
225. Павло IV ...	1555	1559
226. Пій IV ..	1559	1565
227. св. Пій V ..	1566	1572
228. Григорій XIII	1572	1585
229. Сикст V ..	1585	1590
230. Урван VII ..	1590	1590
231. Григорій XIV	1590	1591
232. Інокентій IX.	1591	1591
233. Климент VIII	1592	1605
234. Лев XI	1605	1605
235. Павло V	1605	1621
236. Григорій XV	1621	1623
237. Урван VIII	1623	1644
238. Інокентій X	1644	1655
239. Александер VII	1655	1667
240. Климент IX	1667	1669
241. Климент X	1670	1676
422. Інокентій XI	1676	1689
243. Александер VIII	1689	1691
244. Інокентій XII	1691	1700
245. Климент XI	1700	1721
246. Інокентій XIII	1721	1724
247. Венедикт XIII	1724	1730
248. Климент XII	1730	1740
249. Венедикт XIV	1740	1758
250. Климент XIII	1758	1769
251. Климент XIV	1769	1774
252. Пій VI	1775	1799
253. Пій VII	1800	1823
254. Лев XII ..	1823	1829
255. Пій VIII ..	1829	1830
256. Григорій XVI	1831	1846
257. Пій IX ..	1846	1878
258. Лев XIII ..	1878	1903
259. Пій X	1903	1914
260. Венедикт XV	1914	1922
261. Пій XI	1922	——

*) Зрезигнував

Увага: Ми нарошно показали імена Папів і літа коли вони урядували, щоби читач мав нагоду побачити, що св. Католицька Церква існує від самих початків Христіянства і є неперервною. Та неперервність полягає в уряді Голов Церкви і вона займає таку важну позицію як неперервність родини в одній родині. Така була Божа воля, щоби Церква існувала до кінця світа і задержувала

через примат Папів звязок з самим Ісусом Христом, який заложив св. Церкву.

Хто инакше розуміє значіння Церкви, той помильно розуміє! Церкви, які відпали від св. Католицької Церкви в середних віках, почавши від Грецької схизми в одинайцятім століттю а скінчивши на свистунівській автокефальности в 1918 році і всі инші протестантські церкви, які одна по одній виступали, **небули, не є і не можуть бути правдивими Церквами** хочби вони як були сильні і патріотичні!

Найбільші теольоґи і богослови, а також всі святі особи все були тої думки, писали і учили, що там де нема уряду св. Петра, там нема і неможе бути правдивої Церкви! Таксамо вони ніколи не мішали патріотизм разом з Церквою. Вони розуміли, що Церква одна справа, а патріотизм друга справа, — патріотизм був лише тоді правдивий в їх розумінню, коли він був разом з Церквою і помагав Церкві а не йшов в розріз з інтересами Церкви і її святощами. Як се нині деякі чинники помильно думають!

Неперервности св. Католицькій Церкві вороги закидають, що двітисячний тяг св. Католицької Церкви був перерваний в середних віках, саме тоді, коли в один час урядували два Папи один в Римі, другий в Авиньоні, у Франції. Що так було, то історичний факт! То діялося на протязі **сімдесять літ** перед фльорентійським Церковним Собором, який відбувся в роках 1438—1439 в Фльоренції в Італії.

Так закидують тому, щоби показати, що ніби і Католицька Церква була перервана у своїм уряді, а через се не має технічних звязків із Ісусом Христом так, як вони немають.

Такі закиди не витримують критики. Бо в тих сімдесяти роках урядования двох Папів одночасно, — властивої перерви не було, бо престіл св. Петра, себто його уряд існував в Римі, як і перед тим.

Всемогучий Бог велів затримати цілість і неперервність Своєї Церкви, Собі на славу а віруючим для спасення душі. Нехай же за се буде Йому слава на віки від нас і від наших потомків.

——=0=——

ЮВЕНАТ

Успівя приняття Студентів до Ювенату Місіонарів Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

1. Тільки ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.

2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.

3. Повинні мати скінчений 7-ний (семий) ґрейд і бути в літах 12 до 14.

4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.

5. Платять місячно $12.00 За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлопця: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука....

6. Про одіння і бідя дітей дбають самі родичі.

7. В разі слабости, лікаря і лікарство платять родичі.

8. Шкільний рік починається 1. вересня.

9. Хто був видалений або сам виступив, не буде приятим другий раз.

10. Кождий має принести зі собою:

Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне, зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус", чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що....

Виховання і наука в ювенаті відповідна до потреб будучого священичого і монашого життя. По скінченню ювенату, де наука треває 5 років, переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. По році новіціяту йде наука фільософії і богословія. На новіціяті і богословії самі отці одержують вихованків.

Адреса:— **UKRAINIAN CATHOLIC MISSION JUVENATE YORKTON, SASK.**

ДУХОВНА ВЯЗАНКА

на май і червень

Молебен до Серця Христового, до Пречистої Діви і Параклис до Матери Божої в одній книжечці

Враз із найкращими молитвами до Серця Христового —до Матери Божої і пояснення св. Години в честь Найсолодшого Серця.

Прекрасна і дуже практична книжечка—64 сторінок

Ціна 10 центів

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

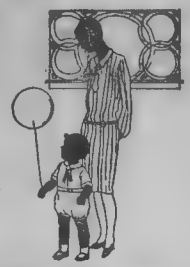

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 150. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
X-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

The 'CO-OP' is the FARMER'S CREAMERY
КУПУЄМО
ЯЙЦЯ - ДРІБ - СМЕТАНУ
Платимо Найвищі Ціни
Відсилайте все до нас для ЛІПШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
ПРОДАЄМО
"VELVET ICE CREAM"
Незабудьте купити "ВЕЛВЕТ" на Ваш Пікнік
SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES
YORKTON, SASK.

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

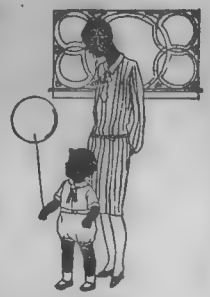

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 159. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 280 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

The 'CO-OP' is the FARMER'S CREAMERY
КУПУЄМО
ЯЙЦЯ - ДРІБ - СМЕТАНУ
Платимо Найвищі Ціни
Відсилайте все до нас для ЛІПШИХ РЕЗУЛЬТАТІВ
ПРОДАЄМО
"VELVET ICE CREAM"
Незабудьте купити "ВЕЛВЕТ" на Ваш Пінік
SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES
YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 6 Червень, 1937

За позволенням духовних властей

ЮВЕНАТ

Услівя приняття Студентів до Ювенату Місіонарів Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

1. Тілько ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.

2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.

3. Повинні мати скінчений 7-ий (семий) ґрейд і бути в літах 12 до 14.

4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.

5. Платять місячно $12.00 За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлопця: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука....

6. Про одіння і біля дітей дбають самі родичі.

7. В разі слабости, лікаря і лікарство платять родичі.

8. Шкільний рік починається 1. вересня.

9. Хто був видалений або сам виступив, не буде принятим другий раз.

10. Кождий має принести зі собою:

Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне, зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус", чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що....

Виховання і наука в ювенаті відповідна до потреб будучого священичого і монашого життя. По скінченню ювенату, де наука треває 5 років, переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. По році новіціяту йде наука фільософії і богословія. На новіціяті і богословії самі отці одержують вихованків.

Адреса:— UKRAINIAN CATHOLIC MISSION JUVENATE
YORKTON, SASK.

ДУХОВНА ВЯЗАНКА

на май і червень

Молебен до Серця Христового, до Пречистої Діви і Параклис до Матери Божої в одній книжечці

Враз із найкращими молитвами до Серця Христового —до Матери Божої і пояснення св. Години в честь Найсолодшого Серця.

Прекрасна і дуже практична книжечка—64 сторінок

Ціна 10 центів

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copies: 10 cents

В справах що відносяться до редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Правдиве щастя — Радуйся Царице Мати Милосердя — Золота Думка — Минули Дні—Остались Спомини — Умираючий Стрілець — Так! — Вознісся на Небо — Коли Мати Проклинає — Про Церковні Заповіди Взагалі — Утратив Ти Вічність — Життя св. Ґерарда — Наука і Віра Пригода, яких є більше — З Церкви і Світа — — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЧЕРВЕНЬ, 1937

1 В СвщМ. Патрикія
2 С М. Талалея
3 Ч Равно Ап. Констан, Єлен.
4 П М. Василіска
5 С Преп. Михаїла
6 **Н Сліпоур.** Преп. Симеона
7 П †3 Обр. Глави Йоана Хр.
8 В Ап. Карпа
9 С Від. Пасхи і СвщМ. Терап.
10 **Ч Вознесення ГНІХ.**
11 П Мц. Теодозії діви
12 С Преп. Ісаакія
13 **Н Св. Отців з Нікеї.** М. Єрот.
14 П М. Юстина фільозофа
15 В С. Никифора Царгород.
16 С М. Лукіліяна
17 Ч С. Митрофана
18 П СвщМ. Доротея
19 С ППреп. Висаріона і Іляр.
20 **Н Сошествіє Св. Духа**
21 **П Пресв. Тройці**
22 В С. Кирила Александрій.
23 С СвщМ. Тимотея
24 Ч †Апп. Вартоломея і Варн.
25 П.ППреп. Он. і Петра Атон.
26 С Мц. Акилини і С. Трифил.
27 **Н Всіх Святих.** Прор. Єлис.
28 П Прор. Амоса. **(Петрівка)**
29 В С. Тихона Чудотворця
30 С ММ. Мануїла, Сав. і Ісма.

УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ, 1937

6.—**Нед. Сліпоуродженого:**— Глас 5, еванг. утр. 8. На літ.: тропар воскр., Слава: Кондак Сліпоуродж., І нині: Кондак Пасхи. Апост. зач. 38, еванг. Йоана зачало 34. Причастен "Тіло Христово" і "Хвалите."

9.—**Відання Пасхи.:**— На літ.: Антифони недільні. Троп. воскр. Гл. 5. Слава: Кондак Сліпоуродж. І нині: Пасхи. Ап. зачало 41, еванг. Йоана зач. 43. Отпуст Пасхи з хрестом. —Нині здіймається з престола Плащаниця і ховається в захристії.

10.—**Вознесення Господне:**— Всеночне. На літ. Антифони осібні. Ап. зачало 1, еванг. Луки зач. 114. Місто "достойно" Ірмос Празника.

13.—**Нед. Святих Отців Вселенського Собору:**— Глас 6. еванг. утр. 10. На літ. Тропар воскр. Вознесення і Отців, Слава: Конд. Отців, І нині: Кондак Вознесення. Прокімен і Причастен Отців. Апост. зач. 44, еванг. Йоана зач. 56. Місто "Достойно" Ірмос Вознесення.

19.—**Субота Задушна**

20.—**Сошествіє Святого Духа:**— Всеночне. На літ.: По благословенно Царство" співається "Царю Небесний" з колікоприклоненням. Антифони осібні. Ап. зач. 3, еванг. Йоана зач. 27. По отпусті сейчас співається Вечірня з коліприклонними молитвами.

21.—**Пресвятої Тройці:**— На літ. Антифони 2 перші вчерашні, 3-ий звичайний з припівом "Спаси ни Утішителю благий." Ап. зач. 229 і 197., еванг. Матея зач. 75 і 116.

27.—**Нед. Всіх Святих:**— Глас 8, ев. утр. 1. Богослуженя виду звичайного воскресного. На літ. Ап. зач. 330, еванг. зач. 38.

Загальниця від Сошествія Святого Духа до Неділі Всіх Святих, цебто від 20 до 27 червня включно. Петрівка — Піст від 28 червня до 11 липня включно.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 6 Лист за Червень, 1937

ПРАВДИВЕ ЩАСТЯ

У Серцю Христовім знайде наше серце правдивий спокій і нічим незакаламучене щастя

Голос Ісуса:

Сину мій, коли ти хочеш осягнути правдиве щастя, тоді мусиш уподібнити й приноровити своє серце до Мого Серця.

У Моїм божественнім Серцю ти знайдеш такий мир-спокій, якого тобі світ цілий не дасть та не відбере.

Коли ти тісно-тісненько злучишся з Моїм Серцем, тоді ти іншими очима дивитимешся на все, що сотворене, оцінюватимеш річи після їх дійсної вартости, не так як ті немудрі обожателі сього світа, що славу, богацтва й розкоші уважають своїм найвищим добром і щастям.

Тоді ти сам схочеш бути свобідним від того нудного та утяжливого старанняся о дочасні добра, а стреміти меш тільки до того, що Боже й вічне.

Нині твоє серце ще дуже нестале та змінчиве, нині воно зміняється сім разів на день; раз воно веселе, то знова смутне; тепер спокійне, а хвилю пізніше затрівожене; ледви що воно потішилося троха посіданням якогось сотворіння, ого, воно вже й тяжко огірчене безвартістю того самого сотворіння; буває знова, що серце розпалене любовю до Бога, та не потриває воно довго, а те бідне серце вже й зимне-обоятне для свого Сотворителя, а навіть його тяжко ображає смертельними гріхами. І такто твоє серце подібне до моря, котре вічно рухається, заєдно колишеться.

Однак коли твоє серце тісненько злучиться з Моїм Серцем, то в нім скоро наступить велика зміна на ліпше.

Бо забезпечений у Мому Серцю начеб у якійсь сильній кріпості, ти зможеш бути все той сам і не похитний; ти будеш забезпечений перед всякими змінами так, що жадна зміна судьби не буде всилі нарушити твій внутрішний спокій.

О коби ти зрозумів дар Божий, коби ти тільки міг поняти, що то за добродійство для тебе бути тісно злученим

з Моїм Серцем! Атжеж в тій злуці міститься все, що потрібне для твого правдивого щастя: сталий мир, забезпечення перед напастями пекла, правдива радість серця й завдаток на радість вічну.

Яка тобі користь з богацтва, або хочби із найбільших світських приємностей, коли твоє серце незадоволене й неспокійне? А що дає тобі цілий світ, хіба тільки неспокій й душевну нужду!

Ти будеш отжеж убогий й пожалування гідний так довго, аж поки ти не спічнеш в Мені, бо лиш Я один всилі ущасливити тебе.

Голос ученика:

О найдорощий мій Ісусе, я знаю з досвіду, що воно так є, як Ти кажеш. Бо я в різних річах шукав щастя й задоволення, однак все й всюда я знаходив лиш клопіт за клопотом.

Я знаю, о добрий Ісусе, що Ти задля своєї власної слави й задля нашого добра бажаєш, щоб ми шукали щастя лиш у Тобі, бо Ти сотворив наші серця тільки для Себе самого, й тому ті серця мусять бути нещасними аж поки не спічнуть у Тобі.

О найсолодше Серце Ісуса мого! Ти розкоше Найсвятішої Тройці, радосте всіх Ангелів, солодкий раю святих і праведних душ! Чого я можу бажати поза Тобою? Атжеж лиш в Тобі знаходиться все, що я можу, й що я смію бажати. Ти є небом, Ти є щастям світу! Без Тебе небо не було би для мене небом, без Тебе світ був би для мене пеклом! Чи мені отжеж жити без Тебе, о солодкий Ісусе?

У Твому найсолодшому Серцю я хочу жити; під покровом Твого Серця я хочу вмирати; у Твому Серцю я хочу мати своє небо. О солодкий Ісусе, допоможи мені в тім. — Амінь.

(За о. Арно ЧІ. — о. Г. Шишкович, ЧНІ.)

Св. Альфонс

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

Могучість Марії
щоб боронити взиваючих Її від покус діявола

Марія є Царицею не лишень неба і святих але й пекла і діяволів, котрих побіджає. Вже на початку світа заповів Бог сатані побіду і пануванне Пречистої Діви над ним, коли сказав йому, що колись народиться женщина, котра зітре йому голову, себто побідить його злобу. А котраж то є тою женщиною, ворогом діявола як не Марія, котра своєю покорою подивляємою і святістю життя стала побідницею і зломила його сили? Святий Кипріян завважує, що Бог не говорив про теперішну женщину але про будучу, "положу," бо хотів виразно зазначити, що не думає про Еву, котра ще жила, тільки про (Марію) іншу, котра має вийти з Еви і має принести більше добро — каже св. Вінкент — від того, котре вони стратили своїм первородним гріхом. Отже Марія, це та **сильна женщина,** що стерла йому голову побиваючи його гордість, як це заповів Господь.

Вправді деякі сумніваються чи слова "той твою блюсти будет главу" відносяться до Марії чи до Ісуса Христа, але св. Єронім, Августин, Іван Золотоустий і много інших є того переконання, що Марія через свого Сина знищить силу діявола. Най буде, що то Ісус побідив люципера за посередництвом Своєї Матери, або що то Його Мати побідила силою Сина, всеж таки як завжди — каже св. Вернард — остається це, що Пречиста Діва своїми непорочними стопами здушила сего гордого духа, котрий наче той войовник полонений попався в Її неволю. Святий Бруно додає, що Ева побіджена вужем принесла нам

смерть і пітьму, а Пречиста Діва Марія побідниця над ним звернула нам життя і світло. Вона так його звязала, що сей ворог вже не зможе ніякого лиха вдіяти Її слугам.

Ришард дає нам гарне пояснення слів св. письма: Бог зложив на руки Марії свого Сина Ісуса, щоб через Неї любили Його люди, котрих Вона має своїм могучим заступництвом ратувати перед пеклом а провадити до вічного спасення.

Знаємо що пальма це символ побіди: наша Цариця засіла на високім троні видна всім могучим та панує наче пальма на знак побіди, яку осягнуть ті, що хоронять ся під Її наймогучіщий покров. Дітоньки ж мої — наче каже до нас Марія, коли ворог наступає на вас, кличте Мене, глядіть на Мене і набирайте відваги бо в Мені, що вас обороняю, ви осягнете побіду.

Прибігати до Марії се найпевніший спосіб поконати всі покуси. Св. Вернард називає Її Царицею пекла, Панею над діяволами бо над ними панує і поконує. Тому й сказано що для властий пекольних Вона є так страшною, наче армія уоружена до бою: Вона ж уміє рядити Своєю силою, Своїм милосердям, молитвами на ганьбу ворогів а на (користь) хосен своїх слуг, котрі в покусах кличуть Її на поміч.

Мої діла видають милий запах наче грядка квітів, каже про Неї святий Дух у св. Письмі. Як вужі втікають від грядки з цвітами — додає св. Вернард — так діяволи втікають від щасливих душ, котрі ширять запах набожности до Матери Божої. Церква порівнує Марію щей до ливанського кедра не тільки тому що Марія є винята від гріха як кедр не псується але щей тому, — каже Гуго,— що як запах кедра відганяє вужів так від святости Марії втікаюдь діяволи.

Жиди були побідниками завдяки скинії завіта: нею Мойсей побідив своїх ворогів, Єрихон розпався в руїни і филистини були розбиті. А знаємо, що та скинія була прообразом Марії. Як в скинії переховувалася манна так в Марії був Ісус, котрого народження манна заповідала. Завдяки сій скинії (Марії) осягаємо побіду над всіми ворогами землі і пекла. Се спонукало твердити (св. Вернардина) що коли Марія, ця скинія нового завіта, зістала вивисшена на Царицю неба, тоді й сила пекольних духів над людьми захиталася і знищилася.

О як то діяволи дрожать перед Марією та Її іменем

так страшним для них. Св. Бонавентура порівнує до злодіїв про котрих говорить Йов. Під ослоною пітьми вони входять до хатів, але як тільки зявиться рання зоря вони втікають наче від смерти. Так і злі духи під ослоною пітьми себто незнання що затемнює ум, вступають до душі однак благодать і милосердя Марії огортають сю душу, ся гарна зоря розганяє пітьми і вороги пекольні втікають від Неї наче від смерти. Блажен той, хто в бою з пеклом кличе на поміч Марію.

Якби на доказ сього було обявлено св. Бригіті, що Бог дав Марії стільки власти над діяволами, що за кождий раз коли вони нападають якусь слугу Марії а ця благає Її о поміч, то на сам знак Марії вони тремтячи втікають бо воліють відбувати подвійну кару чим відчути над собою силу Марії.

Божественний Обручник порівнує свою улюблену Обручницю до лелії кажучи: як лелія поміж терням так Моя Обручниця поміж дівами. До сих слів Корнилій Камінський дає таку заввагу: Як лелія є запорукою проти вужів і отруї так призивання Марії є певною порукою проти покус головно тілесних а душі набожні сего не раз досвідчили.

Нема ані одного між слугами сеї великої Цариці, котрий не мігби сказати так як св. Іван Дамаскин: Мати Божа! надіюся на Тебе і не зможу ніколи бути побідженим, бо за Твоєю обороною я переслідуватиму своїх ворогів, а маючи проти них щит Твоєї опіки і всемогучої помочі я поконаю їх усіх напевно. На теж Ти Господи дав нам свою Матір наче успішне оружжа, щоб повалити ворогів.

ЗОЛОТА ДУМКА

Тома Карлайл (Carlyle) один з найславніших постатей в анґлійській літературі, — що через своє життя богато студіював фільософів і теорій, — при кінці свого життя писав:

"Чим я старший, — а тепер стою на дорозі вічности, —тим частіше приходить мені на гадку наука з катехізму, що її я учився ще як дитина на колінах дорогої моєї мами; і думка про те стає щораз глибша й повніша:

"Яка є найбільша ціль чоловіка?"

"Щоб Бога славити і на завсіди радуватись в Ньому."

МИНУЛИ ДНІ — ОСТАЛИСЯ СПОМИНИ

(Продовження)

Ти є Петро....

Богато людей, котрих я стрічав у дорозі до Вічного міста зі засади говорили мені: "Будеш там бачити св. Вітця." Історія християнського Риму так тісно звязана із історією Папів, що згадавши про місце, відразу приходить на думку і довгий ряд Христових Намісників на землі.

Не довго прийшлося чекати на радісну хвилю. В два тижні по прибутті було торжественне відсвяткування празника св. Йосафата і інавґурація Семинара. Цей день звеличився присутністю поважного числа наших Епископів, що зїхалися на конференцію.

Коли оголошено порядок торжества, дізналися ми, що на закінчення будемо на авдієнції в св. Вітця, разом з Преосвященними Епископами.

Того дня о год. 6-ій пополудні замітний був великий рух у Семинари. Всі приготовлялися до величавої хвилі.

Памятаю, що коли ми вступили на площу св. Петра, великий дзвін базиліки зачав дзвонити на чверть по шестій. Тоді мені здавалося, що дзвін веселіше дзвонив як звичайно. Неначе видзвонював привитання для нас.

В ватиканській палаті стрінули нас жандарми, що з чемністю перепустили. На кождім поверсі стрічалися ми з швайцарською ґвардією. До цеї ґвардії належать найліпші молодці із католицьких родин Швайцарії. Всі вони здорові, на вигляд гарні і поважні. Кождий католицький хлопець у Швайцарії уважав би за велике відзначення бути принятим до цеї сторожі.

Їх службовий збір був видуманий славним Микальанджелом ще в 16. столітті. Від того часу, коли на Петровім престолі сидів Папа Юлій II., аж до нині стережуть Ватикану і св. Вітця ці вірні сини св. Католицької Церкви і Швайцарії.

Певно неодин з наших питомців подумав: "Чому українські молодці не занимають таких визначних місць у світі?"

Ремісники міста Риму таксамо творять ґвардію в Ватикані, що називається палатинська. Відповідне число цих сторожів все є на службі і що тижня зміняються.

Коли ми вже доходили до призначених на авдієнцію саль, нас стрінула найвисша ґвардія так звана "Нобіле" що складається з членів найвисшої італійської шляхти. Вони служать у Ватикані без жадного винагородження, тільки за честь.

Нас завели до просторої салі так званої "Клементіна." Але це була за велика на наше мале число. Зараз нас запровадили до другої меншої.

Наші Преосвященні Владики були тоді на осібній авдієнції, що закінчилася за пів години.

Коли наші Владики ввійшли до салі, де ми чекали, це був знак, що за пару хвилин побачимо св. Вітця. І так було. Дався чути дзвінок, увійшли три сторожі з "ґвардії Нобіле", два пралати, а на останку св. Отець Пій XI. Ми всі клякнули. Зворушення опанувало нас. Опановує воно кождого, що знаходиться в присутності Папи. І з пошани кождий клякає. Нераз так буває, що й протестанти, котрі тільки з цікавости приходять на авдієнцію і може ніколи в своїм житті не клячали, коли входить св. Отець, вони всі клякають.

Св. Отець перейшов коло кождого з нас і дав поцілувати перстень. Відтак ми всі встали і Христовий намісник промовив до нас. Пригадую собі перші слова "Мої дорогі, ви зійшлися тут до Вічного міста, щоб набути науки і духовного життя. Ви всі з далеких сторін, однак ви близькі нашому серцю." А закінчив так: "Благословлю вас, ваші родини, ваших кревних, ваш нарід і тих всіх, котрим ви бажаєте добра."

Так, дорогі читачі "Голосу Спасителя" св. Отець благословив наш український нарід.

Як я бажав, щоб наші українці почули ці слова!

Трудно описати авдієнцію у св. Отця, так як вона в дійсності відбувається. Здається, що наша мова, або зрештою кожда інша мова, має за мало слів, щоб можна виявити ті почуття, що родяться у серці. Підйом духа, святочний настрій, тишина така, що можна чути биття серця, — а вже найбільше не поділена увага, яку кождий присутний прямує до особи Христового Намісника. Це все нараз панує над людиною. Тоді все здається маловажним. Віра бере верх і говорить: "Ти є Петро і на сій скалі збудую мою Церкву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного, і що звяжеш на земли, буде звязане і на небі, а що розвяжеш на земли, буде розвязане на небесах" (Мат. 16—18—20).

Свідомість того, що стоїться в присутності наслідника св. Петра і Намісника Христового, викликує благородні почуття не до описання.

Ще одно. Яких славних попередників на Апостольськім Престолі має Св. Отець Пій XI! Які могучі історичні постаті є отсі: Св. Климент, Св. Лев Великий, св. Григорій Великий, св. Григорій VII, Урбан VIII, Пій V11, Пій IX, Лев XIII, Пій X, Венедикт XV.

Таж це були мужі світлої науки й глибокої святости! Таж це були подвижники за добрі справи!

Щоб коротко дещо пригадати з історії, позвольте дещо написати.

Пій VII опирався боротьбі з Наполєоном. Ціла Европа дрожала перед цим хитрим і здібним полководцем. Кілько тронів завалилося, кілько задрожало від його могучих ударів! Однак коли приступив до Св. Вітця і то проханням а навіть погрозою старався наклонити Христового Намісника до деяких недозволених концесій, то Папа відповів: "Не можемо." Навіть і вязниця не помогла. Папа все говорив: "Не можемо." Завалилися здобутки Наполєона, минулися його дні. А те що висказав Пій VII мужним тоном, і тепер лунає: "Не можемо ворожих наук приняти, не можемо злучитися з ворогами Бога."

Візмім під розвагу життя повне терпінь Пія IX. Які тяжкі часи приходилося йому переживати, а мимо цього яких діл доконав! Ватиканський Собор, численні канонізації, а між ними й нашого св. Йосафата.

Лев XIII, той світлий керманич Петрової подки, св. Церкви, що він не зробив! Які засади проголосив! Якщоб, на примір, увели в життя засади справедливости, як подано в енцикліці " Рерум новарум," то конечно не було б тої крізи, від котрої світ терпить. В тім творі подані всі певні ліки на модерну слабість. Однак на жаль є богато таких, що волять вносити московсько-жидівську гниль, що погіршує стан, а до здорових засад ставляться ворожо, або принайменше обоятно.

Пій X, той святий Пастир, через котрого Спаситель покликав до більшої зі Собою приязні людей світа, не тільки дорослих, але й дітей, заохочував до частого прини мання Ісуса Христа у св. Причастю. Як дбав, щоб не допустити світ до війни й кровипролиття!

Про Венедикта XV всі ми добре знаємо. Знаємо, як цей Папа старався привести мир і погодити воюючих, але надармо. Хотяй війна перестала— 18. листопада 1918 — спокою ще не було. І коли Венедикт XV помер у три роки пізніше, то хмари неспокою не зникли з овиду, але густішими ставали. Якого героїзму треба було, щоб витримати те, що цей Папа витримав.

261-им Наслідником з ряду вибрано Пія XI. Цей Петрів Наслідник буде записаний в історії як один з найбільших папів. Енцикліки, інституції, католицька акція, торжества, — а все це для більшої слави Божої і спасення душ — вказує на ревність Голови Христової Церкви.

Написав я це, щоб подати ще одну причину, чому то почуття подиву, яке чоловік має в присутності св. Вітця, є таке сильне й займаюче. Свідомість того, що уряд Папи є з Божого установлення і що в довгім ряді Папів богато є світлих і заслужених мужів, не може викликувати інакших почуванъ тільки почування подиву!

** **

По авдієнції опустили ми Ватикан. Між питомцями жива розмова. На дворі темно. Над Римом повіває легенький вітер. З недалекої церкви чути, як співають побожні пісні. Неначе всюди привиджуються слова: "Ти є Петро...."

УМИРАЮЧИЙ СТРІЛЕЦЬ

В шпитали для хорих жовнірів лежав молодий стрілець дуже хорий. Небезпека смерти зближалась. Був католиком. Кілька разів священик питав його чи не хотівби висповідатись. Хотів приготовити його до доброї смерти, бо вже було мало надії на його виздоровлення.

"Ще не тепер" — відповідав завсіди хорий стрілець, —"ще не тепер: я подумаю про те завтра."

Слідуючого дня відповів так само, але додав: "Я дуже бажав би сповідатись, але те для мене неможливо."

"Що ж воно таке, що перешкаджає тобі добре висповідатися?" спитав священик лагідним голосом.

Умираючий відповів "Прошу мене о те не питати, але я говорю, що те для мене неможливо."

Священик старався представити йому щастя і мир, що наповняє серце грішника, котрий дістав прощення від Бога; просив його, щоб задля Бога і задля своєї власної безсмертної душі, помирився з Богом, заки не запізно.

Стрілець потряс головою: "Надармо, отче, ви мене намовляєте. Чи видите тих людей-стрільців? сказав, показуючи на інших жовнірів що були в кімнаті, "Що вони подумають собі або що скажуть, коли будуть видіти, що я сповідаюся!? Вони назвуть мене шаленим і будуть сміятися з мене! О ні, я не думаю сповідатися."

Священик пізнав в одній хвилі, що то людський згляд був причиною впертости того бідного стрільця; пішов до громади стрільців і сказав до них: "Приятелі, чи ви хотіли би щоб той чоловік умер нещасливо?"

"Як то, отче?"

"Він говорить, — відповів священик, що ви назвете його дурним або боягузом, коли він буде сповідатися, і длятого він не хоче сповідатися."

Стрільці піднеслися зі своїх ліжок і пішли до ліжка умираючого їх товариша.

"Чи ди думаєш, що ми погани?—сказали; "замість думати, щоб назвати тебе боягузом, колиб ти сповідався, ми радше питаємо себе самих, чи ти хочеш умерти як собака чи як християнин?"

Ті слова вилічили молодого чоловіка. Прикликав священика до себе, висповідався.... Приняв останні св. Тайни з найбільшою ревністю. Його товариші клячали кого його ліжка. Годину пізніше він умер а його душа пішла на суд Божий.

ТАК!

Одного разу Наполєон робив перегляд війська і завважив одного поручника, якого лице було поороване шрамами від воєнних ран. Підійшов до нього і запитав:

— Чи брав ти участь в битві під Ульм?
— Так!
— Чи воював ти під Австерліц?
— Так!
— Під Єною?
— Так!
— Під Ваграмом?
— Так!
— Під Смоленськом?
— Також!
— Під Дрезном?
— Також!
— Добре! Ти відважний мій сотник! — сказав Наполєон і удекорував його найвищим відзначенням.

Невисказане щастя огорне мою душу, коли в день останнього суду Христос стане перед мною, а я відважно буду могти відповісти на Його питання:

— Чи ходив ти що неділі і свята на Службу Божу?
— Так!
— Чи добре ти сповідався?
— Так!
— Чи добре ти причащався?
— Так!
— Чи помагав ти бідним?
— Так!
— Чи в разі потреби боронив ти своєї віри?
— Так!
— Чи боровся ти зі своїми пристрастями?
— Так!
— Чи причинявся ти до розвою Божої хвали на землі?
— Так!

о. Р. Хомяк, ЧНІ.

"ВОЗНІССЯ НА НЕБО"

По своїм воскресенні перебував ще 40 днів Божественний Спаситель на землі й являвся часто своїм ученикам, щоб кріпко утвердити їх у своїй науці.

Сорокового дня по своїм воскресенні вийшов Спаситель з Апостолами на Оливну гору, поблагословив їх і вознісся на небо.

Факт, що Христос з Оливної гори вознісся на небо, має велике значіння й є правдивою потіхою для віруючого чоловіка. До вічної щасливости вознісся Ісус з цього місця, де в Великий Четвер заливався кровавим потом і відчував невисказані терпіння, де сказав: "Отче, коли хочеш віддали від Мене цю чашу" і де поцілував Його зрадник Юда та де жовніри звязали й звідки взяли Його на муки, — з цього місця вознісся Христос до вічної слави.

А ця подія багато говорить: доля Ісуса є нашою долею, дорога Його слави провадила через терпіння, яких ми не можемо оминати, коли хочемо осягнути вічну щасливість. У терпінні й недолі нашій стараймось зрозуміти упімнення Ісуса, що сказав до своїх Апостолів: "Чи не мав Христос це пострадати й ввійти в свою славу?" По повнім трудів і терпінь земським житті, очікує нас вічне життя. Ось перша потіха, що її оставив нам Христос, коли вознісся на небо.

У небі Ісус є **нашим посередником і заступником** у

небесного Вітця. Як Бог, Ісус Христос є в усім рівний Богу Вітцю, а як чоловік, Він є посередником між Богом і людьми. Він жертвується свому небесному Вітцю в святій жертві Літургії, показує Йому свої святі рани, просить за нас і в цей спосіб поєднує нас з Богом. Слухаймо, що каже св. Письмо: "Христос Ісус, що вмер і воскрес із мертвих, котрий є по Божій правиці, котрий і **заступається за нас**" (Рим. 8, 34).

О, яка це радість і потіха для віруючого чоловіка, що Божественний Спаситель заступається перед Богом за ним!

Ще й третю потіху дав нам Христос, коли відходив до неба. Нею є Його обіцянка, що **нас очікує в небі.** "Нехай не трівожиться ваше серце, — потішав Христос своїх учеників,.... в домі мого Вітця осель много.... йду приготовити вам місце...., щоб і ви були, де Я" (Ів. 14, 1—3).

Христос вознісся на небо т. зн. відійшов в інший світ, що не має границь, ані часу, де нема ані сходу ані заходу сонця, де нема умучення, болю, смутку й розчарувань, де нема гріху ані смерти, де всемогучо царює Бог, — найвищий Пан.

Ці три слова "вознісся на небо," неначе грім потрясають чоловіка та спрямовують людські очі до неба. **Чи справді існує для чоловіка інший світ, крім землі?** Так зросли ми зі землею, що тяжко нам увірити в його існування. Тут на землі ми в себе, в дома; богато людей не щадить ніяких жертв, щоб набути кусник землі, вибудувати хатчину чи палату та розжитися на добре на улюбленій кулі земській. Деякі навіть так привязуються до роскошів цього світу, неначе їх не мали б вже ніколи більше покидати. Та Спаситель, що вознісся на небо, дає нам приклад, що не належить вважати земського життя та його дібр за одиноку ціль нашого існування.

Христос перебуваючи на землі, уживав земних дібр в міру конечної потреби. Своїм вознесенням на небо, неначе говорить до нас: Люди! Земське життя є тільки середником до осягнення вічного життя. Горе вам, коли о тім забуваєте! Горе вам, коли земське життя заслонило перед вами браму вічности! Горе вам, коли радостей, смутків, трудів і потіх земського життя не використовуєте для неба! Глядіть на Мене, як уживав Я скарбів світа, ідіть Моїми слідами!

Позагробове життя, вічність! Як це дивно звучить

в ухах многих людей. Крутять головами й говорять: Копиб той світ, що о нім так богато говорить Церква, можна було б видіти, відфотографувати, то що іншого, але так інтеліґентний чоловік впрост не може в це вірити. Чим є позагробове життя? Та чи взагалі воно існує?!"

Справді, не повірили б ми в його існування, коли б нам того не доказав Христос. Не повірили б ми, що десь далеко, не знать в котрім напрямі, є якийсь світ, званий християнами небом, коли б Христос того не учив. Того світу не бачу, але вірю, що він є, бо **вірю Христові.**

Того світу не бачимо й не знали б ми о нім, коли б нам Христос не обявив його існування устами св. Павла, що каже: "Чого око не бачило, ані ухо не чуло, ані в серце чоловіка не прийшло, що приготовив Бог тим, що люблять Його" (1. Кор. 2, 9.).

Не знали б ми нічого о другім світі, коли б нам св. Іван не описав у натхнених Богом словах, як місце, де люди: "Не будуть більше голодні ані жадні, ані падатиме на них сонце, ані ніяка спека, бо Агнець, що на середині престола, пастиме їх і водитиме їх до джерел вод життя й отре Бог всяку сльозу з їх очей" (Обявл. 7, 16—17).

Другого світу не бачимо й не знали б ми нічого о нім, коли б Христос нам не сказав, що **там іде і звідтам дасть знак за посередництвом святого Духа,** котрого, як обіцяв, зіслав на Апостолів.

Св. Дух помагав Апостолам голосити Євангеліє серед своїх ворогів. Св. Дух помагав їм витривати підчас кровавих переслідувань, не боятися хижих звірів, огню, голоду, різних тортур, котрими їх мучили вороги Христа.

Св. Дух більше як 1,900 літ оживляє й кріпить кожну християнську душу серед життєвих її трудів і терпінь.

А де є та батьківщина померших, той другий, надпри родний світ? Де він є? Може в небесних облаках, за хмарами? Був би це дуже матеріялістичний погляд! Отже до він є? **Він є там де мешкає Бог і де може обявитися нам.** Там де можемо видіти Бога, там є небо, там є вічна щасливість. Там де не можна видіти Бога, та є пекло, місце вічного осудження.

Коли Ісус вибирався до Юдеї, де грозили Йому жиди, святий Тома сказав: "Ходім і ми, щоб з Ним умерти" (Ів. 11, 16). По вознесенні Ісуса можемо доповнити слова св. Томи й сказати: "Ходім за Христом, **щоб з Ним жити"** —

Потрібний є розвій техніки, преса, поїзди, факрики і

т.д. Одначе памятаймо, що жадна сила не увільнить нас від смерти, по котрій слідуватиме незнана вічність.

На цім світі жиємо кілька хвиль, хоч як довге було б наше туземне життя, в порівнанні з другим, вічним світом. "Я є воскресення й життя, сказав Христос, хто вірить в мене, хочби й помер, житиме" (Ів. 11, 25).

О Ісусе я вірю Твоїм словам. Вірю, щоб колись на віки міг жити з Тобою.

о. Г. Шишкович, ЧНІ.

КОЛИ МАТИ ПРОКЛИНАЄ.

То дуже сумний обяв, коли мати не молиться за свої діти і в такий спосіб сама себе позбавляє тої помочи Божої, котрої вона дуже потребує до гідного сповнювання того так відвічального обовязку виховання своїх дітей.

Зате воно попросту каригідне, коли рідна мати так далеко забувається, що аж проклонами обкладає свою власну кість й кров. Взагалі трудно зрозуміти, як материнське серце може так здичіти, а то гірше від серця лютої звірини. Львиця бавиться зі своїми молодими, тигр голубить плід своєї утроби, а мати-людина обсипує проклонами тих, котрим вона дала життя, та навіть смерти й пекла їм бажає. І коби то случалося лиш від часу до часу, то було би тільки пів лиха. На жаль бувають такі доми, по котрих громи проклонів не перестають бити, а особливо проклони матерей, бо вони звичайно між дітьми в хаті.

Певна річ, що мати проклінниця має на поготівці цілий запас різних вимівок, чому вона так проклинає. Раз діти непослушні, другий раз свавільні, то знова якоїсь там шкоди наробили, тощо. "В прочім" — скаже неодна мати — "мої проклони не походять зі серця, я проклинаю тільки тому, бо я не маю іншого способу, щоб їх покарати й стримати від зла," і так дальше....

Однак всі ті вимівки не оправдують нещасної матери проклінниці в очах Господа Бога.

Мати може унестися святим гнівом на свої діти; вона може їх скартати, а навіть і набити; але проклинати своїх дітей, хочби й недобрих, мати не сміє в жаднім випадку. "Гнівайтеся" — каже святе Письмо —— "але не согрі-

шайте!"

Прокляття не тільки що сам собою є гріхом, але прокляття матери є також згіршенням для дітей. Пословиця каже, що коли яблоко впаде з дерева, то воно хоч хвостиком звернеться до яблоні, іншими словами, звичайно які мами, такі й діти. Коли дитина цілими днями, цілими місяцями та навіть довгими роками ледво що іншого почує як лиш погані лайки та проклони, то та дитина мусіла би бути дуже тупою, щоб не навчитися тої діявольської лекції. А Христос Спаситель каже: "Хто згіршив би одно із цих малих, то для нього було би краще, щоб йому привязали до шиї млинський камінь, та кинули його у воду." О! кілько то материй заслугує собі на такий млинський камінь!

Материнські проклони мають ще й той погубний наслідок, що вони є гейби якийсь пекольний смрід і проганяють запах Божої ласки. Най кождий собі те добре запамятає й глибоко до серця собі запише, що де царствує прокляття, там благословення Божого не буде. Бо так як нема замирення між світлом а тьмою, між огнем а водою, так нема й не може бути замирення між гріхом проклону а Божою благодатю. Тому най всі матері прокляннці вже наперід згодяться з тою сумною певністю, що всі їх труди й мозоли то тільки ношення полови проти вітру; вони не дороблятся, бо благословення Боже не буде на тих трудах і мозолах. Їх господарства будуть чимраз більше упадати, нещастя за нещастям звалиться на них, кращої судьби вони не діждуться.

Найгірше однак є те, що в наслідок материнських проклонів виховання дітей цілком вироджується.

Коли в наших часах є так богато зіпсутої молодіжи, коли з тої молодіжи виходять відтак громадяни, котрі перевертають до гори дном всякий суспільний та моральний лад, то се треба приписувати у великій мірі проклонам родичів, взглядно проклонам матерей; бо смрід проклонів прогнав зі сердець тих нещасних дітей запах всякої чесноти.

Старий грецький мудрець Сенека так каже до своїх сучасників: "Я зовсім не дивуюся, що від самого дитинства переслідують нас всякого рода нещасні випадки, що ми ступаємо від одного лиходійства до другого, та що нема кінця нашим ганебним вибрикам. Атжеж ми виростаємо серед безнастанних проклонів та лайок; ми подібні до тих ростин, котрих поливають їдовитими плинами.

Тому ми нидіємо душевно й вироджуємося. Я дивувався би як би в наших жилах знайшлася хочби одна здорова капля крови."

Буває накінець і таке, що прокляття матери кинений на дитину, буквально сповняється. Саме святе Письмо свідчить про страшну силу материнського проклону. "Благословеня батька будує дітям хату, а прокляття матери бурить тую хату аж до самого ґрунту." Це є слова святого письма. Навязуючи до цих слів, один славний епископ так говорить: "Мама, то любов. Вона з природи любить своїх дітей, бо вона з любови дала їм життя. Коли однак дитина стане проти матери, то материнська любов обертається на ненависть; коли та ненависть порвиває матір до проклонів, тоді ті проклони убійчі. Бо так як любов матери дає дитині життя, так ненависть матери відбирає дитині те життя."

Що воно дійсно так буває, показує страшний досвід. Святий Августин оповідає, що одна вдовиця з Кесарії Кападокійської мала десятеро дітей: сім хлопців і три дівчині. Коли одного дня старший син маму тяжко образив, та ще й руку проти неї підняв, а другі діти на те обоятно спогядали, та ще й давали недвозначні знаки, що вони поступування брата похваляють, тоді мати попала в таку безтямну злість, що кинула на всіх дітей страшенний прокляття: "Щоб ви дітоньки блукали по світі як той вічний жид, щоб ви сталися пострахом для цілого людства." Цей прокляття небаром сповнився буквально. Дітьми зачало сильно трясти, й начеб перті якоюсь невидимою силою, вони повтікали з дому й блукали по чужині у найбільш оплакання ґіднім стані. Двоє із тих десятеро прийшли аж до того міста, де тоді святий Августин був епископом. Коли ці нещасники молилися перед мощами святого Первомученика Стефана, на очах всього народу нагло виздоровіли.

Візьмім ще один приклад, щоб переконатися про страшну силу материнського проклону.

У еспанськім місті Валенції, оскаржено якогось чоловіка о страшний злочин. Хоч він заклинався на всіх Святих, що він не винен, то всеж таки не повірили йому й засудили його на смерть через повішення. Коли запровадили його на те місце, де стояла шибениця, він заломив руки, та так закликав: "Боже — Боже, як справедливі твої суди!" Опісля признався публично, що якраз на цім

самім місци він перед роками тяжко зневажив свою рідну маму, й що вона тоді закляла йому такими словами: "Дай Боже, щоб ти на цім місци згинув на шибениці!" Тоді він щераз торжественно заявив свою невинність у тім злочині, який йому закидували, але рівночасно освідчив, що він тепер радо приймає смерть, щоб у такий спосіб спокутувати тяжкий гріх зневаги рідної матери.

Всі ті страшні випадки є пересторогою для родичів, а особливо для матерей, щоб вони не проклинали своїх дітей, але це є заразом і пересторогою для дітей, щоб вони через невідповідне поведення не визивали родичів до проклонів, бо проклін матери то поклін найстрашніший.

о. Дмитро Гаврилюк, ЧНІ.

ПРО ЦЕРКОВНІ ЗАПОВІДИ ВЗАГАЛІ

1) Від кого Церква має право надавати заповіди?

Ісус Христос дав Церкві ту саму власть, яку дістав від Отця: (Ів. 21, 21) "Як Мене післав Отець, так і Я посилаю Вас." Розказ Церкви се розказ самого Ісуса Христа ("Що звяжете на землі, буде звязано на небесіх") а непослух зглядом Церкви є непослухом зглядом Ісуса Христа ("Хто вами гордить, Мною гордить, а хто Мною гордить, гордить тим, що післав Мене). Отже право надавати заповіди дістала Церква від самого Ісуса Христа, Який Церкву оснував і поручив їй управляти вірними в Його імени. Він дав її настоятелям ключі небесного царства, Він дам їм власть вязати й розвязувати. (Мат. 18,18) то зн. видавати закони, котрих вони признають конечними для спасення наших душ.

2) Чи Церква має ще інше право надавати заповіди?

Так! Церква має право надавати заповіди так, як держава надає закони. Кожда держава має законодатну власть, котрій дає право видавати закони і сим законам мусять підчинитися ті, що до неї належать. Христова Церква се держава-царство Боже на землі, як то її називає Ісус Христос, рівнож муситъ мати право видавати деякі постанови щоб осягнути ціль свого існування— приводити людий до покаяння і поправи, уділяти св. Тайни, ними освячувати і спасати душі.

3) Чи ми обовязані заховувати церковні заповіди?

Як ми обовязані виповняти закони правної держав-

ної власти, так тим більше закони Церкви. Тому сказав Ісус Христос: "Хто Церкви непослухає нехай буде тобі як поганин і митар." Хто вами гордить, Мною гордить.. Св. Ап. Павло: "Слухайте наставників ваших (Церкви) і коріться бо вони сторожать як такі, що мають відповідати за Ваші душі" (Євр. 13,17) "Знаєте які заповіди я вам дав через Ісуса Христа.... Длятого хто се відкидає, відкидає не чоловіка а Бога...." (1. Сол. 4. 2.)

4) Чи церковна влада може карати за непослух зглядом неї?

Як державна влада карає переступників ладу, тим більше Церква має право карати тих, що не заховують її заповідий. Добра мати, хотяй любить своїх дітий, однак неслухняних з болем в серці мусить покарати для їхнього власного добра. Так само і Церква — наша мати, вперто непослушних карає, щоб своїх членів — дітий направити. Непослушним Церква відмовляє св. Тайн (не вільно такого сповідати ні причащати) б) відмовляє церковного похорону (на якого заслугує тільки той, що вмер в ласці Божій.) в) виключає від своїх вірних (він тоді є як мертва галузка відтята від дерева бо сказав Ісус Христос "нехай буде тобі як поганин і митар".) г) карає такого інтердиктом. Тоді в цілім краю, на котрий Церква наложила сю найостріщу кару, нігде не вільно прилюдно уділяти св. Тайн. Хто свідомо й добровільно переступає заповідь Церкви в більшій мірі поповняє тяжкий гріх так, якби переступив заповідь Божу.

5) Чи Церква може звільнити від заховування заповідий?

Від заховування заповідий Божих ніколи ніяка влада не може звільнити, однак від заховування церковної заповіди Церква може звільнити, коли сього вимагає важна причина. Ісус Христос сказав до Апостолів: "Що розвяжете на землі буде розвязано і на небі." Так пр. епископи нераз звільняють декого від посту або піст злагіднюють, чи укорочують заказаний час на забаву а в деяких краях, зі згляду робітників, Папа переніс поодинокі свята на неділі.

6) Які є церковні заповіди?

1) Приказані свята святкувати
2) в неділі і свята Служби Божої набожно слухати

3) наказані пости постити
4) хоч у великоднім часі сповідатися й причащатися
5) весіль в заказані часи не справляти
6) злих книжок і ґазет не читати
7) на католицькі школи і церкви датки давати

Сі заповіди дала нам навчаюча Церква і хто хоче бути спасенним мусить їх заховувати так само, як заповіди Божі.

УТРАТИВ ТИ ВІЧНІСТЬ ....

Одного разу перепливав через ріку човном одного рибака великий учений. Спокійний вітер не ворожив жадної небезпеки. Учений, дивлячись на вбогого рибака, що спрацьованими руками порушав тяжкими веслами, за питав:

— Чи знаєш ти історію?

— Ні.

— В такім разі змарнував ти половину свого життя. А може знаєш математику?

— Теж не знаю!

— Коли так, приятелю, ти втратив три чверти свого життя. Ледви учений сказав це, човен, пірваний бурею, вивернувся.

— Чи вмієте пане пливати?—крикнув рибак, хапаючи потопаючого мандрівника.

— Не вмію!

— Пане! втратили ви своє життя.

Сильна струя понесла обидвох дальше рікою, не позволяючи їм причалити до берега. Бачучи рибак, що ратунок є неможливий, закликав:

— Може знаєте принайменше вчинити **акт совершенного жалю?**

— Не знаю!

— Як так, ви втратили вічність!

Кілька хвиль пізніше, учений втопився.

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ҐЕРАРДА

Розділ VII.
Апостол Словом і Ділом

(Продовження)

Не довго міг наш святий молодець тішитись спокоєм, якого заживав у монастирі в Делічето. Що лиш кілька тижнів проминуло, як повернув з Мельфі, а вже мусів покинути знова на якийсь час свою затишну келійку, щоби спішити з помічю ближньому. Цим разом місточко Лякедонія, яке мало тішитись його побутом. Ми пригадуємо собі добре це місточко. Тут наш святий провів кілька років як служачий у Преосвященного Альбіні, епископа тої місцевости. Нарід знав його тут дуже добре, бож через увесь час свойого побуту в помершого епископа був він подивом для всіх. Отже і тепер, коли лишень Ґерард появився, усі горнулись до нього, щоб його привитати.

Якаж була причина що спонукала відбути цю подорож? Це був послух настоятелям, які на нього наложили цей обовязок. Десь так з кінцем 1753 року запанувала в Лякедонії пошесть. Люди хорували, а не було й дня, щоб не відбулося кілька похоронів. До цеї пошести долучилась ще й инша зараза, а іменно много мешканців, особливо особи вищого стану та впливу, віддавались гіршачому та розпустному життю. Бідний епископ Амато, який засів на лякедонськім престолі по смерти свойого попередника Преосвященного Альбіні, не знав що почати. Та в тім прийшла йому добра гадка. Він знав кілько-то добра Ґерард робив, кілько-то чуд доказував у подібних случаях. Ревний пастир постановив отже мати Ґерарда в себе на короткий час. Як задумав так і зробив. Отець Фійокші, який в той час був ще настоятелем в Делічето, не міг цьому проханню опертись. З одної сторони знав добре чого-то Ґерард не потрапить доказати для більшої Божої слави, з другої знова сторони відмовити епископові не міг, тим більше що Преосвященний Амато був великим добродієм нашого Згромадження. Він-то й приїздив що року до нас до Делічето, щоб там у спокою та совокуплені, далеко від світового гамору, відбути кількадневні рекольєкції та відновити свойого духа через тісну злуку з Бо-

гом. Тут він і запізнався з Герардом і мав з ним нераз нагоду сам на сам розправляти о духовних річах та подивляти мудрість простенького покірного братчика.

Так, отже, десь у місяцю січні 1754 року, вибрався Герард до Лякедонії. Якраз в цей час пошесть забирала зі собою як найбільше жертв, тож на прихід Герарда нарід глядів як на свойого спасителя, начеб він був ангелом, якого Бог посилає, щоб захоронити їх від заглади. І справ ді наш Герард подобав на ангела. Коли так кажемо, то маємо на думці те, що колись сказав про себе св. Апостол Павло: "Жию вже не я, а живе в мені Христос." Так і Герард. Через його великий дар молитви, совокуплення та инші ласки якими його Бог так щедро обдарив, він був наче перетворений в якогось надзвичайного, надземського чоловіка. З його рухів, з його слів пробивалась святість, яка надавала йому поваги, мимо його молодого віку. Час би нам приглянутись його зверхньому виглядові, так як його описують ті які його знали.

Зростом був він високий, вищий троха як звичайний пересічний мущина. На лици як і на усьому тілі був він дуже худий, а лице було надзвичайно бліде, що було овочем його тяжких умертвлень та частих постів. Лишень підчас молитви або коли розмовляв о Бозі чи о Пречистій Діві, заливалось його лице румянцем. Рівнож коли розмавляв з яким закаменілим грішником якого старався навернути тоді наче увесь запалювався вогнем, яким горіла його душа. Очі мав голубі, лагідні та проникливі. Коли на тебе гляне, то здаєсь начеб читав що там в глибині твоєї душі діється.

Хотяй з природи був він дуже живий а навіть запальчивий, то однак це йому не перешкаджало щоби він з'умів так над собою запанувати що здавався бути самою добротою та лагідностю. Ніколи не міг нічого відмовити о що його лиш попросили. Пригадує собі любий читач яко-то він коли був ще молоденьким хлопцем, діставши від свойого вуйка о. Бонавентури одіж, подарував її жебракови який у його прохав милостині. Його природна запальчивість оказувалась лишень тоді коли ходило о Божу славу. Впрочім на його лици завсіди малювалась усьмішка і то для кожнього без ріжниці.

Що лиш Герард появився в місті а вже чудом доказав Господь Бог що це була Його свята воля щоби він туди прибув. Покликали його до о. Антонія, архидіякона лякидонської катедри, який лежав безнадійно хорий. Горячка так винищила його сили що він не міг піднятись з постелі, і вже лиш терпеливо вичікував хвилі коли то Господь покличе його до себе, бо до того долучивсь ще біль голови так усильний що на його уздоровлення не було надії. Коли лишень довідався що святий прибуває до міста, попрохав щоби припровадили його до себе. Святий відповів що прийде та що архидіякон буде здоровий, однак мусить наперід мати повне довірє до Бога. Слідуючого дня удався наш святий сам до хорого. Що лиш привитався а зараз сказав: "Архидіяконе, славіть Бога, бо ви вже здорові." З тими словами зробив на чолі хорого знак святого хреста пальцем правої руки, і хорий сейчас встав з постелі чуючись геть чисто здоровим.

Духом рознеслась вістка про це чудо по цілому місті. З усіх сторін наплили прохання та налягання на святого, щоби удавався з помічю то сюди то туди. Розуміється що Герард нікому не відмовив, о скілько таке уздоровленя не противилось Божим замірам.

Подібної ласки як архидіякон, дізнав рівнож і його брат який вже був навіть одержав єлеопомазання та Послідні Тайни, і був вже готовий в дорогу на другий світ, коли Герард словами: "Тіштесь, бо вже не маєте горячки," привернув йому здоровля.

Одна молода дівчина, Ляля Коччія, дуже добре знана

в місті, стратила була, від кількох вже місяців, розум. Страшна це хороба! Герард однак знаком святого хреста уздоровив її. Бідна ця дівчина, від хвилі першого нападу не мала спокою. Про відпочинок тут і мови не було. Кидалась та кричала, що аж лячно було дивитись, а в непамяти говорила такі плюгаві річи, що не мож було слухати. Герард знав уже перед тим цю дівчину коли ще був служачем в Лякедонії. Колиж отже довідався в якім стані нещаслива знаходиться, казав себе до неї запровадити. Приступив до неї а зробивши на її чолі знак святого хреста привернув її змисли. Уздоровлена почала сейчас співати, на подяку цеї ласки, пісню Пречистої Діви Марії: "Величить душа моя Господа: возрадувася дух мой о Бозі спасі моєм."

Ще й иншого хорого уздоровив в цей спосіб що робив йому на чолі знак святого хреста. Був це хорий на роздражнення нервів який майже ніколи не кидав свойого ліжка. Чуючи в якому-то стані він знаходиться хорий безвпинно оплакував своє нещастя. Коли зачув що Герард знаходиться в Лякидонії прохав щоби він прийшов до нього. Святий задосить учинив його проханню, а зробивши йому на чолі знак святого хреста сказав: "Ано, в імя Боже, вставайте та ходіть зі мною до церкви і висповідайтеся." Хорий встав начеб йому ніколи нічого не бракувало, пішов та відбув добру сповідь і був раз на все увільнений з тої тяжкої хороби.

НАУКА І ВІРА

Славний математик **Людвик Кошій** (Cauchy) говорив: "Я є християнин, подібно як такими були великі астрономи, великі фізики, великі математики минувших століть. Я є католиком, як велике число з них, і колиб мене хто питав о причину моєї віри, то дуже радо я подавби її. Тоді виділибби, що мої релігійні переконання не є виспідом одиничених пересудів, але є виспідом глибоких досліджень!"

А геольог **Фрасс** отверто признає, що "про перші початки річей геольогія (то є наука про землю) не знає нічого іншого, як лише те, що вже кождий знає, то значить, що **на початку сотворив Бог небо і землю.**"

Великий англійський фільософ **Бейкон** (Bacon) сказав: "Хто мало полизав фільософії, той може охочо йде до невірства, але хто вповні зачерпнув знання-мудрости, того вона веде назад до релігії."

о. Н. Копяківський ЧНІ.

ПРИГОДА, ЯКИХ Є БІЛЬШЕ

Отець парох заповів катехизм для дітей, що мали приготовлятися до першого св. Причастя. Наука катехизму мала тривати десять днів. Помічник о. пароха, молодии священик мав уділяти ту науку.

Зібралося около двацять дітей на означений час в місцевіи церкві. Парохія була досить велика, тому й малих дітей назбиралося досить.

Діти, що вже сповідалися, діставали стало науку катехизму одну годину тижнево.

Цей катехизм призначений для тих дітей, що ще не сповідалися.

Діти спокійні, з довірям і любовю відносилися до о. катехити.

Родичі зрозуміли важність катехизму і всі без виїмку післали своїх дітей на ту науку.

Священик тішився, коли дивився на тих малих дітей. Він знав, що серце Ісуса буде радіти, бо Ісус любить малих невинних дітей, таких бо є царство небесне.

** ** **

Наука катехизму почалася.

Діти з увагою слухали слів свого священика і здавалося, що хотіли найглибше вбити в свої маленькі головки ті Божі слова так трудні до зрозуміння.

Голос священика звенів лагідно і приковував увагу дітей, що не зводили своїх очей з нього.

В церкві тихо-тихенько.... Чути тільки віддих діточих грудей і голос священика.

Нагло ввійшов до церкви і зблизився до зібраних дітей чоловік, одітий як до роботи, з лицем червоним, повним гніву.... Розглядався на право і на ліво, неначе чогось шукав би.

Молодий священик не давно прийшов до цього містечка, не знав ще людей, не знав також того чоловіка. Зблизився до нього і спитав лагідним, тихим голосом:

"Ви може чогось шукаєте?"

"Я шукаю своєї дитини!" — відповів шорстко чоловік. Ті його слова трохи піднесені і гнівні порушили всіх дітей, що почали оглядатися.

Священик успокоїв їх.

"Отче" — продовжав чоловік — "я хочу сейчас забрати свою дитину до дому. Це мама, що є католичкою, післала сина сюди; але я не є католиком і мій син ним ніколи не буде!"

"Та ваша бесіда мене трохи дивує" — сказав священик.... "Я тільки вам скажу, що ми не допускаємо до першого св. Причастя таких дітей, що не були охрещені в католицькій церкві.... А чи ваша дитина була охрещена в католицькій церкві?"

"Так!"

"А хрестні родичі її (куми) чи були католики?"

"Так!"

"А чи ви на те згодилися?"

"Певно. Я навіть був при хрещенні. Я сам перед шість роками належав ще до католицької церкви"....

"Коли так, то ваш синок є католиком...."

"До тепер так! Бо мама виховувала його по католицьки. Але від нині кінець з її католицизмом."

Священик прикликав хлопчину, що станув коло тата. А тато беручи сильно дитину за руку сказав шорстким голосом:

"Тепер будеш мати справу зі мною!"

Бідний хлопчина з благанням звернув свої очи на священика неначеби говорив:

"Отче, вставтеся за мною, не покидайте мене!"

Священик став посередником між синком а розгніваним татом.

Прикра сцена....

Хлопчик падає на коліна перед татом. В руках стискає хусточку вже мокру від сліз і відзивається з чувством дитячої любови:

"Татусю, я все буду вас слухати, я буду любити вас цілим серцем, я вам те прирікаю; але прошу вас, позвольте мені ходити на катехизм, позвольте, щоб я лишився в католицькій вірі...."

Шльохання заглушували його голос. Він похилився, здавалося, умліває....

Священикові стали сльози в очах....

Діти таки добре плакали....

Серце рвалося дивитися на ту сцену....

Тато остав неугнутий.

Вкінці на усильні просьби священика згодився зачекати до кінця науки і відтак забрати хлопця до дому зі собою.

По скінченні науки хлопчина став блідий і дрожав.

"Ти може боїшся, дитино?" — запитав священик.

"Так, я боюся за бідну маму! Кілько-то вони витерплять цього вечора!"

"Бог добрий, дитино," — потішав його священик. — "Не бійся! Але ти шануй і слухай тата. Господь Бог поможе тобі!"

*** *** ***

Слідуючого дня наука продовжалася.

Одно місце було вільне: хлопчина не прийшов.

Що сталося?

Вечером, по науці, вернув хлопець з татом до дому. Тато підніс руку, щоб його вдарити. Але хлопчина не дав йому часу на те: кинувся на шию тата, тиснув до себе, цілував та просив зі сльозами, щоб не дорікав мамі, щоб її не бив, а йому щоб позволив приступити до першого св. Причастя.

Тато опустив свою руку, але не залишив ненависти до католицької віри.

Рано ідучи до роботи взяв хлопця зі собою і пильно уважав на нього, щоб куди не відійшов.

Хлопчина богато терпів в своїм серці.

Дзвін скликав дітей на науку, а для нього кожний удар дзвону розривав його невинне серце.....

*** *** ***

Наука катехизму скінчилася.

Діти відбули свою сповідь і зібралися вже на Службу Божу, щоби приступити до свого першого св. Причастя.

Одно місце порожне, як в попередних днях....

Священик дав ще одну коротеньку науку, поглянув на порожне місце, зітхнув і прошептав:

"О Ісусе, чи Ти опустиш ту дитину? Чи лишиш її на погубу?"

Відтак пішов до захристії, щоб приготовлятися до Служби Божої.

Нагло почув якесь заворушення між дітьми, почув шепіт дітей:

"Він вернув, прийшов наш малий товариш!"

Всі з радістю дивилися на нього.

Видно було, що богато терпів і богато плакав, але був задоволений.

Добра мама доповнила його науку в хаті.

Священик зараз його висповідав і він разом з другими дітьми приняв перше своє св. Причастя. Як ангел, приняв він Ісуса Христа, щоб поміг йому витривати в католицькій вірі до кінця.

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

Нові Енцикліки св. Отця

Дня 1. березня ц.р. св. Отець Пій XI. вислав усім єпископам світу енцикліку: "Divini Redemptoris" про безбожний комунізм. У ній звертає Папа увагу цілого світа на цю найбільшу небезпеку наших часів, яка загрожує всім народам. Св. Отець підкреслює свої симпатії до нещасних народів Совітської Росії й протиставить погубній науці комунізму відвічні правди католицької Церкви. Папа поручає державам і поодиноким католикам в першу чергу духовенству, поглиблювати правди католицької віри та направляти зло через віднову християнського життя, через співчуття й поміч для терплячих, а передусім через перестерігання засад справедливости між працедавцями й працівниками.

Підчас богослужень в неділю 21. березня ц.р. відчитано з усіх проповідниць католицьких церков Німеччини енцикліку св. Отця, яка всебічно обговорює важке положення католицької Церкви в Німеччині, передусім справи виховання молоді. Конфлікт між католицькою Церквою і гітлєрівською Німеччиною знову загострилися, але, як подають часописи, є деяка надія на скоре й мирне полагодження конфлікту.

70-ліття Преосвященного Григорія Хомишина

Дня 25. березня ц.р. святкував Станиславів 70-ліття

Преосв. Кир Григорія Хомишина. У катедральній церкві того дня відправив архиєрейську Службу Божу єпископ-помічник Преосв. Іван у сослуженні оо. Крилошан. По заамвонній молитві відспівано "Тебе Бога хвалим", а по Сл. Божій многоліття Ювілятові. По Літургії відбулася на честь Ювілята святочна Академія, влаштована молоддю станиславівських українських шкіл. Після Академії представники духовенства й світських установ складали в канцелярії Епископської Консисторії побажання для Ювілята на руки Преосв. Івана.

Високодостойному Ювілятові складаємо сердечні побажання многих Божих паск, здоровля й дальших успіхів у важкій Архипастирській праці.

Як Комуністи Викривають Духовенство

Французький часопис "Ля Круа" подає подробиці, що торкаються переслідування духовенства комуністами й анархістами в еспанській червоній армії. Палаючи скаженою ненавистю до духовенства, вони вживають різних хитрих способів, щоб викрити священиків. Революціонери насилають до домів, де могли ховатися священники й черці, молоді дівчата, очевидно комуністки, які зі сумними лицями й сльозами в очах нарікають перед мешканцями дому на звірства червоних, на недостачу духовної опіки і т.п. Вкінці просять дати їм адресу якогось священика, що міг би принести останню християнську прислугу якомусь тяжко хорому. Одержавши адресу, комуністки передають її своїм товаришам, які витягають священиків із криївки і ведуть їх на страчення. Коли священики укриваються по лісах або горах, комуністи висліджують їх псами як звірину.

Релігійні Переслідування в Росії

У Совітській Росії, що простором є більша від Канади остало ще "на свободі" 16 католицьких священиків. У самім Петрограді, перед революцією, було 14 парохій та 20 католицьких церков, з яких до нині остала тільки одна. Усіх католиків у Росії начислюють около 2,000,000. Вони не можуть приступати до св. Тайн, одначе кріпко держаться св. Віри. Їх священиків большевики порозстрілювали або позамикали до вязниць. Найбільше католицьких священиків мучиться на Соловецьких островах.

Катедра Католицької Релігії в Кіото

Один богатий Японець жертвував 50,000 єн (около $15,000), щоб утворити катедру католицької релігії в ці-

сарським університеті в Кіото.

На згаданім університеті викладано досі тільки будій ську релігію. Відтепер будуть викладати й католицьку релігію. Свойого імени щедрий жертводавець не хоче виявити.

Погани побудували церкву

На малябарськім побережі Африки в Калікаду, де мешкає кілька католицьких родин, збудовано недавно церкву в честь святого мученика Севастіяна. Гроші на будову цієї церкви жертвували погани. Від давна стояла тут капличка св. Севастіяна, одначе її в останніх часах вилив ріки змів з лиця землі.

Тамошні погани є дуже жертвенні. Крім церкви поставили ще школу та причинилися до будови церкви в сусідній місцевости.

Зріст католиків у Німеччині

Як подає останній спис населення, католиків у Німеччині є 23 мільйони 772 тисячі, то значить 33 процент цілого населення. За час від 1925 до 1933 року католицьке населення зросло приблизно на мільйон душ. Природній приріст католиків у Німеччині нараховують 09 проц. (то значить приблизно 187 тисяч річно) в той час, коли природній приріст загалу німецького населення не перевищує 05 процент.

Донька ґенерала Франка вступила до монастиря

В день Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, патронки Еспанії, зістала принята Кармен, донька головного еспанського ґенерала Франко, до монашого Чина. Облечин уділив її сам єпископ зі Саляманки. Слід зазначити, що родина згаданого ґенерала є незвичайно побожна. Щодня відмовляють вервицю в честь Божої Матері, Пречистої Діви Марії.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Пані:— Що маю робити, щоб мої руки були все мягкі і гарні?

Спеціяліст від краси:— Нічого, пані, і те робіть кождого дня.

—— o ——

Молода:— Мій дорогий, то є мій перший пай.

Молодий:— О, що за скарб! Позволь, що його сховаю, замість його їсти.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Христовому і Матері Божій Неустаючої Помочи і св. Отцю Николаю і всім Святим за особлившу ласку і поміч і потіху в тяжкім горю і смутку. Най прославляється Найсвятіше Серце Ісуса і Імя Матери Божої Неустаючої Помочи по цілому світові во віки вічні.

М.П. Торонто

Найсвятішому Серцю Ісуса Христа, Пречистій Діві Марії, св. Терезі від Дитятка Ісус, св. Ап. Юді Таддею і всім Святим за вислухання просьби.

о. М. Данилович, Нюарк, Н.Дж.

——=o=——

Появилась друком нова книжечка п.з.

— ПРО ХРИСТОВУ ЦЕРКВУ —

Написав її о. Дмитро Гаврилюк, ЧНІ.

В цій брошурці в пристушний і цікавий спосіб обговорює Отець місіонар важні питання для кожного християнина, іменно: Хто оснував Церкву, який є устрій і знамена правдивої Церкви та вкінці які є прикмети Христової Церкви.

Книжечка писана так, що кожний вчений чи простий чоловік прочитає легко й з хісном. Тому ця брошурка повинна найтись в кожній українській хаті. Має 48 сторін друку.

Ціна 10 центів

Замовляйте на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION — YORKTON, SASK.

YORKTON

ВИСТАВА ІНДУСТРІЇ Й РІЛЬНИЦТВА

- FREE FAIR -

ВИСТАВА ХУДОБИ Й МАШИН

Кемпи Фармерських Хлощів — Фармерських Дівчат
На "Пікнік" Площі — Горяча й Зимна Вода

12 - 13 - 14 ЛИПНЯ

- СПЕЦІЯЛЬНЕ -

АТРАКЦІЇ ГРЕНСТЕНДУ

СЛОНІ — ЦИРКОВІ ВПРАВИ — МАЛПИ
Араби — Вправи на Високих Дротах — "Тамблерс"

БЛАЗНИ — ПЕРЕГОНИ

CONKLIN'S MIDWAY

Нові Поїздки — Нові Вистави

20 поїздів — 400 людей

БІЛЬШІ Й КРАЩІ ЗАБАВИ!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 7 і 8 Липень-Серпень, 1937

За позволенням духовних властей

СЛОВО ДО РОДИЧІВ І ДІТЕЙ:

Після останньої державної статистики нас Українців Католиків в Канаді є 186,654.

Мусимо признати, що написане число повинно бути більше, бо богато людей при конскрипції не записувалися як належало.

Можемо сказати, що нас Українців Католиків в Канаді є яких 200,000 (двіста тисяч).

Розкинені по широких просторах Канади від моря до моря, в більших або менших гуртках.

Велике нас число!

Сила одначе не в числі, але в єдности всіх та в почутті шанування авторитету й законного проводу.

Нарід без проводу бідний!

Без провідників він безрадний!

Без духовних провідників він нещасливий!

Подібний до стада овець без пастиря!

Без духовних провідників буває іграшкою несовісних аґітаторів, котрі неначе вовки, що надягнули овечу скіру, працюють над знищенням його.

Нам треба духовних провідників, котрі під верховним, правним і одиноким нашим проводом — Епископом Католиків Канади — вели би наш український нарід дорогою правди, любови, захування закону до кращого його дочасного й до вічно щасливого будучого життя!

Нам треба робітників в винограднику Христовім! Нам треба священиків-місіонарів!

Бо жниво велике!

Сподіємося, що при Божій помочи бодай в малій части поможемо в цій так важній Божій справі через ведення нашої школи, Ювенату в Йорктоні.

* * *

По літніх вакаціях з днем 1. вересня цього року дальше будемо вести Ювенат — школу для молодців, що мають бажання посвятити себе Богові і стати священиками-монахами в нашім Чині, Згромадженні Найсвятішого Ізбавителя.

Будемо мати 3 кляси (три роки науки).

Школу ведемо ми самі.

Принимаємо хлопців, що мають скінчений 7-ий ґрейд (сему клясу).

Хлопець, що скінчив семий ґрейд і має охоту вступити до нашої Школи, щоб по скінченні її вступити на Новіціят і стати монахом, може старатися о приняття.

Виховання в Ювенаті відповідне до того, щоб виробити з молодців мужів сильних духом і характерних, щоб вони пізніше стали добрими монахами-священиками. Також науку подається в Ювенаті відповідно до потреб будучого священичого й монашого звання.

По скінченні Ювенату, (наука треває ту пять років), переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. Новіціят удержують Отці власним коштом. По новіціяті йде наука фільософії і богословія.

* * *

УСЛІВЯ ПРИНЯТТЯ ДО ЮВЕНАТУ

1. Тілько ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.
2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.
3. Повинні мати скінчений 7-ий (семий) ґрейд і бути в літах 12 до 14.
4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.
5. Платять місячно $12.00. За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлощя: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука.—
6. Про одіння і біля для дітей дбають самі родичі.
7. В разі слабости, лікаря і лікарства платять родичі.
8. Шкільний рік починається 1. вересня.
9. Хто був видалений або сам виступив, не буде принятим другий раз.

10. Кождий має принести зі собою:
Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне, зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус," чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що.

* * *

Дорогі Родичі! Маєте сина, що скінчив семий ґрейд і має охоту вступити до нас, щоб пізніше посвятитись Богові, пішліть його до нашої школи, до Ювенату в Йорктоні.

Дорогий Молодче! Коли маєш охоту бути монахом-священиком, коли бажаєш пізніше працювати для слави Ісуса Христа, коли бажаєш усовершуватись в монашім житті, вступай тепер до Ювенату, до школи Отців Редемптористів в Йорктоні. — Щасливий той, хто піде за голосом свого покликання!

Хвиля, в котрій Ісус Христос звертається до молодця, "Іди за Мною!" є найважніша.

Бути священиком, місіонарем, монахом — то вершок мрій і стремлінь.

Звертайтесь по інформації на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION JUVENATE
Catherine St. YORKTON, SASK.

Появився новий католицький місячник
в англійській мові
"THE WORD"
Видають ОО. Редемптористи з монастиря св. Герарда в Йорктоні, Саск.

Адреса:
THE WORD, 125—3-rd Ave. Yorkton, Sask.
Передплата на рік 50ц.
або:
The Word, c|o The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

До наших Передплатників "Голосу Спасителя"

Отсе число "Голосу" є подвійне: за липень і серпень. Воно є ювілейним числом з нагоди 900-ліття проголошення Пресвятої Богородиці Царицею України. Тому й зібраний матеріял відповідний до важної історичної події.

Слідуюче число вийде з початком вересня.

Управа "Голосу Спасителя".

1037 — — — 1937

900-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ

Проголошення Пресвятої Богородиці Царицею України
і

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

в Церкві Матери Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск.

В ДНЯХ 6, 7, 8 ЛИПНЯ, 1937

ВІВТОРОК, 6-го Липня:— Год. 6.30 і 7 рано: Читані Служби Божі. Год. 10: Співана Сл. Божа і проповідь. Пополудні: Год. 8: Литія, проповідь, обхід з Найсв. Тайнами; Суплікація. Год. 10: Концерт.

СЕРЕДА, 7 Липня:—Рано, Год. 6 і 7: Читані Служби Божі; в год. 8: Співана Сл. Б. Год. 10: Архієрейська Сл.Б. з Діяконами, проповідь. Пополуд.: Год. 3: Концерт в гали під церквою; Год. 6: Молебен до Матери Божої, Проповідь, Водосвяття, Благословення побожних річей і Суплікація. Год. 9: Концерт.

ЧЕТВЕР, 8-го Липня:— Год. 6 рано: Співана Сл. Б. за померших добродіїв Йорктонської церкви і проповідь. Год. 8.: Читана Служба Божа.

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ, 1937

1 **Ч Пресв. Евхар. (на нед.)**
2 П † Ап. Юди
3 С СвщМ. Метод. Патарського.
4 **Н 4 по С.** (Пресв. Евх.)
5 П СвщМ. Евзевія
6 В Мц. Агрипіни
7 **С Різдво Йоана Хрестителя**
8 Ч Мц. Февронії
9 **Н Серця Хр. (на нед)**
10 С Преп. Самсона
11 **Н 3 по Сош.** (Серця Хр.)
12 **П Апп. Петра і Павла**
13 В Собор 12 Апостолів
14 С Безср. Козми і Дам'яна
15 Ч † Полож. Ризи Пр. Богор.
16 П М. Якинта
17 С С. Андрея Критського
18 **Н 4 по С.,** † СС. Кирил. Мет.
19 П † Преп. Атаназія Атон.
20 В ППреп. Томи і Акакія
21 С ВМ. Прокопія
22 Ч СвщМ. Панкратія
23 П † Преп. Антонія Печер.
24 С Мц. Евфимії
25 **Ч 5 по С.** ММ. Прокла і Ілар
26 П Собор Архангела Гавриїла
27 В Ап. Акили
28 С † С. Володимира Великого
29 Ч СвщМ. Атиногена
30 П ВМц. Маріни
31 С ММ. Якинта і Еміліяна

УСТАВ НА ЛИПЕНЬ

4.—**Нед. 2 по Сошествію і Празник Пресвятої Евхаристії:**— Недільна служба опускається, а береться лиш служба Пресв. Евхаристії. На літ.: Антифони всі три Празника. Тропар, Слава, І нині: Конд. Празника. Місто Достойно Ірмос Празника. Апостол зач. 149, ев. Йоана зачало 23.

По заамвонній молитві торжественний Обхід з Найсв. Тайнами. Підчас него читаються при 4-ох приготовлених Престолах Евангелія.

7.—**Різдво Йоана Хрестителя і Попразд. Евхаристії:**— Всеночне. На літ. Антифони 2 перші Евхар., 3-ій звичайний з припівом Евхар. Тропар Евхар. і Йоана, Слава: Кондак Йоана, І нині: Кондак Евхаристії. Прокімен, Аллилуя і Причастен Евхаристії і Йоана. Ап. зач. 112, еванг. Луки зач. 1. (з переступками). Місто Достойно Ірмос Евхар.

11.—**Нед. 3 по Сошествію і Празник Серця Христового:**— Всеночне Служба неділна опускається, а береться лиш Серця Христового. На літ. Апост. з. 306, ев. Йоана зач. 9 і 10.

12.—**Верховних Апостолів Петра і Павла:**— Всеночне. На літ. Ап. з. 193, еванг. Йоана зачало 67.

18.—**Нед. 4. по Сош. і Святих Кирила і Методія:**— Гл. 3, ев. утр. 4. Всью по уставу 9-го і 16-го травня. На літ. Ап. з. 93 і 318, ев. Матея зачало 24 і 11.

25. **Нед. 5 по Сошествію:**— Гл. 4, ев. утр. 5. На літ. Ап. з. 103, ев. Мат. зачало 28.

ЖЕРТВИ НА ЙОРКТОНСЬКУ ЦЕРКВУ

Г. Кошман, Трибюн, Саск. $1.00
Андрій Сукнацький, Вуд Мавтейн $1.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах що відносяться до редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Найважніша Справа — Чому Слухаємо Служби Божої — Молімся! —Великий Ювілей — Набожність Українського Народу до Божої Матери — О, Мати Божа! — До Стіп Твоїх — У Київі — Дивися Мати! — Молитва св. Єфрема сирийського до Пресвятої Богородиці — Мала Місіонарка — О, Краю Наш! — Дещо про Чудотворні Ікони Матери Божої на Українських Землях — Мати Єдина — Пречиста Діва Марія Цариця України — Примір Гідний Наслідування — Будьмо Вірні Нашим Приреченням — Ой Зійшла Зоря Вечіровая — Життя св. Ґерарда — Поява Рідної Матери — Біблійні Оповідання — Про Церковні Відправи — Смерть Гордого Ірода — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ, 1937

1 **Н 6 по С.**, Преп. Макрини
2 **П Прор. Ілії** (на нед.)
3 В ППреп. Симеона і Йоана
4 С Равноап. Марії Магдалин.
5 Ч ММ Трофіма, Теофіля і пр
6 П †ММ. Бориса і Гліба
7 С †Успення св. Анни
8 **Н 7 по С.** СвщМ Єрмолая
9 П †ВМ. Пантелеймона
10 В Апп. Прохора, Нікан. і пр
11 С М. Калиніка
12 Ч Апп. Сіли, Сильвана і пр
13 П Правед. Евдокіма
14 С ММ. Макавей (**Спасівка**)
15 **Н 8 по С.** Пер. Мощ. С. Стеф
16 П ППреп. Ізаак. Дальм. і пр
17 С Сімох Отроків в Ефезі
18 С Предп. Преобр. і М. Евсиг
19 **Ч Преображення ГНІХ**
20 П ПрепМ. Дометія
21 С С. Еміліяна
22 **Н 9 по С.**, † Ап. Матія
23 П М. Лаврентія Архид.
24 В М. Архидіякона
25 С ММ. Фотія і Аникити
26 Ч Отд. Преобр. Преп. Макс.
27 П Предпр. Усп. і Пр. Міхея
28 **С Успення Пресв. Богород.**
29 **Н 10 по С.**, Нерук. Образа
30 П М. Мирона
31 ММ. Флора і Лавра

УСТАВ НА СЕРПЕНЬ

1.—Нед. 6 по Сош:— Глас 5, евангеліє утр. 6
На літ. ап. зачало 110, евангеліє Матея зачало 29.

2.—Пророка Ілії—Служба його переноситься на неділю 8-го серпня, а служба СвщМ. Єрмолая береться нині. (Де празник і не переноситься на неділю, то: На літ. ап. зачало 57. еванг. Луки зачало 14.)

8.—Нед. 7 по Сош. і Пророка Ілії:— Всеноч. Гл. 6, ев. утр. 7. на літ. Тропар воскр. Пророка: Конд. воскр., Слава: Конд. Пророка. І нині Богородичен 'Вся паче смисла" гл. 2. Прокімен, Причастен і Аллилуя воскр. і Пророка ап. з .116 і 57. ев. Матея з. 33. і Луки з. 14

14.—Проісхожденіє Чесного Хреста— початок Спасівки:. піст. На літ. Тропар Хреста і Мучеників, Слава: Кондак Мучеників, І нині: Кондак Хреста. Прокімен Аллилуя і Причастен Хреста і Мучеників. Ап. з. 125 і 330, ев. Йоана з. 60 і Матея з. 38. По заамвонній молитві водосвяття мале на памятку хрещення України, і благословення зілля.

15.—Нед. 8 по Сошествію:— Глас 7. ев. утр. 8. На літ. Апост. з. 124. ев. Матея з. 58.

19.—Преображення Господне:— Всеночне. На літ. Антифони осіб ні. Ап. з. 65, ев. Матея з. 70. Місто Достойно Ірмос Празника. По заамвонній молитві або по отпусті свячення овочів.

22.—Нед. 9 по Сош. і ап. Матея:— Глас 8, утр. 9. Устав той сам (без всеночного) що й на Ілії в неділлю, На літ. Апп. з. 128 і 2, ев. Матея з. 59 і Луки з. 40.

28.—Успення Пресвя. Богородиці:— Всеночне. На літ. ап. з. 240. ев. Луки з. 54. По отпусті свячення зілля.

29.—Нед. 10 по Сош:— Глас 1. ев. утр. 10. На літ. ап. з. 131, ев. зачало 72.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9. Число 7 і 8 Лист за Липень і Серпень, 1937

НАЙВАЖНІША СПРАВА

Наслідування Найсвятішого Серця Ісуса Христа є потрібне до спасення душі.

Голос Ісуса:

Сину мій памятай, що одна річ є найпотрібніша зі всіх, а іменно спасення твоєї душі. Во коли пропала душа, тоді пропало все— коли же ж душа вратована, тоді все вратоване.

Однак коли ти рішений спасти свою душу, тоді ти мусиш бути також рішений наслідувати моє найсвятіше Серце.

Бо кого Бог вибрав, тому Він і призначив бути подібним до образу Його Сина.

А що є образом Божого Сина, як не моє Найсвятіше Серце? І якраз тому всі, що бажають спастися, мають уподібнитися до того мого Серця.

Не кождому дано, наслідувати мої зовнішні діла: не лежить воно також у силі людській ділати такі чуда, які я ділав. Зате кождому є дано, наслідувати внутрішне розположення мого Серця; за моєю помічю те потрапить дорослий і дитина, вчений і неграмотний.

Коли ти отжеж бажаєш спасти свою душу, то старайся уподібнитись до мого Серця; старайся перенятися всіми тими чувствами, котрі оживляли моє Найсвятіше Серце.

Хочби ти розділив весь свій маєток між бідних — хоч би ти віддавався найтящим тілесним покутам — хочби ти розумів всі тайни, природні й надприродні — хочби ти до-

казував незнати яких чудес, коли же-ж твоє серце не взорується на Моїм, то ти є нічим, а всі твої подвиги не принесуть тобі ніякої користи.

Від подібности твого серця до Мого, залежить твій суд — від тої подібности залежить твоя судьба у вічності.

На страшнім суді неодні скажуть: Господи, чи ми в Твоїм імени не пророкували? Чи ми в Твоїм імени не проганяли бісів і не здїлали много чудес?

Однак всім тим я так відповім: Я вас не знаю! Чи ви пізнаєте ту рану, яку ви завдали Мому Серцю? Та рана не кликала о пімсту на вас; вона гейби кривавими устами запрошувала вас, щоб ви вступили в моє Серце й переняслися його духом. Ви були глухі на ті запрошення, то-ж відступіть від мене ви всі, що творили беззаконня!

Щоб ти отжеж незнати що чинив, воно не принесе тобі жадної користи, коли ти не поступатимеш після духа мого Найсвятішого Серця.

Не зовнішний вигляд побожности, лиш правдиво побожне серце робить чоловіка дійсно добрим і для мене дорогим.

Ти забезпечиш своє спасення остільки, оскільки ти уподібниш своє серце до Мого.

Зроби для свого спасення все, що в твоїй силі, жадна жертва не є завелика там, де входить у гру щаслива вічність.

Коли ти будеш у годині смерти, тоді ти те добре відчуєш і зрозумієш, що все безвартісне й пропавше, що ти не зробив для Мене й для свого спасення.

Коли тобі отжеж лежить на серці спасення твоєї душі, то наслідуй моє найсвятіше Серце, бо те наслідування вартує тільки, що твоя щаслива вічність.

Голос ученика:

О вічна щасливосте моєї душі! Ти є справою для мене найважнішою. Бо пощо я жию на сім світі, як не на те, щоб спасти свою душу? Чому я був відкуплений, чому наділений тільки средствами спасення, чому обсипаний тільки ласками Божими, як не на те, щоб з тим більшою вигодою й певностю дійти до спасення моєї душі!

Однак пожалься Господи! До нинішнього дня я ще й поважно не подумав про те, на що я жию на сім світі. Хоч я відкуплений Найсвятішою Кровю Христа Спасителя, я добровільно запровадив себе сам у ганебну неволю

гріха, а средства мого спасення я часто обертав на средства моєї погуби.

О мій Боже! Ти у своїй справедливості міг позволити, щоб я пропав на віки й був засуджений на ті кари, на які я собі заслужив через мою злобу й надуживання Твоїх ласк.

Коли-ж безконечна доброта Твого серця не дозволила до тепер, щоб я карався у вічних муках; що більше, коли я за помічю Твоєї ласки навчився цінити й любити спасення своєї душі, то я на далі не хочу бути невдячним — я вже не хочу наражувати свою душу на вічну погибіль.

Я щиро заявляю й обіцяю, що в будучності буду поступати після бажань твого Найсвятішого Серця, й буду старатися о спасення моєї душі через наслідування Твого Найсвятішого Серця.

(За о. Арно, ЧІ. — о. Г. Шишкович, ЧНІ.)

ЧОМУ СЛУХАЄМО СЛУЖБИ БОЖОЇ?

Через вислухання Служби Божої:

1) Оказуємо Богові найвищий спосіб почитання.

2) Можемо подякувати Йому за всі Його добродійства.

3) Можемо задоситьвчинити за наші власні гріхи.

4) Можемо дістати всяке благословення, якого бажаємо.

5) Можемо увільнити душі з чистилища і скоротити там наш час.

6) Захоронюємо себе від небезпек для душі і тіла.

7) Дістаємо потіху в годині смерти, бо в тій хвилі та згадка буде нашою силою й радістю.

8) Будемо мати заступництво на Божім суді.

9) Дістанемо благословення й ласки для нас самих і наших дорогих і знакомих осіб.

10) Дістанемо Божу поміч ліпше зрозуміти вартість Христових Страстей та можемо збільшити нашу власну любов до Ісуса Христа.

Молімся!

І знову є Великі Роковини,
І як то рік — червоний лист паде
І до храмів знов нарід лине
І молитовно дзвін гуде.

Горять у світлі вікна, хори, стіни
І березовий хрест стоїть.
Молімся всі: "Царице України!
О, доки пити нам недолі їдь?

О, скільки літ іще сходитись ввечір
Нате, щоб рани розятрити знов?
Щоб спомин той нагнув нам плечі
І жовчі нам налив у кров?

Возьми нас, Мати, під опіку,
Царице нашої Землі!
Не дай ходити нам до віку
У сумніві й невіри млі!

Налий у серце нам надію
І душі викуй нам на сталь,
Щоб не ломав нас, о Маріє,
За проминулим чорний жаль!"

Мовчать ікони, тихо білі свічі
Горять, як серця в той Великий День,
Молімся браття: "О, Предвічний!
Нехай ця чаша мимо йде!"

Молімся: "Мати Пресвятая!
Що знаєш біль і жаль і жах!
О, дай, хай знову засіяє
У дні побіди нам радість у серцях!"

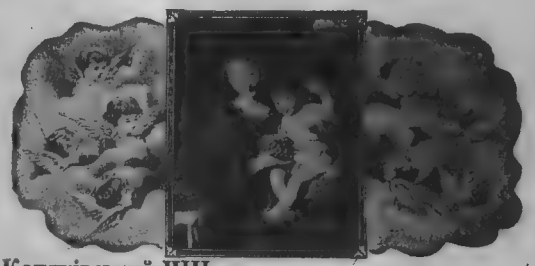

о. Н. Копяківський ЧНІ

ВЕЛИКИЙ ЮВІЛЕЙ
900-ліття проголошення Божої Матери Царицею України

"Пречиста Діво, Мати руського краю,
З Ангелами і Святими Тя величаю:
Ти грішників з тяжкої муки
Через Твої спасаєш руки,
Не дай пропасти!"
(Церк. пісня)

І. Історична подія

Минає цього року 900 років, як великий київський князь Ярослав Мудрий (1019—1054), син Володимира Великого, віддав торжественно місто Київ, всю українську землю і весь український нарід під могучий покров Божої Матери, Пречистої Діви Марії.. Щоб подякувати Пресвятій Богородиці, що помогла йому поконати ворогів печенігів, побудував князь Ярослав над Золотими Воротами в Київі церкву в Її честь під іменем св. Благовіщення. Це було 1037 року.

В день Благовіщення повитав Архангел Г'авриїл Пречисту Діву Марію словами: "Радуйся благодатная, Господь з Тобою!" Подібно, по поконанні печенігів, могли кияни й вся Україна радуватись, що ворогів не мають, бо Господь поміг їм від них увільнитись. Проте й привіт архангельський "Радуйся" став привітом всієї української землі. "К оной бо: радуйся обрадованная, Господь з Тобою; ко граду же: радуйся благовірний граде, Господь з тобою." (Слова Митрополита київського Іляріона). Міг тішитись Київ, могла тішитись українська земля, бо свобідна від ворожих напастей могла жити в спокою й розвиватись та скріплятись в собі.

Посвята України під покров Божої Матери засвідчує дуже виразно, що велика була набожність до Пречистої Діви серед українського християнського народу. Бо не минуло навіть 50 років, як Україна приняла урядово християнську віру, а вже віддано столицю Київ, всю українську землю і весь український нарід під покров Божої Матери або іншими словами: **Божу Матір проголошено Царицею України.** Пригадаймо собі, що Україна приняла християнство за великого київського князя Володимира Великого в році 988, а проголошення Божої Матери Покровителькою-Царицею України сталось в році 1037.

З приняттям християнства набожність до Божої Матери поширялась і глибоко входила в серця людей. Так воно було всюди. Бо взагалі вже від перших віків християнства віддавано Пречистій Діві велику почесть як Божій Матери. І також коли на Україні поширювалася Христова віра, то поширювалася рівночасно й набожність до Божої Матери. І набожність та серед українського народу була велика! Була велика в світлій історичній добі княжих часів, була велика в добах поневолення і страждань, є велика й тепер, бо **Марія наша надія!**

Український нарід вибрав собі вже від початків свого навернення на християнство Пречисту Діву Марію за свою Заступницю й Матір. Як інші народи почитають Пречисту Діву Марію та будують в Її честь величаві святині-церкви, так наш український нарід славиться церквами збудованими в честь Божої Матери. В Київі одна з найстарших церков, що її збудував князь Володимир Великий, була під покровом Пречистої Діви. То була "Десятинна церква." Від тої церкви звався Київ "Десятинним городом Богородиці." Церкву ту будували грецькі майстри через сім років (989—996). День посвячення її був народним празником, що його князь сотворив "боярам і старцем людським і убогим."

Відтак будовано ще й інші церкви в честь Божої Матери, приміром церква Благовіщення (про котру вище була згадка), церква Успення Пречистої Діви Марії на Подолі. А в церкві св. Софії зберігається прегарний мозаїковий образ, що представляє Божу Матір, як Вона піднесеними в гору руками благословить український нарід.

І в нинішніх часах дуже богато церков будує наш нарід в честь Богородиці.

Коли читаємо свою рідну українську історію, завважуємо, що була колись у нас слава, була своя держава, були свої права, була своя "Руська Правда," були добрі часи. Гарно було на Україні!

Була віра, була сила! Митрополит Іляріон проповідаючи в роковини смерти над гробом першого християнського українського князя Володимира Великого в Десятинній церкві, хвалить покійного князя й каже: "Не в худі об і в невідомі земли владичествова, но в руской яже відома і слишана єсть всіми конци земли."

Славна була велич української землі, коли на київськім престолі сиділи князі-монархи, коли провід в державнім кермуванні спочивав в руках одного дідичного провідника. А свою славу, свою силу завдячувала українська земля не лиш мудрости й хоробрости своїх князів-володарів, але й опіці Пречистої Діви. Виділи князі, видів нарід ту очевидну опіку Божої Матери над українськими землями, тому не дивно, що 49-го р. по приняттї християнства —Божа Мати стає Царицею України, "Мати руського краю."

Князь Володимир Великий (979-1015) в битві під Василевом (тепер Васильків, біля Київа) мало що не попав в полон печенігів, що рік річно нападали на заселені землі України, нераз заганявся аж під Київ. Війна з ними ніколи не переставала: "бі рать без переступа," пише літописець. На тім місци, де заховався перед ними, поставив на памятку церкву. Пізніше спинив напади печенігів, а побіди приписує Пречистій Діві.

Також пізніші князі завдячували побіди, успіхи й славу не собі а Пречистій Діві. Згадаю кілька примірів:

Князь Володимир Мономах (1113-1125) ще як черниговський князь, один з наймудріших володарів української землі, приписує виразно свою побіду над половцями в 1109 році Богу і Богородиці. Так пише в своїм "поученію дітям": "Бог ни (нам) поможе і святая Богородица: ізбиша девять сот половец і два князя яша."

Автор прекрасного нашого літературного памятника "Слово о полку Ігореві" описує щасливий поворот князя Ігоря Святославича такими словами: "Сонце світиться на небесі. Ігор князь в руской земли. Дівиці поют на Дунаю: вются голоси через море до Київа. Ігор ідет по Боричеву к святій Богородици Пригощей." Визволений з половецької неволі князь Ігор насамперед спішить до

Пиригощі, щоб там помолитись перед чудотворною іконою Матери Божої та подякувати Їй за щасливий поворот до рідного краю. — Цей похід на половців відбувся в 1185 році.

Князь Данило Галицький (1205-1264) вернув побідоносно з чеської війни, а побіду завдячує Богові і Пречистій Діві: "Приіде в град Холм, з честію і со славою, в дом Пречистої, пад поклонися і прослави Бога о бившем: не бі бо нікоторий князь руский воєвал землі ческої".

Мати Божа благословила український нарід, благословила українські землі. Нагороджувала своїм заступництвом щиру набожність віруючого християнського люду. Показувала свою материнську любов і свою могучу опіку, як Цариця України, як Мати українського Краю. Але і в прикрих хвилях, в часах недолі, смутку, страждань і неволі, Божа Мати не опускає свій віруючий український нарід. Вона наша Заступниця, наша Надія!

II. Набожність українського народу до Божої Матери.

По принятті християнства на Україні (988) з поширенням віри в Христа Спасителя ширилась також набожність до Божої Матери. І це зовсім зрозуміле. Хто вірив в Христа, мусів почитати Його Матір. Великим почитанням Божої Матери, великою любовю до Неї відзначалися наші предки. Як давне християнство на Україні, так давне й почитання Пречистої Діви Марії. І наші князі і наш український нарід удавалися до Божої Матери, щоб Їй дякувати або щоб Її просити о поміч. Під Її покровом, за Її заступництвом благодать Божа спливала на українські землі й на український нарід.

І в хвилях нещасливих, в часах лихоліття й неволі, нарід наш не тратив надії. З дитячим довірям прибігав до Божої Матери, надіявся, що Марія, Мати українського краю, заопікується по материнськи своїм народом.

Знаємо всі, яка наша сумна історія!

Минули як сон гарні часи своєї самостійної, могучої держави, часи славних князів!

Настали сумні часи. Незгода, межиусобиці, завзяті борби між князями, нищили давню славу. Братоубійчі борби нищили давню велич, нищили сильну державу. — Для характеристики упадку величи української влади й сили через межиусобиці між князями-братами подаю

один уривок зі згаданого вище лицарського епосу "Слово о полку Ігореві." Наслідник Ярослава Мудрого на київському престолі Ізяслав враз зі старшими братами Святославом і Всеволодом ідуть присмирювати полоцького князя Всеслава. На ріці Немизі зустрілися брати й почалася нещаслива для Всеслава кривава й безпощадна січня:

"На Немизі снопи стелють головами,
молотять сталевими ціпами,
на тоці життя кладуть, віють душу від тіла,
Немизи криваві береги не добром засіяно,
а кістками синів руських"....

По Володимирі Мономахові довершувався упадок самостійности української держави. До того причинилися ще напади татарських орд зі сходу. Татарська орда нищила все, руйнувала міста й села, убивала християнський люд. З давньої слави мало що пишилося. Але остала набожність до Пречистої Діви і віра остала. Славні монастирі розпадалися в руїни, попеліли села й міста, горіли церкви, а люди утікали, покидали своє майно і свій доробок. Ратували одначе з нараженням свого життя ікону своєї Матінки-Пресвятої Богородиці. З нею крилися по лісах, по дебрах. Серед того страшного лихоліття Божа Матінка була для них одинокою потіхою. Перед Її іконою молилися, ревними сльозами заливалися й благали, щоб Вона ласкаво змилосердилася над своїми вірним народом. Бувало нераз, що Татари відкрили їх криївку в лісах. Тоді гинув нещасний народ з мольбою та з іменем Марії на устах. Страшні і сумні ті часи оспівав нарід у своїх народніх піснях і думах.

Серед найбільшого нещастя нарід український мав велику надію, що Мати Божа йому поможе. І тою набожністю до Пречистої Діви наш нарід відзначається може більше чим якийбудь інший нарід християнський.

Від XVI віку Мати Божа виступає як опікунка Запорожжа. На Січі збудовано в Її честь церкву св. Покрови. Ще й тепер зберігається образ Божої Матери, що благословить Запорожців. По нещасливій битві під Полтавою (1709), де цар російський Петро І. побив війська Мазепи і шведського короля Кароля, частина Запорожців в числі кілька тисяч піддалися кримському ханові, ідуть на Крим, але забирають з собою великий скарб а саме образ Божої Матери:

"Як мандрували день і ніч,
Як покидали Запороже,
Великий Луг і матір-Січ,
Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли,
І в Крим до хана понесли
На нове вбоге Запороже"....

Хан позволив вправді на своїй области осістися, але

"Хоч позволив хан на пісках
Новим кошем стати,
Та заказав Запорожцям
Церкву будувати"....

Тоді запорожці:

"У наметі поставили
Образ Пресвятої
І крадькома молилися"....

Після полтавського погрому війська Петра І. ширили в Україні знищення і смерть. Чули з далекого Криму Запорожці, що вольних їх братів пігнали Москалі "на болото город будувати," чули, що конає Гетьманщина, неповинно гине," тай:

"Мордувались сіромахи,
Плакали, і з ними
Заплакала Матір Божа
Сльозами святими;
Заплакала Милосердна,
Неначе за Сином.
І Бог зглянувсь на ті сльози
І на Україну,
За козацькії й за тії
Пречистії сльози
Побив Петра"....

Трохи пізніше позволено Запорожцям вернути на Україну.

"Вернулися Запорожці,
Принесли з собою
В Гетьманщину той чудовий
Образ Пресвятої;
Поставили у Іржавці
В мурованім храмі"....
(Т. Шевченко: "Іржавець")

Нарід вірить, що з того образу завсіди спливають сльози, скільки разів загрожує Україні якесь нещастя.

Мимо найбільших нещасть, мимо переслідувань і неволі, в серцях українського народу заховалась набожність до Божої Матери. Навіть в радянських поетів, що мусять прославляти революцію й її наслідки, навіть у них від часу до часу виривається слово правди й зітхнення до Пречистої Богородиці. В большевії, де нищать релігію, де хотілиб знищити самого Бога і кричать "нема Бога," де переслідують віруючий люд, палять церкви або їх нищать, де переслідують священиків, там не загинула набожність до Божої Матери. Один радянський поет Тичина, котрого таки большевики замордували, кличе в одній своїй поезії:

"Мадонно моя, Пренепорочна Маріє,
Прославлена в віках,
На наших самотніх вівтарях
Лиш вітер віє...."

Віддає гідний титул Божій Матери. Вона Пренепорочна, Вона прославлена від віків. Але рівночасно представляє страшні релігійні відносини в большевицькім "раї." Церкви знищені, а котрі існують, то позамикані або перемінені в різні клюби і доми забав. "На самітніх вівтарях лиш вітер віє."

Виразно видно, що мимо переслідувань почитання Пр. Діви Марії не маліє а зростає, а те свідчить, що український народ вибрав собі добру Опікунку, яка не дасть йому загинути, але виведе його на дорогу правдивої катопицької віри та визволить його з большевицького ярма.

Тому й Ювілей цей 900-ліття володіння Божої Матери над українськими землями є милою й дуже гарною пригадкою всім українцям, де б вони не були, чи в рідному краю чи на еміграції, на те велике почитання Пречистої Діви, яке до Неї мав наш український нарід, від перших початків приняття християнства.

Мати Божа — Цариця України!

Вона була народові не лише володаркою, але передусім доброю Опікункою й люблячою Матірю. Здається, що жаден нарід не переніс стільки нещасть, стільки горя й тяжких хвиль, що навіть загрожували знищенню його, як наш нарід. А мимо того не впав він, не заломився, не потонув у ворожих филях. Існує й розвивається мимо найтяжчих відносин. Живе в тій надії, що прийде ліпший час, коли "помолиться на волі" у своїй Соборній Україні,

і побачить, що "в своїй хаті своя правда і сила і воля."

Мати Божа кріпила й кріпить серця тих, що падали духом, запалювала й запалює в них вогонь віри й любови, загрівала й загріває до жертви й посвяти за батьківщину.

Марія наша Поміч, наша Надія!
Марія наша Мати, наш Покров!
Віддаймося під її опіку! Нехай нас провадить на цій долині сліз! Нехай веде нас до вічного щастя!
Повитаймо її сердечним зітхненням:
Пренепорочна Діво! Провадь нас! Царюй нам!
Царюй нам до віку, Маріє!

О, Мати Божа!

До Тебе лине молитва дитини,
Бо лиш одного — Тебе пізнати
Бажає серце кождої днини,
О, Божа Мати!

Бо Ти надію в серці людини
Безвпинно кажеш всім зберігати,
З Тобою певні життя години,
О, Божа Мати!

Ти поміч людям нести готова,
Кождої хвилі — потіху слати!
Горем прибитих Ти душ обнова,
О, Божа Мати!

В борбі із лихом подай нам сили,
Щоб в день побіди Тебе витати
Могли ми разом всі серцем щирим,
О, Божа Мати!

Тобі, о Мати, вкраїнські діти
Приходять добрій поклін віддати.
Прийми ласкаво — дай їм радіти,
О, Божа Мати!

До стіп Твоїх

До стіп Твоїх, о Ненько,
Приходимо з мольбами,
І просимо щиренько
Опікуйся все нами.

Щоб горе нас минало,
І люта хуртовина,
Щоб нам з небес сіяла
Любов Твоя єдина.

І погляд Свій ласкавий,
На нарід наш зішли,
І в трудах, у кривавих,
Йому благослови!

У стіп Твоїх, о Ненько,
Ми просимо всі враз:
Ти в нашому серденьку
Царюй по всякий час!

Г.Ш.

о. С. Бахталовський, ЧНІ.

У КИЇВІ

Було це року Божого 1037.

Київ радів, а з ним усі Українські землі. По бурливих літах, що послідували смерть, "ясного сонічка", Великого Володимира, настав мир на цілім просторі Української держави, що сягала від Сяну аж по Дунай і Урал. Послідний наступ орди Печенігів, що загналися аж під сам Київ, і грозили загибеллю цего города, розбився о меч Ярослава в цілодневнім бою з українською армією; в утечі много Печенігів потонуло в річці Сітомлю.

На побоєвищі цім станули величаві "Золоті Ворота" з церквою Благовіщення.

** ** **

У Київі велике торжество. Цілий город прикрашений, вулиці зеленю замаєні. Всі святочно прибрані йдуть до церкви Богородиці. Спішать там і посли ріжних чужоземних королів і князів усіх европейських держав; кожди нарід бажає бути в як найкращій дружбі з могутнім володарем України, яка простором земель і богацтвом перевищала в двоє інші найбільші европейські держави.

** ** **

Біля величавого Княжого терему стоять княжі дружинники, прибрані в дорогоцінних одягах. Коло них отроки, в шовках і оксамітах, тримають розкішно прикрашені коні. Всі очікують великого князя....

Нараз кедрові двері княжої палати широко відчиняються, виходить дворецький з найпершими боярами, а за ними сам великий князь Ярослав! Появу князя привитали дружинники радісними окликами, "Слава" залунало з грудей народу зібраного перед палатою, "Слава" понеслося відгомоном далеко по вулицях города. Князь коротким "Спасибіг" сердечно подякував дружині й народови за привітання, сів на свого на причуд гарного коня, а за ним досіли своїх коней дружинники, і цілий цей величавий похід рушив до церкви.

Вулицями стояли княжі вої; вони вдержували лад і робили місце для походу серед тисячів народу, що серед загальної радости витав князя й бажав як найближче бути коло свого любого володаря.

Перед церковною брамою похід затримався, князь і дружина віддали своїх коней отрокам, а самі вступали по камяних сходах до дверей храму. Тут повитав їх Митрополит з вищими церковними достойниками, і торжественно впровадив до церкви.

Просторий храм виповнений по береги, лиш на переді місце для великого князя і його дружини. Прочий нарід, що не міг помістится в церкві, мусів стояти на широкій площі перед храмом.

** ** **

Почалося богослуженя.

Перед іконою Богородиці понеслися мельодійні а могучі звуки молебня. Співали духовні, співав чудний хор під управою демесника *), а за ними тихим гомоном ціла церква. Пісня була так гарна, так могутня, так поривающа, а при тім сердечна й ніжна, що здавалось, наче би то співали ангели в небі, а не люди на землі.

В тім пісня замовкла, а з митрополичого трону промовив Архієрей:

"Всемогучий Бог дав нам Господина-князя, що про-

*) Демесником звали дірігента хору.

довжає славну память великого Кагана *) нашої землі Володимира-Василія. Ми зібралися, щоби подякувати Всевишньому за так обильні благодати, які зсилає на наші землі. Ці благословення приходять на нас через руки Тої, до Котрої Архангел Гавриїл сказав "Радуйся благодатная Господь з Тобою.

Святої памяти наш князь Володимир-Василій создав Богородиці храм. Так, Пречиста Діва Марія перебуває серед нашого народу, а з Пречистою Її Син, Господь наш Ісус Христос, бо з Марією все Господь. І тому наш великий князь милостивійше пануючий Ярослав-Юрій бажає віддати себе і цілий наш нарід під опіку Богородиці.

Коли ми про цей святий, богоугодний намір нашого найяснішого володаря довідалися, ми вельми зраділи і в тій ціли тут нині зібралися.

О, нехай Пресвятая Богородиця прийме ці наші смиренні мольби!"

Митрополит скінчив своє слово. Всіх очи звернулися в сторону великого князя.

Князь Ярослав зійшов зі свого трону, наближився до царських воріт і тут припав на коліна перед іконою Богородиці, що за престолом сіяла в світлі цілого моря горючих лямпад.

По приміру князя вклякнув увесь нарід.

У храмі стало тихо.... дуже тихо. Всі наче відчували, що наближається торжественна хвиля, від якої залежить будуча доля цілого українського народу.

Серед тої таїнственної тишини промовив великий князь сильним, ясним голосом:

"Владичице неба й землі, Пресвятая Богородице Діво Маріє. Ти всеможна у свого Сина Господа нашого Ісуса Христа! Твого милосердя й доброти для нас ніхто не зможе ісповісти. Тому припавши перед Тобою, дякую Тобі за стільки ласк, якими Ти зволила наділяти мене, смиренного раба Твого і мій дорогий нарід. Кілько разів вибавила Твоя могуча опіка цей город і наші землі від руїни! Ми не в силі Тобі за це відвдячитися. Прийми, Госпоже наша, хоч ці наші щирі бажання й жертви, які осміляємося у стіп Твого милосердя зложити.

Я, Ярослав-Юрій, з Божої ласки князь Київа і всієї Руси-України, посвячую Тобі себе, мій нарід, і цілу руську державу на тепер і на завсіди. Від сегодня це все Тво-

*) Каган, володар, князь.

їм, о Госпоже Богородице. Царюй над нашими землями, народом, державою, князями. Тому, що ми Твої, Пресвятая Діво Маріє, не дай ніколи загинути нашому народови, але всегда заступай його Своїм могучим Покровом.

О Пресвятая Богородице! Ти Цариця наша! Ти Мати руського краю й народу тепер і на віки!"

"Амінь" понісся гомін тихої молитви з грудей тисячів присутних.... "Амінь" сказав Архієрей. "Так, Маріє Божа Мати, Мати Руського Краю! Князю, народе! Тепер спокійно глядіть у будучність! Прийдуть вороги.... надтягне може не одна ще орда, подібна до диких печенігів...., Та, як довго ти народе будеш вірний Пречистій Діві Марії, як довго будеш Її любити, Вона не дасть Тобі загибати, Вона буде при тобі і в найтяжчих хвилях, і виведе тебе з найбільших хуртовин і бурів до долі-щастя!"

** **

І знова понеслася пісня,.... пісня радости-довіря.... Це український нарід молився до Богородиці Діви Марії, яко до своєї доброї Матери, Цариці України.

Дивися Мати!

Дивися, Мати, в крайний час потреби
з низин до Тебе простягаєм руки:
збав наші душі від скорбот і муки;
з сліз наших світиться любов для Тебе!

Навколішках Тебе благаєм Мати;
по імени Тебе зовем, Маріє,
єдина жизні нашої надіє:
днесь ми від Тебе ждем лиш благодати!

Як очі путника серед пустині
лиш за оазою зорять без впину,
так ми до Тебе просьбу шлем єдину:
будь поміч наша у важкій годині!

Дай єдність нам, а ми здобудем сили;
Дай нам провід, а ми при ціли станем.
Під омофором Твоїм золототканим,
як Лазар, встане Україна з могили!

В. Щурат

Молитва св. Єфрема сирийського до Пресвятої Богородиці

Пренепорочна і Пречиста Невісто невіст! Наповни уста мої благодаттю солодости Твоєї, оживи мій язик і уста мої, щоб з чистим серцем і з гарячою душею я міг співати Тобі пісні, особливо той всеславний солодкий привіт ангельський, яким привітав Тебе, пренепорочну Діву й Богородицю, Ангел Гавриїл, ставши перед Тобою в Назареті в виді слуги. Дай мені, Твому нужденному слузі, Тебе, Пресвята Діво, від серця славити: Радуйся благодатная Маріє! Радуйся всесвята Діво поміж невістами! Радуйся, всесвята і пренепорочна, що розторощила голову пекольному вужеві й кинула його в челюсти пекла!.. Всесвята Владичице, Богородице! Ти єдина чиста на душі й на тілі. Ти одна стоїш вище від всякої чистоти, ціломудрія й дівства. Ти одна всеціло сталася мешканням всецілої благодати всесвятого Духа. Тому Ти перевисшаєш всіх ангелів чистотою душі й тіла. Блаженна Ти поміж родами, Богоблаженніша, світліша і славніша від Серафимів. Пресвята Владичице моя, Благодатна Богородице, Преблагословенна, Богоблагодатна Богомати, всенепорочна, всепречиста, всенескверна, всепіта, всенетлінна, всеблаженіша, всенепрекосновенна, всечтима, всеблагословенна, всеблагодатная Діва душею, тілом і умом; небесні ворота, котрими ми земні входимо в небо; Богоневіста, котрою ми примирилися з Богом; вища небесних сил; міст всего світа, що веде нас до всесвітлого неба; окраса ангелів, спасення людей; ключ, що отвирає нам небесні ворота; Мати і слуга незаходимої звізди, луч істинного й таїнственного дня, безодня неісліднмого Божого чоловіколюбія, непохитна опора правдивої віри, виноград на лоза, що зродила плід життя, всемірний покров світа, перша по божестві, блискавиця, що освітлює душі вірних, семираменний свічник, якого ясність перевисшяє сяєво сонця; Богописана книга, задля якої роздерта рукопись Адама, святий корінь Єсеїв, недоступний для ніякої скверни.... Знаю, Діво, Владичице, Богородице, по плоти родивша Бога-Слово, що я недостойний дивитись на Твій образ, Непорочна Приснодіво; бо тіло й душа у Тебе чисті і не мають ніякої скверни....Перед Тобою мовкне всяке обвинення, бо Ти була пренепорочна Діва!

Їх Ексцелєнція Кир Василій Ладика
Епископ Українців Католиків Канади

З нагоди 25-літньої річниці священства найщирі-ші побажання обильних Божих ласк, многих та щасливих літ, як також заяви вірности й любови своєму дорогому Епископові Кир Василєві Ладиці складають

Отці Редемптористи

і управа "Голосу Спасителя"
Йорктон, Саск.

МАЛА МІСІОНАРКА

Діялось це в Італії.

На краю одного ліса стояла маленька капличка, а в ній був гарний образ Божої Матінки.

До тої каплички приходила щодня мала сирітка Беатріче, щоб свіжими квітами прикрасити образ Пречистої Діви, котру дуже любила, — щоб помолитися перед ним щиро. Марія, Божа Мати, була для неї одинокою і найліпшою Матірю, до Неї прибігала вона в кождій потребі.

Коли одного вечора молилася в капличці, став нараз коло неї Кароль Бенроні, провідник банди опришків, що були пострахом для цілої околиці.

— Чи чула ти коли про Бенронія? — запитав диким голосом, хотячи для жарту настрашити малу дівчинку.

Дівчинка перелякалась і сказала з простотою:

— Хтож би про нього не знав? — Нераз я думала про його злі діла і зі страху не могла заснути. Але я завсіди молилася за нього до Божої Матінки, щоб він навернувся.

— Мовчи! — закричав опришок. — То я є тим Бенронієм. Можу тебе задусити і здоптати кождої хвилі, як хробака.

— О, ти того не зробиш, Кароль! — відповіла дівчинка. — Я знаю, що не зробиш кривди бідній сироті, бо прецінь і ти вже не маєш мами — правда?

А по хвилі дівчинка додала ще, а голос її був милий, лагідний, просячий:

— Знаєш що? Уклякни коло мене, помолимося разом до нашої спільної Матери. Я ще не молилася разом з ким іншим.

Сказала, уклякнула і горячо, побожно почала відмовляти: "Згадай Всемилостива Діво Маріє, що від віків нечувано, щоб був Тобою опущений, хто прибігає до Тебе."

Коли скінчила молитовку, побачила як опришок клячав і плакав.

Нагло Бенроні зірвався, вирвав з рук дитини хрестик і зник в гущавині ліса.

* * *

Минуло богато років.

Мала Беатріче була вже монахинею, сестрою Беатріче, в однім монастирі. Дуже здивувалася, коли одного разу покликано її до розмовниці.

Не могла повірити своїм очам. Перед нею стояв монах, в котрім пізнала давного опришка Бенронія.

А він виняв хрестик і подаючи його монахині, сказав:

— Кароль Бенроні його тобі забрав, а отець Франц віддає назад.

Хвильку задумався, а потім прошептав крізь сльози:

— Нехай тебе благословить Бог і Божа Матінка. Ти мене спасла.

І відійшов.

* * *

Так то, молода дівчинка молилася що вечір за душу опришка і випросила його навернення.

Б. Лепкий

О, Краю наш!

О, краю наш! Свята руїно,
Новітня Троє в попелах!
Перед Тобою гнем коліно
І кличем: "Боже в небесах,
За кров, за муки, за руїну,
Верни, верни нам Україну!

Верни колишню горду славу,
Свобідно відітхнути дай!
Недаром молодіж керваву
Голову клала за свій край,
Ішла на смерть як на забаву,
Віддай нам вітчину, віддай!"

о. В. Краєвський ЧНІ.

ДЕЩО ПРО ЧУДОТВОРНІ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ

Богата наша українська земля. Богата вона в золото, срібло, залізо, мідь та інші дорогоцінности, що мати земля в своїм лоні скриває, щоб ними кормити й годувати дітей своїх. Крім тих земських богацтв, крім тих природних скарбів, наша славна Україна богата передовсім в богацтва надземські, в скарби надприродні, якими Все-

вишній Бог її обдарив. Тими богацтвами, тими правдивими скарбами, це чудотворні ікони-образи Божої Матері, що мов дороцінні жемчуги розсипані по цілій українській землі.

Тих чудотворних ікон-образів Матері Божої на українських землях більше ніж в інших краях. Ще в перших роках християнства такі чудотворні ікони були в нас вже знані. Знаємо з історії, що жінка св. Володимира, грецька царівна Анна забрала зі собою як найцінніший скарб ікону славну в Царгороді т. зв. "Одігітрія" — провідниця в дорозі. Вона принесла цю ікону на Україну з бажанням, щоб Мати Божа закріпила там світло віри Христової, щоб своїм покровом захищала княжу родину і цілий нарід, щоб була обороною нової християнської держави. З Києва, ця ікона перейшла до Белза, звідки забрали її поляки на Ясну гору до Ченстохови.

Український купець Пиригоща привіз з Царгороду чудотворний образ Божої матері на Україну і помістив його в Києві. Після зруйнування Києва цей образ забрав до Москви князь Андрій Боголюбський.

В місті Холмі славилася чудами Холмська Богородиця, також привезена з Царгороду. Цю чудотворну ікону коронував епископ холмський Максим Рилло 1765 р. короною привезеною з Риму. В р. 1874 ця ікона разом з холмською катедрою перейшла в руки православних.

Чудотворною іконою з княжих часів була Домініканська ікона. Сьогодні вона в костелі ОО. Домініканів у Львові. Вона походить також з Греції. За князя Ярослава Осмомисла перенесли її до Галича. З Галича князь Лев переніс її до Львова й тут на просьбу своєї жінки Констанції віддав ОО. Домініканам.

Славна чудами була ікона Божої Матери полоцької. Ця ікона мала походити з Ефезу. Вірні вірили, що її мав малювати сам євангелист Лука. Його мала дістати св. Євфросинія, княгиня полоцька від грецького цісаря Мануїла Комнена й патріярха Луки Хризоберґа. Цей чудотворний образ св. Євфросинія подарувала до церкви жіночого монастиря в Полоцьку. 1820 р. Москалі загарбали монастир і церкву а з чудотворною іконою не знати що сталося.

Ще одна чудотворна ікона з давних часів, а саме ікона "Почаївська." Походить вона з 16. століття. В 1773 р. за дозволом апостольської столиці коронувано Почаїв-

ську Божу Матір при величезнім здвизі народу і священства. Ця чудотворна ікона була в монастирі ОО. Василіян. В 1831 р. Москалі забрали ОО. Василіянам монастир. При відході Василіяни забрали чудотворну ікону Божої Матері а лишили вірну копію.

На Україні за княжих часів були ще знані чудотворні ікони: в Києві в Церкві десятинній, в Вишгороді, в Чернигові, в Новім Дворі на Волині, в Теребовлі в Галичині.

Ті всі ікони знані були по цілій Україні з многих чудес і ласк, які Мати Божа зливала щедро на наш український нарід. До тих чудотворних ікон Божої Матері "Цариці і Матері Руського краю" з великою набожністю і довірям спішать наші великі князі в часі небезпек, що загрожували їхній державі. До неї "Заступниці всіх христіян" вдавалися наші славні гетьмани, коли в похід виступали. До Неї "Нерушимої стіни" молилися запорожці, наші лицарі хоробрі, коли вирушали в похід братів своїх з неволі турецької і з віри бісурменської визволяти. Під її могутній Покров горнулися вони, коли своїми грудьми сталевими христіянський світ перед татарвою захищали. До її храмів святих скривалися наші предки славні, коли вже ніякого ратунку не було, а Вона Мати, Покров, і Цариця "Руського Краю" чудесним способом їх обороняла від лютих ворогів Турків і Татар.

Ті всі чудотворні ікони тепер вже не належать до нас. Богато з них в руках чужих, інші знова забуті—знищені. Але Мати Божа нас не забула і обявила своє милосердя і свою силу в нових чудотворних іконах, перед котрими наш нарід дізнає стільки потіхи, розради й помочі.

Такі чудотворні ікони знаходяться тепер: в Зарваниці, Гошові, Крехові, Верхраті, на Пацлавю, Кристонополи, Підгірцях, Погоні, Теребовлі, Тернополі, Підкамені, Жировицях, Улашківцях, Бережанах та в много інших місцевостях Галичини, Волині і Підкарпаття.

З того видко, що Мати Божа полюбила нашу українську землю, наш рідний край, коли стільки місць на ній вибрала собі, щоби щедрі ласки на свій люд вибраний зливати. А наш нарід відчув ту щедрість Пресв. Богородиці і з далеких сторін горнувся до тих чудотворних місць, щоб шукати помочі й ратунку в своїх потребах.

І ми за приміром наших князів великих, за приміром наших гетьманів славних, за приміром лицарів наших хоробрих і побожних наших паломників, що з живою вірою та горячою любовю спішили і спішать до чудотворних ікон Божої Матері, звертаймося до Неї в кождій хвилі нашого життя. Вона все коло нас, як Мама рідна коло своєї дитини. Хотяй вона вибирає окремі місця, де щедро зливає Божі ласки на дітей своїх, то однак Вона на кождому місці може те саме вчинити й певно не відмовить нам своєї помочі, коли руку свою будемо до Неї простягати. Вона поміч в бурях життя, Вона радість терплячих, Вона надія мучеників, Вона благодатна роса, що гасить жар сонця.... А ми цего всего потребуємо!

Тому не відступаймо від побожних наших славних звичаїв а шукаймо помочи, піку, сили й ратунку у Тої, що своїм могутнім покровом не раз вратувала нас від многих небезпек. Молімся до Неї в цім ювілейнім році, щоб зєднала всіх Українців в Церкві свойого Сина Ісуса Христа та випровадила нас на дорогу свободи—Воскресення.

Мати Єдина

О Мати Божа, Мати єдина,
До Тебе кличе вся Україна,
Тобі у жертву серця складає,
О кращу долю щиро благає.

Над людом нашим Діво Маріє
Погасло сонце та й не зоріє,
Народ бідою-горем прибитий,
В тяжких оковах, в журу сповитий.

Розбрат домашній, гірш ніж кайдани,
Вялить нам сили, ятрить нам рани,
В такім одчаю до Тебе, Нене,
Несемо серце наше студене.

В когож потіхи, щастя шукати,
В кого розради в злиднях прохати?
Як не від Тебе, наша Ти Зоре?
Бож Твої ласки ліком на горе!

Тебе ми молим, Тебе взиваєм,
В Тобі надію всю покладаєм:
Ратуй, спасай нас у Твого Сина,
О Мати Божа, Мати Єдина!

о. Николай Вояковський

ПРЕЧИСТА ДІВА МАРІЯ ЦАРИЦЯ УКРАЇНИ

Молебні стихири в честь Цариці України

Голос: 2. "Єгда од гроба".

До Тебе прибігаємо, Царице наша,* і просимо бережи нас під своїм покровом,* як колись Ти берегла наших князів,* що їхня сила весь світ дивувала,* як берегла Ти наших гетьманів,* що їхня слава весь світ наповняла,* як берегла Ти козацькі чайки на Чорному Морю,* що плили визволяти бранців з турецької неволі,* так і нас покрий своїм чесним омофором,* дай нам єдність і силу,* і двигни наш нарід з недолі* до колишньої слави.

Стих: Помяну імя твоє в усякому роді.

Ти, о Царице наша,* берегла наш нарід від нападів Печенігів і Половців,* і в часі татарської руїни* не дала попасти народови в розпуку,* вливаючи в серце терпеливість і розраду,* Ти плакала над нами в своїх святих іконах* і многі міста і села Ти чудесно захоронила* від ворожих наїздів і заглади,* влий і в наші серця надію правдивої радости* і причини сили нашим змаганням* і покрий нас від всякого зла* своїм чесним омофором.

Стих: Перед лицем Твоїм помоляться народи землі.

Тобі, Царице наша,* завдячує своє життя наш бідний нарід,* котрого землю прерізні люті вороги плюндрували,* котрого цвіт народу нищили й в неволю забирали,* розділюючи дітей від родичів, подругу від мужа, доньку від мами* і гнали в далекі краї на поталу, Ти, о Царице наша,* що на Запоріжській Січи могучо панувала* й запалювала лицарським духом славних Запорожців,* зроби нас лицарями Твойого Сина* і бережи нас своїм чесним омофором,* щоби остоятися нам перед затіями ворогів* віри батьків і народу.

Слава: і нині: Голос 5. "Радуйся."

Радуйся, Царице України,* під Твоїм стягом стоїть весь християнський наш народ,* все вірний Тобі ще від тої хвилі,* як славний наш князь, Ярослав Мудрий,* віддав люди свої і святий город Київ* Тобі всеславній і скорій на поміч християнам, Богородиці,* поставивши Тобі і храм на Золотих воротах,* як символ віддання під Твій скиптр української землі і народу,* покрий нас і тепер своїм чесним омофором* і захорони наш нарід від всякого зла, Царице наша,* і влий в наші серця єдність і сильну віру,* щоби ми сталися і Твоїми непохитними лицарями* і дожили щастя й слави* і в тім життю і в вічности.

("Лицарство Пресвятої Богородиці")

Примір Гідний Наслідування

В половині минулого століття, в другій сотні анґлійської ґвардії королівської служив молодий поручник Едвард Говард, ревний католик. Всі його товариші були протестанти. Через те нераз мусів слухати неприличні жарти та прикрі докори своїх товаришів.

Одного разу один із старшин цеї сотні знайшов в службовій салі вервицю. Сейчас здогадався, чия це згуба й постановив зробити несподіванку Едвардові. Вечером, коли всі старшини сотні зійшлися до службової салі, він вийшов на підвизшення, взяв вервичку в руки, підніс високо, щоб всі її бачили і закликав голосно: "Сьогодні я знайшов в службовій салі щось надзвичайного. Може хтось з товаришів пояснить мені, що це за диво?"

Всі засміялися в голос і звернулися до поручника Говарда і сказали: "Ти найліпше розумієшся на таких рі-

чах— поясни нам, що це таке."

Молодий поручник католик сейчас зрозумів, що його товариші хочуть знова висьміяти його релігію, приступив енергічним кроком до старшини, що тримав його вервичку і сказав: "Ця вервичка до мене належить. Вона мені дорога над всі скарби, бо це доказ моєї любови до Пречистої Діви Марії. А як що це кому не подобається, то потрафлю боронити."

При цих словах вхопив за рукоять шаблі. Його товариші, завстиджені такою енергією й відвагою та рішучістю молодого католицького поручника, похилили свої голови до землі й перепросили свойого товариша. Від цего часу відносилися до поручника Говарда з великою пошаною.

* * *

Два роки пізніше поручник Говард виїхав на богословські студії до Риму, став священиком а вкінці кардиналом. (1829—1892).

о. В. Краєвський ЧНІ.

БУДЬМО ВІРНІ НАШИМ ПРИРЕЧЕННЯМ

Здається, що ще чуємо прегарні пісні, деклямації милозвучні, реферати взнеслі, якими наша молодь разом з іншими народами заявляла пошану, любов і вдячність своїй рідній мамі. Ми старші, що уважно, а дехто може й зі сльозами в очах вислухували ті гарні програми та заяви нашої молоді, бачили, як личка наших дітей покривалися румянцем радости, а з очей їх вдячність пробивалася, на саму згадку про маму їх рідну.

Мама! По Бозі це найсвятіше, найдостойніше і найміліше імя! О скільки людина не стратила своєї гідности то за всі скарби світа не замінялаб цього слова. Усуньмо зі слівника людської мови слово "Мама" а наша земля переміниться в ледовату брилу, а вкоротці в безлюдну пустиню. Чим сонце для землі, тим мама для життя людства. Кождий з нас має або мав маму і знає силу, велич, солодість, чар, ласкавість цього слова.

Рівночасно хто вважно приглядався присутним на тих концертах в честь Матері, легко міг завважити смуток або і сльози в очах тих, котрим маму Бог до себе покликав по нагороду за труди й жертви для дітей.

Ми слухали, як молодь наша заявляла прилюдно, що буде старатись, щоб на будуче кождий день в їхнім житті був днем матері зн. днем пошани, днем любови і днем вдячности. Здається, що це не було лицемірство, але щира заява. Так воно повинно бути. Ми маємо наших мамів шанувати, любити і їм вдячні бути за ті жертви, клопоти, що вони задля нас перенесли, а передовсім за цю гарячу любов материнську, якою нас окружали від першої хвилі нашого існування. А що найважніше, цей обовязок пошани, любови і послуху накладає на нас Господь Бог в четвертій заповіді: **Чти вітця і матір твою**..... За сповнення цего святого обовязку Бог приобіцює нам своє благословення.

А тепер, коли те все майже прогомоніло, слід нам застановитись, чи ми стараємось бути вірні нашим приреченням і торжественним заявам? Ми чули в однім рефераті таке: "Пошана для матері, це термометер духового поступу людства, це мірило його культури."

Тепер, коли над тим застановляємось і в одночас заглянемо в наше життя, починає нам бути лячно про наш духовий поступ і про нашу культуру. А ми маємо такі великі претенсії зачислятись до великих культурних народів! Загляньмо в нинішнє життя, то всюди побачимо таку брутальність, одичавіння овичаїв, що здається котимося в нову варварську добу, якої історія ще не знала. В тім одичавінню нераз підноситься руку на це, що по Бозі ми маємо найбільше цінити, шанувати й любити — на матір рідну!

Читаймо уважно пресу старокраєву і тутешню, а довідаємося про жахливі факти. В якомусь там селі синнелюд свою маму, що була спараліжована, тримав в хліві і там заморив її голодом на смерть. В іншій знова місце вості такий самий некультурний синок тримав маму на піддашу, давав їй їсти найгірші страви, а до того щодня побивав її. І був би вбив свою рідну маму, наколи б поліція не вставилася за бідною мамою. А скільки таких випадків, що нігде не записані.... Наколи б ми могли загля нути в акта процесів, то волосся зі страху наїжилобся нам на голові від того, що бідні мами натерпілися від своїх власних дітей. Не одно місто, неодна хата могли би нам розказати про це, як діти поневіряють батьками і матерями як пропадає їх повага і авторітет. Нині в моду ввійшло не

слухати своїх батьків.

Кождий з нас хай загляне в свою совість і спитається, яке наше відношення до батьків наших а з окрема до матері. Коли ми в дечім провинились, каймося і стараймося направити зло: можуть сповнитися на нас слова Духа Святого: "Благословенство тата будує доми, а проклін матері їх валить."

Лякаймося цих грізних погроз Бога і шануймо, любім і будьмо вдячні тій якій по Бозі завдячуємо все, що маємо і чим ми є. Тим дамо доказ, що ми дійсно належимо до культурних народів світа, що вміють шанувати свою матір, а обітниця Божа на нас сповниться, бо Бог вірний в своїх обітницях. Бог буде благословити!

Ой зійшла зоря вечіровая
(Дума)

Ой зійшла зоря вечіровая,
Над Почаївом стала;
Виступило турецьке військо,
Як та чорна хмара.

Турки з татарми брами облягли,
Манастир воювати:
Матір Божая Почаївськая
Буде нас рятувати.

Отець Залізо з келії вийшов,
Сльозами умліває:
"Ой, рятуй, рятуй, Божая Матір
Манастир загибає."

"Ой, не плач, не плач, отче Залізо,
Манастир не загине:
Мусимо встати, чуд показати,
Манастир рятувати."

Ой, вийшла, вийшла Божая Матір
Ой, та на хресті стала:
Кулі вертала, турків вбивала,
Манастир рятувала.

Турок не вірить, — із лука мірить,
На манастир ціляє;
І тії стріли назад летіли,
Самі їх побивали.

Дізнались турки, злі недовірки,
Що то є Божая Матір,
Підписалися до Почаїва
Що року дань давати.

Тії турки, злі недовірки,
Славу учинили.
У славнім місті Вишневцеві
Кров з піском змісили.

Ми є люди і всі християни,
Усі до Бога вдаряємо,
Матері Божій Почаївській
Усі поклон создаваємо, —

Щоб нас боронила, всіх сохранила,
Од злоби рятувала, —
По нашій смерти своїм покровом
Усіх нас покривала.

Молитва до Божої Матери

Вкраїнського краю крале і Мати,
Покрове сильний Враїни синів!
Не дай в неволи нам загибати,
Дай нам дожити свободи днів.

В ханській неволі, в тюрмах Скутари,
Тебе в молитвах нарід молив,
В хатині бідній, в княжій палаті
Твій святий образ стіни красив.

Ти все нам сильний покров і сила,
І ним останеш на віки в нас,
Мине неволя, впаде могила,
І завітає ще кращий час.

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII.
Апостол Словом і Ділом
(Продовження)

В цей спосіб був Герард безвпинно занятий. Ішов від хати до хати, де його прохали відвідувати хорих. Безчисленні були тоді чуда та уздоровлення, яких він доконав. Преосвященний епископ тішився, що його замір так добре здійснився. Нарід набрав надії, а маючи Герарда між собою, не боявся найгрізнішої пошести.

Та ці уздоровлення не були виключною ціллю його подорожі до Лякидонії. Ще краща частина лишалась до праці. Уздоровлення тіла було лишень приготуванням до уздоровлення душі. І так як душа вищою є від тіла так з такоюж більшою ревністю взявся Герард рятувати душу. Він знав добре що уздоровлення тіла має богато мен шу вартість чим уздоровлення душі, та що перше не все є згідне з волею Божою, бо Господь Бог допускає нераз для нашого добра усякі тілесні терпіння, колиж знова це друга хороба, іменно хороба душі, є страх мерзенною в очах Бога.

Отож головною ціллю його подорожі було навернення кількох налогових грішників які догоджали своїм похотям на немале згіршення населення. Тут святий мусів взятись енергічно до праці та сміло виступити проти гріха. Це був його звичай, як нам оповідає о. Танноя, щоби не заходити когось штучками та підходити його з ненацька, а пиш сміливо, наче цей хоробрий вояк, наставити ворогові чоло. Томуж і не диво що кожний раз удалось йому ворога поконати, бо злий дух, любитель гріха, не може ніколи устояти сміливого борця. Він лиш тоді відважний коли ми його боїмось.

Так як недавно у своїому листі до настоятельки сестер радив настоятельці уживати лагідности у напімненнях, так і сам поступав. Починав завсіди від лагідности та солодких слів якими старався притягнути до себе серця. Памятав на засаду св. Франца Салезского який сказав що о много більше зловите мух на ложку меду чим на бочку оцту. Це значить що більше можна доконати одним лагідним слівцем чим не знать якою довгою мовою, повною

в ущіпливі та терпкі слова. О, коби-то наші батьки та матері памятали на цю велику правду. Певно що тоді удалобся їм легче навести своїх зблудивших дітий на добру дорогу. Як-щоби так родичі мали більше терпеливости, вирозумілости для своїх дітий та погамованости у гнівному вибуху, певно що тоді малиби меньше трудности а більше успіху у вихованні своїх дітий. Часто лучається що дитина зробить зле мимо своєї доброї волі, і сейчас за це жалує, тоді не треба на ню гримати та сварити бо в цей спосіб тратиться у дитини любов та пошанування які вона родичам віддалаби колиб з нею обходились по людськи. Це якраз причина чому-то по наших українських домах так мало є пошанівку та любови дітий взглядом родичів. Що знова не значить що треба дітям поблажати та дивитись через пальці, як то кажуть, коли дитина робить зле або грішить. Ні, нераз мусить батько-мати показати дитині свою власть над ними яку мають від Бога. Однак цеї власти та сили не можуть надуживати. Повинні нею послугуватись але лишень тоді коли не помагають лагідні слова та солодкі напімнення.

Так отже Герард починав від лагідних слів. А як ці намови не помагали тоді вживав своєї поваги та сили. Говорив тоді з запалом, напоминав навіть остро, а деколи доказав і чудом свою надприродну силу. Колиж вже бачив що в якому серці збудив жаль та сокрушення, тоді знова солодкими й повними надії словами підбадьорював та заохочував до святого життя і до витревання в добрих постановах аж до кінця.

Між численними наверненнями наведемо декілька важніших загально знаних. Один чоловік у тому місті, і то досить визначний, провадив вже від довшого часу огидне життя що додавало немалі терпіння його вірній та побожній жені. Ця то прийшла до Герарда та прохала його щоб поспішив її мужові на поміч, бо вона не може терпіти щоби він жив в гріхах і так покінчив своє життя. Святий підбадьорив її добрим словом, наказав її молитися, а сам улаштував собі сходини з її невірним мужем. В розмові з ним так ревно промовив до цьої грішної душі, та так живо представив йому нещасний стан його душі тепер а ще більше нещасливий по смерти, як що не хоче поправити свойого життя, що грішник схаменувся. Слова святого не були даремні. Закаменілий грішник не міг устояти цьої жарливої мови. Покаявся та змінив життя.

Щоби ще ліпше впевнитись о його наверненні, Ґерард намовив його відбути духовні вправи у нашому монастирі в Делічето.

Інше навернення якого доконав святий підчас свойого побуту в Лякидонії було навернення одного священика який забуваючи на своє велике покликання, забуваючи —що священик, це другий Христос по словам св. Апостола Павла, — жив у розпусті та провадив гіршаче для усіх мешканців життя. Ревний епископ уживав усіх можливих способів щоби напімнути блудного. Нічого не помагало. Священик не признавався до вини. Колиж одного дня приходить Ґерард до закристії і бачить що цей священик приготовляється до відправлювання Служби Божої. Тоді то Божий Слуга взяв його на бік, впав перед ним на коліна та почав йому викидати його проступки. Живо представив перед його очі велике святокрадство яке він хоче поповнити відправлюючи Безкровну Жертву маючи на совісти смертельний гріх, та яку кару на себе цим стягає. Священик змішався чуючи таку мову та не знав що йому на це відповісти, а святий продовжав дальше свою жарку мову. В кінці нещасливий спізнав свій блуд, признався до вини, а щиро висповідавшись змінив своє життя. На будуче зістав добрим та ревним священиком. Проте ще й прилюдно визнавав які то ласки дізнав від Ґерарда.

Одного дня покликали Ґерарда до одного тяжко хорого грішника. Цей нещасливий так був закаменілий у своїому грішному поступованні що ні один священик, що хотів його приготовити на дорогу до вічности не мав до нього приступу. У своїй діявольській заїлості та впертості відпихав від себе кожнього хто посмівби йому говорити о покаянню та сповіди. Цей його поступок засмутив кожню душу що дбала о Божу славу. Колиж вкінці, як кажу, покликали нашого Ґерарда. Святий споглянув на нього ласкаво та не говорячи ні слова уклякнув біля ліжка хорого щоби відмовити Богородице Діво на честь Марії для упрохання умираючому ласки навернення. Усі з напруженням гляділи що буде дальше. По укінченню цеї коротенької молитовки святий встав та приступив до умирачого. Ось і чудо! Закаменіле серце грішника змякло наче віск. Переповнений жалем за своє огидне життя він зі сльозами в очах прохав священика, щоби міг висповідатись та поєднатись з Господом Богом перед яким мав в коротці стати на суд. Добра сповідь привернула йому спокій душі і він в часі, який йому ще лишався до життя, старався хоч в части надолужити за свою грішну минувшину.

По кількох днях побуту святого в Лякидонії, місто змінилося недопізнання, на славу Божу та на велику радість Преосвященого Амато, ревних священиків-душпастирів та побожнього населення. Найбільше закаменілі грішники таяли від його розмови наче віск від вогня. Ніхто не міг йому остоятись. Завстиджений та побіджений діявол мусів кожний раз покидати свої жертви. В своїй заїлости він постановив, за допустом Божим, йому відмстити за це. На нагоду не мусів довго чекати. Мав це бути для святого великий досвід, про який однак в цьому розділі не буде мови. Оповімо о цім трохи дальше.

ПОЯВА РІДНОЇ МАТЕРИ

Сестра Марія Марґарета Мусе, монахиня в монастирі Сестер Візиток у Saint-Cere у Франції, в пятницю, 3. липня 1863 р. по обіді, коли сиділа в своїй келії, нараз почула голос: "Марійко, Марійко!" (це було її імя перед вступлення до монастиря). Вона зараз спізнала, що це мабуть голос її покійної матери. Зірвалась на рівні ноги й перелякана запитала: "Це ви, мамо?"

— Так, це я— була відповідь.

— Ані не можу висказати — оповідає сестра Марія Марґарета, — яке страшне й потрясаюче враження зробило на мене це, що я чула голос моєї матери, а не бачила її. Я запитала, чи вона звернулась і до моєї сестри, що також є монахинею, а мама відповіла: "Бог не позволив мені навіть користати з її молитов, за це, що я довгий час не хотіла її пустити до монастиря. Сестра Марія Софія випросила для мене в Бога цю ласку, що я тепер можу приходити до тебе просити молитов, а від того часу користаю вже й із молитов твоєї сестри."

В суботу, по відправленні спільної "Хрестної Дороги," сестра Марія-Марґарета в своїй келії глибоко задумалась над терпіннями своєї матери й плакала. Тоді почула голос матери: "Ти повинна тепер більше тішитися, ніж плакати, бо тепер я зазнаю великої помочі.

— А де ви так перебуваєте на землі?— питала донька.

— Я близько Найсв. Евхаристії.

— Але сестра Марія-Софія обіцяла мені, що я вас і бачити буду, а тепер я вас лише чую.

— Ще побачиш мене, заки піду до неба.

— Чи ви в чистилищі були все на тім самім місці?

— Ні, спочатку я була в середнім відділі, а від дня св. Моніки я вже в вищім відділі.

— Чи можна вірити в те, що каже о. Фабер, що майже всі католики є спасені?

— Богато є спасених, бо Бог дуже милосерний, але я так думаю, що богато з них є й проклятих.

— Що каже Ісус Христос, коли судить душу?

— Не говорить богато. Душа є захоплена видом і божеською красою Ісуса Христа. Гріхи самі стають перед душею й вона сама кидається в те місце, що є для неї призначене.

— Чи дістали ви велику поміч із тих Служб Божих, що їх мати Настоятелька дала правити за вас?

— Так, але вони ще не всі відправлені. Однак душа вже тоді зазнає великої полегші, коли хтось дає на Службу Божу, хоч ця Служба ще не є відправлена.

— А вам самій уже богато помогли ті Служби Божі й молитви?

—О, так, я не відчуваю вже ані четвертину тих терпінь, що їх мала давніше, а все-ж мої страждання ще й тепер є такі великі, що ти й зрозуміти того не можеш.

24-го червня сестра Марія-Марґарета далі випитувала:

— Чи в чистилищі видно з одного відділу до другого?

— Не видно, але Пр. Діва Марія раз позволила мені заглянути до нижчого відділу, що був підо мною. Те, що я там бачила, було щось страшне, що не можу того й висказати. В тих відділах ріжні кари. Найбільші терпіння є в долішнім відділі. Там є безстидники, богохульники й усі, що поповнили тяжкі гріхи, але хоч із них висповідалися, замало покутували на землі. В середнім відділі вже менші терпіння, але й вони страшні й невиносимі. В горішнім відділі вже малі терпіння й там є душі менше винні. Там богато душ, що не горять, лише мучить їх невимовна туга за оглядданням Бога. Вони покутують, бо за життя замало бажали любити Бога й тішитись Ним у вічності.

—— Коли душа бачить Ісуса Христа, чи вона зараз пі

знає, що вона спасена?

— Так, я це зараз спізнала з божеського, добротливого погляду мого Спасителя із вдоволення мого Ангела Хоронителя.

— А чому ви на землі відбуваєте ваше чистилище радше близько Найсв. Евхаристії, ніж деінде?

— Цю ласку виєднала мені сестра Марія-Софія й Бог уділив її мені за це, що я, коли лише могла, все слухала Службу Божу й дітей все брала з собою, а також це є нагорода за мої старання о прикрасу престола.

25-го липня далі питала сестра Марія-Марґарета:

— Чи ви горите й тепер, коли перебуваєте на землі?

— Ні, сестра Марія-Софія виєднала мені й ту ласку, щоб я не горіла.

— Чи про більшу славу в небі можна судити з того, чи хтось довго, або коротше перебуває в чистилищі?

— Ні, є богато душ, що довший час перебувають у чистилищі, а в небі будуть богато вище, ніж ті, що коротко були в чистилищі, бо хоч вони більше провин поповнили в житті, ніж ті, що коротко перебувають у чистилищі, але ті останні замало любили Бога й замало вправлялися в чеснотах, а тому й менше будуть прославлені в небі.

По обіді монахині мали духовне читання. По духовнім читанні сестра Марія-Марґарета вичікувала свою маму. Нараз мама з'явилась повна радости й щастя, та сказала: "Прощай, дорога донечко!.." Тоді сестра Марія зворушена й налякана сказала "Мамо, заки відійдете до неба, сповніть бажання моєї Настоятельки й упічіть мій палець, та скріпіть мій зір."

— Твій палець уже здоров — відповіла мама. А очі твої будуть потім ще слабші, але я буду молитися, щоб і це вийшло тобі на добро. А тепер, дорога моя дитино, я вже йду!.. Будь доброю монахинею і будь спокійна.. Благословлю тебе!....

Сестра Марія-Марґарета клякнула й здавалось їй, що мама поклала свої руки на її голову; відчула тиснення голови, але від того зворушення нічого не бачила. "Мама дуже скоро зникла"—каже сестра Марія-Марґарета— я бачила щось, мов би людське тіло, що нагло щезло й остало лише щось, мов би вогняна куля, що зигзакувато піднялось високо й більше я вже нічого не бачила.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ

(За о. Вертом — о. Н. Копяківський ЧНІ.)

Над Йорданом

При смерти Мойсея табором стояли дванацять поколінь ізраїльських на рівнині Сетимській, віддаленій три милі від Йордану. З верхів гір могли Ізраїльтяни оглядати, подібно як це робив Мойсей, урожайну землю медом і молоком пливучу, ту землю їх народові обіцяну від віків, ту землю по якій ходили їх батьки, землю котрої долини, горбки, могили, навіть керниці нагадували їм кождої хвилі на великі імена Авраама, Ісаака, Якова і Йосифа.

Одначе ту землю їх мрій мусіли вони здобути. За Йорданом чекали на них страшні сини Ханаану, про котрих ще Мойсей говорив, що вони перевищали ізраїльтян числом і силою. Поділені були на сім племен, що звалися: хананейці, сидонці, гетейці, гергесинці, євусеї, аморгейці й гевейці. Разом вони в разі потреби лучилися, щоб протиставитись спільному ворогові. Були між ними многі войовники, що готові були піти на смерть, щоб оборонити лише свою землю проти наїздників, що їм грозили вже від 40 літ. Неодин ізраїльтянин пригадував собі тепер страшні оповідання дослідників, що ще за Мойсея ходили до великанів хананейських і страх, що находив на ізраїльських войовників на саму думку, що мають стрічатись з ними.

Одинокою надією був Єгова, оборонець ізраїля, а явний воріг хананейців. Погружені найбільше в ідолопоклонство, були сі народи встидом для людства. Приносили жертви божкові, що зображений був як статуя з бронзу розпаленого до білого; і приносили жертви людські і навіть власні діти. І при таких жертвах в лісах сходилися і відбували ганебні, нечесні забави. Содома й Гомора відживали в тих проклятих містах. Проте Бог найсвятіший рішив у своїй справедливості, щоб той нарід цілком зіпсутий зник з лиця землі в день коли неправости дійдуть до свого найвищого ступня.

Прийшов цей день для ідолопоклонників, бо Бог сказав був до Мойсея:

"Віддам вам цих сім народів Ханаану. Перейдуть через вістрє вашого меча, не будете заключати з ними жадної згоди — примирення, спалите їх святі ліси, по-

перевертаєте їх престоли і знищите їх статуї-божки."

Як Бог ужив води, щоб знищити людей в часі потопу, огня щоб знищити содомян, так поручив Ізраїльтянам, щоб виконали Його прокляття над хананейцями.

Могли проте ізраїльтяни числити на Єгову. Правда, Він забрав їм їх великого провідника в хвилі найбільше критичній, але щоб вести їх до борби лишив їм чоловіка, якого мудрість і хоробрість вони дуже добре знали. То був Йозуа, син Навина, 80 літний тоді, права рука Мойсея. Войовник що звоював Амаликитів, приятель Мойсея, його товариш на Синаї, його оборонець у всіх бунтах народу, чоловік вкінці якого в останніх днях сам Мойсей вибрав на свого наспідника:

"Бог знищить народи, що займають обіцяну землю,— сказав він. А тому що Він постановив, що я не перейду Йордану, то Йозуа буде вести вас. Будь мужний проте. мій сину, ти запровадиш мій нарід до землі його батьків, ти поділиш її між племена."

Бог не задовго сповнив це предсказання Мойсея. По 30 днях як Ізраіль оплакував Мойсея, почув Йозуа голос Господній:

"Умер слуга мій Мойсей. Переходи Йордан з народом і не бійся увійти в землю, що хочу дати моїм синам. Від пустині Ливанської і від Евфрату до великого моря, землю, що її перейдеш своїми ногами, дам тобі, як сказав я був Мойсеєві. Ніхто не зможе тобі опертися, бо я буду з тобою всюди і завсіди. Ділай проте відважно і сміло і сю землю, що стільки разів я обіцяв під присягою, поділиш між нарід. Будь відважний і сталий у захованні закона, щоб не зійти ані на право ані на ліво. Нехай книга закона буде правилом твого поступування й розважай над нею в день і в ночи. Заховуючи її поручення будеш іти розважно певною й доброю дорогою. Будь відважний, мужний і витревалий. Не бійся, не жахайся: Господь Бог твій буде помагати тобі у твоїх підприняттях."

Наділений так Богом найвищою владою, Йозуа видав розпорядження начальникам племен:

"Перейдіть через табор і прикажіть народові, щоб засмотрився в поживу. В трох днях перейдемо Йордан, щоб взяти в посідання обіцяну землю."

Племена Рувима і Гада, як також пів племени Манасії, що вже осіли на областях поконаних народів з тої сто-

рони ріки, дістали приказ полишити жінки, діти, й череди та піти разом з племенами всіми і воювати, аж здобудуть землю.

Однозгідні оклики були відповідю на цей перший акт влади нового начальника:

"Зробимо, що хочеш, кричали войовники, та підемо, куди нас будеш провадити. Тебе будемо слухати, як слухали ми Мойсея. Смерть тому, що не буде слухати тебе! Проте відважно і сміло!"

о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.

ПРО ЦЕРКОВНІ ВІДПРАВИ

Вечірня

Вечірня се вечірне богослуження, в котрім дякуємо Богові за прожитий день (в першім псальмі) та просимо о ласку на вечір ("Сподоби Господи"). Вона пригадує нам той час, коли ще не було Спасителя, згадує і прихід Його ("Світе тихий") тай збуджує в нас покаянне чувство бо кінець дня нагадує і кінець нашого життя. Перед великими святами правиться Всеночне (Литію) і при кінці її священик посвячує на всеночнику, що лежить на тетраподі хліб, пшеницю, вино і єлей, щоб Господь множив ті річи в цілім світі.

Утрення

Утрення, се рання відправа в дяку Господу за проведену ніч і на упрошення Його ласки на надходячий день. Складається вона з псальмів і прегарних, захоплюючих пісень, як, приміром, пісня Матери Божої "Величає душа моя Господа" або інша "Слава в вишних Богу." Взагалі надзвичайна краса нашого обряду проявляється передусім в наших церковних піснях. Вони повні глибокого змісту, величавих образів та пречудних мельодій, які зворушають до глибини і нашу душу до Бога підносять.

св. Служба Божа

Св. Літургія або Служба Божа є осередком всього богослуження бо в ній приноситься безкровна Жертва Найсв. Тіла і Крови Господа нашого Ісуса Христа і звершується Пр. Евхаристія. Сю Жертву установив Христос на Тайні Вечері коли сказав: "Беріть і їжте, се є Моє Тіло." До сих слів додав для Апостолів і їхніх наслідників приказ: "Се робіть на мою памятку." Послушні сьому Апостоли збиралися з вірними в домах, молилися, співали Богові пісні, читали св. Письмо і поясняли, виголошували над хлібом і вином Христові слова освячення, споживали сю Пр. Евхаристію, подавали її вірним і так приносили безкровну Жертву Богові. Нинішний порядок Літургії уложили св. Отці тоді, коли християни дістали вже свободу і мали свої церкви.

Поділ св. Літургії

Літургія є повна величавих обрядів, що зображують нам вічні правди Христової науки і пригадують нам важніші події з життя Спасителя. З огляду на символіку сих правд і подій ділимо її на три части: 1) **Проскомидія** (приношення) представляє народження Ісуса у Вифлеємі — тому правиться її на боці від престола, щоб представити укрите життя дитячих літ Ісуса. 2). **Літургія Оглашених**, що представляє прилюдне життя Ісуса і ся часть кінчиться тоді, коли священик взиває нехрещених вийти з "храму вірних" — 3) **Літургія Вірних** в котрій совершапричащаються вірні. Тут є зображені страсть, воскресення і вознесення Ісуса Христа.

Є Три Літургії

Є три літургії: 1) в. Василія Великого, котру ще правиться десять разів в році (в великопосні неділі і в страснім тижні) 2) св. Івана Золотоустого, се є скорочення першої і її відправляється до нині. 3) Літургія преждеосвящених Дарів. Се є Вечірня зі св. Причастям, наперед освяченим а повстала вона ізза бажання вірних причащатися щоденно, навіть у великім пості, коли не було Служби Божої кромі неділь і суботи. Тепер відправляється її ще в середи і пятниці великого посту.

Що є конечне до важности Служби Божої?

З Божої установи священик мусить бути посвячений дійсним епископом і має мати намір совершити св. Літургію. До сего мусить ужити пшеничного хліба та грозного природного вина і над тим вимовити слова Христові: "Сіє єсть Тіло Моє." Для піднесення достоїнства Церква додала ще від себе отсі услівя: Священик має бути одітий у приналежні до сього ризи а на престолі мусить бути антимінс, хрест-розпяття, горіючі свічки і служебник. Відправляти її можна тільки від досвіта до полудня і то в церкві а в приватнім домі чи під отвертим небом тільки за позволенням епископа.

Як поводитися підчас св. Літургії?

Обовязком вірних є бути на ній вже від початку і поводитися набожно покірно і скромно. Можна відмовляти свої молитви однак при важніщих частях Літургії треба зі священиком брати участь у тім, що діється на престолі. Давніще тільки старці недужі могли сидіти підчас св. Літургії. Тепер увійшов звичай сидіти, однак таки треба **встати** на отсих її частинах: 1) на початку. 2) на "Єдинородний Сине". 3) на "Малім Вході" і на "Трисвятоє." 4) на "Євангеліє." 5) на "Великім Вході." 6) на "Каноні." 7) на "Отченаш." 8) на "Заамвонній молитві" 9) на всіх кадженях. **Клячати** повиннося підчас освячення і св. Причастя, коли на це дають знак дзвінком. За кождий раз, що священик благословить людий, вони хрестяться.

Освячення й Благословення

Церква установила молитви й обряди, якими упрошує для вірних умноження освячаючої ласки, дійствуючу ласку, прощення малих гріхів та усунення впливу злого духа. Отже **освячення** се є молитва з обрядами, якими Церква посвячує особи, місця або річи на службу Богові — зноваж **Благословення** се є молитви з обрядами, якими Церква посвячує вірних, місця або річи для побожного життя чи хосенного уживання. Освячення звершує сам епископ (тільки деякі з них може поручити священикови) а благословення дає і священик.

Молитви за Померших

Для хорих дітей св. Церкви установив Христос св. Тайну Єлеопомазання а для умираючих Церква уложила молитву на "ісход душі" в котрій молить Бога, щоб умираючому дав християнський кінець життя. Для померших своїх дітий Церква має жалібну похоронну відправу а і по похороні молиться за померших зворушливою молитвою т. зв. "парастасом." При помершім вже в хаті читають псалтир а дзвони звіщають скін і запрошують до молитви за душу покійного. Священик з вірними, котрі несуть хрест і хоругви, відпроваджує покійника до церкви на відправу і на останне прощання а потім на цвинтар. Є ще в році осібні дні молитви за всіх померших уста новлені Церквою: субота мясопустна, субота зелена і субота Дмитрова.

Смерть гордого Ірода

В році 42 поїхав Ірод Агриппа з Єрусалиму до Цезарії, де мали відбутися величаві ігрища в честь цісаря Клявдія. Зі всіх сторін провінції зїхалося велике множество людей, не лиш з простого люду, але богато урядників і шляхти.

Другого дня ігрищ прийшов Ірод до амфітеатру і сів на троні, що був приготований для нього. Одітий в золотом тканю одіж, що під світлом сонця ясніла пориваючим блеском. Коли нарід видів його в такім яснім одінню і почув його голос, почав викрикувати сильним голосом, що доходив до його ушей: "Ми чуємо голос бога, а не голос чоловіка. Най жиє бог Ірод!" І зближалися до трону і покланялися перед Іродом та віддавали йому почесть, неначе він справді бувби богом: одні просили о ласку, а інші о милосердя. Ірод не добачував в тім їх поступованню низького підхлібства і лизунства, але захоплювався їх словами та приймав ту почесть, яку йому оказували, як належну йому.

Але кара Божа постигла його скоро, нагло. Бо тоді, як він прийшов ті почести, що йому оказував нарід, почав відчувати страшні внутрішні болі. Йому здавалося, що хроби точуть його черево. Ті болі ставали так прикрі, що він почав переразливо кричати, а крик його переняв страхом всіх. Товпа замовкла. Настала тишина в амфітеатрі, а той гордий Ірод почав кричати в своїх передсмертних муках: "Дивіться! Дивіться! Ваш бог умирає!"

Прибічна його служба зараз забрала його з амфітеатру і занесла до найблищої кімнати. Недавні радісні оклики товпи перемінилися в зойкання, а величаві ігрища скінчилися. — Страшні болі збільшалися з кождою хвилиною. Всяка лікарська штука, щоб влекшити йому болі, не придалася на нічо. По пятьох днях незносимих мук, яких подібних в людській історії ніколи не читалося, нещасний Ірод згинув. Тіло його зігнило, а хроби його жерли заки він згинув. А сморід був так прикрий, що не можливо було ввійти до кімнати, де він лежав.

Такий був кінець того гордого чоловіка, що посмів глумитися з Христа в Його Страстях, і що в серцю своїм уважав себе рівним Богові.

— o —

— Що то за крики там на дворі?
— О, то лиш один чоловік говорить до себе.
— Алеж чому він кричить?
— Бо він глухий.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Суддя: — Ви оскаржені, що розбили фляшку на голові того пана.

Оскаржений:— Вибачте, пане суддс, але це сталося припадково.

Суддя: — Як припадково?

Оскаржений: — Я не хотів при тім збити фляшки.

Стрінув Іван свого товариша, а побачивши у нього підвязане лице, зараз питає: — Чи то правда, що твоя жінка вже вернула з міста до дому?

Павлусь: — Мамо, чому тато немають волося на голові?

Мама: — Бо вони тяжко на нас працюють і клопочуться нами.

Павлусь: — Мамо, а ви чому маєте так густе волося на голові?

Петруньо: — Тату, купіть мені бубен!

Тато: — Алеж сину, як ти будеш мати бубен, ти будеш мені дуже перешкаджати!

Петруньо: — Ні тату, я не буду вам перешкаджати, я буду бубнити лиш тоді, коли ви будете спати.

——=o=——

"Алеж мамцю, — закликала будуча молода — я не знаю, що думати про Юрка. Він так про все сумнівається. Він навіть сказав мені, що не вірить, щоб се було можливе, щоб було пекло."

"О, — відповіла мама — будь терпеливою. Зачекай аж він оженився, а коли буде з нами жити, ми обі його переконаємо, що є пекло."

—— o ——

Учитель:— Діти, чому ви сміетеся? Думаю, що це не з мене.

Учні:— Ні, пане професор.

Учитель: Ну, то щож іншого є тут в клясі такого, з чого ви могли би сміятися?

Фармер: Чи ти була коли при трешованню (молоченню)?

Нова служниця: О так, там, де я в послідне служила, було семеро малих дітей.

— КАТАЛЬОГ КНИЖОК —

Молитвеники

"Христіянської Родини" — в полотняній оправі $1.50
"Гостинець" — найновіше видання. Увесь, навіть Служба Божа, українськими черенками. Гарна полотняна оправа $1.00
Той сам, у білій целюльозовій оправі $3.00
"Голос Душі" — Гарний молитвеник для членів Апостольства Молитви, в полотняній оправі $1.00
"Вірую" — Молитвеник середньої величини, в полотняній оправі ..... 75ц.
"Да Святиться Імя Твоє"— Дуже популярний молитвеник, в полотняній оправі ..... 40ц.
Той самий у скіряній оправі $1.00
Із Глубини Возвах — Дуже гарний маленький молитвенник, увесь писаний віршами. В скірці $1.00
Святе Письмо — Нового Завіту $1.50
Наслідування Ісуса Христа — По святім Письмі найкраща книжочка до читання. В полотняній оправі ..... 50ц.
Церковні Пісні під нотами $1.00
Любім Ісуса, книжечка з набоженством і Молебнем до Серця Христового ..... 40ц.
"Духовна Вязанка," молебень на Май і Червень 10ц.

Акафіст до Матери Божої Неуст. Помочі в мовах старосл. і українській	.10	Канада Мій Рідний Край	.10
Баптисти	.10	Молебень до Серця Хр.	.05
Від Школи до Касарні	.05	Молитва, як могуче средство до Спасення	.25
Всью переминає	.05	Мартин Лютер	.15
Вічні Правди	.50	"Не бороніть дітям"	.05
В Церквах Благословіть Господа	.05	Набоженство до св. Йосифа	.10
Гостинець для укр. поселенців в Канаді	.05	Незабудька для молодих дівчат	.10
Діточа Присяга	.05	Найкраща потіха в годині смерти	.10
Духовний лік для хорих	.05	О Покаянню	.10
Життя св. Йосафата	.40	О Любві	.10
Катехизм Преч. Діви	.20	О Вірі	.10
Короткі розваги на станом своєї душі	.05	О Вихованню Дітей	.10
Коляди Церковні	.15	О св. Причастю	.05
Катехизм (народний)	.10	Осторожно з огнем	.05
Канадійські Оповідання	.10	Потіха для терплячих	.05
Кров за Віру	.05	Про внутрішний спокій	.05
Картки до Сповіди (100)	.25	Поєднання	.05
		Поза Церквою нема Спасення	.05

Памятка для робітників .... .10
Поучення і Поради ..... .25
Про чернече життя ..... .25
Про Церковні Обряди .... .10
Розважання про Пресв. Богород. ..... .25
Розумний молодець ..... .05
Радуйся Живоносний Хресте .05
Сектанти ..... .10
Соціялістичні Кличі ..... .10
Стережімось облудних пророків ..... .05
Сердешня Мати ..... .10
Служба Божа наше життя .. .05
Устрій Хр. Церкви ..... .05
Фільотея ..... .50
Християнський Пашпорт .... .05
Хрестна Дорога ..... .10
Церков Українців в Канаді .. 50
Чи Біблія Спасає? ..... .10
Членські Парохіяльні книжочки ..... .10
Червона Смерть ..... .10
Юнак Переможець ..... .50
Який є Бог? ..... .10
Яка повинна бути сповідь? . .20
Як молитися на вервиці .... .05
Butler's Catechism I. for first Communicants ..... .05
Butler's Catechism .....II. .. .10
Butler's Catechism ..... III. .. .15

КАНАДІЙСЬКА МУЗА

Написав о. П. Божик

Збір канадійських поезій
що надаються на Концерти
Ціна 25ц.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

С. Корнелія С.П.Д.М. складає щиру подяку Анні Де Гибней і Пречистій Діві Непорочно Зачатій за вислухання молитви.

* * *

С. Агафія С.П.Д.М. складає подяку Матері Божій, св. Герардові і душам в чистилищі за виздоровлення одної особи, а С. Сл. помершим в Канаді за одну велику ласку.

* * *

Сердечну подяку складає Матінці Божій за вислухані молитви о дощ, що так дуже був потрібний в маю на засіви.

Парохіянин з Айтуни

* * *

Серденчу подяку Найсвятішому Серцю Христовому, Матінці Божій Неустанної Помочи і св. Альфонсові за переведення успішно одної важної справи, складає Н. М. К., Йорктон.

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ

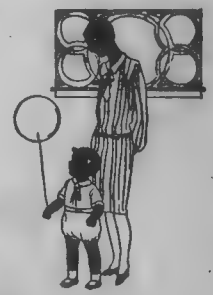

Позвольте Нам Зняти її

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 180. YORKTON, SASK

Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
X-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED
Yorkton, Sask.
20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.
Найлутші Ціни — Точна Вага — Точне Тестування
Не опізняємось з ґрейдованням
Ми самі оплачуємо Експрес
Пришліть Нам Вашу Слідуючу Висилку Сметани
CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.
"Кресент" Айскрім — "Кресент" масло

YORKTON

ВИСТАВА ІНДУСТРІЇ Й РІЛЬНИЦТВА

- FREE FAIR -

ВИСТАВА ХУДОБИ Й МАШИН

Кемпи Фармерських Хлопців — Фармерських Дівчат
На "Пікнік" Площі — Горяча й Зимна Вода

---

12 - 13 - 14 ЛИПНЯ

- СПЕЦІЯЛЬНЕ -

АТРАКЦІЇ ҐРЕНСТЕНДУ

СЛОНІ — ЦИРКОВІ ВПРАВИ — МАЛПИ
Араби — Вправи на Високих Дротах — "Тамблерс"

БЛАЗНИ — ПЕРЕГОНИ

CONKLIN'S MIDWAY

Нові Поїздки — Нові Вистави

20 поїздів — 400 людей

БІЛЬШІ Й КРАЩІ ЗАБАВИ!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 9 — Вересень, 1937

За позволенням духовних властей

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

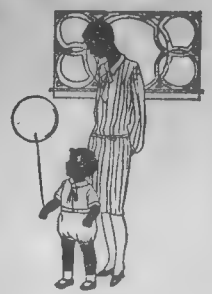

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 159. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED
Yorkton, Sask.
20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.
Найлутші Ціни — Точна Вага — Точне Тестування
Не опізняємось з ґрейдованням
Ми самі оплачуємо Експрес
Пришліть Нам Вашу Слідуючу Висилку Сметани
CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.
"Кресент" Айскрім — "Кресент" масло

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers.

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах що відносяться до редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Великий Збірник — Почитання св. Арх. Михаїла — Гора-Провідник — Хрест це дорога до Бога — Радуйся Царице Мати Милосердя — Два дні на Волині — Біблійні Оповідання — Місія на Врокстон — З Церкви і Світа — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ, 1937

1 С М. Андрея Стратилата
2 Ч Прор. Самуїла
3 П Ап. Тадея
4 С М. Агатоніка і прочих
5 **Н 11 по Сош. отд. Усп.**
6 П СвщМ. Евтиха
7 В Відн. мощ. Ап. Вартоломея
8 С ММ. Адріяна і Наталії
9 Ч Преп. Пімена
10 П Преп. Мойсея Мурина
11 **С Усік. ч. Глави (на нед.)**
12 **Н 12 по Сош. Усікнов. ч. Гл.**
13 П †Положення Пояса
14 В **Вересень.** †Преп. Симеона
15 С М. Маманта
16 Ч СвщМ. Антима
17 П СвщМ. Вавили
18 С Прор. Захарії
19 **Н 13 по С.,** Чудо Арх. Мих.
20 П Преди. Різд. П.Б. і М. Соз.
21 **В Різдво Пресв. Богородиці**
22 С Правед. Йоакима і Анни
23 Ч ММц. Міподори і пр.
24 П Преп. Теодори
25 С Суб. перед Возд.
26 **Н 14 по Сош.** і перед Возд.
27 **П Возд. Чесного Хреста**
28 В ВМ. Никити
29 С ВМц. Евфимії
30 Ч ММц. Софії і дітий її

УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ, 1937

5.—**Нед. 11 по Сошествію і Відання Успення:**— Глас 2, ев. утр. 11. На літ.: Антифони недільні. Тропар воскр. і Успення, Слава: Кондак воскр., І нині: Успення. Прокімен, Причастен і Аллилуя воскр. і Успення. Апп. з. 141 і 240, ев. Маг. з. 77 і Лук. з. 54.

11.—**Усікновення Чес. Глави Йоана Хрестителя:**— Празник цей переноситься зі всеночним на завтра, але піст заховується нині.

12.—**Нед. 12 по Сошествію і Усікновення Ч. Глави Йоана Хрестителя:**—Всеночне, глас 3, ев. утр. 1. Всьо по уставу Пророка Ілії в нед. 8 серпня, лиш: На літ. Апп. з. 158 і 33, ев. Матея зач. 79 і Марка з. 24.

19.—**Нед. 13 по Сошествію:**— Гл. 4, ев. утр. 2. На літ. Ап. з. 166, ев. Матея зачало 87.

21.—**Різдво Пресвятої Богородиці:**— Всеночне. Всьо Празника лиш на літ. Ап. з. 240, ев. Луки зачало 54.

26.—**Нед. 14 по Сошествію, Предпр. Воздв., Обновлення Храма і Неділя перед Воздвиженням:**— Гл. 5, ев. утр. 3. На літ. Троп. воскр. Обновлення і Предпразденства. і Кондак воскр., Слава: Кондак Обновл., І нині: Предпразд., Прокімен і Аллил. нед. перед Воздв. і Обновлення. Апп. нед. перед Воздв. зач. 215, (рядової неділлі 170 під зачало) і Обновл. зач. 307, Ев. нед. перед Воздв. Йоана зач. 9, (рядової нед., Матея зач. 89 під зач.) і Обновл. Матея зач. 67. (Служба Обновл. знаходиться в Служебниках в общині). Причастен "Хвалите" і Обновлення.

27.—**Воздвиження Чесного Хреста:**— Всеночне. На літ. Ап. з. 125, евангеліє Йоана зачало 60.

Піст у дню коли випадає Усікновення, цебто 11-го вересня і на Воздвиження Чесного Хреста, 27-го вересня.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9. Число 9 | Лист за Вересень | 1937

ВЕЛИКИЙ ЗБІРНИК

Хто зближається до Йорктону, бачить понад містом великий збірник, що здалека ясніє. Це є тенка-резервуар води. З цего збірника розходиться вода по цілім місті. Колиб одного дня цей збірник перестав давати воду, в місті наставби переполох: всі кликалиби: "Нема води!" "Дайте нам води, бо згинемо!"

* * *

В Йорктоні є ще інший збірник. Коли відеш до міс-

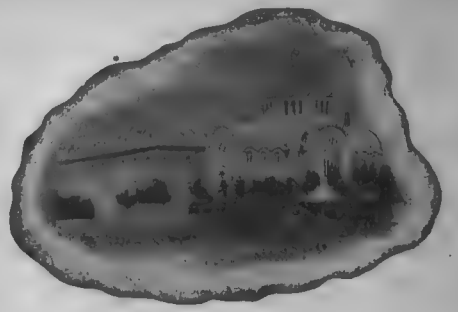

та, зобачиш у північно-західній стороні велику копулу, що блестить в сонячних лучах осліпляючою ясністю. Ця баня, це храм Богородиці, монастирська церква. В місяці червні ц.р. докінчено віднову цего Божого дому лептами щирих добродіїв, вірних Українців-Католиків.

О, як гарно представляється ця церква! На сильній основі взноситься сріблиста баня, навершена позолоченим хрестом. Рамена цего хреста наче кличуть: "Прийдіть до мене всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас" (Мат. 11, 28); своїм верхом цей хрест вказує прямо в небо, місце нашої вітчини.

У цім храмі чудотворна ікона Матери Божої Неустанної Помочі. Марія готова спішити з поміччу кождому, що до Неї прибігає. Ласки у Неї нікому не забрак-

не, бо Вона Мати благодати.

У цім храмі є само джерело Божої ласки, Ісус Христос утаєний в Пресвятій Евхаристії. Він тут безнастанно жертвується небесному Отцю, благає за грішників о ласку навернення: "Отче, відпусти їм, бо не знають, що роблять" (Лук. 23, 28); Він молиться за слабих, немічних, щоби були сильні, за хорих на душі, щоби були здорові; Він сам найліпший Лікар.

З Його Пресвятого Серця плине жива вода Божої ласки.... а Марія, небесний водопровід розсилає ці ласки широко, далеко....

Дійсно дя сріблиста баня зі золотим хрестом у верху містить в собі великий збірник вод Божих ласк.... збірник безконечно цінніший чим якінебудь другі земські збірники.

* * *

Твоя душа спрагнена, йди до Ісуса, Котрий в цім храмі мешкає в кивоті, а знайдеш воду, що відсвіжить твою спалену душу.

* * *

В Йорктоні є много церквів не католицьких, та ніодна з них не є збірником ласк, бо там нема Ісуса.

* * *

Є ще один далеко більший збірник.... Вся внутрішна краса, сила й богацтво всіх католицьких святинь в цілковитій зависимости від цего великого збірника: Без цего збірника не булоби католицьких храмів, не булоби Ісуса на земпі. Цим великим, невичерпаним збірником, це Католицька Церква.

Цю Церкву збудував сам Христос: "Ти єси Петро і на цім камени я збудую мою Церкву (Мат. 16, 18). Ця Церков обіймає цілу земську кулю, цілу вселенну. Єї краса так велика, що своїм сяєвом чудує цілий світ: Вона Обручниця Христова.

Вона заєдно красна, заєдно молода, не старіється, хоч має вже девятьнацять соток літ, бо Вона таїнственним Тілом Ісуса Христа, Христос в ній жиє, а "Ісус Христос вчера і нині той сам во віки" (Євр. 13, 8).

Вона сильна, дуже сильна. Вже девятьнацять сот літ сатана, світ змагається Її знищити. Дарма. Всі напасти світа, всі затії пекла розбиваються у Її стіп, як филі у стіп могутньої, гранітної скелі. По всіх борбах Вона виходить ще сильніша, ще краща. Її ніхто не знищить, бо сам Христос сказав: "Пекольні ворота не переможуть Її" (Мат. 16.18).

Вона богата, пребогата, бо в ній Христос Господь зложив усі скарби Своєї науки, всі води своїх ласк, в ній продовжує Він своє життя. Христос лишив у своїй Церкві на землі свого намісника, видиму голову в св. Петрі і йо-

го наслідниках, коли сказав до св. Петра: "Паси ягнята мої, паси вівці мої" (Йоан 21, 15. 16); однак Він все остає невидимим головою, а св. Церква Його таїнственним Тілом. "Христос головою Церкви" (Єф. 5, 23).

* * *

Кождий, хто є членом Католицької Церкви, хто черпає з цего збірника воду Божої ласки, то ця вода—Божа ласка "буде в нім джерелом води, що тече в життя вічне" (Йоан 4. 14)—

Щасливий чоловік, блаженна душа, що є дитиною Католицької Церкви!

Щасливий народ, котрого виховує ця Божа Вчителька, Католицька Церква! Такий народ марно не загине! Бо хто з Католицькою Церквою, той з Христом, а "хто яко Бог"!

Такий нарід подібний до "дерева засадженого при водоточних потоках, що приносить свої овочі у свою пору, і котрого лист не вяне, і що він творить, все йому вдається" (псал. 1, 3. 4.) Такий народ жиє, розвивається, в нім пливе вода життя зі збірника Божого Життя Католицької Церкви.

* * *

Поза Католицькою Церквою є на землі много інших церквів і релігійних організацій. Вони на очах повстають, падають, розпадаються. В них нема життя, бо нема Христа, хочби на зверх Христом хвалилися. Це не є збірники живої води, бо там нема джерела життя Христа.

Вони всі щезнуть, "як порох, що вітер розносить" (псал. 1, 4).

Нещасні ті, що до тих церквів звертаються шукаючи там щастя для своїх душ. Його там не найдуть.

Дух Святий жалується на таких: "Два зла вчинив мій нарід: мене джерело живої води покинули, а повирубували собі діраві колодязі (ями), що не можуть держати води" (Єрем. 2, 13).

Лиш Католицька Церква може заспокоїти бажання людської душі.

Цего доказом так численні навернення великих душ з ріжних церквів до Католицької Церкви.

Взнесліі, ясні уми бажають світла, а не темноти.

Благородні серця прагнуть чистого джерела, а не калюжі.

Здорові душі бажають життя, а не смерти.

Лиш Католицька Церква може про себе сказати: "Я є дорога, правда й життя" (Іван 14, 6). "Я світло світа, хто йде за мною, не ходить в тьмі, а матиме світло життя" (Іван 8, 12).

Католицька Церква це продовження післаництва Христа на землі.

В Католицькій Церкві живе Христос. Він сказав: "Це Я з вами по всі дні до кінця віків" (Мат. 28, 20).

* * *

Тому св. Йоан Золотоустий кличе: "Не віддаляйся від Церкви, бо нема нічого сильнішого від Церкви. Церква твоя надія, Церква твоє спасення, Церква твоє прибіжище."

о. С. Бахталовський ЧНІ

ПОЧИТАННЯ СВ. АРХАНГЕЛА МИХАЇЛА

(Наміреннія Апостольства Молитви на місяць вересень).

Наша ціль прославляти Бога, спасти свою душу; від сповнення цего залежить наше щастя. Та осягнення цеї цілі стрічає великі трудности. Тому праведний Йов каже, що людське життя це борба. Ми мусимо безнастанно змагатися з ворогами нашого спасення, з дияволом і його спільниками: лукавим світом, нашими пристрастями.

У цій борбі великим помічником є св. Архангел Михаїл. Набожність до нього є могучою поміччу в осягненню нашого вічного щастя.

Розважмо важніщі цего причини:

1. Св. Архангел Михаїл це оборонець Божої слави й Божих прав.

Бог сотворив множество Ангелів, чистих духів, їх покликав до небесної слави. Вони однак мусіли видержати пробу. На жаль Люцифер, один з найвищих Ангелів, заслїплений блеском своєї краси, розгордів духом, збунтувався проти Бога, забажав поставити свій престол понад звізди. За ним пішла часть Ангелів. Однак св. Михаїл з окликом "Хто яко Бог" станув в обороні Божих прав. За ним пішли добрі Ангели. На небі настала велика борба

(Апок. 12, 7). Св. Михаїл і добрі Ангели побідили сатану і його приклонників. Люцифер упав з висоти своєї слави в пекольну пропасть, місце вічної муки й сорому.

І тепер є вороги Божих прав, противники Бога. Хочем їх побідити, ідім до борби під проводом св. Михаїла.

* * *

2. Св. Арх. Михаїл Покровитель св. Церкви

Діявол переслідує св. Церкву, Обручницю Христову. Це предсказав св. Дух в Книзі Обявлення (Апок. 12, 7-9).

Тому то многі св. Отці від перших часів Христіянства зверталися до св. Михаїла о поміч, коли св. Церкві грозила яка небезпека.

За часів папи св. Григорія В. шаліла в Римі страшна пошесть. Коли вірні зверталися з просьбою о рятунок, св. Михаїл зявився над містом вкладаючи меч у похву, і зараза устала.

Коли дикі племена, що переходили Европу, загрожували знищенням Христіянства, св. Михаїл все ставав в обороні св. Церкви. Його поміч кріпила св. Церкву в борбі з ріжними єресями.

Св. Григорій каже, що кілько разів слідне ділання якоїсь дивної сили, то пізнати, що це ділає св. Михаїл.

Тому то папа Лев XIII. поручив відмовляти по Службі Божій особлившу молитву до св. Михаїла, щоби цей св. Архангел боронив св. Церкву.

* * *

3. Св. Арх. Михаїл Покровитель кождої Христіянської душі передусім в годині смерти.

Тим самим, що св. Михаїл особлившим Покровителем св. Церкви, він опікується і кождим членом тої Церкви, значить всіми вірними. Він вождь Ангелів, котрих Бог посилає, щоби нас хоронили від злого, заохочували до доброго, провадили до щасливої вічности.

На образах представляють св. Михаїла з мечем у правій руці, з вагою в лівій. Св. Михаїл з Божої волі бере участь в обороні Божих прав, у виконуванню Божої справедливости. Для кождої душі доля рішається в хвили смерти. Щаслива душа, при котрій стоїть св. Михаїл, копи вона розлучається з тілом і стає на Божий суд.

* * *

Тому стараймося мати особливше набоженство до св. Михаїла. Молімся до нього часто, передусім ідучи спати, в хвили покуси і в часі наближаючоїся смерти.

Щоби св. Михаїлови подобатися, наслідуймо його покору, чистоту й ревність о славу Божу.

* * *

Відколи Український нарід приняв Христіянство, він почитав особливим способом св. Михаїла. Цего вождя небесних сил наш нарід вибрав яко свого Покровителя. На стягах української держави виднів образ св. Арх. Михаїла. І це не без причини; від перших часів свого історичного існування український нарід мусів боротися з ворогами не лиш України але й Христіянства. Україна мусіла бути заборолом проти диких поганських племен Печенігів, Половців, відтак Магомеданських народів: Татарів і Турків.

І нині Україну й український нарід хоче знищити поганство двацятого століття: безбожний большевизм.

Почитаймо св. Михаїла, стіймо кріпко під його стягом "Хто яко Бог!", а певно наш нарід побідить. З нами Бог!

Сила св. Причастя

В однім місточку в Африці є лічниця, в котрій є тільки такі хорі, що є заражені найогиднішими хоробами і ніякий доглядач не хоче там бути навіть за дуже високу платню (пейду). Тих хорих доглядають тільки монахині. Раз прийшло до тої лічниці кількох радних міста та зажадали від Настоятельки, щоб їм відчинила всі салі, бо вони мають здати звіт зі стану лічниці до уряду. Настоятелька вволила їх волю і впровадила їх до першої салі. Там були такі хорі, що рак вже сточив їхні обличча. Радні не могли там ані пару хвиль перебути. Доспішно вийшли і ввійшли до другого відділу, де побачили хорих яких сточили ще більш огидні хороби. Вони повиймали хусточки і позатикали собі носи бо не могли стерпіти тої воні від гниючих ран. Так перейшли вони поспішно всі салі не затримуючись нігде ні пару хвиль і бліді зійшли на долину та з переляку не могли слова промовити. Останній ще запитав Настоятельку: Преподобна Сестро! Як довго ви вже в цій лічниці? — 40 літ! відповіла вона. Здумівся він тай поставив їй ще одно питання: А скажіть мені, звідки ви берете стільки сили й мужности, щоб тут витримати? Сестра настоятелька злегка усміхнулася і з повагою відповіла: Зі св. Причастя, котре ми щодня приймаємо. Якби тут в каплиці не було Ісуса, то ані годинки тут не витрималаби. Не даром то каже св. Золотоустий, що св. Причастя дає силу льва.

("Про Церковні Заповіди" ст. 39.)

ГОРА - ПРОВІДНИК

"Старий Вовк", вождь індіянського племени Шієнів, що замешкують Монтану (у Сполучених Державах Америки), так образово представляє вагу і важність стану священика-місіонаря*):

"У Країні Шієнів взноситься одна гора, вища від других верхів, що її окружають. Всі Шієни добре знають цю гору, знали її й наші предки.

Коли ми були ще дітьми, ми вганяли сям і там, де лиш нам захотілося. Та ми ніколи не боялися стратити своєї дороги, як довго ми могли бачити цю гору; вона вказувала нам,куда вертати домів.

Коли ми підросли, ми йшли слідом за буфалом, або кізлом, ми не дбали, куда ми гнали за втікаючим оленем, як довго ми не тратили з очей цеї гори. Ми знали, що ця гора була для нас все певним провідником і ніколи ми не завелися.

Коли ми стали мущинами, ми вели бої з племенами Сію і з Круками, та з білим чоловіком. Ми йшли за ворогом вперед, хоч дорога вела то в гору то в долину. Та наші серця не лякалися стратити своєї дороги; як довго ми могли видіти цю гору, ми чулися безпечними, що знайдемо наші хати знова. І коли ми були дуже далеко, наші серця билися з радости, коли хоч здалека ми зобачили цю гору, бо вона нас запевняла, що наші рідні шатра чим раз блище. Зимою сніг вкриває цілу землю білим плащом; тоді ця гора нічим не ріжниться від других, лиш своєю височиною, а ця висота пригадує нам, що це є якраз ця гора.

Часом збираються на небі хмари; вони закривають верх цеї гори перед нашим зором; із темних хмар падають огнені стріли-блискавиці, що видовбують діри в боках цеї гори; грім потрясає нею від верха до підніжжа... Однак буря переминає, а гора стоїть і дальше непорушно, як стояла....

Цей горою, то "Чорне одіння"*). Його серце сильне, як скала. Він не зміняється. Він говорить нам слова правди. Ми все певні що до своєї дороги, коли у нього

*) Boyhood's Highest Ideal стор. 11.

*) Чорним одінням звуть індіяни священиків.

Учні 1-ої і 2-ої кляси Ювенату ОО. Редемптористів у Йорктоні, в шкільному році 1936-1937

шукаємо проводу. І навіть тоді, коли його голова стане сивою — білою від снігів численних зим, а його лице поморщене від життєвих бур, ми все таки в нім пізнаємо нашого духовного провідника.

Він є цею горою, що веде нас ген аж до Бога."

* * *

Так говорив великий вождь Шієнів, індіянин "Старий Вовк." Своїм здоровим природним розумом він пізнавав вагу і важність священичого стану.

* * *

Нарід, що має відповідне число ревних священиків, іде певною дорогою.... він не згине.

Одною з найважніших причин нашого народного розбиття в Канаді й Америці, це брак священиків.

Щоби улекшити виховання будучих священиків-місіонарів, наші Отці, Чина св. Ізбавителя, ведуть місіонарську школу в Йорктоні.

З першим вересня зачинається знова шкільний рік в цій місіонарській школі.

На другій сторінці окладинки цего місячника подано блищі інформації.

Родичі, молодці! Прочитайте собі їх уважно й роздумайте!

Христос бажає, щоби не один молодець посвятився для Бога, Церкви й народу!

Хто піде за покликом Христа? Хто має великодушне серце?

Нехай зголоситься на адресу:

Ukrainian Catholic Mission, Yorkton, Sask.

О, нехай Божа Мати виєднає многим ідейним молодцям ласки покликання на священика-місіонаря по Серцю Христовому!

Нехай добрий Ісус дасть їм мужности піти за цим покликом і витревати в покликанню.

Молімся о такі покликання. Нема для Христового Серця милішої молитви, як молитися за священиків і о покликання до стану священика-місіонаря.

"ХРЕСТ ЦЕ ДОРОГА, ЩО ВЕДЕ ДО НЕБА, ДО САМОГО БОГА"

* * *

Любити ближнього, помиритись з ворогом — то обовязок і повинність католицька

"Отче, відпусти їм, бо не знають, що роблять" (Єв. Лук. 23, 34).

Коли вмирає батько, або мати, тоді хоче сказати своїм дітям в кількох словах усе, на чім найбільше йому залежить. Хоче в кількох словах змістити, замкнути, цілий свій тестамент для тих, що зістають. Вмираючи, збирає решткі своїх сил, щоби хотя вишептати пару словами свою послідну волю. Сину, доню, дітоньки мої! памятайте....! І дійсно, тих послідних слів батька, мами і найбільший грішник забути не може.

Близько дві тисячі літ тому вмирав на хресті **Спаситель світа і "Отець будучого віку,"** Отець душ людських Найсвятішою Його Кровю відкуплених. Терплячи невисказані муки, від часу до часу з хреста послідні висказував слова, в котрих, подібно як вмираючий батько своїм дітям, напевно в скороченні сказав те, що було найважніше, замкнув, що було найдороще Його Пресвятому Серцю. Слухала того тестаменту, того заповіту, Божого Сина Пресвята Мати, слухав св. Іван ап., слухала Магдалина й другі побожні невісти, слухали усі котрі слухати хотіли.... Слухає і ловить ухом пращальні слова Спасителя, пливучі з хреста, від того часу ціла людськість. Слухаймо отже і ми. Підім, братя і сестри, під Хрест Спасителя! Батько наш на ньому вмирає,— слухаймо, що хоче перед смертю нам сказати! Але слухаймо уважно, щобисьмо ані одного слова з Його божественної науки не пропустили....

"Отче, відпусти їм, бо не знають, що роблять!" Чи добре чуємо? Так — не інакше: **Отче, відпусти їм!....**

Інакше й не могло бути: вмираючий Спаситель потвердив ще на хресті те, чого ціле життя навчав; пригадав лишень те, що безнастанно голосив: **любов до ближнього, прощання ворогам.** У тім то тестаменті своїм, послідним упімненням передав нам тайну, цілу тайну, (секрет) христіянського життя.

"По сім пізнають всі, що ви мої ученики, коли любов матимете між собою" (Ів. 13, 35).

"Любіть ваших ворогів і моліться за тих, що переслідують вас" (Мат. 5. 44.).

"Коли отже приносиш твій дар до вівтаря і там пригадуєш собі, що твій брат має щонебудь проти тебе, лиши там твій дар перед вівтарем і йди примиритися перш зі своїм братом і тоді прийди і принеси твій дар" (Мат. 5. 23)

"Нову заповідь даю вам, щоби ви любили один одного...." (Ів. 13. 34).

Христос не лиш заповіди, але й примір дає нам. Примір непонятий з хреста: для своїх катів, фальшивих ворогів замість погрози і проклятть, смертельним болем стиснений, має для них лише слова прощення і молитви о помилування....

"Навчіться від мене...." (Мат. 11. 29.). Отже учімся: тож то заповіт Христа, передсмертна наука—любіться ....прощайте собі навзаїм!

Коли люде взялиби собі до серця науку Сина Божого, коби хотіли впровадити її в життя — цілком інакше, добре булоби жити на світі. Ах, як булоби добре, а лиш того бракує, щоби люде могли навчитися від Христа хотя одного слова і зверталися з ним до свого гнівника: **"прощаю."** Не булоби гніву, сварні, проклонів, ненависти, за-

вести, не булоби нещастя, бувби дійсний божий мир.

Кілько то нині є таких людей, що цілими тижнями, місяцями, ба навіть літами носять в серці гнів та й не говорять до "ворогів." Що гірше, такі люде важаться йти до сповіди, не помирившися перше з гнівниками. А священикові, що в св. сповіди старається пояснити, помочи нещасливій людині, часто такі людці відповідають: "нехай буде що хоч а я перепрошувати не буду нікого, вона (він) не варта того. Вже єм стара, і сповідаюся що року, але ще ніколи не сповідалемся у такого священика, щоби мене змушував перепрошувати когось. Більше до вас, отче, до сповіди не піду." Ось і маєте християнина, християнку.

Не легко є відізватися до ворога; тяжко є простягнути руку на знак помирення; тяжко забути заподіяні кривди-зневаги; рани завдані людьми не скоро гояться. Але також не на дармо єсьмо християнами; власне о це якраз йде: що маємо **по християньски жити,** маємо наслідувати Христа. Мусимо остаточно вже раз сказати собі **християнами єсьмо,** учениками Христовими єсьмо не на параду, для імени, але достоїнство наше вимагає від нас життя подібного Христовому життю. "Я дав вам примір, щобисьте.... і ви так само чинили" (Ів. 13, 15.)

Пригадайте собі приповість Ісуса Христа про несправедливого слугу. Дарував йому пан його великий довг, коли його о те просив, благав: а слуга той, узискавши ласку у пана, не хотів ні дарувати, ні підождати, товаришови свому—довжникови. "Так і Отець мій небесний учинить вам, коли не простите кождий братови свому від ваших сердець" (Мат. 18. 35.) Сохрани мене, Христе Боже, від справедливого гніву Отця Твого! "Коли на беззаконня глядіти будеш, Господи, Господи, хто-ж устоїться?" (Псалом 129, 3).

о. Іван Тилявський

Св. Альфонс

РАДУИСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ!

Марія боронить від покус діявола тих, що призивають Її.

В Старому Завіті написано, що Господь провадив свій нарід при виході з Єгипту аж до обіцяної землі "в день убо столпом облачним показати ім путь, нощію же столпом огненним світити їм. І не оскуді уступав столи облачний в дні й столп огнениний нощію." Сей чудесний подвійний стовп облачний і вогненний—каже Ришард—був символом Марії та того подвійного обовязку який Вона постійно виповняє для нашого добра: облачний бо хоронить нас від гніву божої справедливости а вогненний, бо обороняє нас від злих духів. І справді—каже св. Бонавентура,— як віск топиться коло вогню так і діяволи тратять силу проти душ, котрі частенько пригадують собі святе імя Марії, взивають його набожно, а передусім стараються Її наслідувати.

О, як діяволи дрожать—каже св. Вернард—коли тільки чують, що хтось вимовляє імя Марії. Як то люди дуже бояться, які перелякані, коли коло них близько вдарить грім: а каже св. Тома, що так і діяволи є перераженні, як вчують коло себе близько імя Марії. Які то гарні побіди віднесли слуги Марії над своїми ворогами тільки тому, що взивали Її імя. Так поконали їх св. Антоній, блажений Генрик і много інших дівичих душ.

Місійні відомости з Японії доносять нам, що купа діяволів приступили до одного християнина в виді диких звірів і скажено грозили йому, але сей сказав їм: Я не маю оружжа, щоб міг вас відстрашити і якщо Всевишній поз-

воляє можете зробити зі мною що вам подобається. Однак я кличу собі до оборони солодкі імена Ісуса і Марії. Ледви що тільки вимовив сі слова, як відтворилася земля і поглетила всіх напасників. Святий Анзельм свідчить, що сам бачив і чув многих осіб, котрі іменем Марії були увільнені з великих небезпек.

Так Пречиста Діво! Твоє імя є славне і подиву гідне, а сі що призивають Його в годині смерти не мають чого боятись пекла, бо сатана як тільки вчує його, так сейчас залишає ту душу, що благає Тебе. Святий Бонавентура додає, навіть у війні так дуже не бояться численного сильно уораженого ворога, як злі духи бояться опіки Марії. Владичице моя!—каже св. Герман — вже само взивання Твого всемогучого імени скріпляє Твоїх слуг проти напастий сатани. Коби то Християни дбали про це, щоб у покусах з довірєм кликали се імя, тоді певно ніколи не впалиби в гріх, бо блаженний Аляйн запевняє, що Воно проганяє діяволів і термосить цілим пеклом. Сама Марія обявила святій Бригіті, що і від найтвердшого грішника сатана втікає найбільше віддаленого від Бога і записаного в пеклі) коли тільки вчує се імя всемогуче зі щирою постановою поправитись. Однак—звертає увагу Пречиста Діва—якщо ця душа дійсно цілком не поправляється, не віддаляється від гріха тай на жалує, що поповнила його, діяволи вертають сейчас і замешкують в ній.

Примір

В Райхсберґ жив канонік дуже набожний до Пречистої Діви. Відчувши це, що смерть наближається, приняв святі Тайни, запросив до себе монахів та просив їх, щоб не опускали його в сій останній хвилині. Тількищо вимовив сі слова, зачав при них дрожати цілим тілом, перевертати очима, заливався холодним потом і тремтячим голосом питав їх, чи вони не бачуть діяволів котрі зближаються, щоб затягнути його до пекла? Братчики мої любі —кликав він— просіть Марію о поміч для мене, я маю довірє до Неї, а Вона за мене побідить. Тоді монахи зачали молитись, а підчас спів: "Богородице Діво" конаючий закликав: повторяйте імя Марії бо я вже на Суді Божім. Хвильку він затримався а потім знова: так я поповнив сей гріх алеж я за него покутував. Посім благав знова Пречисту Діву: Маріє! я буду увільнений, якщо Ти за мною постоїш. Діяволи знова поповнили свої напади на нього та він заєдно боронився від них хрестом та іменим

Марія. В такій борбі йому проминула ніч а слідуючого дня обличча каноніка випогодилося і він розрадуваний закликав: Марія, моя мати і моє прибіжище виєднала мені прощення і спасення. Споглядаючи на Пр. Діву, котра запрошувала його йти за Нею сказав: Я йду Владичице моя, я йду і хотячи піднестись віддав духа сподійно, а душа його—сподіємось, пішла за Марією до царства вічної слави.

Молитва

Маріє! надіє моя! ось я коло Твоїх стіп, бідний грішник, котрий своїми злочинами вчинив себе невільником пекла. Діяволи перемогли мене тільки тому, що я не звертався до Тебе, мого прибіжища. Якби я був завжди так чинив як тепер, якби я був кликав Тебе до помочі, я бувби не впав. Я надіюся, моя Матінко, що Ти вставилась за мною і я вже видобувся з пазурів сатани, надіюся, що добрий Господь мені вже простив. Та боюся, що в майбутньому знова можу впасти в їх кайдани. Я знаю, що сі зажерті вороги ще не стратили надії мене здобути і вони приготовляють нові наступи, нові покуси. Ах! Царице моя і прибіжище моє спомагай мене безнастанно: накрий мене святою ризою, не допусти до того, щоб я знова став їхнім невільником. Я певний, що Ти мене споможеш, що Ти даш мені побіду, коби лишень я взивав Тебе: та я боюся дуже, що в покусах забуду за Тебе і не буду просити Тебе о поміч. Пречиста Діво! Прошу Тебе і покірно благаю о ласку, щоб я завжди памятав про Тебе, а особливо в покусах. Позволь мені молитись до Тебе, повторяючи постійно: Маріє поможи мені, поможи мені Маріє! А коли надійде день вже останньої борби моєї з пеклом, хвиля смерти, ох! Мати найдорожча! помагай мені тоді всемогучо, пригадуй мені сама обовязок взивати Тебе не лиш устами але й серцем, щоби конаючи я мав на устах і в серці солодкі імена Ісуса і Марії і так я знайшовся у Твоїх стіп в раю, де буду Тебе благословити і славити через цілу вічність. Най буде так, най так станеться.

(Кінець 4-го розділу).

о. Володимир Породко ЧНІ

ДВА ДНІ НА ВОЛИНІ

Був чудовий маєвий день, коли ми мішаним потягом Тернопіль-Ланівці переїздили через галицько-волинську границю. Миле, весняне, довго вижидане сонце золотило своїм теплим промінням свіжі зелені килими широких піль та біленькі, чепурні хатки волинських сіл, що одні за одними перебігали попри вікна нашого залізничого вагону. А у вагоні стиск. Цеж перший день по Великодних Святах. Повно тут шкільних дітей, що вертають по науці до дому, верещуть, штуркаються, жартують. Не бракує також і жидів, що своїм крикливим жарґоном збільшують ще загальний крик, а при тім цікаво позирають на нашу клєрикальну чвірку. Вонаж дійсно могла роздразнювати їх семітську цікавість своїм пестрим, незвичайним виглядом: На останній лавці переділу сидів посередині Преосв. Николай Чарнецький, наш волинський єпископ, в чорній орієнтальній одежі, з сивавою густою бородою. Біля нього їхав по правій стороні один наш галицький сільський парох з під Збаража, а по лівій, в монашій рясі Редемпториста, автор цих стрічок. При вікні стояв, відмовляючи часослов молоденький питомець дубенської духовної семинарії, що на другий день мав бути висвячений Преосв. Николаєм на діякона. Всі ми їхали на святоюрський відпуст до волинського села Куськовець, де перед кількома літами основано греко-католицьку парохію для ново-з'єднених православних.

— Отче ігумене, звернувся до мене Владика — якщо не хочете, щоб волиняки уважали вас латинським ксьондзом, мусите конче зняти з шиї свій білий конірець і відчіпити від пояса вервицю.

— Щож, відповідаю, — нема ради. Як треба то треба! Казав колись св. Апостол: "Всім вся бих.... Я був усім для всіх." Мусимо й ми так поступати.

Незабаром мій ковнірець помандрував до скіряної торби, а вервиця сховалася в бічній кишені "чамари."

— Тепер виглядаєте цілком як почаївський послушник — жартував собі Владика.

Минаємо ще кілька перестанків і висідаємо в Бережанці. При залізничій рампі ждуть на нас два вози. Візники-волиняки здоровлять нас щирим "Христос воскрес" і за кілька хвиль їдемо пільною, рапавою дорогою, збиваючи за собою клуби густого пороху.

По дорозі Преосвященний розпитує візника про новини в уніятському селі:

— Як маються Ваш батюшка? Чи люди вже привикли до нього?

— Нічого собі.... Добрий батюшка.... — бурмоче під носом волиняк.

— А псаломщик як?

— Нічого собі. Співає незле. Провадить хор.

— А як ваші уніяти? Держаться своєї віри?

— Нічого собі. Два трохи хитаються. Інші держаться.

— А православні як?

— Нічого собі. Побудували тамтого року нову церкву.

Вїздимо в якесь православне село. Тут зустрічає нас невеличка бандерія з Куськовець: кілька молоденьких уніятських хлопців, на гарних конях. Як на Волинь, добре й те.

— Слава!.... Слава!.... кричать що сили молоді козаки, підносячи на повитання Епископа, свої кучми.

Їдемо дальше. На перехресті вулиць задержує нас делєґація місцевих латинників. Якийсь молодий чоловік, в окруженні кількох жінок, приступає до воза з хлібом і сіллю та витає Владику короткою польською промовою.

Преосвященний дякує за привіт та роздає дітям образці. При тім розпитує латинників про те, як їм живеться, куди ходять на Службу Божу і т.п. Відповідає на питання тільки промовець. Всі інші мовчать або несміло перешіптуються між собою.

Наш візник пояснив нам пізніше, що місцеві латинники говорять тільки по українськи, а по польськи не вміють. Це мабуть була причина їхньої мовчанки.

Переїздимо вуличкою поміж вишневими садками, що немов цвитучий віночок окружають свіжо на свята побілені хатки.

Мимоволі пригадується Шевченківський опис українського села: "Неначе писанка село!".... "Садок вишневий коло хати, хрущі над вишнями гудять" і т.д.

Майже в кожних воротах стоїть гурток людей: чоловіки, хлопці, жінки, дівчата. Витаємо їх словами: "Хри-

стóс воскрес!"

Вониж усі ґрімко відповідають: "Во істину воскрес!"

Минаємо село. Переїздимо ще через якесь друге і вкінці ми в Куськівцях. Вже здалека видно велику баню уніятської церкви, а недалеко від неї й копули православної. Чути вже навіть як наші ново-з'єднані дзвонарі дзвонять в шини, що покищо заступають їм дзвони.

Наближаємось до церкви. Перед нею богато людей: І уніяти і латинники і православні збіглися численно, щоб побачити Владику та подивитись як святити-муть грекокатолицького діякона. На зустріч єпископові виходить до вітальної, гарно прибраної брами велика процесія зо священиками, діяконами, хрестами, хоругвами, образами й патерицями. Ще один привіт з хлібом і сіллю, потім коротенька деклямація дівчинки, що передає Владиці китицю цвітів і похід рушає до церкви. По дорозі співає добре вишколений мішаний хор, діти сиплять квіти під ноги достойному гостеві, шини дзвонять, товпа цікавих тиснеться з усіх сторін і так серед хмар пороху приходимо до церкви. Тут місцевий парох о. Високінський витає Владику, а цей відповідає проповіддю, заохочуючи вірних держатися кріпко прадідної католицької віри та жити після неї.

Не тільки католики слухають цеї проповіди. В церкві повно православних.

Зачинається архієрейська вечірня з всеночним перед празником св. Юрія. На ній Владика уділяє дубенському питомцеві нижчих свячень. Від коли Куськівці Куськівцями ще мабуть ніколи такого торжества не бачили. Хор співає гарно: голоси чисті: високі, дзвінкі сопрани, сильні альти, ніжні тенори, глибокі, повні баси.... Всеж таки нам Галичанам здається, що наше грімке, чудове "Христос воскрес," коли весь нарід в церкві співає його одними устами й одним серцем, сотки разів краще від волинської воскресної пісні, хочби і як по мистецьки виконував її якийсь хор.

По відправі виходжу перед "царські врата" на проповідь. Люди слухають дуже уважно, прямо запертим віддихом, хоч дві третині слухачів.... православні.

В тій проповіди оповідав я вірним дещо про побожних монахів і монахинь, якто вони свято жили, як любили Ісуса Христа. Думав я, що ці приклади заохотять слухачів вірніше служити Господу Богу.

Та вечером, при спільній трапезі священики звернули мені увагу, щоб ніколи на Волині не говорити на проповіди про монахів, а борони Боже.... ніколи не признаватися, що я монах.

— Якто? Чому так? дивувався я. — Хибаж це могло згіршити людей?

— У нас, на Волині — відповіли вони — православні монахи мають дуже лиху, погану славу. Це—як думають водиняки— найгірші розпусники, найгірші пяниці, послідні лінюхи, злочинці. Ніхто з чесних людей з ними приставати не буде!

Ось до якого страшного упадку довело нещасне православія, релігійне життя на Волині й інших українських землях! Монаший стан, що в католицькій Церкві є найкращим цвітом християнського життя, через православний роздор став найпоганішим шумовинням, найгіршою закалою, що нею мерзиться чесна людина!

Дивно було мені також довідатись, що волинці цілком інакше числять Божі заповіди як ми. І так: наша третя заповідь це в них четверта, наша шеста заповідь, це їхня сьома і т.п.

На другий день був празник св. Юра. Рано сповідали ми місцевих уніятів, що бажали користати з відпусту. В цій новоз'єдиненій парохії, люди, завдяки праці ревного дупастира досить часто приступають до св. Тайн.

Трохи інакше виглядає сповідь на Волині як у нас в Галичині. Тут і сповідник і каяник при сповіди стоять. Волиняки гіршилисяб, колиб бачили, що священик дає розрішення сидячи. Дивне й смішне видається їм також те, що в нас сповідник відділює себе від каяника решіткою-кратками.

На торжественній архієрейській Службі Божій Владика висвятив нового діякона, будучого місіонара для Канади і виголосив відповідну проповідь.

Тогож дня і в православній церкві батюшка співав літургію. Але здається майже всі православні, навіть сама матушка (попадя), прийшла до нас.

Тай не дивно! В православній церкві (так оповідали мені місцеві люди)— підчас богослуження крик, гамір, розмова як на ярмарку. Парубки курять папіроси, часом попивають монопольку і виправляють з дівчатами розпусні жарти гей-би десь в коршмі на вечерницях. А якщо батюшка відважившсяб звернути їм увагу, ще й зухва-

ло грозять йому, що стягнуть на середину церкви й вибють по щоках. Найменшого пошанівку той піп у своїх прихожан не має. Та бо всі знають добре, що він ледви вміє читати й писати. Проповідей звичайно ніколи не говорить, а якщо говорить, то ліпше булоб, щоб і не говорив, бо це не наука, а тільки лайка на католицьку церкву, на Папу римського і сварка на людей, що за мало платять йому. Багато православних зараз перейшлоб на унію, але як то кажуть: "Радаб душа до раю, та гріхи не пускають." Православна церква дала їм (розуміється за доббрі гроші) розвід, поблагословила новий шлюб і хоч їх жінки чи чоловіки живуть ще, вони сидять собі з другими як чесні православні християни. А на таке дике подружжа правдива Христова Католицька Церква ніяк дозволу їм не дасть. Тому й держаться ще православія.

По архієрейській Службі Божій був "хрестний хід", себто процесія довкруг церкви. По нім Преосвящений поручив мені виголосити під голим небом ще одну проповідь до великої товпи уніятів, латинників і православних.

Бачучи тих людей, по більшій части іновірців, що з такою увагою і прихильністю слухали місійної науки, немов ликали кожне слово проповідника, я мимоволі линув думкою у деякі околиці нашої Католицької Галичини, заражені радикалізмом чи большевизмом, де різні недовчені мудрагелі позволяють собі зухвалі дотепи в часі проповіди, де нераз із злочинних рук радикалів чи комуністів сипляться навіть каміння на голови місіонарів та їх слухачів.

Дивлюсь на цю неповорушну товпу, заслухану в проповідь і жаль мені стає тих бідних наших братів-закордонців. Який це гарний матеріял на добрих, ревних християн та як страшно занедбаний, який зіпсований православними фанатиками в чернечій чи попівській рясі!

Ех коби так у нас більше було місіонарів, що могліб піти з плугом своїх проповідей на цю велику, запущену ниву! Які обильні, які чудові плоди видалаб їхня праця!

* * *

На другий день досвіта вертали ми з Преосвященим домів. Волинські села спали ще твердим сном, закутані в сіру, холодну мряку. Ранішну глуху тишину переривав тільки туркіт нашого возу й тупіт кінських копит.

На сході небо вже вияснювалось. Там ішла завзята боротьба світла з темрявою: Перші лучі сходячого сонця

силувались проломити сірий фронт мряки й позолотити безталанну волинську землю.

— Якіж враження вивозите з Волині? — питає мене по довгій мовчанці Владика.

— Ось Вам, Ексцелєнціє, вірний образ волинської країни.... — відповідаю, вказуючи на східний рожевозолотий край неба. — Волинь дрімає ще, закутана в сіру мряку ложи, обману і роздору. Та сонце Правди кидає вже що-раз то ясніше й тепліше проміння на цю нашу занедбану, заспану землю. І ми щасливими свідками того, як зачинається її пробудження, її воскресення до нового, кращого, правдивого християнського життя!

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ

(За о. Бертом — о. Н. Копяківський, ЧНІ)

Перехід через Йордан

Заким мав кинути своє військо у ворожий край і напасти на Єріхон, першу твердиню хананейців, Йозуа хотів пізнати їх настрій і землю, на якій мав воювати. В тій ціли послав двох звідунів (шпігунів), котрі покинули табор незаприміченні ніким, перейшли Йордан і під ніч їм удалося дістати до одної гостинниці. Просили, щоб могли переночувати, але властителька, на імя Рагав, догадуючися, що вони були ізраільтяни, казала їм замешкати на даху дому, щоб в разі небезпеки могли вони скритися за бочками лену що там сушився. Та осторожність була хосенна, бо мешканці вже були рознесли вістку, що двох незнакомих це мусять бути шпігуни. І скоро старшина міста вислала урядників, що прийшли до Рагави з повідомленням щоб видала їм чужинців.

А Рагав відповіла:

"То правда, що двох чужинців, яких краю не знаю, прийшли до мене. Але перед заходом сонця, трошки перед тим як замкнули брами міста, вони відійшли, і я не знаю, в котрім напрямі. Спішіться їх догонити, коли хочете їх зловити."

Урядники зараз пішли в напрямі Йордану. А Рагав тепер пішла до шпігунів і добровільно подала їм вказівки, яких потребували:

"Є очевидною річчу, сказала, що Господь хоче вам

віддати цей край, бо смертельний страх заволодів всіми і відібрав всім відвагу. Нам говорили, як то по вашім виході з Єгипту Єгова висушив під вашими ногами води червоного моря, і як ви обійшлися з двома королями аморейців, Огом і Сегоном, по тій стороні ріки. Ці новини нагнали страху на цілий край і спричинили таку паніку, що при вашім приході в сі околиці, опали руки всім. Направду ваш Бог є Бог могучий неба і землі."

Додала ще:

"Я змилосердилася нині над вами: присягніть мені, що ви також будете милосерні над домом мого вітця і дайте мені якийсь знак, що послужив би нам, щоб захоронити від смерти мого вітця і мою матір, моїх братів і сестер."

"Коли ти нас не зрадиш, відповіли оба звідуни, то ми присягнемо на наше життя, що пощадимо тебе і твоїх, коли Бог віддасть нам цей край."

Дім Рагави припирав до муру огородження.

Благородна невіста радила їм, щоб вони спустилися через вікно при помочи шнура аж до долу муру, звідки можуть дійти до гір і там скритися до часу, аж вернуть урядники, що пішли їх шукати. Тоді оба шпігуни дали їй знак спасення, о який вона просила.

"Причепи,— сказали їй,—пурпуровий шнурок до цього вікна, через яке ми вийдемо, і збери всіх членів родини до цього дому, в день коли ми ввійдемо до міста. Не відповідаємо про цих, що остануть поза домом, але присягаємо на нашу голову, що ніхто не ткне цих, що будуть в середині, хіба що зраджуючи наш вихід і нашу обітницю, нас увільняєш від нашої присяги."

"Нехай так буде," — відповіла невіста спускаючи їх здовж муру. Вони виділи відтак, як вона завісила пурпуровий шнурок на вікно, відтак віддалилися скоро в гори, де скривалися через три дні. Коли урядники, змучені даремним їх переслідуванням, вернули до Єрихону, оба звідуни удалися в сторону Йордану, щоб вернути до табору Ситтима і здати справу Йозейові зі своєї виправи.

"Господь віддасть нам цю землю, — сказали, — бо вже поширив страх серед усіх мешканців."

Це було тоді в місяци квітни, в часі ячмінних жнив. Розтоплений сніг і обильні дощі спроваджують до Йордану великі маси вод, так що виходить з берегів в цей час. Глибокий на три метри а широкий на 60 до 80 в часі звичайнім, тоді виходить зі свого русла, зі своїх берегів і розширяється на двох берегах в такий спосіб, що творить неначе озеро.

Всі приготовлялися, щоб звинути табор Ситтим; тоді ізраільтяни питали себе в якій то спосіб Йозуа хоче перепровадити свій нарід з лівого берега на правий. Вузький брід і крутий, якого могли ужити переходячі поосібно, як двох звідунів, не давав жадного способу для трох міліонів людей, що тягнули за собою клунки і череди худоби.

Але Йозуа покинув свій табор і розложився зі своїм народом на березі ріки. В означенім дни окличники переходили посередині племен і кликали:

"Коли будете видіти, що кивот Бога, несений на раменах священиків, буде посуватися, ступайте за ним, але у віддалі два тисячі ліктів, щоб ви могли видіти з далека дорогу, якою треба йти, дорогу, якою не ходила ще ніколи ваша нога."

А тому що неспокій був великий серед народа, Йозуа закликав:

"Очистіться; завтра Єгова буде творити дивні діла посеред вас."

Слідуючого дня коли хвиля виконати переправу через ріку надійшла, Йозуа поручив священикам взяти на свої рамена кивот Господній і станути на переді народа. Тоді Йозуа маючи перед собою величезний готовий похід відізвався, щоб вони пізнали як Бог покаже знова свою могучість, силу:

"Пізнаєте по очевидному знакові що живий Бог товаришить вам і готовий знищити ваших ворогів. Кивот святий перед вами на переді нести будуть через Йордан, але заледви священики діткнуться своїми ногами краю вод, побачите, що горішна ріка затримається і збереться в водну гору, а долішна часть збіжить і зникне."

Зараз племена рушили. Священики, що несли кивот, ступали перші. В хвили як ввійшли в воду, предсказане чудо сповнилося докладно. Гора води, яку побачено від міста Адом, піднеслася як вал по його правім боці, підчас коли по лівім боці вода сплила і зникла у мертвім морю. Священики поступали аж до середини ріки і ту стояли з кивотом, весь час як довго народ переходив, щоб показати всім, що сам Бог проводив цим чудесним переходом.

Коли всі вже прибули на західний беріг ріки, дванацять мужів вибраних Йозуем з дванацяти племен, пішли вибрати в руслі ріки там де були священики зі святим кивотом, дванацять великих каменів, які принесли на своїх раменах. Тоді аж священики вийшли з Йордану, щоб злучитися з народом, а води, вертаючи у своє русло взяли свій звичайний біг.

Зараз племена пустилися в дорогу. На переді кивот Божий несли священики. Сорок тисяч войовників з племена Рувима, Гада і Манасії творили передну сторожу, і поступали, ряд за рядом, через рівнини і поля Єріхону. Десятого дня Йозуа міг розложити табор коло Галгала, десять стадій на схід від Єріхону. З дванацяти каменів взятих з русла ріки построїв в сім місци жертівник для Єгови.

"Коли ваші діти, — сказав— будуть питати, що означають ці камені, ви їм відповіджте: Ізраіль перейшов сухим руслом ріку Йордан. Господь задержав води, щоб міг його нарід перейти. Він відновив для нас чудо моря Червоного, щоб показати всім народам, що Він є Всемогучий, а вам, що ви повинні Його все боятися."

В цей день Ізраіль пізнав що має шанувати Йозея, слугу Єгови, як шанував Мойсея через довгий час своєї мандрівки по пустині.

—o—

СВЯТА МІСІЯ У ВРОКСТОН

Місяць червень й перша половина місяця липня, то в Канаді час духовних жнив, час численних духовних місій.

Кольонія Врокстон, котра лежить яких трицять миль на схід від Йорктону, в провінції Саскачеван, кольонія Врокстон кажу, була цего року одною із тих духовних фармів, яку женці Христові, місіонарі зрошували своїм потом.

Поправді кажучи, Врокстон не давав великої надії на обильне духовне жниво. По перше тому, що врокстонський грунт є дуже салітрований, зн. врокстонська околиця заражена сектантським духом. Досвід вчить, що як на соленім грунті ростинність дуже мізерно розвинена, так і околиця заражена сектантством виказує дуже слабонькі

обяви духовного життя. Окрім того нарід цего року пригноблений-огірчений небувалою посухою. Певна річ, що ріжного рода допусти Божі, матеріяльні невдачі, не повинні знеохочувати нас у добрім, противно, вони повинні розпалювати нашу ревність у службі Господу Богу, щоби в такий спосіб спонукувати Його до милосердя взглядом нас. Однак чоловік чоловіком. Коли фармар, котрий жиє зі своєї фарми, бачить як його надія завмирає під страшними ударями немилосерної спеки й посухи, як наприклад цего року, то йому й життя не миле, не то що місія.

Беручи отжеж на увагу всі наведені трудности, то можна сподіватися лиш слабоньких успіхів із вкрокстонської місії.

Однак, як то кажуть "чоловік ріжно міркує, а Господь своє плянує."

Бо осьто Божі шпихлєрі наповнилися в Врокстоні кращим зерном і обильніше як деінде. На трицять й кілька вірних родин в Врокстоні, висповідалося 370 осіб, а до свя того причастя приступило яких 500. Розуміється, що до того причинилися також і парафіяни і з сусідських парафій, значить парафіян з Калдер і Сторновей, котрі також гарно користали з місії в Врокстон.

Замітне було те, що цим разом люди численніше горнулися на місію, як кільканацять літ тому, коли відбувалася там наша місія. Цего не треба приписувати тій обставині, начеб цим разом проповідали в Врокстоні кращі місіонарі. Зовсім ні, бо провідниками попередної місії були дуже спосібні бесідники. Що цего року люди так ревно горнулися на святу місію, то причина лежить в тім що в теперішних часах наші люди взагалі духовно відживають, релігійно відроджуються. Вже минули ті часи, колито ріжної масти сектанство гуляло до схочу по канадійських преріях, та своїм смертоносним подихом параліжувало українського імміґранта. Нині сенктантський вихор на загал вже ущух, і стратив дуже багато на своїй первісній напрасности; впрочім і нашим людям надоїлася та вічна, безглуздна релігійна борба, й вони відживають.

Віджив й наш Врокстон. На це дав Врокстон сутеві докази.

Кождого дня рано, десь по девятій годині, відбувалися спільні молитви. Всьо поклякало, а під проводом одного спосібнішого, всі відмовляли ранішні молитви. Потім

слідувала перша наука, наука катихизаційна. По цій науці відспівано щоденно Службу Божу, а на конець голошено другу науку, місійну інструкцію.

Розуміється, що вистояння в душній церкві через яких три години; напружування ума в розважування вічних правд; молитва, спів тощо, а то всьо звичайно натщо, то не яканебудь жертва, а особливо для делікатної канадійської молодіжи. Чи булоби отжеж чого дивуватися, якби по ранішній відправі один з другим знетерпеливився та відїхав домів, залишаючи пополудневу відправу для інших? Однак щось подібного в Врокстоні не мало місця. Добрий нарід вірно видержав, а лучше кажучи вірно висмажувався на жаріючім липневім сонци, ждучи на пополудневу відправу, котра що до свого трівання нічим не уступала ранішній відправі.

В такім темпі свята місія поступала наперід, відслоняючи щоденно чимраз краще живу віру врокстонських парафіян.

А вжеж найкраще показалася жива віра Врокстонців в часі місійних сповідий.

Сповідь зачиналася щоденно в осьмій годині рано, підчас читаної Служби Божої. Однак всі не могли висповідатися, щоби могли запричащатися підчас читаної чи співаної Служби Божої; бо люди горнулися до святої сповіди громадно, а окрім того не треба забувати, що місійні сповіди звичайно трівають довше, бо кождий бажає якнайкраще висповідатися. Тому неодним приходилося довго ждати на святу сповідь. И ждали бідні люди щоденно до якої шестої години вечером, і то не лиш тверді колишні галичани, але також і делікатна канадійська молодіж, а навіть й діти. Місіонарі звертали людям увагу на те що вони не потребують так себе морити, отжеж вони могли би зовсім добре на другий день приступити до святого причастя. Однак розревнені люди не хотіли слухати, вони добровільно постили, хотіли покутувати.

Свята місія закінчилася в неділю 18 липня. Того дня зійшлося тільки людей, що не було бесіди о тім, що Служба Божа й проповідь моглиби відбутися в церкві. Треба було на дворі відправляти й проповідати.

По відправі ранішній був спільний обід, в котрім брали учась сотки людий: подбало про те церковне сестрицтво.

Пополудні тої неділі, по водосвятію й торжественнім

посвяченню місійного хреста, відбувся місійний похід. На чолі походу йшла церковна процесія, замкнена синьоблакитнім прапором гетьманців-державників. Пан Дзюбинський, заступник голови врокстонських січовиків, мав честь двигати той символ української державности, проводжений всім відділом своїх товаришів січовиків.

За процесією слідував довжезний шпалір вірних, у найкращім порядку, та співом і молитвою на устах. Цілий похід був замкнений місійним хрестом, котрого двигали на своїх дужих раменах побожні молодці з Врокстону й з інших поблизьких парохій.

Місійний похід і тим самим і саму місію закінчив провідник місії тим, що по послідній зазиві до витривалости й вірности Христові, він в імени святішого Отця уділив вірним апостольське благословенство й повний відпуст.

Тут треба замітити, що у взнеслій церемонії закінчення місії, брали участь також численні заступники ріжних сект; і їм треба дати кредит за такт і побожне заховання.

Най Господь милосерний благословить добрих парохіян з Врокстон, як також зі Сторновей й Калдер, за їх добру волю і живу віру.

Я кінчу цих кілька слів про місію у Врокстон із тою сердечною просьбою до Матері Божої Неустанної Помочі, щоби за її заступництвом могли відбуватися місії по всіх наших українсько-католицьких парохіях, так щоби наш добрий нарід духовно віджив, та своїм правдиво христіянським життям прославляв свого Творця і збудував і тих, що були колись наші, а тепер вже не наші.

Учасник Місії

Коли цісар Наполєон був на вершку свого щастя по великих і славних побідах, запитали його раз генерали, котрий то день у своїм житті він уважає найщасливішим. Певно день побіди над трома цісарями під Австерліцом — сказав один з них. Може день коронації — додав другий. І так по черзі кожний пригадував йому якийсь день слави в житті цісаря. Та цісар вислухавши тої земської балаканини, заявив, що найщасливішим днем в його житті був день першого св. Причастя. "О, що за неописане щастя відчував я тоді, коли Бог ввійшов перший раз до мого серця" — закликав цісар Наполєон.

("Про Церковні Заповіди" ст. 30)

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

Конґрес Марійських Дружин у Львові

В днях 9. і 10. червня ц.р. відбувся у Львові всекраєвий з'їзд Марійських Дружин української мужеської молоді, для вшанування памяти Київського Митрополита Рутського в ювилейний рік його смерти (†1637). На конґрес прислали своїх представників майже всі орґанізації Марійських Дружин Галичини. В день 10. червня Преосв. Кир Іван Бучко відправив торжественну Архієрейську Службу Божу, на якій всі дружинники, в числі понад тисяч приступили до св. Причастя. По богослуженню уставилися присутні в похід що йшов улицями міста Львова до святоюрської катедри. Цілий день перейшов на нарадах орґанізації. Конґрес закінчився академією на подвірю св. Юра. Під кінець академії завитав Митрополит Андрей Шептицький, щоби як Батько промовити до своїх дітей. Порівняв християнство з родиною у якій Христос Головою, а Пр. Діва Марія Матірю, що входить щоденно в зносини з кождим християнином. Хто з такої родини виходить і хто є дитиною такої Матері, від такого мають люди право всего надіятися. Великі часи вимагають великих жертв, а їх знайдемо передусім поміж почитателями Марії, від яких старші люди надіються великого і здійснення того, чого від соток літ досі ще не здійснено. Щоби тї завдання сповнити, треба заєдно "просити про великі річи" Христа і Марію.

Охрещений снігом

Розтоплений сніг був одинокою водою, що мав під рукою о. Михайло Валш, місіонар у Кореї, щоби під услівєм охрестити одну жінку котру побив желізничий поїзд. Цим поїздом їхав якраз о. Валш. Згадана жінка переходила треку, коли надіхав поїзд. В кілька хвиль по хрещенню вона померла.

Страшна Іронія

Червоні московські кати чваняться новою совітською конституцією, що дає свободу для релігії. В дійсности є однак зовсім противно. Послідні вісти з Росії доносять, що там большевики дальше замикають церкви й каплиці, а прикази видає Єжов, голова ГПУ.

За тим іде й арештування священиків під покришкою "що вони управляють шпіонажу в користь ворогів Совітської Републики. Після статистики, яку подають "Східні Відомости" в Москві, в перших шости місяцях цего року замкнено в Росії 612 церквів. Деякі з тих будинків віддано до розпорядимости місцевим комуністичним партіям.

Безбожні товариства настають на це, щоби скофісковані святі посудини церковні продано, а гроші ужито на зброєння.

Протиставлення

Один японський часопис, що виходить в Томакомія, говорячи про безбожницький напрямок большевицького правительства в Валєнції (Еспанії), таке дає порівнання:

Еспанське ліве правління забрало в Валєнції Католицьку церкву, збудовану у вісімнайцятім столітті й перемінило її на каварню.... Тут у Томакомай ми бачили щось прямо противне: то, що нині є Католицькою церквою, було колись забавовою салею (галею), а будівля що нині служить яко Католицька шкілка для дітей, була колись каварнею.

Переслідування скріпляють Католицьку Церкву

Переслідування католиків, коли на них дивитися з нашої точки погляду, сталися благословенням — заявив сольногородський (сальцбурзький) архієпископ Вайц, дописувачеви часопису Фіґаро, говорячи з ним про переслідування католиків в Німеччині зі сторони Наців. "В часах Культуркампфу (переслідування католиків зі сторони канцлєра Бісмарка) в р. 1870, священики виселювалися (з Німеччини) до Північної Америки й дали нове життя католицизмови в тім краю.

"Подібно й нині, священики й монахині, що еміґрують до Південної Америки приносять тим сторонам Боже благословення.

"Ці переслідування не були першими й не будуть послідними. Наш Господь Ісус Христос предсказав їх. Він говорив про очернення, ложи і наклепи і це якраз тепер переходить Німеччина. Оскарження неморальности проти клєру є потвердженням пророцтва Ісуса Христа (Йо. 15, 20: "Слуга не єсть більший від свого пана. Єсли мене переслідували, і вас будуть переслідували.... Мат. 5, 11. "Щасливі ви, коли будуть вас зневажати й переслідувати і говорити все зле против вас ложно за мене).

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

— "Знаєш, я зробив нині велику помилку" сказав молодий лікар до своєї жени.

— "І щож то було?" спитала заклопотана жінка.

— "Я був так розсіяний, і ниї не думав, що коли я писав свідоцтво смерти для одного небіщика, через неувагу я написав своє імя в рубриці: "Причина смерти."

———o———

— "Що ти палиш мій дорогенький?" питала пані Запоточна свого чоловіка.

— "Це листи, які я писав до тебе, заки ми побралися," відповів чоловік.

— "Ах! Ти недобрий чоловік! Ти зовсім без серця!" закликала жінка.

— "О, буть спокійна, моя люба, я це роблю для твого добра. Я хочу вже тепер так полагодити справи наперед, щоби в разі, колиб я помер, ніхто не міг сумніватися що до важности мого тестаменту, закидуючи мені божевілля."

———o———

— "Я бачив недавно чоловіка, що через цілий тиждень не говорив до своєї жінки."

— Чому?

— "Бо вона говорила, а він не хотів її переревати."

———o———

Недбалий (забудьковатий) господар: "Чи не стрічав я тому кілька хвиль вашого брата?"

Гість: "Ні, то був я."

Недбалий господар: "О так, дійсно надзвичайна подібність. Чи не так?"

———o———

– ВЖЕ НА УКІНЧЕННІ – НЕЗАДОВГО ВИЙДЕ –

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
НА – 1938 – РІК

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких і Латинських свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань

– 160 СТОРІН ДРУКУ –

ЦІНА .25 – – – ПОЧТОЮ .30

Хто замовляє 4 калєндарі або більше
почту оплачуємо самі

Тим, що замовляють що найменше 25 калєндарів для розпродажі, даємо 25% опусту

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЮВЕНАТ

Услівя приняття Студентів до Ювенату Місіонарів Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

1. Тільки ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.

2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.

3. Повинні мати скінчений 7-ий (семий) грейд і бути в літах 12 до 14.

4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.

5. Платять місячно $12.00 За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлопця: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука....

6. Про одіння і біля дітей дбають самі родичі.

7. В разі слабости, лікаря і лікарство платять родичі.

8. Шкільний рік починається 1. вересня.

9. Хто був видалений або сам виступив, не буде принятим другий раз.

10. Кождий має принести зі собою:

Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне, зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус", чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що....

Виховання і наука в ювенаті відповідна до потреб будучого священичого і монашого життя. По скінченню ювенату, де наука треває 5 років, переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. По році новіціяту йде наука фільософії і богословія. На новіціяті і богословії самі отці одержують вихованків.

Адреса:— UKRAINIAN CATHOLIC MISSION JUVENATE YORKTON, SASK.

Появилась друком нова книжечка п.з.

– ПРО ЦЕРКОВНІ ЗАПОВІДИ –

Написав ії о. Дмитро Гаврилюк, ЧНІ.

У цій брошурці незвичайно цікаво, ясно та коротко обговорює отець місіонар кожну церковну заповідь. Книжечка написана в формі практичного катехизму. Дуже хосенна й потрібна для молоді та старших людей. Ії повинен перечитати кожний українець і українка. Ціна всего 10 центів. Замовляйте на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION — YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 10 Жовтень, 1937

За позволенням духовних властей

— КАТАЛЬОГ КНИЖОК —

що їх можна набути в книгарні "Голосу Спасителя."

"Отче наш"— Найдешевший молитвеник, в полотняній оправі ..... 25ц.
Любім Ісуса, книжечка з набоженством і Молебнем до Серця Христового ..... 40ц.
"Духовна Вязанка," молебень на Май і Червень 10ц.
Церковні Пісні під нотами $1.00

КНИЖКИ

Акафіст до Матери Божої Неуст. Помочі в мовах старосл. і українській ..... .10
Баптисти ..... .10
Від Школи до Касарні ..... .05
Всьо переминає ..... .05
Вічні Правди ..... .50
В Церквах Благословіть Господа ..... .05
Гостинець для укр. поселенців в Канаді ..... .05
Діточа Присяга ..... .05
Духовний лік для хорих ..... .05
Життя св. Йосафата ..... .40
Катехизм Преч. Діви ..... .20
Короткі розваги на станом своєї душі ..... .05
Коляди Церковні ..... .15
Катехизм (народний) ..... .10
Канадійські Оповідання ... .10
Кров за Віру ..... .05
Картки до Сповіди (100) .. .25
Канада Мій Рідний Край .. .10
Молебень до Серця Хр. ..... .05
Молитва, як могуче средство до Спасення ..... .25
Мартин Лютер ..... .15
"Не бороніть дітям" ..... .05
Набоженство до св. Йосифа .. .10
Незабудька для молодих дівчат ..... .10
Найкраща потіха в годині смерти ..... .10
О Покаянню ..... .10
О Любві ..... .10
О Вірі ..... .10
О Вихованню Дітей ..... .10
О св. Причастю ..... .05
Осторожно з огнем ..... .05
Потіха для терплячих ..... .05
Про внутрішний спокій ..... .05
Поєднання ..... .05
Поза Церквою нема Спасення ..... .05
Памятка для робітників ..... .10
Поучення і Поради ..... .25
Про чернече життя ..... .25
Про Церковні Обряди ..... .10
Про Церковні Заповіди ..... .10
Розважання про Пресв. Богород. ..... .25
Розумний молодець ..... .05
Радуйся Живоносний Хресте .05
Сектанти ..... .10
Соціялістичні Кличі ..... .10
Стережімось облудних пророків ..... .05
Сердешня Мати ..... .10
Служба Божа наше життя .. .05
Устрій Хр. Церкви ..... .05
Фільотея ..... .50
Християнський Пашпорт ..... .05
Хрестна Дорога ..... .10
Церков Українців в Канаді .. 50
Чи Біблія Спасає? ..... .10
Членські Парохіяльні книжочки ..... .10
Червона Смерть ..... .10
Юнак Переможець ..... .50
Який є Бог? ..... .10
Яка повинна бути сповідь? . .20
Як молитися на вервиці ..... .05
Butler's Catechism I. for first Communicants ..... .05
Butler's Catechism ..... II. .. .10
Butler's Catechism ..... III. .. .15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах що відносяться до редакції й Адміністрації "Голосу Спасителя" тай до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Св. Йосиф — Радуйся Царице Мати Милосердя — Правдивість Науки Католицької Церкви — Життя св. Ґерарда — Бабуня — Аж тоді зрозумів і навернувся — Біблійні оповідання — Смерть недовірка — Наука і віра — З Церкви і Світа — — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЖОВТЕНЬ, 1937

1 П Преп. Евменія
2 С С.по Воздв. ММ.Троф. і пр
3 Н **Нед. 15 по С. і по Воздв.**
4 П Віддання Воздвиження
5 В СвщМ. Фоки
6 С Зачаття Йоана Предтечі
7 Ч ПерМц. Текли
8 П Преп. Евфрозинії
9 С **Ап. і Ев. й. Богосл. (нед.)**
10 Н **Нед. 16 по Сош**
11 П † Преп. Харитона
12 В Преп. Киріяка
13 С СвщМ. Григорія
14 Ч **Покров Пр. Богор. (нед.)**
15 П СвщМ. Кипріяна
16 С СвщМ. Діонизія
17 Н **Нед. 17 по Сош.**
18 П Мц. Харитини
19 В † Ап. Томи
20 С ММ. Сергія і Вакха
21 Ч Преп. Пелагії
22 П † Ап. Якова Алфєїва
23 С ММ. Ерлампія і Ерлампії
24 Н **18 по Сош.** Ап. Филипа
25 П ММ. Прова, Тараха і Анд.
26 В ММ. Карпа і Папили
27 С ММ. Назарія, Гервасія і пр
28 Ч Преп. Евтимія
29 П М. Лонгіна Сотника
30 С Прор. Озії
31 Н **19 по Сш.** †Ап. Луки

УСТАВ НА ЖОВТЕНЬ, 1937

2.—Субота по Воздвиженню:— На літ. 2 перші Антифони Воздв., 3-ий звичайний з припівом Воздвиження. Тропар і Кондак Воздвиження. Прокімен, Аллилуя і Причастен Воздвиження. Ап. з. 125 "Видите званіє ваше," еванг. Йоана зачало 30.

3.—Нед. 15 по Сошествію і по Воздвиженню:— Глас 6, ев. утр. 4. На літ. два перші антифони: Праз. 3-ий звич. з припівом: Прази. Тропар: воскр. і Прази.; Слава: Кондак: воскр.; І нині: Прази. Прокімен, Аллилуя: Прази. Задостойник: Прази. Ап. з. 203, ев. Марка з. 37. Причастен "Хвалите" і Воздвиження.

4.—Віддання Воздвиження:— На літ. Ап. дня з. 211, ев. Марка з. 27.

10.—Нед. 16 по Сош. і Йоана Богослова:— Всеночне. Глас 7, ев. утр. 5. На літ. Апп. з. 181 і 73, ев. Матея з. 105 і Йоана з. 61.

17.—Нед. 17 по Сош. і Покров Пресвятої Богородиці:— Всеночне. Гл. 8, ев. утр. 6. На літ. Антифони недільні. На "Прійдіте поклонімся" можна брати припів: "Спаси нас Сине Боже, молитвами Богородици, поющія ти, аллилуя." Тропар воскр. і Покрови, Слава: Кондак: воскр.; І нині: Прази. Прокімен, Аллилуя і Причастен воскр. і Покрова. Апп. з. 182 і 320, ев. Матея з. 62 і Луки зачало 54.

24.—Нед. 18 по Сошествію:— Глас 1, ев. утр. 7. На літ. Ап. з. 188, ев. Луки зачало 17.

31.—Нед. 19 по Сош. і Ап. і Еванг. Луки:— Глас 2, ев. утр. 8, Устав той сам, що й на Ілії в неділлю 8 серпня, тільки без всеночного. На літ. Апп. з. 194 і 260, ев. Луки з. 26 і 51.

ПОДЯКИ:

С. Юліта, Сл. П.Н.Д.М. складає подяку св. Юді Тадаєві за велику ласку.

С. Альойзія, Сл. П.Н.Д.М. складає подяку св. Тересі від Дитяти Ісус за дві ласки.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник, видають Місіонарі Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Рік 9, Число 10 Лист за Жовтень 1937

СВ. ЙОСИФ

По набоженствах до Ісуса Христа і Божої Матери, нема в св. Церкві взнеслішого і хосеннішого набоженства, як почитання св. Йосифа. Цей св. Патріярх перевисшає всіх блаженних у небі своєю гідністю, своїми чеснотами та могучістю, яку має завдяки свого особлившого станови ща взглядом Ісуса й Марії. Тому то й заслугує на більше почитання й довіря.

Гідність св. Йосифа

1. Ісус Христос яко чоловік не мав отця лиш Матір, Пр. Діву Марію. Він прийшов на світ чудесним способом за діланням св. Духа. Однак жиди не були в силі поняти цего таїнства Воплочення Божого Сина. Тому Бог-Отець вибрав св. Йосифа своїм заступником і головою св. Родини. З Божої волі він був прибраним отцем Ісуса Христа; йому повірив небесний Отець свій найбільший скарб, свого Єдинородного Сина. Бог-Отець певним способом неначе задержав у завішенню свою вітцівську гідність в користь св. Йосифа, цему святому уділив своєї батьківської поваги. Ісус кликав св. Йосифа тим солодким іменем "Отче."

О, як це мусіло чудувати Ангелів, коли бачили, що незнаний, убогий тесля з Назарету приказує Тому, перед Котрим дрожать небо й земля, Котрого слухає ціла вселен на, яко свого Творця й Пана!

2. Бог призначив св. Йосифа на Обручника і Сторожа Пренепорочної Діви Марії, Котру від віків вибрав на Матір Свого Сина.

Бог-Отець поручив йому свою найдорожшу Доньку, Бог-Син свою Матір, св. Дух свою найчистішу Обручницю.

Марія, Божа Мати, Цариця ангелів і людей, слухала св. Йосифа, яко голову св. Родини.

Дійсно гідність св. Йосифа була надзвичайна.

Могучість св. Йосифа

Святі навчають, що могучість св. Йосифа в небі відповідає його гідности і є нагородою за його святість і услуги, які він свідчив за свого життя Ісусови й Марії.

Небесний Отець не може нічого відмовити св. Йосифови: Прецінь цей святий заступав на земли місце Бога-Отця і від Нього мав власть над Ісусом.

Божий Син за свого земського життя слухав св. Йосифа, як Отця, тому й тепер дає св. Йосифови все, о що він просить.

Марія знова з вдячности за те, що св. Йосиф так ревно й вірно служив Їй і опікувався Нею, чується щасливою, коли може ділитися зі св. Йосифом своєю могучістю, яко Цариця неба й землі, скарбничка всіх ласк.

О, щаслива душа, що має щиру набожність до св. Йосифа! Вона зістає під могучою опікою цего великого Патріярха.

* * *

У місяці жовтні наша Церков заохочує до більшого почитання св. Йосифа. Оживім наше довіря до нього, щоби стало його почитати. "Ідіть до Йосифа і що вам скаже робіть (Бит. 41, 55). Ці слова сказані про старозавітного Йосифа св. Церква відносить і до новозавітного Йосифа, котрого старозавітний був лиш прообразом. Так ідім до св. Йосифа. У всіх потребах душевних і тілесних спішім до нього з повним довірям.

Передусім поручаймо йому годину нашої смерти. Він мав щастя вмирати в присутности Ісуса й Марії. Він не відмовить нам своєї помочі і виєднає нам ласки, щоби ми в прияві Ісуса й Марії та в його присутности щасливо в Бозі пращалися з цим світом. Св. Йосиф Покровитель щасливої смерти.

Тому що дня йдучи спати повтаряймо:

Ісусе! Маріє! Йосифе! Вам віддаю своє серце, тіло й душу.

Ісусе! Маріє! Йосифе! Будьте при мені в послідній хвилі скону мого.

Ісусе, Маріє, Йосифе, нехай при вас в спокою віддам духа. Амінь. (300 днів відпусту).

Опіка св. Йосифа

В убогій хатині лежала на смертній постели, мати четверо дітей. Батько їх, на імя Йосиф, пять літ як поїхав до Америки і ані чути про себе не дає. Наслідком тяжкої праці й журби бідна жінка захорувала. Однак не нарікала, а терпеливо все зносила здаючися на Божу волю.

Сусідка прийшла відвідати її та питає:

"Як ти можеш лишати дрібних дітей? —Чи серце тобі з болю не пукне?" Бідна мати відповіла:

"Бог бачить, як мені жаль за ними. Та одно мене тепер потішає, що я вірно заховала свою супружу присягу. Примір св. Родини з Назарету кріпив мене в моїх злиднях, а тепер я маю сильну надію, що св. Йосиф, мій дорогий Покровитель заопікується моїми діточками. Він є приятелем дітей, а вірний приятель не дасть пропасти своєму другови. Він також порушить серце мого невірного мужа."

Внедовзі померла, поручаючи себе і свою родину опіці св. Йосифа.

В 14. днів по її похороні прийшло письмо з Америки від її чоловіка. "Люба жінко! Прости заблудшому,. Я

мав страшний сон, котрий мене перелякав і навернув. Снився мені якийсь старець, зовсім такий, як малюють св. Йосифа. Він мені грозив. Коло нього я видів пятеро дітей: одно гарне і ясне як сонце; а 4 другі були подібні до наших дітей. Старець показував на трумну, в котрій Ти лежала. Ще раз мені погрозив і зник. Я дрожав на цілім тілі. Напиши мені скоро, чи там в дома не сталося яке нещастя Посилаю Тобі тепер $1000.00 а на будуче хочу о вас як отець старатися.

Твій навернений Йосиф."

Правда, небіжка немогла читати цего листа, але певно там у небі дякувала св. Йосифови.

Св. Тереса пише: "Коли я мала 12 літ я тяжко занедужала. Земські лікарі помагали мені але з таким успіхом, що я була майже цілком спараліжована. Тоді я звернулася о поміч до небесного лікаря і вибрала собі за покровителя св. Йосифа. Вскорі прийшла поміч. Св. Йосиф увільнив не тілько мене від всякої недуги тілесної, але і від більшої ще небезпеки, яка загрожувала моїй душі. Не тямлю, щоби св. Йосиф мені коли чого відмовив. Все давав мені о много більше, чим я просила."

ЗОЛОТІ ЗЕРЕНЦЯ

Суспільність, що видає святих, націхована безсумнівним знамям відродження. (Босвет).

* * *

Думаючий чоловік підозріває, що його знання є нічим; геній знає про це; глупий доказує це.

* * *

Вільнодумець це чоловік, що дає більше свободи своїм думкам, як думки його свободі.

* * *

Аґностик (то є чоловік, що уважає, що не годен пізнати ані існування Бога, ані взагалі ніякої правди), це чоловік, що замикає свої очі, а відтак кричить: "Я нич не бачу."

Св. Альфонс

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

"Ко Тебі воздихаєм стеняще і плачуще на сей юдоли слез."

Конечність посередництва для нашого спасення.

Взивання святих на поміч і передусім Пр. Діви Марії, Цариці святих, щоб старалися для нас о божу благодать, се річ не тільки позволена, але й хосенна і побожна. Цю точку віри установили Собори проти єретиків, котрі відкидали молитву до святих яко кривду для Ісуса Христа, нашого одинокого посередника. Але коли Єремія по своїй смерти молиться за Єрусалим, коли старець з Обявлення св. Івана представляє Богу молитви святих, коли св. Петро обіцяє своїм ученикам спомянути про них по своїй смерти, коли св. Стефан молиться за своїх катів, св. Павло за своїх товаришів, одним словом коли святі моляться за нас, то чомуж і ми не можемо просити їх вступатися за нами? Св. Павло поручається молитвам своїх учеників, св. Яків заохочує нас молитися один за одного. Отже молитва до святих є законна.

Ісус Христос є єдиним посередником справедливости, бо Його заслуги примирили нас з Богом, хто це перечить? Алеж се є безбожність перечити, що Бог любить уділяти своїх ласк, коли за нами вставляються святі, а головно Його Мати. Ісус Христос хоче, щоб ми Її любили й величали. Хто не знає того, що честь для мамів є на славу дітий? Не думайте — каже св. Вернард — що затемните славу Сина, коли величаєте Матір, бо чим більше величаєте матір, тим більше славите Сина. Св. Ільдефонс додає,

що вся почесть для Матери Цариці відноситься до Сина Царя. Нема сумніву, що то через заслуги Ісуса Христа Марія стала посередницею нашого спасення, не посередницею справедливости, але ласки й заступництва і це імя дають їй св. Бонавентура і св. Лаврентій Юстиніян.

Св. Анзельм завважує, що коли ми просимо Пр. Діву о виєднання нам благодати то це не тому, що ми недовіряємо божому милосердю але тому, що недовіряємо нашій власній негідности і поручаємось Марії, щоб її заслуги заступили нашу нужденність.

В хосен і святість молитви до Марії не буде сумніватися той, кому не бракує віри. Та ми хочемо доказати, що заступництво Марії є конечне для нашого спасення, і то не абсолютно, але щоб ужити відповідного слова морально. Ця конечність випливає з волі самого Бога, котрий хоче, щоб усі ласки, яких нам уділяє, переходили через руки Марії. Так нині загально думають всі богослови навіть і ті дуже повздержні у висловах заявляють, що такою є воля божа, аби ми діставали всі ласки через посередництво Марії. Один з них поясняючи слова Розпятого з креста до св. Івана каже: "Се мати твоя" наче сказавби, ніхто не буде учасником Моєї Крови, хиба тільки через посередництво Моєї Матери. Мої рани є джерелом ласк, але до нікого не дійдуть, хиба через Марію. Іване, ученику Мій, любитиму тебе остільки оскільки любитимеш Її.

Це заложення, що всі добра, які дістаємо від Господа приходять до нас через Марію, не подобається одному модерному авторови. Хотяй він зрештою побожно пише про добру і лиху побожність, однак пишучи про набожність до Матери Божої, він сумнівається о правдивости висказів Святих, котрі без отягання говорили, що заступництво Марії є не лишень хосенним, але й конечним. Він каже, що це заложення іменно, що Бог уділяє ласки тільки через заступництво Марії, є пересадним висказом деяких святих і просто каже, що Марія всиновила Ісуса Христа, через Котрого заслуги ми й дістаємо всі ласки. І дальше він пише: це булоб блудом вірити, що Бог не може роздавати лаки без заступництва Марії: бож Апостол заявляє, що ми визнаємо тільки одного Бога і тільки одного посередника між Богом і людьми Ісуса Христа (Тим. 2,5).

Хай він позволить мені пригадати йому, що він сам в тій книжці вчить, що інше є посередництво справедливости силою заслуг, а інше є посередництво ласки дорогою заступництва. Щось іншого є вірити, що Бог не може, а щось іншого є сказати, що Бог не хоче давати ласки без заступництва Марії. Ми визнаємо, що Бог є джерелом всякого добра, рішучим паном всіх ласк, а Марія є тільки чистим сотвореннем, що дістає всьо від доброти божої. Але хто посміє перечити, що це є слушно і годиться твердити, що аби звеличати се найвисше сотворіннє, котре в своїм земськім житті любив і величав понад всі інші, Господь вибравши Її на Матір свого Сина, нашого всіх Відкупителя, хотів, щоби всі ласки уділювані душам відкупленим Ісусом Христом переходили через руки Марії і Нею були нам роздані? Ми визнаємо, що Ісус Христос є одиноким осередником справедливости і попередно ми розріжнили, що ми дістаємо ласки і спасення на підставі цих заслуг; все таки ми кажемо, що Марія є посередницею ласки і хотяй всьо, що дістає, дістає через заслуги Ісуса Христа, в імя Котрого просить, то остає правдою це, що всі ласки о які стараємося набуваємо через Її вставлення.

В цім певно нема нічо противного католицьким догмам. Ця опінія є вповні згідна з думкою Церкви, котра в прилюдних молитвах, що їх сама потвердила, вчить нас спішити постійно до цеї Божої Матери і взивати Її. В свята Пр. Діви наша Церква примінює до Марії отсі слова св. Письма: "В мені вся надія життя й чесноти, в мені всяка ласка життя і правди" а цим дає нам до зрозуміння, що в Марії знаходимо всю надію і всю ласку. Одним словом ми знайдемо в ній життя і вічне спасення. Чиж всі ці сторінки не доказують, як дуже конечним є для нас, щоб Марія за нами вставлялася?

Ось думка, до якої долучуються много богословів і Отців церковних і це несправедливо говорити, як вимовився той автор, що для звеличання Марії вони впали в переборщення і безмірні пересади. Пересада й переборщення йдуть поза межі правди: такий висказ не годиться про святих натхнених Богом, Котрий є духом правди. Хай мені вільно буде виявити мій погляд. Перечити і поборювати такий висказ, що є на славу Матери Божої і має основу, а не є проти віри, ні проти декретів церковних, ні проти правди, тільки тому, що інша опінія противна може бути правдива, це є показати дуже мало набожности до Матери Божої. Я не хочу належати до числа і не хочу видіти того автора в числі мало побожних, але в

числі тих, котрі вірять повно і сильно у всьо, що можуть без помилки вірити, у велич Марії. Приміром най послужить нам Руперт, що таку віру ставить поміж найприємнішими почестями для Пр. Діви. Навіть, якби й не було іншого авторитету, щоб нам відібрати всякі побоювання, що ми за далеко зайшли під тим зглядом, то вистарчить авторитет св. Августина, котрий нас запевняє, що всьо то, що ми можемо сказати на славу Марії, є ще далеко менше від того, на що заслугує Її гідність Матери Божої, а церква це потверджує.

Правдивість науки католицької Церкви

В історії Церкви читається, що в III. столітті по Христі, двох молодців-учеників александрійської школи, ввійшли одного разу до церкви й то якраз тоді, коли отець проповідник говорив о пеклі й його муках. Бачучи богато людей, задержалися вони коло дверий і зачали пильно прислухуватися словам священика.

Та щож! Оден з них зачав собі зараз сміятися та кпити з тої науки, а другий зворушений до глибини серця ласкою Божою навернувся. Що більше. Щоби оминути те нещастя й забезпечити собі вічне спасіння, він пішов на пустиню і вступив до одного монастиря.

Від тої хвилі, вони розлучилися. Перший пішов дальше грішною дорогою, а другий зачав нове покутниче життя в монастирі. Від того часу, минуло кілька літ. Здавалося, що оден про другого вже давно забув. Але-де там. Вони про себе памятали.

По якімсь нещаснім випадку, серед грішного життя, умер перший молодець та явився своїому давному приятелеві і таке йому сказав: "Церква говорить правду, коли вчить про вічний вогонь та вічні муки в пеклі. Священики лише в тім блудять, що ані в сотній части так не описують горя, терпінь і мук пекла, як вони дійсно є. О коби священик тоді був представив пекло хоч десять разів гірше, може тоді я бувби змінився, набрав страху Божого та навернувся.

А тепер я на віки нещасливий, проклятий, мучуся серед неописаних і вічних мук.... І подумай всьо пропало .... запізно.

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII.

Апостол Словом і Ділом

(Продовження)

На разі нам не лишається нічого іншого, як лиш іти слідом за Герардом, щоби, у тому часі який йому ще лишається до життя на землі, добре йому приглянутись.

Побут його у Лякидонії продовжився понад сподівання. Задержав його епископ ще якийсь час, бачучи добре, які великі духовні користи приносить містові його присутність. Герард, знова, зі своєї сторони, не тратив часу, але увесь посвятив на молитву та на услуги ближньому. Дім, у якому замешкав, був безнастанно переповнений народом. Кожний бажав послухати, як він мудро розправляв про божі речі. Сам епископ кілька разів кликав його до себе, щоби сам-на-сам з ним розмовитись та засягнути ради. По кожній такій розмові церковний достойник мав нашого святого у ще більшім поважанню та пошані.

Коли одного дня посходилось до Герарда чимало людий, жадних божого слова, Герард вів з ними розмову о Пречистій Діві Марії. Говорив з питомим собі запалом. Усі заслухались. Нараз перервав розмову, а звертаючись до одного з присутних сказав: "Чому ви не уважаєте на мої слова й не думаєте про спасіння своєї душі, місто про свою жену, жалуючи, що її тут нема, щоби могла мене почути? Підчас того, коли ви бажаєте її присутности, ви не чуєте того, що я говорю і що є для пожитку всіх." Цей змішався, а завстиджений признався, що це, що святий сказав, є чиста правда, бо він хоч удавав, що слухає, то однак гадкою був деінде, а именно жалував, що нема тут його жени, яка булаб так радо послухала бесіди святого. Хай нас це не дуже дивує, бо ми вже нераз бачили, як то він читав найтайніші гадки других. Це без сумніву сам Бог, який йому їх відкривав.

Рівнож і одна пані прийшла до нього та почала скаржитись, що приходиться їй безнастанно боротись з тяжкими нечистими покусами. Ізза цього попадала у смуток та чулась дуже нещаслива. "Причина того є ви самі," від повів Герард. "Ви не є цілковито вірні Ісусові Христові. Колиб ви замкнули добре своє серце та не допускали подібних гадок, тоді без сумніву ви малиб успіх." Бідна

пані призналась, що це правда, віддалила від себе ці гадки і від того часу нечисті покуси не турбували її більше.

Слід би ще згадати про одно чудо якого доконав святий уже майже при свойому відході з Лякидонії. Прийшовши до одної пані, матері двох монахинь, що скаржилась йому, що зіпсувалась їй бочка вина. "Вино, каже, так скваснілo, що перетворилось в оцит." Герард на ці слова лишень всміхнувся не відповідаючи нічого. Женщина думаючи що він сміється з неї, сказали йому, що якщо він не вірить, то хай піде до пивниці та сам переконається, що вона говорить правду. Герард послухав. Коли вона показала йому бочку, він зробив над нею знак святого хреста, а коли подала йому кухлик цего вина, він покоштувавши сказав, що вино дуже добре. І справді винові начеб нічого було й бракувало.

Колиж місія Герарда скінчилась у Лякидонії, він почав вертати домів. Де лиш переходив через яке село, усюди нарід виходив йому на зустріч, витав його й благав о молитви і духовну поміч та пораду. Герард, який з природи утікав від людських похвал та величання, мусів нераз оминати манівцями деякі села де лишень підозрівав, що нарід вийде йому на зустріч. Однак не все йому це вдалось. Так був він змушений поступити до одного місточка, щоби там уздоровити хорого. Правду сказати, хороба ця була якась дуже дивна. Вартоломей Мельхійоне, так називався хорий, як лишень одружився перед роком, так сейчас попав у недугу, якої ніякий лікар не міг вилічити, бож і ніхто не знав чи він стратив змисли чи був опанований діяволом. Возили його вже й до чудотворного місця, де св. Антоній вславлявся многими чудами, однак і тут не знайшов хорий полекші. Безвпинно кричав і кидався; ні сам не мав, ні другим не давав спокою. Коли Герард довідався о цім нещастю, не отягався спішити нещасному з поміччю. Як лиш зблизився до хорого, потішив його словами: "Це нічого, це нічого, ви ось вже здорові." Відтак відмовивши кілька молитов над головою недужого, уздоровив його і приказав дати йому їсти. Мельхійоне покріпився на силах чуючись зовсім здоровим. Оба вкінці заспівали Богові пісню подяки за одержану ласку.

По цім пустився Герард дальше в дорогу до Деличето, де по ціломісячній неприсутности прибув з кінцем лютого 1754 року. Але не довго прийшлось йому й цим разом тішитись домашнім спокоєм посеред співбратів. По

трьох або чотирьох тижнях післали його настоятелі до Ателля, поблизького міточка, з якимись домашніми орудками. Тут він запізнався з одним церковним достойником, каноніком Бозіо. Ось послухаймо, що оповідає сам канонік: "Одного дня прийшов я до захристії, коли бачу, а вірні та священики обступили Герарда наоколо й слухають його мови. Деякі хотіли познакомити мене з тим святим братчиком, як його звичайно називали. Я відповів їм, що мало мене обходить його святість і не хотівєм навіть слухати, що він говорив. Та Брат Герард тим не засмутився, але противно, на лици його малювалась усьмішка і він дякував мені за цю погорду, признаючись сам, що він нічого иншого не варта. Я тоді спізнав, що це правдивий святий, тому від тої хвилі дуже собі його цінив. Колиж одного дня прийшов я до помешкання де перебував Герард, немало здивувався побачити святого у захвиті. Він клячав у повітрю досить високо від землі."

Полагодивши урудки з якими прийшов до Аттелі, святий вернув до Делічето, та знова не на довго, бо по кількох тижнях мусів на приказ настоятеля удатись до Фодджія з деякими монастирськими справами. Там він перебув часть Великого тижня.

Совершенство та святість кожного христіянина полягає в любві Бога. Колиж знова хочемо знати, яка є ознака тої любови Бога, то здається, що найкращою ознакою це цілковите віданнясь Божій волі й зарядженню Його Провидіння. Бо як каже псальмопівець, Пророк Давид: "Блаженний чоловік якого надією є імя Бога," бо, "очі його глядять на убогих." А дальше знова: "Добре є надіятись на Господа." А мудрець господній каже: "Май надію в Господі з цілого твойого серця." В міру того, як ми здаємось на Боже Провидіння, зростає наша любов до Бога—іншими словами—наша святість. Хто отже більше піддався Божій волі, тим більша в нього любов і більша святість. Ця підданість Божому Провидінню, це ціха кожнього святого. В одних вона оказувалась більше, у других менше, та у всіх була вона велика. На жаль, однак, так мало є христіян нині, якіб цю, так потрібну чесноту посідали. Клопочуться, турбуються, працюють начеб Бога на небі не було— того Бога, який колись сказав: "Глядіть на птиці небесні, ані не сіють, ні не жнуть, ні не збирають: а Отець ваш небесний годує їх. Чиж ви не є більші від них." А дальше: "А за одіж вашу чому жури-

тесь? Гляньте на пільну лелію: ані не працює ні не пряде, а кажу вам що й Соломон в усій своїй славі так не вбирався, як одна з цих." Чиж не запевняє нас цим Господь Бог, що він о потреби кожнього сам старається? Це однак не значить, що ми маємо надмірно надіятись на Бога, цебто, заложивши руки бездільно надіятись поки Бог про нас не подбає. Ні, бо це булоб гріхом. Народня пословиця каже: "Бога взивай і рук прикладай." Ми звичайно це друге, то ; руки до праці прикладати, сповняємо. Але як? Забуваючи на жаль на це перше, що є однак важніше, цебто забуваємо взивати Божої помочі, забуваємо в усім здаватись на зарядження Його Провидіння. Добрий християнин не так повинен поступати. Зі своєї сторони повинен так працювати, начеб усьо від нього самого залежало, а з другої сторони так на Господа Бога здаватись, начеб сам нічого не міг. Цеї засади держаться святі; жив після неї наш святий Ґерард. Лишається нам оповісти одну-другу пригоду з його монашого життя, яка нам покаже, яке велике довіря мав він на Боже Провидіння і як його за це Господь Бог винагороджував.

В цілій Італії знана є славна святиня присвячена св. Архистратигові Михаїлові. Знаходиться вона на горі Ґарґан, віддаленої о яких сорок миль від нашого монастиря в Делічето. Місце це вславилось многими чудами, які діялись за посередництвом Архиангела Михаїла. Початок до цього дало явленням на тім місці св. Михаїла, який заявив, що це місце є під його покровом. Діялось це з кінцем шестого століття по Христі, а ото вже чотирнацять сто літ як нарід не перестає з великою набожністю наплівати до цього освяченого місця, щоб тут упрохати собі заступництва Вождя небесного війська. Звичайно з кінцем шкільного року, молодь з поблизьких околиць сходиться там, щоб зложити Богові подяку за успіх в науці.

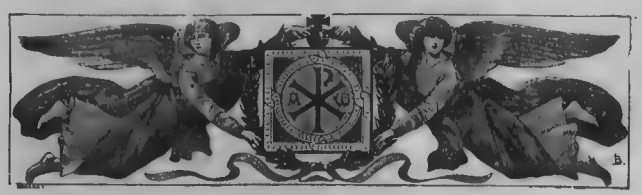

БАБУНЯ

У Довголуцьких великий рух. Шестеро дітей живо розмовляють про плянованну подорож у далеку нову країну. Їх мама, невеличка жінка, запопадливо порається в кухни. На її струдженім лиці, слідний вираз надії й відваги. Лиш старенька "Бабуня", Николи Довголуцького мати, неспокійно ходила по хаті. Видко, що була невдоволена й зажурена.

"Ой Николо, — дорікала вона, — то ти їздив на ті "жнива" на це, щоби там десь взяти землю, не кажучи нам про це нічого, і тепер хочеш нас завезти Бог знає куди?"

"Алеж мамо, — виправдувався Никола,— тут роботи нема, посуха вже від кількох літ усе нищить; миж пречінь не можемо так дальше бідувати. Дивіться, дітей нема в що вбрати, а й прокормити тяжко, а там просторі землі, все підноситься; там їде богато людей, щоби взяти собі фарму. Будуються місточка, міста...."

"Не думай собі, що я нич не знаю,— відповіла бабуня, —те, що говориш, гарно представляється. Але чи ти йдеш до одного з тих "місточок," з тих "великих міст", де є добрі школи, де є наша церква?"

Стара Довголуцька споглядала на громадку дітей свого сина. Вонаж їх бабуня, так їх сердечно любила! З якою печаливістю вона ними все займалася. І тепер, коли вони ставали все більшими, її дбайливість про них з кождим днем взростала.

Вона станула перед своїм сином і глядячи йому у вічі, продовжала:

"Ну, відповідай мені. Я не можу бути тут обоятна. Сідай і розповідж мені все, інакше ані кроком не рушуся звідси, щоби покидати наше гарне місто та їхати там десь на північний захід до безлюдної країни.

Никола нетерпелися, передусім, що було що тільки роботи; однак він все дуже шанував свою матір. Тому послухав, усів і став говорити.

"Знаєте добре мамуню, що тут не було що робити. Тому я мусів їхати далеко на жнива. Там я мав нагоду заробити троха гроша. Ви знаєте, що я не бажав ніколи віддалятися далеко з дому."

— "Се правда, замітила стара мати,— говори далі."

— "Отже там я полюбив той край, там нарід гостин-

ний. Чоловік там чується чоловіком. Я там бачив всего подостатком і мав нагоду стрінутися з добрими й великодушними людьми. Я собі подумав, от трафляється нагода, щоби вирвати своїх діточок з тісного міста на широкі прери-поля. Я говорив з деякими знакомими, я їм казав, що я не маю гроша. Вони обіцяли мені помочи, обіцяли пожичити машинерію. Вони нараяли мені купити там одну фарму за дуже тані гроші. Той, що там мешкав, помер а його жінка хотіла вертати назад до.....

"До цивілізованого світа!" перервала нервово бабуня.

"Вона хотіла вертати назад до своїх людей, — продовжав Никола, не спостерігаючи лихого успособлення бабуні.— "Я мусів скоро ділати, щоби запевнити собі ту землю, я дав усі гроші, які я заробив, лишаючи собі лиш на дорогу назад. Знаю, що там далеко від міста, і дуже далеко від нашої школи, діти не будуть могли ходити до школи Сестер і вчитися там катехізму й українського. Але ви знаєте, мамо, що я маю досить науки, щоби сам учити дітей катехізму й по українськи."

"А що з церквою?" — запитала трівожно мати.

"Якраз у тім велика біда, — відповів Никола.— Про цю одну справу я боявся вам говорити. Ми там будемо яких сто миль від нашої найближчої церкви, але колись будемо мати її ближше."

"Ані кроку не рушуся!" закликала стара Довголуцька вибухаючи сердечним плачем;— ти хочеш мене на старість вивезти десь на безлюдні степи, де я вмру без священика!"

Николі стали слези в очах. Діти окружили свою бабуню. Старенька ридала. Никола однак не потребував боятися, щоби стара мати лишилася там, де була, бо то значилоби для неї розставатися зі своїми внуками, яких так сердечно любила. Тому він відійшов до свого заняття, щоби все остаточно приготовити до відїзду. Він добре знав, що його мати отре слези й подібно як він візьметься до пильної й рішучої роботи.

Бабуня перестала плакати. Якийсь час сиділа мовчки й роздумувала. Вкінці кивнула на Оленку, тринайцяти літну дівчинку

"Чи ти маєш катехізм?" спитала її.

"Так бабуню, маю," — відповіла Оленка.

— "А буквар?"

— "Кожде з нас, що ходимо до школи, має і катехізм і українську читанку."

— "То добре, — говорила дальше бабуня, — а тепер возьми ці гроші й купи у Сестер великий церковний співаник. Ще маємо досить часу. То дуже добре, що є в нас стара фісгармонія (орґан) і що ти троха вчилася у Сестер музики."

В дві години пізніше Довголуцькі сиділи в переповненім туристичнім поїзді, що гнав у напрям "Великого Заходу." Коло лавок, де сиділи, лежали кошики з поживою, що вистарчали для цілої родини на пару днів. Оленка тримала в руках чайник, щоби від часу до часу приладити чай для рідні. На колінах бабуні лежала добре напакована торбинка; легко можна було пізнати запаковану там на верху книжку.

* * *

В тиждень опісля Довголуцькі мешкали вже в новій хаті. Був це невеликий шек (колиба), збитий з дощок. Попередна властителька, зажурена смертю свого чоловіка, випровадилася разом зі своєю дитиною. Кругом нового мешкання тягнулися прери-степи, переривані озерами та пів дикими лісами й корчами. Де оком сягнеш, всюда царила прекрасна природа, якої майже ще не ткнула людська рука. Міліярди ріжноманітних степових цвітів, милозвучне щебетання ріжнородного птацтва, ясне голубе небо, в день золоті лучі сонці, в ночі виття вовків-каютів.... це все робило велике, чарівне враження на Довголуцьких. Тишина, самота, богата природа, все те викликувало в серцю чувства спокою, душа відчувала близькість Бога-Творця.

До найближшого сусіда було пять миль, до найближшого містечка трийцять, а найближша церква, так як сказав це Никола, була віддалена сто миль.

Одного разу, коли вже розпакувалися і замешкали, так промовила бабуня до свого сина:

"Николо, не забувай на те, що ти обіцяв. Ти маєш учити дітей по українськи; це можна зробити легко, прецінь ти ходив кілька літ до української католицької школи. А я переймаю на себе обовязок учити релігії."

Никола усміхнувся. Він був задоволений, що його мати не була вже так зле успособлена, як тоді, коли покидали давну хату.

"Добре мамуню, станеться як ви зарядите. Коли треба зачинати?"

"В справі спасення не можна тратити часу,— сказала поважно бабуня,— нині зачинаємо. Навіть тут серед степів можемо бути близько Бога, а в своїм часі Він дасть нам ласку мати свою церкву. Я обдумала, як нам треба тут серед степів памятати на наші релігійні обовязки, і я певна, що ніхто з нас не занедбає того."

Цего таки вечера бабуня зібрала кругом себе цілу родину. В її руках був великий церковний співаник.

"Заки ми покинули наш давний дім, я казала Оленці це купити,—пояснювала бабуня,—а тепер дітоньки я хочу, щоби ви собі щось дуже добре запамятали і взяли до серця. Одним з найліпших способів побожности є спів церковних пісень. Ви знаєте, що коли Дитятко Ісус народилося в Вифлеємі, Ангели співали при Його яслах. В небі ангельські хори співають перед Божим престолом. На жаль нині християни занедбують спів церковних пісень. Ви знайдете тепер у кождій католицькій хаті гарні святі образи, часом навіть маленькі вівтарики, однак не вчуєте церковних пісень. Ми тут на прерах все рано й вечір молимося, святкуємо неділі й свята, заховуємо церковні пости. Це все наші обовязки, які маємо сповняти. Та до цего я бажалаби додати ще одно: щоби ми кождого дня співали церковні пісні. Я певна, що це принесе нам благословення. Тут на степах кожде з нас може вмерти кождої хвилі. Однак я маю надію, що як що ми кождого дня будемо жертвувати Господу Богу цей особливший акт побожности, коли будемо співати церковні пісні, ласкавий Бог не опустить нас, Він пішле нам священика тоді, коли ми будемо цего найбільше потребувати.

"Оленко, ходи тут і знайди мені пісню "Благослови всім Ісусе милий." Будемо це співати насамперід кождого вечера в тім наміренню, щоби недалеко нас вибудувано церкву, до котрої ми моглиби ходити."

Оленка послухала й вкоротці в маленькій хатині загомоніла пісня. Оленка грала на фісгармонії і вмить усі голоси злучилися в одну мельодійну пісню. По цій пісні слідувала друга: прекрасний кант у честь Богородиці: "Маріє Ти видиш я Твоє дитя."

Цего й слідуючого вечера навчилися цих двох пісень. Коли діти вправилися в співі, бабуня взяла в руки молитвенник, отворила де є "Служба Божа" і стала вчити дітей співати Службу Божу на самоїлку. Старенька бабуня наче відмолодніла; пригадала собі ті літа, коли то яко молода дівчина співала на хорах в церкві в родинному селі в старім краю.

Оленка скоро понимала церковні мельодії й грала на фісгармонії, а за нею співала ціла рідня.

Перед Різдвом прийшли на чергу коляди. І так кождої неділі в хатині Досголуцьких громадка з осмеро осіб заохочувала себе взаїмно до побожности.

"Ви мамуню повинні були бути священиком"— зажартував раз Никола, але бачучи, що бабуні такий жарт не до смаку, поправився говорячи: "В кождім разі, мамуню, маю все таке передчуття, що одного дня загостить між нас священик."

"Я цего сильно надіюся, що так станеться, бо це дійсно конечне"— відповіла торжественно його мати.

* * *

Час скоро минав.... і в міру того збільшалося число поселенців. Близько Довголуцьких замешкали Мельники, Олійники, Левицькі, Іванчуки. Никола Довголуцький мусів тепер учити й дітей своїх сусідів. Бабуня тішилася, що на науку катехізму й співу сходилося много дітей. Оленка знаменито помагала вчити церковного співу й народних пісень, то граючи на фісгармонії, то співаючи своїм сильним, дзвінким голосом.

"Цей твій талан Оленко, це Божий дар, — звикла говорити бабуня, — і ти повинна відвдячитися Богу, вживаючи цего дару на Його славу. Спів помагає до поширення св. віри. Хто знає, чи ці церковні пісні, що їх тут співаємо, не причиняться до розбудження якого покликання до духовного стану."

** ** **

Оленці йшло вже на сімнацятий рік, коли прийшла чутка, що слідуючої неділі буде український католицький священик відправляти Службу Божу в хаті, що віддалена від Довголуцьких трицять миль.

"Богу дякувати!— закликала бабуня,— тепер можемо там поїхати і всі діти можуть приймити перше св. Причастя."

В слідуючу неділю (ще перед сходом сонця, зібралися Довголуцькі, Мельники, Олійники, Левицькі і Іванчуки з цілими родинами на трох великих возах з "баксами" і рушили в дорогу. Всі були наччо, бо всі хотіли приступити до св. Причастія, молодші перший раз у життю, а старші перший раз від трох літ, відколи бачили священика.

о. Петро, молодий, ревний місіонар, дуже втішився, коли зобачив так далеких людей. По вислуханню сповідей мав збиратися на Службу Божу. Зі собою не мав дяка, тож думав відправити тиху Службу Божу. Бажав однак, чи не моглиби присутні співати деяких пісень в часі Служби Божої.

"Чи нема тут кого, хто вмівби співати церковні пісні? Єсли хто є, нехай зголоситься."

Перша вийшла на перед бабуня, а зараз за нею приступили другі з родини Довголуцьких, а далі Мельники, Олійники і прочі.

Лице о. Петра заясніло радістю.

"Що будемо співати?— спитав він,— чи вмієте співати яку пісню в честь Серця Христового?"

У відповідь зачала бабуня дрожачим голосом:

"Благослови всім Ісусе милий,
Що Твому Серцю честь скаладають...."

Ледви вона почала співати, так зараз з нею стали співати другі і так усі голоси злучилися в молутню пісню. Зворушений о. Петро глядів на присутних зі захопленням.

"Бачу, що у вас гарно співають. Чи ви не потрафилиби співати цілої Служби Божої?"

"Добре Отче," сказала бабуня.

Почалася св. Літургія.

"Благословенно Царство Отца і Сина і Святаго Духа...."

"Амінь"— загомоніли співаки бабуні. Вони співали дійсно знаменито. По Службі Божій зачали ще співати:

"Маріє, Ти видиш, я Твоє дитя...."

І понеслися мельодійні звуки прекрасної пісні.

До сліз зворушений о. Петро в коротких словах похвалив присутних за їх побожність і любов церковного співу, відтак став дещо питати тих, що з далека приїхали на відправу.

В імени присутних промовив Никола Довголуцький. Він оповів священикови все, як то вони кождого дня співають пісні в честь Христового Серця і Пр. Діви Марії в тім наміренні, щоби колись близько них стала українська католицька церква.

"Я про це все повідомлю нашого Владику, обіцяв о. Петро,— я охотно йшов би 100 миль пішки, щоби помочи таким людям!"

* * *

Минуло два роки, а на розі фарми Довголуцьких вибудовано церковцю. Бабуня намовила Николу, щоби він подарував на це кусник своєї фарми. Від тоді раз на місяць відправлялася там Служба Божа. Нова церква притягала все нових поселенців і в недовзі понад 20 родин замешкало близько Довголуцьких, щоби користати з ласк, які Христос обильно роздавав усім, котрі приходили на відправу до нової церкви.

о. Петро цілою душей займався молоденькою парохією. Бачучи між молодіжжу талановиті а побожні особи, дбав про їх дальше образування.

За його стараннем Оленка Довголуцька знайшла приміщення в інституті Сестер, покінчила вищу школу, а відтак нормал, щоби потім учити в місцевій школі близько хати своїх родичів. Вона дуже радо виручила тепер стареньку бабуню і з цілою ревністю вчила катехізму, церковного співу та вела рідну школу.

Літа минали. Молода кольонія що раз більше розвивалася. Мельникова дівчина вступила до монастиря Сестер. Іванчуків Василь став священиком. Свою першу торжественну Службу Божу відправляв у церкві коло Довголуцьких. Тепер є він ревним священиком місіонарем.

А бабуня?.. Бабуня вже давно спить солодко поміж степовимим квітами на церковнім цвинтарі, на розі Николової фарми. Коли зближалася послідна її година, прибули давні її ученики й учениці.... Приїхав і о. Василь, Іванчуків син. Бабуня усміхнена гляділа на них.... а потім тихо промовила: "Дітоньки, співайте ще раз ту пісню в честь Христового Серця, співайте ще ту...."

Аж тоді зрозумів і навернувся

Оден ревний місіонар, знаний в цілій Франції зі своєї апостольської праці і незвичайних чеснот, — давав місію в одній місцевости.

А було це перед самим майже Різдвом Христовим— десь в половині грудня, тому допікали нераз досить великі морози. Не диво, що в кімнаті де мешкав Отець місіонар була велика піч, в якій горів сильний вогонь.

Люди великими товпами горнулися на святу місію, та зі запалом слухали Божого слова. Видно було, що ласка Божа ділає в їх душах, та що користали з неї. Звичайно

довго сидів Отець місіонар у церкві. Там він молився, сповідав людей, та щойно по тім усім пізно вечером повертав домів на відпочинок.

І ось одного такого пізного та зимового вечера, прийшов несподівано до нього оден чоловік—недовірок, який був знаний в околиці зі злого життя, а ще більше з безбожних і богохульних бесід.

Розуміється, Отець Буссі (так називався той місіонар), дуже тішився та старався як найліпше й як найжичливійше приняти того несподіваного гостя. Але побачивши зараз з ким має до діла, та що тяжко було з ним дещо путнього почати, — сказав до нього весело: "Сядьте тут блище, мій дорогий приятелю, я нічого вам злого не зроблю — та нікого рівнож до сповіди не силую. Дуже тішуся, що ви відвідали мене. Прошу вас сідайте тут блище, поговоримо собі дещо при теплій печі."

Коли це сказав, отворив піч. А побачивши, що дерева вже догоряють, промовив до того чоловіка: "Заким усядемо, прошу вас, будьте ласкаві подати мені кілька куснів дерева." — Цей здивувався, але зробив то що його просив священик. А тепер — продовжав дальше місіонар —"киньте це дерево до печі, але дальше — на сам спід. Чоловік ще більше здивувався, але укриваючи своє чувство взявся до праці.

Коли отже, він зачав кидати кусник за кусником до печі, священик вхопив його сильно за рамя і ніби старався його кинути до печі. Безбожник зі страху закричав, відскочив на бік і сказав: "Чи ви отче зійшли з розуму? Яж пречінь мігби попечися, а може й попалити своє убрання і тіло." "Ну то щож!—відповів о. місіонар.— Чи не треба вам до цього привикати? Памятайте, що в пеклі, до якого підете, як не перестанете вести такого поганого життя, не лише попечетеся, як при тім вогни, але будете горіти в далеко страшнійшім вогни і то ціле тіло буде горіти, що найгірше, вічно. Не бійтеся отже, до цього вам треба привикати."

А побачивши чоловіка троха зворушеного додав отець місіонар: "Подумай чоловіче над тим хоч хвилинку. Чи не годиться тобі витерпіти все те, як на віки горіти в пекольнім та страшнім вогни? Та чи всі ті жертви, що Господь Бог вимагає від тебе, щоб уникнути тих страшних мук, а заслужити собі на небо — чи в дійсности не є вони дрібницею?"

Безбожник задумався, та по хвилі відійшов. Та видно, при помочи ласки Божої він це зрозумів, бо по кількох днях він знова вернувся до цего місіонаря— висповідався та розпочав нове життя.

БІБЛІЙНІ ОПОВІДАННЯ

Здобуття Єріхону

Перехід Ізраіл'тян через Йордан нагнав страху на цілу Палестину. Королі хананейські з над берегів великого моря довідалися про нове чудесне посередництво Єгови в користь свого народа,— і подібно як аморгенці з західного берега ріки стратили відвагу і не находили жадного способу, як моглиби опертися филі наїзників. Передусім в Єріхоні страх досягав свого вершка. Що правда, в місті не бракувало войовників, щоб боронити його, особливо коли туди схоронилися мешканці сусідних сіл. А сильні і високі мури його були великою обороною проти ворогів. Достатно випосажене в зброю й поживу могло видержати довгу облогу. Але від дітей Ізраіля можна було завсіди сподіватися чогось несподіваного. Від часу їх прибуття в сторони Ґалґал, брами Єріхону не отвиралися і ніхто не важився вийти поза них: бо воріг, що розтаборився в віддалі кількох миль, міг кождої хвилі явитися близько.

Йозуа приготовлявся до битви молячися до Господа. Чотирнацятого дня місяця була Пасха, річниця виходу з Єгипту. Весь нарід святкував її торжественно. Слідуючого дня манна, вже тепер непотрібна, перестала падати; вже їли овочі земні, пекли неквашений хліб з ячмінної муки цьогорічної. Бог кормив їх в пустині. Тепер не потребував давати їм поживу кождого дня, бо запровадив їх до цеї землі медом і молоком пливучої.

Коли скінчилися пасхальні дні, зближився Йозуа одного дня під мури Єріхону, щоб розслідити їх силу та зіставити свої способи нападу. Нагло підніс очи до гори і побачив незнакомого, що держав у своїх руках голий меч:

— Хто ти? — спитав Йозуа, поступаючи крок проти нього. Приятель чи воріг?

— Я є князь армії Єгови,— відповів незнакомий. — І

я приходжу тобі на поміч.

— То звольж, пане мій, проголосити мені волю Божу,— відповів Йозуа упадаючи лицем до землі.

— Здійми наперід обувя з ніг твоїх, бо місце це є святе.

Йозуа послухав на знак, що шанує місце посвячене присутністю Божого посланця. Хвиля була торжественна. Кілька кроків від обох розмовляючих підносилися мури Єріхону і його нездобуті вежі. Ангел Божий повчив, як начальник Ізраіля має їх здобути:

— Єріхон, — сказав він, — його цар і його войовники попадуть у твою владу. Збери своє військо і обходи з ним через сім днів довкола міста. Сьомого дня священики підуть наперід з Кивотом Господнім і затрублять семи трубами, яких уживають в рік ювілейний. Так сім разів обійдеш довкола міста, а коли звук труб дійде до твоїх ушей, звук більше проникливий і більше протяжний, тоді нарід голосом однодушним видасть великий крик; в тій хвилі мури міста захитаються самі в своїх основах. Тоді кождий жовнір ввійде в місто виломом, що отвориться перед ним."

Сказав ці слова ангел і зник. А Йозуа згідно з порученням, яке дістав, поручив священикам взяти святий Кивот, а сімом з них поручив йти перед ними зі сьоми трубами ювілейними в руках. Войовники узброєні мали йти перед ними, а товпа народу великим походом за Кивотом.

— Будете йти тихо, — говорив їм Йозуа. — Не будете видавати жадного крику, не будете говорити жадного слова, аж до хвилі, коли дасться вам знак, щоб ви разом кричали: як труби будуть трубіти.

Слідуючого дня уставив Йозуа своє військо в боєвім порядку. Войовники поступали наперід, відтак йшли священики, що мали трубіти на трубах, за ними несено святий Кивот, а за ним товпа народу, мовчки. Через шість днів військо Ізраіля так обходило мури Єріхону, щоб відтак ввійти в середину міста.

З великим зачудуванням дивилися обляжені Єріхонці з гори своїх валів на ті безмежні громади, що у військовім порядку ходили довкола їх міста. А тому, що товпа не видавала жадного воєнного крику і ані одна стріла не вийшла з рук жовнірів, мешканці Єріхону почали думати, що все те ограничиться на тій безсильній маніфестації.

Але сьомого дня дуже рано в приказаній хвилі затрубіли труби, остро, протяжно. То був знак для дітей Ізраіля: загальний, могучий і сильний крик піднісся зі всіх сторін і сягав до неба. В одній хвилі, як предсказав ангел, захитались мури у своїх основах. Йозуа закликав: Бог видає вам місто, але пригадайте на прокляття, що на ньому тяжить. Всяке живуче сотворіння повинно згинути, з виїмком Рагави, якої дім був схоронищем для наших висланців. Заховайте їх і тих, що з нею в її домі. Не дотикайте нічого з того, що є призначене на жертву; бо інакше прокляття можете стягнути на весь табор Ізраіля.

Заледви скінчив говорити, а войовники кинулися крізь прогалини в мурах і розбіглись по вулицях міста, убиваючи мущин, невіст і дітей. Після рішення Божого пожертвували череди волів, ослів і овець так що в місті не остало ані одного живучого сотворіння.

Йозуа післав двох посланців-звідунів до дому Рагави, щоб сказали їй, що може свобідно вийти зі своїми родичами, братами і іншими членами родини. Виратували її, як то були прирекли присягою. Повиносили з її дому річи її і построїли їй намет близько табору ізраільського. Коли пізніше вона відреклася фалшивих богів, могла злучитися з народом Єгови і їй дано за мужа Салмона, що був вітцем Вооза.

Місто Єріхон знищено огнем. Забрали звідти золото й срібло, залізні посудини й спіжеві, щоб їх умістити в скарбниці Єгови. А коли місто перемінилося в купу попелу, закликав Йозуа:

— Горе чоловікові, що відважився б відбудувати мури Єріхону! Нехай згине його первороджений син в той день, коли поставить основи, а останній з його синів в день коли поставить брами.

Від цеї хвилі імя Йозуєве стало славне в цілім краю і всі виділи ясно, що Господь був з ним, як колись з Мойсеєм.

СМЕРТЬ НЕДОВІРКА

В 1911 р. жив в одній парохії віденської єпархії, один господар, що залюбки читав злі, протирелігійні часописи й книжки, і нераз кпив собі з Бога та святої віри.

Сусіди упоминаючи, говорили йому:

— В годині смерти інакше будеш говорити, сам ще попросиш священика.—

— Не хочу вашого священика, відгукнув недовірок, не потребую вашого Бога, ні дзвонів. Для мене це зовсім злишне!

У Страстний тиждень, в середу вибух огонь в селі. Крім знищення, що його вчинив пожар, згорів і той недовірок. Помер без Бога, а поховано його без священика й дзвонів, бо в Велику Пятницю не вільно дзвонити.

НАУКА І ВІРА

Вільнодумці і безбожники стараються поширити невірство в різний спосіб. Уживають різних способів, щоб переконати ум людей, що мало застановляються над справою: чи віра противиться науці або чи наука може обійтися без віри. Найрадше говорять такі вільнодумці і безбожники, що учені, дослідники природи, пізнавши більше закони природи, стають або невіруючими або щонайменше обоятними що до віри. Але в дійсности справа мається цілком противно. Именно: правдиві учені, яких імена з подивом повторяє все людство, були завсіди глибоко віруючі.

Астроном **Іван Кеплєр** (1571—1630) відкривши один астрономічний закон писав: "Великий є наш Бог, велика Його сила, нескінчена Його мудрість! Небо і земле, сонце, місяцю і звізди, славіть Його своєю мовою! .... Як довго зможе, бажає душа моя голосити славу Його, Господа і Сотворителя!.... Хвала Йому, честь, почитання на вічні віки!"

На іншім місци пише: "Заки відійду від стола, при котрім почав я мої розсліди, одно остає мені: піднести до неба руки і очи і звернутися до Сотворителя всякого світла з побожною й покірною молитвою."

* * *

Творець новочасної математичної фізики і фізичної астрономії І. Нютон (J. Newton 1643—1727) що відкрив закон про гравітацію (притягання землі), писав так при кінці свого твору "Philosophiae naturalis principia" (Основи природної фільософії):

"Чудова будова сонця, планет, комет могла повстати тільки після пляну Єства Всезнаючого і Всемогучого і лише з Його зарядження.... Звідси виходить, що Бог є правдиво живим, всемогучим і сильним Богом, Єством нескінчено совершенним, що стоїть далеко понад вселенною.... Це, що знаємо, є краплиною,—те, чого не знаємо, є цілим океаном!"

* * *

А вже близький до наших часів, один з дуже визначних італійських астрономів, **Анджельо Секкі** (Angelo Secchi 1818—1878), що особливо славиться своїми розслідженнями фізичних прикмет сонця, кликав:

"Небо голосить хвалу Предвічному! Правдивий дослідник природи не може перечити існування Бога."

* * *

Астроном о. **Николай Копернік** (1473—1543) вславився відкриттям обороту небесних тіл; між іншим, що земля обертається довкола сонця, а не так як до його відкриття уважали, що земля стоїть, а сонце обертається довкола землі. До тих, що величали важність відкриття його системи, відповідав з простотою: **"Славіть не мою систему, але славіть Божий порядок."**

* * *

Другий славний анґлійський дослідник неба **Фридрих Вільгельм Гершель** (1738—1822), той, що відкрив пла нету Уран, сотки зір, тисячі космічних мраковин, що перший розслідив суть молочної дороги, писав: **"Чим більше поширюється обсяг знання, тим численніші стають докази вічного існування творчої Всемогучости і Мудрости."**

* * *

Подібно говорить знаний астроном німецький, **Іван Генрих фон Медлєр** (1794—1874): **"Поважний природник не може заперечити існування Бога.** Бо хто, як природник, глибоко заглядає до Божої робітні і має нагоду подивляти відвічну мудрість, той мусить в покорі впасти на коліна перед зарядженням найвищого Духа."

* * *

Славний французький астроном **Іван Йосиф лє Веріє** (1811—1877), директор французької астрономічної обсерваторії, що відкрив планету Нептун, уставив у своїй робіт ні Хрест. Завсіди звертав свій зір на нього, коли змучений працею і обсерваційою зір шукав нової сили і натхнення. Значить був віруючим християнином.

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

Монаші Чини і Згромадження

(Намірення Апостольства Молитви на місяць Жовтень)

Монаші чини й згромадження зродив поклик самого Ісуса Христа, що сказав до молодця: "Коли хочиш бути совершенним, іди, продай, що маєш, а будеш мати скарб на небі: та йди в слід за Мною" Мат. 19,21). Послушні тому зазивови Спасителя, многі молоді душі покидають світ, щоби всеціло віддатися Богу через зложення трох обітів: убожества, чистоти й послуху. Усвячення себе і других це ціль, до якої стремлять монахи й монахині.

Є два роди монастирів: одні комтемплятивні (богомисльні), де Богу посвячені особи ведуть життя молитви, праці й умертвлення; другі комтеплятивні-активні, де крім уєдиненого життя внутр монастиря є праця безпосередна для спасення душ через місії, душпастирства, школи, шпиталі, захисти ітд.

Оба роди мають дуже велике значіння так для Церкви як і для народу й цілого людства.

Для Церкви монаші чини й згромадження є тим вибраним військом, якого одинокою метою є поширення Божого царства на земли і яке все готове спішити в оборoні Христа. Історія Церкви про це вимовно свідчить. Пустинники й монахи боронили чистоти віри перед всякими єресями, почавши від Арія аж до іконоборців. Так було від IV до XI віку. Пізніше монаші згромадження урятували многі краї від потопи "реформації" й протестантизму. В новіших часах боронять вони Католицьку Церкву перед напастями новітних блудів модернізму й безбожности. Монахи-місіонарі зискали для Церкви Англію, Ірляндію, Шкоцію, Францію, Німеччину, Фляндрію. Вони працювали над заведенням Христіянства на Україні. Нині місії в поганських краях у значній части ведені монашими згромадженнями.

Про значіння монахів і монахинь для народів і цілого суспільства широко пишуть історики. Середновічні монахи перемінили міліони акрів ріжних пустарів і мокляків у всіх краях Европи на урожайні поля й городи; вони переписували тисячі рукописів біблії, старинних Отців Церкви, грецьких і римських клясичних авторів і врятували тисячі дуже цінних памятників від заглади. Вони закладали всюди школи, бібліотеки і вели ріжного рода діла милосеря взглядом убогих, хорих, прокажених, вязнів. І подібну діяльність продовжають і нині монаші чини й згромадження у всіх частях світа. Щоби мати слабонький образ тої праці вистарчить згадати, що приміром у Сполучених Державах до католицьких шкіл, в яких учать монахи й монахині, ходить два і пів міліона молоді, а котолицьких шпиталів, де при хорих є Сестри, є там около 650.

Велике значіння для людства мають також монастирі, які не займаються безпосередно працею між народом; життя таких монахів і монахинь, їх примір, їх тиха монастирська праця, і молитва усвячують суспільність, серед якої жиють. Їх молитви і умертвлення відвертають кари Божої справедливости, а стягають благословення на нарід.

Розвиток українського народу тісно злученим з розвитком монашества на Україні.

Які заслуги мали монастирі а в особенности Печерська Лавра для українських земель про це говорить широко історія України. В найновіших часах релігійно-моральний і культурний розвиток українського народу має много завдячити праці цих чинів і згромаджень.

* * *

Нарід, котрий має много ревних монахів і монахинь, щасливий. Тому в цім місяци молімся о численні покликання до монашого життя і о те, щоби в монастирях процвитала правдива монаша ревність. Просім о це Пресв. Серце Христове через заступництво Божої Матери.

Рукоположення Редемптористів на священиків

В неділю, 25-го липня ц.р. Їх Ексцеленція Кир Николай Чарнецький, Апостольський Візитатор для Українців католиків на Волині, Полісю та Підляшу, рукоположили на священиків у Боплято чотирох українських Редемптористів. Ось імена нововисвячених єромонахів: **Степан Ширий**, родж. в Жовтанцях 24 березня 1912; **Петро Козак**, родж. в Лошневі 10 квітня 1910; **Василь Рудка**, родж. у Мицеві 17 липня 1912; **Филимон Курчаба**, родж. у Желехові Великім 25. грудня 1913.

В неділю, 1-го серпня ц.р. українська-католицька парохія св. Михаїла в Гудів Саск. була свідком дуже гарних подій: посвячення своєї церкви й рукоположення монаха редемптористa на священика.

У погідний день, при надзвичайнім здвизі народу, Їх Ексцеленція Кир Василій Ладика посвятили того дня гудівським парохіянам величаву, нову церкву св. Архистратига Михаїла, Покровителя українського народу; опісля підчас архиєрейської Служби Божої, у новопосвяченій церкві, рукоположили на священика о. діякона **Степана Олійника**. Підчас зворушаючих торжеств, прекрасно співав мелвільський український католицький хор під батутою п. П. Багрія з Мелвил, Саск.

Новорукоположений єромонах родився 27 лютого 1910 в Увислі, повіт Копичинці. До Канади приїхав з початком січня 1924 р. Свої гуманістичні науки кінчив у йорктонськім ювенаті. До Чина оо. Редемптористів вступив у липні 1931 р.

Богословські студії побирав у семінарі, у місті Оттаві.

Нововисвяченим редемптористам складаємо найгорячіші побажання: Хай Всевишній дозволить новорукоположеним синам св. Альфонса невтомно трудитися для добра католицької Церкви та українського народу.

Еспанський Епископат, в склад якого входять 2 кардинали, 6 архиепископів, 35 епископів і 5 генеральних вікаріїв, видав спільне пастирське послання до всіх епископів світа. Цей лист представляє теперішне положення в Еспанії і переслідування зі сторони большевиків, котрі знищили там 20,000 церквів і каплиць, убили в занятих частях Еспанії 40 процент духовенства, а в деяких дієцезіях навіть 80 процент і разом около 6,000 світського духовенства. Крім цего замордували 300,000 світського населення за їх релігійні переконання. В самім Мадриті протягом 3-ох місяців замордували 22,000 людей. Послання це подає також подробиці знущання-тортурів і мордування зі сторони червоних катів. Праве правительство дає запоруку суспільного ладу, скріпляє любов вітчини і причиняється до розвою християнського життя. Побіда Правих над большевиками це одинока надія на те, щоби справедливість і мир запанували в Еспанії.

Голяндські Католики мають 35 великих католицьких щоденників, 64 менших і більше чим 300 ріжних католицьких видань. В кождій католицькій родині є там принайменше один католицький часопис. Недивно, що у них так гарно розвивається Католицька Церква. Як сумно стає на серцю, коли порівнати, як мається справа католицької преси в нашому народі. Позволь, що спитаю: Кілько є українських католицьких часописів і видань в твоїй хаті? ....По тім, яка в хаті находиться преса (часопис, місячник ітд.), пізнати, чия то хата.

В Совітській Україні мимо страшного большевицького переслідування релігійність зростає. В Київщині селяни відказалися починати літні роботи в полі, доки священики не відправлять на полі молебнів. Самі офіціяльні большевицькі публікації признають, що в цілій СССР бодай 100 міліонів громадян це віруючі люди.

У Львові втворили ОО. Чина св. Ізбавителя нову фундацію при вулици Зиблікевича ч. 30. Церква, що там находиться є осередком релігійного життя українців, що мешкають в т.зв. стрийській дільниці міста. Нашим співбратям желаємо на новій ниві апостольської праці: Щасть Боже!

Посвячення нової Української Лічниці у Виллингдоні, Альберта. Сестри Служебниці П.Н. Діви Марії покінчили будову нового шпиталю, який торжественно посвячено дня 19 вересня ц.р.

Цього року Сестри Служебниці заложили доми у Торонті, крім цего в Злучених Державах: Детройт і Мінеаполіс. Разом мають вони в Північній Америці 20 домів і шпиталів, з того в Канаді в Монтреали, Торонті (2), Вінніпеґу, Портедж Ля Прері, Давфіні, Сифтоні, Комарні, Йорктоні, Айнтуні, Реджайні, Саскатуні, Мундері (2), Едмонтоні і Виллингдоні; у Злучених Державах: в Стемфорд, Филядельфії, Детройт і Мінеаполіс. Бог видимим способом благословить працю Сестер Служебниць. Велике жниво, треба й много робітників.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Розсіяний професор

Сербський професор літератури, Мілян Букічевіч помістив у часопису "Політика" таке оголошення: "Прошу мого господаря, в якого каменици я мешкаю, щоби мені подав через адміністрацію цего часопису мою адресу, бо я забув назву вулиці і число дому, в якім я від місяця мешкав. Ключі від дверей є в мене. Професор Букічевіч." Власник каменици подав до адміністрації свою адресу.... і розсіяний професор по тижневій блуканині по місті знайшов своє помешкання.

Іван:— Колись я мав бороду таку, як ти тепер маєш, але я її обтяв, коли переконався, як вона мене робить поганим.

Василь:— А моє лице було колись подібне до лиця, яке ти тепер маєш, і коли я переконався о тім, я не міг його обтяти, тому я запустив бороду.

— o —

Було це в часі великого приняття в просторім домі. Один гість, приятель господаря, зближається до нього й каже: Перепрашаю вас, але хочу вас спитати, що є в тій фляшці там на тамтім столі в куті? Чи то чорнило?

— Чорнило? спитав здивований господар. Та де там! Це горівка. Алеж чому ви питаєте мене о це?

— О, нич великого, відповів гість,—лиш я бачив як тамтой скачмен був коло тої фляшки й наповняв своє фонтен пен (автоматичне перо).

Провідник: Про цю печеру я мігби вам опбвісти так страшну історію, що ваше волосся сталоби вам зі страху на голові.

Турист: Я не вірю в це.

Провідник: То ви дуже відважний чоловік.

Турист: Ні, але я дуже лисий.

Кустомер (купуючий гість): Я задумую взяти на службу тую дівчину, що у вас працює. Чи то чесна особа?

Кравець: Я не зовсім що до того певний; на примір скажу вам.... я кілька тижнів тому назад посилав її до вас з незапаченим рахунком, а вона ще до нині не дала мені жадних грошей....

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ

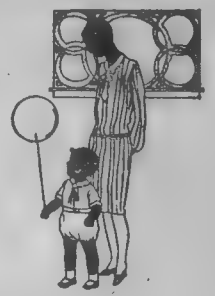

Позвольте Нам Зняти її

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 180. YORKTON, SASK

Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
X-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED
Yorkton, Sask.
20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.
Найлутші Ціни — Точна Вага — Точне Тестування
Не опізняємось з ґрейдованням
Ми самі оплачуємо Експрес
Пришліть Нам Вашу Слідуючу Висилку Сметани
CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.
"Кресент" Айскрім — "Кресент" масло

– ВЖЕ НА УКІНЧЕННІ – НЕЗАДОВГО ВИЙДЕ –

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
НА – 1938 – РІК

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких і Латинських свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань

– 160 СТОРІН ДРУКУ –

ЦІНА .25 – – – ПОЧТОЮ .30

Хто замовляє 4 калєндарі або більше почту оплачуємо самі

Тим, що замовляють що найменше 25 калєндарів для розпродажі, даємо 25% опусту

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 11 Листопад 1937

За позволенням духовних властей

Ваші Приятелі Любилиб Мати
Знимку з ВАС
ВАШОГО ВЕСІЛЛЯ
ВАШОЇ ДИТИНИ
Позвольте Нам Зняти її

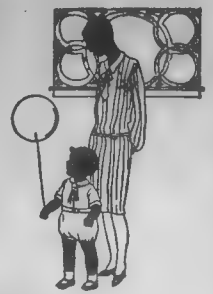

Ми є дипльомовані
Американською Школою Фотографій

СКОРА ОБСЛУГА

ПОСИЛАЙТЕ ДО НАС ВАШІ ФІЛЬМИ
(Продаємо Фільми)

THE RUSSELL STUDIO
Phone 150. YORKTON, SASK
Фотографуємо в день і в ночи після умови

D. J. BRASS
DENTIST
Х-РЕЙ І ГАЗОВІ ПРИЛАДИ
Ручимо за вдоволення
PHONE 250 DUNLOP BLOCK YORKTON, SASK.

CRESCENT CREAMERY LIMITED
Yorkton, Sask.
20 літ обслуги молочарським фармерам Північно-Східного Саскачевану.
Найлутші Ціни — Точна Вага — Точне Тестування
Не опізняємось з ґрейдованням
Ми самі оплачуємо Експрес
Пришліть Нам Вашу Слідуючу Висилку Сметани
CRESCENT CREAMERY Limited, YORKTON, SASK.
"Кресент" Айскрім — "Кресент" масло

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Радуйся Царице Мати Милосердя — Великі Роковини — Народ Фронтом до Віри — Тисьменицький Кушнір — Большевицький Рай — Влучна і Практична Відповідь — Життя св. Ґерарда — Добрий Католик: Найкращим Патріотом, Мужем і Батьком — Бунтівник — Місія в Жукові — Місячне Намірення на Листопад — З Церкви і Світа — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА ЛИСТОПАД

1 П Прор. Йоіля
2 В ВМ. Артемія
3 С Преп. Іляріона
4 Ч С. Аверкія
5 П †Ап. Якова
6 С М. Арети
7 Н 20 по С. ММ. Марк. і Мар.
8 П ВМ. Димитрія
9 В М. Нестора
10 С ММ. Терентія і Неоніли
11 Ч ПрепМц. Анастазії
12 П ММ. Зиновія і Зиновії
13 С Апп. Стахія, Амплія і пр.
14 Н 21 по С. Безср. Козм. і Дам.
15 П ММ. Акинд. Пігасія і пр.
16 В М. Акепсима і пр.
17 С Преп. Йоанікія
18 Ч ММ. Галактіон. і Епістимії
19 П С. Павла
20 С М. Єроніма
21 Н 22 по С. Арх. Михаїла
22 П ММ. Онисифор. Порфир.
23 В Апп. Ераста і пр.
24 С ММ. Міни, Віктор. і Вінк.
25 Ч СвщМ. Йосафата (на нед)
26 П П † С. Йоана Золотоуст.
27 С † Ап. Филипа
28 Н Нед. 23 по Сош.
29 П † Ап. і Єв. Матея
30 В С. Григорія Чудотворця.

УСТАВ НА ЛИСТОПАД

7.—**Нед. 20 по Сош.:**— Глас 3, еванг. утр. 9. На літ. Апост. зач. 200, ев. Луки зачало 30.

8.—**Великомученика Димитрія:**— Всеночне. На літ. Апост. зач. 292, ев. Йоана зачало 52.

14.—**Нед. 21 по Сошествію:** Глас 4, евангеліє утр. 10. На літ. Апост. зачало 203, ев. Луки, зачало 33.

21.—**Нед. 22 по Сош. і Архістратига Михаїла:**— Всеночне. Глас 5, ев. утр. 11. Тому, що цей Празник припадає цего року на неділю, то на богослуженнях треба триматись того самого уставу що й на Ілії 8 серпня, лиш, де храм, там на утрени місто прокімена і еванг. воскр. береться прокімен і еванг. празника, Матея зач. 52. На літ.: Тропар воскр., Михаїла, і Кондак воскр., Слава: Кондак Михаїла, І нині: Богородичен. Прокімен, Аллилуя і Причастен воскресний і Михаїла. Апп. зач. 215 і 305, ев. Луки зач. 83 і 51.

28.—**Нед. 23 по Сош. і СвящМ. Йосафата:**— Всеночне. Глас 6, ев. утр. 1. Устав той сам, що 8-го серпня. На літ.: Апостол зач. 220 і 311, еванг. Луки зач. 38 і Йоана зачало 36.

Пилипівка — Піст від 27 листопада до Різдва Христового

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Анна Библів, Спрінґсайд, Саск., складає щиру подяку Найсвятішому Серцю Христовому й Матері Божій Неустанної Помочі за одержані дві ласки.

С. Агафія С.П.Н.Д.М. складає щиру подяку Пресв. Родині і св. Тересі за поміч Божу і опіку в часі катехізації, а бл. пам. о. Альбертови Дельфоржу і Парані Лощук за три великі ласки.

С. Елена, С.П.Н.Д.М. складає подяку Найсв. Серцю Ісуса і Марії і душам в чистилищи за одну велику ласку.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 11 — Лист за Листопад — 1937

Св. Альфонс

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

Конечність посередництва для нашого спасення

Тепер повернім і розгляньмося, що кажуть святі на підтримання цего заложення. Св. Вернард твердить, що Бог наповнив Марію всіми ласками на то, щоб люди діставали добра через Її посередництво. Він дає на це важну пригадку, що перед різдвом Пр. Діви не було сього потоку божої ласки для людий, ще не було водопроводу. Марію післав Бог у світ, щоб цим водопроводом постійно спливали божі благодати до нас.

Як Олоферн, щоб здобути Ветулію, перервав водопроводи, так демон старається всіми силами знищити в душах набожність до Матери Божої. Якщо цей провід ласки йому вдасться замкнути, тоді здобуття душі стає йому дуже легким. Роздумай над цим християнська душе, —кличе св. Вернард, з яким то чуттям і набожністю хоче Господь, щоб ми почитали нашу Царицю, прибігаючи завжди з довірєм під Її опіку. Він зложив в Ній повноту своїх дібр, аби ми узнали це, що всьо, що дістаємо від Нього, надії ласки і спасення, це приходить нам через руки Марії. Св. Антонін рівнож заявляє, що всі милосердя уділені людям приходять їм посередно через Марію. Марію порівнують також до місяця.

Як місяць поставлений між сонцем і землею віддає землі це, що дістав від сонця, так і Марія дістає небесні

впливи Божого сонця тай передає їх мешканцям землі.

З тої самої понуки церква називає її дверми небес, бо як всі листи упаскавлення переходять від царя через браму його палати, так і жадна ласка не сходить з неба на землю, котраб не перейшла через руки Марії. Св. Бонавéнтура каже ще більше, що Марію називаємо дверми неба, бо ніхто не піде до неба, хто не перейде через Марію, котра є дверми неба.

Цю гадку потверджує і св. Єронім, котрий каже, що повнота ласк міститься в Ісусі Христі як голові, звідки всі життєві сили уділяються нам Його членам, а повнота їх є в Марії наче в шиї, через яку ті життєві соки переходять щоби дійти до нас членів містичного тіла. Св. Вернардин викладаючи це ясніще каже, що всі ласки духовного життя котрі сходять від голови Ісуса Христа, є передані посередно через Марію до вірних, котрі творять Його містичне тіло.

Св. Бонавентура вдовіднює це так: Бог схотів мешкати в лоні Пр. Діви, а цим Вона набула начеб якесь право над всіми ласками. А коли Ісус Христос вийшов із цього пречистого лона, то рівночасно наче з Божого океану вийшли ріки небесних дарів. Св. Вернардин ще ясніще подає цю гадку: Почавши з тої хвилі, коли Пр. Діва почала в своїм лоні відвічне Слово, набула так сказатиб право особливше над всіми дарами що походять від св. Духа так, що від тоді ніяке сотворіння не дістане від Бога ласки, як тільки через посередництво і руки Марії.

В цім змислі Красет поясняє сторінку Єремії, де цей пророк, згадуючи про воплочення Слова і про Марію каже, що женщина окружить Богочоловіка. Як луч з кола, щоб вийти, мусить перейти через обвід, так і ніяка ласка Ісуса Христа не прийде до нас хиба лиш через Марію, котра стала якби обводом Богочоловіка, принявши Його до свого лона.

Ось чомуто— додає св. Вернард,— всі дари, всі сили, всі благодати роздають руки Марії кому Вона хоче, в часі і таким способом, як Їй подобається. Рівнож і Ришард заявляє, що всі добра, які Бог хоче дати людям, передала їм Марія. Тому упоминає нас прибігати до цеї скарбнички ласк, бо лишень посередно через Неї світ і всі люди дістануть всьо, чого можуть сподіватись.

З всього тут поданого ясно бачимо, що святі тут згадані, котрі твердять, що ласки приходять нам через Марію, не говорили тільки в тім змислі, що Марія дала світу Ісуса Христа, джерело всякого добра, як це твердить автор наш противник: вони твердять, що Бог давши нам Ісуса Христа, хотів, щоби всі ласки уділені від цеї хвилі аж до кінця світа на підставі заслуг Його Сина, були розділювані руками і за молитвами Марії.

Нині це вже загальна гадка Церкви, що посередництво Марії є не лишень хосенним але й конечним. Конечним сказали ми не рішучо, бож тільки посередництво Ісуса Христа є рішучо конечним, але морально, бо Церква годиться з цим, що Бог так установив, що ніяка ласка не дасться, хиба тільки через руки Марії. А вже перед св. Вернардом, св. Ільдефонс твердив молячись до Марії: Маріє! Господь хотів зложити в твої руки всі добра, які постановив дати людям і віддав Тобі всі скарби і всі богацтва божої благодати. Бог не хотів— каже Дамян— воплотити ся, не маючи на це згоди Марії по перше тому, щоб ми всі уважали Її за обовязкову Владичицю, а по друге, щоб ми зрозуміли це, що наше спасення всіх є дане під осуд Пр. Діви.

Ісая заповів що з коріня Єсая зродиться галузь, себто Марія, а на цій галузи квітка, котрою є Слово, що сталося тілом. Св. Бонавентура гарно ці слова поясняє: Хтонебудь хоче ласку св. Духа, хай шукає квітки на галузи, себто Ісуса в Марії, бо галузь дасть нам квітку, а через цю квітку знайдемо Бога. Якщо хочете мати цю квітку то старайтесь своїми молитвами прихилити до себе галузку, а тоді зірвете квітку. Цей сам серафічний учитель завважує в своїй науці на Богоявлення над словами Євангелиста Матея "знайшли хлопця з Марією його Матірю" що ніколи не знайдемо Ісуса інакше, як з Матірю Його Марією і через Марію. Надармо шукати Ісуса, як не хочемо Його знайти з Матірю Його. І св. Ільдефонс подібно висловився: Я хочу бути слугою Сина, а що не можуним стати без Марії, тому хочу бути слугою Марії.

Примір

Цезар оповідає, що один богач так розгайнував своє майно, що приходилось йти жебрати. Він покинув свою вітчину тай потягнув до чужого краю, де нікому незнаний жив з ласкавого хліба. Підчас своїх жебручих мандрівок стрінув він одного зі слуг свого батька, котрий бачучи колишнього панича в такій крайній нужді, підніс його на дуеі і обіцяв повести його до щедрого князя, що по-

рятує його в біді. Цей нещасний слуга був безбожним чарівником. Він повів панича-жебрака через темний ліс на край осоружного багнища і зачав розмовляти з невидимою особою. Переляканого панича він заспокоїв і так промовляв до сатани: "Пане, цей панич, що став жебраком, хотівби назад відзискати своє майно, котре він стратив". "Як він послухає мене—забурчав демон— то я зроблю його ще богатшим як передтим він був, але най відрікається Бога." Молодець з початку жахався того, але заохочений огидним чарівником, пристав на то і вирікся Бога. "Це не вистарчить—нетерпеливився сатана— най він ще виречеться Марії, нашого непримиримого ворога. Як много душ Вона вирвала нам з рук тай запровадила їх до Бога і вратувала їх." "О ні, ніколи— відповів скоро молодець— я не виречуся моєї Матери. Вона є моєю єдиною надією і я волію ціле моє життя жебрати". По цій заяві демон зник. Вертаючи у свій край молодець повернув до церкви Матери Божої, клякнув перед Її образом і зачав плакати тай просити Марію, щоб виєднала йому прощення його гріхів.

Мати Божа просила тоді свого Сина за нього, але Ісус відповів: "Мамо моя, таж цей невдячник відрікся мене." Бачучи однак, що Марія не перестає Його благати, промовив до Неї: "Матінко моя, я ніколи нічого Тобі не відмовив. На Твої молитви я прощаю йому." Мешканець з тої околиці, котрий якраз купив маєтки цего панича марнотравного був тоді на молитві в кутику тої церкви і всьо це чув. Зворушений милосердям Марії зглядом такого грішника віддав за нього свою одиноку дочку і вчинив його спадкоємником всього свого маєтку. Тактo молодець за заступництвом Марії відзискав і ласку Божу і дочасні добра.

Молитва

Глядиж душе моя! яку гарну надію спасення і життя вічного Боже милосердя поставило для Тебе в довірю до опіки Його Матери, хотяй ти много разів своїми гріхами заслужив собі на пекло. Благодари Богу: дякуй твоїй опікунці Марії за то, що Вона охороняє тебе своїм плащем-ризою та запевнює тобі стільки духовних користий, які ти набув через Її посередництво. Дякую Тобі моя ніжна Мати! За всі добродійства які Ти виєднала нещасному гідному пекла. Царице неба! з кілько то небезпек Ти мене увільнила! Кількото світла і милосердя Ти мені виєднала в Бога! Які користи, які почести Ти дістала від мене за так великі дари для мене?

Тільки Твоя доброта Тебе до того склонила. Навіть якби я пролляв свою кров і життя віддав, о ще не винагородивби Тобі так як повинен. Тиж мене від вічної смерти звільнила. Ти мені помогла—надіюся— відзискати Божу ласку, одним словом весь мій духовний набуток є Твоїм ділом. Найлюбіша моя Владичице, в моїй нужденности не вмію Тобі віддячитись за Твої добродійства, хиба похвалами й любовю Тебе. Не погорди серцем бідного гріш ника розчуленого Твоєю добротою. Колиж це серце переповнене земським привязанням не гідне Тебе любити, то зміни його. Зміни його, привяжи його до Господа, але вязами так сильними, щоб від тепер я не міг відлучитись від Його любови. Ти вимагаєш від мене любити Твого Сина і сего самого і я від Тебе жадаю: виєднай мені ласку любити Його, любити завжди. На сім кінець моїм бажанням. Амінь.

ВЕЛИКІ РОКОВИНИ

Цего року Українці і в Галичині і тут за океаном обходять столітний ювілей появи "Русалки Дністрової," і пробудження галицької України. Цего великого діла довершив о. Маркіян Шашкевич. Шестого листопада ц. р. минає 126 літ, як він уродився в селі Підлисю, коло Золочева в Галичині. Він то перший в Галичині зачав уживати народної мови в письменстві. До того часу писали в Галичині або мертвою мовою церковно-славянською (змішаною потроха з українськими, польськими і російськими словами), або чужими мовами. Мову просто-людця уважано не відповідною до літературних творів і до публичних промов. Український нарід був закріпощений, жив у темноті, брак було і релігійного й просвітного життя. В такім сумнім для нашого народу часі виступає о.

о. М. Шашкевич

М. Шашкевич, промовляє до народу в живій українській мові і видає в р. 1837 книжочку "Русалка Дністрова" в якій він перший в Галичині уживає народної живої мови.

Це була проломова подія для галицької України. Тим своїм смілим виступом о. Маркіян розвіяв упередження до народної мови, показав, що вона є відповідна до всяких літературних творів. Та цим не вдоволився він. З цілим запалом кидається він до праці над двигненням і релігійним і просвітним свого народу, котрий так дуже полюбив. В часі свого короткого життя, бо вмер маючи всего 32 роки життя (ур. 1811, ум. 1843), він проповідає, пише прекрасні поезії, повісти, проповіди,, перекладає св. Письмо, складає для дітей цікаву й гарну читанку.... одним словом старається працювати на ріжних полях, щоби просвітити нарід. Чудові є його т. зв. "Псальми Руслановi", навіяні глибокою релігійністю, сердечною любовю до народу та непохитною вірою в будучність того народу.

Велика заслуга о. Маркіяна лежить не лиш у тім, що сам з одушевленням працював для добра українського народу, але також, що вмів своїми взнеслими ідеями одушевити других, передусім своїх товаришів-богословів і вказав грядучим поколінням шлях, яким мають іти в праці для добра українського народа. А Маркіянів шлях ясний: йти в народ з просвітою основаною на глибокій релігійности.

Це, що галицька Україна мимо всіх лихоліть розвивається нині і релігійно і національно краще чим другі частини українських земель, в тім велика заслуга б. Маркіяна Шашкевича. Тому то вдячні спадкоємці Маркіянових ідей святкують цего року торжественно століття появи "Русалки Дністрової." В честь о. Маркіяна уладжують концерти, академії, а на Білій Горі відбулося цего року надзвичайне торжество. Там, на Білій Горі, коло Підлися, де родився о. Маркіян, взноситься високо в гору величавий залізний хрест. Це памятник о. Маркіяна Шашкевича. Що року тисячі українського народу йдуть там, щоби заявити свою вдячність тому вибраному синови України і щоби оживити духом великого Маркіяна; а цей дух жива віра в Бога й любов до українського народу. Цего року дня 1 серпня "Біла Гора" вкрилася понад трицять тисячами народу. Біля тріюмфальної брами численне духовенство привитало Преосв. Никиту Будку, який відправив Архієрейську Службу Божу. Прекрасну проповідь виголосив о. Лиско з Салова. Після Служби Божої

Преосв. Никита виголосив промову про великого Сина української землі.

Дійсно о. М. Шашкевич великий Син Українського народу; він свій нарід полюбив і ціле своє життя посвятив для нього. Тому память о. Маркіяна остане на все дорогою серцю кождого Українця.

НАРОД ФРОНТОМ ДО ВІРИ

Такий клич в дусі о. М. Шашкевича підніс о. Лиско в своїй проповіди на Білій Горі дня 1. серпня ц.р.

"Вороги наші пізнали, що освідомлення нашого національного вже ніяка сила не зломить, що в тім огляді марна буде їх праця. Тому вони атакують нас з іншого боку. Щоби нас ослабити, вони змагаються знищити моральну підставу життя народу, вони наступають на нашу віру й нашу Церкву. Вони знають, що віра, це моральна сила народного буття."

Так на ділі воно є. Комуністи приміром не признають ані народу ані релігії і їх поборюють. Знаючи, що греко Католицька Церква є найбільшою защитою української народности, московські большевики, по приміру царської Росії найбільше нищуть греко-Католицьку Церкву. Нині нема в СССР ані одного греко-Католицького священика на волі.

І нині вороги українського народу стараються знищити католицьку віру в українськім народі, знаючи дуже добре, що так зв. "народні церкви" ведуть до винародовлення. Під Росією т. зв. православна Церква вела до змосковщення, в Польщі т. зв. українсько-православна Церква зачинає вже відправляти богослуження по польськи і в польській мові катехізувати дітей. На Буковині лиш в греко-католицьких церквах відправляється по нашому, а в православних по румунськи.

І нині знова вороги бажалиби відібрати українцям їх питомий обряд.

"Щож на це ми маємо робити? Мусимо піднести новий клич, наче клич о. Маркіяна: **"Народ фронтом до віри!"**

Віра давала силу Маркіянові проти тодішних ворогів. Віра додасть і нам сили і в наших нинішних трудностях. Він кликав:

"Вирвеш ми очі і душу ми вервеш, а не возьмеш любови і віри не видреш, бо руське ми серце і віра руська."

Так і ми мусимо кликнути. А у вдохновлених своїх псальмах він заявляє: "Віра моя як Бескид сильна, оперта на любові." Так і ми мусимо заявити. Мусимо зближитися до Маркіяна, і загріти своє серце його великим духом. І нинішна наша доля ще тяжка, і нині мусимо змагатися з подібними труднощами, як змагався М. Шашкевич. Нині треба нам, щоби в кождому селі був такий Маркіян, який мігби кликнути до всіх слабодухів, до всіх перевертнів: "Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш, але не вирвеш ми милости і віри не вирвеш."

ТИСЬМЕНИЦЬКИЙ КУШНІР

(Оповів вісімдесятьлітний Яків Козакевич з Айтуни, Саск.)

У Тисьменици на селі мешкав тому 50 літ кушнір, Іван Абрамович. Був він добрий майстер, при тім точний і совісний, тож зимою мав він роботи досить. Люди любили його за його чесність і словність: коли скаже що на такий а такий час зробить, то й дотримає слова. У своєму ремеслі мав він ту вигоду, що зараз напроти його ворот був потік, де мочив шкіри.

Наше село було недалеко, всего одна краєва миля. Що року ми давали до Абрамовича робити кожухи, а від часу до часу ми до нього зголошувалися, щоби відібрати свою роботу.

Було то десь так зимних мясниць. Мому братови, Іванови, треба було відібрати свій кожух, тож іде він до Тисьменици, звідується до нашого кушніра, та застає в його хаті сумну пустку. Що сталося? Нещастя. Абрамович завинив був у одного тисьменицького жида троха гроша, не міг сплатити, жид натискав і тепер мусів цілий його маєток, хата, город,.... піти на ліцитацію. Прийшли екзекутори, засеквестрували все, що було в хаті: кушнірське начиння, шкіри.., і вивезли до канцелярії до міста. Якраз на другий день мали все ліцитувати, щоби дістати 500 ринських,—бо тільки стояв весь довг з коштами.

"Де мені тепер подітися зі жінкою, з діточками?" жалувався кушнір братови.

Братів кожух був готовий, але в кушніра не було, бо взяли екзекутори з іншими кожухами. Кушнір з братом пішли до канцилярії і там брат викупив свій кожух.

Вже вечеріло й запізно було братови вертати домів.

"Заночуйте в мене,— просив брата кушнір,— не буде то воно тут вигідно, бо я так як по пожарі."

Кушнір постелив братови під вікном, жінка з трома дітьми подалася до анкера, а сам кушнір приготовив собі нічліг в кутку, однак не йшов зараз спати; він поставив коло себе на столику лямпу, та читав молитви з молитвенника. Щоби не перешкаджати гостеви в спаню, він повісив коло себе заслону. По якімсь часі, коли кушнір думав, що всі вже заснули, він став на півголос молитися й плакати: "О, Господи, помилуй мене! Змилосердися наді мною нещасним, щож я бідний зроблю? Де подіюся з жінкою, з діточками тепер серед зими? О, Ісусе Христе, ратуй мене! Матінко Пресвята! поможи мені, не опускай мене нещасного сироту...."

Цілу ніч наш кушнір так зітхав і серед тихого плачу благав милосерного Бога.

Раненько, ще було досить темно, кушнір вийшов з поза своєї заслони, і мій брат встав, ніби зі сну, хоч по правді він також не спав цілу ніч.

Зачали ладитися, мій брат в дорогу до дому, а кушнір на свій термін. Нараз двері отвираються і входить засніжений, закутаний в кожух один купець з Товмача. З ним прийшов один чоловік з Тисьменици.

"Тут мешкає Іван Абрамович?"— питає прибувший купець.

"Тут"— відповів кушнір.

"Я приїхав з Товмача і шукаю собі майстра,—продовжав купець,—цей чоловік спровадив мене до вас. Чую, що ви в клопоті, вам маєток має йти на продаж. Мені треба майстра, щоби літом робив з мого матеріялу кожухи, щоби на осінь я мав що возити по ярмарках і продавати. Як ви згодитеся робити мені літом кожухи, я переберу той довг на себе, а ви роботою віддасьте мені. Ми зробимо угоду на три роки, щоби ви мені робили з мого матеріялу кожухи й так відробили свій довг. Літом ви не маєте роботи, а для мене знова треба робітника на літо. Чи пристаєте на це?"

"О, дуже радо пристаю!" відповів кушнір зі слезами радости в очах.

"Маєте знати,— говорив дальше купець,— що я не мусів їхати нині тут до Тисьменици. Я вас зовсім не знав. Але цеї ночі снилося мені, щоби я конче нині рано їхав тут шукати за Кушніром для своєї роботи, і я приїхав."

Купець пішов зараз з кушніром до канцелярії; там перебрав Іванів довг на себе, даючи тисьменицькому жидови сто ринських завдатку.

Іван вибрав шкіри і весь свій добуток з канцелярії і забрав це все до дому. З серцем повним радости дякував він милосердному Богови за вислухання молитви й так надзвичайне виратування його з нещастя.

БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ РАЙ

Віліям Ф. МекДермот, репортер для "Клівелєнд Плейн Ділер" вернув тепер з СССР, де перебував протягом двох літ. Він подає до свого часопису й інших американських часописів вірний образ того, який рай мають робітники й селяни в Совітах.

Говорячи про платню робітників пише він так:

"Національний економічний плян для СССР видрукований в р. 1937 подає, що пересічна річна платня для всіх Росіян в р. 1936, включаючи тут і робітників з "білим ковнірцем", артистів і інших була річна 2,770 рублів. Тут виключені робітники на фармах, яким платили далеко менше.

"Пригляньмося тим високим числам. Платня 2,770 рублів на рік значить 231 на місяць. Після офіціяльної ціни при виміні рубель варта троха менше як 20 центів, отже 231 рублів булоби около $46.

"Однак рубель є варта далеко менше коли ходить о його дійсну вартість. Дійсну його вартість можна оцінювати при купованню на яких 5 або 6 центів, коли береться на увагу світові ціни.

Щоби ліпше представити вартість платні яку дістають робітники в СССР, п. МекДермот подає ціни поживи:

"Фунт кави в Москві коштує нині 24 рублів, або майже $5.00, а цукор, щоб засолодити каву, коштує 40 центів фунт. Волове мясо коштує $1.30 фунт. Свинина більше як $1.00, Масло $2.00 фунт. Покладків 10 за $1.00, сир $2.50 фунт, а молоко 32 центи кварта.

Звичайний сут (убрання) $110.00, можливий плащ (оверковт) $280.00, а найтаньший $100.00. Вовняне спідне шмаття одно: $28.00. Мужеські черевики $35.00 до $48.00 за пару.

"Пара черевиків—каже п. МекДермот— буде коштувати робітника три тиждні до місяця роботи; а плащ приkує його до праці на протяг шести місяців."

Спитаєш як жиють?

"Вбираються в що хто годен, а їдять чорний хліб, капусту і троха чаю без цукру— о скілько вони можуть купити собі чаю, бо й це там дороге" — каже п. МекДермот.

Доля фармерських робітників ще гірша. "Послідного року робітники на фармі заробляли денно трету часть фунта зерна й 2 центи гроша. Наколи фармерський робітник працював кождого дня через цілий рік, чи то дощ чи сніг, чи спека, то цілий його заробіток буде $7.50 за 12 місяців і платня в збіжу менше більше тільки, щоби могла вижити 1 курка."

От як виглядає большевицький рай!! Як там обходяться з робітником ті т.зв. "приятелі робучого народу"? А прецінь Росія а передусім Україна щодо природних богацтв займає перше місце в цілому світі.

Та з цих богацтв не користає нарід, лиш червоні комісарі, що жиють у найбільших розкошах і достатках і щоби хто їм тої влади не видер видають міліони на поліцію ГПУ і на большевицьку пропаґанду за границею.

Чи червоні товариші в Канаді думають над тим, що вони боронять червоних катів, котрі в Росії й на Україні знущаються над бідним народом?

ВЛУЧНА І ПРАКТИЧНА ВІДПОВІДЬ

Відоме, що в старині були мудрці, які навчали людей, та мали велике значіння в народі так своїм життям, як і своєю наукою.

І ось оповідають, що раз один такий старенький мудрець сидів у тіни якоїсь святині й навчав людей, котрі слухали його з великим зацікавленням.

В тім надійшло кількох молодих легкодухів, та побачивши гурток людей, прилучилися до них і зачали прислухуватися словам старця. З початку заховувалися спокійно,—та коли мудрець зачав говорити про Бога...., про кари за злі діла.... ітд., тоді вони зачали робити збитки, замішання, а навіть просто в очи сміятися та глузувати собі зо старика та з його науки.

Старець мовчав довго та зносив це все терпеливо, з надією, що може опамятаються й перестануть це все робити. Але де там. Його мовчанка і доброта ще більше

розухвалила тих легкодухів, так що один з них посмів навіть приступити до мудрця і так до нього заговорити: "Наколи ти такий мудрий, що вчиш людей, то відповідж мені на слідуючі три питання: Насамперід длячого ти вчиш, що є Бог, наколи ти, ані я, ані ніхто взагалі з людей не бачив Його. Бож пречінь не можна вірити в то чого не бачиться."

"По друге: длячого вмовляєш в людей, що чоловік заслугує на кару за злі свої діла? Якщо Господь Бог сотворив чоловіка зі всіма його силами і склонностями,— як саме ти навчаєш,— то він мусить так робити, як робить і нема за що його обвиняти, чи карати за якісь там злі діла."

"По трете: скажи мені, що ти вчиш про пекольні кари. Я чув, що діявол має вогненне тіло. Наколи то є правда, то як може вогонь викликати муку в огненнім тілі?"

Старець-мудрець мовчав і вдавав, що не чує його слів, а люди, що слухали того всього очікували, що з того всього вийде та як закінчиться. Тим часом, коли ті молодці не переставали насміватися зі старця, тоді він схилився, взяв грудку землі і кинув її в голову противника, так що тому молодцеви аж шапка злетіла на землю.

Всі зачали наголос сміятися, а розгніваний молодець не знаючи як пімститися, заскаржив мудрця до суду. В означений день мав відбутися цей процес, на котрий зїхалося богато цікавих людей, а особливо много з поміж прихильників-учеників мудрця. Прийшли розуміється оскаржений і оскаржуючий.

Перед судом молодець оповів цілу пригоду, скаржучись безнастанно на біль голови і на образу чести, та домагаючись строгого покарання виновника. Підчас того старець гладив спокійно свою довгу бороду, а коли прийшла на нього черга він сказав: "Признаюся, що так було, але рівночасно щиро заявляю, що кидаючи грудкою землі в голову цего молодця не хотів я, ані його образити, ані завдати йому болю. Я тільки бажав тим способом відповісти йому на всі ті три питання, щоби він собі на все те запамятав, та раз на все забрався від мене і лишив у спокою мене й моїх учеників."

"Як то?—спитав зацікавлений судія, кидаючи йому в голову землею, хотів тим відповісти йому на питання?"

"А так— сказав мудрець, і звертаючись до суддів і всіх зібраних продовжав— Шановні панове! Ви чуєте, що цей молодець скаржиться, що його болить голова від удару грудею. Чи хто з вас видить цей його біль? Звідкиж маємо йому вірити? Пречінь чого не бачиться, в то не треба вірити, як він це сам твердив. Отсим даю йому відповідь на його перше питання.

"По друге: він оскаржує мене тут о лихий вчинок. Але тут не має він слушности. Спитаєте чому? Бож всьо як твердив він, що чоловік робить, робить з конечности. Яким отже правом може він робити мені який небудь закид? Тим даю йому відповідь на друге його питання."

"Трете: Чиж Бог не сотворив всіх людей зі землі? Якжеж проте та грудка землі, що я її кинув на нього, могла спричинити йому біль, коли земля впала на землю? То моя відповідь на його трете питання."

Почувши ті слова, всі зачали сміятися, а судія сказав до старенького мудрця: "Звільняю тебе від усякої вини. За твою мудрість жий ще многі літа і навчай людей."

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII.
Апостол Словом і Ділом

(Продовження)

Року 1754, десь так у місяці вересні, тоді як наші клєрики мають звичайно вакації, позволив о. Фійоккі тим молодим Редемптористам, які відбували в Деличето свої науки, відбути подібну подорож до гори Гарґан. Для проводу та для обслуги призначив їм брата Герарда і йому дав гроші, які мали послужити на відбуття подорожі. Він мав про все постаратися.

Хотяй усіх осіб було десять, то гроші, які настоятель вручив до рук Герарда, ледви чи могли вистарчити для одної особи. Розуміється, що з причини крайного убожества, в якому знаходився монастир в Делічето, о. настоятель не міг був більше дати, бо може більше і в хаті не було. Наші подорожні лишень глянули один на одного з певного рода боязнею, бо з певністю ще половини дороги не увійдуть, а вже й шажка не лишиться. Один Герард не тратив надії. "Що ми пічнемо, брате Герарде, як нам не стане грошей"?— питали його співбраття.— "Бог за нас подбає," звучала відповідь братчика. Господь мабуть

вже так зарядив, щоби показати, як милим було Йому це повне довіря брата на Його Провидіння. Він хотів його за це нагородити.

Наші подорожні пустились у цю тяжку та далеку дорогу, і то тим більше тяжку, що для десятьох осіб було лишень два осли, яких взяли на случай, що хтось у дорозі занедужавби. Всі отже йшли піхотою.

Перший відпочинок мали в Фоджджія, де Герард був дуже добре знаний, бо нераз приходилось йому там бувати. Ледви там затрималися, сейчас много осіб, так світських як і духовних, обступило нашого святого, щоби з ним поговорити. Деякі щоби засягнути ради, інші, щоби принаймні почути одно слівце з його уст.

Одна монахиня хотіла конечно з ним бачитись, щоби у нього засягнути ради в річах, що дотичили її совісти. Герард прийшов, однак першу річ, що ця монахиня від нього почула то було, щоби вона була готова в коротці стати на Божий суд. Не мало це всіх здивувало, бож була вона ще дуже молода та сильного здоровля. Однак пророцтво святого сповнилося. В кілька місяців по тім Господь покликав її до себе.

По відпочинку, рушили наші паломники другого дня в дальшу дорогу. Сонце пражило немилосерно і наші путники помучились. Герард, який мав усе бачне око на потреби співбратів, сейчас це зауважав. "А добре, говорив, треба наняти коні і віз." "Чим-же ми заплатимо?"— питали. Герард лишень відповів: "Господь за нас подбає." Сейчас наняв віз і так заїхали аж до Манфредонії, де мали знова задержатись на нічліг. Тут треба було заплатити за підводу і Герардові не лишилось лиш тринадцять шагів. За ці гроші Герард купив на ринку китичку фіялків, щоби занести до найблищої церкви перед Найсвятіші Тайни. З тими квітами прийшов він до церкви, в якій парохом був великий приятель наших отців. Герард, думаючи що в церкві нема нікого, приступив до престола, поставив на ньому свою китичку квітів та промовив до Ісуса утаєного у Пресвятій Евхаристії: "Ти бачиш, Господи, що я на Тебе не забув. Тепер Тобі належиться подумати о нас." Сказавши ці слова, уклякнув перед престолом та почав молитися. Тим часом о. парох був у захристії та приглядався цьому. По убранні пізнав, що це Редемпторист, тому коли Герард встав від молитви він приступив до нього та прохав, щоби заїхав до нього. "Хай

Господь вам за це нагородить, відповів Герард, але нас є богато".—"Нічого не шкодить, відповів парох, ходіть усі." Однак о. парох замітив що хотяй він їх радо приймає то мусять вибачити за деякі невигоди, бо його мати лежить хора вже від двох місяців, тому не зможуть їх як годиться угостити. "Це дасться направити, відповів Герард; ідіть домів та зробіть її на чолі знак св. креста, а буде сейчас здорова." Священик іде до хати, робить як йому припоручив братчик, і ото хора встає та, подібно як колись Петрова теща, служить їм.

Про це чудо миттю розійшлось по місті, і знова, як це звичайно бувало всюди, народ обступив братчика, щоби бачити живого святого за посередництвом якого діялись чуда на кожному кроці.

По добрім відпочинку в Манфредонії наші путники рушили в дальшу дорогу. Було вже недалеко до цілі їх подорожі. Дорога була дуже гориста і надзвичайно тяжка. Усі були немало помучені, а тимбільше Герард, який чим раз то більше занепадав на здоровлю, а мимо цего навіть і тепер в дорозі не залишав задавати собі звичайні умертвлення тіла, стискаючи себе острими ланцушками.

Вкінці зблизились до скали, в якій була печера, улаштована на вид каплиці. Тут безнастанно були паломники, що приходили не лишень з Італії, але й з інших країв. Наші молоді питомці могли тепер свобідно віддаватись набоженствам, які лишень піддало кому чиє серце. Герард впав на коліна та так був перенятий Богом з яким розмовляв, що забув на все, не знаючи навіть, що наоколо нього діється. Час було вже й подумати, щоби чимсь покріпитись, а наш братчик ані не ворухнеться. Зголоднілі співбраття приступають до нього, говорять, він не чує, сіпають його за одіж з усеї сили, нічого не помагає. Очи зняв до гори, зір впялив в образ св. Архангела не знаючи нічого, що з ним діється. Думаючи що він може зомлів, підносять його на рівні ноги, і аж тоді наче збудившись з тяжкого сну, прийшов до себе. "То нічого, то нічого, говорив, треба тепер подумати чим би покріпитись."

Завдяки малій грошевій милостині, якою наділив їх о. парох з Манффедонії, могли наші молоді паломники покріпити свої сили перекускою. Вкінці пізно вечером удались до якоїсь убогої гостинниці на нічліг. Другого дня

всі знова почали молитися, щоби так задосить учинити набожности своїх душ, а з другої сторони подякувати Господеві за його чудову над ними опіку в першій половині їх подорожі.

ДОБРИЙ КАТОЛИК— НАЙКРАЩИМ ПАТРІОТОМ, МУЖЕМ І БАТЬКОМ

Еспанський капітан Людвик Рамос написав, кілька годин заки його червоні розстріляли, такого листа:*)

В останніх годинах свого життя пишу до вас, щоб, підготовляючись на смерть, уділити вам батьківських рад. Полюбив я надівсе Бога, Еспанію і матусеньку, котра з вами остане. Для цеї потрійної любови я працював усе з вірою і пожертвуванням; багато молився все, за Еспанію боровся, а сьогодні віддаю за неї життя і кров. Опускаю вас, коли ви ще діти і не здаєте собі з цього ясно справи, що тратите батька, дорадника й виховника.

Учіться пильно. Будьте мужні й памятайте, що тільки витревалість і праця веде до ціли. Передовсім не забувайте ніколи віри в Бога. Будьте добрими католиками; чим більше жару будете мати у вірі, тим краще. Визволіться від усякої людської боязни в справах віри. Визнавайте її з гордістю прилюдно й приватно, як найцінніщу відзнаку, яку посідаєте.

Лишаю вам скромне майно. Гроші вам непотрібні, щоб жити в мирі з Богом. Навпаки, можуть навіть пошкодити. З відречення і жертви росте чеснота. Будете мати приклад у вашій матері, котра є для вас взором ощадности и домашніх чеснот. Заряджувала спільною нашою власністю второпно, що ніколи ми не відчували недостатку в нашім родиннім кружку, котрий сьогодні за Божим зарядженням зменшається.... Всяке привязання, яке їй виявите, буде замале, і всяка жертва ваша недостаточна. Прошу вас проте, мої синочки, щоб ви всі три, як доростете, далі любили її і удержували, а коли Бог обдарить її довшим віком— мусите їй у старості бути опікою й підпорою.

Коли дійдете до молодечого віку, заховайте чистоту душі й тіла. Найскрупулятніша чесність хай буде вам правилом, виповнення обовязку провідною зорею, все одно, яке звання собі виберете. Працюйте все з посвятою, з очима звернеными на Того, Котрий стократно нагороджує.

*) З книжки о. Мукермана: Es spricht spanische Seele.

Умираю за своє привязання до католицької віри і за велич Еспанії. Ніколи не щадив я жертв для Еспанії — хоча Еспанці відбирають мені життя. Залишається ще ви, щоб у потребі життя ще трикратно віддати....

Памятайте, що батько ваш, котрий вас найсердечніше любить, ні хвилини не вагався, коли батьківщина, люба Еспанія, зажадала від него жертви зі спокою, відпочинку, всякого майна і добра, аж до життя. Умираю як свідок цих своїх обовязків. Уважаю одною з найвищих почестий бути католиком аж до останнього віддиху, котрим, дасть Бог, ще вмираючи я зможу закликати: Хай живе Христос Цар! Хай живе Еспанія!

Прощаю всім своїм ворогам. Знайте, що справедливість мусить бути, але без пімсти, без сторонности, без ненависти і ненаситної пристрасти. Нема більшої несправедливости над цей суд, котрий засудив мене як зрадника Еспанії, мене, котрий життя віддав за велич Еспанії, щоб її увільнити з пазурів безбожників, масонів, котрі присяглися, щоб її на віки понизити. Я переконаний, що Еспанія з розвалин повстане і знова сонце їй засвітить.

До тебе, вкінці, спрямовую останні слова цього листа, кохана Candelas. Ніде не стрінув я невісти, що булаб побожніша, щиріша, повніша самовідречення й чистіша. Аж до останної хвилини ти боролась, щоб мені виєднати ласку, котра привернула би мені мої дні при твоїм боці, але від Бога ніколи не відлучила. Якже багато міг би я ще писати, моя мила Candelas. Вір мені, як Бог дасть, що буду в небі,— куди піти надіюся, бо віра все спасає,— буду твоїм лицарем, буду молитися за тебе, буду жертвувати перед Божим престолом любов для тебе, щоб уділив тобі усіх потрібних дарів.

А тепер заявляю перед Богом, до Котрого за кілька годин піду, що я католик, що вмираю вдоволений, віддаю життя за Бога й Еспанію і що ти, моя кохана Candelas, була найбільшою любовю мого земного життя. Бувай здорова,— а ви, мої кохані сини, будьте все віруючі в Бога і добрі для своєї коханої матери. Бувайте здорові— до побачення у вічности. Хай живе Христос-Цар! Хай живе Еспанія!

(Мета)

БУНТІВНИК

Чоловік відходив від могили, де зложено тіло його одинака. Вираз його лиця був острий і твердий, очи сухі, хоч біль витискав їх з очодолів майже на верх. Він любив свого сина, якого забрала йому смерть, любив його більше чим що небудь коли любив. Він мріяв, надіявся, плянував про будучність своєї дитини.... і тепер всі його мрії—сни скінчилися твердими грудами зимної землі, що падали немилосерно на малу домовину в гробі.

І коли відходив від гробу, чоловік заприсяг собі: "Єсли на світі є який Бог, Котрий забрав моє дитя, то я з тим Богом скінчив. Ніколи вже більше я не вимовлю Його імени в молитві. Ніколи я не вступлю до церкви, де Його почитають. Ніколи—ніколи—я не бубу старатися пізнати Його волю. Єсли де є Бог, то той Бог для мене мертвий на все!...." Його уста запечатали цю присягу.. ..його очи стали ще остріші....

Чоловік той жив кілька літ і помер. Бог, Котрого він назвав мертвим, зявився перед ним, не як мертвий, але живий, а Його життя було наче полумя.... Живий Бог показав тому чоловікові його життя, з усіми його ділами.. показав йому його гріхи, несправедливости й немилосердя, коли то він убивав любов і радість в серцях других.. Його гріхи нечистоти, якими він убивав щастя невинности в душах других.... його гріхи гордости, якими він ставив свою сотворену волю проти волі несотвореного Бога.

Чоловік той корчився перед тим видінням, змагався скрити перед тою полумінню, що була живим Богом.

Тоді живий Бог покликав перед себе дитя. Серце чоловіка живіше забилося.... його очи зайшли слезою.. він простяг руки з сердечним бажанням.... То було його власне дитя, той хлопчина, що забрала йому смерть.. Але дитя гляділо на нього, якби його не бачило.... Ані один луч розпізнавання не перейшов по личку дитяти.... воно лиш оперло свою кучеряву головку на грудь живого Бога та бавилося раною Його руки, наче яким дорогоцінним камінням оправленим у золото.

Тоді чоловік той учув голос живого Бога:

"Ти казав, Бог мертвий, бо твоє дитя померло. Тепер знай, що Бог не вмирає, ані не вмирає твоє дитя. Лиш твоя душа вмерла в своїх гріхах, умерла в своїй гордости, вмерла в своїм відкидуванню приймити ту покуту гіркого смутку. Батько тих, що не мають батька, є тепер батьком твоєї дитини, якої любови ти вирікся, вирікаючися Бога."

Коли той чоловік віддалявся від живого Бога, він учув понад своїми раменами голос, голос ясний, молоденький, голос дитини.

"Тату," кликав голос з цілою горячістю, ніжністю й довірям дитини.

Чоловік той знав, що це слово не було сказане до нього.

(The Liguorian)

МІСІЯ В ЖУКОВІ

Від о. Ігумена монастиря наших Отців у Ковлі на Волині ми дістали лист з описом прегарної місії, яка відбулася цего літа в Жукові коло Золочева. В часі цеї місії оказали наші родимці тільки живої віри, що уважаємо за відповідне помістити згаданий опис у нашім часописі.

...."Вже від двох літ просили нас о цю місію. Терпеливість о. Пароха була дійсно виставлена на пробу, та мимо того і о. Парох і його парохіяни горячо бажали цеї місії. Тому два роки його донечка тяжко занедужала і лікарі стратили надію на подуження. Бачучи, що там, де людська поміч безсильна, треба звернутися о поміч з гори, він обіцяв, що, наколи виздоровіє його донечка, він візьме на себе всі трудности і видатки місії. Ласкавий Бог вислухав його просьбу, і в цій самій хвили дитина прикликала свого зажуреного батька і закликала: "Татку, я вже здорова."

В так довгім вижиданню парохіян двох сіл: Жукова і Кропивного стали приготовлятися, щоби як найліпше скористати з великої ласки св. місії. І дійсно ця місія була подією, про яку добрі люди тої парохії так скоро не забудуть. Приготовання натрафили на на деякі перепони: щоби добре приймити місіонарів, люди плянували вислати їм на стрічу бандерію з 100 коней; та староста цему спротивився: хоч у інших повітах на це при таких нагодах позволяли, то золочівський староста відмовив це о. парохови і деляґації парохіян. Це відчули вони дуже болючо, та ми старалися їх успокоїти говорячи, що вистарчає їх добра воля.

На границі Кропивного чекала процесія, що відпровадила оо. місіонарів через триумфальну браму до цер-

кви. Тут один старець зі села повитав місіонарів і передав їм хліб і сіль. Отець настоятель подякував добрим людям і заохотив їх, щоби добре користали з місії в Жукові. Парохіяни бажали, щоби ми взяли зі собою цей хліб і сіль, щоби не вмерти в дорозі; однак о. настоятель попросив, щоби цей хліб місіонарів приймила найбідніша жінка в селі. Так сталося і вона тішилася та говорила, що вірить, що то сам Бог жертвував їй цей хліб. Відтак вона казала, що мала що їсти на три дні.

По привитанню в Кропивнім уставився похід з Кропивного до Жукова, що віддалений 4 км. (більше як 2 Канадійські милі). В процесії йшли оо. місіонарі і ціле населення. На границі Жукова чекав о. парох з новою процесією і запровадив оо. місіонарів до церкви.

Вечером було отворення св. місії. Вона тревала 10 днів. На місію приходили люди з 5. чи 6. околичних сіл, щоби слухати наук, які треба було голосити все на дворі. В понеділок, по проповіди про смерть, був похід на цвинтар, щоби там молитися на гробах померших, і пару хвиль розважати над тим місцем, яке чекає колись всіх. Вівторок внесено в процесії до церкви ікону Розпятого Спасителя: ця ікона це вірна відбитка того образу, якого вживав св. Альфонс у часі місій. Цей образ аж до кінця місії проповідав там голосом лагідним але пронизаючим до глибини серця, бо голосом болючих ран Спасителя. В середу благословлено ікону Матери Божої Неустанної Помочі, перед якою не одна опечалена душа просила о ласку навернення. В четвер вечером було освітлення і зворушаюче торжество переблагання. о. Парох у сердечних словах благав прощення передусім за те, що кілька парохіян покинуло св. віру і стало баптистами. Вірні плакали й голосно просили у Евхаристійного Ісуса прощення за злочини світа та обоятність вірних. О. Ковалик заохотив при кінци проповіди вірних до загальної і публичної покути: цілковите мовчання аж до другого дня, а для мужчин встриматися від курення: це всі вірно заховали. Вірні були переняті духом св. місії. Розпочалося слухання сповідей. Було це великою працею і для оо. Місіонарів і для священиків, що численно прийшли помагати.

В неділю мало відбутися велике торжество закопання місійного хреста. 700 осіб приступило того дня до св. Тайн. щоби зискати повний відпуст. На співаній Службі Божій, що відправлялася на дворі, було около 5,000 осіб. Запрошено оркестру зі Золочева, щоби в той спосіб піднести це торжество закопання місійного хреста. Тому, що була страшна спека, відложено похід з місійним хрестом на 4 год. пополудні. Та якраз, коли малася зачати найважніша точка того дня, зачав падати дощ, а це було для многих дуже прикрим заводом. Одна невіста пояснила цю волю неба в той спосіб: Наш Господь ішов на Голгофту без музики і Він не хоче, щоби музика товаришила Його хрестови. О. настоятель рішив відложити похід з місійним хрестом на понеділок. Інше пояснення, зовсім надприродне, дав один побожний лікар цего села: Ласкавий Бог хоче бачити, чи нарід потрафить пожертвувати для Його служби робучий день; в неділю всі люблять іти на прохід. І в дійсности відложене торжество зискало на ревности те, що тратило на числі присутних. Веремя було прекрасне; мимо того, що люди були здалека, і була робота в поли, більше як 3,000 осіб взяло участь в хрестнім поході, а тим добрий нарід оказав більше любови до Бога, чим, як би був похід в неділю. В поході взяло участь много процесий зі сусідних сіл, а все було в совершенім ладі; діти, дівчата, по них жінки йшли співаючи пісні і молячися. Відтак молодці, в кінци мужчини, а всі уставлені в чвірках голосно визнавали свою віру і любов до розпятого Спасителя. Похід замикав великий хрест, котрий несли на раменах молодці зі Жукова. Перед хрестом ішли священики. Коли похід вернув під церкву, ще три рази обійшли її довкуги з хрестом співаючи: "С нами Бог". По закопанню місійного хреста, була зворушаюча проповідь. Всі присутні серед сліз одушевлення голосно заявляли свою вірність Богу, св. Церкві й батьківщині. Вечером по проповіди в честь Пресв. Діви, обношено кругом церкви в процесії при співі пісень в честь Марії образ Матери Божої Неустанної Помочі, окрашений сотками свічок.

Второк призначено для Кропивного. В часі місії в Жукові місіонарі відвідували вже кілька разів це село. Тепер був тут похід з місійним хрестом і закопання хреста подібно, як у Жукові. Всі люди чулися дуже щасливі не лиш з причини зворушаючих торжеств, але передусім з причини обильних ласк, які дістали від Бога в часі місії. Навернулося много баптистів, всі вони доброю сповіддю і ревним св. Причастям примирилися з Богом. В часі св. місії було 2800 св. Причастей на населення, що чилить 1400 душ. Засновалося Брацтво Матери Божої Неустанної Помочі з 280 членами. Ми мали нагоду піз-

нати там учителя п. Заяця, котрий в часі війни відкрив мощі св. Йосафата в Білій на Підляшшу і в той спосіб поміг, що той дорогоцінний скарб поміщено в безпечнім місци.

Місія скінчилася. Добрі вірні Жукова і Кропивного висказали свою вдячність в день відїзду місіонарів. Побудовано дві триумфальні брами з написами, що свідчили про їх простодушну й щиру волю заховати на довго в памяти проповіди місіонарів. Віз, яким відїжджали оо. місіонарі прикрашено, а діти сипали квіти вздовж дороги. Похід відпроваджував місіонарів аж до границі села. Тут о. Парох і найстарші люди обох сіл пращали Отців.

Ото одна місія в Галичині. О, як подиву гідна є віра у тих людей щирого серця, яких ані комунізм, ані секти не нарушили! Їх мудрість є тисячу разів більша як синів світа цего, того світа, що ними погорджує тому, що Божа ласка прикрашує їх серця."

Основне пізнання, що вірні є членами Христового Тіла

(Місячне наміреня для Апостольства Молитви на листопад)

Є одна правда записана в св. Письмі. А ця наука є основою цілого християнського життя. На жаль про цю науку християни нині мало знають а ще менше її заховують і тому так мало правдиво-християнського життя на світі, так мало духа перших християн, про котрих каже св. Лука, "що в народі, котрий вірив було одно серце, одна душа." (Діян. 4,32). Цею правдою є наука про таїнственне-містичне Тіло Ісуса Христа.

I.

Христос Голова, а ми Його члени

Св. Апостол Павло каже: Ісус Христос є головою тіла, якого членами є ми. (I Кор. 12, 27); (Колос. 1. 18). І сам Ісус Христос в Євангелію св. Йоана говорить о собі: "Я є виноградина, а ви віти...." (св. Йоан 15, 5). Звідси слідує, що як голова і члени творять лише одно і то само тіло; як корінь, виноградина і галуза творять одно виноградове дерево, так Христос і всі християни творять цілість: одно містичне-таїнственне тіло. І як члени черпають своє життя з голови, як галузи жиють лише задля злуки з винною лозою, так кождий християнин бере своє надприродне, духове життя зі злуки з Ісусом Христом.

Ця містична злука починається в тайні св. хрещення, яка нас неначе защеплює в Ісусі Христі; зміцняється тайною св. миропомазання, а піддержується і відживляється Тайною Пресвятої Евхаристії. Це сказав сам Ісус Христос: "Хто їсть моє тіло і пє мою кров, в мені перебуває, а Я в нім. (Йоан 6, 57). А наколи людина має нещастя тяжким гріхом перервати цю злуку, то можна її відновити в тайні св. сповіди і єлеопомазання.

Протягом нашого щоденного життя та злука піддержується в душі вірою, ласкою і щирою любовю. Чим більше віра, ласка і любов затісняють цю злуку, тим сильнійше жиє в нас Христовий дух. І противно цей дух слабне, наколи ця злука слабне, а навіть цей дух завмирає, щезає, як що та злука розірветься. І того якраз треба нам тим більше боятися, що ця злука з Христом є основою всіх наших заслуг. Без Ісуса Христа всі наші діла і заняття не вартують нічого. Всьо стається мертвим, неначе тіло без голови. Противно, коли ми є злучені з Ісусом Христом, наші молитви, терпіння, наші діла і найменші заняття зискують нам вічні заслуги, запевнюють небо і щасливу вічність. Не від когось іншого, а лише від Ісуса Христа, нашої голови, походять всі добрі гадки, всі побожні натхнення, всі ласки і дари, які роблять людину святою і праведною. Тому то св. Апостол Павло сказав: "Все можу в Тім, котрий мене кріпить." (Фил. 4. 13). На тім рівнож опирається християнське довірє, бо нема ніякого осудження для тих, що жиють в Ісусі Христі." (Римл. 8. 1.) Ісус Христос дає їм, яко своїм членам, всі свої права що до ласки тут на землі і що до слави в вічности. О як щасливе життя в тій злуці і то навіть серед праці, журб, терпінь і болів. Передовсім як спокійною, милою і повною довіря є смерть. Бо чомуж мавби я боятися Бога, перед Котрим маю явитися, наколи Христос є головою, котрої я є членом? Він жиє зі мною і в мені. Чому не мавби я надіятися на Нього?

II.

Наші обовязки

З цеї тісної злуки з Христом випливають наші обовязки яко членів зглядом Ісуса Христа, нашої голови.

Насамперід маємо заховати нашу душу і наше тіло в **якнайбільшій чистоті.** Не годиться бути брудним і нечистим членом тіла, якого голова є чиста, свята і увінчана терням; лучити гордість, марноту і нечистоту разом з покорою, скромністю і невинністю Ісуса Христа; не годить-

ся лучити гріхи і блуди людини з совершенствами Ісуса Христа. Ми повинні рівнож мати для всіх християн, всіх співчленів **велику і щиру любив.** Бо від хвилі, коли вони є членами того самого містичного Христового тіла, що ми і творять з нами разом лише одно і то само містичне тіло, якого наш Спаситель є головою—, одна Христова любов має всіх лучити. А образити когонебудь з християн—співчленів є рівночасно зневажити Ісуса Христа, голову.

Хотяйби ті ближні були несовершенні, грішні, а навіть нашими ворогами, ми маємо їх любити, як ми любимо свої власні члени тіла навіть, колиби їм щось бракувало.

В кінці маємо **любити Ісуса Христа,** ніжно, сильно і без зміни. Тому, що ми з Ним є лише одно тіло, ми повинні погрузити наше серце в Його Серцю; займатися всім, що відноситься до Нього; надоложувати за всі кривди і зневаги, яких Він дізнає; оплакувати і сумувати над всім злом, яке пригнічує Його Обручницю, св. Церкву і тішитися Його славою. Коли хто хоче вдарити голову, або загрожує ударом, тоді ціле тіло рухається до охорони, рука до оборони і т.д. Так і ми — члени повинні боронити і хоронити ціле тіло і всіх членів.

Ось для чого святі були так чутливі для терпінь і переслідувань Ісуса Христа і Його Церкви,— плакали над страстями Спаситетя, над терпіннями Церкви.

Пригляньмося чи ми так виповняємо наші обовязки, яко члени Ісуса Христа?

Чи провадимо ми чесне життя, гідне так святої Голови?

Чи любимо дійсно й щиро своїх ближних, та чи поводимося з ними як з членами самого Ісуса Христа?

Вкінці, чи справи Ісуса Христа, Його слава і честь та добро Його Церкви нас обходить? Чи боронимо їх, як члени боронять голову перед небезпекою?

Просім Серце Ісуса, через заступництво Діви Марії, щоби ми і всі християни зрозуміли цю велику правду, що все ми є членами Тіла Христового, та щоби після цеї правди жили.

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

Преосвященний Епископ Чарнецький ЧНІ. в Англії

При кінці серпня й вересня ц.р. гостив у Англії Преосв. Н. Чарнецький, Апостольський Візитатор для Українців католиків на Волині, Полісю та Підляшу. Їх Ексцелєнцію Кир Н. Чарнецького, Чина оо Редемптористів, запрошено до Ливерпулю на посвячення будови найбільшої католицької митрополичої катедри в Англії.

В неділю 29-го серпня відправив Преосв. Н. Чарнецький архієрейську Службу Божу в Манчестер для тамошніх українців католиків.

З нагоди архієрейського посвячення будови своєї катедри, Преосв. Давней, архієпископ з Ливерпулу, розіслав осібне послання по всій архідієцезії, запрошуючи ним духовенство й мирян на ту "прегарну літургію східнього обряду."

В неділю 5-го вересня, при надзвичайнім здвизі народу, на катедральній площі в Ливерпулю відправив Їх Ексцелєнція Кир Николай Чарнецький архієрейську Службу Божу. На цій Службі Божій було приявних трьох епископів, більше як 100 священиків, много питомців-богословів та 15,000 мирян. У цім торжестві взяли чинну участь українці католики з Манчестер. Їхній хор, зложений з 70 співаків, співав підчас цієї архієрейської Служби Божої. В часі богослуження, ливерпульський архієпископ виголосив прекрасну проповідь про різнородність обрядів у католицькій Церкві та про красу східного обряду. При кінці своєї проповіди заохотив достойний бесідник усіх присутних до молитви за переслідуваних в Україні під більшовиками та за незединених цілого світу, щоб вони при помочі Божої благодати знову вернули до вселен-

ної Христової Церкви. Опісля Преосв. Давней прочитав слідуючу телеґраму: "З нагоди торжественних архієрейських богослужень святіший Отець уділяє Вашому Преосвященству, Епископові Чарнецькому, духовенству й мирянам зібраним на катедральній площі сердечне Апостольське Благословення."— Кардинал Пачеллі.

Анґлійська преса подала обширні звідомлення про це свято, про Їх Ексцелєнцію Н. Чарнецького та про манчестерських українців.

Ювілей Священства Преосвященного Василія Ладики

Дня 5. вересня ц.р. українці католики Канади величаво святкували в Виннипеґу, Ман. 25-літній ювілей священства Їх Ексцелєнції Кир Василія Володимира Ладики ЧСВВ, епископа канадійських українців.

Рано в 9-ій годині в церкві св. Покрови, прикрашеній квітами, хоругвами, привітальними написами та прапорами, відбулася Архієрейська Служба Божа. Преосвященному асистувало пять священиків і кілька діяконів. Церква була битком наповнена вірними. Прекрасно співав хор під орудою І.З. Мороза. Після проповіди о. ігумена В. Камінецького ЧСВВ, окреме слово сказав Їх Ексцелєнція, Преосвященний Епископ. Звернувши увагу на велич і гідність священичого стану, достойний Ювілят візвав віруючих українців трудитися на ниві Христовій і працювати для ціли всіх цілей спасіння душ і закріплення Христового Царства між українським народом у Канаді. Службу Божу закінчено многоліттєвим та піснями "Боже великий, єдиний" і "Цей торжественний день."

Службу Божу від початку до кінця передано через радіо.

Перед Службою Божою Д.М. Ільчишин дав короткі пояснення про ювілей в українській і анґлійській мовах та передав Їх Ексцелєнції щирий привіт від імени українців католиків Канади.

Пополудні тогож дня українці католики подбали, щоб приїхати перед палату Епископа на 235 Скошія стріт **умаєними самоходами,** а було тих самоходів у безперервнім ряді понад милю й чверть. Вид величний. Всі самоходи з українськими, папськими й канадійськими прапорами. На чолі урядова опіка. Тоді саме доручено Преосвященому дар з нагоди 25-ліття— новий самохід, гарний, вигідний і відповідний для Князя нашої Церкви.

У год. 3-ій пополудні почалася **торжественна академія** в Орфіюм театрі. Всі місця долом і на бальконі щільно заповнені. Виступали по черзі молодь і старші, хори й співаки та солісти. Зворушливу та повну глибокого змісту святочну промову по майстерськи виголосив пр. о. Ів. Бала ЧНІ. з Аґітуни, Саск. На салі запанувала гробова тишина, коли Преосвященний промовили до гостей академії й висловили подяку за ласкаві привіти й заяви вірности та любови.

Ювілей закінчився вечором **спільною вечерею** в читальні "Просвіти". Простора домівка читальні вщерть наповнилась вірними. Привіти складали того вечора крім священиків, о др. В. Кушніра й о. ігумена В. Камінецького ЧСВВ, також представники найбільших українських орґанізацій Виннипеґу панове Жаровський від Братства св. о. Николая, Коман від молоді й спортових дружин, Ільчишин від гетьманців державників та Т. Мельничук, що проводив порядком вечора, від БУК-а Манітоби.

При кінці бенкету промовляв сам Ексцелєнція-Ювілят, котрий у довшій промові відмітив труди священичого життя, своє власне покликання та тягар обовязків епископа. Дуже мило вражала згадка про покійну Матір епископа, що висловила колись молодому синові бажання: "Колиб я Тебе побачила при престолі!" О, як дуже раділа б вона, колиб дожила була цієї хвилі! Так добрі матері є першими помічниками в католицькій акції! Честь таким матерям! Тоді також мило подякував Преосвященний усім віруючим українцям за прихильність і дар любови, що його вручили своєму епископові.

Нехай Всевишній кріпить достойного Ювілята здоровлям та помагає йому дальше кермувати нашою Церквою в Канаді на славу Божу, честь і добро душ українського народу.

З'їзд БУК-а. В днях 9-11 жовтня ц.р. відбувся в Саскатуні, Саск. шестий з'їзд Брацтва Українців Католиків, при співучасти духовенства Саскачевану, численних делєґатів з цілого Саскачевану і гостей. Мимо того, що Саскачеван дуже потерпів цего року з причини посухи й неурожаю, на з'їзді було дуже много присутних і з'їзд випав величаво. Першого дня з'їзду були наради Товариства Українських Католицьких Шкільних Тростів Саскачевану; в неділю по тожественній Службі Божій з проповіддю Впр. о. І. Бали, ЧНІ., були засідання БУК-а, які продовжалися в понеділок пополудні. В міжчасі був контест промов, деклямацій, хорів, сольових співів і музики. Було много з молодіжи, що ставали до контесту. Ті, що здо-

були нагороду, промовляли, співали й грали в понеділок вечером через радіо; з хорів співали до радіо хори зі Саскатуну й Кридор, Саск. Промови молоді, що виступала як свідомі українці-католики, численна присутність учасників з'їзду і бадьорий дух, були найлучшим доказом сили й розвою БУК-а в Саскачевані.

Дві важні події в Стемфорд, Конн.

1. Посвячення музею й бібліотеки при українській католицькій вищій школі в Стемфорд у Сполучених Державах відбулося дня 5. вересня ц.р. при величезнім здвизі народу і то мимо непогоди й дощу. Торжественну Службу Божу відправив Їх Ексцелєнція Преосв. Богачевський. В часі Служби Божої співав злучений хор з 350 співаків. Проповідь виголосив о. Шишкович ЧНІ. Само посвячення нових будівель було по Службі Божій. Пополудні слідував концерт. Першу часть цего концерту становила релігійна драма "Марія в Святині" відограна ученицями школи СС. Василіянок; другу частину концерту становили співи злучених хорів під батутою професора Олександра Кошиця.

2. Від 3—6 вересня ц.р. був у Стемфорд також з'їзд Української Католицької молодіжи Сполучених Держав при співучасти 500 делєгатів і гостей. Послідного дня по засіданню Ліги Молоді були спортові змагання української молоді.

Переслідування католиків в СССР. На цілому просторі Совітів є тепер 11 чинних католицьких церков і 10 католицьких священиків на волі. Ще в 1917 році було в межах давної Росії 410 чинних католицьких церков. Десять згаданих католицьких священиків, це священики латинського обряду; з поміж католицьких священиків східного обряду ніодин не залишився на волі. Понад 1000 католицьких священиків сидить у вязницях або концентраційних таборах. Особливо бездоглядні переслідування стосують большевики у відношенню до католицьких священиків східного обряду.

900-ліття проголошення Преч. Діви Марії Царицею України святковано цего року торжественно не лиш в Галичині й Америці, але також на закарпатській Україні. Там на Закарпатті почались ювілейні торжества дня 7 квітня ц.р. в Ужгороді й Мукачеві. Ювілейні обходи уладжувано також по інших містах і селах Закарпаття. З тої нагоди випечатано там відповідні письма. Так то любов до Марії, Цариці України, лучить всіх українців, чи вони мешкають в Галичині, чи на Закарпатті, чи в Канаді, чи в Бразилії.

Для української студіюючої молоді, отворив Преосв. Митрополит Шептицький дня 1. жовтня ц.р. у Львові християнський інтернат. Цей інститут, поміщений у бувшому Академічному Домі, буде великою поміччю для нашої академічної молоді покінчити університет.

Українці на Міжнароднім Католицькім Конгресі. В Парижі відбувся в днях від 24 липня до 2 серпня міжнародний конгрес католицьких студентів цілого світа. В конгресі брали участь представники української католицької студентської організації "Обнова" у Львові і "Української Католицької Ліги" з Америки. Підчас конгресу відправлено у величній базиліці Монт-мартр Службу Божу у східнім обряді, в часі якої много конгресистів приступило до св. Причастя в нашім обряді. Взагалі чужинці дуже цікавилися нашим обрядом і українськими справами. До Екзекутиви міжнародної студентської організації "Пакс Романа" вибрано з поміж українців др-а Миколу Чубатого.

Відкрито старинні українські памятники. За стараням ВПреосв. Митрополита Шептицького веде др. Я. Пастернак цінні розкопи в Крилосі коло Галича. Йому вдалося в тому селі відкрити останки великої Галицької княжої столиці. Цего року відкопано мури величавої катедри Успення Пресв. Богородиці, яку збудував в р. 1154 галицький князь Ярослав Осьмомисл. Др. Я. Пастернак відкопав також старинні, мабуть княжі гробівці. Ці розкопи є свідком славного минулого української держави. На празник Успення Пресв. Богородиці прибуло цего року до Крилоса кількадесять тисяч народу.

ЗОЛОТІ ЗЕРЕНЦЯ

Життя варта тільки, кілько коштує. (Гізо).

* * *

Провина одного дня потягає за собою провину другого дня. (Епіктет).

* * *

Не питай сліпого чоловіка, котра дорога добра.

* * *

Довірям зискується довіря.

* * *

Ліпше два рази питатися, як раз стратити дорогу.

УВАГА! УВАГА!

З початком 1935 року друкувалася на сторінках "Голосу Спасителя" релігійна драма під наголовком "Марія Магдалина" в перекладі з німецького. З важної причини друкування цего представлення мусіли ми перервати. На бажання многих ми вкінці рішились, щоб його дальше продовжати. Щоб була, однак, цілість по довшій перерві, то друкуватимо цю драму з початку від першої дії, почавши в січні 1938.

(Ця драма є інша від тої, що має тую саму назву, а яка є уміщена в нашому Календарі на 1938 рік).

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Лікар: Я не хотівби вам про це згадувати, але мушу вам сказати, що чек, яким ви мені заплатили, вернув назад не заплачений.

Хорий: Га, це дійсно дивно, пане доктор, бо й мій ревматизм, від якого ви мене лічили, повернув до мене назад.

———o———

Пані й панове,— викрикав на вулици мандрівний купець,— тут є гребінь, з котрим можна зробити все що хочеться: його можна зігнути в двоє, можна по нім бити молотком, можна його скручувати на всі сторони, можна..

—Але чи можна ним зачесатися?— перервав один зі стоячих.

——— o ———

Молода послугачка в ресторанті зближається до гостя, що якраз усів коло стола й каже:— Маю покраяні нирки, телячий мозок, свинські ніжки, курячі печінки і....

—Забудь на це все,— крикнув гість,—я маю біль голови, нагнітки, три бородавки і.... порожний жолудок.. Ти говори про свої клопоти кому іншому, а мені дай яйці з шинкою.

———o———

— Чи пригадуєте собі, пане доктор, як ви мене тому два роки лічили з ревматизму, ви мені тоді сказали, щоби я ніде не замочився.

— Так, так, пане Мойсейович.

— Отже я хотівби вас спитати, що ви думаєте чи то моглоби мені пошкодити, якби я взяв купіль?

——— o ———

— Гляньте на тую дівчину, вбрану як мущина. Я назвавби це, що це глупе!

— Вибачайте пане, це мій син!

— О.... дуже перепрашаю, я не знав, що ви є його батьком.

— Ні, ні, мій пане! Я є його мамою.

———

— Мій пес є найбільше інтеліґентний зо всіх.

— Дійсно, я це запримітив, що він все ховається, коли ви стріляєте.

———

В школі кухарства

Учителька: Марино, що ти зробиш, щоби молоко не скисло?

Мариня (практично): Випю.

———

ВЖЕ СКІНЧЕНИЙ І ПРОДАЄТЬСЯ

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

НА - 1938 - РІК

———

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких і Латинських свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань

- 160 СТОРІН ДРУКУ -

———

ЦІНА .25 - - - ПОЧТОЮ .30

———

Хто замовляє 4 калєндарі або більше почту оплачуємо самі

Тим, що замовляють що найменше 25 калєндарів для розпродажі, даємо 25% опусту

———

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим ґальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим ґальоном $35 00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим ґальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий ґальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий ґальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 12 Грудень, 1937

За позволенням духовних властей

БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА СЛУЖБИ БОЖОЇ

Служба Божа це та сама жертва яку Ісус Христос приніс на Хресті, з тою ріжницею що хрестна жертва була кровавою а жертва яку приносимо на Службі Божій є безкровна. Вартість її є однак та сама.

Якщоб так ти, брате, міг був бути присутним на горі Голгофті і на власні очи бачити умираючого Ісуса, з якою то побожністю ти бувби глядів на цю Жертву!

Ти маєш і тепер це саме щастя бути присутним на цій самій Жертві кождийраз що ти є на Службі Божій.

Жертва Служби Божої є установлена на це, щоби Богові віддавати честь, бо коли, руками священика, приносимо Йому в жертву Його власного Сина, ця Жертва приносить Йому більше слави чим колиб жертвував Йому життя усіх людий і ангелів разом.

Жертвою Служби Божої ми можемо надолужити Богові за наші гріхи і провини.

Жертвою Служби Божої можемо найкраще подякувати Богові за одержані від Нього дари і ласки.

Жертвою Служби Божої, вкінці, можемо найскорше випросити у Бога цего чого потребуємо. Служба Божа це найкраща просьба, найуспішніща молитва.

* *

Тому, якщо ви потеребуєте якої ласки або помочі Божої; якщо хочете подякувати Богові за отримані ласки; якщо хочете помогти вашим дорогим помершим, які може мучаться в чистилищи і чекають на ваші молитви,—то наймiть Службу Божу, або у вашого отця пароха, або прийдіть до нас, на адресу:

THE UKRAINIAN CATHOLIC MISSION
Catherine St. ——o—— Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Радуйся Царице Мати Милосердя — Покрий то Перлою — До Боротьби з Пиянством — Життя св. Герарда — Для Хорого Федя — Щоби Небесний Отець Ніслав Робітників на Своє Жниво (Місячне Наміреннія на Місяць Грудень) — З Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ГРУДЕНЬ, 1937

1	С	ММ. Платона і Романа	17	П	ВМц. Варвари
2	Ч	Прор. Авдія	18	С	† Преп. Сави Освященного
3	П	Преп. Григорія Декаполит	19	Н	**26 по С. Св. Николая**
4	С	**Вхід в Храм Пр. Богор.**	20	П	С. Амвросія
5	Н	**22 по С.** Ап. Филимона	21	В	Преп. Патапія
6	П	СС. Амфільохія і Григорія	22	С	**Неп. Зач. Пр. Богородиці**
7	В	ВМц. Екатерини	23	Ч	ММ. Мини, Єрмог. і Евгр.
8	С	СвщМ. Климента п. Від.Вх	24	П	Преп. Даниїла Стовпника
9	Ч	Преп. Алипія	25	С	Преп. Спиридіона
10	П	ВМ. Якова Персянина	26	Н	**Праотц.** †ММ. Евстрат. пр
11	С	ПрепМ. Стефана	27	П	ММ. Тирса і Левкія
12	Н	**29 по С.** ММ. Парамона	28	В	СвщМ. Елевт. і Пр. Павла
13	П	† Андрея Первозванного	29	С	Відд. Н. Зач. і Прор. Аггея
14	В	Прор. Наума	30	Ч	Прор. Даниїла
15	С	Прор. Авакума	31	П	М. Севастіяна
16	Ч	Прор. Софонія			

УСТАВ НА ГРУДЕНЬ, 1937

4.—Введення в Храм Пресв. Богородиці:— Всеночне. на літ. Ап. зач. 306, ев. Луки зач. 54.

5.—Нед. 24 по Сош.:— Гл. 7, ев. утр. 2. На літ. Тропар воскр. і Введення, Слава: Кондак воскр. І нині: Кондак Введення. Ап. зач. 221, еванг. Луки зач. 39.

8.—Віддання Введення:— На літ.: Всьо Введення. Ап. зач. 306, ев. Луки зач. 54.

12.—Нед. 25 по Сош.:— Глас 8, ев. утр. 3. На літ. Ап. зач. 224, ев. Луки зач. 53.

19.— Нед. 26 по Сош. і Св. Николая —Всеночне. Гл. 1, ев. утр. 4. Устав сой сам, що й на Ілії в неділлю 8 серпня, лиш там, де храм, на утрени ев. Йаона зач. 36. На літ. Тропар воскр., Святого і Кондак воскр., Слава: Кондак Святого, І нині: Богородичен. Прокімен, Аллилуя і Причастен воскр., і Святого. Апп. зач. 229 і 335, ев. Луки зач. 66 і 24.

22.—Непорочне Зачаття Преч. Діви Марії.— Всеночне. На літ. Ап. зач. 320, ев. Луки зач. 3.

26.—Нед. Праотців і ММ. Евстратія і прочих:— Гл. 2, ев. утр 5. На літ. Тропар воскр., Праотців, Слава: Кондак Мучеників, І нині: Праотців. Апп. Праотців зач. 257 і Мучеників 233, еванг. Луки зач. 76 і 106.

29.—Віддання Непорочного Зачаття:—На літ. Ап. зач. 320, ев. Луки зачало 3.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

С. Йосафата складає щиру подяку Матери Божій Неустанної Помочі за одну велику чудесну ласку.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 9, Число 12 Лист за Грудень 1937

Св. Альфонс

РАДУЙСЯ ЦАРИЦЕ МАТИ МИЛОСЕРДЯ

Конечність посередництва для нашого спасення

Один мужчина і одна женщина, оповідає св. Вернард, співділали до нашої руїни, годилося отже, щоб так само інший мужчина і інша женщина співділали до нашого відкуплення: ними були Ісус Христос і Його Мати. Я не кажу—поясняє св. Вернард — що не вистарчало самому Ісусові нас спасти, але годилося, щоб оба поли, що спричинили нашу згубу, співділали до нашого ратунку. З тої причини Альберт Вел. називає Марію помічницею нашого відкуплення. Сама Марія обявила св. Бригіті, що як Адам і Ева продали світ за одно яблоко, так Її Син і Вона відкупили його одним серцем. Бог сотворив світ з нічого —пригадує св. Анзельм — але світ був пропав через один гріх і Бог не хотів направляти його без співділання Марії.

Суарез виясняє, що божественна Мати трома способами співділала до нашого спасення: по перше заслугою схожости заслужила собі на то, що Слово воплотилося в Її лоні: по друге своїми неустанними молитвами за нас на землі, по трете, що добровільно жертвувала Богові життя свого Сина за наше спасення. Справедливо проте Господь уладив, що коли Марія співділала з такою любовю для людий і з такою ревністю для слави Божої для спасення

роду людського то Її заступництво за нас є способом, щоб нас спасти.

Марію називають співділательною нашого усправедливлення бо Господь повірив Їй всі ласки, щоб нам їх роздавала. Опираючись на цім св. Вернард твердить, що всі роди минувші, сучасні й майбутні мають уважати Марію середником їхнього спасення.

Ісус Христос заявляє, що ніхто не може прийти до Нього, якщо Отець не притягне його своєю ласкою (Ів. 6, 4). Після гадки Ришарда, Він то саме каже й про свою Матір. Ніхто не прийде до Мене, якщо Моя Мати не притягне його своїми молитвами. "Ісус є овочем Марії," як це сказала св. Єлисавета: "Благословенна ти в женах і благословен плод чрева твоєго." Хто хоче овочу мусить іти до дерева, а хто хоче Ісуса, мусить іти до Марії, а хто найшов Марію, певно найшов Ісуса. Коли свята Єлисавета побачила Марію, що прийшла її відвідати в її домі, аж не знала як подякувати їй за це тай закликала покірно: Чим я собі заслужила на це, що Мати мого Господа прийшла до мене? Та чи Єлисавета не знала, що не лишень Марія але й Ісус був в її хаті і чому не заявила себе негідною бачити Сина в себе радше, чим Його Матір? Це тому, бо Вона знала совершенно, що як приходить мати, то приводить і сина, отже їй вистарчало подякувати мамі не згадуючи сина.

Марія це той блаженний корабель, котрий привозить нам з неба Ісуса Христа, хліб життя, котрий зійшов свише, щоб життя вічне нам дати. (Прип. 31, 14).

З цеї нагоди Ришард додає, що на морі цього світа всі тоті пропадають, котрі не ратуються на цей корабель, це є під опіку Марії. Томуто, як тільки покуси, чи пристрасти ставлять нас в небезпеку, ми повинні бігти під опіку Марії з окликом: Пречиста Діво! помагай скоро, ратуй, бо погибаю! Без отягання він кличе до Марії: спасай, бо погибаю, коли тимчасом автор, котрому відповідаємо в попереднім уступі не хоче, щоби до Преч. Діви кликати: спасай, бо спасти це діло Бога. Та коли злочинець засуджений на смерть може просити когось, щоби вставився за ним у царя, щоби цар дарував йому життя, то я не розумію чому ми не можемо просити Матір Божу, щоби спасла нас, випрошуючи для нас благодать життя вічного? Св. Ів. Дамаскин без вагання кличе до Марії: Пресвятая Богородице спаси нас." Св. Бонавентура називає Марію

спасенням тих, що Її взивають, а Церква спасенням немощних, то чому ми б вагалися просити Її: Спаси нас." Св. Герман рівнож не вагається уважати Її нашим спасенням.

Та виказуймо дальше гадки святих про конечність заступництва Марії. Славний св. Каєтан каже, що ми можемо просити ласки, але без Неї не дістанемо. Це потверджує і св. Антонін отцим гарним висказом: Просити і вірити що дістанеться ласку без заступниці Марії, це є хотіти літати без крил. Як Фараон віддав свою власть Йосифові і всіх, котрі приходили й просили хліба, відсилав до нього, так само й Господь, коли ми просимо Його о ласку, відсилає нас до Марії, бо так постановив, не дати ані одної без Її посередництва. Много інших святих ще більше енергічно висказуються і годяться на то, що спасення лежить в ласці і в опіці Марії. Кого Вона хоронить, той спасається, кого не хоронить, той пропадає. Св. Вернардин так до Неї промовляє: Царице світа, Ти роздавчиня всіх ласк, ласку спасення осягнемо тільки тоді, як Ти за нами вставишся, отже наше спасення залежить від Тебе.

Як той камінь, що паде, коли земля під ним усунеться так і душа без підпори Марії паде вперед в гріх а потім в пекло. Св. Бонавентура доказавши, що не може спастися без заступництва Марії, додає, що так як дитина не буде жити без кормительки, так християнин не може спастися, коли Марія ним не опікується. Хай ваша душа отже розбуджує в собі набожність до Пр. Діви, хай до того привязується і не покидає Її, аж доки не дістане в небі Її материнське благословенство. Хтожто знавби Бога, якби не Ти Преч. Діво?— питає св. Герман; хтож мігби спастися; хто втікби від усіх небезпек? Хто дістався хоч одну одніську ласку без Твого старанняся о то. Діво Мати Божа, благодатна? Якби Ти не промостила дорогу нам ніхто з нас не висмикнувсяби від покус тіла і гріха.

Як ми маємо доступ до Отця тільки через Ісуса Христа — каже св. Вернард, так не маємо іншого доступу до Ісуса, як тільки через Марію. І Господь хоче — додає цей святий, щоби ми всі були спасенні через Її заступництво, щоб Та, котра нам дала Спасителя, дала й нас Ісусові. Це чинить Її Матірю ласки й спасення. Щож то сталося з нами — питає Герман, яку надію малиб ми спастися, якби Ти Маріє опустила нас, Ти котра є життям християн?

Та той автор нами відкинений закидає так: наколи

всі ласки переходять через руки Марії, тоді Святі, котрих просимо, щоб вступалися за нами, є примушені також удаватися до Її посередництва, щоби дістати то, о що ми їх просимо. В це однак ніхто не вірить і ніхто ніколи цього не сказав. Що до віри в то — відповідаю йому — я не бачу в тім блуду, ні якоїсь невідповідности. Щож в тім є не відповідного твердити, що Бог для звеличання своєї Матери установив Її Царицею Святих і хотячи щоб ус. ласки роздавалися через Її посередництво, хоче також, щоби Святі зверталися до Неї о ласки для своїх почитателів? А цю опінію визнають многі святі. Надармо проситиме якоїсь ласки в Святих — каже св. Вернард — як Марія не постарається їх виєднати. Псальмопівець згадує про це: "лицу твоєму помоляться богатії людстії" (Пя. 44, 13), бо тими богатими народу Божого є власне Святі, котрі хотячи дістати ласки для своїх почитателів, звертаються до Марії тай дістають їх Її заступництвом. З того слушно Суарез заключає, що святі вставляються за нами в Марії їхньої Владичиці й Цариці.

В деннику отця Маркіза читаємо, що святий Венедикт зявився раз святій Францісці Римлянці і запевнив їй, що опікуватисьме нею і заступатись у Пр. Діви, божественної Матери. Св. Анзельм потверджує цей примір: То що всі святі можуть разом з Тобою, це Ти сама можеш без них. І чому дана тобі така велика могучість? Бо Ти Мати нашого Спасителя, Обручниця Бога, Цариця неба й землі. Як Ти не молишся за нами то й ніякий святий не буде молитись за нами. Але як вступаєшся за нами, то і всі святі спішно злучать свої благання з Твоїми, щоб нам помагати. Отець Сенєрі примінюючи до Марії слова св. Письма: "круг небесний обидох єдина" — додає: Як рух першої сфери уділяється іншим нижчим сферам, так само і Марія коли зачинає молитись за якусь душу, тоді весь рай долучується до Неї. Що більше, — каже св. Бонавентура — коли Пр. Діва зближається до трону Божого, щоб благати за нас, Вона приказує ангелам і святим товаришити Їй і разом з Нею благати Всевишнього.

Це мотивує понуку Церкви, коли Вона нам накладає обовязок називати й витати Божу Матір величним іменем нашої Надії. Безбожний Лютер говорив, що він не терпить того, що католицька Церква приписує Марії, котра є сотворінням. Він казав, що сам Бог і Ісус Христос наш посередник є нашою надією і що Господь проклинає тих,

котрі надіються на сотворіння, як це сказав Єремія пророк. А все таки Церва дальше вчить нас взивати Марію яко нашу надію. Хто кладе свою надію на сотворіння незалежно від Бога, є певно Богом проклятий, бо Бог є джерелом і єдиним роздавцем всякого добра, а сотворіннє не маючи нічого без нього, нічого й не може дати.

Та Господь так уладив, що всі ласки передаються через Марію, наче через водопровід милосердя, а це нам позволяє, це нас зобовязує навіть твердити, що Марія це наша надія, бож ми дістаємо Божі благодати за Її посередництвом. Ось чому св. Вернард називає Її основою своєї надії. Також і св. Іван Дамаскин так молився до Неї: Владичице моя, в Тобі моя надія, від Тебе надіюся мого спасення. І св. Тома каже, що Марія є всею надією нашого спасення. Пресвята Діво — кличе св. Ефрем — покрий нас Твоїм покровом, коли бажаєш, щоб ми спаслися, бо тільки через Тебе можемо надіятись нашого спасення.

Кінчім словами св. Вернарда: Величаймо, почитаймо з усіх сил нашого серця Марію, нашу божественну Матір, бо це є воля Господа, Котрий так установив, щоби ми діставали з Її рук усі ласки. Колиж отже бажаємо, чи стараємося о якусь ласку, цей святий упоминає нас поручатись Марії з тим довірєм, що дістанемо Її через Неї. Коли ми зі себе самих є негідні її то принайменше заслуги Марії виєднають їх для нас. Також і Богу жертвуймо через руки Марії всі наші молитви, чи добрі діла якщо хочемо, щоби Господь їх приняв.

Примір

Знаною є історія Теофіля яку написав Евстахій патріярх Царгородський, очевидний свідок події, котру оповідає і котру потверджують многі інші святі.

Теофіль був архидіяконом в Кілікії. Мав таке поважання в народі, що хотіли його бачити на епископськім престолі, але він з покори відмовився. Оскаржений злобними людцями і скинений з уряду, дістав такий біль, що засліплений пристрастю пішов до чародія-жида, котрий поставив його в зносини зі сатаною. Упавший відступник просив сатану о поміч у своїй грижі, але демон відповів йому, що вперед він мусить виречися Ісуса Христа і Його Матери Марії, а згоду на це хай напише на письмі власною рукою. Нещасний Теофіль підписав цю страшну

умовину. Слідуючого дня єпископ переконався про це, що оскарження Теофіля були тільки обчерненням, перепросив архідіякона і віддав йому його уряд. Теофіль обтяжений таким незвичайним гріхом, за котрий гризли його викиди совісти, тілько гріко плакав. Пішов до церкви і впав хрестом проливаючи сльози перед іконою Богоматери і молився: Мати Божа! Я не паду в розпуку, бо Ти є така співчуваюча і Ти можеш мені помогти. Там остав він через сорок днів, оплакуючи свій злочин та благаючи Пр. Діву о прощення. Одної ночі зявилась йому Мати милосердя і сказала: Теофіле! що ти зробив? Ти відрікся Мене і Ісуса Христа для кого? Для твого і Мого ворога. Царице моя — відповів Теофіль — Прости мені і молись за мене, щоб і Твій Син простив мені. Марія бачучи його довірє відповіла: Не бійся! Я благатиму Бога за тебе. Теофіль оживлений цею надією подвоїв свої сльози, покути і молитви та не опускав престола Пр. Богородиці. Марія знова йому зявилася і солодко до Нього усміхаючись промовила: Теофіле! Я представила Богові твої сльози і молитви і Він їх приняв тай простив тобі. Але від тепер покажися вдячним і вірним.

Владичице моя — осмілився він — це запевнення не потішає мене. Мій ворог ще має в своїх руках ганебне письмо в котрім я вирікся Тебе й Твого Сина. Ти можеш його звернути мені. Три дні потім Теофіль збудився в ночі і знайшов це письмо на своїх грудях. Слідуючого дня в хвилі як єпископ був в церкві перед масою народу, він як навернений грішник на колінах, розповів всім свою пригоду зі сатаною перериваючи оповідання частими хли паннями і подав епископови то письмо. Епископ спалив його перед всіми а всі тіщились і виславляли доброту Божу і милосердя Марії, зглядом цего нещасного грішника. Теофіль вернув до церкви Пр. Діви де перебував через три дні і там умер в щирих благодареннях Ісусу Христу і Його пресвятій Матери.

Молитва

Витай нам Царице й Мати милосердя, котра роздаєш ласки всім тим, що до Тебе прибігають, як щедра Цариця і найбільша Мати: поручаюсь тобі не маючи ні заслуги ні чеснот, тільки провини зглядом Бога. Маріє, Ти маєш ключі до небесного милосердя: не згадуй моїх гріхів і не оставляй мене в такім обнаженню з усього доброго. Ти така щедра для всіх, уділяєш більше чим Тебе просять, будь такою і для мене. Пані моя, хорони мене, опікуйся мною й більше я нічого не бажаю. Я не боюся демона, бо Ти є сильніша від пекла, не боюся і моїх гріхів, бо одно словечко Твоє до Бога за мене вистарчить, щоби Бог мені всьо простив. Вже не дрожу перед загніваним Господом, котрого я образив моїми гріхами, бо одна Твоя молитва усмирить Його. Як Ти мною опікуєшся, тоді я надіюся всього, бо Ти можеш всьо. Мати милосердя, я знаю, що Ти радієш і славишся ратуванням нужденних і як вони тільки не є впертими в злім, Ти можеш їх врятувати. Я є грішник, це правда, але неопираюся, навпаки дуже бажаю змінити моє життя, поможи мені в усім і спаси мене. Від нині я здаюся всеціло в твої руки. Навчи мене, що я маю чинити, щоб подобатися Богові, я це всьо виконаю. Я надіюся то виконати при Твоїй помочі, Маріє, Мати моя, моє світло, моя потіхо, моє прибіжище, моя надіє. Амінь.

ПОКРИЙ ТО ПЕРЛОЮ

"ЧОЛОВІК це дитя окруження"— кажуть люди. Наколи так звичайно буває, то це певно не відноситься до Антонії, що вийшла з брудного й низького окруження, щоби взлетіти до життя й світла з легкою смілістю ранного жайворонка. Не відноситься до неї тим більше, що й водна лелія росте на болотах-трясовицях, і що ранне світання настає по темній ночі.

АНТОНІЯ жила в бейсменті (сутеренах) разом зо своїм батьком і матірю та зо сімома другими дітьми. Бейсмент був глибокий, з вулиці налітало там усе повно пороху, який треба було часто вимітати. Маючи пять літ Антонія старалася показати, що потрафить запанувати над тими порохами й вигнати їх витертою мітлою. Вона мусіла перетягати колиску з одного кінця "світлиці" на другий конець, і в тім часі змагалася втихомирити дитину, що збудилася в колисці. Вони ніколи не були без колиски, що стояла перед вікном бейсменту. "Бебіс" (немовлята) все приходили й відходили. Кажу "відходили", то значить, злазили з колиски, щоби вчитися ходити й зро-

бити місце для молодшого, немічного ново-прибуваючого немовляти.

АНТОНІЯ приймала то все зо спокоєм, нічого іншого ніколи не знаючи. Було однак щось, чого вона не приймала, хоч вона ніколи нічого іншого не знала. То були цілі ряди бляшаних пак на сміття, що з невмолимою конечністю стояли на земли з фронту перед червоними камінними стінами їхнього мешкання. До тих смітярок вона чула страшну відразу. О! як дуже вона ними мерзилася! Як огидно вони воняли! Як відражаючий був їх бруд! Антонія радаби була замкнути їх накривками так тісно, так щільно, як лиш булиби в силі, а потім викинути їх ген далеко.... А це все робилаби з головою рішучо відверненою в противну сторону.

КІЛЬКО разів вона відвиджувала міський город (парк), і бачила, як ясне соняшне світло продиралося крізь рідкі дерева, вона освідомлювала собі то, що їх мешкання так темне, так дуже нужденне.... І коли приходила пора вертати домів, тоді наче якась сила затримувала її кроки. Інші дівчата не зазнавали цего. Вони мешкали на горі, на поверсі, деякі з них мали на вікнах гарні квіти, деякі були дуже богаті; вони любувалися та насолоджувалися знаменитим печивом, тісточками, кеками. ...."В домі Антонії рідко коли був на столі кек. Їхнім звичайним кормом був чай, хліб, бараболі й рідонька зупка.

ВОНА знала про це, що в її хаті, там у бейсменті, нераз були непорозуміння й малі спори. Її тато й мама сварилися. До того не треба було много, вистарчали дрібниці: раз була зупа за зимна, то знова діти кричали, то бараболі розварені, то грошей брак.... І щож доброго з того було? Що то поможе кичати й нарікати? Антонія могла то бачити, що це нич не помагало. Противно, через те лиш зупа ставала ще зимнішою, діти ще більше докучливі, бараболя ще більше розварена.... Та щож; здавалося, що вони на те все так не дивилися. Вони ставали ще більше нетерпеливі, більше гнівні.... І тоді Антонія змучена тим всім бажалаби була десь скритися, доки вони не перестануть сперечатися.

АНТОНІЯ мала сім літ, коли скінчила один рік науки в католицькій школі й навчилася рисувати. Вона рисувала всюди, де лиш її ручка могла потягнути кусником крейди, чи вуглям чи то на підлозі, чи на старих стінах, чи на незамешканих старих опущених домах.... всюди, всюди розкидувала свої рисовані звірята, пташки.

СЕСТРА МОНАХИНЯ, що вчила рисунків, мала руки як сильні білі птахи. Коли вона споглядала на зошит Антонії, вона все усміхалася й казала: "Гарно, Антоніє, гарно. Твої качки пливають, твої пташки літають."

Одного разу вона сказала Антонії, щоби пішла до музею й оглянула салю природної історії. Антонія заробила собі трошка центів за маленькі послуги й пішла до музею. Не стямилася, коли проминув час.

Сторож мусів їй казати, щоби вже забиралася. То був вже час, коли замикали музей.

В ДОМА взяла до рук вуглик, пішла до пивниці й вирисувала одну птицю, яку вона бачила в музею; птиця та мала великі крила. Також вирисувала рибу з мечем в роті.

Крізь понуру темряву вона почула, що її кличе батько. Сейчас кинула вуглик і побігла в гору по збутвілих сходах. Двері до пивниці замкнулися за нею. Посуваючися поволи на помацки темним замкненим коритарем, вона дісталася до кухні.

ЇЇ МАМА картала одного зо старших хлопців. Коли зобачила Антонію, звернулася до неї, щоб її сварити. Де вона була? Вони шукали за нею цілими годинами.

Годинами.... Це дивно, вона пішла була до пивниці, щоби там нарисувати лиш одного птаха й одну рибу.

БАТЬКО Антонії захмурився. Антонія вчула, як наче пішли її мурашки поза скіру спини. Та наймолодший хлопчик виратував положення цего дня. Він вивернув цебрик з помиями. Вода заляла цілу підлогу. Всі кинулися збирати воду.

Батько вдоволився лиш немилою ворожбою, що птахи й риби Антонії не дадуть їй їсти, коли прийде час, що буде мусіла сама старатися о їдження для себе.

ТАК ІШЛИ дні за днями.... Порохи в "світлиці", бляшані паки зо сміттям уставлені на земли вздовж перед вікнами.... Пальці Антонії ставали чимраз вправніші, щоби надбати життя рисунками ріжних сотворінь.

Її мати казала їй: "Чому ти сидиш цілими годинами над тим, щоби дати око якійсь там рибі? То не принесе тобі ніякого хісна. Малюнки нічого тобі не поможуть."

Її батько знова: "Йди до сторожа й поможи йому збирати сміття. Ти маєш вже досить літ."

Антонія ніколи не противилася. Вона мала девять років; була мудра, розумна й розсудна.

НАСТАЛА весна, і паки зо сміттям наповняли вкінці її душу бунтом. Раз читала вона історію про малого хлопця, що втік з дому. Вона дивувалася цему.... Воздух був так легкий, лагідний, небо понад верхами дахів так синє, голубе.

Як темною виглядала тісна спальна й вузький отвір вікна, що виходило у сірий простір. Як чарівно виглядало сяєво місяця понад ніжними галузками дерев парку.

КІМНАТА була душна, дуже душна. Душно було й на вулиці. Не моглаби вона перейтися попри монастирські ворота, може буде відчинена каплиця.

Високі, височезні будівлі. Ту й там отвертий вид на ріку. О, як любо, любо глядіти на вершки кораблів!

ОТ і невеличкий чотирокутник, де мешкають сестри. Блідо-зелені дерева, свіжа травичка, дещо вчасних квітів. Антонія любила цю тишину, що царила над мешканням сестер-монахинь.

Двері каплиці були відчинені. Антонія з приємністю лекше відітхнула. Внутр каплиці сумерк, серед якого маленькі блимаючі огники лямпок наче молилися перед кивотом.

ПОЗА перегородою (балюстрадою) до святилища порушалася темна стать, що дещо порядкувала коло в втаря. Була це маленька монахиня, дуже старенька; вона мала нагляд над монастирськими воротами, отвирала двері, а також мила в кухні баняки й ринки.

Для Антонії вона здавалася бути ще більше темною, як була в дійсности. Її темно-чорна заслона, її спокійні

рухи не нарушували тиші-спокою святилища. Вона здавалася бути гейби частинкою того св. місця, подібно як свічки, лямпки, квіти, вівтар.

Довго ще потім, як черниця щезла з очей, Антонія клячала й молилася. Вкінці вона вийшла бічними дверми на доріжку, що виходила на вулицю.

СТАРЕНЬКА монахиня сиділа в городі. Антонія притиснула своє лице до воріт і гляділа на неї, бо на її лиці Антонія бачила щось, чого не звикла була бачити на лицях тих, з котрими жила: усміх. А був це усміх, що мав у собі тільки ніжного чару, тільки солодости, що Антонія з зачудованням мов врита стояла й гляділа.

Нараз маленька старенька черниця звернулася до Антонії й промовила:

"Чому ти не ввійдеш до середини?"

АНТОНІЯ подалася взад; вона мовчала в своїй несмілости й боязливости.

Маленька монахиня злижилася до воріт, пхнула їх, і вони втворилися. Антонія вчула, як її ноги наче самі, несуть її до середини городу.

"Глянь! навіть ластівки летять в сторону ясного сонця."

Антонія дивилася. На землі лежали послідні відблески ховаючогося за обрій сонця. А в горі понад землею пересмикалася сіра ластівка, значучи свій шлях веселим щебетанням.

Смагляве дрібне личко Антонії заясніло вдоволенням.

"Дивіться, сестричко, ця пташина всміхається до вас."

Сестра вдоволено з тиха всміхнулася. Як величний і милий був її усміх!

"Так, так, вона сміється. Ти маєш бистре око моя маленька приятелько."

"Коли я верну домів я нарисую її. Я найбільше люблю рисувати птиці."

СЕСТРА більше про нічо не питала. Вона жила вже досить довго, щоби вміти пізнавати людей і знати, як уважати й слухати. Вона сказала до Антонії:

"Моя дорогенька, ти мусиш приходити часто, щоби мене бачити. Віддак додала: "Усміхнися, то так добре

тобі до лиця. В тім є щось начеби з Божого соняшного світла."

НАВІТЬ там у тихім, спокійнім городі, Антонія думала про бейсмент, бляшані паки зо сміттям, про блимаючі огники ґазового світла, витерту й зужиту підлогу їхнього мешкання.... але мимо того Антонія усміхалася.

"Це добре, — говорила мала старенька сестра,—Памятай все на то, щоби, без огляду на те, як не приємний буде твій день, ти все хотіла бути милою, усміхненою. Як та мала ластівочка звертайся в сторону ясного сонця, до світла.

"Коли ти не можеш усунути якої прикрости, то роби так, як робить устриця зі зеренцем піску, що дістанеться до мушлі й докучає їй. **Покрий то перлою."**

В ДОМА й поза їх мешканням в бейсменті з облізлими від дощу й вохкости мурами.... ступаючи по деревляних скриплячих сходах.... всюда, всюда Антонія тримала свою голову в гору. Вона зо свідомістю звертала кутики своїх уст до усміху.

В тиждень пізніше вона застукала до брами монастиря Сестер. Мала, старенька черниця не вийшла до брами, і вже більше ніколи не вийде. Вона відійшла, скінчивши свою земську мандрівку; вона пішла на стрічу Сонця вічної радости....А тепер інші замість неї будуть отвирати монастирську браму.

АНТОНІЯ вертала поволи домів. Тут застала свою маму, як відбирала від сторожа бляхи зо сміття. Четвертий поверх фронт, четвертий поверх зад, третий поверх фронт, третий поверх зад, другий поверх.. і так без кінця й без кінця....

Вона почала понимати, чому її мама часом так сварилася. Мама була змучена.

"Покрий то перлою."

* * *

ЛИЦЕ Антонії не було з природи гарне, але вона зробила його гарним. Мало воно в собі щось потягаючого, що не походило з клясичних чертів лиця; щось, що віддаляло страх а давало запевнення, спокій; щось, що не було виспідом виразу її уст; ці уста навіть в часі спочинку до давали надію, силу, потіху.

* * *

ЧАСТО великі, блискучі автомобілі затримуються біля хатинки, де мешкає Антонія; видавці бажають мати її щасливі рисунки; вони узнають її яко найлучшу поміж тими, що дають свої рисунки до ілюстрованих книжок. Вони знають, що вона заховала ясну уяву дитинства. Вони приносять зо собою чекову книжку, щоби бути готовими сейчас платити, так дуже бажають вони мати її знамениті й прекрасні твори.

ЩЕ частіше стають при дверах Антонії діти. Вони приходять бліді й змучені, бувало прибиті й зо зломаним серцем. Вони люблять її город, її образи, її забавки, оповідання, що вона їм говорить, пісні, що вона їм співає, і ті добрі річи, що їм дає їсти.... Однак понад це все вони люблять Антонію. Вони знають, що вона їх любить. Це дійсно радість, розкіш бути з нею, глядіти на її лице, слухати її голосу.

АНТОНІЯ знає лікарів, дентистів і норси (доглядачок хорих), що бажають помагати вбогим дітям. На селі має вона приятелів, котрі тішаться тим, що приглядаються, як виснажені малі личка заокругляються й румяніють під благодійним діланням свіжого воздуху, соняшних лучів і доброго харчу.

НІХТО не пригадує собі, щоби коли небудь бачив Антонію змучену, невдоволену, захмурену, або немилу. Ті, що знають, як тяжко вона працює, кілько добра ділає, чудуються її силі й мужности. Вони не знають, що вона бачить нужду, біль терпіння, тоді вона з тиха помолиться, а відтак шепче: "Покрий то перлою."

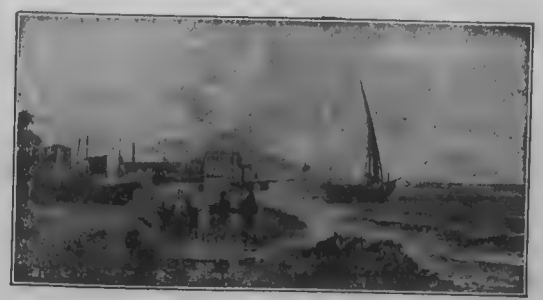

ДО БОРОТЬБИ З ПИЯНСТВОМ!

Міжнародний католицький протиалкогольний конґрес (відбувся в вересні ц.р.) на якім українці брали живу участь, приняв важні ухвали, котрі подаємо у скороченню:

"Майже в усіх краях світа, уживання алькоголю є джерелом безчисленних шкід для здоровля, господарства, обичаїв і релігії. Ще й сьогодні виявляється "пянство-батьком усіх проступків, гріхів і тягарів" (Августин). "Пянство руйнує родини й грабує державі не тільки добрих громадян, але робить їх навіть шкідниками." (Пій XI). Пошана Бога, якого часто обиджується уживанням алькоголю, вічне й дочасне щастя численних людий і родин, вимагають від католиків рішучої охоронної праці і роблять цю працю конечним завданням Католицької Акції.

1. Правдива любов наказує: поможіть рятувати!

Досвід і знання вчать, що навіть пяниця може бути врятований і завернений до порядного релігійного, родинного й фахового життя через повну абстиненцію (повздержність) і впис до абстинентського т-ва. Вжиття лагідних середників нашої св. Церкви в тісній сполуці зі систематичною опікою над пяницями, — запевнює згідно з досвідом найкращі висліди. Католики введуть у життя потрібні для опіки над пяницями інституції (абстинентські союзи, місця для опіки над пяницями і лічниці), бо як каже св. Павло: "Пяниці не наслідять Царства Божого."

2. Любов і мудрість наказують: запобігайте!

Примус звичаю пиття на родинних і народніх торжествах, як і всі надмірні уживання мусять бути усунені мудрою і постійною витривалою працею. Перетвір Божих дарів — овочів із природою даними соками й силами —через безалькогольний перетвір овочів—є добрим середником для поборення алькоголізму й заразом успішної помочи для нераз зруйнованого господарства. Безалькогольні доми й гостинниці є конечні. Безалькогольне життя молоді по думці визначних лікарів і виховників — це конечна передумова здорового тілесного й духового розвитку дітвори і юнацтва. Батьківський дім, школа й Церква несуть поважну в тому відповідальність!

3. Далековидючий апостолятський дух наказує: Будуйте!

Боротьба за Христа і Його Церкву, боротьба за життя, родину і нарід вимагають нині від католиків чинної любови, жертвенної вірности і найвищої готовости допомоги. Молодь робиться рабом низьких змислових нахилів через уживання алькоголю як і тютюну. Добровільна повздержність, що випливає з любови до Бога і до нещасного ближнього, з покути за численні гріхи розкоші в наших днях, — є "апостольством, яке Церква апробує й признає, хвалить і благословить" (кардинал Пачеллі). Рівночасно повздержність є справою часового посту і веде до побіди над неуміркованістю, і необичайністю. Використання відповідних законів для зменшення і усунення алькоголізму є національним обовязком чести всіх католиків і католицьких орґанізацій!

Вся католицька преса і всі католицькі орґанізації повинні узнати боротьбу з алькоголізмом як завдання конечне і негайне, — та практично перевести це в життя.

Всі католики, що стоять у цій боротьбі, можуть бути заохочені до побідного витривання словом нашого Св. Отця Папи Пія XI.:

"Ведіть що раз то краще й відважніше ту святу боротьбу. Овочів не забракне. Ви маєте заслуги супроти Бога й ближніх, супроти родини, Батьківщини й Церкви. Ваша праця є важною участю у правдивому й властивому апостольстві Церкви."

Дай Боже, щоби цей поклик св. Отця до борби з алькоголізмом був щиро й практично принятий тут у Канаді, де пиянство є одним з найбільших нещасть, що нищить нарід.

о. В. Осадець, ЧНІ.

ЖИТТЯ СВ. ГЕРАРДА

Розділ VII.
Апостол Словом і Ділом

(Продовження)

Не забув Герард за тілесні потреби своїх співбратів, яких поручено його піклуванню, і приготував їм добру перекуску. Знаючи добре, що їх засоби, як рівнож і гроші які дав їм о. Парох з Мафродонії, були вичерпані, молоді Редемптористи були не мало здивувані, коли по кількох годинах Герард знова їх покликав до смачного обіду. Глянув один на одного недовірчиво не знаючи чи брат говорить правду чи лишень жартує. "Ану, ходіть! Чи то так ви слухаєте?" усміхаючись сказав Герард. Усі засіли до стола та зі здивуванням гляділи як їм подавано смачні страви. Герард услугував усім.

Ніхто на разі не знав звідкіля він узяв тілько гроший. Річ вияснилась пізніше. А було це так: Герард не маючи у кишені лишень чотири шаги, клячав перед образом св. Архистратига та горячо молився о поміч. Коли нараз приступає до нього якийсь незнаковимй та прохає о молитви, а вручаючи йому досить поважну суму гроший каже: "Беріть це та любіть на дальше Бога." Усі подивляли в цім особлившу опіку Божого Провидіння над Герардом.

Ще одна річ зайшла, підчас побуту наших паломників при святині св. Архангела, а це було сильним доказом для кожного, що Господь має своїх вибраних в особлившій опіці. Перед своїм відїздом хотів Герард розплатитись з властителем гостинниці, в якій перебували. Та цей, чоловік безсовісний, предложив йому такий рахунок, що святий бачив, що це було за багато та негодилось зі святим убожеством. Проте старався переконати властителя, представляючи йому що він жадає за много. Та властитель і слухати не хотів. Тоді Герард прибрав гнівну поставу та проговорив: "Як що ви не перестанете вимагати від мене більше, чим вам належиться, побачите, що вам погинуть мули." Ледви лишень вимовив ці слова, як вбігає син властителя та кличе: "Ходіть сейчас; не знаю що сталося мулам. Скоріще, скоріще!" Властитель наляканий падає у ноги божого слуги та прохає прощення. "Я вам прощаю, проговорив Герард, але не забувайте що Господь дбає про своїх убогих. Нещастя вам як-що ще коли будете жадати більше, як вам належиться!" Наляканий властитель гостинниці, знаючи, що має до діла зі святим, не хотів уже нічого брати, та Герард при відході лишив йому на столі гроші які йому правно належались, а сам зробив над звірятами знак святого хреста й уздоровив їх.

Наші путники помолившись доволі у стіп св. Архангела, почали вертати поволи домів. Дорога була гориста та трудна, а сонце пражило так сильно, що молоді Редемптористи обезсилені не могли дальше йти. Найбільше що докучало їм, то спрага. Герард відгадав це, тому підбадьорюючи їх промовив: "Ще троха, а недалеко звідсіля буде криниця і зможите напитись свіжої води." На коли справді дійшли до криниці показалось, що будуть мусіли йти дальше спрагнені. У тій гористій околиці є мало криниць, а що тоді була ще на нещастя посуха, то властитель тої криниці не позволяв нікому з неї брати води. Наче скупар держав її для себе. Ніхто не міг допроситися черпака води. Герард однак пішов до нього та благав, щоби не відмовив спрагненим хоч троха води. Та цей не хотів і слухати його прохання. "Вода в моїй криниці і вона для мене," звучала відповідь скупаря. "Так? каже тоді Герард, ти відмовляєш води твойому ближньому, якого маєш любити як себе самого? Добре, твоя криниця тобі рівнож відмовить!" По цих словах відійшов. Коли не відійшли ще далеко з подвіря аж чують а цей господар кличе за ними, щоби ради Бога вертались, а він дасть їм води скілько схотять. Бо справді сталось так як приповів святий. По його відході господар глянув до криниці, аж вона сухісінька. Герард на клич властителя криниці вернувся, а вода сейчас прибула наново. Тоді господар дав їм води кілько схотіли, а Герард промовив: "Не відмовляй більше нікому води з твоєї криниці, з любови до твоїх ближніх. Як-що ні, то Бог тобі її відмовить рівнож. Чиж Ісус Христос не приказує нам любити один одного як братів? Оказуй себе завсіди милосерним взглядом інших як-що хочеш, щоби Господь змилосердився над тобою!" Від цеї хвилі скупар вже не жалів нікому води зі своєї криниці.

Господь Бог дуже бридиться захланністю, і карає звичайно захланних скупарів в цей спосіб, що відбирає

їм це добро, до якого вони так дуже привязані. Зноваж противно: благословенні милосерні, сказав Господь Ісус Христос, бо ці будуть помилувані. Він стократно нагородив Самарянку за це, що дала Йому води, а за одну склянку води обіцяє небо.

Відсвіжившись зимною водою наші дорогі подорожні пустились у дальшу дорогу домів. Знова не стало їм ні поживи ні грошей. По дорозі вступивши до одної церкви, Герард почав ревно молитись до Ісуса утаєного у Пресвятій Евхаристії, щоби Христос подбав про їх потреби. І ось виходячи з церкви приступили до нього дві незнакомі дівиці, які вручили йому два кошики повні всякої поживи. Покріпившись знова в чудовий спосіб, наші подорожні прийшли до Фоджджія. Другого дня вернули домів оповідаючи о. Настоятелеві про свою подорож, повну Божої опіки.

На закінчення цього розділу треба згадати ще про одну подорож нашого святого яку відбув у тому часі на поручення Настоятеля. Була це подорож до Мельфі. Уже перед тим, цебто перед двома роками відбував наш Герард до цього міста подібні подорожі. Раз було це тоді, коли на бажання мельфійського епископа мусів він удатись на якийсь час до його палати. Іншим знова разом, при кінці грудня 1751 року, коли-то посилали його туди з орудками. У цьому місці був він в усіх у великому почитанні, а надусе у самого епископа який його мав за правдивого святого.

Тепер знова прийшлось йому їхати до Мельфі з трома отцями Редемптористами, яким лікар, задля здоровля, припоручив там удатися, щоби лічитися мінеральними водами. Герард мав їм бути на услуги. Отець Фійоккі навмисне так зарядив, знаючи, що цим зробить для епископа велику приємність, а рівнож і не одна душа віднесе з присутности Герарда великі користи.

Не будемо вже описувати, з яким одушевленням приняло його тамошне населення. Злишним рівнож говорити, як коло нього тиснулись та прохали о молитви й поради, як жадно слухали його палкої мови про Божі річи. Це все приходилось нам уже бачити на кожному кроці. Так само діялось і тут. Святі мають уже щось такого собі питомого, що, наче той магнес, притягають кожного до себе.

Приходиться нам оповісти, коротенько, кілька подій які відбулись підчас побуту Ґерарда в Мельфі. Редемптористи замешкали в одної вдовиці яка мала сина у нашому Згромадженні. Одного дня, оповідає ця женщина, подаючи до стола страву, зауважила, як Герард витягнув з кишені маленьке пуделечко з якого посипав порошки на поживу, як їв. Женщину зібрала цікавість довідатись щоби- то могло бути. Коли відтак збирала зі стола полумиски, взяла з тареля Герарда троха страви, посипаної тим дивном порошком щоби скоштувати. Та сейчас мусіла її з уст викинути; така була гірка що видавалось її неможливим проковтнути.

о. Т. Бордуляк

ДЛЯ ХОРОГО ФЕДЯ

Маленький Федь лежав хорий в постели й тяжко стогнав, мов стара людина. Мама обтулювала його латунцями, хухала йому на руки й ніжки, бо в хаті було зимно, в печі непалено.... Федів тато, Марко Бурий, пригноблений сидить край стола, опер голову на руки й думав сумну думу....

Вже нераз він переживав неодин смуток, неодин жаль, та здається ще ніколи не було йому так тяжко на серцю як нині.... Длячого? Ото він заощадив з зароблених грошей на стільки, щоби найняти коні до ліса та купити фіру дерева, бо на дворі люта зима, паливо вийшло, а до того ще і дитина, його любий Федь занедужав на якусь хворобу, Бог знає, на яку: лежить в постели, не хоче нічого їсти, ні пити, лиш стогне, а серце батька-матери роздирається з болю.

Він вранці вже думав, до кого б то з сусідів удатися за кіньми, коли втім двері рипнули й до хати вступив присяжний.

— Ану, Марку! — закликав той непрошений гість, — іди-но до громадської канцелярії, небоже, податок. Екзекутор чекає ще від вчера, а коли нині не заплатиш, то візьмуть кожух, заберуть верети....

Марко Бурий вдарився об поли руками.

Ось тобі дрова! — закликав мов переляканий. — Та як же я можу тепер платити податок — звернувся він до присяжного, — коли бачите, в мене вийшли дрова, на обістю ні трісочки, в хаті не палено, а тут ще й дитина захо-

ріла. Конче нам треба дров....

Га, що ж вам можу порадити? — відказав присяжний. — Мене до вас прислали, то я прийшов і сказав вам, а ви робіть собі, що хочете.

По тих словах присяжний вийшов, а Марко задягнувся в латунець, завинув гроші в вузолець і пішов до канцелярії. Він ще мав яку-таку надію.... Він думав, що може ще випроситься, може йому ще почекають до другого разу та не будуть грабити.

В канцелярії застав Марко великий стиск народу. Декотрі бідні господарі й халупники просилися, щоби їм ще почекали з податками, щоби не грабили. Але екзекутор був невмолимий.

Один бідний халупник просився й плакав, що не має чим заплатити податку, бо мусить купити дітям хліба. На те екзекутор вдарив в стіл кулаком і закричав:

Податок перший, як твоя губа, мудю єден! давай гроші!

Марка мов облив хто водою.. Коли він почув ті слова, тоді йому цілком відпала охота проситися. Він собі подумав: коли податок перший від губи, то певно, що податок перший також від дров, від голих плечий, від босих ніг, від хорої дитини, від його Федя....

Так він роздумав в своїй голові й коли прийшла на нього черга, він вивязав без гомону гроші з вузлика, положив на столі і заплатив податок за свою хатину, за шіпочину, за маленький городець, за клаптик поля і звісивши голову пішов сумно до дому....

Ще ніколи не було йому так тяжко на серцю, як нині. Цілий день пересидів він у хаті, слухав, як заводила жінка над хорою дитиною, як дитина стогнала, а йому самому серце краялось, щеміло, від журби та гризоти в голові кипіло, переверталось....

І чому вони там в канцелярії взяли від него гроші, коли ті гроші були в него останні і він потребував їх на паливо, коли вже не для себе, то бодай слабої дитини? Чи вони забогатіють тими його кількома ринськими? Чи справедливо, чи по людськи вони поступають? Чому не хотять почекати до ліпшого часу? Такі і тим подібні питання ставив собі бідний Марко, а всі відповіди, які насувались йому на ті питання, дратували його, бурили, доводили до гріха....

Щоби отрястись від таких думок, він звернувся до

жінки й запитав:

— А що Федь? Чи буде йому лекше? як ти думаєш?

— Де там лекше! — відказала жінка крізь сльози.— Бог знає, чи дочекає до рана.... Руки й ноги зимні як лід. Коби ще хотяй було тепло в хаті, а то лють, здаєсь ще зимніше, як на дворі....

Він встав і підійшов до постелі, помацав дитину за руки, за ноги,— зимний.

— А Господи Боже! — простогнав він і вибіг на двір.

Він знав, що на дворі не знайде ні патичка, ні стрісочки, та мимо того, наче б сподіючись якого чуда, він зігнувся у двоє і став пильно шукати по своїм невеличкім подвірю, став рукою розгортати сніг і вдивлятися в землю, мов глядячи за якоюсь згубленою цінною річчю. Та годі, нема нічого.... Він пішов ще під шіпочку й став нишпорити по всіх закутках, але і тут не було нічого. З тяжким серцем він вийшов на двір і підніс заплакані очі і руки до неба.... На західній стороні, де сонце недавно зайшло, червоніло небо і рідкі хмарки, мов мідяна бляха, на всході зійшов повний місяць і підіймався все вижче в гору оповитий в густий туман мраки — знак великого морозу. На небі горіли зірки, тихо, мов позапалювані свічечки, й блимали до него своїм сяйвом, якось жалісно, якось приязно, неначе милосердилися над його бідою.... "Може там десь і Федька зірочка — думав собі Марко — блимає — блимає і може бути, що ось-ось покотиться вона на синім небі і погасне, а Федя не стане в живих".... і ще тяжкий смуток огортав його серце. Груша на городці, біля його хати, також тихо, непорушно, немов затаїла в собі дух і очікувала чогось великого, незвичайного. На самім вершку груші сиділо ціле стадо ворон, всі ворони звернені клювами в один бік, знак що крім морозу треба сподіватися ще і вітру, що мороз буде втискатись до хати стінами, а вітер завіватиме комином на припічок....

У вікнах хати блиснуло світло, жінка засвітила каганець і Марко занепокоєний звернув свої кроки до хати.

"Чи не зрубати б для хорого Федя груші?"— перейшла йому думка через голову.. "Ах Господи Боже мій!" застогнав він тяжко, переступаючи через поріг хати.

В хаті однаково: жінка заводила, дитина тяжко стогнала. Марко сів на своє попередне місце край стола і опер голову на руку.

— "Ех, зрубаю грушу! — подумав Марко Бурий, —

принаймні не буду мати на сумлінню, що я заморозив дитину. Не маю за що спровадити лікаря, то хоч розпалю в печі, нехай йому буде тепло. Рівнож груша вже стара, мусить бути порохнава й без того не довгий для неї вік".. Йому здавалось, що груша якраз мусить бути порохнава. Однак з другої сторони й груші жаль йому було також.. Тая груша була найгрубша зі всіх груш в селі і була незвичайно родюча. Родила вона вправді не конче великі, але за те дуже солодкі і смачні грушки, і то не як будь, а по десять або і по кільканадцять кірців на рік. Микола Бурий гордився нею і величався нераз своїм маєтком, своєю коровою....

Він встав і підійшов на пальцях до постелі, витягнув руку і осторожно помацав Федеві руки і ноги. Зимні! А Федь отворив очка і поглянув на тата так жалісно, так благаючо, що здавалось наче б він хотів промовити: "Ратуй мене, тату!....

На той вид закрутились Маркові сльози в очах.

"Треба ратувати дитину, треба конче запалити в печі! Ах, чому я скорше, ще за дня не впав на таку думку!" —закликав Марко в розпуці.

Він вхопив з під лавки сокиру, вибіг без шапки на двір і пустився просто до груші. На дворі мороз тиснув, легенький вітрець потягав, небо було ясне, засіяне безчисленними зірками, а місяць своїм срібним промінням сипав прямо на грушу. Груша, погружена в глибокім сні, стояла тихо, ледви похитуючи дрібненькими галузками. Ціла обліплена інеєм до місяця ріжними барвами. Ворони на вершку груші спали так само, як перше, тихим сном.... Марко поплював собі долоні і цюкнув сокирою в грубий пень дерева. Перша тріска відскочила на бік і Маркові видалося, що груша ніби здрігнулася з болю і в нього якось дивно защеміло коло серця.... Однак він подумав собі зараз, що там в хаті його Федь лежить хорий, що йому дуже зимно і він перехрестився і став дальше рубати.... Ось вже незадовго дорубається він до стрижня, а груша все здорова, як дзвін, і Бог знає, як довго могла би вона ще стояти і грушки родити.... Марко чує, що йому до очей тиснуться сльози, але він затиснув зуби і рубає дальше і дальше, мовби хотів ударами сокири заглушити свій жаль....

Марко втомився і став відпочивати.

Десь далеко в селі залунала весела пісня. Мабуть

якийсь парубок ішов кудись.... і затягнув веселу пісню, а звуки тої пісні розходилися в чистім воздусі по цілому селі і долітали до ушей Марка Бурого.... Його мовби хто ножем потягнув коло серця, так противною для нього була та весела пісня.... Як люди можуть веселитися, коли йому так тяженько коло серця? коли йому так сумно?

Він зайшов з другого боку груші і став дальше рубати дерево. Сокира блискала до місяця, тріски відскакували, а весела пісня не переставала лунати.. Вкінці груша затріщала і з шумом та лоскотом повалилась на землю.... Перелякані ворони з диким криком стали літати понад збуреною чуприною Марка Бурого, а Марко Бурий випустив з рук сокиру і похилив голову на груди....

("Лицарство Пресв. Богород.")

ЩОБИ НЕБЕСНИЙ ОТЕЦЬ ШСЛАВ РОБІТНИКІВ НА СВОЄ ЖНИВО

(Наміреннн апостольства молитви на місяць грудень)

Одного разу, ще підчас свойого життя тут на землі, Ісус Христос дивився на товпи народу і Його Серце кровавилося з болю. Він бачив, що вони були бідні й опущені як вівці, що не мають пастиря. Серед того жалю, сказав Він до своїх учеників: "Жниво вправді велике та робітників мало. Моліть отже Господа жнива, щоби вислав робітників на своє жниво." (Мат. 9, 37, 38.)

І нині Ісус повторяє ці самі слова, а Його Серце стискається з болю. Він болїє над недолею тих тисячів і міліонів душ, що гинуть опущені й позбавені всякої духовної помочі, або зведені висланниками сатани-діявола. Всякого рода безбожники, єретики та відступники уживають ріжних середників, щоби звести душі. Не щадять вони ні труду, ні грошей, щоби з пекольною завзятістю, ширити що раз більше свою проти-Христову роботу. Тому всі, в яких серцях є іскорка любови до Христа й до безсмертних душ, за котрі Христос проляв свою кров, повинні цікавитися, заниматися і помагати у вихованню Христових священиків. Католицькі священики є Богом установлені посередники спасення людей. Без священи-

ків не булоби релігійного почитання Бога; не булоби релігійного поучення правд Божих. Св. Павло каже: "Як можуть увірити, котрого не чули? А як можуть почути без проповідаючого?" (Римл. 10, 14). Без священика не булоби св. Тайн: не булоби поєднення грішників з Богом, ні присутности Ісуса Христа в Найсв. Тайнах. Без священиків не існувалиби рівнож ті так численні і ріжнородні діла й заведення християнського милосердя.

Виховання отже духовенства, будучих левітів-священиків є річчю конечною для добра одиниць, парохій, дієцезій і цілої Церкви.

Щасливий нарід, що має богато добрих священиків. Противно—брак священиків, це найбільше нещастя для народу. Св. Віяней каже, що наколиби священик опустив і не занимався якоюсь парохією через 20 літ, то люди сталиби там поганами.

І дійсно, де нема священиків, або їх бракує, там заникає віра, упадає релігія. Одною з найважніших причин релігійного розбиття нашого народу в Канаді, це брак священиків. Тому, хто любить щиро Христа, хто бажає поширити Його царство, той всіми силами буде старатися о покликання до священичого стану і буде помагати у вихованню будучих робітників у Христовій винниці.

Святійший Отець ПІЙ XI. в Енцикліці про католицьке священство, так пише про ту справу: "Не слід занедбувати ніякого людського засобу, щоб окружити дбайливою опікою й розбудити зерно священичого покликання, яке Бог щедрою рукою розсіяв у шляхотних серцях молодців; тому то з цього місця заслужено похваляємо та благословлячи, з цілої душі поручаємо ті спасенні діла й жертвовані почини з натхнення св. Духа, що змагають до охорони, підтримки й помножування священичих покликань. Дуже слушний показується висказ визначного апостола любови, св. Вінкентія а Павльо: "Чого тільки ми не хотілиби довершити, завсіди переконуємося, що ніколи нам не буде дано прикласти руки до більшого діла, як причинитися до існування добрих священиків. "Бо й справді нема нічого для Бога милійшого, для католицької Церкви почеснійшого та для людей корисніщого від безцінного дару священства. Отже якщо, хто дасть найменшому з Христових учеників горнятко води, не втратить своєї заплати (Мат. 10, 42.), то якуж заплату й нагороду дістануть ті, що в непорочні руки молодого левіта неначе вкладають святу чашу, що багриться кровю Спасителя, й неначе допомагають Йому, щоби за людей підніс до неба той завдаток мира й щастя?

Це все западить всіх горячим бажанням співпраці в справі покликання до духовного стану і виховання будучих священиків.

Мати многих ревних, святих священиків, сердечно бажає Христос. Він кличе: "Жниво велике, робітників мало." (Мат. 9, 34). Це крик тривоги Ісуса Христа, яким звертається Він до священиків, місіонарів і монахів покликаних до апостольства. Він вимагає від них цілковитої посвяти для спасення душ.

"Жниво велике, але робітників мало". Це клич Ісуса, яким Він звертається до великодушних молодців, які бажають посвятити своє життя й свої сили на славу Божу й спасенню душ. Він бажає, щоби вкоротці вони злучилися з першими робітниками в Христовім винограднику.

"Жниво велике, але робітників мало." Цим покликом звертається Боже Серце до родичів. Вони повинні уважати собі за найбільше щастя, наколи їх дитина посвятиться духовному стану. Тому повинні вони вщіплювати в душах своїх дітей живу віру в взнесліть священичого стану. А коли їх син оказує нахил до того високого звання, то обовязком родичів є йому усердно помагати в осягненню тої цілі.

Жниво велике, а робітників мало." Цим звертається рівнож Ісус до всіх християн, гідних того імени, що стараються показати ділом любов до ближнього. Всі вони не повинні жалувати своїх щирих лепт і жертв на семинарі й виховання будучих священиків-левітів.

Покликання до священичого стану, це зовсім надприродна річ, залежна від Божої ласки. А ключі до скарбниці Божих ласк це молитва. Тому всі (ми) повинні молитися о покликання добрих і ревних священиків. До цеї молитви завзиває нас Сам Спаситель, коли каже: "Моліть Господа жнива, щоби вислав робітників на своє жниво." (Мат. 9, 38).

Від священиків залежить спасення людських душ, за які Христос проляв свою Найсвятішу Кров. Наколи ті душі пропадуть, то Кров Спасителя змарнується. На кождій душі червоніють краплі Найсвятішої Крови, чи ві-

руюча душа може бути обовятна на то, щоби марнувалася та найсвятіша Кров!?

Благайте отже щодня Серце Христове через Пречисту Діву Марію о добрих і ревних священиків-місіонарів. Жертвуймо в тій ціли св. Причастя, свої діла і труди, а причинимося до діла наймилійшого для Христа.

— o —

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

Розбудова монастирської церкви ОО. Ч. Н. Ізбавителя в Тернополі добігає до кінця. Столиця Поділля має нову величаву церкву, що може помістити понад 2,000 вірних. Треба признати, що Тернопільці дуже ревно помагали розбудові цего Божого дому не лиш щедрими даткаами але і своєю фізичною працею. На поклик нашого місячника многі з канадійських читачів Голосу Спасителя прислали також свої лепти на цю ціль. Всі вони можуть нині тішитися, що причинились до довершеня так богоугодного діла.

о. Атаназій Филипів. Дня 30-го жовтня 1937 р. помер у Мондері, Альберті, ігумен мондерського монастиря, бл. п. о. Николай Атаназій Филипів ЧСВВ. Покійний о. Филипів був одним з перших священиків-піонірів серед українських переселенців у Канаді. Був тихим і незвичайно працьовитим монахом. В.И.П.

Помер у Львові 7. жовтня ц.р. Михайло Корчинський адвокат, державний секретар У.Н.Р. Уродився в сімї православного священика, однак від довшого часу в душі був католиком, наконець з православя перейшов на лоно греко-католицької Церкви.

Посвячення памятника о. В. Матюка, великого українського композитора відбулося при співучасти Преосв. Йосафата Коциловського і понад 10,000 народу дня 3 жовтня ц.р. в Карові, повіт Рава руська. Карів гідно вшанував память 25 ліття смерти свого заслуженого о. пароха, великого українського патріота і визначного композитора....

Католики Франції жертвують кожного року 800 мілiонів франків на католицькі школи. Позволь Дорогий Читачу, що поставлю одно питання: Ти є Українець Католик, кілько Ти що-річно даєш на Українські Католицькі школи? В Канаді є такі школи в Айтуні, Саск., Вінніпегу., Ман., Йорктоні, Саск., Мондері, Альта.

В Ужгороді на Закарпатській Україні відбувся дня 17 жовтня величавий Всепросвітнянський З'їзд. По Архієрейській Службі Божій у катедральній церкві розвинувся вулицями міста величезний маніфестаційний похід, в якім брало участь понад 12,000 осіб зі 128 жовтоблакитніми прапорами, 1921 таблицями і 320 орхестрами. Цей могутній похід свідомих закарпатських українців трівав понад 2 години. На найбільшій площі, Корятовича відбулися всенародні Збори. В ухвалених резолюціях домагається українське населення Закарпаття урядової української мови, бо на Підкарпаттю живе тілько один український нарід. На Закарпаттю живе 600,000 українського населення.

На загальнім з'їзді "Союзу Українок", що відбувся 9. і 10. жовтня ц.р. ухвалено, щоб у всіх домівках "Союзу Українок" завісити ще цего року образи Богоматери з нагоди ювілею 900-ліття проголошення Божої Матери Царицею України, та щоб "Союз Українок" взяв участь в ювілейних торжествах у 1938 р. з нагоди 950-ліття хрещення України.

Хочемо бути сильні духом і тілом! Українське Протиалькогольне Т-во "Відродження" веде на українських землях уже кількадесять літ свою працю, в якій поставило собі метою поборювати два лиха сучасної культури: Алькоголь і тютюн. Сотки кружків "Відродження" покрили не тілько Галичину, але й Волинь, збираючи під відродженецькій прапор усіх, хто бажає духової сили, та фізичної потуги українському народові. В цьому році відбулося 23. травня у Львові велике свято в честь сподвижника й апостола тверезости й цілого відродженицького ру-

ху Митрополита Йосифа Сембратовича, а в днях 12-17 вересня делеґація товариства взяла участь у 21. міжнародньому Протиалькогольному Конґресі у Варшаві, не тільки відмічуючи й українську працю на цьому полі, але й голосячи та познайомлюючи делеґатів цілого світу з українською справою взагалі.

Українські делеґати взяли активну участь в кількох секціях конґресу забираючи в дискусіях голос і зєднюючи прихильність чужинців. Рівночасно місцеві українці уладили по мистецьки українську протиалькогольну виставу. Чужинці цілими днями пересиджували при українській виставі, одушевляючися альбумами, святочними листівками, килимами, вишивками.

Треба признати, що протиалькогольний рух є дуже поширений серед українців в Галичині. Брацтва тверезости, які з такою ревністю закладав великий митрополит бл. п. Йосиф Сембратович і Товариство "Відродження" дуже успішно пропагують цілковиту повздержність від алькоголічних напитків. Пянство не лиш є одним зі сімох головних ґріхів, але є також руїною народу. Нарід де поширене пиянство не спосібний до великих діл.

З кличем **хочемо бути сильні духом і тілом"** українська молодіж у Галичині й на Волині ґортується громадно в брацтвах тверезости й товариствах "Відродження".

Офіціяльний комунікат Еспанського Народного Правительства зі Саламанки доносить, що на 517 священиків дієцезії Сантандер всего 60 є ще живих. Дійсно обильне кроваве жниво большевиків у Еспанії.

Ворошілов, міністер війни СССР дістав від свого брата Сергія лист. Сергій офіцер червоної Армії, висказує своє бажання, що хоче зречися свого дотеперішнього становища, щоби вчитися на священика. "Лиш одно христіянство, пише він, може дати мені то, чого я не найшов у комунізмі." Міністер війни вислав лист свого брата до союза безбожників у Москві зі заміткою: "Цей крок мого брата аж надто ясно доказує, що безбожницький рух не сповняє свого обовязку борби з ворогами комунізму."

Поміч Москви еспанським большевикам. Після совєтських урядових оголошень за перших 8 місяців ц.р. вивезено із Совєтів до Еспанії морем за 82,900,000 рублів, коли за той сам час минулого року вивезено лише за 3,100 000 рублів.

Дорога неволя. Обчисляють, що совєтська Україна платить тепер річно Москві в податках посередних і безпосередних 38 міліярдів рублів. Самоуправний буджет совєтської України виносить 3 і пів міліярда. Це значить, хоч не дуже точно щодо обчислень, що за 38 міліярдів Москва дає Україні 3 і пів міліярда рублів. Решта, цебто 34 міліярдів рублів іде до Москви, як заплата за неволю.

Протягом 1936 р., як подає Східне Інформаційне Бюро, большевики в Росії замкнули або знищили 4,680 церквів, синаґоґ і інших домів богопочитання; 102 духовників замурдували на смерть; більше чим 8,000 монашого клеру, церковних достойників, священиків, і духовників ріжних віроісповідань увязнили. Доносять таких, що совітське правительство рішило знищити всі церкви, синаґоґи, монастирі, мечети, які збудовано в попередних століттях. В той спосіб призначили на знищення 3,000 церквів, 60 монастирів, 27 синаґоґ і 20 мечетів. І найдикші народи, про яких знає історія людства, не робили щось подібного навіть, що нині довершують большевики в обличчу цілого культурного світа. Тим буренням церквів большевики не лиш відбирають віруючим людям можність збиратися, щоби почитати Бога, але також нищать неоціненої вартости памятники культури й мистецтва.

"Правда" пише, що знищено найстарший український монастир побудований в р. 1070 біля Києва.

Безбожницький календар хочуть завести большевики в Росії. При укладанню нового календаря большевицькі "вчені" тримаються таких засад: Час не будеся числити від Різдва Ісуса Христа, але від тепер. Літа від народження Ісуса Христа до тепер дістануть назву "Капіталістичний період." Місяць матиме лиш 30 днів. Дні тижня й місяців будуть без назв, або зватимуться прим.: неділя "Сталін," субота "Лєнін" іт.д. Новий календар укладає осібна комісія, яку приказав зорґанізувати Сталін.....

Це нові спроби безбожних комісарів, щоби знищити христіянство та його традиції. Та всі їх зусилля даремні, як щезає дим та й те все щезне. Треба замітити, що спроби знищення христіянського календаря не нові, їх пробували вже безбожники в часі французької революції (1793). Тоді поділили час на т. зв. декади, по 10 днів. В тім часі один з безбожних вождів революції, що сам брав участь в паленню церквів і мордованню священиків, сказав собі: "Прийшла хвиля, щоби заступити Ісуса Христа

ким іншим; я сам утворю релігію зовсім нову, щоби відповідала нашому поступові!" По кількох місяцях цей "винахідник нової релігії" стрінув першого консуля Наполєона Бонапарте й спитав його: "Що думаєте, Горожанине Генерал, правда що моя релігія гарна?" "Горожанине товаришу, відповів Наполєон, чи ви на правду хочете бути суперником Ісуса Христа? Єсли так, то нема іншого середника, лиш один: Зробіть як Він: Одної пятниці дайтеся **прибити до хреста, а найблищої неділі старайтеся воскреснути з мертвих."**

Розуміється винахідник нової релігії не пробував цего способу.

Взірцева чесність

На світову виставу до Парижа приїхав мировий суддя з Мідлбургу (Голяндія) Моленберґ. На виставі загубив він свій портфель, в якому містилося: 10,000 італійських лір, 800 марок, 35 фльоренів, 20,000 франків і досить гроша в інших валютах.

Моленберґ пішов до спеціяльного комісаріята вистави повідомити про свою втрату.

На своє превелике диво побачив він у комісаряті на столі свій власний портфель. Усі гроші були нетикані. Портфель найшла почтова урядничка Марґарета Жанест і принесла його до комісаріяту скорше, як прийшов сам властитель.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Учитель:— Славку, коли я переглядав твою задачу на тему: "Мій город" я переконався, що твоя задача є така сама, як твого старшого брата.

Учень:— То нічо дивного, пане професоре, бо то є той самий город.

"Я посилала мого малого хлопця щоби купив у вас 2 фунти бросквинь, а ви прислали мені лиш півтора фунта."

"Моя вага важить точно, пані, але чи ви важили свого сина?

Мошко: "Я знаю ваше тато і ваше мама. Ну, а хто ви?"

ВЖЕ СКІНЧЕНИЙ І ПРОДАЄТЬСЯ

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
НА - 1938 - РІК

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких і Латинських свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань

- 160 СТОРІН ДРУКУ -

ЦІНА .25 - - - ПОЧТОЮ .30

Хто замовляє 4 калєндарі або більше почту оплачуємо самі

Тим, що замовляють що найменше 25 калєндарів для розпродажі, даємо 25% опусту

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим гальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим гальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим гальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий гальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий гальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10. Число 1 Січень. 1938

За дозволом духовних властий

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

В минувшім році коли наша парохія святкувала 25-літний ювілей своєї старої церкви і будувала нову, жінки парохії бажали дати спільний обід коло церкви. Тому що тут ще того не було, то трудно було зачати і здавалося що нічо з того не буде. Тоді я обіцяла що як Бог допоможе нам то я оголошу подяку в "Г. С.", Серцю Хр., Матері Божій Н. П. і св. Арх. Михаїлові. Господь допоміг нам, жінки всьо гарно приготовили і принесли. Але підчас Сл. Б. зачав падати гарний дощ, а що тут нема парохіяльного дому і обід мав бути під голим небом, то ми молилися і я обіцяла що як Бог дасть погоду по Сл. Б. то я дам мішок пшениці для Сестер. Бог дав погоду і обід відбувся гарно.

* * *

Також минувшого року тут мали посвячувати угольний камінь під церков, у жовтні, але що ще не було всьо приготоване то відложили на 8-го листопада. Тому що то вже пізний час то не було певности про погоду. Я молилася з дітьми о гарну погоду на той день, і справді було гарно і тепло. Я тут складаю прилюдну подяку Небесним Царям, яка обіцяла, і офіри вже дала. Нехай всі люди звертаються до Них о поміч і певно їх молитви не будуть відкинені.

Прошу о молитви о навернення одної особи.

Павліна Библів, рев. Апо. Мол.
Спрінгайд, Саск.

Появився новий католицький місячник
в англійській мові
"THE WORD"
Видають ОО. Редемптористи з монастиря св. Герарда
в Йорктоні, Саск.

Адреса:
THE WORD, 125—8-rd Ave. Yorkton, Sask.
Передплата на рік 50ц.
або:
The Word, c|o The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Просимо всіх наших Передплатників, що відновляють свою передплату, щоби в листі долучували ЗАВСІДИ картку, яку одержують на цю ціль. Це нам улегчить роботу, а Вам знова дасть більшу запоруку, що не зайде ніяка помилка.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя
в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second-Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Пастирське Слово — Різдвяна Радість — Свята Ніч — Йосиф малий Сирота — Для Церкви й Народу — Іншим Шляхом — Мірям з Магдалі — Місячне Намірення — Радуйся Царице Мати Милосердя — Життя св. Герарда — Правда Понад Все З Церкви й Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА СІЧЕНЬ, 1938

1 С Суб. перед Різдв. Боніфат.
2 Н **Нед. перед Різдв. св. Отц.**
3 П Мц. Юліанії
4 В Мц. Анастазії
5 С ММ. десяти в Криті
6 Ч Навеч. Різдв. і Пмц. Евген.
7 П **Різдво ГНІХ.**
8 С **Соб. Пр. Богор. і св. Йос.**
9 Н **Нед. по Різдв. Стефана**
10 П ММ. 20,000
11 В ММ. Невинних дітий
12 С Мц. Анизії
13 Ч Преп. Меланії
14 П **Обр. ГНІХ. С. Василія**
15 С Суб. пр. Просв. Сильвестр
16 Н **перед Просв. і 30 по С.**
17 П Собор 70 Апп.
18 В Навеч. Богояв. Теоп. Теон
19 С **Богоявлення ГНІХ.**
20 Ч Собор Йоан. Предтечі
21 П Преп. Георгія Хозевита
22 С Суб. по Просв. Полієвкта
23 Н **по Просв.** Григ. Нісс.
24 П † Преп. Теодозія
25 В Мц. Татіяни
26 С ММ. Єрмила і Стратоніка
27 Ч ППреп. Отц. в Синаї і Раїт
28 П ППреп. Павла і Йоана
29 С Поклін Оковам Ап. Петра
30 Н **31 по С.** † Антонія Велик.
31 П СС. Атаназія і Кирила

УСТАВ НА СІЧЕНЬ, 1938

2.—**Неділя перед Різдвом: св. Отців і 27 по Сош.:**— Гл. 3; ев. утр. 6 Ап. з. 328 (Отців) і 250 (н. 28). ев. Матея з. 1. (Отців) і Луки з. 71 (нед. 27) Причастен "Хвалите" і "Радуйтеся праведні".

6.—**Навечеріє Різдва Христового:**— Царські Часи. На літ. св. Василія з Вечірнею: Ап. з. 303; ев. Луки зач. 5. (піст.)

7.—**Різдво Христове:**— Повечеріє Велике з Всеночним. На літ. Зол. Антифони Празника. Місто "Святий Божи" співається "Єлици". Ап. зач. 209; ев. Матея зачало 3.

8.—**Собор Пр. Богор. і св. Йосифа Обручника і Субота по Різдві:**— Троп. Різдва і Обруч., Слава: Кнод. Обурч. І нині: Конд. Соб. Прок. Суботи по Різдві і Соб., Ап. з. 288 (Суб.) і 306 (Соб); ев. Матея зач. 46 (Суб.) і 4 (Собора).

9.—**Неділя по Різдві, 29 по Сош і ПервМ. Стефана:**—Гл. 4; ев. утр. 7 На літ. тропар воскр., Празн. і Стефана, Слава: Кондак Стефана, І нині: Празника. Прокімен воскр., і Стефана. Апп. зач. 200 (нед. по Різдві) і 233 (нед. 27), (Стефана під зачало); ев. Матея зач. 4. (нед. по Різдві) і Луки зач. 85 (нед. 29). (Стефана під зачало).

14.—**Новий Рік. Обрізання ГНІХ і Св. Василія:**— Ап. з. 254 і 318, ев. Луки зач. 6 і Матея з. 11.

16.—**Неділя перед Просвіщенням і 30 по Сош.:**— Глас 5, ев. утр. 8. На літ. Ап. зач. 298 і 258 (нед. 30) ев. Марка зач. 1 і Луки з. 91 (нед. 30).

19.—**Богоявлення ГНІХ.:**— Повечеріє Велике зі Всеночним, як перед Різдвом. На літ. Золотоуст. Ап. з. 302, ев. Матея з. 6.

23.—**Неділя по Просвіщенню:**— гл.6; ев. утр. 9. На літ. Антифони 2 перші Богоявлення, 3-ий недільний з припівом Богоявлення. Тропар воскр. Богоявлення, Слава: Кондак воскр. І нині: Богоявлення. Прокімен і Причастен Нед. по Просв. Ап. з. 224, ев. Матея зач. 8.

30.—**Неділя 31 по Сош і † Преп. Антонія Великого:**— Гл. 7. ев. утр. 10. Устав загальний святого Полиєлейного в неділю. На літ. Прок. нед. і "Честна пред Господем...." Апп. зач. 280 і 235; ев. Луки зач. 93 і 24. Причастен нед. і "В память вічную...."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 1 — Січень — 1938

Редакція й Адміністрація „Голосу Спасителя" желає всім передплатникам, читачам і приятелям цього часопису Веселих Свят Христового Різдва й Щасливого Нового Року. Хай Боже Дитятко й Його Пресвята Мати благословять усіх обильними ласками!

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО

з нагоди Празника Христового Різдва
До Всечесніших Отців і Всіх В.рних Нашої Дієцезії.

"Тіло приготовив мені єси — тоді я сказав: се іду—сповнити волю Твою Боже!" (Євр. 9. 5-7).

Дорогі в Христі:

Такі слова Другої Особи Божої читаємо в посланню св. Апостола Павла до Жидів. У них Син Божий висказує готовість на найбільшу жертву, щоби сповнити волю Небесного Вітця: відкупити людський рід від гріху і вічної погибелі.

І коли прийшло сповнення часу, післав Бог Сина Свого Єдинородного, щоби подати нам знова можність стати Божими дітьми на цім світі, і щастя вічности. Друга Особа Божа, Син Божий, приняв людське тіло від Пречистої Діви Марії і народився убогим в Вифлеємі, в землі Юдовій, серед німих тварин, але опромінений неземним світлом різдвяної зірки, та небесних ангельських хорів, що витали новонароджене Дитятко найкращою піснею, яку знає світ: "Слава у вишніх Богу, а на землі мир людям доброї волі."

Христос приніс мир на землю і звершив славу в небі. Прийшли до вифлеємських ясел щирі і сердечні пастушки, та принесли дари, які мали. Прийшли богаті та можні, щоби віддати поклін Цареві всіх царів. Вони принесли обильні та достатні дари до стіп Христа. І так все найкраще і найдороще, що мав світ, зараз на початку зложив перед Ісусом. Ці дари складав світ в продовж всего туземного життя Спасителя, і буде їх складати до кінця світа. Бог безмежно богатий для всіх, а все богацтво світа, природно клониться в дарі у Божих стіп.

Христос прийшов на цей грішний світ, щоби сповнити волю Отця. Тому є послушний, аж до смерти, смерти же хресної. Ціле життя Божественного Спасителя, це сповнення волі Отця. Христос все і всюди каже: Так, Отче! Навіть в оливнім городі, навіть серед хресних мук. "Однак, не моя, але Твоя воля, най буде." (Лук. 22, 42). "Не як я хочу, але як Ти". (Мат. 26. 40).

За приміром Христа, ми молимося і щоденно говоримо, також "да будет воля Твоя"; однак практика життя вказує, що деякі далекі від справдішнього виконання цих слів. І длятого виходить в практиці така суперечність:

християнин з імени, поганин з діл! Нема миру на землі, бо люди здуфалі на власну волю, не хотять узнавати нікого. Тому много сварливих, задерливих і зажертих в ненависти. Тому далеко їм до правдивої величі, бо нема між ними великої любови. А нема любови, то і нема єдности, нема співпраці, нема й радости.

І ось в ці мрачні, сумерком зла оповиті дні, як колись над Вифлеємом, так і тепер сяє Божа зоря. Вона представляє нам ті найвищі цінности: Св. Віру і Божу благодать, без котрих нема життя ні радости. Ця зоря вказує нам Бога і дорогу, що провадить до Нього.

Люди пробували у тьмі і тіни смертній. Бог дав їм незмеркле світло. Почули ангельські хори. Серце людське наче збудилось по довгім смертельнім сні. Пішли пастушки з дарунками, прийшли царі. Чиж тільки тепер серце людське так збідніло, що вже нічого не має, з чим моглоби прийти до свого Господа і Бога?

Ні! Ми ще не такі бідні. Христос лишив свою Церкву, і дав її всі скарби для людського серця. Правдива Христова Церква радо розділяє їх своїм дітям. Нікому ніколи не відказує, хто щиро о це просить. Треба однак сказати "хочу"! Треба переступити поріг Церкви, зложити руки, клякнути, а серце отвориться перед Богом, як цвіт до сонця. Спливуть тоді проміні ласки Господньої, як роса. Буде нове життя і нова радість.

Не буде однак тої радости, де є заперечення. Де чоловік каже: "не хочу"; де свою волю ставить вище і понад Божу волю, та коли вперто говорить: "ні Отче!" А говорить вперто тоді, коли заперечує очевидність найвищої ідеї, свого Пана і Бога. Тоді перекидає всі цінности, міняє життя за смерть, Творця за сотворіння, добро за зло. Явним виразником такого наставлення в душі є безбожний комунізм, здійснений в большевизмі та многі секти, що підготовляють йому прихід. Хто вписується в комуністичну партію, або переходить на сектанство, тимсамим вступає на дорогу заперечення того всього, що досі цінив, чим дорожив, на основі чого виріс і виховався. Наче зведений пекольним змієм хоче бути мудрим, як сам Бог. Зайшовши однак в нетрі гордощів та злоби, не видить, що втратив дійсну Правду: Бога. Серце такого чоловіка, само чує нещасне положення, тому вічно нарікає, та всім невдоволене. Той вираз кождочасного невдоволення, що ціхує чимало нинішних людей, є свідком неспокою серця,

браком щастя, недостатком, мира і доброї волі.

Коли з Різдвом Господним хочемо, щиро і дійсно, нам самим, нашим родинам, і всьому українському народові, миру, радости і щастя, (а хтож цего не хоче!) тоді мусимо всі повернути назад до найвищої ідеї і сказати собі виразно: "вірю в Бога! Люблю Бога! Хочу Йому служити аж до смерти!"

"Слава во вишніх Богу!", співають ангели людям доброї волі. Люди злої волі не чують і не знають того співу. Вони підносять затиснені пястуки в небо і кленуть! А ми заспіваймо сердечно і з вірою: "слава во нишніх Богу!" Скажім собі рішучо і невідклично, що хочемо зберечи всі цінности життя: Віру Святу і благодать, та під проводом непомильної Вчительки найвищих правд, Святої Католицької Церкви, стреміти до вічного щастя.

Дитятко Ісус, нехай благословить наш великий і щирий український нарід, де тільки в ці дні урочисті бється українське серце.— Коли засядите до святої вечері, чи далеко над берегами Спокійного Океану, чи може на широких безкраїх преріях західних провінцій, чи в ясно освітлених світлицях многолюдних міст Сходу, знайте ви всі, дорогі мойому серцю, Українці Католики, що серце Вашого Епископа є в тій хвилі з Вами. Повним прихильної зичливости і посвятної любови серцем, я молюся в ці святочні дні, за мир Ваших сердець, Ваших родин, за все добро і щастя нашого народу. Не забуваю також тих, що на рідних землях в бідноті та серед невідрадних обставин, проживають і може неодин є без святочної вечері. Знаю ці тисячі наших бідних селян, з тяжкими мозолями на руках, з пооораним зморщками лицем, сірі ряди наших українських робітників:— всіх Вас я нині благословлю, зі всіми співчуваю, у всіх Ваших потребах та недостатках, з всіми тужу, зі всіми радуюся. Най Бог Всемогучий і найліпший наділить всіх обиллям своїх ласк, серця сповнить любовю, а груди святою піснею: "Бог Предвічний...." Нехай наш нарід в Канаді і за морем зростає в Божій мудрості і сповнює волю свого Творця, щоби було одно стадо і оден пастир.

Благодать, мир і любов нашого Спасителя нехай будуть з Вами, браття, Амінь.— Хритос Раждається!

† ВАСИЛІЙ,
Епископ.

Вінніпег, 19 грудня, 1937.

Різдвяна Радість

Нова радість стала
Яка не бувала,
Над вертепом звізда ясна
Світу засіяла.

Ясна зірка на небі звіщає велику радість: Христос народився!

Різдво.... Все взиває, кличе до радости, веселости. Святий Вечір зо святою вечерою при ясності горючих свічок.... сіно під білою скатертю.... кутя.... коляди.... Це все пригадує, що щось надзвичайного сталося.

"Отроча родися нам Син," співає в церков на великім повечерю.

"З нами Бог!" Ото надзвичайна подія, радісна новина.

Ангел звіщає це пастушкам: "Звіщаю вам велику радість, народився Месія!"

Цей святочний дух радости всюда видно: тішаться діти, що весело колядують, тішаться батьки, матері, старші, молоді....

* * *

Та здається, що чути деякі голоси, що кажуть: "Тішитися?! О, так діти можуть тішитися, бо не зазнали ще нич з тої горечі життя.... Тішитися можуть ті, котрих щастя наділило богацтвом, сповненням їхніх бажань, але нам, що жиємо в тих прикрих часах, нам для котрих недостаток, неповодження, убожество хлібом щоденним, нам, для котрих небо неначе заслонене темними хмарами, О, для нас радости нема.... для нас життя це тягар, нещастя, лучше булоби нам не жити на світі, лучше було ненародитися на світ"....

Та мимо того Божий Ангел кличе нині до кождого без виїмку:

"Се звіщаю вам велику радість, котра буде всім людям: що народився вам сьогодня Спас" (Лук. 2, 10-11)

Був хтось, хто мав до вибору: чи народитися на світ, чи ні, це був Син Божий. Він вибрав людське життя, ми-

мо того що міг в інший спосіб спасти людий. Мимо того, що Він все знав наперед: "Слово Тілом сталося" (Йо. 1,14)

І ти, колиб тобі було до вибору, чи бути колись на віки щасливим, чи ні, що ти вибрави? О, відповідь, що приходить з неба лиш одна: "хочу вічного щастя."

І що нам перешкаджає бути щасливими на віки? Чи цего Бог явно не хоче?

"Бог хоче всім людям спастися". Чи Боже Дитя своїм різдвом не голосить того, що в трийцять літ пізніше навчало: "Я прийшов шукати й спасти!"

Чи Пресв. Евхаристія не є запорукою нашого вічного прославлення?

Хто має в серцю віру, розуміє вартість життя, знає про вічні обітниці, які кождому християнинові повинні просвічувати протягом його життя, як вифлеємська звізда пастушкам й царям.... Він кличе відважно і радісно "Буди" нехай так буде.

* * *

Христос знав нашу неміч. ..як чоловік часто бажає чогось, чого немає, а невдоволений положенням і обставинами, серед яких жиє. Нарікає на все, на місце, де жиє, на обставини, серед яких жиє. Був хтось, хто міг вибрати: де, коли, як народитися, як упадити своє життя....

Хто це такий?

Різдво про Нього оповідає. Це Син Божий, Христос. І що вибирає?

Незнаний закуток землі.... і там: стаєнку, за хату, ясла за колиску.... крайне убожество.... За Матір убогу, незнану але святу Дівицю. За опікуна? Звичайного ремісника, але працьовитого, праведного.

А яке життя Ісуса Христа? В Назареті?..... в часі трилітного проповідування?.... На Голгофті?....

Християнська душе! Ти не потребувала журитися тим, де, як маєш народитися, не потребуєш журитися тим, які маєш вибрати обставини, серед яких ти тепер находишся. Та кілько є невдоволення, нарікання: "Коби я був там.... Коби я був тим.... коби я мав це а те.... Я міг-би щось більше зробити, я би...." Як часто чути подібні бесіди! А прецінь, чи в тих усіх обставинах, в яких находишся, чи ти не можеш спасти свою душу й бути на віки щасливим? Чи твої теперішні всі прикрости, хрестики, борби.... не можуть перемінитися? Чи Дитятко Ісус, що з безконечної любови до нас знизився, став чоловіком і

вибрав життя повне труду і терпінь не взиває нас до взаїмної любови, яку найкраще можемо оказати терпеливим зношенням прикростей щоденного життя?

В побідну пісню вічної радости?

"Слово сталося Тілом" Ісус став чоловіком, убогим, переслідуваним, терплячим.. а тепер: "Ми бачили славу Його, славу як Єдинородного від Отця, повне ласки й правди" (Йоа. 1, 14.)

* * *

І ти людиною, убогою людиною, однак наколи будеш чесно трудитися й боротися о спасення твоєї душі, про тебе мож буде колись сказати: Ми бачили його славу, славу Божої дитини....

Так, це є нова, велика радість нинішного свята: Бог став чоловіком, щоби ми через Нього стали Божими дітьми.

Нова радість стала....

Контардо Ферріні, славний італійський правник, будучи професором права, кождого дня слухав Служби Божої й щодня причащався. Він говорив: "Наколи я маю елемент характеру, я це завдячую молитві. З причини потішаючого наслідку молитви, я не марную часу по театрах і по тисячу других зле-владнаних забавах. Життя без молитви є для мене незрозуміле. Таке життя без молитви мусить бути подібне до чорної ночі, що приносить сум і знеохоту, на такім життю без молитви спочиває прокліп Бога; воно не дає сили опертися покусам, і в нім брак всякої духової радости. Для мене це загадка, як хто небудь може жити без молитви."

СВЯТА НІЧ

За віконцем—сніги приголубили Ніч
Білим успіхом ласки
І витали її всіми блесками піль
Мов царівну із казки....

І пестили її всіми сяйвами звізд
І тремтінням просторів,
Бо з захмарних верхів ізходив у цю Ніч
Легіон світлих Хорів.

Бо з небесних сторін ізходила в цю Ніч
Сила Архистратига
В кожню хату й семю, в кожен сховок душі,
Що покірна і тиха.

Бо з теремів життя, що тріває во вік,
Блисло Вічне Світило,
Що всі справи душі, всі надії сердець
На всяк час просвітило.

Бо з пресвітлих світів ізходив у цю ніч
Вожд святого Лицарства
Над маленькі ясла, де спочив Володар
Християнсьокого царства....

Василь Лімниченко.

Йосиф Малий Сирота

I

Шляхом ішов хлопчина. На голові в нього був старий, опорошений капелюх, з під якого виставали косишки чорного волося. На плечах витертий байбарак*), певно не для нього роблений: вистріпані в долі рукави зовсім закривали його пальці; якась милосерна рука дала це йому, щоби прикрив дрантиву сорочку. Нище байбарака видно було старі сподні з дірами на колінах. На ногах великі подерті черевики, далеко більші від стіп теперішнього їх пана. А він? Шляхотні риси смаглявого й вихуділого його лиця напятновані глибоким смутком; двоє темних очей, дві слези, що все звисали на його висках і були виразом чувств його роздертого серця, витягнена рука, щоби просити хліба,— ото образ Йосифа, малого сироти й жебрачка. Чи не мав він причини бути сумним? Наболіле його серце знало, що його неньо (батько) вже не верне зпід Львова, де поляг у кровавім бою, ані не зо-

*) Гуцульська верхна одіж із грубого сукна.

бачить уже своєї мамуні, що недавно померла з голоду чи зо смутку-болю.

Своїм зболілим серцем був він братом Ісуса на хресті, а своїм убожеством братом Ісуса у вифлеємському вертепі.

Десять різдвяних свят перейшло протягом його життя, но ні одно з них не лишило по собі тих споминів, якими тішуться богаті його ровесники. Він не зазнав радости, що дає дітям "ялинка", різдвяні дарунки, що їх приносять Янголики. Одно лиш собі пригадував.., а спомин про це милим теплом наповняв його бідне серденько: а це що, з нагоди Св. Вечора його дорога мамуня сердечніше пригортала його до свого серця, бо на різдвяну ніч він прийшов на світ, його уродини все припадали на Різдво Ісуса. І ото перший раз цего вечера, Свят-Вечера, він не зазнав і тої радости-втіхи.

Інші діти нині весело бавляться в тепленькій хаті, серед любої родини; там є стіл застелений скатертю.... і сіно на столі.... і дідух у куті.... і солодка кутя.... по вечері ціла сімя радісно колядує.... під вікном засвітить "звізда" ....залунає "Бог предвічний".... всюда радість, веселість.... а він, жебрачок, бідний сиротка, без неня, без мамці.... нікого не має.... сам однісенький.... ніде голови приклонити.... хіба одно йому лишається: вмерти.

Ціле пополудне він ішов, поволи ступав; ноги від студіни закостеніли як колоди, а втома й голод дошкулювали йому.

Ішов він шляхом, що стелився широкою долиною поміж верхами гір-Карпат. Розкинені по збочах хати, далеко від дороги, нераз зовсім укриті за деревами й корчами. Ніхто не думав про це, що там десь на шляху, серед голоду й холоду, шкандибає вбога сиротина.

На дорозі було пусто. Всі були вдома, щоби засідати до спільної вечері.

"Піду доріжкою попід гору, може де там найду яку колибу,*) або стіг сіна, і там троха спічну," подумав собі малий Йосиф і подався від шляху в бік. Та тяжко було найти де який захист.

Вже було дуже пізно, годі дальше бристи снігами. Темна ніч своїм маревом наповняла його душу острахом. Йому здавалося, що там десь за корчами жерепу (яліівцю) чекають на нього дикі звірі, що готові його роздерти.

*) Хатина, стаєнка серед пасовиска в горах.

З боку біля доріжки був неглубокий яр, куда весною йшла вода. Там поміж камінням і галузями задержалося троха сіна. Тут то положився малий Йосиф звертаючи своє лице в сторону неба.

В горі мерехтіли ясні звізди. Йосиф дивився на зірки широко втвореними очима. Нічого не бажав, лиш умерти.... О, коби добрий Ісус дав йому ласку як найскорше побачити в небі його любу мамуню!

З утоми його очі стали клеїтися. Вкінці заснув, заложивши руки на грудях, як дитна на своїм смертнім ложу.

Великі платки снігу падали одні за другими так сумно.... вкивали білим рядном наче похоронним покривалом землю, а смерть кружляючи спускалася в низ, як той ненаситний орел, вичікуючи кінця борби для свого кровавого празника....

О, як сумний був це Святий Вечір для малого сироти-жебрачка!

* * * *

Доріжкою поміж деревами сходило з гори двох людей. Під їх ногами скрипів сніг, то тріскало сухе галуззя, що нападало осінню. Старший загорнений у теплий кожух, числив понад пятьдесять літ життя; у руках ніс він гарно різьблену трійцю. Був це ґазда, на імя Никола, що мешкав під Чорногорою. Молодший його син, що недавно вернув домів з війни. Убраний був у киптар та байбарак.

Їм було спішно, щоби на час прийти до церкви на Повечеря. Відправа зачиналася коло 4. год. рано. Треба було йти ще спорий шмат дороги, мало не цілу краєву милю. Кроплі поту виступали на їхні чола; час від часу здіймали вони свої клепані (шапки), щоби прохолодитися. Однак не затримувалися, але йшли дальше.

Старий ґазда конечно хотів бути завчасу. Він пречінь кождого року співає з дяками в крилосі: "З нами Бог".

Якраз переходили вони недалеко яру, де лежав малий Йосиф, нараз пронісся крик— стогін:

"Мамо! Мамо!"

Оба задержалися.

"Василю, чи чув ти?" спитав старий ґазда сина.

"Правдоподібно якась дитина кличе о поміч."

"Той голос не був здалека, він десь тут близько. А ну зійдім трохи з беріжка й пошукаймо,"— говорив старий

Никола.

"А що буде з церквою? що з крилосом? запізнимо."

"То правда,— відповів Никола; він за ніщо в світі не хотів, щоби його бракувало там у крилосі.

"Мамо!.... дався чути знова протяжний голос стону.

"Василю! Засвітино сейчас!" сказав ґазда, а серце йому з болю стиснулося. Василь мав у ташці (скіряній торбинці) електричну лямпку, виймив її і засвітив. Ясна струя освітила неглубокий яр, де між скелями лежав жебрачок прикритий легкою паволокою білого снігу.

Оба мущини метнулися до нього. Натерли снігом його лице, руки, старий огорнув його своїм кожухом. Малий отворив очі й не знав, чи він у небі, чи на землі.

"Що тут робиш?" спитав старий ґазда хлопця.

"Я тут поклався й чекав, щоби вмерти."

"Вмирати? В ночі на Різдво? Ні! ніколи!....

Василю, потримай мій кожух, а я тимчасом візьмv хлопця на плечі."

Старий взяв малого Йосифа на свої плечі, "на карконоші."

"А тепер, говорив дальше Никола, заложи хлопче свої руки за мою шию, і тримайся ціпко. А ти, Василю, закинь на хлопця мій кожух і причіпи його сильно, щоби не падав у долину. Треба, щоби дитина добре загрілася. Трійцю неси тепер сам."

Малий сирота держався карку спасителя свого кріпко, і так несений на плечах посувався вперед серед звисаючого галуззя, наче який цар. З дерев сипалися на них платки білого снігу, гейби весільні квіти, степилися на землю, вкривала йдучих.

"А що там малий? ліпше тобі?" спитав старий ґазда.

"Так, вуйку,"*) відповів вдоволений Йосиф; він тішився, що день його вродин не перейде без радости.

"А хочеш ще вмирати?"

"О, ні! не хочу!" закликав хлопчина.

"Маєш щастя, хлопче, що нині нема великого морозу й що ми тебе вчас найшли," говорив Никола.

Весела розмова продовжалася, доки не зближилися до церкви.

У Божому храмі повечеря вже було зачалося. Якро освічена церква була битком заповнена народом. Старий

*) У горах Карпатах діти часто кличуть старших чужих навіть людей "вуйку."

Никола, зі своїм скарбом на плечах, мусів іти бічними дверми через захристію. Тут малий Йосиф зліз із плечей старого. Никола взяв хлопця за руку й завів до церкви, де стояли школярі. Сам подався до крилосу, щоби разом з дяками й цілим народом співати "З нами Бог."

Різдвяна відправа проминула для малого сироти наче золотий сон. По Службі Божій старий ґазда завів маголо Йосифа до захристії. Тут показав хлопця о. парохови й оповів йому цілу пригоду. Старенький душпастир підніс руки до неба, дякуючи Всевишньому за вратування бідного хлопчини. Відтак, погладивши кучеряву головку малого Йосифа, спитав його:

"Як ти звешся, дитино? Кілько тобі рочків?"

"Мене кличуть Йосиф, і нині саме я скінчив десять літ" — відповів хлопчина.

"О, закликав урадований священик, то Дитя Ісус тебе на Своє Різдво на світ післало, а нині це Боже Дитятко тебе від смерти вратувало."

"Так, так, отче, сказав старий Никола. Дійсно Бог його вратував, а ми були лиш орудями в Божих руках. Боже Дитя дало мені нині цю дитину, яко різдвяний дарунок. Я його приймаю й дуже радо беру собі його за свого. А тепер, тому що нині дуже далеко до дому й трудно було це й для мене й для хлопчини брати його зараз зі собою, то я буду просити Преподобного Отця, щоби були так ласкаві перетримати його в себе до завтра. Нехай добре тут загріється, поживиться, а я завтра приїду конем і візьму його зі собою. Чи буде так добре?"

"Добре, добре Николаю,— сказав о. парох стискаючи руку чесного ґазди, а слези радости станули в очах старенького душпастиря.

Йосиф уже не думав умирати.

Він більше вже не йшов на жебра.

В хаті старого Николая було йому як у рідного батька.

Раз, два разів у тиждні їздив він верхом до о. пароха, що сердечно полюбив хлопчину і сам його вчив, заки старий Никола не післав його до школи до міста.

* * *

Минуло пятьнацять літ.

Далеко від дороги, серед царин на беріжку під горою в тіни столітних смерек стояла велика гуцульська хата. Груба верства снігу вкривала її наче теплим кожухом.

Перед хатою широке подвіря, а там далі доріжка, що вється закрутами в низ аж до шляху.

Тут ґаздівство знакомого нам Николи. Увійдім до середини хати.

Простора світлиця. Вздовж стін святі образи прибрані мережаними ручниками, прикрашені квітами. В куті напроти входу стіл, вкритий скатертю; тут стояло ще дещо з вечері Святого Вечера. У другому куті ліжко вистелене ліжниками, вкрите білою плахтою.

Там лежить умираючий старець. Він не хотів, щоби його челядь споживала святу вечерю без нього в другій хаті. Ангел смерти зближається, щоби вручити вінець нагороди обіцяний вірним Божому законові аж до смерти.

Старечий кашель мучив умираючого. Коли йому ставало дещо лекше, він пробував з тиха співати пісню, що нагадувала йому свято цеї ночі, празник Різдва: "З нами Бог."

О як часто він її співав!

Шістьдесять девята зима зачалася в його житті.

Годинник на стіні вибив годину.... була шеста година рано.

"Мій Йосиф збирається вже певно на Службу Божу, промовив старець,— Олено, подай мені хрест."

Олена, це жінка його сина Василя, що перед пятьнайцятилітами знайшов на пів замерзлого сироту при доріжці.

Олена здіймила зо стіни хрест і подала старому батькови. Він взяв хрест у свої дрожачі пальці, і тримав його в обох руках, як священик Пресвяті Тайни в часі Служби Божої.

Старець линув думками аж до церкви, де колишний малий сирота, нині священик, стояв при престолі, і приносив Господеві перший раз Безкровну Жертву. Так, старенький Никола духом був там.. біля свого любого Йосифа, слідкував за тою Службою Божою, за кождою її частиною, неначе би був приявний.. Однак ні! Його там нема, він лежить тут на смертній постелі.....

Біль стискав старече серце.... і він мусів час від часу відривати одну свою руку від хреста й отирати слези, що скочувалися по його блідих щоках.

"Тату, потіштеся, — вговорювала Олена, — Йосиф внедовзі тут прийде з Паном Богом."

У хаті, напроти ліжка поставлено невеликий стіл,

прибраний наче вівтар: застелений біленьким як сніг обрусом; на цім столі стояв гарний гуцульський хрест, а за хрестом стара, різьблена трійця. Ця трійця переходила з батька на сина, яко дорогоцінний скарб разом із найдорожчою нашою спадщиною по предках: вірність Католицькій Церкві, грецькому обрядові й українському народові. Для старого Николи була вона тим цінніша, що була німим свідком уратования малого Йосифа, сироти-жебрачка.

"З нами Бог! Так, Бог мав там прийти, бо це Різдво, а на Різдво приходить Бог. І в устах старця гомоном відбивалися мельодійні звуки улюбленої коляди:

Бог предвічний народився:
Прийшов днесь із небес,
Щоби спас люд свій весь
І утішився.

З далека чути було веселе брехання собак, а по хвили відізвався дзвінок.

"Йосиф іде з Паном Богом," сказала Олена й засвітила трійцю.

Лице старця оживилося румянцем.

Отвираються двері.... входить Василь з ліхтарнею й паламар із дзвінком. За ними іде о. Йосиф, несе Найсв. Тайни.

Минає кілька хвилин.... повних споминів і сердечних чувств....

о. Йосиф дружачими руками, котрими колись тримався шиї свого спасителя, старого Николи, подає тепер йому Хліб Життя, св. Причастя.

Ісус сходить до серця старця, бо цей старець вірно сповняв Його слово:

"Я був голодний, а ви дали мені їсти,
Я був жаждучий, а ви напоїли мене,
Я був подорожний, а ви приняли мене."

Коли о. Йосиф скінчив уділяти св. Тайни й ховав бурсу до шовкової торбинки, він спитав старушка:

"Тату, чи ви не чуєтеся щасливі нині в день Христового Різдва, коли втворяється перед вами небо?"

"О! так, дорогий сину, мій дорогий Йосифе, говорив поволи Никола. Колись, ти хотів умирати, бо ти чувся нещасливим, а нині я.... я готов умерати зо щастя й радости...."

о. Йосиф чув, як його серце зо зворушення стискалося.

"Одного мені лиш жаль, продовжав звільна вмираючий, що я не бачив, як ти мав свою першу Хвалу Божу.. та така Божа воля. З нами Бог.... ласкавий Господь сам прийшов на твоїх руках до мене.... Бог предвічний ....прийшов днесь із небес.... І утішився...." Старець замовк. Слези солодкої радости тиснулися йому до його очей.... він не міг більше говорити.... не міг із радости-щастя. В його ушах гомоніли дальше звуки пісні:

"Прийшов днесь із небс,
Щоби спас люд свій весь
І утішився."

Утішився.... так, невисказана, свята радість-утіха наповняла його душу.... ця радість все крішшала, щоби перемінитися у вічну радість.... природні сили його серця не могли видержати того щастя.

Старець замкнув свої завмираючі очі. Ангели сходили взяти його душу й понести до неба, бо в своїому житті він усе йшов дорогою любови.

"Івани без роду."

В червоній Еспанії бореться окремий український відділ ім. Шевченка. Від багатьох добровольців надійшли листи до родин у Галичині. Українські "Івани без роду," які борються за інтереси червоної Москви, прибрали собі еспанські призвища.

Видко, що ще находяться такі, що даються затуманити московсько-жидівським червоним дурманом. На них приходить каяння але запізно.

Мірям з Магдалі

БІБЛІЙНА ДРАМА В ЧОТИРОХ ДІЯХ

(З Німецького, о. І. Бала, ЧНІ.— за Н. Рустемаєр)

Зміст

Драма переносить нас у часи терпіння, смерти й воскресення Ісуса Христа. Осередною точкою діяльности становить Марія Магдалина і сотник Касій Льонгін. Їх противенством є Іродіяда зо своєю донькою Саломе і зрадник Юда Іскаріотський. Основною ідеєю твору є: Всі, чи то прямо чи не прямо, стали виннними смерти Ісуса, і ті, що в покорі визнають свою провину, доходять до віри в Ісуса і находять в Нім Спасителя,— так зділала Марія Магдалина і Касій Льонгін. А ті, що в своїй гордости стремлять лиш до земельних почестий, падають все нище в гріх і провину і стягають на себе прокляття та розпяву.

Особи:

Марія Магдалина (Мірям із Магдалі)
Марта, сестра Магдалини
Естера, рабиня Магдалини
Іродіяда,
Саломе, дочка Іродіяди
Касій Льонгін, римський Сотник
Юда Іскаріот, зрадник Ісуса
Сімеон, фарисей
Ганна, невіста з народу
Рут, донька Ганни
Ізмара, невіста з народу
Мущини й жінки з народу (можуть відпасти, коли брак осіб).

ПЕРША ДІЯ

Кімната в палаті Ірода. Одно вікно, двері з занавісами. На боці софа (лавка вкрита коцом і скірами, з подушкою). В кімнаті стоять лавочки, низький столець, пальми й квіти.

Ява перша.

Магдалина.

(Магдалина, богато вбрана, входить в кімнату)

Магдалина (з гнівом) Ах, яка ганьба! Воліли гори на мене впасти, або пісок мене засипати! Пальцями на мене показували, як на публичну грішницю! Жінка Пилата, Клявдія Прокуля, мене

ніби й не знала. Каяфа, Первосвященик, і той нужденний фарисей Симон, спільовували передімною. Ні, такої ганьби я не всилі перенести. (В розпуці заломлює руки). Ах, коби вернули мої молоді літа, к оли я була чиста і невинна в домі мого батька!.... Ах, я хочу вернути назад.... і в тіни рідних дерев хочу плакати за втраченим раєм мого серця, у кущаж рож і лелій оплакувати буду спродану невинність моєї душі.... Але вони.... чи вони.... моя рідня.... чи приймуть вони мене.... котру всі знають як..! (Лягає на софу).... Ах спати, заснути.... а ніколи вже не збудитися.... ні тут, ні на другім світі! Спати, спати і ніщо, лиш спати. (Замикає очи).

Явв друга.

Магдалина, Естера, її невільниця.

Естера (дивиться на Магдалину): О, тут лежить вона, наймолодша дитина з Роду Вети, образ чудної невинности, а помимо того можна про неї сказати, що вона.... розпусниця! Ох, любове мого серця! Кровавими слезами я плакалаби над тобою, наколиб сі злези могли вернути тобі невинність молодих літ. (Схиляється над Магдалиною, щоби погладити її по голові; нараз Магдалина спрямовується і огортає Естеру раменами).

Естера (перелякана): Ах, пані, я думала, що ти твердо заснула і так піддалася поривови моєї душі.

Магдалина: О, ти добра, яка ти добра! Ти не є фальшива. Я ніколи вже не посумніваюся о твоїй вірности!

Естера (З руками навхрест на грудях, схиляючи голову): Ніколи моя пані не мала вірнішої рабині! Гляди, від першого дня життя твого аж до цеї хвилі мої очи над тобою чували, плакали, ридали. О, дитино мого дорого пана, вернись назад до дому твоїх батьків.

Магдалина: Естеро, ах Естеро, ти забуваєш, що в дома мене зачислили поміж мерців!

Естера: О, ні, солодка пані. Марта проливає за тобою потоки слів, на чолі твого брата Лазаря сум, бо не чують вони звуків твого голосу, не бачуть твоїх уст!

Магдалина: Але що скаже Іродіяда, котра взяла мене до своєї палати, що скаже Саломе, котра мене уважає за свою приятельку!?

Естера (зі запалом): Іродіяда!? Хай поразить її прокін Єгови, хай кости її засохнуть в найглибшій глибині пекла, хай дикі собаки пожруть її тіло!

Магдалина: Стрівай, Естеро; як можеш проклинати тоту, котра обсипала мене добродійствами!

Естера: Пані, пані, позволь, щоб я проклинала її, тую облудницю, гадюку з роздвоєним язиком, бо твоє нещасне життя, то її вина. Бож то вона, вже у Витанії, принаджувала тебе, чисту, добре стережну голубку, з гостини на гостину. Бо то вона потрапила запалити у твому незлобному серці вогонь, котрий спалив усі лелії твоєї душі і на камінь висушив твоє серце, щоби криваві рожі не могли в ньому зійти. О дитя Віти, зділай, щоби справдилася моя мрія, котру бачила колись моя душа, коли я колисала тебе, невинну дитину, на своїх колінах!

Магдалина: Естеро, стара люба Естеро, як дуже ти журишся мною, овечкою, що заблукала в пустині! Але скоро, розкажи, яка це була мрія?! Я сама її витолкую, може інакше від тебе. (Магд. тепер напів лежить на софі, Естера тимчасом сидить на низькім стільци у її ніг. Вахлярем охолоджує свою паню).

Естера: Тож слухай, пані, оповідання твоєї бідної рабині. У тому сні мені снилося, що я стояла в саді твого батька і з плачем я думала про чудові нумідійські квіти моєї далекої батьківщини. Нараз заговорив до мене якийсь лагідний голос: "Дитино з країни звізд! Гляди на ось ті два рожеві кущі: вони є твої! Бережи їх як зіниці свого ока." — І в тій хвилі на кождому корчику цвітів, зійшов і зацвів один квіт сніжного блеску. Я в втій хвилі забула, що я без родичів, в далекій, чужій землі. Але ах, ще й третій схід сонця не поцілував моїх рож, а я побачила, що одна з них зівяла, і засохла, повисла на бадилині. Я стала перед рожею і голосно заплакала. Нараз прибігла найгарніща вівця з цілого стада, поранена стрілою розбійника. Вона впала як раз під корчиком і обілляла його коріння своєю кровю. І от, в тій хвилі моя рожа воскресла у повній чудовій красі під погасаючим оком умираючого ягняти. (Замовкає).

Магдалина: А тепер, добра Естеро, якжеж Ти собі толкуєш свій дивний сон?

Естера: Той ніжний голос, це був голос твого батька, мого доброго пана, а чудові тоті рожі то Марта, і ти, моя пані!

Магдалина: Ага, я розумію твоє пояснення! Рожа Марта ще тепер цвите в блескучій білости, а моя—зівяла—і засихає на очах твоїх і многих других.

Естера (зворушена): Але збудиться до нового, кращого життя!

Магдалина: Як, Естеро!? Поясниж мені тепер також криваві кроплі білого ягняти і його смерть.

Естера: Я довго, довго про це думала через місяці й місяці, аж слова пророка показали мені правдиву стежку: А хочби ваші гріхи були червоні як кров, вони стануть білі наче сніг! Як інакше, дочко мого пана, можемо змити провину, як не слезами жалю?! Але його смерти, смерти ягняти, я не всилі пояснити. Може якийсь чоловік через кровавy смерть заплатить Богу за твої провини. Але

про таке ще ніхто ніколи не чував.

Магдалина: Естеро, добра Естеро, ти без числа разів запевняла мене, що ти мене любиш, більше любиш, чим усе на світі, а ти радиш мені слези жалю? Подумай, яка я молода! Чи ти би годна дивитися, що з моїх гарних очий спливають потоки сліз, щоби я не дбала про своє волоте волосся, і обстригла його на знак покути, щоби своє ніжне тіло вбрала в грубу, шорстку діж покути?! Скажи, Естеро, чи ти годнаби на то дивитися?!

Естера (падає на коліна): Буду могла, бож я знаю що в твоє горяче, неспокійне серце, для котрого цілий світ замалий, поверне знова мир.

Магдалина (встає): Встань вірна опікунко мойого дитинства! Так, нехай так буде: Я хочу вернути з тобою до дому моїх батьків. Зі заходом сонця втічемо зо злощасних околиць Магдалі. Держи все на поготівлю для цього вечера.

Естера (встає, повна радости): Ах пані, дорога моя пані!

Магдалина (поважно): Коли тихий товариш ночі місяць, стане на своїй вічній дорозі, тоді і я знова стану йти дорогою, котрої я ніколи не повинна була лишити—. А тепер іди, Естеро!—Пожди! Я чую кроки, що зближаються до цеї кімнати. (Естера, що глибоко поклонившися, хотіла відійти, стає).

Ява трета.

Попередні. Саломе, дочка Іродіяди.

Саломе (богато прикрашена, в убранню танечниці): Позволь, щоб я тебе поцілувала, перло Магдалі, солодка моя приятелько. Я прийшла, щоби повірити тобі тайну, котрою радується моє серце. Але (показуючи на Естеру) нехай наперід ця жовта чарівниця забереться.

Магдалина (поважно): Витай, Саломе. (потім приязно до Естери): Тож іди, Естеро, і зроби, як сказано. (Естера падає на коліна, дотикає підлоги чолом і руками і мовчки опускає кімнату).

Саломе: Фе, чому ці зморщки на твому сніжнобілому чолі, юдейська квітко. Я й дивитися не годна на те камінне лице твоєї рабині. Мені все здається, що вона в силі витягнути з душі найбільше укриті тайни.

Магдалина (насмішливо): О, це мені дивно! А то відколи Саломе має душу?!

Саломе: Не бери мене на сміх! Часом сили судьби укладаються так, що і простим і великим людям видається, що добре є вірувати у вічного, безсмертного духа, що скривається під тілесною заслоною.

Магдалина: Направду, дуже важні мусіли бути причини, котрі потрапили переконати дочку Іродіяди, що вона має душу і буде мати навіть тоді, коли її тіло зітліє і стане поживою хробаків. Справді, я бажалаби почути той язик, котрий тебе наклонив до такої віри.

Саломе (сідаючи): Слухай, я тобі скажу все. Чи ти пригадуєш собі князя Авімелеха, котрий був у Ірода в гостях?

Магдалина (сідаючи, зітхає): Так, то був гарний мущина, одначи з його похмурного лиця пробивалася жорстокість І разом з ним був ще один, цілком до нього подібний. Одначе його імя мені вийшло з памяти. Лиш то ще памятаю, що коло него мене морозом прошибало і кров застигала в моїх жилах.

Саломе: Ах, Мірям, а все таки є він дитиною твого народу.

Магдалина (скоро встає, нагло питає): Саломе, не задля нього ти увірила?

Саломе (скочила): Зачекай. Наперід спробуй і тоді суди. Послухай його голосу, що добувається немов глибокий, грізний грім і гей блискавиця розпалює твою душу тай зворушає ціле твоє єство. Подивися в його очи, наколи ти годна видержати його погляд, котрий не знати, чи доброго, чи злого духа.

Магдалина (глумливо): Ти справді добре придивилася. Інакше ти не моглаби була того дивного чоловіка пізнати в так короткому часі.

Саломе: Ні, то не в короткому часі! Він не вернув назад зі своїм князем, а лишився в землі своїх батьків. Він часто гостив у моїх кревних, де я його бачила й чула. А нині— він буде тут— на гостині в Ірода. Я мушу піти і подивитися, чи буду могла повитати приятеля моєї душі. Я не буду довго чекати і приведу його до тебе! (Саломе йде, тимчасом Магдалина відповідає):

Магдалина: Не за ним тужить моя душа!

Ява четверта.

Магдалина. Юда.

Магдалина (сама, ходить сюди туди): Яка вона безумна! Ціла вона пропадає за мущиною, котрого краса за якийсь час переміниться в порох і землю! (Нараз гей ударена, стає) Ах— я .... я.... я беруся судити других, я.... котра Бога полишила і людям служила як богам. Я.... котра забула, що маю душу, котра вічно жиє, а журилася тільки гниючим тілом. Ах! (ломить руки).

Юда (стаючи нагло перед її очима): Мир Божий з Тобою, найгарніща поміж пальмами!

Магдалина (перелякана): Хто ти є?! Вже довгі часи пропали у морю забуття від тої хвилі, коли я чула привіт рідного слова з братніх уст в цій палаті, і твоє поздоровлення немов тяжка скарга впало на мою душу. Ох, за що я проміняла той мир, котрий є уділом вибраного Божого люду!

Юда: Мірям, найгарніша квітко Витанії, зробім умову! Я хочу

тобі сказати щось, чого ухо жадної невісти не чуло, наколи Єрусалимом закленешся мені, що останешся при домі Ірода, доки цар Сіона не поставить своєї ноги на його шию!

Магдалина (простираючи руки наперід з відразою): Всего жадай, навіть мого життя, лиш не бажай щоби я більше віддихала воздухом, що заражений розпустою гріха! Але хто ти?! Ти ще не сказав, яке твоє імя.

Юда (гордо): Юда Іскаріот.

Магдалина (подається взад): Юда Іскаріот? Сич того Іскаріота, що мусів у своїй крови скупатися на перегоновій площі?

Юда (подається взад): О, ти отже знаєш усе, ти знаєш, чому я прагну пімсти. Так! Око за око, зуб за зуб, життя за життя, хай буде проклятий рід Ірода. Доти не буду мав спокою, доки своїх ніг не скупаю в його крові і доки юдейські пальми не будуть повівали над його трупом!

Магдалина (здрігається): Ти лячний у своїому гніві.

Юда: Так! Не надармо я є потомок Корея, котрий не побоявся стати проти самого Мойсея і цілого народу. Його кров кипить у моїх жилах. Так як мій предок потрапив Мойсея усунути на його місце, так я....

Магдалина (скоро): Пожди, стань! Ти поневажаєш Мойсея, слугу Божого! Як можеш надіятися благословення для свого діла, коли ти його висміваєш?

Юда (з погордою): На що мені зважати на мертвого Мойсея, що і пальцем рушити не годен! Я надіюся на нового царя, котрий зробить наш нарід паном всего світа.

Магдалина: Ага! Сам себе обманюєш, коли будуєш свої наміри на марних надіях! Відки ти хочеш його причарувати, того нового царя Сіону?! Скажи! Може тоді, коли твої кости будуть порохнавіти в юдейських долинах а твоя душа блукатиме по темних місцях, може тоді побідний прапор того нового короля буде повівати на святій горі Сіона. Але щож ти з того будеш мати?!

Юда: Мірям, я не заслужив собі на твої кпини! Палаючим вогнем горить бажання мого серця, щоби прийшла тота хвиля, коли я буду міг вложити на твоє чоло одну зі золотих корон Сіона.

Магдалина: Справді твої слова дивують мене! Чи ти сам надієшся бути королем? Коли так(то на що треба ще іншого короля?!

Юда (таємничо): Цар Сіона поділиться зі своїми вірними своїми коронами.

Ява пята.

Попередні, Саломе.

Саломе (повна радости, побачивши Юду): Юдо, ах Юдо!

Юда (клонючися): Там, де ти покажешся, Саломе, там немов сонце сходить. Як спрагою спалені уста бажають свіжої води, так душа моя бажає видіти тебе!

Магдалина (на бік, тихо до себе): У того чоловіка є два язики.

Саломе (хапаючи руки Юди): О Юдо, як ти змінив моє горде серце! Колись я уважала себе вищою понад князівський рід.

Юда (увільняючи себе, глумливо): А тепер вибрала—жебрака!

Саломе: Жебрака?!— Юдо, таже ти не жебрак!

Юда: Ах, дитино з роду Ірода, не питай, хто з мене зробив найнужденнішого жебрака.

Саломе (кладе свою руку на рамя Юди): Ні, Юдо. Я хочу це знати, і так довго не буду мати спокою, доки того від тебе не почую. (до Мірям): Ходи, Мірям, поможи мені зломати його упертість.

Магдалина: Саломе, не все є добре знати те, що тільки чорна ніч знає і про що тільки дерева з ляком шелестять!

Саломе: Прошу вас, чому я не можу знати тої тайни?!.... Бо з жаждою буду шукала тих....

Магдалина (нагло): Мовчи, Саломе, мовчи!!

Саломе (зі запалом): Проклін вашого Бога най спаде на тих...

Юда: Саломе, ти не знаєш, що ти говориш.

Магдалина (глумливо): Слухай, Саломе, що нарід оповідає Ірод великий, твій могучий предок, не міг умерти через нарід....

Юда (перериває): Жено, мовчи!!

Магдалина (продовжає):.. котрий із радости, що лютий король помер, напевно бувби танцював, але він хотів, щоби за ним плакали. Він разом зо своїми дворянами уложив справді діявольський плян....

Юда: Замовчи раз, кажу!

Магдалина: Він запросив на гостину всіх панів своєї держави. Ох.. Відтак устроїв для них на площі перегонів чудове видовище. Він приказав їх постинати немов зріле колосся.... А цей от, ...гага....

Юда (грозить їй пястуком): Невісто, через твою бесіду ти зробиш з мене свого вічного ворога.

Магдалина: Гага.... А ти хотів мене ущасливити царською короною. Одначе, чужинче, хто дав тобі право, щоби казати мені мовчати в моїй хаті?!

Юда (насмішливо): В твоїй хаті? Ганьба є твоя хата, а розпуста її дах.

Магдалина (грізно): Проч, сину пекла! Не хочу більше дихати тим самим воздухом, що ти! (Юда глумливо сміється. Магдалина хоче відійти, але Саломе її здержує).

Саломе: Ні, ні! Останься! Говори наперід, Мірям!

Магдалина: Пусти мене (до Юди): Іскаріоте, сину з дому Ко-

рея, іди, біжи в обняття своєї долі! Іди, біжи, скачи через здержуючу руку Бога. (відходить).

Саломе (перераженa): Син Іскаріота!!.... У домі мого батька в Римі з погордою згадували те імя.

Юда: Га, хто дав до того право твому батькови Филипові?!

Саломе (здрігаючися): Раз чула я як він сказав, що з радістю дивився, як ніж жовніра купався в крові Іскаріота.

Юда: Так, я знаю, він бажав загарбати поля і доми Корея....

Саломе: Длячого ти з таким огірченням говориш? Чи ти є.... О Боже.... я бачу тепер.. ..ти.... ти є потомок.... ти є ..

Юда (гордо): Син Іскаріота, котрого замордували на площі, і для того проклята ти, дочка Филипа, ти, і всі твої..... Три рази Богом проклята! (Юда спішно відходить, Саломе за ним, кличе) .

Саломе: Юдо! змилуйся! Я невинна в гріхах моїх батьків! Юдо, милосердя!! (відходять обоє).

Ява шеста.

Іродіяда

Іродіяда (в убранню королевої, гордим, вдоволеним голосом): Вже відопхали від себе Магдалину її браття.... Та в розкоші буду купатися доперва тоді, коли і чужинці на цій землі, Римляни, погордять нею, і як плювотину роздусять, немов в порохах повзаючого хробака. Це пімста для тебе, Лазаре, за те, що ти відвернув очи від моєї краси, і для вас усіх других, за то, що ви більше цінили чистоту лелії з Витанії від моїх очий і уст.... гагага.... Дєк вона, та лелія?!

Ява сема.

Іродіяда, Магдалина

Магдалина входить поспішно): Витай, царице!

Іродіяда (удає, що налякалася): Ти Мірям?! Ци царицею кличеш мене,— так чужо?! Чиж не є я твоя приятелька.. Твоя сестра?!

Магдалина (сміло): Іродіядо, правда, ти обставала мене добрами, і я не знаю, чим я собі на них заслужила, а всеж таки.... О, не май мене за невдячну, коли тепер почуєш, що я хочу.... завернути .... до Витанії!

Іродіяда (з недовірям): Ти назад хочеш? Назад, щоби кинутися в ноги тих, що серед темної ночи немов собаку тебе вигнали з хати!

Магдалина: Лазар і Марта вигнали розпусницю.. Вони покутниці не викинуть!

Іродіяда (обіймає Магдалину): Ні, ні, перло Магдалі, я не позволю, щоби ти забралася! Гляди! Днями й ночами я стараюся о розкоші для тебе, і для того я постаралася—отвори широко свої уши, моє сонце, моя звіздо— щоби Ірод запросив сюди на довгі мі-

сяці....

Магдалина (напрасно): кого.... о, кого, кажи!

Іродіяда: Римлянина, Касія Льонгіна.

(Магдалина увільнилася, стоїть, відтак гей закаменіла, заніміла)

Ява восьма.

Іродіяда; Магдалина; Касій Льонгін

(Касій входить в одязі римського сотника).

Касій Лонгін (з глибоким поклоном): Поздоровлення від римських богів для пань.

Іродіяда: Витай, витай, хоробрий лицарю!

Магдалина (захиталася взад, закриваючи очи рукою): Касій.. Лонгін....

Іродіяда (ніжно): Опамятайся, Мірям.... це дійсно так.... це твій приятель! Отвори очи і радуйся!

Касій (приступає до Магдалини): День в день я думав о тобі, донько Вети.... Сон не брався мене, коли я пригадав собі найгарнішу рожу Витанії. У воді нашої ріки я бачив твій образ.... Для моєї душі не було спочинку. Я мусів тебе видіти і що раз бажав заглянути у твої ясні очи, горіючи щастям чистого серця.... О Мірям!!

Магдалина (до себе на бік): Нещасна я.... йому здається, що має ще перед собою невинну голубку Витанії.

Касій (благаючо): О леліе моя, не відвертай від мене своїх очий! У моїй душі похмурно, і для мене нема сонця на небі, коли не бачу твого ясного лиця!

Магдалина (поволі обертається до нього): Друже мій.. за нагло ....впало на мене щастя.... через те, що я знова.. побачила тебе! Прости, коли заніміли мої уста.... Тільки самота поможе мені, щоб я опамяталася!

Касій: Як так, то йди, моя біла роже! Лиш не допусти, щоб я на довго був позбавлений погляду твоїх чистих очий.

Іродіяда: Так, Мірям, іди, відпочинь, але не думай більше про свій замір!

Магдалина (благаючо): О, мовчи Іродіядо! (відходить; Касій рівночасно питаючо глядить на Іродіяду).

Іродіяда (таємничо): Добрий Римлянине, якраз в час ти прийшов, бо лелія тільки що хотіла нам втічи.

Касій (гордо): Я волівби був стрінути її у Витанії скорше, чим тут. Одначе, прости, пані, я мушу спішитися, щоби поклонитися цареви, бо день хилиться до свого кінця. (глибоко кланяється, і відходить у напрям противний, напрямови котрим пішла Магдалина).

Ява девята.

Іродіяда; Саломе

Іродіяда (сама, глумливо сміється): Галє, гордий Римлянин! Його лелія!.. Нехай він шукає за нею; він уже її більше не знайде. (Нараз, гей перелякана стає): Ох, ох.. Чи ніколи не замовкнуть ті злочасні голоси моєї совісти, що в ночи відбирають мені сон а світло дня наповняють темрявою?! Що сказав був той муж до царя?! "Невільно тобі мати жени твого брата." Він кинув мені в лице цю зневагу на очах всего народу! Йоане, Йоане. (грозить рукою). Твоєю кровю здушу я ті голоси, що не дають мому серцю спокою. Правда, Ірод боїться народу. Одначе знай: Іродіяда заприсягла тобі пімсту, і вона буде шукати дороги і знайде її, щоби тебе знищити. Говори тоді про чистоту і невинність, коли заніміють твої уста.

Саломе (приходить танцюючи): Слухай мамо, як цар заклявся: Жадай від мене що хочеш, і хочби це була половина царства мого, дам тобі.

Іродіяда (зачудована): Так заклявся Ірод?

Саломе: Так, так заклявся Ірод перед усіми панами свого царства, котрих я очарувала своїм танцем. Дай мені тепер раду: Що маю жадати?!

Іродіяда (поволи): Жадай....

Саломе (нетерпеливо): Чого жадати: Чи перел для прикраси, чи корони на твою голову?!

Іродіяда: Жадай, щоби тобі дали на мисці голову Йоана Хрестителя

Саломе (подається в зад): Голову.... Хрестителя?!.. Чи є він твоїм ворогом?

Іродіяда: Він є і твоїм ворогом.

Саломе: Він не зділав мені ще нічого злого.

Іродіяда: Пригадай собі слова, котрі сказав він до тебе, коли ти входила до храму, так що весь народ чув.

Саломе: О бідний мотилку, що вилетів з укрита гусільниці, так і ти літаєш на багні з одного квіту на другий. Вони затроять твою душу так, що чиста вода не зможе відсвіжити твоєї душі.... Так.. так говорив Йоан, і я не взяла за зле тому придуркуватому чоловікови цеї його свободи слова.

Іродіяда: Тобі здається, що він не сповна розуму? Слухай, таж нарід уважає його за Спасителя!

Саломе: За Спасителя? (Здивована).

Іродіяда: Так, за Спасителя, за нового царя жидівського.

Саломе: За нового царя жидівського? І я про це чула, тілько мені говорили про когось іншого. О, для того Йоан мусить вмерти?

Іродіяда: Так! Тож іди. Ірод не відважиться взяти назад свого слова, єсли заклявся перед усіми князями. Іди! Жадай голови Йоана Хрестителя.

Саломе (погулюючи відходить): Нехай так буде. Я зажадаю, щоби мені принесли на мисці голову Йоана Хрестителя. Гагага!!! (відходить).

Іродіяда (сама): Тепер можеш говорити свою останню пропоівдь! Заки сонце зайде, твої уста на віки заніміють і сходяче сонце вже більше не діткне своїми лучами твоїх блідих уст. (Іродіяда відходить).

Ява десята.

Естера; Магдалина.

(Естера входить з ріжними убраннями, котрі хоче запакувати).

Естера: О, яка щасяива для мене хвиля на старі літа. До дому назад вернеться найгарніша рожа Витанії. О Марто, якою радістю засияють твої очи залиті слезами! Так як дерево на горах підноситься по сильній бурі, так ти, Лазаре, піднесеш голову, що похилена під тягарем болю і смутку. Слуги скрикнуть з радости, коли побачуть поворот улюбленої пані. Солодкий запах видадуть рожі, щоби повитати свою паню. (Естера клякає і з молитвою простягає руки). Боже це Твоє діло, а я Твоїм знарядом. Хай благословенне буде імя Твоє! Так, так прославляти буду Тебе в усі дні життя мого, голосити буду милосердя Твоє всім, що не знають Твоєї любови. (Естера стає. В тій хвилі входить Магдалина. Показує на убрання і говорить поволі струдженим голосом).

Магдалина: Добра Естеро, забери ці убрання! Ти на дармо трудилася.

Естера (перелякана): Пані, о моя пані.

Магдалина: Я.... негодна забратися.

Естера (падає на коліна): Бери моє життя, бери мою кров, тільки вертай до дому, вертай до Витанії.

Магдалина: Я не можу забратися. (Шепотом). Чи не бачила ти того Римлянина, котрого полюбила моя душа? (голосно): Вертати до Лазаря і Марти, це значить виречися його на все.

Естера (благаючо): Я заклинаю тебе Богом батьків твоїх, лиши його, вирви його зі свого серця як око, котре тебе гіршить.

Магдалина: Ні, я не можу. Лишити його, це для мене те саме, що поховати свою молодість у холодному гробі.

Естера: О Мірям, дитино Вети, ніколи любов смертельного мужчини не задоволить твого горячого серця. Дай, щоб я свою кров тут пролляла, тільки вертай до дому.

Магдалина (розпучливо): Я негодна. Ні, я негодна. Я не в силі пірвати тих кайданів, що привязали мене до нього. Ніколи не верну я назад до Витанії.

(Завіса спадає).

Кінець першої дії.

Для Церкви й Народу

Найбільшим обовязком українських католицьких родичів у Канаді супроти своїх дітей є дати їм те, що для кождого найдорожче: любов і привязання до греко-католицької Церкви й українського народу. Всі свідомі українські католицькі родичі не щадять ні труду ні гроша, щоби передати своїм дітям ті релігійно-народні цінности.

Однак, хто це дасть дітям, котрі не мають родичів? Хто виховає сироти в цьому дусі?

Цей обовязок спадає на цілий нарід.

Так, всі українці-католики мають подбати про те, щоби дати відповідне виховання для українських католицьких дітей-сиріт.

Вагу цеї справи зрозуміли наші браття в Сполучених Державах і подбали про великі сиротинці у Чесапік і Елмгорст, де сотки українських католицьких сиріт мають приміщення.

У нас у Канаді є вправді деякі сироти поміщені в захитах Пр. Сестер в Мундері, Альта., в Йорктоні, Саск., і Айтуні, Саск., але поміщені там сироти то лиш маленька частина тих наших сиріт, що в дійсности є. Правда, в Канаді є велика опіка над сиротами. Однак наші сироти, що є в ріжних чужих для нашого народу приютах, є звичайно стрчені для нашої Церкви й для нашого народу.

Справу більшого сиротинця започатковано тому кільканацять літ. За стараннем Українців Католиків айтунського округу Сестри Служебниці набули тоді тут фарми сейчас напроти українсько-католицької церкви в тій надії, що в недовзі стане тут великий

сиротинець, де би мали поміщення не лиш українські сироти Саскачевану, але також сироти з інших провінцій. На разі Сестри замешкали тоді в старім домі, значно віддаленім від церкви. Там також мешкають вони нині опікуючися сиротами, яких є понад 20.

Однак на околицю Айтуни прийшли тяжкі роки неурожаю. Тимчасом старий дім кождого дня чим раз більше не надається на мешкання. Конечно треба будувати.

З Божою поміччу Сестри Служебниці задумують з весною приступити до будови сиротинця на своїй фармі напроти нашої церкви. Там станулаби також цілодневна українська католицька школа.

До довершення такого діла треба грошей, котрих нема. Але маємо довіря до людей доброї волі, щирих українців католиків, що на цей скромний поклик відповідять щедрими жертвами. "Громада по нитці, сиротині сорочка". В імени Бога, в імени бідних сиріт ми просимо всіх українців католиків слати ласкаві жертви на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK. CANADA

Виказ жертв буде поміщений в "Голосі Спасителя."

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

6 гл.

"Тіможе убо предстательница наша"

1) Марія—могуча Заступниця.

Власть мамів над їхніми синами є так велика, що навіть тоді, коли ті сини є царями і мають необмежену владу над своїми підданими, то однак своїх мамів не уважають собі підчиненими. Правдою є, що Ісус Христос в небі, де Він сидить по правиці свого Вітця, навіть яко чоловік— як каже св. Тома — на підставі гіпостатичної злуки обох природ: Божої і лоюдської має найвисшу владу над всіми людьми, отже і над Марією: все таки правдою є і то, що підчас свого земського життя, наш Спаситель знизився аж до того, що став послушним Марії, як це свідчить св. Евангелист Лука. Від тої хвилі, в котрій Ісус зволив вибрати Марію собі на Матір, Він зобовязав себе до синівського послуху зглядом Неї. Кажуть про святих, що вони є з Богом, однак тільки про Марію мож сказати, що Вона не тільки совершенно слухала волі Божої, але й бачила як Бог слухав її волі. Коли інші дівичі душі слідують всюди за Агнцем, куди Він іде (Обявл. Ів., 14), то тут Агнець, Котрий на землі йшов за Пр. Дівою, стався Її підданим.

З того ми вносимо, що хотяй Марія в небі вже не може приказувати свому Синови, то всеж таки Її молитви це просьби Матери, отже чудесно є успішними. Марія — каже св. Бонавентура, має цей гарний привілей, що є всемогуча в свого Сина. Чому? Тому, що молитви Марії є

молитвами мами. З тої понуки — каже св. Дамян— дана Їй всемогучість на небі й на землі, щоб звертати надію спасення всім тим, котрі її стратили. Сей святий додає, що коли Пр. Діва просить для нас о якусь ласку в Ісуса Христа (він Її називає престолом милосердя де грішники дістають від Бога прощення), Син має таку увагу для молитов своєї Матери і так велике бажання бути їй приємним, що Марія здається не так просить, як радше приказує і видається бути радше царицею, як підданою. Ісус хоче вшанувати свою Матір, Котру сам особисто так шанував підчас свого земського життя, уділяючи Їй всьо то, чого Вона бажає чи просить. Се гарно потверджує Герман сими словами: Мати мого Бога, Ти маєш всю власть, щоб спасти грішних і Ти не потребуєш ніякого посередника перед Богом, бож Ти є Матір Його.

Св. Вернардин не вагається йти ще дальше і іменно каже, що Бог сам є підданий власти Марії, се є що Бог вислухає Її молитов так, як би це були прикази. Також і св. Анзельм каже до Неї так: Пр. Діво, Господь до такої висоти Тебе возвеличив, що дав Тобі власть діставати всі ласки можливі для Твоїх слуг так, що Твоя опіка є всемогуча. Так Марія є всемогуча— повторяє Ришард — бо цариця має посідати ті самі привілеї, що й цар а це є так далеко, заявляє св. Антонін, що Бог поставив цілу Церкву не лиш під опіку але таки під владу Марії.

Мама повинна тішитись тою самою властю що й син, отже це є слушно, що Ісус Христос всемогучий зділав Свою Матір всемогучою; є лишень та ріжниця, що Син є таки з природи, а Матір через ласку. Щонебудь просилаби Марія, Син не зможе Їй відмовити, як це було обявлено св. Бригіті. Ця свята чула раз як Ісус говорить до Марії: Мати Моя, Ти знаєш, як Я тебе люблю: проси в Мене що хочеш. Я нічого Тобі не відмовлю, ніяку молитву Твою Я не відкину. Потім дав пречудну причину сього: Мати Моя, Ти нічого не відмовила Мені на землі, справедливо є, щоб і нічого не відмовив Тобі тепер в небі. Отже Марія є всемогуча так далеко, як ще можливо є для сотворіння, яке не може мати жадної прикмети Божої. Вона є всемогуча, бо своїми молитвами дістає всьо, що хоче.

Не без підстави говорять святі про Тебе предстательнице наша, що аби якась річ сталася, вистарчить, щоб Ти того хотіла. Щоб піднести якогось грішника і найбільш

впертого до найвищого ступня святости, до сього треба тільки щоб Ти того схотіла. Св. Альберт відповідає за Марію: Так мені треба тільки молитись, щоб хотіти, бо як я схочу, то напевно дам, о що мене просять. Св. Дамян розважаючи про цю велику могучість Марії, такими словами просить Її о помилування нас: Маріє, дорога наша заступнице: коли Ти маєш таке милосерне серце, що не можеш глядіти на нещасних і не помагати їм, коли Ти маєш у Бога таку силу, що спасаєш всіх тих, котрих справу бороніш, то не погорди нами нужденними грішниками, що тільки на Тебе надіємося. Якщо наші молитви Тебе не зворушують, то йди за наклоном власного серця повного доброти; пускай у рух Твій кредит, що Господь Тобі дав на то, щоб Ти мала силу ратувати нас. Зрештою Ти й сама того хочеш. На доказ сього твердження Св. Вернард заявляє, що Марія є так богата в милосердя, і співчуття, що не перестає приходити на поміч, і це доказує чудами.

Одиноким бажанням Марії на землі було по славі Божій спомагати нещасних і ми знаємо, що від тоді Вона мала привілей завжди дістати то, чого просила. Се доказує та пригода з вином в Кані Галилейськім. Вона бачучи клопіт молодих супругів, просила свого Сина о чудо для них. Хотяй видавалося, що Син відмовить Їй того, бож сказав до Неї, що це обходить Тебе й мене, що вина бракує?— ще не прийшов мій час творити чудеса, себто ще не проповідаю тай не потребую потверджувати мою науку тими надприродними знаками, все таки Марія приказала наповнити водою посудини так, що начебто Ісус уже Її вислухав. І справді, щоб сподобатися своїй Мамі Ісус змінив воду в знамените вино. А як це? Коли Він мав творити чуда аж в часі навчання людий, то чому цим чудом попередив предвічні декрети Божі? Ні! Це цовсім не було проти декретів Божих і хотяй властиво кажучи, година творення чудес ще не прийшла то Бог, Котрий приготовив цю годину, установив також у вічности й це, що не відмовить нічого, чого проситиме в Нього Його Мати. Марія добре знала свій привілей, бо хотяй видавалось, що просьба Її була відкинена, однак вепіла наповнити посуди водою так, якби була вислухана. Це саме думає і св. Іван Золотоуст, коли поясняє сю сторінку св. Євангелія Івана: Хотяй Ісус відповів так, все таки, щоб звеличати свою Матір сповнив Її просьбу. До сього прилучується і св. Тома розважуючи слова "Моя година

ще не прийшла," каже, що Ісус бувби відложив то чудо, якби Його був хтось інший просив: але що це просила його Мати, вчинив Її волю в тій хвилі. Такої гадки є і много інших авторів.

Одним словом, певним є, що ніяке інше сотворіння не змогло нам виєднати стільки милосердя, що ця визначна заступниця. Котру сам Бог почитає не так за свою улюблену слугу, як раше за свою матір. Вільгельм ще ясніще це твердить: Вистарчить, щоб Марія промовила, а Син вислухає Її. Господь промовляє до обручниці з книги Пісний, котра є символом Марії: "сідай в вертоградіх, і друзи внемлющії гласу твоєму."

Сими друзями є святі, котрі як стараються о якусь ласку для своїх (почитателів) слуг, то очікують, щоб сама Цариця просила о них в Бога і їм ті ласки дістала, бож ми вже в 5ім розділі доказали, що ніяка ласка не уділяється без посередництва Марії. А як Вона дістає її? Їй вистарчить дати свій голос почути свому Синови. Вона тільки зачне за нами говорити, Він вже вислухує Її. Хотяй Марія тільки молитвами дістає нам ласки, всеж Її молитви це просьби мами і ми не сміємо сумніватися, що Вона дістає всього, чого бажає і просить для нас.

Правда понад все.

В часах жорстокого переслідування христіян, цісар Максиміліян засудив до вязниці епископа Нікомидії, святого Антима. Жовніри отже пішли шукати за святим і лучилося, що несвідомо зайшли до його хати й попросили дати дещо зісти. Епископ погостив їх щиро, а опісля вони спитали його. чи не знає, де знайшлиби вони епископа Антима.

"Він стоїть перед вами"— відповів спокійно святий —беріть його."

"Ні, відповіли жовніри, нажоли ти такий добрий, то тебе не возьмемо, але скажемо в дома, що тебе не знайшли."

На це святий сказав: "Ні, дітя, того не можете зробити, бо се булаби лож—неправда. Я волію вмерти, як наразити вас на гріх."

І по сім святий епископ зібрався і пішов разом з ними до цісаря.

Так то Божі угодники стерегліся і найменшої ложі-неправди.

Іншим Шляхом

Богданко не спав. Його сон не брався. Думки роєм сунулися перед його уявою.

Нині св. Вечір.... О! як веселіший був він тамтого року!... Разом з матусею вони сиділи довго у вечір і колядували.... А скорим ранком були на різдвяній відправі.... Та тепер матусі вже нема.... Її замучили Червоні кати.... То вже два місяці, як він круглий сирота.... Тато погиб у бою з большевиками.... Він пригадує собі, гейби крізь сон, як то його тато, вибираючися до бою в обороні дорогої рідної землі, пращався з ними.... Тоді його тато так сердечно поцілував його кучеряву головку. ..Того пращання він ніколи не забуде.... Від тоді він більше вже не бачив свого тата... Так, він тепер сиротка, сам.... правда, не сам, бо є ще маленька сестричка Зоня, ... є також добра бабуня, що ними опікується. Та щож, нема татка, нема матусі.... І слези закрутилися в його оченятах.

Та цить, не час тепер сумувати й плакати, сказав собі Богданко; треба спати, щоби ранесенько встати й піти поклонитися новонародженому Божому Дитяткові.

Так, бабуня позволили; вони самі не підуть, мусять лишитися зі Зонею.

О, як дуже бажає він бачити Дитятко Ісус! Але де буде відправа? Нашу церкву безбожники замкнули. А що сталося з о. Щ.? О, він так любив того отця! Часто має його перед очима: високий, чорнявий.... а для дітей так милий. Всі його любили. Від якогось часу він його не бачив.... і не було богослуження. Та Богданко певний, що на Різдво буде відправа. Тому два дні була в них тета і про це з бабунею тихцем говорили що Служба Божа буде в якійсь хаті.... Але де буде?

О, завтра якось знайдуть,— потішався Богданко, добрий Ісус поможе. А тепер треба спати.

Богданко заснув. У сні здавалось йому, що він десь далеко, дуже далеко.... аж там, де св. земля. Три царі йдуть, шукають новонародженого Мессію.... і звізда, ясна звізда вела їх й станула над вертепом....

Богданко пробудився.... То вже певно час. Він мав зійтися з двома своїми приятелями, зі Славком і Ромком, та разом іти до міста на різдвяне богослуження, щоби поклонитися новонародженому Ісусові.

Скоренько зібрався і тихенько виходив, щоби не збудити Зоні. Бабуня не спала; на відходнім шепнула йому: "Нехай тебе дитинко Божа Мати хоронить."

Вийшов з хатини. Морозний вітрець своїм подувом відсвіжив його зо сну. Хвильку затримався, надслухуючи, чи чого не почує. Час дуже небезпечний. Всюди повно тайних агентів чеки. Та кругом було тихо.

Крадьком пересунувся отвором у чистоколі на сусідське подвіря. Тут мешкали Славко й Ромко зо своїми родичами. Хати не було, хутір спалили большевики, осталa лиш стара на піврозвалена конюшня. Тут построїв собі хатинку батько Славка, п. Михайло Гнатюк.

Богданко з легка заковтав у віконце. По хвили вийшли оба хлопці: старший, дванацятилітний Славко й молодший десятилітний Ромко, ровесник Богданка.

Всі три роглянувшися кругом, стали осторожно йти наперед. З початку йшли доріжкою, що вела до головного шляху. Біля шляху задержались, чи не вчують чого підозрілого. Коли нич не зраджувало небезпеки, перейшли в поперек шлях і йшли далі в напрямі міста.

На полі не много було снігу, але нераз треба було переходити рови й балувати снігами. Чим більше наближалися до міста, тим більше огортала їх журба, як довідаються, де буде відправлятися Служба Божа.

"А чи три царі знали, де народився Ісус?— сказав питаючися Богданко,— а прецінь Бог післав людей, що їм сказали. Бог і нам покаже."

Тиху їх розмову перервало світло рефлєктора, що освічував поле. Хлопці митю присіли до землі й з поза корчів зазирали. Був це автомобіль що недалеко дорогою їхав до міста. Коли самохід віддалився, хопці повставали і йшли дальше.

От вже й передмістя Києва. Тепер треба йти вулицями. Богданко знав досить добре цю частину міста; він провадив товаришів бічними вуличками.

"Але де буде різдвяна відправа? Де та хата? Клопотався Славко.

"А як три царі довідалися, де народився Христос?" спитав Ромко.

"Вони пішли до Ірода і його спитали"— відповів Славко,— і нам треба когось спитати, але кого?"

Якраз хлопці мусіли передходити через одну з головніших улиць. Тут і там було світло. Більше світла було коло красного готелю. Перед готелем стояв великий автомобіль. А напроти в дверах стояв якийсь панок загорнений у богате футро. Він дивився перед себе то розглядався по вулици. Біля нього переходив Богданко з товаришами. Погляд незнакомого стрінув з очима Богданка. Богданко задрожав; у тих очах незнакомого було щось лячного. Та Славко зближився до незнакомо й спитав його:

"Чи не знаєте, де нині буде відправлятися різдвяне богослуження?"

"Зараз, на тамтій вулиці буде отворена церква," — відповів незнакомий.

"Була це т. зв. "Жива церква."

"Ми не питаємо за тою церквою," сказав Славко.

"То може ви бажаєте йти до церкви Липківського" питав незнакомий.

"І то не," сказав Ромко.

"Га,— продовжав незнакомий,— то все певно питаєте, де буде відправляти галицький священик." І на його лици зявилася усмішка.

Хлопці мовчали. Незнакомий сейчас спізнав, що вони якраз за цим богослуженням питають.

"Як так,— сказав по хвилі надуми,— то йдіть до старого Хоми, що мешкає там близько замостом, а він вам скаже."

"Дякую вам," сказав Славко; хлопці вже хотіли відходити, та незнакомий затримав їх, кажучи:

"Коли довідаєтеся, то прийдіть і скажіть мені, бо і я хочу піти там на різдвяну відправу. Як мене повідомите, то дам вам за те пуделко чеколяди."

"Добре,"—сказав Ромко й хлопці з поспіхом віддалилися.

Богданко знав старого Хому. Колись служив він при українській католицькій церкві. Його чотири сини згинули в боях за свободу України. Самого старого батька большевики тягали й мучили. Вкінці, як знемощілого старця випустили з тюрми; та не переставали раз по раз напастувати його ріжними допитами. Однак червоні кати нич не могли вдіяти; правда, зовсім знищили його здо-

ровля, сили тіла, но духа не зломили. Старий Хома остав душею все той самий: вірний Католик, щирий українець.

Богданко не довго шукав за хатою старого Хоми; скоро її найшов. Була це маленька хатина з віконцем на подвіра.

Слабе світло продиралося крізь замерзлі шиби. Хлопці ввійшли, звитали старого християнським поздоровленням і спитали:

"Дідусю, де нині буде греко-католицьке богослуженя?"

Хома лежав хорий. З трудом підвівся з убогої постелі, споглянув допитливим зором на хлопців, но спізнавши Богданка спокійно сказав їм:

"Там на Подолі, близько маґазину, в хаті Петра З. Знаєш Богданку де він мешкає?"

"Знаю, дідусю," відповів хлопець.

"Лиш мусите заходити дуже осторожно. Ідіть від маґазину бічною вуличкою, а заки ввійдете добре оглянътеся, чи хто за вами не слідить, бо тепер повно шпігунів. Ідіть з Богом, помоліться за мене, бо я не здужаю сам піти."

"Дякую вам, дідусю, помолимося за вас до Божої Дитини," сказав Богданко.

"Лиш тепер хлопці не йдіть головною брамою з цего подвіря, але перейдіть через подвіря аж до паркану, а там найдете отвір і ним вийдіть на бічну вулицю."

"Добре, ми так зробимо," сказали й вийшли.

"Тепер треба нам дати знати тому незнакомому, що нас спровадив до старого Хоми, сказав Ромко.

Хлопці затрималися надумуючись.

"Ні, з тиха промовив Богдан, нам не треба до нього вертати!"

"Але він буде чекати...." продовжав Ромко.

"Чи він не міг сам спитати старого Хому, де буде богослуженя?" запримітив Славко.

"А чому він за те обіцював дати чеколяди?" додав Богдан.

"Як так, то лишім його і йдім самі," сказав Ромко.

"Добре, притакнув Славко; мусимо бути осторожні," й тихцем пустилися в дальшу дорогу.

Все найшли так, як їм вказав старий Хома.

Коли прийшли до Петрової хати, там було вже троха людей, і старших і молодших. Отець Н. сповідав людей.

Богданко також пішов до св. сповіди. Він так бажав приняти Дитя Ісус до свого серденька! Ісус був для нього тепер усім: і татом і мамою.

Наші три хлопці набожно молилися й співали. В часі Служби Божої, коли Ісус дійсно зійшов на вівтар їм здавалося, що вони наче ті пастушки й три царі у вифлеємській стаєнці.... З живою вірою й любовю гляділи вони на Дитятко Ісус, а Божа Дитина обсипувала їх обильними ласками.

Відправа скінчилася. Петро, господар хати, промовив до зібраних:

"Знаю, що тайні аґенти чеки через цілу ніч шукали, де лиш нині зберемося. Один з них їздив автомобілем шукаючи всюда в цілій околиці, а відтак стояв біля готелю.... Однак ласкавий Бог захоронив своїх вірних слуг, позволив нам мати між собою нашого священика й дав нам разом потішитися Різдвом Свого Сина Ісуса Христа. О, любім Його й будьмо Йому вірні!"

Тром хлопцям слёзи радости станули в очах. Так, той незнакомий то був другий Ірод, що чигав на Христа й на Його вірних слуг!

Зі щирого серця дякували вони Ісусові за те, що захоронив їх і всіх вірних від нещастя попасти в руки кровожадних катів.

Скріплені на дусі відходили домів осторожно, уважаючи на все. Однак вже не йшли тою самою дорогою, що перше, але вибрали іншу дорогу, хоч далеко дальшу.

"І три царі не послухали Ірода,— говорив по дорозі Богданко, але іншим шляхом повернули до своєї країни."

Чи Ви Не з Пекла?

Один старець ішов дорогою й стрінув на шляху віз. Біля возу був чоловік, що дуже бив слабого коника й страшенно кляв, — чи ви часом не з пекла? — Тю на тебе, близне! И чого тобі таке в голову впало?

— Як чого?— відказує старець, — коли я стріну когось, що говорить по французькому, — гадаю, що то — Француз. Коли— по німецькому, думаю, що Німець. Колиж хтось кляне,— гадаю: чи цей часом не з пекла, бо ж проклинання — це мова чортів! (Х.М.С.)

—— o ——

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VII.

(Продовження)

Апостол Словом і Ділом

Одного дня пішов він відвідати одну родину, у якої перебував перед тим, коли передше був раз у Мельфі. В хаті знаходились усякого рода образи, а між иншими образ Пречистої Діви. Святий із захватом приглядався цьому образові, відтак нараз звернувся до господині дому, з лицем сіяючим від якоїсь надземської радости,, й промовив: "Пані Анно, пані Анно! Що за чудову річ ви маєте в себе!" З тими словами піднісся якоюсь невидимою силою в повітря аж до образа та почав його з любовю обнимати та цілувати. Господиня дому, яка перший раз бачила святого у такому стані, перелякана зімліла.

Іншого знова дня Ґерард, який знав дещо грати на органі, почав грати та співати разом з другими отцями, пісню. В тім нараз зірвався та не памятаючи, що робить почав танцювати, як колись Давид перед киводом завіта. В розгоні вхопив одного з отців на свої руки,— звідки взялась йому та сила,— та почав його носити по хаті та вимахувати ним наче стеблом. задаючи цьому отцеві немало страху а присутним подиву.

Одного дня пішов він відвідати о. каноніка Россі, великого приятеля Редемптористів. Цей священик, знаючи як милою була Ґерардові розмова о божих речах, почав розмовляти про божу любов. Сейчас чоло святого заясніло небесним світлом, а серце так почало сильно битись, що виразно було чути його удари. Ґерард, видавалось, тратить змисли. Тоді о. канонік, дивлячись, що не жарт, взяв води та обляв нею Ґерарда, щоби в цей спосіб його хоч троха охолодити. По хвили Ґерард прийшов до себе, та так цим збентежився, що звісивши голову на груди, скористав з відповідної хвилі, щоби відійти домів.

Дар пророцтва не був у нього менший як і інші дари, якими його Господь так щедро обсипував. Ось кілька случаїв у яких, це що предсказав, сповнилось.

Одного дня прийшла до нього убога женщина та просила, щоби пішов до неї та уздоровив її мужа, який від довшого часу лежить хорий. Ґерард потішив її та успокоїв, кажучи: "Не бійтесь, ваш муж не умре з недуги. Він виздоровіє, однак не цілковито, бо буде мусів зносити долегливости, які остануть в наслідок хороби." Женщина відійшла успокоєна, а пророцтво сповнилось дослівно.

У той час доконав він ще одного пророцтва, а про це память доховалась в подробицях до наших часів. Один молодець, на імя Михайло, мусів покинути духовний семинар, де приготовлявся на священика. Причиною цього була недуга. Горячка палила його безнастанно, а лікарі не знали що й порадити. Хлопець мав тоді заледви вісімнацять років, та приходилось йому попращатись з цим світом.

Родина цього хорого клєрика була Ґерардові добре знаною, тому довідавшись о їхнім нещастю, пішов, щоби хорого відвідати. Взявши руку хорого, промовив: "Що ви говорите тут про горячку! ви здорові!" Сейчас показалось, що його слова були правдиві, бо горячка сейчас спала, а Михайло встав з ліжка чуючись цілковито здоровим.

Та на цьому не скінчилось. В кілька днів опісля здибає Михайла Ґерард і каже: "Ви будете одного дня наш." Михайлові і на гадку не приходило вступити до монастиря, а тим менше до Згромадження Редемптористів, тому всміхаючись відказав: "Тоді буду ваш, коли долонею досягну неба," цебто значить ніколи. Молодцеві й на гадку не приходило, щоби коли слова божого слуги мали здійснитись. Однак від тої хвилі не мав ніколи спокою в душі. Часто приходила йому гадка, як це сам оповідав пізніше, щоби покинути світ та віддати себе на службу Богові в монастирі. Бог показав йому нічевість та переминаючість світових дібр, і він ніколи не міг чутись спокійним та вдоволеним з їх уживання.

Зі своїм заміром звірився о. канонікові Россі, та цей старався його від цього відтягнути, показуючи йому кілько то добра зможе він зробити у своїому родинному місті. Та хто може встояти проти волі та замірів божих? Господь постановив вирвати його зі світа та впровадити його до земського раю, до Згромадження, і ніхто не міг цьому противитись.

"Одного дня,— це слова самого Михайла,— Господь Бог дав мені виразно пізнати що як-що я не піду за голо-

сом мойого покликання, то Він мене опустить. Я нічого о цім не говорив родичам. Мій батько однак щось підозрівав про мій намір, і старався всіми способами мене від цього відвести, ставляючи мені перед очи маєток, який мене чекав, то знова що я стільки добра можу зділати, остаючись в родинному місті, що й будучи монахом. До помочі попросив рівнож моіх учителів та священиків. Сам Преосвященний епископ заявив мені, що Згромадження не є для мене ізза мойого слабого здоровля. Однак і осподь дав мені тілько сили, що я міг видержати в усім. Я говорив, що одиноким моім бажанням було сповняти Божу волю, та що там де Він мене кличе я зможу тим лекше віддатись молитві та оставати перед Найсвятішими Таінами, жертвуючи моє життя для спасіння душ та навернення невірних."

В кінці, по не малих труднощах, прийшов для нашого молодого семинариста щасливий день, у якому він міг покинути світ. Сам св. Альфонс, який тоді був загальним Настоятелем Згромадження, приняв його до новіціяту. Він щасливо витревав у своїому покликанні, та по сорок двох роках свойого монашого життя, а по шістьдесятьох свойого життя, покликав його Господь до себе, щоби дати йому вічну нагороду, на яку собі заслужив.

Заледви що лиш Герад повернув з отцями з Мельфі до Делічето, а зараз одержали сумну вістку. Іменно о. Кафаро, давніший Настоятель Герарда, якому він завдячував своє притяття до Згромадження, був тяжко недужий. Св. Альфонс сам писав до монастирів Згромадження, напоминаючи членів, щоби молилися за його уздоровлення. Та Господеві сподобалось покликати його до себе. Він умер як праведник, лишаючи по собі святі згадки та загальний жаль співбратів.

Одного дня, по смерти о. Кафаро, Герард був на рекреації разом з іншими Отцями та братчиками, почали вести розмову про померщого. Тоді Герард сказав: "Отець Кафаро то великий святий, і він одержав своє місце в небі недалеко від свойого іменника св. Павла, бо він терпів ті самі тілесні покуси, що цей великий Апостол." Отець Танноя оповідає, що це було нове відкриття, бо до того часу ніхто нічого не знав о тайних покусах цього ревного місіонаря.

Герард знайшов розраду на цей смуток, якого дізнав з причини страти о. Кафаро свойого давного Настоятеля та духовного провідника, бо в кілька днів опісля, молодий новик-клєрик, брат Петро Блясуччі, зложив свої монаші обіти та прибув до Делічето на укінчення священичих наук. Герард мав завсіди до нього особлившу пошану, а одного дня вказавши на нього пальцем сказав, що він буде колись головним Настоятелем Згромадження. Пророцтво сповнилось, бо по смерти св. Альфонса, о. Петра Блясуччі вибрано Головним Настоятелем, і був ним аж до смерти, яка наступила 13 червня 1817 року.

(Кінець VII Розділу)

ЗА ЗАГАЛЬНІ И ОСОБЛИВШІ НАМІРЕННЯ СВЯТІШОГО ВІТЦЯ

(Місячне намірення членів Апостольства молитви на січень)

Члени апостольства молитви мають молитися, в місяцю січні за особливші й загальні наміренння святішого Вітця.

Святіший Отець є нашим батьком і Христовим заступником тут на землі. Він старається про добро всіх своїх духовних дітей, всіх членів католицької Церкви. І тому також всі вірні повинні відноситися до Нього, подібно, як добрі діти до свойого батька.

Як у родині, діти бажають сповнення того, що хоче їх батько, так і ми духовні діти Отця всіх вірних, повинні хотіти сповнення Його бажань і по можности причинитися до їх сповнення.

Земські родичі бажають звичайно ріжних дочасних дібр для своєї родини. Духовний Батько всіх християн,—

святіший Отець бажає духовних дібр для світа і о них молиться. Такими загальними, духовними добрами є:

1. Щоби щораз то більше і більше розширювалася свята католицька Церква.

2. Щоби щезли з лиця землі всякі єреси й секти, а на їх місци, щоби розширилася Христова Віра.

3. Щоби навернулися всі грішники, а між народами, щоби запанував правдивий, Христовий мир і згода.

4. Щоби Церква відзискала свободу, потрібну до розширення Христового Царства на землі.

Чиж можуть бути кращі й взнесліші намірення?

Тому просім Найсвятіше Серце Христове через заступництво Пречистої Діви Марії, щоби Христос вислухав ці бажання нам спільного Батька, а через їх сповнення певно запанує на світі правдиве щастя й мир.

Батько й Син

Один батько на старі літа став "модерним поступовцем" і змінив свої давні погляди на сучасні. От і говорить він одної неділі синові:

— Бери воли та їдь в поле орати.

— Та ж сьогодні, тату, неділя. У заповіді ж сказано: —"Семий день — Господеві Богові твоєму"!

— Але не базікай, — відказує батько, — заповіди вигадали пише для малих дітей. Ну, збірайся швидче.

— Мушу вірити батькові, — сказав тоді спокійно син. — Отже, коли заповіди Божі тільки для малих дітваків, то я вже не маю чого згадувати — "Почитай Отця твого." Отже, якщо хочеш, їдь орати сам, а я піду на Службу Божу. (Х.М.С.)

———o———

Роберт Л. Стівенсон, великий письменник, так дає раду в прикростях: "Кождий може нести свої тягарі, хоч як тяжкі вони булиби, аж до заходу сонця. Кождий може сповняти свою роботу, хоч як трудну, протягом одного дня. Кождий може бути в своїому житті лагідний, терпеливий, ніжний, чистий, доки сонце не зайде. І то є все, в чім полягає вартість життя."

Бутьте апостолами в поширюванні "Голосу Спасителя." Хай у кождій українській католицькій хаті буде "Голос Спасителя."

———o———

— З ЦЕРКВИ И СВІТА —

Безбожники в Росії розпочали нову кампанію, щоби зискати нових членів. Поміж іншими середниками, яких до цего діявольського діла вживають, є два контести, (конкурси) з великанськими нагородами. Один із тих контестів дає 25,000 рублів нагороди тому, хто уложить найліпшу атеїстично-революційну пісню; ця пісня має бути переведена на всі мови, і має бути досить проста, щоби діти могли її навчитися. Друга й трета нагорода буде 15,000 рублів і 10,000 рублів. І інший контест предкладає нагороду 100,000 рублів за нову біблію безбожницького руху для совітської Росії. Ця біблія мусить бути наскрізь пересякла комуністичними засадами Маркса і має цілковито нищити всяке христіянське поняття й кожду іншу духову науку. Перше видання тої сатанської книжки є простоване в 2,000,000 примірниках у ріжних мовах, і мають її уживати в школах цілого світа.

Добре святі звуть діявола малпою Бога; сатана старається наслідувати діла Божі однак для своїх діявольських цілей. Даремна його робота. Божого діла, св. Церкви, "не знищать пекольні ворота."

Одно лишо стає все по діявольськім ділі: пекольний гад, який задурманює многих і веде на погибель. Це повинно викресати більше вогню Божої любови й ревности спасення душ у всіх христіян.

Проч із комуністичною заразою!. Провінція Квебек веде рішучу борбу з комуністичною заразою. Це не по нутру червоним товаришам. До мейора міста Монтреалю прийшла недавно делєгація т. зв. "Приятелів совітської юнії", та стрінулася з доброю відправою теперішнього мейора міста; він їм сказав без обиняків: "Як довго я є мейором Монтреалю я не позволю на жадну комуністичну пропаґанду." Делєгація протестувала проти акції чіфа (директора) поліції п. Дюфрезн, який не дав позволення на збори, що червоні хо-

тіли мати на арені Мон Рвааль. Большевицькі аґенти ще недали за виграну й внесли відклик до судді Високого Суду п. Курран, та "приятелі" дістали відповідь, що це не належить до суду перешкаджати цивільній власти.

Мейор Монтреалю дістав численні листи з ґратуляціями за свою сталість у тому зґляді, а це є найкращим доказом, що здорова опінія похваляє його становище.

В місті Квебек провінціяльна поліція сконфіскувала всі числа большевицького часопису "Клєрте" і опечатала печатню. Премієр Квебеку п. Дюплесі заявив, що закон проти комуністів т. зв. "Педлюк-лав", ухвалений в березні 1937 р. буде мати повне примінення.

Робітники а Церква. Українські робітники міста Львова організуються щораз більше при дбайливій опіці української катол. Церкви. Дня 21. листопада відправилася перша Служба Божа в наміренні українського робітництва в храмі Преображення св. Спаса у Львові. Просторий святоспасівський храм виповнили в щерть українські робітники, що прибули тут з прапором свого товариства "Сила."

Щоби прийти з поміччу українським робітникам зорганізував ся у Львові під протекторатом греко-католицького епископату комітет зимової допомоги українському робітництву. У своїй відозві з дня 23. листопада 1937. завзиває цей комітет усіх українців до співділання в цьому великому ділі:

"Всі на фронт допомоги українським безробітним."

Датки комітет просить слати на адресу: "Товариство "Сила", Львів, Рутського ч. 22. III. поверх."

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

В школі: Учитель пояснює учням де є північ, а де полудне. Запитує дітей, однак бачить, що не понимають. Вкінці по довгих поясненнях знова запитує одного хлопця. Цей не знає. Розлючений каже йому: "Слухай, як перед тобою стоїть осел і має голову звернену на північ, то куда звернений осячий фіст?"

"На долину" відповідає спокійно хлопець.

— Чи ви віриті в те, що геніяльні люди живуть дальше по своїй смерти?

— Ні, я не вірю взагалі, щоби хто небудь жив по смерти.

— А то чому?

— Бо я є погребник.

-ВЖЕ НА ВИЧЕРПАННЮ! ЗАМОВЛЯЙТЕ СКОРО-

КАЛЄНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
НА - 1938 - РІК

Знайдете в ньому точний калєндар Українських Католицьких і Латинських свят, обширний устав церковний — много поучаючих статей і гарних оповідань

- 160 СТОРІН ДРУКУ -

ЦІНА .25 - - - ПОЧТОЮ .30

Хто замовляє 4 калєндарі або більше почту оплачуємо самі

Тим, що замовляють що найменше 25 калєндарів для розпродажі, даємо 25% опусту

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим ґальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим ґальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим ґальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, колїровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий ґальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий ґальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10, No. 2 | YORKTON, SASK. | February, 1938

Рік 10, ч. 2 | Йорктон, Саск. | Лютий, 1938

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,— до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки із зовні церкви і помальовано церковну копулу. І тепер йорктонська українська католицька церква М Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Сріблим блеском ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе всіх: Прийдіть до мене всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас (Мат. 11, 23).

Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту, —6, 7, 8 липня,— кождого року відвідує церкву і чудотворний образ кілька тисяч вірних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк й помочи через заступництво Божої Матери.

Бажаємо тепер відновити церкву в середині, і помалювати наново.—

Тому просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і просити мемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П. щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю.

Отці Редемптористи

Всякі жертви просимо слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission
Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Радуйся Царице Мати Милосердя — Отверте Письмо до Українських Хлопців і Дівчат — Гарний примір правдомовности — Мірям з Магдалі — Хотів бути великим чоловіком — Вирок — Життя св. Ґерарда — 10 способів нищити товариства — Нічого не потребує — Порадив собі — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЛЮТЕНЬ, 1938

1 В Преп. Макарія Єгипет.
2 С † Пр. Евтимія Великого
3 Ч Пр. Максима і М. Неофіта
4 П Ап. Тимотея і М. Анастаз.
5 С Свщ. Климента Анкирськ.
6 Н 32 по С., о Закхею. Ксені
7 П † С. Григорія Богослова
8 В Пр. Ксенофонта і дружини
9 С † Пер. мщ. Св. Йоан. Зол.
10 Ч Пр. Єфрема Сирина
11 П Пер. мщ. СвщМ. Ігнатія
12 С Трйох Святителів
13 Н Мит. і Фарис. ММ Кир. й.
14 П М. Трифона (загальниця)
15 В Стрітення ГНІХ
16 С Правед. Симеона і Анни
17 Ч Пр. Ізидора Пилусіодськ.
18 П Мц. Агафії
19 С Преп. Вукола
20 Н Блудного Сина Парт. і Л.
21 П ВМ. Теодора Стратилата
22 В Від. Стрітен. (М. Никиф.)
23 С М. Харалампія
24 Ч СвщМ. Власія
25 П С. Мелетія
26 С Субота задушна
27 Н Неділя Мясопустна
28 П Ап. Онисима

УСТАВ НА ЛЮТЕНЬ, 1938

6.—Нед. 32 по Сош. і о Закхею:— Гл. 8; ев. утр. 11. На літ. ап. зач. 285; ев. Луки зач. 94.

12.—Трйох Святителів: На літ. ап. зач. 335; ев. Матея зач. 11.

13.—Неділя Митаря і Фарисея:— Гл. 1; ев. утр. 1. На літ.: Тропар воскресний, Слава: Кондак Митаря, І нині: Богородичен. Прокімен і Прич. воскр. Ап. зач. 296, ев. Луки зач. 89.
Загальниця до неділі Блудного Сина.

15.—Стрітення ГНІХ:— Всеночне. На літ.: Приспів до 3-го Антифона є "Молитвами Богородице, Спасе, спаси нас." Місто "Прийдіте поклонімся" береться, лиш в сам день Празника входное. Ап. з. 316, ев. Луки зачало 7.

20.—Неділя Блудного Сина і Попразденьство Стрітення:— Гл. 2. ев. утр. 2. На літ.: Тропар воскр. і Попразд. Слава: Кондак Блудного, І нині: Попразденьства. Ап. зач. 135, ев. Луки зач. 79.

27.—Неділя Мясопустна:— Гл. 3, ев. утр. 3. На літ.: Тропар воскр. Слава: Кондак неділі Мясопустної, І нині: Богородичен, Ап. з. 140, ев. Матея зач. 106.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 2 — Лютий — 1938

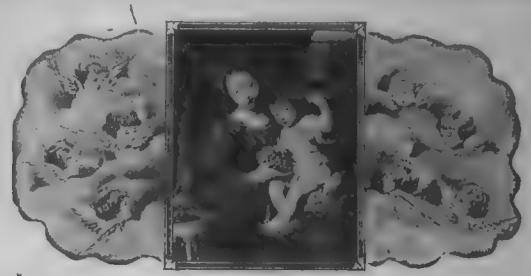

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

6 глава

"Тімже убо предстательница наша"
1) Марія—могуча Заступниця.

Коли Коріолян облягав Рим, то просьби горожан і приятелів не могли його переконати, аж як побачив власну матір Ветурію на колінах перед собою, не міг опертися їй просьбі і зняв облогу міста. Успіх молитов Марії в порівнанні до просьби Ветури є о стільки певніщими у Ісуса, о стільки Ісус мав більше любови і вдячности до своєї Матери чим Коріолян. Одно зітхання Марії може більше в Бога, чим молитви всіх святих разом як то запевняє нас Юстин і як це признав сам демон устами біснуватої до св. Домініка.

Св. Антонін заявляє, що молитви Марії яко матери мають якусь власть (звучать) так, що неможливо є аби вони не були вислухані коли Вона молиться. Св. Герман упоминаючи грішників, щоби поручалися сій заступниці мовить до Неї: Ти маєш, Маріє, власть мами, тому дістаєш прощення грішникам навіть найбільше закаменілим. Господь, котрий признає Тебе правдивою Матірю у всьому не мігби нічо відмовити Тобі з того, що Ти Його просиш. Св. Бригіта чула як святі говорили до Пр. Діви: Що є такого, що Ти не моглаби? Всьо чого бажаєш, Ісус виповняє. Що Бог може велінням, це можеш Ти Діво

молитвами — каже до Неї св. Августин. Чи це не гідне доброти Божої піддержати честь своєї Матери, коли Він Сам заявив, що прийшов на землю не знищити але виповняти закон, котрий приписує нам шанувати наших родичів.

Св. Юрій подібно впевняє, що Ісус Христос вислухуючи Її просьб, виповняє тим Свої зобовязання зглядом Марії, які взяв на себе тоді, як Вона згодилася дати Йому людську природу. Знова св. Методій кличе до Неї: Радуйся Маріє! Тішся, що маєш довжника Сина, котрий роздає нам свої добра, а нічо від нікого не дістає. Ми всі є довжниками в Бога за то всьо, що маємо, бо всьо є дарунком Його доброти: За то Він хотів стати довжником Тобі, що приняв від Тебе своє Тіло і Тобою стався чоловіком.

З сего св. Августин заключає, що Марія, котра одягнула своїм Тілом Слово Боже і так приготовила ціну Відкуплення, котре мало нас вратувати від вічної смерти, має більше могучости, чим всі відкуплені разом, щоб нас спомагати і виєднати спасення. Св. Теофіль, сучасник св. Єроніма, також писав про то, що Син любить, аби Матір Його просила, бо Він постановляє собі дати Їй всьо, чого Вона бажає. Тим Він хоче признати своє зобовязання зглядом Неї від тоді, як приняв від Неї людську природу. Св. Дамаскин рівнож промовляє так до Пр. Діви: Ти можеш, Маріє, Твоїми молитвами всіх нас спасти, бо Ти є Мати Божа і Твої молитви мають значіння матери.

Закінчім словами св. Вернарда, котрий оцінючи се добродійство Господа, що дав нам свою Матір за заступницю, каже: Безмежна й пречудна є доброта Господа, котрий поставив Тебе заступницею нас нужденних грішників на то, щоб Твоїм могучим посередництвом ми могли осягнути всі добра, які Ти уважаєш хосенними для нашого спасення. О невимовне милосердя Господа! Котрий нам призначив на заступницю свою власну Матір і Господиню ласки в тій ціли, щоб той засуд якого має виголосити колись над нами не віддалив нас від Нього на віки.

Примір

Одна вдовица післала свого синка у княжий двір на службу. Перед його відїздом мати взяла від нього обіцянку, що буде щоденно відмовляти молитви передусім Богородице Діво, щей з додатком "Пречиста Діво, будь при мені в годині моєї смерти. Та вже незадовго сей молодець

на княжім дворі впав в ріжні великі проступки так, що князь мусів його відіслати. Не маючи з чого жити, він пустився на крадіж, хотяй дальше сповняв свою обіцянку молитись до Пречистої Діви. Зчасом його зловили і засудили на смерть. Останньої ночи в тюрмі де він в розпуці безнадійно заливався сльозами, зявився йому чорт в виді гарного молодця і обіцяв вирятувати його з вязниці і від смерти, якщо він згодиться виконати всьо, що чорт йому прикаже.

Нещасний згодився на всьо, а тоді демон показався йому, та зажадав від нього, щоб вирікся Бога і св. Тайн. Вязень це вчинив, але демон ще домагався виречися і Пр. Діви. "Сего я ніколи не зроблю" — відповів вязень і зачав молитись "Пречиста Діво, будь при мені в годині смерти." На сі слова діявол зник. Вязень все таки був дуже загрижений своїм злочином і тим, що відрікся Ісуса Христа. В тім горю звернувся він до Марії і дістав такий щирий жаль за гріхи, що висповідався якнайліпше. Його попровадили на шибеницю та по дорозі він побачив статую Матери Божої і поклонився Їй відмовляючи молитву Богородице Діво. Статуя йому відклонилася на превелике здивування маси окружаючого народу. А він попросив о позволення приступити і поцілувати її. Жандарми не годились на це, але щоб не збудити ворохобні в народі позволили. він приступив до статуї. Та в тій хвилі Пречиста Діва зі статуї простягнула до него руку і вхопила його так сильно, що не можна було його відірвати. На цей вид весь нарід кричав: "помилувати його". Вернувши до свого краю сей молодець жив примірно і дуже набожно до Матери Божої, що увільнила Його від смерти дочасної і вічної.

Молитва

Всемогуча Мати Божа! Говори щоб Син Твій Ісус слухав. Всьо о що Ти проситимеш Його дасть Тобі. Говори до Нього, Маріє, кажи Йому за нас нужденних грішників. Пригадай Йому, що то для нашого добра Він дав Тобі стільки могучости і блеску. Бог хотів бути Твоїм довжником і одягнутись в Твоє Тіло, щоб Ти могла по своїй вподобі роздавати скарби Божого милосердя. Ми Твої слуги на Твоїй особлившій службі і зокрема я, як це я надіюся. Ми славимось тим, що жиємо під Твоєю опікою. Коли чиниш добро всім людям, навіть тим, що зовсім не знають Тебе, що не шанують Тебе, котрі обража-

ють Тебе, кленуть Тобі, то тимпаче ми можемо надіятися від Твоєї доброти, ми, що Тебе почитаємо, любимо і довіряємо лиш Тобі. Це правда, що ми великі грішники, але Бог дав Тобі милосердя і власть, що перевисшає наші беззаконня. Ти хочеш і можеш нас спасти, а ми надіємось, мимо нашої негідности, щоб Тебе більш прославляти в небі, коли Твоє заступництво приведе нас туди. Мати милосердя, глянь на наші душі, колись украшені і скупані кровю Ісуса Христа, а тепер збрукані гріхами: ось вони перед Тобою, очисти їх. Виєднай нам ліпше поведення, любов до Бога, витреваліть і возьми нас до раю. Я прошу богато та чи Ти не можеш то для мене дістати? Чи це перевисшає ту любов, яку Бог має до Тебе? Тобі вистане тільки уста відчинити і молити Твого Сина: Він не відмовить Тобі нічого. Маріє, молися за нами, молися, а певно Господь вислухає Тебе і ми дійдемо до брами спасення. Амінь.

Благословенний Дім

1. Благословенний дім, де моляться, бо там мешкає Бог.

2. Благословенний дім, де заховують неділі і святочні дні, бо мешканці його будуть празнувати в небі.

3. Благословенний дім, звідки не ходять на грішні забави, бо в ньому буде панувати правдива християнська радість і вдоволення.

4. Благословенний дім, до якого ніколи не входять бгохульства, піянство, безбожні часописі, злі книжки, погані образи, пусті бесіди, бо на ньому спічне благословення спокою.

5. Благословенний дім, де діти приходять на світ і скоро дістають ласку хрещення, бо там творяться діти Божі.

6. Благословенний дім, де люблять науку Христа і її учаться; де вірно заховують церковні заповіди про слухання Служби Божої в неділі і свята, про сповідь і св. Причастя, про піст, бо звідтам світло живої віри широко світити буде для всіх людей.

7. Благословенний дім, де вчас кличуть священика до ложа умираючого бо там слабість зискує полекшу а смерть буде блаженна.

8. Благословенний дім, в якім родичі мають потіху в любові слухняних дітей, бо він стане мешканням праведників, святилищем чеснот і місцем спасення.

Отверте Письмо до Українських Хлопців і Дівчат

Я признаюсь, що писати цей лист, це не дуже приємно.. Справа, яку мені приходиться порушити, є дуже делікатна і жадний священик, хочби і місіонар, не любить її торкати.... А все-ж, вона все була, і ще більше є тепер, така важна, така життєва, що годі мовчати....

Одним із незабутніх споминів мого життя останеться безперечно хвиля, коли я мав приємність брати участь у привитанні п. Гетьманича Данила Скоропадського у днях 15. і 16. грудня 1937. року у місті Саскатуні. Я не маю наміру описувати всі торжества, що відбулись з тої нагоди; я тому тільки згадую про це, бо з тими торжествами вяжеться предмет мого листа до нашої дорогої молоді.

При кінці Академії, урядженої в честь світлого гостя, він сам промовив до зібраних. В часі своєї промови, вже під сам кінець, сказав він от-ці слова:

"Якщо ми хочемо мати свобідну і незалежну Україну, то треба, щоб ми були сильні, а сильні будемо тільки тоді, коли в нас буде чисте серце. По моїй думці неможливим є посідати серце чисте, якщо не мається християнського світогляду."

Буря оплесків привитала ці слова молодого українського аристократа і це був знак, що присутні не лиш розуміли, о що йде, але мали таке саме переконання....

Мій отвертий лист до молоді, це саме лист в справі чистих сердець українських хлопців і дівчат. Я ще раз пригадую, що йде о справу дуже важну і дуже делікатну, і що я маю на оці тільки одне: природну і надприродну силу нашого безталанного народу.

* * *

Це є факт, стверджений досвідом тисячів літ, що сила Церкви і Держави лежить у моральности людий. Будучність Української Католицької Церкви і Українського Народу залежить від моральних засад, після яких Ви, Українські Хлопці і Дівчата, будете провадити своє життя під цей мент!

Дуже богато Української Молоді мовчки або й голосно, скаржуться, що Віра і Церков троха занадто мішаються в їх приватне життя і домагаються, щоб їм було дозволено укладати собі свої власні правила поступування і вести своє життя після них.

Українські Юнаки, Українські Дівчата, ті, що так думають, хай знають, що вони є, може несвідомо, але таки є жертвами большевизму! Це не значить, що я хочу твердити, неначеб вони були большевиками; я тільки кажу, що вони є під впливом большевиків. Бо большевизм саме поширює погляд, що чоловік може жити по законам, які собі сам уложив.

Комунізм нападаючи на Бога та на все, що чоловіка вяже з Богом, старається в першій мірі підкопати моральність, силкується впоїти в душі переконання, що ріжниця між добром і злом є тільки людською видумкою. Підкопуючи оттак моральність, комуніст є свідомий того, що кождий знає, іменно, що чоловік позбавлений моральних основ, про релігію, про зносини з Богом, не буде дбати; іншими словами: перестане практикувати релігію.

Я бажавби огнем впалити в душі Ваші, дівчата і юнаки, що хто допче своїм неморальним життям 10 заповідів Божих, той, поволі може, але напевно і непомильно, нищить своє власне життя, здоровля і щастя!!

Це легко зрозуміле. Заповіди Божі є збудовані на природі чоловіка. Хто ломить їх, ломить свою природу, своє тіло, свою душу.

Певно, вони вийшли прямо від Бога, що виголосив їх торжественно на горі Синай, одначе, хотяб Всемогучий Бог і був не обявив їх, то здоровий розум казав би їх заховувати. Тому так,як Бог все Той Сам, як розум не зміняє своєї натури, так і Заповіди Божі не можуть змінятись у жадних часах ні обставинах, хотяб і Церков про них не згадувала, або, хоть би й Церкви не було!

Чи знаєте Ви, українські Юнаки і Дівчата, історію світа?! Чи чули Ви про Асирійців, Вавилонців, Єгиптян, Персів, Греків і Римлян.... Що імя, то великий нарід, могутня держава, що в подив ще тепер вправляють нас, якщо лиш приглянутись нам нечисленним останкам їх величавої культури! Де вони тепер?! —Розбиті, зруйновані! А їх руїна зачала тоді, коли вони у широких масах своїх горожан зачали віддаватись неморальним практикам! У цьому менті з всего того, що вони були, що вони мали, остались тільки сумні спомини!

НЕМОРАЛЬНА ПРЕСА НАЙГІРШИЙ ВОРОГ УКРАЇНСЬКИХ ЮНАКІВ І ДІВЧАТ!

Требаб писати цілі томи, щоб тільки вичислити всякі проступки проти Заповідів Божих та їх наслідки. Всі ті гріхи мають одне спільне: Вони допчуть найсвятіші права Бога Сотворителя. Та не всі мають однакий характер.

Згадатиб тільки про це, що деякі гріхи можна назвати гріхами ангелів,—наприклад: бунт проти Бога.

В цьому листі я маю на гадці гріхи, які можна назвати гріхами звірини. Цими гріхами юнак, дівчина, понижають, в болото ганьби кидають все те, що людину робить саме людиною, щоб іти за інстинктом, нахилом, що проявляється в людини так само, як і у звірини.

Неможна сказати, що сам половий інстинкт (бо про нього тут мова), є чимось злим. Ні! Він є чимось добрим, святим, так, як святим є сам в собі кождий наклін, яким Всемогучий Творець наділив чоловіка. У звірини згаданий наклін має границі, в які замкнув його Сотворитель. У чоловіка є інакше: Йому Бог дав розум і чоловік осягає свою людську велич тим, що вміє і може здусити пориви того наклону холодним приказом волі під проводом розуму все, коли ті пориви не є згідні з цілями Сотворителя. Піддатись тим поривам вільно тільки в межах законного подружжа, де вони можуть служити замірам Сотворителя.

Задоволення кождого природного наклону приносить зі собою свою питому приємність і розкіш. Коли задоволення наклону є згідне з осудом розуму, тоді походяча з того приємність є також дозволена. І чим важніший в намірах Сотворителя наклін, тим і могутніша розкіш родиться з його задоволення.

Половий наклін має величезне завдання: продовження людського життя на землі; тому і задоволення того наклону потягає за собою величезну приємність. А коли задоволення того наклону є після засад розуму, в грани-

цях законного супружжа, тоді і згадана приємність є до-

Неморальність у цій справі зачинає тоді, коли людина свідомо і добровільно заспокоює половий нахил виключно в тій цілі, щоб дізнати походячої з того задоволення розкоші, і відхиляє тоту одиноку ціль, для якої Бог цей нахил дав.

Зі сказаного можна ясно заключити, що задоволення того наклону поза законним супружжам, є все гидким, неморальним проступком, якщо воно свідоме і добровільне. Тому, що цей нахил дано людині у жахливо важних цілях, то й надужиття того наклону є жалибе в своїх наслідках фізичних і моральних.

Для того, Українська молоде, треба тобі розваги розуму і сили волі, щоб не датись звести у багно неморальности. Це тим важніше, що злочином тут є і саме свідоме і добровільне уподобання або бажання того, що є заборонене на ділі. Навіть погляд, рух, зділаний свідомо і добровільно в тім намірі, щоб дізнати приємности з недозволеного надужиття цього наклону, є вже тяжким проступком.

Найбільшим ворогом молодіжи, що нищить її серце, душу й тіло, це журнали й романи, де описуються ріжні любовні оповідання.

Всякі того рода журнали, оповідання і романи стараються вмовити в молодь, що це неможливо, щоб все і всюда опановувати себе так, щоб не поховзнутись в багно нечистоти, що піддатись тому наклонові і його поривам це не так страшне, і що це є тільки маловажна слабість людської бідної натури. Що більше: вони насичують ум і серце деяких юнаків і дівчат до тої міри, що вони неначе опутані справами полового інстинкту зі страшною шкодою і для душі і для тіла.

Українські юнаки і дівчата! Покажіть світові своєю відвагою і сміливістю, що є Вам питом., покажіть, що Ви можете, що всі юнаки і дівчата можуть і думати і жити ЧИСТО!

Юнак, що ніколи не засмакував горівки, невідчуває навіть найменшого бажання, щоб її пити; юнак, що зачав віддаватись пияцтві, відчує, що дуже трудно покинути пити, або коли горівка стоїть перед ним, що трудно не пити її.

Так само мільони юнаків і дівчат, що вступили в су-

пружество, не впавши морально, заявляють, що кождий може жити чисто, якщо тільки держатисьме засади, якої держиться той, що не пє горівки: стерегтись усього того, що наводить нагальну небезпеку.

Найкращі поради у цій справі

Якщо є такі юнаки і дівчата, що в тих справах волію шукати поради поза Церквою, нехай вони, замість читати журнали і книжки, що є обчислені тільки на бізнес, возьмуть в руки книжочку, що писана по англійське (принаймні нам невідомо, чи вона перекладена на українське) і є видана через Американське Медичне Товариство, та другу книжочку, що видана заходами Американського Міністерства здоровля. Всі поради, що написані в тих двох книжках, є у повній згоді з тим, що про ті справи навчає Католицька Церков.

Ось, як пише один лікар у першій зі згаданих книжок, даючи поради юнакові, що має наречену і приготовляється до подружжа:

"В життю чоловіка є період, що зачинається у віці яких пятьнацять літ а продовжається аж до віку яких 25 літ, в якому юнак повинен провадити життя вільне від полових надужить.... Кождий юнак повинен заховувати просте, маленьке правило, якого заховування громадянство рішучо домагається і для добра юнака самого і для добра панночок, з якими він обзнакомлений; і це просте правило звучить ось-так: "проч з усякою фамільярністю!! .... і самою чистою силою волі він мусить приневолити свої думки іти в напрямах, що далеко відбігають від попа."

Не трудно, бути чистим з чистими! Але неможливо бути чистим, якщо ти пристаєш з нечистими!

Не допусти, щоб ти став РАБОМ того, що в твоїй натурі є нижче. Будь ПАНОМ своїх нахилів і пристрастий! Це буде в тобі легко, якщо усильно будеш старатись бути джентельменом і то лицарським джентельменом — і ті, що між дівчатами найкращі, будуть мати до тебе симпатію.

Лікар, що його слова я навів вишче, благає панночок, щоб ніколи не дозволяли на те, що розбуджує полову пристрасть.

Писатель другої вишче згаданої книжки пише в одному місці от-це:

"Кождий нарід можна безпечно судити по тім, як в

нього відносяться до жіноцтва. Юнак, що має честь, буде з кождою дівчиною заховуватись так, як домагається він щоб другі юнаки заховувались з його сестрою, з його приятелькою або з його нареченою.... Юнак, що має честь, буде у своїм власнім життю придержуватись таких засад, що їх придержування він домагається від женщини, з котрою він колись думає подружитись.

Якщо юнак або мужчина часто позволяє собі дивитись на образці, що розбурхують пристрасть, прислухуватись плюгавим оповіданням, бавитись розпусними думками, то він витворює в собі духовий стан, що пізніше доведе його до важкого проступку. Крім того таким чином він набуває низьких поглядів відносно пола, котре повинно бути звязане з найделікатнішими і найкращими зносинами людського життя. Не все є можливим, щоб не насувались на ум погані думки, але завше є можливим силою волі відвернути увагу від них, щоб спрямувати її до чогось здорового. Для деяких юнаків є конечним, щоб навчились уміння скоро відвертати свої думки від предметів нечистих до спорту, до шкільної праці або до інших корисних занять. Душу треба зділати не брудною калужею, але чистим збірником."

Так виражаються найвищі, не-церковні поваги, вказуючи на те, що церков у справах полового життя не тільки не пересаджує, але і мудро та безпечно від соток літ береже і пояснює моральне право.

Якщо це малаб бути проповідь, то я пригадав би Вам, Українські Юнаки і Дівчата, що кождий тілесний гріх є осквернением храму Святого Духа; але я кажу тільки, що людина повинна бути людиною, а не дикою звіриною; що душу не повинно наповнятись брудом, і тому неповинно її годуватись половим матеріялом.

о. І. Бала, ЧНІ

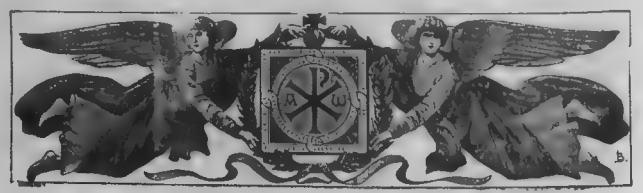

Гарний Примір Правдомовности

Знаний є всім Вашинґтон, цей славний й великий муж, що увільнив свій рідний край (Америку) з під чужого панування, дав людям волю і добрі закони та став президентом-паном Зєдинених Держав північної Америки.

Ось батько того славного чоловіка купив раз своєму шість-літному синкові, будучому президентові, Юрієві, сокирку. Хлопчина дуже нею тішився, бавився та тяв, що попало. Раз в городі обтяв навіть кору з одного великого й гарного овочевого дерева. А треба знати, що батько президента дуже любив ці дерева. Коли побачив він ту шкоду, опанувало ним велике огірчення, так що аж заломив руки.

Не знав вправді, хто це зробив, але як побачив у городі хлопця, сейчас догадався.

Прикликав його зараз до себе й строго запитав: "Джордж, чи ти не знаєш, хто мені попсував отсе дерево?"

Хлопець почервонів— помовчав хвилину, а опісля сказав: "Тату, ви знаєте, що я не вмію говорити неправди. То я це зробив."

На це старий Вашинґтон пригорнув синка до себе і сказав: "Ходи дитино до мойого серця, бо твоя отвертість і щирість варта мені більше, як тисячі тих дерев."

Так то треба вчити дітей правдомовности і тоді вони будуть такими, як той Джордж.

Неімовірний Случай

У французькому місті Марсей живе різник Люї Бонам, який має численну родину. Але якось так сталося, що батько родини може багато заощадити на уродинових подарунках і гостинах — бо всіх 14 членів його родини, мають свої уродини в той самий день. І так 22. серпня уродився не лише сам Люї Бонам і два його брати, що живуть разом в однім домі, але також жінка Люї Бонама і всіх десять його дітей. Що більше: найстарший син різника оженився з дівчиною, котра, як виявилося, також уроджена 22. серпня. Як бачимо, це дуже вигідно. Але щасливий різник каже, що ще ліпше було б, коли б усі вони були родились 29. лютого. Тоді уродини всіх 15-ох осіб припадали б не лише на один день, але й лише раз на 4 роки.

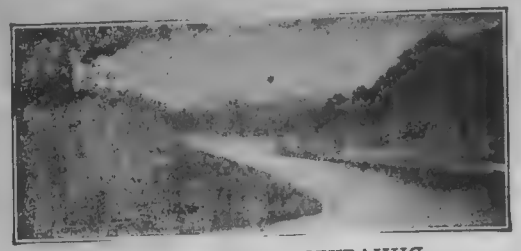

ПРИМІР ДО НАСЛІДУВАННЯ

Студенти Мангетен, вільної Колегії (в Ню-йорку) започаткували цего року особливший плян, як помочи поширенню католицької преси, а заразом прийти з поміччу студентам у розвязанні питання різдвяних дарунків, кождий студент має переплатити принайменше одно католицьке періодичне письмо для свого приятеля чи кревняка. Даючи їм у руки католицьке письмо, студент бере участь у світському апостоляті, поширюючи зерна католицької правди.

Місцевий літературний комітет улаштував у просторій салі мангетенівської колегії виставові полички з католицькими періодичними письмами, при тім помістив наперед уже приготовані для студентів формулярі до передплати.

Голова згаданого літературного камітету панна Марія Т. Клярк так написала до кожного студента мангетенвільської колегії: "Цей плян жадає від Вас, щоби Ви дали цего року яко різдвяний дарунок Вашому приятелеви чи кревному принаймні однорічну передплату на католицьке періодичне письмо, замість купувати які дарунки "менше вартісні."

"Ото є конкретна нагода для католицьких студентів, яко світських апостолів, співділати в поширенні правди поміж других. Насамперід ми мусимо зрозуміти, чому піддержання апостоляту католицької преси є нагляче. Наколи школи впоюють ліберальні або комуністичної ідеї, ми хочемо щось протиділати в тому зглядї. Світська преса веде свою роботу щодня і без стриму. Ми знова стоїмо в обороні католицького виховання молоді при помочі католицької літератури," так писала п-а Клярк.

Як гарний примір до наслідування!

Шановний читачу, хочеш зробити дарунок для свого друга чи кревного, передплати для нього "Голос Спасителя."

На днях приходить до редакції п. Теодор К. купує календар "Голосу Спасителя" і висилає до свого знакомого до старого краю.

Коби много було подібних!

Мірям з Магдалі

ДРУГА ДІЯ

(Вулиця—перед домом фарісея Симона. Дім находиться малощо не на середині вулиці. Недоконче потрібно, щоб видно було з надвору до середини. Треба тілько, щоб з поза сцени або зпоза куліс можна чути голос.)

Ява І.

Магдалина, Саломе, Юда

(Магдалина і Саломе убрані в багатий стрій. Юда має нужденне убрання).

Магд. (до Саломеї): Що зі мною? Серце бється трівожно! І не з радости воно бється! Ах! Надармо мої очи шукають за ним!

Сал.: Ет, іди з тим Римлянином! Певно не ліпший він від других! Мені вже видається, що ми надармо пустились іти сюди. Як би це був Іскаріот, то він напевно би прийшов, хотяб йому прийшлось порушити небо і землю. Юдо, Юдо, як летить до тебе душа моя!

Магдалина (лапає її сильно рукою): Саломе! Імя цього чоловіка в твоїх устах??! Виплюнь його! Неварто воно, щоб вийшло з віддихом твоїх уст! Чи ніч може закрила вже перед тобою, що присяг він пімсту твоїй родині??! (Юда стоїть за одним стовпом, прислухуючись. Час від часу грозить стисненим кулаком.)

Саломе: Буря нещастя потрясла Юдою і він дався пірвати хвилями болю ізза смерти свого батька. Чи мала я братись його судити тому, що один раз вилетіла з його уст затроєна стріла бажання пімсти??! Дивись! Він не думає вже про те, що минуло, ні про того, що його скривдив, бо-ж полюбив мене.

Магдалина: Я лякаюсь того чоловіка! З його очий глядить зір сатани!

Юда (виступає наперід, сміючись глумливо): Га-га-га! Марія з Магдали знає про сатану!! Га-га-га!!

Саломе (перераженa): Юдо! Юдо! Чи розбійники напали на тебе? Чого на тобі такий нужденний стрій!!

Юда (гордо): Це святочний одяг мого нового пана!— Правдивого царя Ізраїля!

Магдалина (з кпинами): Га-га! Славного роду мусить бути твій цар, коли в жебрацькі лахи одягає своїх вірних!

Саломе (трівожно): Говори, Юдо!— Хто це той твій новий цар? І шептом тільки говори, щоб вітер не заніс твоїх слів до уший Ірода!

Юда (гордо закинувши голову): Імя мого пана маю сказати??! Знайте, що цілими місяцями йорданські хвилі своїм шумом голосять його, кедри Ливану вимовляють його своїм шелестом, голосом громів рокотить воно, воздух Юдеї дихає ним і воно в устах немовлят і старців!!

Саломе (настійчиво): Скажи, скажи його імя! Хто! Хто він!!??

Юда: Це Ісус з Назарету, Учитель!!

Саломе: Га-га! Знова той жебрак!! Його імя малощо в забуття вже приводить імя Хрестителя з берегів Йордану!! Такі вже ви Жиди! Нехай тільки кого звяжуть оковами і шнурами, то зараз знайдете нового пророка і славите його своїм Месією! О Юдо! Лиши цього чоловіка! Він готов привести на тебе нещастя!

Юда: Ти говориш устами немудрої дитини! Чи не чула ти, яка сила з Нього виходить від тої хвилі, як перемінив Він воду в вино у Кані галілейській?!

Саломе: Він чарівник, і діявольськими штуками відбирає розум тобі і многим іншим!

Юда: Ні! Це той, про котрого написано, що Він відновить лице землі! Заки дванайцять разів місяць на небі зміниться, Він збудує нове царство Ісраїля!!

Магдалина (насмішливо): Ага! Тож незадовго вже наші очи будуть з розкішшу глядіти, як ти і решта подібних до тебе рабів у жебрацьких лахах будете тягнути його побідний віз вулицями і заулками Святого Міста!! Га-га-га!!!

Юда (з гнівом): Ні, не ми будемо тягнути його. Але тягти будуть Його й нас всі Його вороги і колеса нашого воза будуть обертатися по твоїм карку!

Саломе: Чому блискавки сипляться з ваших очий і немов громами рокотять ваші голоси, щоби ви взаїмно палили себе і роздавлювали? Молю вас, перестаньте сперечатись! А ти, Юдо, іди скоро і одягнись у багряну одіж, так як належиться панові мого серця!

Юда (відкидаючи руку Саломеї): Лиши мене! Я з цею женщиною маю ще дещо поговорити!

Магдалина: Напружи свій лук, нехай летять затроєні стріли! Ні волоскові на моїй голові не зашкодять вони, бо для мене вони пустим вітром, так як і ти сам для мене менше варт, як той листок, що я здусила своєю ногою!

Юда: Слухай, Мірям! З діявольською злобою ти уложила все, щоб знівечити мене в очах Саломеї. Чи знаєш ти закон наших батьків, що каже: око за око, зуб за зуб і життя за життя?! Чи зле я зробив, коли я після того закона поступив?! Скажи!!

Магдалина (гордо): Тільки правду я сказала!

Юда: Правду! Га-га! І я сказав тільки правду, коли я перед одним чоловіком сказав і виявив, кого то з погордою називають: Магдальська розпусниця!

Магдалина: Що залежить мені на твоїм пані, на твоїм жебракові-учителеві з Назарета!? Я не маю нічого до діла з тим бідаком!

Юда (крутить головою): Ні! Не о Ісуса з Назарету мені йде, ні! Лиши Його! Він і без мене тебе знає і Його око вже ніколи не звернесь у твій бік! У Його очах розпусники є прокляті! (голосніше): Ні! Комусь іншому я зняв заслону з очий і він, хотя поганий, тільки сплюне перед тобою! Це Касій Льонгін!

Магдалина (скрайно обурена): Сатано!! (Грозить йому сціпленим пястуком).

Саломе (насильно тягне її руки в діл): Мірям! Мірям!!

Ява 2.

Попередні; Касій Льонгін

(Касій приступає й мовчки глядить на Магдалину).

Магдалина (спішить до Касія): Касіє! Дорогий, любий Касіє!! (Касій подається взад. Юда насмішливо показує на Магдалину).

Юда (голосно): Ось вона, Магдальська розпусниця! Вимітох, викидок проклятих! Га-га-га! (Юда забирається. Саломе біжить за ним).

Саломе: (кричить за ним): Юдо! Слухай! Слухай, Юдо!

(Касій поволі підходить до Магдалини і сильвує перед нею).

Касій: Так випльовую твоє імя зо своїх уст! Ти стала пустим вітром для мене!

Магдалина (благаючо простягає руки): Касіє, о не пхай мене назад у темну пропасть! Касіє, світло моєї душі!!..

Касій (відпихаючи Магдалину): Геть від мене, прокляття! Проч! Знай, що моя мати була чистою невістою! І вона навчила мене дорожити жіночою чистотою більше, як життям.

(Касій відходить. Магдалина стоїть перераженa. Відтак кидає раменами у воздух і кричить).

Магдалина: Гори, впадьте на мене! Хай затопить мене вода Йордану! Коби спалив мене вогонь пекла! Де мені подітись? Де?! Де знайти милосердя??!!

Ява 3.

Магдалина; Естер

Естер (приходячи): О пані моя! Як вірний пес я бігла за тобою. На кождий камінь на дорозі дивилась я, чи не діткнулась його твоя нога! На кожду квітку на полі я гляділа, чи не торкнув її край твоєї одежі!

Магдалина: Естеро, Естеро! Чому й ти втікаєш від мене!? Чи й тобі нечистий воздух, що дихають ним мої уста?!! Чи й тобі ляшно йти дорогою, що проклоном укриває й саму тінь мою?!

Естера: О пані моя солодка! Твої слова жовчю затровують мої уста! Чи так мало знаєш серце своєї Естери, що на руках тебе колисала й милими піснями тебе засипляла?! Як зломана тростина, немов роздутений цвіт ти часто ходила садами Ірода. Твої слези огненними краплями падали на мою душу й палили її бажанням, щоб тобі помочи. Та твої уста оставались німі для мене, як питала я, що тебе болить, і тоді я втікала у ніч, щоб поради шукати в домі.....

Магдалина (спішно перериває): Естеро! Ти відки прийшла?

Естера: Не гнівайсь, пані! Я прийшла з Витанії, бо там я шукала ради у домі твого батька. Лазар і Марта поздоровляють тебе спокоєм.

Магдалина: Спокоєм поздоровляють мене?! Спокоєм!!? Моя душа стала жертвою пекольного вогню! Гляди, як пливе він в моїх жилах! Він спалює силу моїх членів, сон краде він з моїх очий! Через нього спів птахів гомонить у моїх устах як труби страшного суду, а в сміху й жартах приятелів я чую рев-скавуління тих, що з вишкіреними зубами ждуть, щоби пірвати мою злочинну душу!!

Сцена 4.

Попередні; Марта, сестра Магдалини

(Марта прийшла саме при кінці слів Магдалини, але так, що Магдалина її не запримітила. Тепер приступає ближче, обнимаючи Магдалину).

Марта: Мірям! Сестричко! Дитино! В твоїй душі запанувала буря, серед шуму бенкетів згубилась твоя душа! В спокою ти знова її віднайдеш! (Магдалина падає на коліна перед Мартою і скриває своє лице в її одежі).

Магдалина: В спокою, в спокою! Я ніколи вже не буду його мати! Серед моїх приятелів втікає він від мене і з глумливим сміхом зіставляє мене саму! А хотяб я й золоті гори давала, то не знайдеться ніхто, щоб від нього спокій купити!

Марта: Дитино! Мірям! Є хтось, що приніс дати мир і спокій нещасному серцю! Ходи! В домі у Витанії ти будеш могла бачити Його як гостя!

Магдалина: Він відвернесь від мене, коли стрінесь з моїми очима!

Марта: О ні! Він сказав сам, що він іде за згубленою овечкою в пустиню, щоб принести її назад, до дому на своїх раменах. (Марта підносить Магдалину до гори).

Магдалина: Марто, Марто! Ти говориш мені про пастиря. О, як шукає, як благає душа моя такого пастиря! Але скажи мені, Марто, чи буде міг Він мати милосердя зі мною, коли я скинула зі себе одежу ягняти і обтяжила себе горами проступків? Скажи, Марто!

Марта (поволі): "Прийдіть до мене всі, що струджені і обтяжені а я успокою вас!" Ці слова чула я з Його уст, Мірям!

Магдалина (поволі повтаряє): Прийдіть до мене всі, що струджені і обтяжені а я ускопокою вас! Справді, це слова гідні уст царя! Струджені і обтяжені! Хто струджений і обтяжений більше від мене, що звязана оковами всіх гріхів?! Так! Я встану і піду до того царя, може розірве він мої окови і подасть моїй спраженій душі чашу потіхи!

Ява 5.

Попередні; Ізмара; Ганна; Рут, дочка Ганни; Іродіяда; мужчини й невісти з народа

Ізмара (показуючи на Магдалину): Ага! Дивіться! То розпусниця з Магдалі!

Ганна (до Рути): Ходи сюди, Руто, щоб не торкнула тебе одежа проклятої!

Ізмара: Правда, не богато в неї встиду, коли навіть у ясний день має лице показатись на вулиці й притемнювати світло сонця! (Магдалина зі встидом усувається в кут. Естера стискає пястук, Марта хапає Магдалину за руку).

Ганна: Це справді диво, що сатана ще не пірвав твоєї чорної душі до пекла!

Ізмара: Га-га! Він ховає її собі на свій осібний празник! Шш! Шшшшш! То буде чим палити, як він кине її у свою піч!

Рут (сумно): Мамо! Що зробила та гарна пані, що ви її так поневажаєте!?

Ганна: То розпусниця! То тота, що ногами подоптала закон Всевишнього Бога! Відверніть від неї, щоб її образ не застряг у твоїй чистій душі!

Рут: Мамо! Тота пані, то розпусниця!? О, таж я її знаю! Таж то Мірям, та добра пані! Вона все була для мене щедрою, як я була голодна і приходила до неї. Своєю мягкою рукою все осушувала мої слези і мої скостенілі від студени члени вкривала своїм власним плащем!

Ганна (рукою закриває уста Рути): Мовчи! Проклятє все те, що вона зділала для тебе! (в цій хвилі надходить Іродіяда, якщо можливо, зі служницею. Повна злобної радости стає вона на боці і приглядається. Марта стає цілком перед Магдалиною. Ізмара старається витягнути Магдалину наперід зпоза Марти).

Ізмара: Га-га! Хоче сховатись! Сюди! На світло, гарна квітко з Магдалі!!

Естер (обурена): Лиши мою паню в спокою! Ніколи не зробила вона мені прикрости! (Відпихає Ізмару).

Ізмара: Шшшшш! Баг! Я волілаб в Йордані втопитись, як

мусіти бути рабинею такої жінки!

Ганна: Краще ніж собі в серце встромити, як такій жінці обувя розвязувати!

Естер: Геть відси, геть відси!! Ви не маєте права її судити!

Рута (з плачем): Лиши її, мамо, лиши в спокою ту паню! Мірям все була добра для мене! (Рута хоче йти до Магдалини. Ганна поривае її до себе).

Ганна: Нещасна! Чи духа сатани набралась ти з її напитком?

Ізмара: Та жінка правду каже! Не нам судити її! Але ми заведемо її, розпусницю, до Учителя, до Учителя з Назарету, до Божого пророка!

Ганна: Так! До Учителя з нею, до Ісуса з чужоложницею!

Нарід: Так! До Учителя з чужоложницею! До Учителя з нею!

Магдалина (нагло і відважно ступає наперед жінок): Так! Поведіть мене до Нього— до Великого Учителя. Я піддамся Його судови!

Марта (бере Магдалину за руку): Я піду з тобою, Мірям!

Естера: І я, пані, впаду на коліна перед Ним, щоб....

Магдалина: Ні! Ні! Лишіться ти, сестричко, і ти, вірна Естер! Я сама піду до Нього зі своїми гріхами. Не гамувати вам Його гніву своїми чистими просьбами! (Ганна, Рут, Ізмара і Магдалина відходять; разом з ними забирається і нарід).

Іродіяда (ступає на перід, побідно): На соромну смерть ідеш тепер ти, біла роже Витанії! Га-га-га!! Смійся тепер, Лазаре, тішся тепер ви всі, що мали мене за гіршу від тої, що вкоротці кровю заллється укамінована! (Іродіяда зі служницею відходить; Марта бере Естеру за руку).

Марта (трівожно): Естеро, Естеро, ми не повинні були пустити її самітну до того Учителя, перед котрим і тінь гріха не в силі скритись!

Естер: Пані! Чи не казав Він: Я прийшов шукати і спасти тих, що пропали?! (Лук. 19, 10)

Марта (зажурена): Але закон наших батьків.... що домагається.... оооо.... яб того не пережила, ні Лазар, якщо наша дорога Мірям малаб віддати духа під твердим камінням Юдеї!

Естер: Будь спокійна, пані! Учитель поступить гідно зі законом і справедливо. Та більшим є Його милосердя від справедливости, коли йде о грішників. І після того милосердя Він судитиме! (Марта і Естер відходять).

Ява 6.

Симон фарісей; Касій Льонгін

(Симон приходить зі свого дому; Касій з боку).

Симон: Мир з тобою, чужинче!

Касій: Хай Бог наш вилле на твою голову повноту свого благословення!

Симон: Ах! Ти Римлянин, пане! Твердий звук твоїх слів зраджує твоє походження!

Касіян: Хотя і твердо звучить наша вимова, то все-ж не знає так торгувати і безчестити, як я бачу це тут у вашому краю.

Симон (здивовано): Торгування і безчещення?! Ах! Ти певно бачив уличників і волокитів, що бояться денного світла та чув, як вони дзявкають. Та невільно говорити тобі так про моїх братів! Гляди, я приготовив гостину, ходи й ти до мене. Там будеш бачити таких, що на рівні стоять з найкращими твого народу! То побачиш їх, що не гірші вони від них. Я саме йду просити на гостину і Учителя Ісуса та його учеників.

Ява 7.

Попередні; Юда

(Юда прибігає поспішно).

Симон: Гей! Гей! Чоловіче! Приходи сюди! Чи ти не один з учеників того Учителя з Назарету?! Га?

Юда (шорстко): Чого ти хочеш від мене? Скажи!

Симон: Так! так! Я добре тебе знаю! То ти все носиш мошонку свого пана і його товариства! Того кождий найскорше ся навчить. Ге-ге-ге!

Юда (понуро): Не задержуй мене своїми кпинами! Ти три рази дістанеш їх назад, скорше, чим ти сподієшся!

Симон: Не горячись так, приятелю! Нині це не буде коштувало ні одного срібняка! Ти йди й скажи свому учителеві, що я нині вечером, як лиш сонце зайде, буду дожидати Його й Його учеників у себе з вечерею! Іди з миром!

Юда: Мир з тобою, Симоне! (До Касія) Елогім з тобою і Його мир, пане! (Юда відбігає та Касій кличе за ним).

Касій: Мир з тобою! (До Симона): Справді мира треба тому чоловікові бажати, бо його душа мира не має! Це видно з його очий!

Ява 8.

Симон; Касій Льонгін; Ізмара; Ганна з Рутою; мужчини, жінки й діти з простолюддя.

Ганна (приходячи): Учитель є мудрий і Саломон не був би потрапив видати кращого суду. Навіть фарісеї мусіли мовчати на Його мудрість!

Ізмара: Ах, Він позбавив нас потіхи! Я булаб воліла видіти, як би її руки, вкриті прикрасами, тремтіли були під ударами каміння!

Ганна: О ні! Задля Рут я дякую Йому, що Він показався милосерним.

Симон (виступаючи наперед): О чім ви тут говорите?!

Ізмара: Ми повели були розпусницю, чужоложницю з Магдалі до Учителя, щоб її осудив!

Касій (засланяє руками очи й шепоче): О Мірям, Мірям! Ще ранить звук твого імени мою душу!

Симон: І який був засуд Учителя?! Говоріть!

Ізмара: Він подивився на нас, на фарисеїв і на всіх прочих, що зібрались довкола; опісля підніс свою руку і сказав: Хто з вас є без гріха, нехай кине перший камінь!

Касій (поспішно): А ви що! Що ви зробили?! Кажіть!! Ах, кажіть!!!! (придушено): О, Мірям!

Ганна: Каміння попадало з наших рук і ми всі тихо порозходились.

Ізмара: Так! Один за одним крадьком позабирались.. Але я...

Симон: А ти?! Ти хіба відважилась сповнити закон наших отців на проклятій?! (Касій стискає пястуки і робить рух, немовби хотів кинутись на Симона).

Ізмара: Я сховалась за деревом, щоб бачити, що Учитель буде робити дальше! Він похилився і пальцем писав у піску так довго, доки не забрались усі, що її оскаржили. Вкінці підніс голову, як перед Ним стояла вже невіста самітна і запитав: Жінко! Де є тоті, що оскаржували тебе? Ніхто тебе не осудив?! — "Ніхто, пане!" І тоді Учитель лагідним голосом відповів: "І я не осуджу тебе! Іди і не гріши більше!"

Касій (з радістю): Ах! Руки я обцілувавби Учителеві за Його засуд! (відходячи, тихо): О Мірям! Мірям! Любове моєї душі!) (Касій, Ганна, Рут, Ізмара і нарід опускають сцену).

Симон (дивиться на вулицю): Як гонить вітер порохами! (поглянув на свої ноги): Немов мука пісок вулиці обсипав мої ноги! Ще скоренько треба піти, щоб їх обмити, заки Учитель прийде зі своїми учениками. Це непотрібний труд давати Йому води! Він привик бачити порохи на своїм одязі і на своїх ногах. Досить для Нього, коли вільно Йому прийти до мого дому і гоститись при моїм столі. (Вертає до дому).

Ява 9.

(Приходить Магдалина в убогій одежі, покутничій, з малою посудиною в руках. Іде аж до дверий дому, але непевно поступаєсь взад і боязко стає в куті. Тоді осторожно закрадається Саломе в багатому строї. Запримітивши Магдалину, стає здивована. Мужчини з простолюддя ідуть сюди і туди в Симонів дім, поздоровляючи Магдалину: Мир тобі! Магдалина тихенько відповідає: Мир тобі!)

Саломе (до Магдалини): Га?! Чи добре бачу?! Чи то ти, Мірям, квіт Витанії, золота рожа Магдалі? (Саломе хапає Магдалину за хустку на голові і дивиться їй в лице).

Магдалина (поважно): Це я, Саломе! Але не клич мене Квіткою Витанії!.... Кождий має право кликати мене грішницею з Магдалі!

Саломе: Як?! Чи пітьма божевілля і на тебе простягнула свою руку!? Гляди! Кілько вже разів сходило сонце від того часу, як вперве я це бачила, а все-ж я неустанно бачу немов перед собою голову Месії скровавлену на мисці. Де лиш поступлюсь, там іде за мною і переслідує мене у самому нічному сні! Де тільки оком гляну, всюда мені привиджуєсь замеркаюче око і спливаюча кров того учителя, що я домагалась його смерти!

Магдалина: Як! Голова Месії?! Учителя?! Не розумію, що ти говориш, бо він жиє, той, що про нього говориш як про мертвого.

Саломе: Я говорю про Хрестителя знад Йордану, про того могучого, праведного мужа, котрого Ірод закував у вязниці і котрому моя мати при моїй помочі відобрала життя. (Саломе здрігається).

Магдалина: Твоє нещастя велике, Саломе! Та всеж ти можеш дещо потішитись, бо це не був Месія! Він тільки дорогу Йому готовив, голосом в пустині, що приготовляв людий на прихід справжнього Царя Ізраїля!!

Саломе (насмішливо): Правдивого Царя?! А хто-ж це правдивий цар, як не Ірод?!

Магдалина: Це Учитель! Ісус з Назарета!

Саломе: Хто!? Він?! Таж він як ягня всюда ходить і його рука ніколи не тримала меча! Як може Він бути Царем Ізраїля?

Магдалина: Його діла вказують на Його царське достоїнство! На що Йому меча, коли один Його погляд вистарчить, щоби підбити Йому серця народів!

Саломе: Ти, Мірям, ти знаєш писання твого народу, ти посідаєш науку Римлян, і ти, ти віриш в того чоловіка??!!

Магдалина (повільно): Нині, Саломе, поволікли мене, розпусницю, до того Учителя, котрого я ще ніколи не бачила! А преціньдивись! З Його очий гляділо на мене Божество, коли Його уста вимовили ці слова: Іди і не гріши вже! — А тепер я хочу йти до Нього і просити Його о силу, щоб я могла повернути на дорогу Божого закону!

Саломе: Нерозсудне те, що ти зачала, йти за жебраком! Ніколи не зможе той чоловік змити провини, що сплямила нашу душу, ніколи не зможе зменшити муки, що родиться в душі з жажди покути, котрої душа не в силі зробити!

Магдалина (приступає до неї і глядить вгору на небо): Він, Син Вічного Бога, прийшов, щоб відновити лице землі, і Він моя віра, моя надія!! (Магдалина звертає до дому Симона; Саломе здержує її):

Саломе: Мірям люба, дорога! Скинь ті нужденні лахи зі себе і вберись знова як славна цариця Магдалі!

Магдалина: Вже ніколи моє серце не забагне, щоб я украшала себе порохом і болотом, і щоб володіти над нещасними сотворіннями! Дивись! Я горячіше бажаю стати Його невільницею, як бути царицею світа! Жебрати буду, невільницею буду, доки не схилиться до мене Його Велике Серце ізза мого нагального бажання! (Магдалина входить у дім Симона; двері остають троха отворені, так щоб можна чути, що внутрі говориться Голос може доходити і зпоза куліс).

Саломе (сама): Ах, це все, це робота Касія Льонгіна! В порох він її подоптав, нужденний Римлянин! Тепер бігає вона за цим жебраком з Назарета! Я шию готова дати за це, що як тільки Касій зобачить свій нерозум і усміхнеться тільки до неї, то вона зі себе скине ті лахи і знова стане блескучою, сіяючою, розкошуючою і щасливою Мірямою з Магдалі!!

Ява 10.

Саломе; Рут

(Рут, дочка Ганни, приходить і дивиться кругом Симонового дому).

Саломе: Ти є Рут, дочка Рувима і Ганни, неправда?! Скажи мені, дитино, чи бачила ти тих, що пішли в гостину до фарисея? Чи запрошений також Учитель і Його ученики?!

Рут: Так, я бачила їх! Моя мати післала мене ще з початку вечера, щоб я любувалась гарними уборами запрошених гостий. Гості пішли новою дорогою, що йде з другого боку через сад до дому Симона! З рож наказав він сплести склепіння і на деревах висять прекрасні лямпи! Варта-б, пані, щоб ти бачила всю ту красоту!

Саломе: Пізніще, пізніще, Руто, як зайде ніч і ясніще сіятимуть світла! Але скажи мені! Чи прийшов уже той Учитель і Його ученики, і чи бачила ти коло Нього Юду Іскаріота?!

Рут: Так, я бачила Учителя! Він прийшов поспішно, мовчки, окружений своїми учениками, і з лиця Його пізнати було, що думав щось велике! Але того другого, що ти питаєш, я не знаю. Чи це може той молодий ще, з довгим волоссям, і що подібний до Учителя?!

Саломе: Ні! Іскаріот, це вже не молоденький чоловік.

Рут: А може це той, що все так виглядає, якби хотів ножем зараз битись, якби сам тільки волосок на голові Учителя мав скривитись!?

Саломе: Це рибак з Витсаїди. Ні!— Волосся того, про котрого я питаю, подібне до горіючого вогня, і плечі в нього широкі. Він завше йде тихим кроком!

Рут: Пожди! Як так, то мусить бути той, що зайшов останній до дому Симона! В його руках я бачила мошонку! Його лице було захмурене, бо він мусів часто отворяти її, щоб на приказ Учителя дати милостиню убогим!

Саломе: Так, це мабуть він! Та знай, що тільки з журби о свого Учителя він тисне кождий гріш, що мусить подарувати. Руто, чи моглаб ти мені зробити одну прислугу? Я колись нагороджу тебе, коли прийдеш до мене просити помочі!

Рут: Говори, пані! Я готова послужити тобі!

Саломе: Як так, то йди і побіжи сказати сторожеві цього дому, щоб він переказав Іскаріотові ці слова: На пальмі сидить мотиль і жде!

Рут (повторяє): На пальмі сидить мотиль і жде! Я біжу, пані, щоб сповнити твоє бажання! (Рут відбігає; Саломе неспокійно ходить сюди туди).

Саломе: Юдо! Юдо! Твоя особа для мене немов чорна ніч! А всеж я не в силі відорвати від тебе свого серця! Ти вхопив його немов князь темноти, що пекольним вогнем палить усе, що приступить до нього!

Ява 11.

Саломе; Ізмара; Ганна; Юда; нарід.

Ізмара (приходить і здоровить Саломею): Мир з тобою! (Саломе не відповідає на поздоровлення, а гордо відвертається).

Ганна (йде поспішно за Ізмарою): Ізмаро! Ти гей на крилах летиш! звільни трошечки, щоб я могла йти за тобою!

Ізмара: Це ти, Ганно! Витай! Я спішу до городу Симона, щоб подивитись на диво, яке він приготовив для своїх гостий!

Ганна: І я піду туди! Тож.... (перериває, бо заглянула Саломею і кличе до неї): Пані, мир з тобою! (Саломе не відповідає).

Ізмара (закриваючи долонею уста Ганни): Шкода твоїх слів для тої жінки, бо горда вона і не хоче відповісти.

Ганна: Тихо, тихо, щоб вітер не доніс до її уший твого гніву, бо це Саломе, дочка Іродіяди. (Обі боязно поглянули боком на Саломе і спішно відходять; тут саме приходить Юда. По сцені сюди туди поспішають мужчини і невісти.)

Юда: Пссст, Саломе! Ходи сюди у тінь! Я мушу скриватись, щоб мій Учитель не дізнався, що я роблю!

Саломе (простягаючи до нього рамена): О Юдо! Чому так чорний твій погляд?! Чого зморщки на твойому чолі і лице твоє захмарене?!

Юда (люто): Ми були при столі, аж тут ввійшла та розпусниця з Магдалі.

Саломе: Я бачила, як вона пішла до дому Симона. Але який біль

мотла Мірям зділати твоїй сильній душі?!

Юда: До ніг Учителя впала вона, зілляла їх своїми слізми, обтерла волоссям своєї грішної голови, цілувала своїми нечистими устами — і — і помастила дорогим бальсамом! Чи не краще було все те продати і роздати бідним?! А прецінь і сам Учитель мовчав на таке марнотравство!

Саломе: Юдо! Чого має тебе смутити то, що другі роблять?! Давніще ти тільки про мене думав! Як ти змінився з часом!

Юда: Саломе! Радосте моїх очий! Ти помиляєшся! Ти все ще є світлом мого життя! Моє серце радіє, коли тебе побачить!

Саломе (сердито): Ах, Юдо, подвійний у тебе язик! Чому ти втікаєш передо мною?!

Юда: Мовчи! Потерпи ще якийсь час і тоді ти будеш моєю царицею! Разом зі мною будеш панувати на мойому царському троні! Мій Пан зачинає ставити основи свого царства!

Саломе: Ах, любий, коби ти радше покинув прапор цього фальшивого князя! Він ніколи не запанує над цим світом! Гляди, я говорила з Іродом! Він готов зробити тебе князем, але ти мусиш покинути його противника, пророка з Назарету! Ах, Юдо, ти би міг прислужитись, якби ти задля добра народу і задля трону цісаря, видав його, свого Учителя, в руки Кияфи, що найбільш його ненавидить! Він тобі.....

Юда (переляканий, скоро): Така.... така.... твоя рада, Саломе..... ??!!

Саломе (запекло): Певно! Кинь Його! Він ходить по краю гей живе напімнення а провини нещасних людий! Хай він відбуде покуту, бо мені не в силі покутувати!

Юда: Не знати, чи добра твоя рада.... та є дещо правди у значінню твоїх слів! Я подумаю, і тоді.... і тоді.... (В тій хвилі даєсь чути голос з дому Симона).

Голос: Прощаються тобі твої гріхи! Віра твоя спасла тебе! Йди в мирі! (Юда і Саломе відступають одне від одного і стають гей вкопані; тоді завіса падає).

КІНЕЦЬ ДРУГОЇ ДІЇ

Замітка: Якщо ліпше кому виходилоб, щоб "голос" не говорив, тоді можна дати Юді дальше говорити: "І тоді....! Слухай, Саломе, ... це голос Учителя! (поволі): Прощаються тобі твої гріхи! Віра твоя спасла тебе! Іди в мирі). Обоє слухають перелякані голосу з дому Симона. Тоді завіса спадає.

Хотів бути великим чоловіком

Михаїл, був це гарний і здоровий молодець, обдарений сильною волею та бистрим розумом. Легко вчився, скоро розумів та запамятував, що читав, чи бачив.

Передовсім знав він добре користати та пристусовувати своє знання до обставин і положення.

Одним словом посідав він всьо, що лише природа може доброго й шляхотного людині дати.

Так родичі, як і інші завважили, що це дуже здібна дитина, та часто говорили, що його чекає будучність, що він має відіграти велику ролю між людьми.

Михаїл це все нераз чув і усвідомлював собі свої здібности, а ще більше їх побільшував та уроював собі, неначеби то він був чимсь надзвичайним,— що його чекає на світі велике завдання.

Тому, щораз то частіше повторяв він собі: "Я маю бути дуже великим чоловіком; маю зробити щось надзвичайного в світі."

З того що раз то більше почав він цінити і поважати себе, а рівночасно в серцю росла все більша і більша жадоба чести й слави. А до того треба було сильно взятися до праці. І тут він бачив перепону, бачив що це не так легко.

Мимо того він неспокійно повторяв: "Я маю бути великим і славним мужем, але яким? Я маю зробити надзвичайного, але що?" Сам не знав, що хоче, від чого зачинати, до чого взятися. Лише в уяві йому заєдно стояло, що він є надзвичайною людиною та що має зробити щось дуже славного і великого.

Часом приходив йому на гадку: Ампер або Пастер.. і тоді Михаїл собі говорив: "Я хочу бути великим ученим і через своє знання бути надзвичайним добродієм людства."

Тоді можна було бачити Михаїла, як запопадливо збирав ріжні лічничі ростини,— нахилявся та приглядався їм, відкриваючи ніби якісь лікарства; то знова застановлявся над винайденням лікарств проти сухіт, рака і прокази....

Він представляв собі віки в яких будуть його згадувати і прославляти, проголошуючи славне його імя. Він думав навіть про пісні, чи гимни уложені на його честь та співані всіми тими, котрих його знання, чи відкриття спасло від хороби або смерти. І захоплений ентузіязмом він повторяв: "Я буду великим, надзвичайно великим чоловіком."

В інших знова хвилях захоплювала його слава і побіди Александра Великого, Цезаря, Наполєона ітд..... І тоді наш Михаїл собі говорив: "Я буду жовніром — великим полководцем." При тім представляв собі свої будучі славні побіди.

Бо щож потрібно—думав він собі,— щоби осягнути їх? Відваги? Я-ж преціньї маю. Скорої орієнтації та зручности? Мені і того не бракує. Я все відзначався відвагою, зручністю та рішучістю. Щож отже бракує мені з войовничих прикмет?

Край очікує провідника,— говорив він до себе. Він потребує вождa, котрий носивби при собі меч і ним побіджувавби ворогів.

О коби я ним мав бути! Часом приходили хвилі сумніву. Але мимо того йому здавалося, що це не є неможливе, нездійсниме, бо чиж і сам Наполєон не сумнівався в осягненні цісарства, коли покидав остров Корсику?....

Хто знає, чи тепер та звізда слави не засіяє над моїм челом. І в уяві Михаїла що раз то більше це зарисовувалося і він собі думав: "Наколи я це осягну, тоді упорядкую край, зорґанізую нарід, надам йому добрі закони, заведу всюда мир і справедливість, а вітчина буде мене благословити і добрим словом згадувати....!

В цій горячковости, він брався до книжок великих полководців,— перекартковував їх, то знова ніби в них заглиблювався— то брався до рисування ріжних map, а це все на взір великих вождів уявляючи собі, що стається вже що раз то славнішим і більшим.

* * *

Аж ось одного дня, впала йому до рук мала книжочка, на зверх бідненька і без великої вартости. Перша думка, яка йому прийшла до голови була відкинути та погордити нею. Але зараз собі пригадав: "Ні, мені всьо треба знати — перечитаю її — побачу."

А була це книжочка про Службу Божу. Як вона йому дісталася, то лише Бог знає. На всякий случай він її

отворив і зачав читати. І о диво. Вже від першого речення був захоплений. Він знайшов новий світ — відкрилися йому доси незнані дива. Він довідався, що найбільше, найгарніше і найвище діло, якого можна на світі довершити, це відправа Служби Божої. Підчас Неї, самі ангели є в захопленню коло священика, прославляють Бога...; Мати Божа і ціле небо радується, а чистилище випорожнюється. Одна Служба Божа приносить більше добра людям, як усі винаходи, чи відкриття вчених; славнійша від соток побід полководців....

Михаїл дуже здивувався. Читав і ще раз це перечитував та своїм очам не хотів вірити. Минулої неділі я був на Службі Божій,—думав він собі; але як обоятно, байдужно і недбало. Я не знав того, що це було найбільше діло.... Ну від тепер буде це інакше.

І кинувши знова очима на книжку, він вичитував там щораз то нові дива: "Наколи Господь Бог не знищив ані разу світ...., наколи не затопив його знова филями потопу, або не спалив содомським вогнем, —то це маємо завдячувати щоденній Службі Божій, яка все змиває злобу гріхів. О скільки день перевисшає ніч, о стільки, а навіть о много більше Безкровна Жертва перевисшає найбільші і найславніші людські діла."

І задуманий Михаїл сів при столі та застановлявся над кождим прочитаним словом. Ними він був захоплений. Він був подібний до чоловіка, якого очи заслїплені соняшним блеском, не можуть розріжнити земських річей.

Всьо видавалося йому тепер мало вартісне, блідим і незначним. І він собі повторяв: "Хтоби то міг сподіватися, що та маленька книжечка зробить на мене так велике враження."

Переглянувши її до кінця, він її замкнув та поставив між книжки своєї бібліотеки, думаючи що це зворушення скоро перемине як всі прочі чувства. З цею то гадкою взявся він до своїх занять, до дальшої праці.

І дивна річ. Дні, місяці і літа минали, а та гадка, то враження оставало все в глибині його душі. Ідеал стати другим Ампером, Пастером, чи Александром Великим ітд. не мали вже для нього великої вартости. Слава, честь і почести, це добра річ,— думав він собі,—але скороминаюча і не стала як дим. Бо що зі славного Наполєона осталося більше як його кістяк?

І хоч зараз прийшла йому друга покуса: "А щож зі знаням, поліпшенням долі суспільности, піченням хорих? ...." то сейчас в його душі відізвався голос Божий: "Що на світі є щось більшого й гарнішого як то всьо. Є ще щось, що перевисшає всі ті річи, так як Бог перевисшає чоловіка. А тим є Служба Божа, Божі власти священика."

Михаїл, ще більше задумався.... Відправляти Службу Божу, вимовляти слова, що приказують небу,—що творять найбільші чуда: перемінюючи хліб і вино в Тіло і Кров Ісуса Христа; слухати сповідей грішників і їх розрішати в імени Бога; бути присутним при вмираючих — потішати та ратувати їх, впроваджуючи їх до неба, до вічного щастя.... Одним словом: хрестити, проповідати, потішати, разрішати, посвячувати і посвятитися,.... чи є щось більшого, вищого і гарнішого на світі? І молодець відчув у своїм серцю, що то сталося йому тепер найбільшим і найдорощим; що це має бути ідеалом його життя,— ціллю до якої має стреміти. Він пригадав собі, що записяг стати великим мужем, мати вплив і значіння на цілий світ, стати визначним чоловіком. І це бачив він в особі священика посвяченого цілком Богу і народові; чоловіка великого своїм званням, могучого своїм станом і словом; впливового своїм урядом і авторітетом.

Так, той чоловік є найбільший. Він довершує за Божою поміччу найбільших діл, він робить найбільше добра для людей. Ним отже я хочу і мушу бути. Я хотів щось великого й я зроблю. Я буду священиком і буду відправляти Службу Божу.

І вдійсности, по кількох літах науки, цей молодець став священиком, а його надзвичайним ділом була Служба Божа, якою він приносив Богу найбільше слави, а людям найбільше добра. Нераз можна було його бачити переходячого вулицями, працюючи між людьми — молячогося і совокупленого....

Він тепер є великий і щасливий. Він довершує надзвичайно великих діл і то не раз, не два, але сотки, тисячі, —приносячи безкровну Жертву Господу Богу.

В повнім значінню того слова він довершив своєї цілі, він осягнув ідеал своєї молодости: стати великим чоловіком, зробити щось дуже великого. Він тепер став більшим, чим полководець; вищим від короля, чи цісаря — він став священиком.

ВИРОК

Людська природа дивна. Цего свідоцтвом, як її позірні побіди можуть обернутися в програну під ударами мученої докорами душі.

В судовій салі повно людей. Сьогодні кінчиться слідство і має запасти вирок. Це в справі незвичайного, страшного убійства. Через кілька тижнів прокуратор суду і поліція докладали найбільших зусиль, щоб уложити якийсь позірно недоказаний акт обвинувачення проти чоловіка, що сидів на лаві оскаржених перед суддями.. Він був наречений замордованої.... День перед злочином сперечався з нею.... Їх бачили разом годину перед убійством.... Його рушницю найдено при її трупі.... Допити поліції цілком зломили його, та мимо того обстоював, що він невинний і нічого не виявив....

"То був процес трудний до розвязання," — говорив прокуратор.

Тимчасом убійник дівчини сидів, але не на лаві оскаржених. Втиснувся він між товпу, що з великим заінтересуванням слідкувала весь процес, а тепер вичікувала вироку.... Сидів в останніх рядах сиджень, — а очи звернув перед себе, кидаючи погляд то на оскарженого, то на суддю, то на прокуратора, то на лаву суддів присяглих.. Був безсильний, щоб тут не бути.... Був неначе запаморочений своїм успіхом, що йому так вдалось закрити сліди за собою, а звалити свій злочин на другого.... Прийшов, щоб любуватись оглядданням свого звершеного злочину....

Однак коли він так сидів і прислухувався останнім фазам слідства, та коли бачив, як докази зачерпнені з обставин окружають його жертву наче те павутиння щораз більше,— якась нагла зміна заволоділа ним. Насамперед відчув це у своїм тілі.... Мимоволі руки його стискали коліна, долоні мокріли від поту.... Його горло сухе, стиснене, навіть боїться закашляти.... Його права нога болючо задеревіла, та страшно боявся нею порушити.... Він так безнастанно дивився перед себе на головні особи

цеї драми, що забув навіть на присутних глядачів, що товпилися довкола нього.... Нагло став свідомий, що вони є коло нього.... Не дивлячися на них, почав думати про їх очи, що мали бути звернені на нього.... очи, що могли прошибнути його душу, душу убійника.... очи, що могли оскаржити, ненавидіти, засудити, убити.... Прижмурював свої очи, неначе щоб відігнати погляди других.... Старався споглядати крадьком.... Хотівби показати спокійне лице.... але його тіло безсильне.. його горло не може проликнути.... руки не можуть порушитись.... Тут забогато очей довкола нього.... Кождої хвилі можуть на нього дивитися, його зловити, його засудити.... Він мусить сидіти дуже тихо.... Мусить бути хитрий.... мусить ошукувати їх.... ошукувати їх до кінця.

Прокуратор почав свою кінцеву промову. Те дало полекшу убійникові. Товпа сиділа тихо, стрівожена.... А він один з числа їх....

"Пані і панове присяглі! Це ваше завдання відповісти на ті питання! Хто мав причину, щоб виконати цей ганебний морд? Хто постарався і приготовив орудля, яким того доконано? Хто був тим останнім, що його виділи при невинній молодій жертві? Хто є тим, з яким якраз сходяться всі обставини совершителя цього нікчемного злочину?"

Прокуратор перервав.... Убійник видів, як його очи блукали по судейській салі, по присутних. Він мусів ужити всіх зусиль свого єства, щоб видержати погляд прокуратора, що й на ньому спочивав.... Відтак звернувши свій погляд на суддів присяглих і нахиляючись прокуратор продовжав:

"Той чоловік, що як підле дике звіря, крадькома ходив за дівчиною, котру любив, і скінчив з нею тому, що вона відкинула його негідну любов.... Той чоловік, що стратив своє право на милосердя через безмилосердя свого вчинку.... Той чоловік, проти котрого установлено закони суспільства, проти котрого Всемогучий Бог підніс голос: "Не убий!", проти котрого ваші приятелі і сусіди, ваші жінки, наречені і матері благають, щоб проголосити остаточну законну кару. Пані і панове! Лишаю вас вашій совісті і вашому Богові!"

Оборонець мав ще кілька своїх загальних слів. Звернув увагу на природу доказів з обставин. Вказав на

плач мами і на дрожання батька оскарженого. Дав перегляд чесного життя родичів, як також чесного життя оскарженого до часу убійства.... Кінчив закликом, що тому що остає сумнів що до його вини, то ніхто в цій великій свобідній країні ніколи не може поносити кари за вчинок другого....

Суддя дав кінцеві свої вказівки.

Убійник ледви чув ці слова. "Той чоловік" звеніло в його ухах.... Чому він сюди прийшов? Чиж він не знав, що очи цих всіх будуть дивитися на нього, — наскрізь прошивати муть його?.... Він стратив свідомість, що має тіло і що другі коло нього мають тіло.... Мав тільки душу і двоє очей, а всі інші довкола також мали тільки душі і очи.... Не було тіл, тільки очи їх; а ті їх очи могли читати тайни, могли видіти других так, як вони були, могли проникнути до найскритших закутків душі.... Вони могли видіти його, — що він був якраз "той чоловік."

Присяглі вийшли. Відійшов і суддя.... Товпа стала неспокійно рухатись.... Репортери протискалися сюди й туди.. ..Тепер почався той період очікування вироку, коли то здається, що годинники затримались в ході, а цілий світ став тихо; нічо не було важним крім вісток, що кружляли сюди й туди: що там радять присяглі в замкненій кімнаті.... Убійник міг вийти.... Серед замішання й шуму міг виховзнутись неспостережено. Так бувби він зробив, якби не ті очи людей.... Вони моглиб його завважити.... моглиб видіти його непевні кроки, його підлу душу.... тайну його серця. Колиб він порушився, очи всіх спочилиби на ньому.... Він сидів тихо.

Здавалося, що минали цілі години, а тимчасом присяглі судді по короткій застанові покінчили справу цього процесу. Як електрична іскра перебігла по салі вістка, що вони дійшли вже до вирішення.... Замішання й гамір сейчас втихли.... Ту й там подражнений шепіт.... Всі місця знова заняті вижидаючою товпою.... Ввійшов суддя дверми, що були за його столом.... Присяглі заняли свої місця.... їх лиця торжественні.... Репортери з олівцями в руках.... Оскарженого привели на його місце .... Адвокати станули коло себе.

Найстарший з присяглих піднісся. Тримав кусень паперу у своїй руці.... На салі стало тихо.... всякий найменший шмер устав, як колиб смерть діткнула була всіх, що жили.... Найстарший присяглий отворив уста,

щоб говорити....

Убійник слідкував за приготуванням до вироку як задурманений. Але нагло його тіло охляло.... Руки, що стискали коліна, тепер звисли, а пальці почали дрожати так, що цілком стратив над ними владу. Свої уста звогчив своїм язиком. Підніс голову і подивився на товпу. Видів їх очи, які з напруженням вдивлялися в найстаршого присяглого й очікували, щоб кинутись на оскарженого, коли проголоситься вирок. Якийсь шал огорнув його... Ті очи були для нього—убійника.... Вони не можуть бути ошукані що до свого предмету.... Вони не сміють впасти на другого.... Вони пішли би за ним, колиб він тепер вихопився, шукалиб його на земли, в пеклі.... Вони будуть готові роздерти його на кусні, поволи, серед болю, серед мук.... нехай мають свою добич....

Коли суддя поставив звичайні питання і заки найстарший присяглий міг почати читати вирок,— повстав заколот в судейській салі. Голос кричав: "Стій!" Підніс ся чоловік, силою протиснувся крізь товпу, станув на переді, поставив свою руку на поруче, що відділяло суддів від людей, поглянув на салю а відтак підніс очи на суддю.

"Стій!"— сказав знова. Піт спливав з його чола. Вказав пальцем на оскарженого:

"Цей чоловік є невинний. Я є убійником!"

На салі зчинився неспокій— замішання. Люди підносилися зі своїх сиджень, ставали на пальці, щоб його побачити. Крісла скрипіли, падали, жінки охкали, мущини сичали.... Оборонець підніс свій голос понад той гапас: "Світлий трибунале! Світлий трибунале....!"

Суддя візвав до порядку. Цілу мінуту стукав о стіл, а відтак розказуючим тоном відізвався:

"Прочитати вирок! Внесення на новий процес може потім слідувати, коли потрібно."

Знова стало тихо.

Найстарший присяглий підніс дрожачою рукою свій кусень паперу перед очи свої і читав:

"Ми, судді присяглі, згідно зі зізнаннями цього процесу, однодушно голосували, що обвинений є вільний від оскарження, що проти нього зроблено опираючися на обставинах."

——=o=——

о. В. Осадець, ЧНІ

Життя св. Ґерарда

Розділ VIII.

Досвід

—"Не послушествуй на друга своєго свидітельства ложна." (Ісх. 20, 16)

—"Многи скорби праведних і от всіх їх ізбавит я Господь. (Пс. 33, 20).

Мабуть нема у святому Писанні кращого та більше зворучаючого місця, як це, де говориться про многострадального Йова. Не можна прямо читати цього місця щоби горячі сльози співчуття не покотились з очий. Хтож тебе, Праведний Йове, научив так терпіти?— можемо запитати. Прецінь не було ще на землі Христа, якийби своїми терпіннями та святими страстями дав нам примір терпіння! А мимо того муж Божий терпів з терпеливістю та без нарікання. Власна його жена покидала його, навіть не співчуваючи з ним. Однак його заєдною мовою було: "Бог дав, Бог взяв:" (Йов. 1, 21). Він не переставав славити Божу доброту.

Цей образ Праведного Йова, насувається кожний раз перед очи, коли роздумується про терпіння, яке мав перенести св. Ґерард, педви в кілька місяців перед своєю смертю. Не було це терпіння святого терпінням на тілі. Далеко від того! Він сам їх собі добровільно завдавав, а ще жалував, що не міг собі ще більше докучати. Не було це рівнож терпіння, яке могла спричинити утрата маєтку. Маєтку він ніколи не мав, а й це, що мав, давно вже покинув, бож добровільно зложив обіт убожества. Було це терпіння душі, а відносилось до чести святого.

Коли ми так бачили нашого святого Ґерарда до тепер, здавалось нам що це святий найвищого степення та що йому уже нічого не бракує до повноти його вінця, який приготував йому Господь. Та ні! Бракувало йому ще одного жемчуга, найдорощого та найкращого, а який мав собі вислужити терпінням. З другої сторони діявол, цей ворог людського роду, старався як лишень міг, щоби йому пошкодити, бо святий вів проти нього завзяту бороть бу, вириваючи з його пекольних тенет не одну душу. Го-

сподь Бог позволив йому відімститись на ньому, як колись на Праведному Йовові.

Діявол це наче та хижа птиця, що то кружляє в повітрю шукаючи жертви, а коли лишень угляднть, сейчас з усім розмахом кидаєсь на ню, щоби роздерти. Паде на нас тоді, коли ми найменше того сподіємось, проте недаром остерігає нас св. Петро кажучи: "Будьте тверезі та чувайте, і опирайтесь йому будучи сильні вірою" (1 Петр. 5, 8). Чувати отже треба, щоби не напав на нас ворог тоді, коли ми не є приготовані на боротьбу. Бо що тоді буде? А, тоді нас певно поконає. Знаючи що ми на цій землі не є ніщо іншого, як лиш убогі подорожні, які наче той денний робітник по укінченні праці одержить свою нагороду, не можемо сподіватись тут спокою. Спокій наступить лишень тоді, коли дійдемо до вітчини, до неба. Знаючи й ще, що нема терпіння, яке не походилоб з руки Божої, певно, що тоді не будемо на ці терпіння нарікати, а принимати їх, як велике добродійство, наче гроші, за які опісля маємо собі купити небо. Коли будемо отже поступати в цей спосіб, діявол нас застане добре приготованих, і відійде поконаний і завстиджений.

Пригляньмось тепер блище, що то за терпіння приготував діявол Герардові.

Кожний християнин знає, яка це є велика ласка бути членом Христової Церкви; цю ласку дістаємо задля заслуг Ісуса Христа, який нас відкупив Своєю Пресвятою Кровю. Це є превелика ласка. Друга велика ласка, яка йде по тій першій, це мабуть ласка покликання до монашого стану. Кожний, хто цю ласку одержав, відповів її та після неї жие, знає її велич. Много можнаб о цім предметі говорити, та не наша тут ціль над цим розводитись, хотяй умісним буде дещо коротенько сказати.

Пророк Давид наче предвидів цю велику ласку коли сказав: "Блажен єгоже ізбрал єси і пріял, вселитися во дворіх твоїх" (Пс. 64, 5): "Блаженні ці Господи, що Ти покликав до монашого життя, бо вони вже жиють наче у Твоїх небесних палатах." Монастир, для тих, що до нього покликані, це передсінок неба. Господь наш Ісус Христос прийшов на цей світ, щоби нас відкупити та показати нам дорогу, якою маємо ступати, щоби йти слідом за Ним. Многі є ті дороги, які ми називаємо станами. Ціль кожного стану це освятити себе за поміччю тих середників, які є в його можности. Кожного кличе Господь до того стану, в якому хоче, щоби осягнув своє спасіння та здобув собі вінець слави, приготований йому в небі. Однак з усіх тих станів найкращий є цей, який найбільше подібний до стану, у якім жив Ісус Христос, то є в чистоті, убожестві та послушенстві. Христос сам так дуже захвалює цей стан у святому Євангелію. Рівнож і словами: "Марія же благую часть ізбра, яже не отіметься от нея" (Лук. 10, 42), дав нам пізнати, що поступок Марії, яка клякла у стіп Ісуса, є о много знаменитший, чим печаливість Марти, яка турбувалась приготуванням цього, що було потрібним дяя заспокоєння потреб тіла.

Серце чоловіка це наче посудина на воду. І о стільки в ню наберемо води о скільо вона буде порожна. Якжеж ця посудина буде до половини наповнена піском чи землею, то певно що лишень другу половину можемо заповнити водою, а як що буде повна бруду, тоді не зможемо ані краплі води набрати. Таке й серце чоловіка, як-що у ньому повно землі, то є світових утіх та привязань до сотворінь, то певно що нема там місця на любов Божу; тому щоби любов могла до нього мати доступ, треба найперше щоби воно було порожне від усякого бруду. Монаші особи мають власне цю ласку, щоби мати серце більше свобідне від земських річий а повніще Божою любовю, що однак на світі, хоч є можливе, то однак стрічає великі трудноші. Св. Апостол Павло каже у першому листі до Коринтян (1 Кор. 7, 32-35): "Хто без жінки, журиться про те, що Господне, як приподобатися Господеві. А хто оженений, журиться про те, як приподобатись жінці, і є поділений. І жінка незамужна і дівчина, журиться про те, що Господне, щоби бути святою і тілом і духом. А замужна журиться про те що світове, як приподобатись мужеві." Це слова св. Апостола і є вони аж надто правдиві, бож він сам говорив о собі: "Це говорю у вашу користь, не щоби накладати на вас сільце," а дальше: "Я думаю що і я маю Духа Божого (1 Кор. 7, 39). Так отже чоловік у світському стані є поділений, одна половина для світа, а друга половина для Господа, хоч дуже часто буває, що для Господа і половини нема. І тут чоловік наче ця посудина наповнена землею, у яку, для цеї причини, ненабереш води. Це є одна з найбільших користий монашого життя, цебто неподільність серця, що всеціло належить до Бога. Очевидно що є ще й много інших.

—o—

ЩОБИ ЦІЛКОВИТО ЩЕЗЛА ЯЗВА КОМУНІЗМУ

(Наміреня для Апостольства Молитви на Місяць Лютий)

Небезпека комунізму загрожує всім краям і народам світа. Св. Церква, дбала Мати о добро своїх вірних раз пораз перестерігає своїх дітей перед цим ворогом так християнства як і людства. В цім місяці Члени Апостольства Молитви мають молитися в тім наміренню, щоби цілковито щезла язва-пошесть безбожного комунізму. В справі комунізму видав св. Отець Пій XI. дня 19. березня 1937. р. знаменитий лист-енцикліку, що зачинається від слів: "Божественного Ізбавителя обітниця." В цім листі св. Отець обширно і ясно представляє, що комунізм є ложний у своїх засадах, підступний в способі поширюваннся, погубний в наслідках; заразом подає Христовий наслідник середники, як протиділати проти цеї страшної небезпеки.

(Мова про це буде обширніше на слідуючий місяць).

— З ЦЕРКВИ И СВІТА —

На Закарпатській Україні відбувся шкільний плебісцит. В цілім краю на загал було понад 60 процент за навчанням українською мовою в школах. В деяких округах досягало 95 процент.

В глибині Росії люди силою отворили понад 300 церков. Щоби забезпечитися, підчас молитви стоїть селянська сторожа. Замітно, що між молячимися не бракує і совєтських салдатів в одностроях.

В Злучених Державах католики в 1937 році відкрили 10,347 шкіл ріжних типів. До них ходить 2,100,000 дітей; 2,900,000 учеників середних шкіл; 16,000 семинаристів і 3,000 кандидатів на вчителів і 100,000 академиків. Їх всіх вчить 89,000 професорів.

У Львові отворено "комітет допомоги укр. академічній молоді" та закликає всіх громадян до помочі нашій молоді в тих тяжких хвилях.

В Злучених Державах існує особливша організація, що поширює потребу релігійного виховання дітей в родині, бо це є найприроднійше і найкраще середовище доброго таного і характерного виховання дітей. В тій ціли організують вони курси: "як родичі мають виховувати дітей". Крім того видають місячник: "Місячник Католицької Родини," де родичі можуть знайти відповіди на всі трудности в вихованню. Як би це здалося між нами українцями, а особливо тут в Канаді.....

Забили хлопця, що ходив на Сл. Божу. Недавно тому в місті Рубей помер від ран 12. літний хлопець Андре Шопард, якого побили і покалічили 2 сусіди вироди-хлопці, за це що Андрей ходив на Службу Божу. А треба знати що ті 2 хлопці недавно скінчили большевицьку школу що є в Рубей. Ті хлопці лише в практику ввели, що їх там навчили....

В Марокко живе чоловік, що має 149 літ. Він родився 1788 року. Називається: Хадит бен Маати.

Населення Канади: При кінці 1937 р. в Канаді начислено 11,163,628 осіб. За рік народилося 194,615, а померло 99,506. Так подає Домініяльне статистичне Бюро Канади.

На будову церкви Божої Матери. Архибратство Божої Матери Неустанної Помочі при церкві ОО. Редемптористів в Станиславові, з нагоди 900-ліття проголошення Божої Матери Царицею України, починає будову великої церкви в честь Божої Матери Неустанної Помочі (в розмірах 156x90 стіп).

Архибратство Б.М.Н.П. звертається з проханням до всіх почитателів Божої Матери о ласкаву поміч в цьому великому ділі. Всі ласкаві жертви на будову цеї церкви, що має голосити славу нашої небесної неньки на українських землях, проситься ласкаво слати до ОО. Редемптористів, Станиславів, вул. Голуховського, ч. 61, або на адресу цего місячника The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask. Canada. Імена жертводавців будуть вписані у Золоту Книгу для поминання їх в щорічній Службі Божій, що буде відправлятися у новій церкві за її добродіїв.

Борба з неграмотністю. На наших західніх українських землях є аж 1,723,000 неграмотних, з того в самій Галичині є 836,000 неграмотних. ВПреосв. Митрополит Кир Андрей та українські краєві установи видали спільну відозву, якою закликають всіх до борби з цею темнотою. Всіми можливими способами треба поборювати неграмотність: при помочі курсів, гуртків, чи таки поодиноко треба вчити неписьменних. Ми тут у Канаді можемо їм помочи нашими щедрішими жертвами на "Рідну Школу."

Справа неграмотности заставляє нас призадуматися над тим, кілько в Канаді є українців, що не знає по українськи читати ні писати? Передусім заплакати требаби над байдужністю деяких у тому згляді. Та плач нічо не поможе, ні нарікання, тут треба діда й праці. Де є українська католицька школа, там українські родичі мають обовязок посилати свої діти. Де нема, старатися про основання Рідної Школи. Нехай одні вчать других. Кожний українець що вміє читати й писати по українськи хай навчить хоч одного неписьменного!

Посвячення нового, гарного сирітського захисту в Тернополі довершив Преосвящ. Кир Никита Будка. Українські сироти Поділля найдуть там материнську опіку й виховання.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

— Мій пес незвичайно мудрий! Хоч не вміє говорити, то я переконаний, що він знає стільки, що і я.

— То це ще ніякий доказ його мудрости.

— Бабуню, тримайте добре язик за зубами!

—Та біда, що не можу, пановньку, бо не маю ані одного зуба.

По концерті, на якім співала одна дівчина, питає її батько одного свого товариша:

—Як подобався тобі спів моєї доньки?

—Міг бути гірший— відповів товариш.

—Що? — закликав з обуренням батько — як можеш так казати! Відклич це!

—Добре — відповів товариш — я це відкликую і кажу, що той спів не міг бути гірший!

* * *

Доктор— Алеж скажіть мені, пощо ви казали собі на плечах витатувати А37206?

Хорий— Я не казав собі цего татувати, але я отвирав браму, а моя жінка наїхала на мене автомобілем, що мав таке число лайсенсу.

* * *

Мама— Івасю, як ти міг свого малого братчика вдарити в живіт?

Івась: О, мені цего жаль, мамцю, але то його вина. Він обернувся.

Менеджер: З ваших свідоцтв бачу, що ви мали аж 4 місця в протягу одного місяця.

Стараючийся о роботу: То лиш свідчить, як мене всюда потребують.

— То не правда, що люди в цій околиці пють горівку при ріжних нагодах. Вони люблять її пити лиш у двох, кажу двох випадках.

— Яких?

— Перша нагода, то є, коли на столі є ковбаса. Тоді вони пють.

— А друга нагода?

— Друга нагода, вони пють тоді, коли на столі нема ковбаси.

БЕЗКРОВНА ЖЕРТВА СЛУЖБИ БОЖОЇ

Служба Божа це та сама жертва яку Ісус Христос приніс на Хресті, з тою ріжницею що хрестна жертва була кровавою а жертва яку приносимо на Службі Божій є безкровна. Вартість її є однак та сама.

Якщоб так ти, брате, міг був бути присутним на горі Голгофті і на власні очи бачити умираючого Ісуса, з якою то побожністю ти бувби глядів на цю Жертву!

Ти маєш і тепер це саме щастя бути присутним на цій самій Жертві кождий раз що ти є на Службі Божій.

Жертва Служби Божої є установлена на це, щоби Богові віддавати честь, бо коли, руками священика, приносимо Йому в жертву Його власного Сина, ця Жертва приносить Йому більше слави чим колиб жертвував Йому життя усіх людий і ангелів разом.

Жертвою Служби Божої ми можемо надоложити Богові за наші гріхи і провини.

Жертвою Служби Божої можемо найкраще подякувати Богові за одержані від Нього дари і ласки.

Жертвою Служби Божої, вкінці, можемо найскорше випросити у Бога цего чого потребуємо. Служба Божа це найкраща просьба, найуспішніша молитва.

Тому, якщо ви потребуєте якої ласки або помочі Божої; якщо хочете подякувати Богові за отримані ласки; якщо хочете помогти вашим дорогим помершим, які може мучаться в чистилищи і чекають на ваші молитви,—то найміть Службу Божу, або у вашого отця пароха, або пришліть до нас, на адресу:

THE UKRAINIAN CATHOLIC MISSION

Catherine Street ——o—— Yorkton, Sask.

Служба Божа читана $1.00 — Співана $3.00

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим гальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим гальоном $35 00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим гальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий гальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий гальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10, No. 2 — YORKTON, SASK. — March, 1938

Рік 10, ч. 3 — Йорктон, Саск. — Березень, 1938

За дозволом духовних властей

Для Церкви й Народу

Найбільшим обовязком українських католицьких родичів у Канаді супроти своїх дітей є дати їм те, що для кождого найдорожче: любов і привязання до греко-католицької Церкви й українського народу. Всі свідомі українські католицькі родичі не щадять ні труду ні гроша, щоби передати своїм дітям ті релігійно-народні цінности.

Однак, хто це дасть дітям, котрі не мають родичів? Хто виховає сироти в цьому дусі?

Цей обовязок спадає на цілий нарід.

Так, всі українці-католики мають подбати про те, щоби дати відповідне виховання для українських католицьких дітей-сиріт.

Вагу цеї справи зрозуміли наші браття в Сполучених Державах і подбали про великі сиротинці у Чесапік і Елмгорст, де сотки українських католицьких сиріт мають приміщення.

У нас у Канаді є вправді деякі сироти поміщені в захистах Пр. Сестер в Мундері, Альта., в Йорктоні, Саск., і Айтуні, Саск., але поміщені там сироти то лиш маленька частина тих наших сиріт, що в дійсности є. Правда, в Канаді є велика опіка над сиротами. Однак наші сироти, що є в ріжних чужих для нашого народу приютах, є звичайно страчені для нашої Церкви й для нашого народу.

Справу більшого сиротинця започатковано тому кільканацять літ. За старанням Українців Католиків айтунського округу Сестри Служебниці набули тоді тут фарми напроти українсько-католицької церкви в тій надії, що в недовзі стане тут великий сиротинець, де би мали поміщення не лиш українські сироти Саскачевану, але також сироти з інших провінцій. На разі Сестри замешкали тоді в старім домі, значно віддаленім від церкви. Там також мешкають вони нині опікуючися сиротами, яких є понад 20.

Однак на околицю Айтуни прийшли тяжкі роки неурожаю. Тимчасом старий дім кождого дня чим раз більше не надається на мешкання. Конечно треба будувати. З Божою поміччу Сестри Служебниці задумують з весною приступити до будови сиротинця на своїй фармі напроти нашої церкви. Там станули також цілодневна українська католицька школа.

До довершення такого діла треба грошей, котрих нема. Але маємо довіря до людей доброї волі, щирих українців католиків, що на цей скромний поклик відповідять щедрими жертвами. "Громада по нитці, сиротині сорочка." В імени Бога, в імени бідних сиріт ми просимо всіх українців католиків слати ласкаві жертви на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK. CANADA

Виказ жертв буде поміщений в "Голосі Спасителя."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

До Христового Серця — Радуйся Царице Мати Милосердя — 10 Способів Нищити Товариства — Що це Комунізм? — Нічого Не Потребує — Мірям з Магдалі — Злодій до Кінця — Вдячність і Публичний Культ Бога Сотворителя і Отця— Душа — З Церкви і Світа — Порадив Собі — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА БЕРЕЗЕНЬ, 1938

1 В ММ. Памф. Валента і пр.
2 С ВМ. Теодора, Тирона
3 Ч С. Льва Папи
4 П Ап. Архіппа
5 С Преп. Льва Катанського
6 Н **Неділля Сиропустна**
7 П Обр. мощ. ММ. в Евгенії
8 В СвщМ. Поліхарпа
9 С †1 і 2 Обр. гл. Йоан. Хр.
10 Ч С. Тарасія
11 П С. Порфирія
12 С Преп. Прокопія Деканол.
13 Н **Нед. 1 Вел. Посту**
14 П ПМц. Евдокії
15 В СвщМ. Теодота
16 С М. Естропа і друж. його
17 Ч Преп. Герасима
18 П М. Конона
19 С ММ. 42 Муч. в Амморії
20 Н **Неділя 2 Вел. Посту**
21 П Пр. Теофілякта
22 В †. ММ. Сорок Мучеників
23 С М. Кодрата і друж. його
24 Ч С. Софронія Єрусалим.
25 П Преп. Теофана
26 С Пер. мощ. Преп. Никифор.
27 Н **Нед. 3 В.П., Хрестопокл.**
28 П М. Агапія і пр.
29 В М. Савина
30 С Преп. Алексія чол. Божого
31 Ч С. Кирила Єрусалимського

УСТАВ НА БЕРЕЗЕНЬ, 1938

6.—**Неділя Сиропустна:**— Гл. 4; ев. утр. 4. На літ.: Тропар воскр. Слава, І нині: Кондак неділі Сиропустної. Апостол зач. 112, ев. Матея зач. 17.

7.—**Понеділок: Початок Великого Посту. В Середи і Пятниці Великого Посту Служба Божа Преждеосвящених Дарів і Сорокоусти.. Літургія Преждеосвященних Дарів (на ній Вечірня з слідуючого дня).**

13.—**Нед. 1 Великого Посту:**— Гл. 5. ев. утр. 5. На літ. Василія Вел. Троп. Воскр., Образа, Сл. І нині: Кондак Тріоди. За достойн. "О тебі радується." Апостол зачало 329. ев. Йоана зач. 5.

20.—**Нед. 2 Великого Посту:**— Гл. 6. ев. утр. 6. На літ. Вас. Вел.: Троп. воскр., Слава: Кондак Тріоди. І нині: Богородичен. Ап. зач. 304, ев. Марка з. 7.

27.—**Нед. 3 Вел. Посту, Хрестопоклонна:**— Гл. 7, ев. утр. 7. На літ. Вас. Вел.: Троп. воскр., і Хреста, Слава, І нині: Кондак Хреста. Місто "Святий Боже" береться "Кресту Твоєму." Прокімен і Причастен Хреста. Ап. зач. 311. ев. Марка зач. 37.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 3 — Березень — 1938

ДО ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ

Приходжу до Тебе, як спрагнений олень,
Як путник, дочасний пришлець на землі:
Припаду, притиснусь до груди святої—
Я прагну, жажду я, води дай живої,
Дай світла для серця, що гине в імлі.

Я бачу на Серці Твойому корону
Тернисту, колючу, заквітчану в кров....
І хрест перепліло палке полуміння—
Ах, так! То зацвило любовю терпіння!
А рана глибока Твоя—мій покров.

Сповий мене терням без квіту, без рожі,
Колючим, гнітучим до крови, до ран.
Пригорнусь до Твого пречистого боку
І серце на Серце, у рану глибоку,
Любов до любови приложу, як грань.

Ти дай мені ласку Симона з Кирени,
Дай хрест Твій гнітучий в обійми мої....
Охоплю обіруч знак Господа мого,
Притулюсь устами до скарбу святого
І змию сльозами пороки душі.

Спали моє серце жарким полумінням,
Зрани та й у рані, на образ Себе,
Ти вогнище жару любовного Твого
Зложи і спали все, що в нім світового,
Щоб в Тобі любив я, для Тебе, Тебе.

Я скований—тіло, мов пута тюремні,
Я вулкан кипучий закутий в граніт....
Ісусе, Ти дай мені серце широке,
Як море без краю, як бездна, глибоке
Любити—а жаром спалити ввесь світ.

—Бр. Ів. Нагірний, Ч. св. Ізб.

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

(Переклав о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.)

6 глава

"Тімже убо предстательнице наша"

2) Марія співчуваюча заступниця займається і найбільшими грішниками

Є стільки понук любити цю Матір, що нас так ніжно любить, що якби вся земля прославляла Її, якби тільки про Неї говорили у всіх проповідях, якби всі люди дали своє життя за Неї, то це всьо ще булоб мало в порівнанні з тим, що Їй належиться за ту любов Її до всіх людий, навіть до найбільших грішників, котрі ще мають трохи чуття до Неї. Бл. Раймонд, знаний зі своєї покори, говорив, що Марія не може не любити люблячих Її, що Вона не відмовляється служити тим, котрі Їй служать і уживає всеї сили свого заступництва, щоб грішникам виєднати прощення у свого Сина. Її доброта, Її милосердя є такими, що ніхто, хочби які мав злочини, не має боятись приступити до Неї, бо Вона не відкидає нікого з тих, що удаються до Неї.

Марія як жертволюбива заступниця сама подає Богу молитви своїх слуг особливо тих, що Її призивають. Як Ісус вставляється за нами у свого Вітця, так Вона вставляється за нами у свого Сина і не перестає благати одного і другого за наше спасення та о ті ласки, о які ми Її просимо. Діонізий слушно називає Пр. Діву знаменитим прибіжищем осуджених, надією нужденних і Заступницею всіх взиваючих Її грішників.

Одначе, якби ще був такий грішник, що віривби в могучість Марії, за те сумнівавсяби в Її милосердя тай боявсяби, що Вона відмовить йому помочі з причини його великих злочинів, такого хай піднесуть у дусі отсі слова св. Бонавентури: Великий це привілей Марії, що Вона дістає від свого Сина всьо, о що Його просить. Та до чого послуживби Їй цей привілей, якби Вона не занималасяби нами? Ні, не маймо ніякого сумніву, а будьмо певні і завжди благодарім за то Господу тай Його Божій Матері. Рівночасно, як Вона є в Бога наймогучіщою поміж всіми святими, так Вона є Заступницею найдіяльніщою, що клопочеться тільки нашим добром. Бо й хтожто коли, о Мати милосерна,— кличе з одушевленням св. Герман,— показав стільки старання у Ісуса за наш духовний поступ? Хто, так як Ти боронить нас в наших клопотах? Хто як Ти хоронить грішників, що навіть борешся за них? Твоя опіка, Маріє, є діяльніща і любіща, чим ми можемо собі це уявити! Інші святі— свідчить Раймонд— помагають більше своїм особлившим почитанням, чим другим, але Пречиста Діва, як Мати всіх, покров і Заступниця всіх, занимається спасенням всіх.

Вона клопочеться про всіх людий, навіть про грішників і любить називатись їхньою заступницею, як це Вона сама обявила: По титулі Матір Божа Я славлюся найбільше титулом Заступниця грішних. Амедей каже, що наша Цариця постійно чатує коло Божого трону де вставляється за нами своїми могучими молитвами. Ось чому Ришард заохочує кождого, хоч і якого нужденного, прибігати з довірєм до цеї милої заступниці в тій певности, що завжди знайде її готову до помочі. Справді завжди охоча молитись за всіх. Як успішно і з якою любовю— каже св. Вернард— ця знаменита заступниця переводить справу нашого спасення! Св. Августин розважуючи то, з яким чуттям і старанням Марія постійно благає Божий маєстат за нас, щоб Господь простив наші гріхи, дав нам свою ласку, увільнив нас від небезпек тай спомагав нас в нужді, кличе: Царице наша! Це правда, що всі святі бажають нашого спасення і моляться за нас, але та любов і ніжність, яку Ти показуєш в небі, виєднуючи нам від Бога своїми молитвами стільки милосердя, зобовязують нас признати, що тільки одну заступницю маємо в небі та що тільки Ти сама бажаєш і правдиво нам добро приготовляєш. Хто зможе коли це зрозуміти, з яким старанням Ти

клопочешся в Бога за нами— питає св. Герман,— Вона так співчуває нам в нашій біді і так нас любить, що безнастанно молиться за нас, розпочинає молитися і завжди молитися буде та обороняти нас від всяких небезпек і випрошувати нам ласки.

Горе нам якби ми не мали цеї великої заступниці, могучої співчуваючої і рівночасно розсудної так, що Її Син, найвищий Суддя не зможе осудити грішників, котрих Вона бере в оборону. Св. Іван Землемір так витає Її: Спасення, справедливість, розгрішення. Бо скілько справ ця Заступниця бере на себе, стільки й вигранних.

(Далі буде).

---

10 Способів Нищення Товариств

1. Ніколи не іти на збори.
2. Або коли ідеться, приходити запізно.
3. Наколи погода не досить відповідна (вистарчить) навіть не думати про збори.
4. Наколи, припадково ви є присутні на зборах, робити всякого рода замітки і критикувати всьо, що робить комітет, або інші (спів-) члени.
5. Ніколи не принимати ніякого уряду, ні занимати ся ніякою справою, а самому виговорювати і критикувати тих, що роблять цю жертву. Лекше є критикувати, як самому працювати.
6. А однак образитися, наколи вас не вибрано до якогось уряду. А коли вибереться вас, не приходити на збори Комітету.
7. Наколи голова попросить вас о гадку в справі якої важної річи, рішення товариства, відповісти, що ви не просили "о слово".... а по рішенню виговорювати перед всіми, як то справа малаби властиво рішитися.
8. Не робити ніколи більше старань чи труду, як лише то що є конечне, але коли інші співчлени (закотять рукави і) візьмуться добре і завзято до діла, кричати на ціле горло проти них.
9. Давати свою вкладку як найпізнійше, а як трапиться нагода то цілком опустити.
10. Не старатися і не журитися про збільшення нових членів, а оставити це другим.

——=0=——

ЩО ЦЕ КОМУНІЗМ?

Комунізм заключає в собі ідею фальшивого "висвобождення людства"; користаючи зо злого розділу дібр на світі та з нужди, яка за тим іде, комунізм голосить народам: рівність, братерство в праці, і тим захоплює заразливим одушевленням товпи народу, зводячи його фальшивими обітницями. Основою комунізму є т. зв. діялєктичний і історичний матеріялізм. Після цеї науки на світі є лиш матерія зо своїми сліпими силами; каміння, ростина, звіря, чоловік це після них вислід еволюції. Звідси людська суспільність це нічо інше, як лиш інший вид матерії, що стремить конечно до кінцезої мети: суспільність без кляс. В такого рода науці нема місця для Бога, між духом а матерією нема ріжниці, ані між душею і тілом.

Щоби той "будучий рай" безклясової суспільности на землі приспішити, большевики стараються використати всяку борбу між клясами суспільности, і цю борбу скріпити, щоби через те запанувати над народами.

Послідовно комунізм відбирає людині: всяку свободу, всяку особисту гідність, взагалі всякий принцип духовости і моральности. Після комунізму нема жадної власти, навіть родичів над дітьми, нема супружої звязи, тато, мама не мають права до своєї дитини. Людина немає жадних особистих прав, нема жадної приватної власности.

Чим отже має стати після комуністів суспільність?

Це збір людей, без жадної влади і єрархії; їх завданням продукція земських дібр через колєктивну працю для одинокої цілі: вживати земських дібр в раю на земні "де кождий дасть то що може і отримає то чого потребує" —як каже комунізм.

Лиш колєктивізм, комуна має право а радше власть кермувати одиницями і на них вкладати ярмо праці, навіть проти їх волі і як треба навіть насильством. Нема жадного ладу морального, ані правного, бо це є овочами порядку який існує, а який комунізм хоче знищити, а зачати нову "цивілізацію," людськість без Бога." І тоді мають щезнути всякі кляси людей, стани, навіть держави. Але поки що комунізм уважає потрібним, "державу і політич-

ну власть," яко середник найуспішніший, щоби дійти до того "золотого часу раю на землі."

Поширення комунізму

Хоч комунізм так противиться і здоровому розумові і обявленню, мимо того він ширится, а це насамперід завдяки своїм дуже приманчивим обітницям, котрих ніколи не сповнив і не може сповнити. Під позорами, що бажає поліпшити долю суспільности, передусім робітників, комунізм вкрадається в серця незадоволених громад народу. При тім використовує він кожде непорозуміння між клясами,, між народами, між державами, кожде невдоволення з теперішнього стану річей, з безробіття, зросту капіталізму. Дорогу комунізмові стелить ліберальна господарка і промисл, що не дбали і не дбають, щоби робітник мав час і можність сповняти свої релігійні обовязки. Коли візьметься на увагу шалену пропаґанду поширену в страшних розмірах у всіх краях і народах і друком, і кіном, і радіом, а з другої сторони мовчанку світової преси, то не дивниця, що комунізмом заражені всі краї світа. Пропаґанда комунізму в цілому світі начеркнена пляново конмітерном у Москві. Після їх тайних інструкцій всі мають поступати. Лиш вибранці 1 на 12,000 — 15,000 знає про тайни орґанізації, прочі мають сліпо слухати.

Загроза комунізму для українців у Канаді велика. Щоби поширити комунізм між нашим народом в Канаді працює 400 платних учителів (5 разів тільки, кілько є всіх українських католицьких священиків в Канаді). Один щоденник і три періодичні письма в українській мові розкидають вони тисячами між нашим народом, щоби скувати українців жидівсько-московськими кровавими кайданими.

Дійсно страшна іронія! З усіх народів світа український нарід найбільше потерпів; терпить від большевиків, а мимо того много людей українського походження заслїплених комунізмом самі далися скувати большевицькими оковами і помагають ще ловити своїх родимців у під ступні большевицькі тенета.

Наслідки

На наслідки переворотної комуністичної системи не треба було довго чекати. Перед нашими очима живо стоять події, що відбулися і збуваються в Росії, на Великій Україні, в Мексику і Еспанії. Сотки епископів, тисячі священиків, монахів і монахинь невинно замордованих

або увязнених. Міліони світського населення в жорстокий спосіб катованих і вбитих. Нечуваний в історії террор і знущання якого комуністи вживали і вживають до ширення свого панування. До того всего долучити страшне зіпсуття, неморальність, затрачення основних чувств людськости, пошани, любови....

В наслідок безвиглядної господарки міліони згинуло з голоду і то в країні, що найурожайніша в збіжа на світі! Церкви, монастирі збещещені, спалені, збурені. Тисячі без домних дітей волочиться по містах зданих на недолю страшної судьби. Послідна конскрипція в Росії виказує за 20 літ зменшення населення о 30 міліонів!

Це все природний наслідок комунізму. Кожда одиниця, нарід, суспільність мусить мати закон, що ними кермує, повздержує від злочину. Це є Божий закон записаний в серцях: не убий, не кради, не чужолож. Коли з людського серця проганяється Бога і Його закони, тоді то серце не має стриму. Комунізм бореться проти всего,що Боже, голосячи: "Бог, релігія то опіюм (дур) для народу." Ніхто однак не в силі доптати Божих законів безкарно. І на комуністах мститься їх робота. Воювали терроpом, проти Бога і Його закону, тепер їх провідники гинуть від того террору, чого доказом сучасна Росія, де комуністи одні других мордують!

Ложність Комунізму

Природний людський розум і Боже обявлення ясно доказують, що основи комунізму зовсім ложні. Проти комунізму ставляє св. Церква, учителька народів, науку яку голосить і розум і віра. Розум каже, що понад всіми річами які існують, є одно, одиноке єство. Те, що існує видимий світ, чоловік, те що в світі є лад, все те вимагає конечно якоїсь вистарчаючої причини, якогось єства що вище понад усе, найсовершенніше, зовсім незалежне від світа, а від якого цілий світ зовсім зависить; це єство найрозумніше, духове, Сотворитель вселенної. Це єство звемо Богом. Він найсправедливіший, Суддя всіх людей. Це все каже нам сам здоровий розум. **Ця найвища дійсність Бога є безвзглядним осудженням всіх безличних ложий комунізму.** Бог існує не для того, що так люди вірять; але тому, що Бог дійсно існує, є, тому кождий чоловік, що свідомо не замикає очей перед правдою, вірить в Бога, молиться до Бога. Так розум як і віра каже нам, що чоловік має душу, що не є матерією, але безсмертним ду-

хом. Чоловік спосібний до думання, розумування, навіть над річами зовсім нетілесними, чоловік спосібний до поступу, науки, винаходів і т.д.

Чоловік бажає щастя, і то безконечного; чоловіка не в силі вдоволити "земський рай," уживання "всіх земських дібр і приємностей." Людське серце може вдоволити безконечне щастя, яке йому може дати лиш безконечне єство, Бог. Ото ціль чоловіка. Це каже розум. Обявлення ці природні правди ліпше висвітлює і підносить чоловіка до надприродного пізнання того найвищого єства, одинокого правдивого добра, Бога, одинокої ціли чоловіка і в цім життю й у другім. До тої ціли чоловік має стреміти, і тому Бог дає йому освячаючу ласку, через яку чоловік стає дитиною Божою і членом Христового Царства. Щоби чоловік міг осягнути ту ціль, Бог вивінував його ріжними дарами і правами: правом до життя, правом стреміти до своєї ціли; правом власности і уживання тої власности, правом творити товариства.

Супруже і його природне уживання, це Божа установа і тому родина має свої права означені Богом, а не якоюсь людською інституцією. Родичі мають право й обовязок виховувати діти.

Бог призначив, щоби чоловік жив у товаристві. Товариства (народи, держави) це середник, що має служити в Божих плянах, кождому чоловікові до осягнення його ціли. В товаристві може людина, через взаїмне співділання причинятися до добробуту на світі, може розвивати свої спосібности, як індивідуальні так і суспільні. В той спосіб в товаристві буде відбиватися Боже совершенство. І це є остаточна ціль суспільности, щоби люди узнаючи ці відблиски Божого совершенства взносилися через величання й почитання аж до свого Сотворителя.

Ратунок для оплаканого стану, в якім находяться тепер економічно-суспільні відносини на землі лежить не на клясовій борбі богатих і бідних, панів і робітників, ані не на террорі більшовизму, ані в надуживанню власти зі сторони держави, але у віднові економічного ладу в дусі суспільної справедливости і христіянської любови.

Середники проти язви комунізму

Першим середником це щира віднова христіянського життя так публичного як і приватного після засад св. Євангелія у всіх, що причисляються до Христа, щоби вони були дійсно сіллю землі та зберегли суспільність від

загального зіпсуття. Тому треба бути католиком не лиш з метрики, але католиком своїм життям і в дома і на вулици і в приватному життю і в публичному.

"Блаженні убогі духом (Мат. 5, 13); на це мають всі тямити. І богаті й убогі повинні все мати перед очима слова Апостола: "Не маємо тут постійного міста, а шукаємо будучого" (Євр. 13, 14). Богаті мають уважатися звичайними управителями свого маєтку, за вживання котрого відповідять перед Богом; тож мають обовязок то, що їм збуває, давати бідним. Бідні знова нехай будуть терпеливі очікуючи "приходу Господа" (Яков. 5 1-7).

Треба щораз більше поширити діла христіянського милосердя, щоби помагати потребуючим. У відношенню робітників і панів має бути захований обовязок стислої справедливости. Робітник має дістати платню не яко милостиню, але яко заробок, що йому належиться на підставі справедливости.

О коби в світі приноровлено засади, які подав св. Отець (Пій XI) у своїм листі "Сорокового Року"! Там між іншими так пише Наслідник св. Петра:

"Економічний і суспільний орґанізм буде лиш тоді в здоровому стані й осягне свою ціль, коли уділить всім і кожному свому членові з окрема всі добра, які можуть їм уділити так природні середники промислу, як і дійсно суспільна орґанізація економічного життя. Ці добра мають бути досить обильні, щоби задоволити потреби чесного удержання і щоби двигнути людей на такий ступінь вигоди й культури, що,— о скільки лиш уживається його розумно,— не ставляє перепон чесноті, але противно особлившим способом улекшує її виконування."

Тому й потрібне студіования суспільних наук, щоби мужі державні знали, як розвязувати суспільні труднощі.

Щоби це все осягнути й захоронити народи від погубної язви комунізму, конечна є **молитва і покута.**

"Аще не Господь сохранит град, всуе бді стрегій (Пс. 126, 1) Коли Господь не заховає города, надармо чуває той, що його стереже. Тому нам треба як найбільше поширити й скріпити духа молитви й покути. Коли апостоли питали раз Спасителя, чому вони не могли прогнати злого духа з одного навіщеного дияволом, Христос відповів їм: (Мат. 17, 21): "Цей рід не виганяється, хиба молитвою й постом".

Язву комунізму, що нині ширить спустошення серед

людськости, не мож інакше прогнати як святим і загальним хрестним походом молитви й покути.

О, нехай всі, кому на серці Царство Христа на землі, і спасення безсмертних душ, благають Христове Серце, щоби зискати з неба для св. Церкви кріпку поміч у теперішних борбах, нехай звертаються до Тої, що стерла голову пекольного змія, щоби Вона, Пресв. Діва, Своїм могучим заступництвом виєднала освободження світа від язви комунізму.

Нічого не потребує!

Раз на прилюднім послуханні Папи Пія IX було багато людей. Між ними був молодий шляхтич, що вихвалявся своїм вільнодумством, а на папський двір прийшов з чистої цікавости. Своїм рубашним поведенням і захованнямся показував свою погорду до релігії, що йому тяжко було скрити.

При кінці послухання Св. Отець питав кождого присутного, чи не має якої особливої просьби чи бажання. Тоді одні просили, щоб поблагословив їм вервиці, медаліки і т.д. Інші знова просили, щоб згадав в молитві на їх родичів. Кождий просив о якусь маленьку ласку. Тільки молодий шляхтич мовчки стояв з міною, в якій показувалася погорда і кпини так, що це звернуло увагу Папи, котрий підійшов до шляхтича і спитав ласкавим голосом:

"Чи ви взагалі нічого не бажаєте?"

"Ні!" — відповів шляхтич.

"Чи ваш батько ще жиє?"

"Так!"

"А ваша мама?"

"Вона померла".

"Коли ви не маєте жадної просьби до мене, то чи позволите, щоб я вас попросив о одну річ?"

"Добре, чомуж ні? Щож це такого?"— спитав молодий шляхтич.

"Уклякнім разом і помолимося за душу вашої мами!"

Шляхтич не знав що робити. Але якась невидима сила наклонила його, що він уклякнув побіч Св. Вітця і молився.

Коли піднісся, в очах його були сльози.

Вийшов з папської палати не як вільнодумець, але як християнин.

Мірям з Магдалі

ТРЕТА ДІЯ

Сцінерія та сама, що й у другій дії
Ява г.

Ізмара, Ганна, Естер; мужчини і невісти з простолюддя з поспіхом переходять через вулицю сюди туди

Ганна (до Ізмари): Чи це є правда!? Чи це є правда?! Чи направду злапали Учителя, нашого Учителя!? Говори! Ах, говори!

Ізмара: Так. Цеї саме ночі Його судили. О горе, горе нам! Єгова є розгніваний! Ніколи Він не позволив на щось подібного! Горе! Горе!

Ганна: І що злого Він зділав, що узнали Його винним смерти?!

Ізмара: Він говорив про себе, що Він є Сином Божим і тому мусить умерти.

Естер (що надійшла в часі слів Ізмари): Чому боязнь пригнітає ваші серця?! Чи мусить Він за це вмерти?!

Ганна (вагаючо): Він.... Він.... Він зділав себе Сином Всевишнього, Естер!

Естер: І я знова питаю вас, чи мусить Він вмерти за це, якщо Він своє твердження зміцнив присягою?

Ізмара: Жінко! Винним смерти є кождий, котрого язик хулить Єгову, вічного Бога. Так велить закон наших батьків!

Ганна: І з жадних уст не вийшла гірша хула, як з Його уст, бо Він сам каже про себе, що Він є Сином благословенного Бога.

Ізмара: І тому і закликав первосвященик Каяфа: Він хулить Бога! Пощо нам ще свідків?! Таж ви самі чули Його хулу! Що вам здається?! І всі закликали....

Ганна: І всі закликали?!

Ізмара: Він винен смерти!

Естер: А я кажу, що Він зовсім невинен смерти! Якщо Він правду сказав, то якого злочину Він допустився?!

Ганна: Жінко, говори отверто! Ми не розуміємо твоєї бесіди!

Естер (схильована): Гага! То Каяфу ви розумієте, коли він каже, що Він, Учитель, не є тим, за кого себе видає! Але Йому самому Ви не вірите, хоч доказав Він своє Боже посланництво своїм життям між нами і ділами своїх рук! Таж в пустині ви їли Його хліб, своїх хорих ви до Нього носили, ви благали Його, щоб вашим мертвим життя віддав!

Ізмара: Естер, ти думаєш.... ти віриш....

Ганна: Що Він є направду Божий Син?!

Ізмара: Ах! Як так, то Він зовсім не хулив!

Ганна: І тоді зовсім Він не винен смерти!

Естер: Ходім, кличмо на поміч нарід, щоб не провинитись злочином, якого на віки не мож відпокутувати!

Ганна: Де він тепер, наш Учитель, Божий Син?! Де Він?

Ізмара: Я чула від Рувима, що Він в дорозі до Ірода.

Естер: До Ірода?! До Ірода!? Що хоче від Нього той Ідумеєць?!

Ізмара: Пилат боїться видати засуд! Він, поганин, здається боїться, що від нього домагаються кривди, що кличе о пімсту до неба.

Ганна: Га, певно, це кривда, щоб на смерть видати Того, що творив тільки добра для народу! Він уздоровив мою дочку!

Ізмара: А мені Він очи отворив, бо я сліпа була! Він їсти нам давав в пустині!

Естер (одушевлена): Ми Царем Його повинні зробити!

Ганна: Так! Він Царем повинен бути!

Всі (з запалом): Осанна Цареві Ісраїля, Ісусови з Назарету, Пророкові, Синові Божому! Осанна!! Осанна!!

Нарід: Осанна! Осанна Синові Давида, Царю Ісраїля!

2. Ява

Попередні; Марта

Марта: Жінки добрі, це що за рух на вулицях. На ваших лилях видно переляк! Чи хотів може хтось забрати храмові скарби, чи новими податками хотіли вас обтяжити, чи може вороги зближаються, щоб подоптати нас своїми кіньми?! Говоріть же раз. Немов світ висить у воздусі, гейби мав пропасти!

Ганна: Нашого Учителя повели до царя Ірода. Там він має говорити і відповідати за свої вчинки!

Марта (зі здивуванням): Судити Його мають?! Що можуть мати проти Нього; Таж Його діла були ясні немов соняшне світло, а Його життя чистіще від хрустальної води гірського жерела!!

Ізмара: Каяфа і вся висока рада проголосили, що Він провинився хулою проти Бога.

Марта (здивована): Скорше світ пропаде, заки станесь те, що ти сказала!

Ганна: І помимо того хочуть з Ним поступити, як велить закон наших батьків! Хто хулить імя Всевишнього, мусить вмерти!

Марта (ридаючи): Боже, Боже, вмерти Він має, вмерти!!

Естер (обнимаючи Марту рамям): О пані! Спішім до своїх, щоб занести їм сумну вість! О, як Мірям буде плакати за Учителем.

Марта: Так! Ходім скоро, щоб порадитись з Його приятелями, щоб ухоронити Його від затій лукавих людий! (Марта і Естер відходять).

3. Ява

Ганна, Ізмара, Іродіяда; мужчини і невісти з простолюддя переходять сюди туди, розмавляють, або з цікавости стають і розглядаються

Ізмара (показує в далечінь): Пссст! Ганно, цариця Іродіяда.

Ганна: Ах, баг, я готова сплюнути перед нею. Її тінь затемнює мені радість денного світла.

Ізмара: Уважай, бо її рамя сягає далеко і її рука наносить тверді удари. Гострий в неї язик і тонкі її губи скорше потраплять говорити, чим серце зуміє подумати!

Іродіяда (надходячи): Мир вам!

Ізмара і Ганна (з глибоким поклоном): Мир тобі, пані!

Іродіяда: Слава Всевишньому, що дав мені дивитись на ваші лиця і говорити до ваших уший. Я хочу показати вам і вашому народові, що тільки для вас бє моє серце і як дуже я дбаю о ваше добро! Внедовзі буде великдень і я пригадаю вам право ваших батьків домагатись від управителя, щоб випустив на свободу одного з ваших вязнів на памятку того, що Бог виратував нарід з руки Єгиптян!

Ізмара: Направду! Це добрий ангел привів тебе, пані, сюди, щоб сказати нам це і пригадати нам звичай наших батьків!

Іродіяда: То і ви підете і будете просити о свободу для когось!?

Ганна (поквапно): Так, підемо і будемо просити, щоб випустили нашого Учителя.

Іродіяда (протяжливо): Учителя!? То кого ви звете своїм учителем? Говоріть!

Ганна: Божого Пророка, Ісуса з Назарету. Понтійський Пилат має Його випустити! Це для нас той закон!

Іродіяда (перестрашена зносить руки до гори): Зведені люди! Чарівник з Назарету відобрав вам розум! Очи ваші засліпив і язики взяв у свої руки! Як можете вимагати випущення того, що бунтує серця людий проти Єгови?! Яке добро може вам, правду сказавши, принести цей босий жебрак!

Ізмара: Він уздоровляє наших хорих і кличе назад до життя наших померших!

Іродіяда: Гагага! Ваших хорих лічить! Гага! При помочі діявола, котрому так на віки дісталась ваша душа!

Ізмара: Він мені дав зір, бо була сліпа! (перелякано) О, як би тепер моя душа....

Іродіяда: Так, жінко! Твоя душа тепер належить до діявола, і тільки тоді будеш свобідна, як на смерть пішлеш його помічника, Учителя Ісуса з Назарету!

Ганна: Ніколи душа Учителя не була в пропасти пекла! Його серце знає тільки любов до народа Єгови!

Іродіяда: Гага! Хлібом вас годує! Сухим хлібом і каже вам постити і мучити своє тіло а сам смачно заїдає на гостинах з багатими грішниками і себе оказує приятелем чужоложниці Марії з Магдалі!

Ізмара: Це правда, Ганно, що цариця говорить! Як приймив Він Марію з Витанії і як завстидав нас самих?!

Ганна: Але.... але.... Він каже.... він називає себе.... Він.

4. Ява

Попередні; Рут, дочка Ганни

Рут (прибігає, хапає руку матери з благанням): Мамо! Мамо, ходім скоро! Нашому Учителеві грозить нещастя!

Іродіяда: Він брат діявола, ще гірший він від діявола, Він син теслі, і на віки хоче вас запропастити.

Ганна (несміло): Як це може бути, наколи Він справді є тим, що має вийти з потомства Авраама, так як Він сам сказав.

Іродіяда (зо сміхом): Гага! Той босий жебрак, що нічого не має, ні хати, ні ліжка, деб Він голову зложив, Він мав би бути Царем, котрого народи вижидають?! Гага!! Де його армії, де його гроші, щоб заплатити воякам? Ніколи не може це бути, щоб багатий Єгова післав свого Месію в нужді і біді і зробив його посміховиском уличників.

Ізмара: То що.. ..що.... маємо ми тепер зробити з тим.... з тим.. ніби.... Учителем?!

Іродіяда: Покиньте його! Лишіть його тому поганинові, Пилатові, щоб засудив його на смерть!!

Ганна: О пані! То.... то.... така.. ..твоя рада?!

Іродіяда: Так! Чим скорше ідіть до Пилата і домагайтесь, кричіть: Розпни! Розпни його!!

Ізмара: На хрест з ним! На хрест з ним! Розпни його!!

Ганна: На хрест з Назарейцем! Розпни Його! (всі беруться відходити).

Рут (заголосила): Ні! Ні, Мамо, ні!! Щож злого Він зробив?! Я ніколи не буду кричати: розпни Його!

Іродіяда (відходячи): Розпни! Розпни Його! Гага! На хрест з Назарейцем!!

Жінки (дається чути ще більше разів з поза куліс голосний крик): Розпни Його! Розпни Його! На хрест з Назарейцем! Розпни ! Розпни Його! Розпни!! (нарід повтаряє крик. Всі відходять).

5. Ява

Юда; Симон фарисей

(Юда надходить, боязливо, поволі. В руках держить мошонку).

Юда (говорить поволі, уривано): Чи.. правда це. Чи.... вони

....Його?.... Щож.... що.. могли вони.. з Ним.. зробити....? Трийцять (підносить мошонку).... трийцять.... срібних.. трийцять.. трийцять.... але Він.. деж ..Він.. може бути? Трийцять .. сріб..них!.... Каяфа.... і..... Найвища.... Рада.. але...що зробили... вони..... з Ним.... Трий..цять.... сріб..ня..ків..!

Голоси (зпоза куліс, в цій хвилі голосно): Розпни Його! Розпни Його!! На хрест з Назарейцем!!! Кров Його на нас і на наших дітях!! (Юда кидає мошонку з грішми на землю, з жахом простягає широко, голову схиляє взад і кричить:

Юда (кричить): Я зрадив неповинну кров! (це кричить з голосінням) Не..по..винну.. кров..! (Юда валиться на підлогу:... на хвилю на сцені стає темно, тоді надходить **Симон**; здивований глядить на вючогось на підлозі Юду; схиляєсь, підносить в гору його голову і дивиться йому в лице; переляканий спрямовується): Сатана його вдарив і пірвав його душу. (ще раз дивиться на Юду і прикладає свій палець до чола): Його одіж мені відома.... і черти його лиця, що тепер скривлені сатаною! (Симон підносить мошонку і нараз хапаєсь за чоло): Ах! Ах! То він!! Приятель того Назарейця. Він завше для Назарейця мошонку з грішми тримав. (переляканий): Єгово! Чи не чув я з уст моїх братів, що Його, Назарейця, має зрадити один з Його учеників! Я з того сміявся немов би це байка була! Хто, хто міг мати що проти того могутнього пророка!? Але отцей (Симон показує на Юду, шпурляє мошонкою об землю і витирає свої руки): Єгово! Єгово! Як пече та мошонка!! Немов видобута вона з самої глибини пекла!

6. Ява

Попередні; Саломе.

(Саломе скоро прибігає, побачила на землі лежачого Юду і з риданням кидається на коліна побіч його).

Саломе: О Юдо! Чи ти зі смертію цілувався! Отвори свої очи! Подивись в лице своєї Саломе! Дай мені почути хоч одно слівце зі своїх уст! Вставай і тішся разом зі мною, бо Ірод висміяв твого фалшивого пророка і передав Його Пилатові, щоб він Його засудив на смерть. Але тебе Ірод хоче обсипати своїми ласками за те, що ти Назарейця віддав в руки Високої Ради! (В тій хвилі Юда нагло і сильно зривається; Саломе переражена остаєсь на колінах; Симон подається взад).

Симон: Сатана покликав його назад до життя!

Юда (на весь голос): Нещасний я!! Я зрадив Його! Продав за трийцять срібняків. Я зрадив Його, Сина Чоловічого, поцілуєм! Ще цеї ночі його уста спочивали на моїх устах. Нещасний я!! Нещасний я!! Я пізнав Його, як Вічного Бога, а замкнув свої очи, щоб не знати Його!! За життя Він прощення мав для проступків!! Але

тепер Він на смерть іде, на смерть, через мене! Нещасний я! Нещасний! Вже вються до мене огненні вужі з пекольної пропасти!! Огонь плине у мої жили, палить шпік моїх костей. Полумя огортає мої ноги, полумя обхоплює мої руки!!! Мій злочин, мій злочин!! В устах моїх огонь! Очи горять страшним полумям! Моя провина, так ,моя провина є тим, що кидає мене у вічне море палючих мук!! І нема для мене визволення з цих страдань!! Бог розгнівався і уши свої замкнув на мої благання!! А той, Той що прийшов уложити Новий Завіт між вічним Богом і між Ізраїлем, як може Він мати для мене милосердя, коли Він тепер йде на смерть через мене! (Юда попадає зовсім у розпуку). Через мій злочин! Нещасний я! На віки відкинув мене Єгова від себе!! Горе мені!! (Юда кричучи відбігає зі сцени).

Саломе (кличе за Юдою): Юдо, Юдо!! Ти збожеволів!! Назареєць потряс силами твого духа!! Слухай, Юдо!! Слухай!! (Юда і Саломе зникають).

7. Ява

Симон, Ізмара, Ганна, Рут

Ізмара (прибігаючи): Спішись, брате, спішись!! Ще перед полуднем мають Його виводити!

Симон (здивований): Що ти говориш?! Я твоєї бесіди не розумію!

Ізмара (зачудована): Ах, то ти є Симон, у котрого Він ще не давно в гостях був?! (насмішливо) Га! Це зовсім не жадна честь гостити при своїому столі чоловіка, що має згинути на шибениці хреста! Бідний до хреста прибитий чоловік! Його неслава є і твоєю ганьбою!!

Симон: Ти говориш, жінко, як каже тобі твій слабий розум! Я кажу: Його слава стане і моєю славою!!

Ізмара: Гагага!! Чи не завстидав Він тебе перед твоїми гостями і перед розпусницею, так як він завстидав і нас!??

Симон: Якщо Він вибрав собі спосіб, щоб мене навчити, то ти маєш Його судити за те?!!

Ганна (прибігає з Рутою): Скоро ходіть, якщо хочете Його хоч раз ще бачити!! Його провадять на Голгофту!!

Ізмара (до Симона): Коби Каяфа тебе почув, його серце би скакало з радости!!

Симон (з гнівом): Баг! Що мене обходить Каяфа!! Ніколи я не запродам свого серця так, як ви!

Ганна: Ти говориш сам не знаєш що! Хиба ти вдома сидів за замкненими дверми ,коли на вулиці вираблялись найпоганіщі річи!

Симон: Що мені до учинків людий лукавих, що ними може вибрукувати дорогу до пекла??!!

Ізмара: Навіть тоді, коли Ісуса з Назарету оголошують найгіршим чоловіком.

Симон: Лож у твоїх устах родиться, як та слина що заливає твоє піднебіння!!

Ганна: Чому ти на нас злостишся.... Каяфа нам доказав....

Симон: Він ще гірший брехун від вас!

Ізмара: Уважай на свій язик. Він є Первосвященником!

Симон: Так! Первосвящеником, яким він сам себе зробив! Як може бути в його устах правда Єгови?! (Ізмара і Ганна дивляться здивовані одна на одну).

Ганна (несміло): Ми.. ми Його не засудили! Засуд виголосив римський Управитель!

Ізмара (збентежено): Але й ми кричали: Розпни, розпни Його!

Ганна (пригортаючи до себе Руту): І.... і ... Кров Його на нас і наших дітий!

Рут (благаючо): Ходім, мамо.... О, ходім!! Не гаймось більше а то і послідний раз Його побачимо! Ах! Коби я хоч раз ще побачила Його ясне око! Коб я хоч раз ще почула слово з Його уст. І коли мене Він останній раз поблагословить, тоді я радо хочби й босими ногами піду по терню і камінню цього життя!

8. Ява

Попередні; Юда; мужчини і невісти

(Юда закрадаєсь; в руці тримає довгий, грубий шнур; в тій хвилі стає і широко простирає свої рамена).

Юда (грімко, пронизливо): Ви домагались Його смерти! Предвічний Бог поторощить вас своїм проклоном! У пропасти пекла будете збирати свої кости! (всі подаються в зад. Юда зареготався пронизливо).

Рут (трівожно): Мамо! Чи то не є Юда?! Чи терпіння Учителя позбавили його розуму?! Бож він говорить як божевільний!

Ганна: Так! Це він! Уступись, дитино! Уступись! Трутиною для пільних делій є віддих його уст! (Ганна тягне Рут поза себе).

Ізмара (до Юди): Ніколи би ми були не могли жадати Його смерти, як би ти був Його не зрадив!!

Симон (згірдливо): Хай радіють тепер твої уста, бо ти побідно вийшов з борби!

Ізмара: Він зрадив Його а тепер хоче бути нашим суддею! Ти йди до свого Учителя і поцілуй Його ноги, щоб Він ласкаво підняв твою душу! (Юда сильно тремтить).

Симон: Гага!! Він трусливо жахаєсь Того, котрого Пилат зробив посміховиском народу!

Юда (повільно): Я.... проклятим.... в Його.... очах.. Він ..піде.. своєю.. дорогою.. а я .. своєю,.. що.. на.. віки.. не ..

зійдесь....з Його.. дорогою.

Ганна: Тож біжи скоро, щоб дорога твоя перед тобою не втікла!

Юда (показує шнур): Це дорога моя.. це ціль моя.... Я її держу у своїх руках. Заки Він замкне очи, огненне море проковтне мене! Нещасний я! І ви нещасні, невірні, що не хотіли пізнати світла! Горе! Горе! Нещасний я!!! (біжить зі сцени).

Ізмара (показує в далечінь): Глядіть Це вже йдуть вояки намісника! Ходім скоро! Подивимося, що буде діятись на Голгофті!

Симон (поважно): Відколи світ світом, ніхто нічого такого не бачив і в віки вічні більше не побачить!

Ганна: Ходім на Голгофту!!

Ізмара: Ходім на гору Голгофту!! (Ізмара, Ганна, Рут покидають сцену. Симон остається).

Нарід (кличе): На гору Голгофту!! На гору Голгофту!! (Нарід забірається і сцени).

9. Ява

Симон; Касій Льонгін

Симон: Зведений нарід! Замість впасти на коліна і благати в Єгови помилування, жене, не знати куди!!

Касій (приходячи, тре своє чоло): Немилий обовязок мені накинено! Справді! Немов затроєні ножі є ті рожі, що Пилат подає з усміхненими устами

Симон: То яку честь зробив тобі намісник, що так потираєш чоло?

Касій: Маю їхати на чолі походу, що поведе Царя Ізраїльського на коронацію....

Симон: Ти говориш загадочно. Чи Ірод втратив ласку в цісаря? Як тішилабся з того душа моя і многих моїх братів!

Касій: Марна ця твоя надія, Симоне!

Симон: Чи вислане тобою до цісаря справоздання не привело того падлюку до ганьби?!

Касій: Ще не дістав я жадної відповіди у тій справі. Я тільки розказ дістав, щоб бути на услугах в цих неспокійних часах!

Симон: Ах! І Пилат з цього скористав....??

Касій: Щоб зділати мене сторожем нужденного злочинця і потайки ще приказав мені, щоб я переконався о смерти того, котрого жидівський нарід звав своїм новим королем. Я маю встромити спису в Його покалічене тіло!

Симон (з жахом): Єгово, Єгово! Як можеш Ти позволити, щоб сталось щось такого з Тим, котрого Ти післав?! Я скоро піду змінити свою одіж, щоб без боязни змішатись з народом і подивлюсь, як умирає наш Пророк! Мир з тобою, пане! (Симон відходить).

Касій: Хай дасть тобі ваш Бог свій мир!

Злодій до Кінця

(Подав о. Деваль, місіонар в Консоляті, в Ниері, Африка)

Був він високий, стрункий, сухерлявий; всі знали його під іменем "Моісі," що значить: злодій.

Ця назва, хоч коротка, досить ясно вказувала на його улюблене заняття, його щоденне ремесло, яке в прочім виконував на ниві дуже просторій.

Він перекидував діяльність свого "звання" з одної сторони краю, на другу: він переносився з городу засадженого бараболею, на поле, де росла меліґа (збіжжа), з дороги до ліса, з торговиць, де товпилися люди й було повно ріжного краму, до затишних внутр хат, коли там нікого не було. Ніколи не позволяв собі на спочинок, ні в день ні в ночі; противно, якраз в часі глугих ночей Моісі находив найвідповіднішу нагоду для свого невтомного заняття.

На голові мав він малу шапку (каскет), повикривлювану й погнуту; це накриття голови певно не було зроблене для нього, бо було зовсім за велике і правдоподібно мало воно вже не одного попереднього властителя. На ногах носив він дуже добрі, мож сказати люксусові черевики; колиби вони могли говорити вони булиби сказали, до кого вони належали. Штани й особливша камізелька в паски відповідно викінчували повний образ його зверхного вигляду; без боязни легкодушного осуду можна сказати, що їх дарував йому.... завідатель державної вязниці, де він перебував якийсь час за злодійство, як це говорили деякі злобні, безсумніву добре поінформовані,— язики.

Мимо того всього Моісі зовсім не відносився ворожо до о. Місіонаря; все скидав він з ушанованням шапку і кланявся кілько разів стрічався з Отцем; він навіть звав його своїм найліпшим приятелем і зовсім не був чужим для місійної обителі. Правда, ніхто ніколи не бачив його там за дня, та були такі, що запевняли, що він ходив там туда нераз.... в ночи. Та в цім не було нічо дивного: чиж не читаємо в св. Євангелію, що дуже славний учитель

закона Нікодим ходив до Ісуса Христа в ночі?

Але будьмо ясніші.... Раз прийшов Моісі до місії в цій лиш ціли, щоби помочи пчолам (бідні звірятка!) зїсти мід, який вони назбирали в улію. Цей улій помістив Отець для ужитку пчіл на дереві. І—о невдячні сотворіння,— за цю прислугу, що їм хотів зробити Моісі, відвдячилися йому соткою вкушень своїми жалами; в наслідок того його тіло страшно набреніло.... А другий знова раз він прийшов до Отців, щоби звільнити церковний дзвін від довжезного шнура, що там непотрібно звисав, а тимчасом для нього він міг висвідчити так много прислуг. Як бачиш, цей спосіб розумования не був у нього одиноким і наш чоловік не був відвічальний за це, що його думки не годилися з думками других людей....

Він сам,— безогляду на це, що могли про нього говорити інші,— міг уважати себе все чесним чоловіком.

* * * *

Однак від якогось то часу ніхто не бачив, щоби той не струджений піхотинець Моісі переходив куда і.... "працював". Може він змінив своє заняття? А може перенісся в околицю, що давала більше доходу? Чи може його помисловість і всесторонна промисловість роздумувала над новою системою.... забирання?

Все було можливе, і о. Місіонар, якого цікавили такі особливші роди людей, вислав одного зі своїх мужів довіря, щоби довідався, що з ним сталося.

Моісі лежав хорий, і після того, що говорено, тяжко хорий. Однак ніхто не міг зближитися до нього, бо Моісі замкнувся в своїй хатині, неначе в якій твердині, до якої ніхто не мав вступу.

О. Місіонар подумав собі: "Не годиться, щоби той бідний чоловік так умер. Піду до нього. Надіюся, що принайменше схоче мене приймити; прецінь нераз він казав мені, що він мій найліпший приятель."

Місіонар пішов.... Хорий приймив його як найліпше; Отець був першим чоловіком, якому дозволив увійти до своєї хатини. Хатинка ця подобала радше до якої будки (склепику) з понакидуваним найріжноріднішим крамом: тільки було там нагромаджених найріжніших предметів, тільки накопиченої всячини.... одні річи лежали без порядку на других.... як на якім маломістечковім ярмарку чи безладнім базарі.

Розпочалася розмова між місіонарем а хорим. Якась

жива взаїмна прихильність слідна була від початку і скоро узи щирої приязни стали лучити серця обох. Бідний Моісі! Він так відчував потребу троха поговорити, мати троха товариства в своїй хатинці, де було так тісно, так мало було воздуху.... а він прецінь привик був до свобідного життя на лоні природи.

І це не був лиш той раз, що отець був у його мешканню. Він став заходити там частіще. Бідний чоловік запрашав так усильно місіонаря! І коли він слухав слів Божого слуги, перед ним відкривався новий овид, новий світ, доси ще йому зовсім незнаний.

Теплі лучі Божої ласки входили мало по малу до його душі й брали в посідання його серце, яке сповите було до тепер так густою пітьмою. Та рівночасно в міру того, як світло ставало в його душі сильніще і ясніще, його життя слабло в його виснаженім тілі; це життя стало так слабке, наче той огник каганця, що може загаснути кожної хвилини.

Це був крайний час уділити йому св. хрещення; Моісі сам о це просив і він вибрав собі імя.

"Отче, я хочу називатися як той розбійник, котрий умирав співчуваючи зі Спасителем і просячи Його о прощення; ти мені про нього передвчера оповідав."

Місіонар сповнив волю хорого; Моісі дістав тайну св. хрещення і імя: Дисма.

В кілька днів опісля він умер.

Спитаєш, без сумніву, що сталося з тим усім крамом накопиченим у його хатині? Дисма про все памятав, він усім зарядив як найліпше, назначуючи о. Місіонаря виконавцем свого завіщання. Він отцеви подиктував довший спис предметів до роздачі (правильніше буде коли скажеся: до віддачі). Дивися, чиж це не є спосіб, як поступає кождий чесний чоловік? Він не забув і про місію Отців, і записав їм (згадай що?!) дуже гарний....шнур до церковного дзвона. Чиж міг бути більше великодушний?....

Його життя було безперервним злодійством; і таким був також послідний акт його земського існування. Прекрасним актом,— якого ми всі можемо йому позавидувати,— він украв.... небо!

ВДЯЧНІСТЬ І ПУБЛИЧНИЙ КУЛЬТ БОГА СОТВОРИТЕЛЯ І ОТЦЯ

(Місячне наміреня Апостольства Молитви на березень)

"Я Господь Бог твій!"

Ці короткі слова, які проголосив Бог через Мойсея серед громів і блискавиць на горі Синай ізраільському народові, а які записані в серцю кожного чоловіка почавши від першої людини на землі, ці слова гомоніють протягом всіх віків, для всіх народів, держав світа, для цілого людства.

Ці слова є змістом всіх обовязків людини, народів супроти Бога.

Так, Бог є Паном, і Сотворителем всего.

Тому тисячі літ небуло народів, держав, не було ні одного чоловіка на землі. Все те походить від Бога.

"Яко Той рече і биша, Той повелі і создашася" (пс. 148, 5). Бог сотворив чоловіка, родину, держави. І Він те все безнастанно удержує при існуванню.

"Вірую в єдинаго Бога Отца Вседержителя, Творца"..

Колиби Бог на одну хвильку перестав удержувати все те, то всі народи, ціле людство, ціла вселенна розпалабися в нічевість, так, як колись були нічим.

Тому Бог має безвзглядне, й повне, нічим не ограничене право до кожного чоловіка, кожного народу, кожної держави, цілого людства все й всюди і кождий чоловік, народ, держава.... цілковито належать до Бога.

Однак Бог хоче, щоби це відношення і ця цілковита приналежність людини, народів, держав до Бога не була получена з рабським страхом, ляком невільника до пана, але була повна любови; Бог хоче, щоби то було відношення доброї дитини до найлішого Батька.

Що було понукою сотворення чоловіка? Чому Бог сотворив людину, народи?.... До цего спонукала Його любов.

"Любовю вічною я тебе полюбив" кличе Бог через пророка. І яку ціль призначив Бог чоловікові...: всім людям? Любити Бога тут і на віки.

Бог є самою добротою, любовю, і бажає цю доброту уділяти другим. І це бажання склонило Бога до сотворення. Бог наш Отець і то найлучший Отець!

Отцем зовемо того, хто дає життя.

Наше життя, ціле існованя зовсім від Бога.

Бог наш отець, бо про нас безнастанно дбає.

Бог наш Отець, бо все ділає для нас з любови.

Бог наш Отець, через Воплочення Божого Сина, що ставши чоловіком, став нашим братом, отже коли Христос, Божий Син наш брат, то ми діти небесного Отця.

Для всіх христіян Бог Отцем ще з тої причини, що в Тайні св. Хрещення Він приймив їх за своїх дітей.

Тож до нікого не можемо звертатися, як до отця, з більшим правом, як до Бога і кликати Його: "Отче наш"!

О, як це підносяча й потішаюча правда серед всіх злиднів, які переходять одиниці й поодинокі народи!

Бог нас любить, і бажає щоби ми Його любили й колись спочали в обіймах Його вічної любови!

* * *

Ці правди: Бог наш Сотворитель, Бог наш Отець, кидають ясні лучі на обовязки кожної людини, всіх народів і держав.

1. Обовязок культу, почитання

Це є конечний обовязок сотворіння взглядом Сотворителя.

Узнати Бога своїм Сотворителем і Паном, узнати свою цілковиту приналежність до Нього й залежність від Нього, та після того поступати в цілім своїм життю.

Почитати Бога обовязані всі люди, всі народи й держави, ціла людскість, бо те все від Бога і Бог послідною і конечною цілею всего.

Почитання Бога, релігія, це не лиш справа особиста кожного, цей обовязок не сміє ограничитися лиш до приватного життя. Культ, почитання Бога, це справа публична, чоловік, нарід, суспільність зобовязані публично віддавати Богу поклін, узнавати Його Творцем, Паном і Отцем.

Бог є все і всюда і в життю приватнім і публичнім, і для одиниць і для народів і для цілого людства: Господом, Творцем, Отцем.

Чоловік, нарід ніколи не перестає бути: Божим сотворінням, цілковито в своїм існуванню зависимим від Бога.

Коли який нарід чи держава ставляє свої інтереси вище Бога, коли в стремлінню до свого вивищення ломить Божі закони, тоді сповняє найстрашніший злочин, найбільшу несправедливість проти основного природного права і ладу: ставляє в практиці себе на місце Бога, за

що не мине його кара і то вже тут на землі, бо нарущення Богом установленого ладу потягає невідклично кару. А основою всього порядку і всякого права на світі є:

"Я Господь Бог твій."

Бог є Паном всего. Він Сотворитель.

Вселюдно, публично почитається Бога через публичні молитви, богослуження, і передусім через Безкровну Жертву, Службу Божу, що є найвищим безконечної вартости актом почитання Бога.

Людина узнає Бога своїм Сотворителем узнаючи Його власть, слухаючи Його заповідей і в приватному й публичному життю.

2. Обовязок вдячности

Кожне добродійство вимагає конечно вдячности від того, хто його дістав. Божа доброта, Його добродійства і дари для нас безконечні. Він є нашим Отцем у найповнішім того слова значінню. Кожна хвилька приносить усе нові Його добродійства для нас.

Тож кілько належиться Йому вдяки від нас!

Слушно взиває св. Апостол Павло:

"Всегда благодарите".

Як мало людей памятає про це! Кілько чорної невдячности! А невдячність то провина так погана, що нею мерзилися навіть самі погани. Вони, стративши світло Божого обявлення, творили собі божків, навіть для ріжних проступків, однак для одного проступку не мали вони божка, а це дя невдячности! так підлою була вона в їхніх очах. Нехай з наших сердець взноситься часто пісня подяки Господу Богу за тільки дарів і добродійств: сотворення, удержання при життю, існуванню, і многі, премногі добродійства....

* * *

Упавша людина вивертає Богом установлений прекрасний лад. Передусім у нинішних часах самолюбства є много гордих людей, що не хоче узнавати Бога своїм Сотворителем і Отцем. Як колись гордий люципер хотів поставити себе на престолі, замість свого Творця, так і тепер духові діти гордого сатани ставляють на троні замість Бога себе чи нарід, чи державу, наче якого божка за предмет культу. Раз пораз чується чи читається: "Держава понад усе", "нація понад усе." Ці кличі заключають у собі неґацію Бога. Бо наколи держава, чи нарід понад усе, то і понад Бога, а наколи понад Бога, то Бог

не є вже більше Богом, але держава, нація є божищем. Носії таких кличів у своїм засліпленню забувають, що Бог є Творцем і Паном кожної держави і кожного народу. І коли держава чи нарід має які права взглядом одиниць, то має їх лиш від Бога, бо кожна правна власть від Бога. Усуваючи Бога з життя народу чи держави, нищуть підставу існування держави і народу. Держава, нарід без Бога стає зборищем божевільних одиниць, що надуживаючи своєї свободи ширять знищення в державі, чи народі, доки караюча рука Божої справедливости не положить їм кінця.

До чого доходить це засліплення гордого самолюбства, цего доказом большевицька Росія, націвська Німеччина і червона Еспанія, що ведуть народи до певної загибелі, якщо вчас не спамятаються і не завернуть до Того, Хто одинокий є Творцем і Метою всіх народів і держав.

Просім Найсв. Серце Христове через Діву Марію, щоби всі спізнали, що Бог є нашим Творцем і Батьком, щоби з вдячних сердець всіх людей, всіх народів і держав підносився безнастанно публичний культ-почитання Того Бога, Якому слава во віки віків. Амінь.

ДУША

Один модерний лікар запитав жартом священика:

—Чи бачили ви ту душу, що про її спасення стільки говорите?

—Ні,— відповів панотець,— не бачив.

—То може вухом чули?— Ні, ніколи не чув. — То може її посмакували?— Ні, й не смакував. — А може її обнюхували? — все далі глузував лікар. — Ні, й не нюхав, — каже священик. — А може її відчували? — А певне, це так, відчував і відчуваю. — Але ж, що з того, коли аж чотири змисли нічого про душу не говорять.

— Може й так, — каже панотець, але й мені кортить вас дещо запитати. — Прошу! — А чи бачили ви, пане докторе, недугу? — Ну, ні, — каже лікар. — Так може чули її вухом? — Ні. — А смакували? — Ні. А хоч нюхали її? — Теж ні. — Ну, то може її відчували? — Та певне, що відчував, як всі інші. — Дивно,— каже на те панотець,— та ж чотири ваші змисли нічого про негуду не знають, а ви й не говорите, що недуга не існує в світі!

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

Будучність Нації

З новим роком розпочало Брацтво Українців Католиків в Канаді видавати замість місячника "Бюлетень" двотижневник "Будучність Нації." Ціна передплати остала та сама, один доляр на рік. У кожній українській католицькій родині повинен бути цей дуже цінний часопис що стоїть на сторожі наших трох скарбів: Католицька віра, східний обряд, українська народність. В справі передплат треба звертатися до:

Dm. Kobrynsky, Box 88, Smuts, Sask.

Примірна побожність. В провінції Камерун, в Африці, церковна влада заборонила людям слухати більше як одну Службу Божу денно. Причиною того рішення є надзвичайна побожність тамтейших людей, які хотілиби молитися в Церкві цілий день, не даючи тим способом змоги дістатися другим людям до церкви, задля браку місця.

Який це гарний примір для наших людей, котрі мають близько церкву і місце в церкві, а не хочуть іти вислухати одної Служби Божої....

На Закарпатській Україні, в Гуменнім, відбулася конференція священиків з округів: гуменської, спінської, воронівської й межилабарської. Під проводом українських Редемптористів, відбули вони уєднинення і на їх внесок ухвалили видавати релігійний тижневник в народній мові.

Українські поселенці в Західній Европі: Число наших поселенців у західних краях Европи щораз збільшається. Много їх є в Англії, передусім у Ліверпулі (про що свого часу була згадка на сторінках цего часопису); велико число Українців є у Франції, головно в Парижі. Одні з них це політичні виселенці, інші, це ті, що приїхали там на зарібки. Від давна бажали вони мати свого священика. Їх мрія сповнилася і тепер утворено першу нашу грекокатолицьку парохію в Парижі, а парохом став о. Перідон, колишній ректор Малої Семінарії у Львові.

Трохи більша громада українців живе в Бельгії. Їх число збільшається головно поселенцями з підкарпатської України, звідки приїхало в останніх місяцях майже до 4 тисячі людей. Духовну обслугу дістають від Отців ч. Н. Ізбавителя. Наші поселенці в Бельгії видають навіть маленьке письмо: "Духовний листочок українців м. Ліежа і його околиць." З нього довідуємося, як то наші поселенці стараються там захова́ти свої релігійні цінности, свій обряд і народні традиції.

Того року Вс. ОО. Василіяни в Жовкві обходять 40-літний ювілей своєї друкарні й видавництва: "Місіонаря." За цей шмат часу, вони богато причинилися до релігійного й національного освідомлення нашого народу в Галичині.

За старанням святійшого Вітця Папи Пія XI. побудовано досі в Італії 1,202 будівель. В самім лише Римі побудовано 63 нових церков. Крім того відновлено або поправлено чимало старих будівель, яким загрожувало знищення. Печаливости цего пани українці-католики завдячують величаву будівлю в найкращій дільниці Риму, де міститься українська колегія св. Йосафата.

В деяких містах Злучених Держав світські (добре приготовані священиками) люди проповідують на вулицях, в парках, на площах і т.д..... В проповідях говорять тільки про віру, про Бога, і т.д. І мають великий успіх.

Статистика Ліги Націй подає що за рік 1937 ріжні держави видали на узброєння 12 міліярдів долярів. Колиб ці гроші розділити поміж усіх людей на світі, то кождий діставби 6 долярів. Лиш Христове Євангеліє може зарадити тому нещастю і лиш застосування науки Князя Мира-Христа, може завести мир між народами землі, як це прилюдно заявляють найвизначнійші мужі стану, між іншими премієр Канади п. Мекензі Кінг у своїй знаменитій промові з дня 22 жовтня 1937.

При кінці 1937 величаво святкувано у Львові 25-літний ювілей епископства Преосв. Никити Будки. Цей ювілей свого першого Владики Канада відсвяткувала торжественно обходячи 25-літний ювілей канадійської українсько-католицької дієцезії.

Втік човном з червоного раю. До Канстанції в Румунії, приплив човен з двома большевицькими жовнірами. Оден з них помер від ран, а другого цілком виснаженого вратували. Він оповідав що втік з Одеси, разом зі своїм (помершим) товаришом, бо не міг пережити страшних умовин життя в 26 полку прикордонних стрільців. Коли вони втікли, сторожа тяжко ранила його товариша, так що помер кілька годин перед припливом до Констанції.

Большевицька преса в Канаді подає що в р. 1929 большевики в Канаді мали лише 3 часописи. А тепер їх аж 18. Десять виходить в Торонто, пять в Вінніпегу, і три в Судбурах. Між ними є 2 щоденники; 3 виходить 2 рази тижнево; 3 часописей три рази в тиждні; 4 тижневники; 5 пів-місячників; 1 квартальник. Вони є видa-

вані майже в усіх головніших мовах у Канаді. Всі ті часописи разом мають нати около 58,000 примірників. Що то не роблять вороги Бога, Церкви і народу! Чи не повинні ми українці католики ще більше взятися до праці для католицької преси?

В Швайцарії, що раз то більше зростає протикомуністичний рух. Кілька провінцій проголосили навіть офіціяльно заборону комуністичної партії та її праці. Що більше. Повстала навіть особлива, велика організація, до якої приступили представники всіх політичних партій, крім соціялістів. Та організація домагається та робить пропаганду, щоби в цілім краю скасували комуністичні, та всякі з ними злучені партії. Якби то здалася подібна організація і діяльність і тут у Канаді. Провінція Квебек дала у тім згляді гарний примір.

Мусуліні видав розпорядок щоби по всіх італійських школах заведено св. Письмо, яко шкільне читання. Він заявив: "що тим способом влада хоче привести дітей, а через них духа італійського народу на ту дорогу, на якій батьківщина осягне свою славу та справжню великість."

Гарний примір. Недавно тому, в Торонті зголосився на поліцію бідно вбраний хлопець і передав $287.00 які він знайшов на дорозі,—а потім сам виїхав на роботу на північ Онтарія.

Статуя, що плаче. В Корнвалі, в провінції Онтаріо знаходиться в хаті одного інваліда статуя Ісуса Христа, що плаче. До нього зіжджається богато людей, щоби подивитися на це надзвичайне явище.

В Японії видають щоденник на шовку. Це для того, що там шовк не є дорожчий від паперу. Він має накладу 25,000 примірників.

Американське міністерство задумує вибивати гроші зі шкла. Вони булиби вигідні, сильні, легкі, не стиралибися та булиби гігієнічні, бо легко й часто можнаби їх мити. Крім цего, тяжко буде їх підробляти.

Штучний дощ. Двох учеників вищої технічної школи в Будапешті: "Аладар Ровіо й Гейнріх Джордж," винайшли апарат, що витворює штучний дощ. Їх метода опирається на знаних вже Індіянам досвідах, що над великим вогнем витворюються хмари з яких часто паде дощ. При помочі мільону кільограмів олію й нафти, можна витворити доволі великі хмари.

Яких до дітей виховують більшовики!. Раз підчас іспитів в одній більшовицькій школі, учитель поставив дітям слідуюче питання: "Що зробилиби ви діти, наколиб ви могли статися невидимими?"

Діти не надумуючись довго зачали відповідати: "Я, каже один може десятилітний хлопчик,—я обікравби всі гроші, що знаходяться в Москві."

"А я,— заявила інша дитина—, я вбивби англійського короля, і сам засівби на його престолі".

Якась знова дівчинка з гордістю кричала, що забралаби всі дорогоцінности і клейноти що є в магазинах. Інша знова, бажалаби грабити та палити церкви, та палати. Якийсь знова хлопчина аж прибіг на перед і заявив: що він витроївби всіх британських горожан.... іт.д..... іт.д.....

Майже всі відповіди тих діточок, були подібні змістом.

Ах, як це сумне! Хоч правдиве! Ці діти, що малиби бути ще невинними, заявили, що їх бажанням є вбивати. різати, троїти, красти, рабувати.... — статися одним словом: злодіями, бандитами та всякого рода злочинцями. Ось ціль, ідеал їх життя. Ось овочі більшевицького виховання—виховання без Бога, Церкви і релігії.. До такого виховання стремлять і тут у Канаді всякі безбожники та комуністи.

Порадив Собі

В морозний день, десь серед зими, ввійшов Венямін Франклін до ресторану. Сам напів замерзлий, хотів загрітись. Але коло печі довкола повно людей, що не можливо було доступити блище печі. А що ніхто не співшився зробити йому місце, тоді Франклін, фільософ, звернувся до господара гостинниці і закликав:

"Добрий чоловіче, чи не маєте трохи остриць?"

"Так, маю!" — була відповідь.

"Гаразд! Дайте там мірку мому коневі!"

"Як? Дати остриці вашому коневі?"

"Так, дайте йому мірку!"— поручив Франклін.

Дуже здивувався господар тим незвичайним порученням, але послухав. За господарем вийшло багато з присутних, щоб видіти як кінь буди їсти остриці.

А тимчасом Франклін найвигідніше сів собі коло печі і чекав, що дальше буде. Зараз вернули ошукані люди. А господар сказав:

"Алеж кінь не хоче їсти остриць."

"Нехай там!" — відповів спокійно Франклін,— "Думаю, що я їх маю сам зїсти; а ви можете попробувати дати коневі мірку вівса!"

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

У школі: Петро—Пане професор! Останнього разу ви обіцяли нам сказати дещо про розум.

Професор: Дай мені спокій з розумом, я тепер що іншого маю в голові.

До одного музика, що грав на цимбалах, сказав один панок:

— Ви граєте, як цар Давид, але не так гарно.

— А ви говорите як сам Соломон,—відповів музика,— але не так мудро.

Подорожний: Чи цей лейк (став) є публичний?

Фармер: О, так.

Подорожний: Отже то не буде злочином, наколи я тут зловлю кілька риб.

Фармер: Ні, то не буде злочином, але чудом.

В однім часопису було слідуюче оголошення:

"Ми довідалися, хто знайшов на Панській вулиці мою мошонку з грішми. Проситься, щоб той чоловік цю мошонку віддав." Слідуючого дня оголошено в тім часописи так: "Чоловік, про котрого довідалися, що він найшов мошонку з грішми при вулиці Панській, просить того, що згубив, щоб до нього коли небудь прийшов і її собі забрав."

Пані: Я думаю, Паньку, куча з безрогами так близько хати, що воно не здорово.

Господар: Чому пані? Таж ще ніодна безрога не захорувала!

Аґент: Цей прилад до гашення вогню може служити яких пятьдесять літ.

Старша пані: Але за пятьдесять літ я тут не буду.

Аґент (зле розуміючи): О, пані, ви можете дуже легко й вигідно взяти зі собою той прилад, де ви лише схочете.

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,—

до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки з зовні церкви й помальовано церковну копулу. Й тепер монастирська церква М.Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Срібним блесном ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе: "Прийдіть до мені всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас." Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту,—6, 7, і 8 липня,— кождого року відвідує церкву й чудотворний образ кілька тисяч вірних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк і помочи через заступництво Божої Матери. —

Бажаємо тепер відновити церкву в середині. Просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і проситимемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П., щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю. Жертви просимо ласкаво слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ВІДНОВУ МОНАСТИРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Парохія Вішарт	$7.80	М. Михайлович	$1.00
Парохія Мелвил	$6.15	Корнило Мороз Вішарт	$1.00
Парохія Модельфарм	$5.00	В. Іващишин, Парсон	$1.00
Парохія Бівердейл	$4.20	Петро Гуменний, Мелвил	$1.00

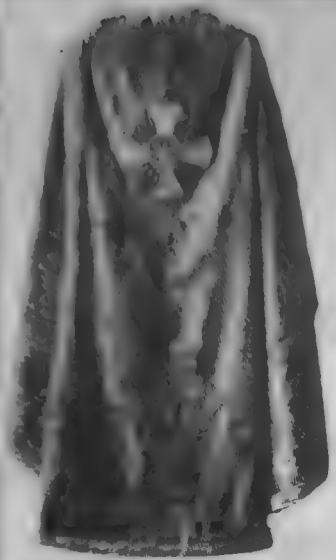

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. 01014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим гальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим гальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим гальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий гальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова [illegible] $[illegible]

ч. 17151— З доброї якости золотої матерії— краї [illegible] шовком [illegible] френзлі — гарна шовкова [illegible] $[illegible]

ч. 1406— Тяжка шовкова брокада, зі [illegible]; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, [illegible] емблєм — золотий гальон і френзлі— золо[illegible] хрестики на додатках [illegible] $[illegible]

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10, No. 4. Yorkton, Sask. April, 1938

Рік 10, ч. 4 Йорктон, Саск. Квітень, 1938

За дозволом духовних властей

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,— до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки з зовні церкви й помальовано церковну копулу. Й тепер монастирська церква М.Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Срібним блеском ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе: "Прийдіть до мені всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас." Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту,—6, 7, і 8 липня,— кождого року відвідує церкву й чудотворний образ кілька тисяч вірних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк і помочи через заступництво Божої Матери. —

Бажаємо тепер відновити церкву в середині.. Просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і проситимемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П., щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю. Жертви просимо ласкаво слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ВІДНОВУ МОНАСТИРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Н. Н.	$5.00	А. Зубрицький, Відір ..	$1.00
Парохія Мелвил	$3.75	Зюлковський, Ст Норберт	1.00
Парохія Вішарт	$2.90	В. Филипович, Беніто ..	$1.00
Семен Лукій, Норквей.	$2.00	М. .... Садерленд	$1.00
П. Деренівська, Райн ..	$2.00	П. Остапик, Оттава	$1.00
Василь Стець, Елмайра	$2.00	Катерина Глова, Йорктон	.50

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Линем до Тебе — Радуйся Царице Мати Милосердя — Блудний Син — Не Пропав, а Жие — Мірям з Магдалі — Жінка в Домашньому Огнищі — Великодні Дзвони — Похорон Незнаної Дівчини — З Церкви і Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА КВІТЕНЬ, 1938

1 П ММ. Хризанта і Дарії
2 С ППреп. Отців св. Сави
3 Н **Нед. 4 Великого Посту**
4 П СвщМ. Василія
5 В М Нікона
6 С Предпр. Благовіщ. (покл.)
7 Ч **Благовіщ. Пр. Д. Марії**
8 П Відд. Блвщ., Соб. Ар. Гавр
9 С Мц. Матрони
10 Н **5 Великого Посту**
11 П СвщМ. Марка і Кирила
12 В Преп. Йоана Лістивичника
13 С Преп. Іпатія
14 Ч Преп. Марії Егип.
15 П Преп. Тита Чудотворця
16 С Суб. Лазарева
17 Н **Неділя Квітна**
18 П ММ. Теодула і Агатопода
19 В С. Евтихія
20 С Преп. Гр. Мелетійського
21 Ч Великий Четвер
22 П **Велика Пятниця**
23 Велика Субота
24 Н **Воскресення ГНІХ**
25 П **Світлий Понеділок**
26 В **Світлий Второк**
27 С Мартина папи
28 Ч Апп. Арист., Пуда і пр.
29 П Мц. Агапії
30 С ППреп. Сімеона і Акакія

УСТАВ НА КВІТЕНЬ, 1938

3.—**Нед. 4 Посту:**— Гл. 8, ев. утр. 8. На літ. В. Вел.: Ап. з. 314; ев. Марка з. 40.

7.—**Благовіщення Пречистої Діви Марії:**— На літ. Йоан. Золотоуст. Ап. зач. 306, Ев. Луки зачало 3.

10.—**Нед. 5 Посту:**— Глас 1, ев. утр. 9. На літ. В. Вел. Ап. з. 321, ев. Марка зач. 47.

17.—**Нед. Квітна:**— Всеночне. Вся воскресна служба опускається. На літ. Йоан. Золотоуст. Осібні антиф. Квітної Нед., Ап. з. 246, ев. Йоан. зач. 41.

22.—**Велика Пятниця:**— Царські часи. "Благообразний Йосиф" з поклонами. Отпуст Великої Суботи. Вечером Єрусалимська Утреня при Божім Гробі. Від нині до Неділі Пасхи не вноситься мерців до Церкви.

24.—**Великдень.**— Літ. Злат. На веч. ев. Йо. з. 65. На "Да воскр. Бог" цілування хреста і мирования. Отпуст з хрестом цілий тиждень, а дальше до Воскресення лише в неділі, Празн. Преполовлення і Відання Пасхи. Цей тиждень загальниця. Царські врата цілий тиждень отворені. — Час заказаний.— По Літургії або по Утрени благословене брашен, як в Літургіконі, або Молитвослові. Через цілий Світлий Тиждень не можна правити заупокойної Сл. Божої.

25.—**Світлий Понеділок:**— На літ. антиф. Пасхи, які береться через цілий тиждень. Тропарі вчерашні. Прокімен "Во всю землю." Ап. з. 2, ев. Йоан. зач. 2.

26.—**Світлий Второк:**— На літ. Прокімен "Величить душа моя." Ап. зач. 4. ев. Луки зач. 113.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 4 Квітень 1938

ЛИНЕМ ДО ТЕБЕ

До Тебе, Боже, ідемо сміло
Серед терпіння, болів, гризот
І віддаємось Тобі всеціло,
Очі звертаєм ген до висот.
Кудиж бо підем серед недолі,
Горя важкого, тяжких терпінь?!
Куди поглянем—знаки неволі,
А ворог хитрий ходить мов тінь.
Тут рука людська нам нідочого,
Серця потішить сили нема.
Потіхи треба, треба премного,
Бож його ранить нудьга німа.
Скріпляй, Ісусе, наші змагання,
Бо гірких трудів тут без лічби.
Глянь на смиренні наші благання —
Веди нас сміло до боротьби.
З поміччу ласки підем у бої
З імям, Ісусе, Твоїм сильним,
Що так страхає пекольні рої
Жахом сповняє грізно-німим.

Змагатись мемо бодро й рішучо,
Щоб душі вирвать з грішних кайдан:
Якжеж зітхають вони болюче,
Страшно їх мучить гордий тиран.

Серце пламенне, Квіте Марії,
Пошли нам поміч серед турбот.
Віри несемо білі лелії
За чудні дари Твоїх щедрот.

Ми ж Твої діти, будем з Тобою
Сповни любовю наші серця.
При боці Божім ми у спокою
Славитимемо рану Творця.

Бр. М. Чаборик, Ч. Пр. Із.

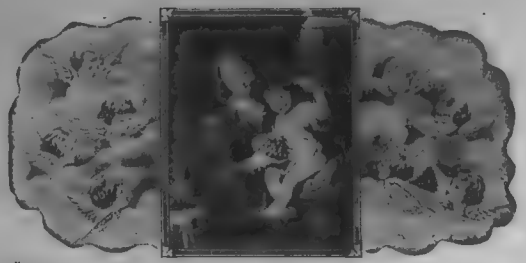

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

(Переклав о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.)

6 глава
"Тіможе убо предстательнице наша"

2) Марія співчуваюча заступниця займається і найбільшими грішниками

В книзі царів читаємо, (1, 25гл.) що мудра жінка Абіґаїл уміла своїми просьбами так успокоїти царя Давида, загніваного проти Набаля, що сам Давид потім дякував їй за то, що перешкодила йому пімститись власними руками. А це чинить Марія постійно в небі, в інтересі грішних. Своїми ніжними і розсудними просьбами вміє так усмирити гнів справедливости Божої, що Сам Бог благословить Її, наче дякує Їй за це, що Вона перешкаджає Йому карати грішників так, як вони на це заслужили. Власне, щоб вичерпати своє милосердя,— каже св. Бонавентура,— предвічний Отець давши нам вже Ісуса Христа на заступника головного в себе, ще установив Марію заступницею нашою перед Ісусом Христом.

Без сумніву— каже св. Вернард— Ісус Христос є єдиним нашим посередником оправдання поміж Богом і людьми, щоб на підставі своїх заслуг і обітниць виєднував нам прощення і Божу благодать. Але, що люди узнають в Ісусі небесний маєстат, котрий в Нім є, як в Бозі, і бояться Його, тому конечно було дати їм іншого адвоката до котрого вони зверталисяби з меншим страхом, а з більшим довірєм. Ним є Марія і нема могутнішого заступника перед Божим маєстатом, ні милосернішого зглядом

нас. Негідно заперечувавби всьо милосердя Марії, хтоб ще боявся приступити до цеї любої заступниці, котра нічо не має суворого чи страшного, котра є дуже упереджаючо добра, любима і повна доброти. Читай і перечитуй— каже св. Вернард— то, що Євангелія говорять про Марію і якщо там знайдеш хочби один акт строгости, тоді я пристану на це, щоб ти її боявся. Але ти не знайдеш того нігде, отже з радістю звернись до Марії, а Її посередництво спасе тебе.

Вільгельм вставив в уста грішника, що спішить до Марії гарний оклик: Мати Божа! В нужденнім стані, до якого як бачиш, довели мене мої гріхи, прибігаю до Тебе повний довіря; якби Ти мене відкинула, тоді я пригадавби Тобі, що Ти під певним зглядом зобовязана мені помагати, бож вся християнська суспільність іменує тебе і оголошує Матірю милосердя. Маріє, Ти є тою, котру надто любить Господь, щоб Її не вислухати. Твого милосердя ніколи й нікому не хибувало: Твоя велика щедрість ніколи не відкинула грішника, хочби й який був його злочин, як він тільки поручається Тобі. Якжежто? Се малаб бути помилка, чи надармо ціла Церква називає Тебе своєю заступницею і прибіжищем грішників? Хай мої гріхи Маріє не стримують Тебе сповняти Твій великий уряд милосердя, котрий Тебе становить нараз нашою заступницею, посередницею мира поміж Богом і людьми, нашою одинокою по Твоїм Сині, надією, тай певним прибіжищем нещасних. Твої ласки і славу, навіть Твою гідність Матери Божої, як можна так сказати, всьо це Ти маєш через грішників: бож то з любови до них Слово Боже вибрало Тебе на Матір собі. Хай далеко буде від нас та гадка, що ця божественна Мати, котра дала світу джерело милосердя, моглаб відмовити свого милосердя грішникови, що Її взиває. Так Маріє! Коли Ти є покликана до того, щоб установити мир між Богом і людьми, прийди мені в поміч з цим своїм милосердям, котре перевисшає всі мої гріхи.

Тіштеся ви всі малодухи— скажемо за св. Томою— віддихніть тай наберіть відваги нещасні грішники. Ця велична Діва, Мати Бога і Судді вашого є Заступницею роду людського так могучою, що всьо, що може, може в Господа, зручна, що знає всі способи щоб його успокоїти, Заступниця загальна, котра приймає кождого і не відмовляється боронити всякого.

Молитва

Мати мого Господа! Я бачу що невдячність, якою я відплачувався многі літа за милосердя Богу і Тобі, справедливо заслужила собі на то, щоб Ти більше не клопоталася мною, бо невдячник негідний Твоїх добродійств. Алеж Владичице моя! Я маю велике поняття про Твою доброту: я вірю, що Вона є богато більша від моєї невдячности. Прибіжище грішних, не залишай дальше спомагати нужденних, котрі вручаються Тобі. Мати милосердя, простягни руку, щоб мене піднести з упадку. Маріє, борони мене, або скажи мені, куда мені звернутися, щоби мене хто оборонив ліпше, чим Ти? Та деж знайду я, по Бозі, заступницю більш співчуваючу й більш могучу, як Ти, що єси Його Матірю? Через це, що Ти стала Матірю Спасителя, Ти дістала посланництво спасати грішників. і Ти мені даною для мого спасення. О Маріє! Спасай цего, що Тебе взиває. Я не заслугую на Твою любов; однак бажання що його Ти маєш спасати найбільших проступників, дає мені надію, що Ти мене любиш. І наколи Ти мене любиш, як я можу погибнути? О найдорожча Мати! Наколи моє спасення є Твоїм ділом, як цего надіюся, я небуду вже більше невдячним, але мої минувші недбальства і тую любов, що Ти мені оказала я винагороджу вічними похвалами й любовю, що пронизати буде глубину мого серця. Там у небі, де Ти царюєш і царствувати меш на віки, я буду щаслив завдяки Твому милосердю, котре буду оспівувати все; у вічности цілувати буду ці солодкі руки, що тільки разів увільнили мене від пекла, на яке я заслужив своїми гріхами. О Маріє! Моя освободителько, моя Надіє, моя Царице, моя Заступнице, моя Мати! Люблю Тебе, Тобі віддаюся, і хочу любити Тебе на завжди. Амінь, Амінь. Цего надіюся, хай так станеться!

Коли Ісус де приходить, Він входить зі своїм хрестом, і приносить зі собою всі свої терня, і уділяє його тим, котрих любить.

—Босвет

* * *

Бути в стані Божої ласки, це найліпша асекурація проти нещасних випадків.

*** *** ***

Чим більше душа упокоряється, тим більше зближається до Христа.

БЛУДНИЙ СИН

(Лука, зач. 79)

Двох було у батька синів, як соколів —
І сказав молодший, що не мав мозолів:
"Пливуть у дома сіро тупі дні за днями,
А радість і творчість в світі не між нами.
Отче! Дай з маєтку всю мою частину,
Пошукаю долі в борні, на чужині."
І виділив батько молодшого сина.
Син їхав промінний—ридала родина.
Тихо пливуть в хаті скучні дні за днями,
Гуляє син батька молодший без тями.
Блудниці пють радість із щедрого міха,
Пє з ними син батька—гульня сміх і втіха.
Піниться і котиться життя до вподоби,
А розкіш їсть тіло, як овочі хроби....
А як так з мішочка втікають динари
Прискають нечайно всі злудні примани
І друзі відходять—сміються в долоні,
Як обдертий ходить у смутку і стоні.
Настав іще голод великий в країні
І глянуло горе на сина в руїні.
Як нужда обнялась з голодом під руки
Бажав вкоротити голодові муки.
Поволік на хутір худощаві ноги
І пристав на службу, щоб пасти безроги.
Глядить за лушпинням, яке їло стадо,
Бо в службі й лушпиння не давали радо!

Та ввійшовши в себе у чорній недолі
Кликнув: скільки в батька хліба у стодолі,
Там його збуває наємникам в хаті,
А я голодую в чужинній палаті.
Встану я і піду до батенька свого.
Скажу йому: Отче! Згрішив я премного,
Згрішив я на небо і перед тобою,
Я вже не достойний, щоб бути слугою
У рідному домі.— Вчини однак сина
Наємником в себе— я ж твоя дитина.—
Вечеріло небо і сходила зоря,
А він ішов спішно утікав від горя.
І коли настало світати на небі
З віддалі побачив—у гіркій потребі —
Як батенько рідний чекав на ростаї,
Задрожало серце в німому одчаї,
А батько прибігши поглянув на труди
І змилосердившись впав на сина груди.
—"Згрішив я на небо—блукав я під тином,
Отче я не гідний зватись твоїм сином!" —
—А батько слуг кликав: "Дайте світлі шати,
Перстень і обуву і ведіть до хати,
Заколіть телятко—веселиться мова—
Бо син мій був мертвий і ожив наново,
Згинув і знайшовся, радіймо всі нині,
Їжмо і празнуймо в радісній годині.
А старший син батька працював на ниві
І коли вертався чув пісні звучливі,
Танець і музику, аж звеніла хата —
Спитав службу: "Що це?"— "Та це твого брата
Так радо витають і батько приймає,
Веселяться гості і музика грає,
І теля печене і врочисті строї,
Бо вернув здоровий з країни чужої."
—Загнівавсь брат старший, не хотів йти в хату,
Почав батько сина просити в кімнату.
І сказав до батька: "Це тільки літ вірно
Тобі, батьку служу, працюю незмірно
Та не дав ніколи ти мені кізляти,
Щоб спросив я друзів на прийом до хати.
А коли молодший з блудницями шумно
Гуляв і протратив маєток безумно —
Заколов ти радо теля за провину."

І закликав батько до сина: "Дитино"!
Все моє твоїм є. Ти все є зо мною
І ділю все втіху і журбу з тобою
Та тепер веселе і радісне слово:
Брат твій, що був мертвий—він ожив наново,
Був згинув й найшовся і раді ми нині
І радісне свято у нашій родині!"
Така все є радість учителя втішна,
Як кається щиро кожна душа грішна.
А ти цьогочасний блудний сину світа,
Завертай до батька поки стане літа,
Поки іще сумерк не вкрив лиця щасні,
Поки іще в тебе очі душі ясні. . .
Вертай блудний друже, бо гряде час лиха,
Як замовкне голос в нутрі серця з тиха. . . .
І сили не стане і змарнуєш волю,
Слід ясний загубиш в темряві і болю.

Теодозій Ріпецький

НЕ ПРОПАВ, А ЖИЄ

Одного дня, двайцять літний Миколай сказав своїй мамі: "Мамцю, чи не мігби я бути священиком"?

Мати заскочена тими словами, з початку неначе оголомшена не знала, що відповісти. Але по хвилі,— серед плачу і сліз, зачала говорити: "Дитино, що з тобою сталося? Що ти хочеш робити? Чи хочеш мене осиротити та оставити на світі серед тих тяжких хвиль мойого життя?

—Ні, ніколи, не згоджуся на це. А навіть колиби ти вимусив у мене це позволення, то памятай, що тоді ти для мене пропавший—умерший."

І пригноблена мати сіла на фотель і з плачем, продовжала: "О, я нещаслива! Я стратила сина! На віки пропав для мене. . . . !

Миколай того не сподівався. Бачучи це, не знав що робити: чи вийти з хати, чи остатися. . . . Вкінці сів з боку і з болем в серці мовчки слухав та приглядався тому.

По якімсь часі, мати успокоїлася. Її на гадку прийшла Марія, її одинока ще потіха—її друга дитина. Ну! думала собі: Хтоби то цього сподівався. Прийдеться мені

попрощатися зі сином, в якім я бідна вдова покладала всю надію.... Але щож робити! Маю ще Марію. Хоч вона останеться мені— вона мене не покине. В цій думці знаходила вона свою одиноку потіху.

Так тревало довший час....

* * *

Але якось раз, з нагоди одного свята, мати зачала вагатися,—що більше навіть боятися, чи і її одинока ще дитина—Марія, не наміряє вступити до монастиря. Ця гадка ще більше занепокоїла материнське серце. Ну!— майже з плачем—думала собі; по кількох літах щасливого життя, стратила я мужа,— всю свою надію покладала в діточках, а тепер бач, що вони хочуть робити!, як вони відплачуються! Чи малаби я стратити їх обоє! Ні! Це не можливе!

І нераз довго думала вона над тим. Її переходили ріжні гадки. В кінці рішилася вона поставити своїй доньці слідуюче питання: "Маріє! що задумуєш робити в будучности?" Марія, довго не надумуючись, з усмішкою відповіла: "Мамуся, за вашим позволенням я бажалаби вийти замуж." Мати того лише чекала—"Ах доню!—закликала, цілуючи її.— Я лише того бажала! Ах!, як я тішуся, що ти це вибрала. Як ти мене ущасливила!.... Хоч ти лишишся мені!" Тепер спокійно задумала вона зажити щастя. І в своїй радости, здається не знаходила мати кінця.

В коротці Миколай вступив до семинаря. Мати з жалю заледво спромоглася на кілька слів пращання. А коли син опустив родинний дім, то мати довго, довго гірко плакала, повторяючи часто: "Всьо пропало, так всьо скінчилося! пропав мій син!...." Виплакавшись, та утихомирившись троха,— прийшла до себе, а побачивши Марію сказала: "Дитино! наш Миколай пропав для нас. Ти Марусю оставляєшся лише мені. Для тебе лише буду жити і працювати. Тобі лише посвячу свої сили, добро і працю...." Так серед тих гадок, вона встала й взялася до дальших своїх занять.

Не минуло кілька днів, а мати зачала думати про будучність Марії, про будучого затя. Марія була богатою і гарною дівчиною, тому не довго прийшлося її шукати жениха. Вибрала вона молодця гарного, здорового та рівнож зі шляхотської родини.... Познакомились, і на другий день вже зачали гоститися. Перші вечері перейшли надзвичайно гарно й весело. Нічого здається не бракувало до веселости і щастя родини, а передовсім матери.

Але по якімсь часі мати завважила, що серце її дитини стає для неї холодне,— що більше, бувають навіть хвилі, в яких відчуває, що вона для них неподрібною, що вона є одною особою за богато....

Мати того не сподівалася, тому це страшно її вражало та боліло. Часом з жалю хотіла навіть заплакати, але встид здержував її від того.

Її мрії, колись так гарні, стрінулися з першим розчарованням.

Молоді заручилися і зближався день весілля, до якого стали приготовлятися. Підчас того не переставали приходити листи від Миколая. Вони завсіди були повні чуття, привязання та любови до своєї неньки. Мати читаючи їх, тепер почала їх ліпше розуміти, більше цінити. Часом приходило її на гадку, чи властиво це не є Миколай, щоб любить щиро її, бо на світі, по Бозі нема для нього дорощої особи від матери. Поволи, поволи, ця гадка її підносила і потішала, а її син ставав що раз любішим, дорощим. В нім почала знаходити що раз то більше потіхи, радости та любови, яку тратила в Марії.

* * *

За кілька днів мало відбутися весілля Марії, а недовго по тім і то якось не сподівано, свячення Миколая.

Весілля, розуміється, відбулося гучно—серед великого числа гостей, забав, музики та танців. На зверх мати була щасливою й веселою, але в дійсності її серце краялося зі смутку. Підчас Служби Божої, а ще більше підчас вінчання і промови Отця пароха, вона гірко плакала. А вечером, коли Марія пращала свою маму, то вона зі жалю таки не видержала й на голос заплакала. Бачила вона тепер, а ще більше відчувала серцем, що зближається хвиля розлуки зі своєю дитиною, яку її зять мав забрати зі собою до одного міста, де купив вигідний й гарний дім. Для матери це був страшний біль. Лише Бог знає, що зазнало тоді материнське серце. Тяжко приходилося її жити самій,— в пустій хаті. Нераз заплакала, ходячи по ній неначе блукаючи.

Підчас того зближився і час свячень Миколая, про яке він ніколи не переставав згадувати в своїх листах. На самоті вона нераз їх перечитувала та роздумувала: "Я властиво зле поступала. По правді сказавши це Миколай

мені остався, а не Марія. Вона віддала своє серце, любов і привязання мужеві, а Миколай,—по Божі задержав це для мене, як це видно з його листів." Її серце відчувало тепер ще більшу любов до нього.

"Ні,— думала собі,— зле я думала про сина.. Він властиво добре зробив, він так мав поступити. Поїду до нього, побачуся з ним, побачу його свячення, першу Службу Божу та возьму священиче благословенство від нього"..

Як подумала, так і зробила. В означений день зібралася та поїхала до міста, де єпископ мав уділити її синові тайну священства.

Майже цілу ніч не могла вона заснути. Її серце переживало нові, незнані досі чувства. Рано, будучи першою в церкві,— заняла одно з перших місць, щоби не опустити ані найменшого руху свячення своєї дорогої дитини.

Зачалася Служба Божа. Хор співав прекрасно. Її душа і ціла особа чулася так щасливою, як ніколи перед тим. А коли її син, підчас єктенії, лежав на землі, то зі зворушення, щастя і радости, а не зі смутку, як на весіллю Марії,— плакала та горячо просила Бога, за свойого сина.... "Ах, Боже!— думала вона собі,— як я тепер щаслива,.... а як мусить бути щасливим мій син!"....

В кінці її син став священиком. Скінчилася Служба Божа і люди з незабутним спомином, поволи зачали опускати катедру і розходитися. Вийшла і мама Миколая, але не так, як недавно тому по шлюбі доньки сумна з болем у серці, але правдиво щаслива й горда, що її син дочекався тої гідности, того щастя.

Потім удалася до розмовниці, щоби побачитися зі сином. Коли він вийшов, то вона знова залялася слезами і впавши на коліна, тремтячим зі зворушення голосом, просила благословенства. Потім обнявши і поцілувавши його сказала: "О коби нинішний день ніколи не скінчився, коби тревав на віки! Як булаби я щасливою!"

* * *

Вернувши домів, вона думала: "Як я помилилася. Я казала, що мій син пропав—умер для мене, а він противно жиє і то більше, шляхотніше, як хто інший. Ах! Коби я могла заговорити до всіх матерей, котрих сини хочуть бути священиками, то я сказалаби, що не тих вони тратять, що посвячуються на Божу службу, але тих, що лишаються на світі."

Мірям з Магдалі

10 Ява

Касій, Магдалина, Естер, Марта

(Касій іде далі. В тій хвилі на зустріч йому надходить Магдалина; за нею спішать Марта і Естер).

Магдалина (зносячи руки до неба): Говоріть гори; отвори свої уста каміння; Чи правда це, що шепоче вітер, і про що шумить листя, що Він іде на смерть!!!? Чи хочуть знищити сонце мого життя і лишити мені моє життя, що нічого не варто без Нього?!

Касій (приступає до неї) Ходи до мене, дочко Вефти, Мірям! Це я говорю, приятель твоєї душі!

Магдалина: Хто ти?! Хто ти!? Я не знаю тебе! Лиш один є приятелем моєї душі і це не ти! Темно для мене на світі, де не ступає Його нога! Глуже моє ухо на все, крім голосу мого улюбленого!

Касій (старається рамям обгорнути Магдалину): Голубко моя солодка, це я, твій улюблений. Ходи, ходи зі мною в Рим! Я вже про все забув, що минуло! (Марта рухом зраджує ляк).

Марта (потихо): Мірям! О Мірям! Хай Єгова буде твоєю силою!

Магдалина (відпихаючи від себе Касія): Нещасна я, що смертні уста сміють до мене так говорити! Його голос вдарив мене коли я навернулась і від того часу немилий мені всякий голос крім звуку Його мови!

Касій: Ти далась звести, Мірям, якщо ти свою надію покладаєш на Назарейця. Гляди! Заки сонце червоними лучами укриє небо на заході, Його лице поблідне, очи загаснуть, і на віки замовкнуть Його уста!! О Мірям! Покинь Його, бо Він і так вже як мертвий! Будь моєю царицею, моєю дорогою панею, моєю....

Магдалина (обома руками закриває свої уха): Замкни свої уста, що роздирають мою душу немов ревіння кровожадного тигра! Що мучать її немов скавуління гієн і шакалів! О солодкий голосе мого любого Ягнятка! Чи я вже....

Касій (шорстко перериває вказуючи на свою спису): Диви! Я з обридженням прийняв розказ Пилата! Але тепер я з потіхою пробю Його! Пробю то серце, за котрим ти так тужиш!! (Касій немов хоче відійти).

Магдалина (благаючо): Стрівай, Касіє, бо з Його серцем пробеш і моє!

Касій: Це не стримає моєї списи, бо ти зі свого серця викинула всю любов, хоч я готов зділати тебе панею свого дому!

Магдалина: Правду говорять, Касію, твої уста, але знай, що Він зділав більше! Гляди! Тоді як я була немов порох на землі подоптаний всіма, Він, мав надімною милосердя! Ось, дивись, тут моє серце! Пробий його, але не допустися цеї ганьби на моїм улюбленім!

Касій (гнівно): Таки ні! Умре Він, нужденний! Мусить вмерти на хресті!! Мусить поплисти Його кров аж до останньої крапельки! Але ти маєш жити і знидіти ізза твоєї мертвої любови!! (Касій відходить розгніваний)

Магдалина (з очима піднесеними до неба): Навіть у темній ночі гроба останесь Він моєю любовю. Хай всохне моя права рука, як би я мала Його забути! Хай язик мій прилипне до мого піднебіння, як би я Його більше незгадувала! Не замкнуться до сна мої очи, не буду мати спочинку, доки не віднайду мого улюбленого, котрого мені вирвали! Зі світлом у руках буду перешукувати Єрусалимські вулиці, все і всюда буду питати: Чи не бачили ви радости мого серця, мого солодкого приятеля, що немов кедри Ливану перевишшає всіх, що сильний немов дуб, що немов пальма несе свою царську голову, що на Його лиці сіяє красота лелій і блеск сонця, котрого віддих чудніщий від чарівного запаху багрянних рож, що булаву держить у своїх руках а в очах несе милосердя вічної любови!!

Естер (тихо, зі співчуттям): О пані моя! Бідна моя пані!

Марта (обнимаючи Мірям зі співчуття): Опамятайся, Мірям! Спішім довгою вулицею! Там знайдемо наших, щоб послідний раз поздоровити.... в останнє подивитись....

Магдалина (немов будиться зі сна): Горе, горе! Даремна вся моя туга, все моє шукання, все випитування! Мусить вмерти той, що опанував моє серце! (Магдалина падає на коліна, Марта і Естер стоять побіч, плачучи). Він вмирає а я не в силі Його виратувати! Він на смерть іде ізза мене, через мою провину, через мою велику провину!! (Магдалина зовсім валиться на підлогу. Ще видно, як Марта і Естер зі співчуттям над нею хиляться; опісля завіса спадає)

Кінець третьої дії

ЧЕТВЕРТА ДІЯ

Сцена представляє вулицю. Довкола корчі і дерева. З боку кілька більших каменів. — Час: Ранок Воскресення і слідуючий день.

1. Ява

Симон, Ізмара, Ганна; мужчини і невісти; ці останні супроводжають бесіду німими руками.

Ізмара: Ганно, чи це ніч?! Мені страшенно лячно, немовби у воздусі було повно духів з другого світа! Мені майже так само страшно, як і в перший день неквашених хлібів, коли той обманець умер на хресті!

Ганна: Псссст, сестро! Закрий пальцем свої губи і не називай Його обманцем! Я переконана, що ми дались обманути! Бо ніколи Єгова не бувби прославив смерти свого противника! Хто коли чув, щоб умираючий у послідній моменті закликав так сильним голосом! Навіть самі сйли природи стали Йому на услуги! Чи не бачила ти, як сонце потемніло, коли Він замкнув очи?! І храмова завіса роздерлася на двоє, немов Єгова сам роздер свою одіж зі смутку ізза Його смерти.. У самій хвилі мук Він побідив своїх ворогів!!!

Ізмара (непевно): Тож ти думаєш,.... що вони.... що Іродіяда, що Каяфа, первосвященик нас здурили, і що Пилат поступив правильно, коли приказав на хресті дати напис: "Цар Юдейський"?

Симон: Навіть мертві свідчили за Ним, бо це правда, що того дня по Єрусалимських вулицях ходили многі, що вже давно повмірали!

Ізмара: Ох!.... Якщо Він.... справді був.... Месією.. Спасителем?! А ми.... ми.. кричали: На хрест з Ним!!

Ганна (з переляком): І.... кров Його на нас і на наших дітий!

Симон (таємничо): Нині, це Його день!! Третій день! Чи воскресне Він, як Він сам предсказав....!?

Ізмара (з недовірям): Баг! Воскресне!? Хиба ученики Його вкрадуть і скажуть, що Він воскрес!

Симон: Того вони не можуть зробити! Камінь на гробі є запечатаний і коло гроба є сторожа!! (Земля задрожала, чути гремління; всі затачуються сюди туди).

Ізмара (перелякана): Що це?! Земля дрожить!!

Ганна: Знова якесь нещастя! Єгово, помилуй нас!! (Над їх головами засіяло ясне світло).

Симон (перераженний): Чи бачите сіяюче світло?!
(Нарід переляканий; деякі вже втікають).

Ізмара: Світ валиться! Горе нам!! Горе нам!

Ганна (на відході): На хмарах Він прийде, щоб нас судити! Єгово! Милосердя! Милосердя!

Ізмара (відбігаючи): Гори, покрийте нас! Моря, затопіть нас!

Симон (відходячи, з руками благаючо знесеними до неба): Єгово! Помилуй нас! Помилуй нас сліпих! Розпятий, дай нам прийти до Твого Царства!

(Всі покидають сцену; відходять на ріжні сторони. При тім неустанно гремить. Аж як усі покинули сцену, настає тишина. Нарід також покидає сцену).

2. Ява

Рут, дочка Ганни; Саломе

(Рут надходить плачучи з рожами і зіллям в раменах. Сідає на одним камені при дорозі).

Рут: Ах! Як темно на світі, коли Його око не заливає світа своїм світлом! Моє серце зранене, болить, коли вже не можу побачити Того, що благословив мене своєю святою рукою!

Саломе (приступає до неї): Слухай-но, маленька! Ти моглаб мені прислужитись і я нагородилаб тебе щедріще, чим коли будь попереду!

Рут (встає): Ах! Пані! Я радаб тобі послужити, але тепер.. нині....!!? Ах, я й думок не в силі зібрати, щоб сповнити твоє бажання!

Саломе: Це не наглить, Саломе! Чи моглаб ти около полудня побігти з вісткою до мого.... мого.... приятеля!

Рут (з надумою): Коло полудня, пані?! Може до того часу моє серце ся успокоїть тай його смуток! Ох! Ніколи не ослабне мій біль, ніколи!! Все більше й більше болітиме моє серце! І кому-ж пані, маю занести від тебе вістку?!

Саломе: Одному, що Ірод на мою просьбу іменував його князем і прийняв за свого приятеля!....

Рут: І як він називається?!

Саломе: Юда Іскаріот!

Рут (з жахом уступається): Ні, пані! Ніколи.... ніколи не... зверну своїх кроків до....цього.... чоловіка!!

Саломе: Що зробив він тобі, Рут? Що страшного зробив він, що з таким обридженням ти слухаєш його імя?!

Рут (висуває обі руки наперед себе немов відпихаючо): Чому питаєш, пані?! Чи-ж ти не знаєш краще від мене, простої дівчини, про що й вітер говорить в Юдеї?!

Саломе: Та ні! Скажи вже раз! Чи я не малаб знати, що злого зділав Юда тобі або кому іншому?!

Рут: Мені?! Ах, мені?! О, волівби був зрадити, запродати мене замість Його! О! Як радо булаб я носила на собі невільничі окови за Нього, так довго, доким душа була удержала у слабому тілі!!

Саломе (гнівно): Я вже розумію твою бесіду! Твій язик говорить про фальшивого жидівського короля! Ти повиннаб тішитись, що Іскаріот знайшов відвагу видати Його!

Рут: О нещасна тота відвага, бо додав йому її сатана!

Саломе (відходить з гнівом): Ах, той обманець з Назарету! В серцях навіть Він загніздився! (Саломе відходить, Рут плаче опершись на скалі).

Рут: О Учителю! Добрий Учителю! Коби Ти ще хоч раз положив свою руку на мою голову, щоб її поблагословити! Учителю мій, Учителю, Ти помер і Рут ніколи вже не почує Твого голосу!!

3. Ява

Рут; Ганна

Ганна (приходить з цвітами): Рут, дитинко! Не плач! Ти раниш мою душу, що вона не пізнала Його за Його життя так, як ти! А тепер.... Він .... неживий!

Рут (смутно): Чи тільки самі підемо на Його гріб плакати за Ним?!

Ганна: О ні, дитино! Чи ти не чула, як Естер казала, що нині ранним ранком її пані Мірям поспішить до гроба, щоб намазати тіло Господа?! Ми сядьмо на цім камені і будемо на неї ждати (Обі сідають на каміння при дорозі).

Рут: Ні, мамо, я не зважала на голос Естери, бо моє око бачило тільки Марію, Матір Учителя! Я чула тільки зітхання Її душі!

Ганна: Так! Її біль був великий як море! І деж є на світі душа, що тільки витерпіла, що Вона?!

Рут: Я клячала в Її ногах і ховала лице у фалди Її одежі і благала Її великого Сина, щоб хоч Матір нам полишив, коли сам нас покидає!

Ганна: Справді! Вона немов вмерла для цеї землі, Її серце разом зі серцем Її Сина поховане у гробі!

Рут: Мені серце пукало, коли та невіста, Вероніка, розвинула перед нами свій вельон, котрим Учитель обтер своє обличча в дорозі на Голгофту! Але як мусіла почуватись Мати Ісуса, коли побачила відбитий на вельоні образ свого замученого Сина!

Ганна: Мені видавалось, немов сім мечів лискавкою пробили Її серце!!

Рут: А Мірям з Магдалі впала на землю як бурею скошена пальма, коли побачила на вельоні образ Учителя!!

Ганна: А Йоан, ученик Його улюблений, захитався і побілів як смерть!!

Рут: О, наші душі так зранені ізза смерти Учителя, що їх рана ніколи не загоїться!!

4. Ява

Попередні, Магдалина, Естер, Марта

Магдалина (надходячи): Спішім помазати тіло того, котрого полюбила душа моя, заки захопить нас сходяче сонце!

Естер (вказуючи на Ганну): Гляди, пані, Ганна і Рут уже нас дожидають!

Ганна (йдучи їм на зустріч): Пані, я принесла пахучі цвіти так, як я приобіцяла (при тім показує цвіти і зілля).

Рут (сердечно хапаючи руку Магдалини): А я, пані, зложу рожі у Його стіп!

Магдалина (кладе руку на голову дитини): О, не побачить вже Він твоїх цвітів, бо смерть замкнула Його очі! Ми в останнє помажемо Його тіло нардом і миром, але Його чоло є зимне, побіліли Його уста, і ніколи вже не отворяться, щоб благословити тих, що полюбили Його, кликати тих, що не пізнали Його, й сказати моє ім'я, щоб прикувати мене до своєї душі!!

Марта: Ах, Він покинув нас, коли ми Його ще потрібували!

Ганна: Хто заступить нам мудрість Його уст!!?

Естер: Хто піддержить нас, як наші ноги захитаються в багні?!

Рут (ридаючи): Хто поблагословить мене, коли Його рука застигла в гробі?!

Марта: Хто зарадить нашій біді силою своєї любови?!

Магдалина: Своєю кровю заплатив Він за мої, за наші довги, щоб відбудувати храм нашого серця! Впав вінець з нашої голови, та Він зложив свій вінець, щоб діядемом і перлами прикрасити наше чоло!

Марта: Від моря глибшою була Його любов, вищчою від неба Його доброта!

Ганна: Ходім! Зробім прислугу помершому, що для нас останесь живим, хоть і в гробі спочиває!

Рут: Але хтож відвалить нам камінь, що закриває Його гріб?!

Естер: Це правда! Він тяжкий, а ми є тільки слабі невісти!

Марта: Не журись тим! Той, що витиснув свій образ на вельоні невісти, що за Його життя мала з Ним співчуття, Той додасть сили нашим рукам! Однако Він могучий, у життю чи у смерти! Така моя віра!

Магдалина: Так! Ти з радістю можеш згадувати про Нього, бо ти ніколи не зійшла з дороги, що провадить до Нього! Але я.... я! Плакати будуть мої очи до смерти, ридати будуть мої уста, доки не замовкнуть під волею Єгови, бо ніколи уже не побачу Того, що вернув моїй душі спокій, котрого світ не в силі дати. (всі опускають сцену).

5. Ява

Касій Льонгін; Симон

(Касій надходить; з другої сторони нагло надбігає Симон)

Касій: Куда так спішиш, Симоне?! Твоє око горить, немов би ти був духів бачив!

Симон (затинається): Пппа.... нне ..... ййййя ..... ттти

Касій: Таж говори вже раз, Симоне! Щось страшного мусіло тобі трапитись, коли ти не в силі вимовити слова!

Симон: О пане! Подумай тільки, подумай! Гріб уже порожній, нікого в ньому нема!

Касій (переляканий): Гріб є порожний!! Де поділось Його тіло? Чи вояки заснули, і хтось викрав його?

Симон: Пане! Чому ти так підозріваєш сторожів?! Ні на хвилю вони не задрімали, бо серце їх було повне боязни!

Касій (нетерпеливо): Ну.... але де тоді подівся мертвий Назареєць?! І відки ти маєш цю.... цю нещасну вість?!

Симон: З уст самих таки сторожів, що тільки що покинули мене, щоб звістити неімовірну подію Пилатові і Первосвященикові. Печать на гробі оставала ненарушена аж до вчасного ранку третього дня.... і тоді....

Касій: І тоді.... і тоді.... Таж говори вже раз!! За поволі йде твій язик!

Симон: І тоді задрожала земля, так що з трівоги серце їм міцно забилось у грудях, і засіяло світло ясніще від полуденного світла, і ще ясніще воно стало і кинуло осліплених сторожів до землі. І коли вони знова отворили очи, то камінь був відвалений, гріб був порожний а перед гробом сидів не Назареєць, але саме грізне Божество, що з гнівом їх відогнало!

Касій: Хахаха! Якимись пустими штуками дались вони настрашити і нагнати!

Симон: Ні, пане! Бож з ними були Преторій і Леон, і ти сам знаєш, що вони не розуміють, що це значить боятись! Вони і самого сатани не побоялисьби! Але перед гнівом Божества вони мусіли втікати!

Касій: Нехай! Я сам переконаюсь на місці, що сталось! Горе мені, якщо це правда, що ти кажеш! Горе мені, бо свою спису я скупав у Його крові!

Симон: З милосердям Він молився за своїх ворогів умираючи на хресті. І по воскресенні змилосердиться Він над тими, що до Нього звернуться!

Касій: Коби правдою був, Симоне, бальсам, що пливе з твоїх уст. Мир твого Бога з тобою! (Касій відходить).

Симон (кличе за ним): Мир з тобою, Касіє!!

6. Ява

Симон, Ізмара, мужчини і невісти

Симон: Шляхотне серце у грудях того Римлянина! Коби Єгова скоро усунув темряву, що ще вкриває його очи!

Ізмара (приходить ціла схвильована): Симоне, Симоне! Чи ти чув?! Ученики Назарейця прийшли в ночі і вкрали Його тіло!

Симон: Жінко! Що ти таке говориш?! Ти кажеш, що Його ученики вкрали Його мертве тіло???! Вони малиб ся були осмілити зробити щось такого під очима сторожів??! Вони, що за життя Його покинули, малиби були відвагу наразити своє життя задля Його мертвого тіла??! Може каміння на дорозі тобі повірить, але не люди, котрим Єгова розум дав!!

Ізмара (голосно): Не говори так, Симоне, бо ця вість вже розійшлась по вулицях Єрусалиму!!....

Симон: Хто розніс її..... хто!! (Нарід супроводжує це гиворення німими рухами).

Ізмара (побідно): Каяфа!! Первосвященик сам!!

Симон (насмішливо): Ага! Той Первосвященик! Ага! Нечисте і фалшиве є все, що виходить з його уст!!

Ізмара (з погрозою): Уважай на свій язик, Симоне! Тебе викинуть з Синагоги, коли Каяфа дізнається, що ти почитаєш Розпятого!

Симон: Я тим не журюсь! Зі заслоною у храмі, що роздерта у двоє, і його слава пропала, і нове, ясне, провідне сонце поведе нас до Учителя, що воскрес!

Ізмара (на відході з кпинами): Хахаха!! Що воскрес!! Божевільний той, що вірить у це!! (Симон і Ізмара відходять. Нарід опускає сцену).

7. Ява

Іродіяда, Саломе, Касій Льонгін

Іродіяда (до надходячої Саломе): Понтійський Пилат запросив нас у гості! З неохотою тільки я йду до цього гордого Римлянина!

Саломе: Мені дивно стало, що він думає про танці і забави, бо публично, хоч тихо, говорилось по вулицях про це, що його жінка, Клявдія Прокуля, ходить немов без памяті від того часу, як Пилат видав засуд на того Назарейця!

Іродіяда: Та саме власне тому Управитель робить усе, щоб через забави знова прийшла до себе. І тому, що тепер уважає Ірода за свого приятеля, він робить нам ту честь, що запрошує нас на свою гостину!

ЖІНКА В ДОМАШНЬОМУ ОГНИЩІ

(Наміреннія Апостольства Молитви на місяць Квітень)

Нинішним світом заволодів шал горячкового поспіху. І пощо такого поспіху в життю, коли поспіх нищить нераз те, що життю найціннійше? Якраз це є нещастям нинішного людства, що воно бажає цю міру скорости приноворити до духовного життя. За много є христіян, котрі думають, що знаком святости є "якісь шумні, голосні діла", що викликують много розголосу, сензації; а тимчасом занедбують сповняти тихі, укриті обовязки свого стану й побожности. Щоденна преса часописи роблять богато шкідливого крику й розголосу в справах дійсно марних. Ця преса вироблює штучну опінію "великости" "геройства" для позірних "подвигів," що зовсім без вартости. Публична опінія скривлює виховання людей, наповняючи їхні очі й уші.... а за тим і їхні серця внішними, безвартісними річами, вводячи замішання й мертвечину в їхнє внутрішне життя. Наслідок цего такий: змисли людини мають хвилеве низьке вдоволення, підчас коли душа, серце остає порожне, голодне.... Звідси походять так часті обяви: знеохочення до життя, пересичення життям, що веде або до шукання все нових змислових заспокоєнь нищої части чоловіка, все "нових сензацій," розкошей, вдоволень, або кінчиться самоубійством. Це є схиблене поняття думати, що шум, гомін.... може заступити спокійне й вірне сповнювання обовязків.

Христос каже: Царство Боже є у вас у нутрі (Лука 17. 21). Через той поспіх, гамір і замішання нинішного світа нічо може так не потерпіло, як родинне, домашне життя, домашне огнище. Зимний, вирахований поспіх проганяє тепло родинного огнища, а через те нищить родинне домашне життя.

В теперішних обставинах скорого розвитку промислового життя, загального поспіху, дім, родинне огнище перестає бути осередком суспільної діяльности, осередком родинного життя, але щораз більше намагає статися звичайною "спальнею" для певного числа незалежних одиниць, робітників. Родинний дім подекуди то щось в роді

"бордінґ гавзу", гостинниці, де рано розходяться: ті до школи, ті до роботи, ті так до міста.... деякі приходять щоби пообідати, а відтак знова йти, вкінци приходять спати. Щораз більше щезає домашнє, родинне життя, тісна звязь усіх членів родини, виховавче завдання родинного дому. Цей погубний дух вкрадається й до фармерських домів. Що раз менше є домів, де всі члени родини відчувають тепло родинного огнища, ту таїнственну силу, що тягне всіх членів родини до родинної хати, через що та хата, хоч може маленька й убога, є для них найдорощa з усіх домів, так, що коли конечність змусить їх віддалитися на час з дому, вони це відчувають дуже прикро, за домом тужать і бажають чим скорше вернути домів, бо "вдома" найліпше.

По фармах можна бачити сумний обяв, часто діти, мовляв, не тримаються хати, з дому забираються, хоч нераз у дома, на фармі є много роботи.

Ця справа положення родинного дому, любов до нього, далеко важніща чим другі питання чи то фінансові, чи промислового поступу, чи суспільні. Справедливо запримічає епископ з Бірмінґем Віліямс: "Наколи права якого краю, чи положення мійського життя перешкаджають основаним правам супружа і родинного життя, то ці перешкоди ведуть до остаточної руїни суспільности." Це зовсім слушно, бо родина є підставою суспільности. Кінець родини, кінець суспільности.

*** ***

В родині, в домашньому огнищі осередком є жінка, мати. Батько дбає про удержання, прокормлення родини, мати є з природи наче ангелом сторожем домашнього, родинного огнища. Без тепла, дбалости, любячого, материнського серця невісти, дім стає зимним, мертвим пустарем. "Жінка тримає три угли хати," каже наша народня мудрість. Це відноситься не лиш до зовнішнього ладу в хаті, але головно до внутрішнього життя в родиннім домі.

Кожний, хто вміє глядіти на світ, мусить видіти, що нинішна суспільність, людство, летить стрімголов у пропасть загибелі. Причиною цеї руїни є загроження домашнього, родинного життя, родинного огнища, бо ціле поняття "життя" основується на родиннім домі. Який на це ратунок? Поворот до правдиво христіянського родинного життя. Треба оживити, огріти домашнє огнище теплом христіянських чеснот. А тою, котра в першій мірі має цю задачу сповнити, це: жінка. До цего завзиває Церков, найбільший оборонець родинного життя.

*** ***

Умовиною родинного життя є родинний дух, тепло домашнього огнища, яке спричинює, що всі в хаті **"чуються в дома."** Від кого залежить цей родинний дух? Головно від жінки.

Як дуже про це повинна дбати христіянська невіста!

1. З огляду на мужа

Жінка повинна мати взгляд на працю, заняття свого чоловіка, на його журби, його радости й смутки. Про все це має жінка памятати, навіть про те, щоби упримнити йому хвилі відпочинку.... О, коли чоловік "чується добре в дома," як то його привязує до хати! Він тоді не бажає йти з дому, бути поза домом, де тільки небезпек, де так легко піддатися впливам ріжних безбожних людей!

2. З огляду на дітей

Це добре, коли діти й старша молодіж є згуртована в католицьких товариствах, щоби не волочитися. Однак передусім вони мають любити "родинне огнище," любити бути "в дома."

О, як важне це для релігійного й морального виховання дітей. Як важне це, щоби діти зросли, зжилися з тим старим, правдивим способом життя!

І коли навіть часом трапиться, що дитина в пізнішому життю зійде на лиху дорогу, то спомин тепла родинного життя є в силі завести її назад до дому. Кілько то блудних синів і блудних доньок вернуло в той спосіб до родини, до чесного життя!

Цю тугу до домашнього огнища так гарно змальовує наш поет (Родимий Краю):

Мала хатино, стріхо старенька,
Мила родино, нене рідненька,
Вас повитати душа бажає,
Потіхи більшої в світі немає!

3. Для самої матері

Царство невісти, це не широкий світ, голосне публичне життя, якого шукає нині тільки жінок, щоби стратити там жіночу честь, жіноче щастя.... одним словом перестати бути жінкою.

Царство невісти, це тихе, укрите, домашнє життя, до-

маторство.... До цего зміряють її успособлення, потреби, особливші чесноти....

Як гарно про це говорить Мудрець Господній (Притч. 31, 10-31). "Хто знайде жінку мужну? Така дороща є від дорогоцінного каміння. Серце мужове певне її.... уста свої отвирає лиш на слова мудрі, на язиці в неї—лагідна наука..... муж її всюди вихваляє.... розумна жінка благословенна."

* * *

Середники, щоби був у домі родинний дух і всі чулися в дома добре, є слідуючі:

1. Треба себе в тім взгляді образувати через відповідне читання. Много можна скористати з релігійних місячників (Голос Спасителя, Місіонар) і з побожних книжок видаваних оо. Василіянами. Приглядатися добрим, правдиво-католицьким родинам, де є той примірний родинний дух. Нехай матері виховують в тім напрямі свої доньки, щоби навчилися тої штуки домашнього життя.

2. Чистота, харність, лад у хаті много причиняється до веселого успособлення цілої родини.

3. Поведення, захования, бесіда жінки нехай будуть навіяні теплом родинної любови. Ніжне серце матері сотворене на те, щоби кругом себе ширити любов, спокій, щоби всім служити, аж до саможертви.

Є родини, про котрі вправді годі сказати, що поміж їх членами нема любови; однак у їхній бесіді, захованню, не видко тої любови. У буденнім життю чути там лиш тверді слова, видко лиш зимне, часом аж шорстке поведення; не слідно там лагідности, солодкости, любови.... І батько й мати, і брат і сестра і діти.. одно до другого говорить різко, твердо, шорстко. З боку сказавби хто, що вони ненавидять себе. Вони навіть про це не думають, що їх обовязком є взаїмно уприємнювати собі життя.

Тут широке поле праці, старань для жінки: хай вона буде в поведенню, в бесіді серед своєї рідні тим сонічком, що шле лиш теплі лучі любови, лагідности й доброти.

Усміхнене, спокійне лице жінки, її лагідні слова, є в силі перемінити непривітний, сумний холод домашнього життя в ясні веселі дні весни—літа, домашнього щастя.

Ото слова самого Христа: (Йоа 15, 17): "Це заповідаю вам, щоби ви любили один одного."

А коли твоє серце, христіянська невісто, прибите горем, не показуй цего на вні. Це вистарчає, щоби лиш

твоє серце несло свою журбу, і не змушувало других щоби також двигали її. Нехай твоє лице буде все погідне, ясне. Твоя журба не зменшиться, коли ти будеш пригноблення ширити кругом себе. Коли тебе пригнітає домашній клопіт, хай твій погляд буде все веселий. Далеко ліпше є сміятися з деяких домашніх невгодин, чим плакати й нарікати. Є много домів і родин пригноблених і сумних, бо вони занадто даються прибити ріжними домашніми журбами й відвічальністю життя; вони занадто клопочуться удержанням родини й ріжними домашніми обовязками, а не в силі узнати веселої сторони життя.

Певно, потреба дбати про удержання родини; однак не можна датися тим усім прибити, наче приголомшити, не мож позволити, щоби смуток, журба панували в хаті.

"Горі імієм серца". В гору серця!

Більше довіря до Бога! Більше радости! Життя має свої ясні сторінки.... навіть у хрестиках і прикростях, що є конечно звязані з життям кожної христіянської родини, кожної христіянської душі.

Нема побіди без борби, нема вінця слави, без уколень терневого вінця.

4. Серце, душа невісти має бути повна ніжної любови, родинного тепла, а до того конечне, щоби в її душі жив Христос через ласку. Тому нехай вона часто, "що місяця, очищує свою душу в св. сповіди, щоби від серця віддаляти гріхи, блуди, несовершенности, що так противляться щастю родинного життя.

Нехай кожного місцяця хоч раз і частіше сходить до її серця Сонце спокою, любови, лагідности.... Христос у св. Причастію.

Нехай христіянська жінка глядить на примір Пр. Діви Марії, як Божа Мати жила в Назареті. Св. Родина —Назарет— ото найкраща школа родинного життя. Чим більше зближиться христіянська родина до взору св. Родини, тим більше буде огрівати її тепло правдиво домашнього родинного огнища, щастя.

Релігійний дух конечний до родинного духа. Цей релігійний дух мають піддержувати також святі образи й хрест на стіні, усіх кімнат хати. Погляд на них так підносить душі в гору! А коли зболілі так потішає! Хто цего не зазнав?

Молитва, передусім спільна молитва всіх членів родини разом, це термометер тепла родинного життя, а за-

разом ключ до щастя родини. Про це не вільно ані на хвилю забувати!

Наконець посвячення цілої родини Христовому Серцю й вірність тому Серцю це найпевніший середник, щоби наповнити серця всіх членів родини правдивим християнським духом, домашнім родинним духом. Образ Христового Серця уміщений на виднім почеснім місци на стіні родинної хати, є тихим свідком усего, що в хаті говориться, діється. Христос зі свого образу наче глядить на всіх, заохочує до вірности, напоминає хитаючихся, скріпляє слабосильних, потішає в годинах смутку, підносить падаючих, загріває до витревання в любові. Він обіцяв, що зішле Своє благословення на доми, де є уміщений образ Його Пресв. Серця.

О Святіше Серце Ісуса помилуй нас! Амінь.

ВЕЛИКОДНІ ДЗВОНИ

В часі своїх побідних походів крізь краї Европи, Наполеон прийшов раз зі своєю армією близько місточка Фельдкірх. Воно лежало на граници Австрії. Наполеон запримітив, що це містечко стоїть йому на дорозі в його дальшім поході, тому приказав одному зо своїх генералів займити це місточко.

Цю задачу поручив генералови Массена. Був то гарний ранок Великодної Неділі. Народ збирався йти на торжественну Службу Божу, коли нараз на узгірях біля місточка розтаборилася вісімнацять тисячна армія Массени.

У місточку всі перераженi; ніхто не знав що почати. Поспішно зібралася міська рада. На одно всі годилися, що то є зовсім без ціли ставити опір так великій армії наїзників. Один радний встав і піддав гадку, щоби вислати від міста послів до французів з білою хоругвою і ключами від міста, та просити їх о помилування,— принайменше, щоби пощадили жінок, дітей і старців, та щоби всего зовсім не нищили.

Тоді встав старенький, улюблений священик, а всі з напруженою увагою слухати його слів:

"Мої діти"—промовив він,— "це є Великдень. Чиж Бог, Котрий воскрес з мертвих, не може захоронити нас у нашім скрутнім положенню? Чиж першим актом у цім нашім нещастю, має бути забути на Нього? Ми зо себе самих нічо не можемо. Що ми значимо проти так великого числа? Чи маємо чекати на приказ, щоб нас напали? Ходім як звичайно до церкви, а решту поручім Богови."

Нарід приймив його слова з повним довірям; дзвонареви приказано вдарити як найрадісніше в усі дзвони. Товпа народу залягла улиці і вступила до церквів; всі веселилися воскресшим Спасителем так, якби нічо їм не загрожувало.

Веселі великодні дзвони грали й грали.... а французи, чуючи це, донесли генералови, що то так дзвонять тому, що прийшла поміч для міста; що величезна австрійська армія прийшла ночею, щоби висвободити мешканців міста. Генерал повірив цему й приказав дати знак до відвороту.

Так то, великодні дзвони спасли місто Фельдкірх, а вдячний нарід величав Бога за ласку освободження.

ПОХОРОН НЕЗНАНОЇ ДІВЧИНИ

що втекла з червоного "раю" на тамтой світ

Дзвони скликали людей до церкви в галицькому селі К. над Збручем.

А на західному березі Збруча лежала нежива кількanадцять-літна дівчина, бідно вдягнена. Наочні свідки оповідали, що ця дівчина з містечка Сатанова за Збручем. Вона хотіла переплисти на наш бік і вже була недалеко берега.

Одначе в останній хвилі надбігла большевицька сторожа й засипала дівчину градом куль. Ледви вилізла вона з ріки й таки зараз на березі віддала духа ця нещасна жертва червоних катів.

На другий день відбувся величавий похорон при великім здвизі народу. Хата, в якій лежала застрілена дівчина, стояла при самій ріці, так що похоронний похід йшов здовж понад Збруч аж до церкви.

І саме тоді, як задзвонили усі дзвони, музика заграла жалібний марш і похоронний похід вирушив з домовиною незнаної дівчини, весь народ з большевицького містечка Сатанова виляг з хат.

Видно було, як вони падали на коліна, били поклони, хрестилися і молилися з піднесеними вгору руками.

Напроти цього місця, де застрілено дівчину, клячала на колінах старша жінка у великому смутку. Вона хрестилася, затикала очі руками, якби плакала, схиляла голову аж до землі.

Та не довго нещасні совітські невільники приглядa-

лися і прислухувалися християнському похоронові.

Немов кроводажні вовки вискочили большевицькі вовки граничники з крісами і нагаями. Вони порозганяли людей і загнали їх до нужденних хат. Та їх дикі вигуки не могли заглушити церковного співу.

Хоч зазбручанські люди позникали з вулиць і подвір, але зате в богатьох вікнах видно було повно голов. Нещасні поробили діри в шопах і хлівах, а деякі навіть повилазили на дерева, щоб тільки прислухуватися до чудового співу християнського похорону.

Цей похорон незнаної дівчини залишиться на довго в памяті галицьких і зазбручанських Українців з околиці Сатанова.

(Христос Наша Сила)

— З ЦЕРКВИ І СВІТА —

З Парижа доносять (21. лют.) що в Байоні зловили Еспанця Мануїла Неіля, що був большевицьким комісарем поліції в Сатандер. При слідстві показалося, що він має зі собою надзвичайно велику скількість ювелірських дорогоцінностей. Йому закидують, що він відвічальний за страчення, без попередного процесу, французького місіонаря о. Аза, а також за убійство французького журналіста Петра Пляссіс.

Слідство, яке ще не покінчене, виказує, що він мав власноручно вбити більше як 400 осіб і приказав стратити більше чим 2,000 осіб.

Чотири дні перед тим, заки армія Франка заняла Сатандер, Неіля втік до Валєнції. Тут дістав французький пашпорт і з овочами свого рабования виїхав до Франції і тут замешкав в Атур готелі в

Біяріц. Вкінці французька поліція арештувала його. Знайшли у нього дорогоцінностей і дрібного гроша на 20,000 пезетас, а готівки в еспанських і французьких банкнотах 60,000 пезетас. Французька поліція повідомляє, що банкноти були поплямлені кровію. Між дорогоцінностями найшли навіть обручки, зрабованих на жертвах червоного террору в Еспанії.

"Сталін гірший від Івана Грізного." Французькі комуністи бажали злучитися зі соціялістами в один спільний фронт. Однак дістали відмову. Соціялістичний "товариш" посол Пешадур відповів своїм червоним товаришам так: "Думаю що Сталін то не є геній, але безчесне єство, гірше від Івана Грізного, кровавий деспот, що не цофається перед нічим, щоби втриматися при диктатурі."

В Росії і в Совітській Україні релігійні переслідування не устають, мимо того релігійний дух сильніший. В Москві було в р. 1917: 1,624 церквів, з них большевики лишили всего 20. Кілько разів там є яка відправа, вірні все заповнюють церкви, многі приходять на довгий час перед початком, щоби мати місце. Агенти ГПУ стараються ріжними іншими способами арештувати і відстрашити людей від церкви, та це без успіху. Ревність народу велика. Так прим. в одній церкві в Москві дохід зі свічників був більший, чим 200,000 рублів.

Досліди безбожницького товариства виказали, що в Київі на 870 дітей більше чим 600 носило хрестики або побожні образки. На питання діти відповідали: То на це, щоби Бог поміг нам при іспитах."

Німецькі націсти зборонюють їхати німцям на Евхаристійний Конґрес до Будапешту. Вибиралося 25,000 німців католиків Німеччини. Проти цеї заборони запротестували угорські католики і то тим більше, що той сам Гітлєр неборонив тамтого року їхати 80,000 німців на виставу до Парижа, ані не збороняє в найблищім літі їхати 50,000 робітників на побережа Югославії.

Щоби напястувати це негідне поступования Гітлєра, католицьке Товариство в Ірляндії рішило змінити свій плян подорожі на згаданий Евхаристійний конґрес, і замість їхати до Будапешту через Німеччину,—як первісно задумували,—поїдуть через Швайцарію і Австрію.

На 24-ім міжнароднім Евхаристійнім Конґресі, що відбудеться ся в Будапешті в днях 25—30 мая ц.р. відправиться дня 28 мая Торжественна Служба Божа у східнім обряді на величавій Площі Героїв.

Окружний з'їзд Ліги Укр. Катол. Молоді в Америці відбувся 27. лютого в Ню Йорку, при участи 300 делєгатів і гостей. Слідне було заінтересования молоді найважнішими справами українського народу в Сполучених Державах. Між рефератами був прим. доклад п-и П. Шовської: про потребу й способи вдержання нашого молодого покоління при українській Церкві й народности.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Полісмен: Як ви дістались на вершок цего високого дерева?

Волоцюга: Ви не розумієте як? По просту: Я сів собі на нього, коли воно було ще малим корчиком.

Пукович: Видиш цю золоту відзнаку в мене на грудях? Я її дістав яко нагороду за те, що я руками взяв 500 фунтів і підніс в гору понад голову.

Дмухович: А я взяв лиш 50 фунтів (штерлінгів) і підніс.... до висоти своєї кишені, а дістав 18 місяців арешту.

Грицько, Федь і Никола пішли на війну. В часі битви куля відірвала Грицькови руку. Нещасний ранений став страшно кричати: Ой ой ой....

—Чого ти так кричиш— питає Никола.

—Глянь, куля відстрілила мені руку! — залебедів Грицько.

—Дивися,— каже йому Никола, Федеви куля відірвала цілу голову, і він нічого не каже, а тобі лишень руку і ти так заводиш!

—Чому ви не заживали ані разу приписаного ліку?

Хорий: Та на фляшці є там виразно написано: Держати все добре заткане.

Учитель: Котрий місяць має 28 днів?

Ученик (по надумі) Та всі місяці мають 28 днів.

— o —

—Чи варта у вашому часописі поміщувати оголошення?

—Ви ще питаєте? Недавно один шторник оголосив, що пошукує хлопця, а на другий день його жінка породила близнюків.

—0—

—Мій пес надзвичайно мудрий. Хоч він не вміє говорити, то я певний, що він знає то що й я.

—Та це ще ніякий доказ його мудрости.

—0—

Для Церкви й Народу

Найбільшим обовязком українських католицьких родичів у Канаді супроти своїх дітей є дати їм те, що для кождого найдорожче: любов і привязання до греко-католицької Церкви й українського народу. Всі свідомі українські католицькі родичі не щадять ні труду ні гроша, щоби передати своїм дітям ті релігійно-народні цінности.

Однак, хто це дасть дітям, котрі не мають родичів? Хто виховає сироти в цьому дусі?

Цей обовязок спадає на цілий нарід.

Так, всі українці-католики мають подбати про те, щоби дати відповідне виховання для українських католицьких дітей-сиріт.

Вагу цеї справи зрозуміли наші браття в Сполучених Державах і подбали про великі сиротинці у Чесапік і Елмгорст, де сотки українських католицьких сиріт мають приміщення.

У нас у Канаді є вправді деякі сироти поміщені в захистах Пр. Сестер в Мундері, Альта., в Йорктоні, Саск., і Айтуні, Саск., але поміщені там сироти то лиш маленька частина тих наших сиріт, що в дійсности є. Правда, в Канаді є велика опіка над сиротами. Однак наші сироти, що є в рунних чужих для нашого народу приютах, є звичайно стрчені для нашої Церкви й для нашого народу.

Справу більшого сиротинця започатковано тому кількацять літ. За стараннем Українців Католиків айтунського округу Сестри Служебниці набули тоді тут фарми напроти українсько-католицької церкви в тій надії, що в недовзі стане тут великий сиротинець, де би мали поміщення не лиш українські сироти Саскачевану, але також сироти з інших провінцій. На разі Сестри замешкали тоді в старім домі, значно віддаленім від церкви. Там також мешкають вони нині опікуючися сиротами, яких є понад 20.

Однак на околицю Айтуни прийшли тяжкі роки неурожаю. Тимчасом старий дім кождого дня чим раз більше не надається на мешкання. Конечно треба будувати. З Божою поміччу Сестри Служебниці задумують з весною приступити до будови сиротинця на своїй фарми напроти нашої церкви. Там станули також цілодневна українська католицька школа.

До довершення такого діла треба грошей, котрих нема. Але маємо довіря до людей доброї волі, щирих українців католиків, що на цей скромний поклик відповідять щедрими жертвами. "Громада по нитці, сиротині сорочка." В імени Бога, в імени бідних сиріт ми просимо всіх українців католиків слати ласкаві жертви на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK. CANADA

Виказ жертв буде поміщений в "Голосі Спасителя."

На Пресфонд "Голосу Спасителя" — $5.00

В часі гостини в п. Руснаків з нагоди срібного ювілею їх подружого життя зібрав Всеч. о. П. Сулятицький, Торонто.

Жертви на Будову Церкви в Станиславові, Галичина

Василь Стець, Елмайра $2.00

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Емілія Оліховська складає прилюдно подяку Матери Божій, Серцю Христовому й св. Йосифові за виздоровлення з тяжкої недуги п. Семчишин і п. Кропивницької, та за многі ласки; з тої нагоди складає на сироти $1.00

У нашім новім склепі....
зараз коло "Boston Cafe"

Маємо на складі повний вибір срібного начиння— годинників — перстенів і т.д.

Позолочені шлюбні перстені, від $1.50
Золоті " " " $3.50

Направка годинників і біжутерії дістає дбайливу обслугу

N. R. PARK
JEWELLER

Видаємо шлюбні Лайсенси — Інспектор Сі Ен Ар-ських Годинників

Yorkton . . . . . Phone 727

– ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ –

Написав Впр. о. П. Божик з нагоди 950-ліття хрещення українського народу! У ній коротко але ясно оповідає автор "як то було, що ми українці стали християнами, до якої віри перед тим ми належали, як творилася українська держава, які зміни переходила наша Церква, хто був її воріг, а хто приятель." Цю книжечку БУК-а повинні перечитати всі українці! Не сміє її бракувати ні в одній українській хаті. Ціна 10ц. Пишіть у тій справі до:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton . . . . Sask.

Ваш **ЩОДЕННИЙ ХЛІБ** мусить бути печений з доброї, здорової муки, сполучуючи добірність Західно-Канадійської пшениці з добре випробуваним пекарством, щоб в цей спосіб Ви й Ваші доростаючі діти могли мати поживу що запевнює силу й здоровий зріст.

Купуйте муку з цего Млина або від найближчого Вам нашого доставця, а зможете печи

Совершенний Хліб

"White Rose — Northern Star — Regent
Rolled Wheat — Farina

YORKTON MILLING CO. LTD
Yorkton . . . . . Sask.

DEWAR'S DRUG STORE
Спеціялісти в виконуванню Рецепт

Достава ліків, тоалєтних річий, фотографічних апаратів "Kodak" і викінчування фільмів.

Якнайскорше полагоджуємо замовлення почтою і наші ціни є справедливі. Оплачуємо почту самі.

Dunlop Block, Yorkton, Sask.

David E. Cowan
Асекурація

Від Вогню — Автомобілева — Від Аксідентів

Phone 311 — Smith-MacKay Block — Yorkton, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим ґальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим ґальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим ґальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий ґальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий ґальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10, No. 5. Yorkton, Sask. May, 1938

Рік 10, ч. 5 Йорктон, Саск. Травень, 1938

За дозволом духовних властей

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,— до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки з зовні церкви й помальовано церковну копулу. Й тепер монастирська церква М.Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Срібним блеском ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе: "Прийдіть до мені всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас." Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту,—6, 7, і 8 липня,— кождого року відвідує церкву й чудотворний образ кілька тисяч вірних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк і помочи через заступництво Божої Матери. —

Бажаємо тепер відновити церкву в середині.. Просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і проситимемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П., щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю. Жертви просимо ласкаво слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ВІДНОВУ МОНАСТИРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Парохія Мелвил	$7.70	І. Хрущ, Вонда	$1.00
Парохія Голар	$5.60	Н. М., Йорктон	$1.00
П. Библів, Спрінгсайд .	$1.00		

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Перед Іконою Діви Марії — Мати Марія — Радуйся Царице Мати Милосердя — Сліпороджений — Мірям з Магдалі — Поява Матери Божої на шибі — Над Могилою Священика, Героя-Мученика — Життя св. Герарда — Міжнародний Євхаристійний Конґрес у Пудапешті — З Церкви й Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ТРАВЕНЬ, 1938

1 **Н Неділя Томина**
2 П Преп. Йоан. Ветхонщри.
3 В Преп. Теодора Тріхіна
4 С Свщм. Януарія і пр.
5 Ч Преп. Теодора Сікеота
6 П В.М. Георг. (на нед.)
7 С М. Сави Стратилата
8 **Н Нед. Мироносиць,** † Марк
9 П СвщМ. Василія
10 В СвщМ. Симеона
11 С Апп. Якова і Сосіпатра
12 Ч ММ. в Кизиці
13 П † Ап. Якова
14 С Травень. Прор. Єремії
15 **Н Неділя Розслабленого**
16 П †Преп. Теодозія Печерськ
17 В ПМц. Пелагії
18 С **Преполовення.** Мц. Ірини
19 Ч Правед. Йова
20 П Явлення Чесн. Хреста
21 С Ап. Ев. Йо. Богосл. (на н.)
22 **Н Нед. Самарянки**
23 П †Ап. Симона Зилоти
24 В СвщМ. Мокія
25 С Епіфанія і Германа
26 Ч Мц. Гликерії
27 П М. Ізидора
28 С Преп. Пахомія Великого
29 **Н Нед. Сліпоуродженого**
30 П Ап. Андроніка
31 В М. Теодота Анкирського

УСТАВ НА ТРАВЕНЬ, 1938

1.—**Неділя Томина:**— На літ. Антифони 2 Пасхи, (воскр). 3-ій звичайний з припівом. воскр. (Пасхи) (так аж до Відання Пасхи на кождій Літургії). Троп. Празника, Слава: Кондак Празника. І нині: Кондак: Пасхи. Трисвяте. Всьо Празника. Апостол зач. 14, ев. Йоана зач. 65. Задост. Пасхи: "Ангел вопіяше." Причастник: Пасхи: По Отпусті з крестом ("Пришедий ко ученіком"): розділяється Артос.
Від нині похорон звичайний—лише перед Трисвятим і на місце "Вічная память..": "Хрістос воскресе...." 3 р.

8.—**Неділя Мироносиць і Великомученика Георгія:**— Гл. 2, ев. утр. 3. Всеночне. На літ.: Тропар воскр. і Георгія, Слава: Кондак Георгія, І нині: Мироносиць. Прокімен, аллилуя і Причастен неділлі і Георгія; апп. зач. 16 і 29, ев. Марка 69 і Йоана з. 52.

15.—**Неділя Розслабленого:**—Гл. 3, ев. утр. 4. На літ. Апостол зач. 23, ев. Йоана зач. 14.

22.—**Неділя Самарянки і Йоана Богослова:**— Гл. 4, ев. утр. 7. Сл. Преполовення опускається. Устав той сам що й на 8-го травня. На літ. Ап. зач. 28 і 68. ев. Йоана зач. 12 і 61.

29.—**Неділя Сліпоуродженого:**— Гл. 5, ев. утр. 8. На літ.: Тропар воскр., Слава: Кондак Сліпоурожд., І нині: Кондак Пасхи. Ап. зач. 38, ев. Йоана зач. 34. Причастен "Тіло Христово" і "Хвалите."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 5. Травень 1938

Перед Іконою Діви Марії

Перед іконою Мадонни
Букети запашні, дрібні.
У злотих іскрах грають рямці
І пахнуть свічі воскові.
Обличча Кралі в яснім сяйві
Голублять коси золоті,
А очі ті — це зірки дві,
На синім небі два вогні.
Он гурт діток зібравсь при Ненці,
При Ненці своїй дорогій
І кожне сипле квіття серця
Ще й може сльози перлові.
Як чудно грає Твоя пишність —
Як лиця Твої у вогнях —
Розвійно мають злоті коси
І зір полинув в небеса.
О, краща рожі, одинока
Пишноте Божая, свята —
Краса зранила нас глибоко,
Причарувала доброта!

Бр. Б. Курилас, Ч. Пр. Із.

МАТИ МАРІЯ

Одна побожна мати вчила свою малу дитину молитви. Зложила дитині три пальці правої руки, і стала проводити знак св. хреста: "Во імя Отца і Сина і св. Духа.."

Нараз дитя перервало молитву, звернуло свої цікаві очка до мами й спитало: "Мамуню, це Отець і Син, а де є Мама?"

Це є потреба людського серця посідати матір. Людське серце бажалоби мати якусь Маму, що булаби й дуже добра, і могуча, а при тім, щоби заєдно була близько своєї дитини.

Цій потребі людського серця Бог задосить учинив. Христос з висоти хреста дав нам таку Матір в особі своєї власної Матери, Пр. Діви Марії.

"Це Мати твоя" (Йоан 19, 27) сказав Він вказуючи на Марію до св. Йоана, а в його особі до нас усіх.

Св. Католицька Церква, вірна Обручниця Ісуса Христа, продовжає Його діло спасення, голосить дальше Його науку. І тому протягом усіх століть св. Церква вказує всім вірним на Марію, яко нашу найліпшу Матір, Заступницю й Покровительку.

Під Покровом Марії були зібрані апостоли, коли зійшов на них св. Дух на Зелені Свята.

У перших віках, переслідування християн, коли Христові ісповідники мусіли критися в підземелях (катакомбах) і там збиратися на богослуження й молитву, вони бажали зіставати під особлившим Покровом своєї небесної Неньки і тому Її образ поміщували на стінах тих підземних церквів.

У середних віках не було для християнського лицарства більшої чести, як зватися "Лицар Марії".

Володарі, князі віддавали свої держави, народи під Покров Марії.

Одним з перших у тому згляді був наш Великий Князь Ярослав Мудрий, що торжественно проголосив в р. 1037 Марію Царицею України, та віддав свій нарід під опіку тої доброї Матери.

У змаганнях з дикими ордами Татар і Турків, наші

предки, славне козацтво, чулося безпечне лиш під опікою Марії. З Її св. іконою йшли в люті бої в обороні рідної землі.

Історія християнства тісно звязана з почитанням Марії. До цего набоженства св. Церква раз по раз заохочує вірних.

Св. Церква, кермована св. Духом, знає, що кожна людина в своїй природі, остає все та сама і що протягом віків нема зміни в людській природі, мимо всіх винаходів, поступу та розвою культури. Гордість, лакімство, змисловість та інші покуси, нападають на чоловіка нині подібно ,як перед віками. І тому спасення, що прийшло на світ через Марію, нині потрібне подібно, як на початках християнства. Потреба цего посередництва Пр. Діви відчувається нині більше чим колись, бо пекольний змій нападає тепер на душі з більшою скаженістю. Диявол бачить, що його панування над людськістю щораз то більше слабне тому, що світло християнської науки доходить до щораз нових поганських народів. Католицька Церква має своїх вірних у найдальших закутинах землі. Христове царство шириться по цілому світі, а з тим царством невідривно йде в парі любов і довіря до Марії, Божої Матери. І тому то так дуже шаліє тепер диявол. Та зусилля його даремні, бо де стане ногою Непорочна Діва Марія, там горде чоло пекольного змія стерте на порох.

Через Марію побіда над дияволом, черезМарію Божа ласка, через Марію спасення!

Місяць май посвячений нашій небесній Ненці.

Кожного дня почитаймо Її. Молімся за себе, за наші родини, за наш нарід, за потреби св. Церкви. Відмавляймо кожного дня Акафіст в честь Пр. Діви, або молебен, або вервицю, принайменше кілька Богородице Діво. За нашу любов Пр. Діва Марія заплатить безконечно більше своїми ласками, своїм Покровом.

О Маріє, Непорочно Зачата
вчини моє тіло чистим і душу святою!

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

3) Марія є посередниця мира між Богом і грішниками

Ласка Божа це найбільший скарб і нема іншого, якого б душа мала більше бажати. Святий Дух її називає безконечним скарбом, бо ласка Божа підносить нас аж до приятельства з Богом. Ісус наш Відкупитель називає приятелями тих, що мають ласку. Ах, ти проклятий гріху, ти рвеш нитки цеї приязни гарної, ти робиш з душі предмет ненависти Бога, з приятельки ти твориш ворога Господнього. Щож має чинити грішник, що з власної вини стався ворогом Бога? Він мусить шукати за посередником, котрий виєднавби йому прощення, котрий помігби привернути його до небесної приязни, яку він стратив. Тіштеся— кличе св. Вернард— нещасні віддалені від Бога. Сам Господь дав нам на посередника свого Сина Ісуса Христа, щоб вам здобув це, чого бажаєте.

Алеж мій Боже! Чому то люди представляють собі строгим цего Спасителя, що так милосерний, що дав своє життя за їх відкуплення? Цего Ісуса, так любого, чому уважають страшним? Грішники безнадійні, як великий є ваш страх, ви боїтеся Бога, котрого ви образили, алеж знайте, що Ісус ваші гріхи прибив до хреста своїми руками прибитими цвяхами. Його смерть задоситьучинила Божій справедливості; Він забрав гріхи з ваших душ. А коли боїтеся йти до Ісуса Христа зі страху перед Його небесним маєстатом,і тому ще, що Він будучи чоловіком

не перестав бути Богом чиж ви не маєте іншої Заступниці у цього Посередника? Просіть Марію, щоб вступалася за вами у свого Сина: Вона вас напевно вислухає а Син Її вставиться за вами у Вітця небесного, котрий не може нічого Йому відмовити. Діти мої! Ця божественна Мати це драбина грішників, котрою вони підносяться аж до вершка ласки: Вона є вся моя надія: Вона є основою моєї надії.

Ось що каже Марія про себе в св. Письмі: Я є обороною тих, що мене взивають, моє милосердя є для них вежою і тому мене Господь поставив посередницею мира між Богом і грішниками. І Гуго каже, що Марія се велика посередниця, що виєднує у Бога мир ворогам, спасення осудженим, прощення грішним, милосердя безнадійним. Тому Її божественний Обручник каже, що Вона є гарна як килими Соломонові! В часах Давида говорили тільки про війни а в часах Соломона віддихали тільки миром. Тим св. Дух дає нам зрозуміти, що ця Мати милосердя не займається ні війною ні пімстою грішників, а тільки миром і прощенням їхніх провин.

Марію представляв голуб Ноя, котрий вернув до ковчега з оливною галузкою в зубах, котра була знаком мира який Господь дав людям. На це св. Бонавентура каже: Ти вірна голубка, котра вставляючись у Бога виєднала світу грішному мир і спасення. Марія є отже небесною голубкою, що приносить світу оливну галузку на знак милосердя, бож Вона дала світу Ісуса, джерело милосердя, і на підставі Його заслуг Вона виєднує нам ласки, котрих Бог нам уділяє. Небо дало світу мир через Марію так само то Вона погоджує грішних з Богом. І блаженний Альберт каже про Неї: Я голубка Ноя, що принесла Церкві всесвітний мир.

Кромі того Марію ще проображує та дуга що її бачив Євангелист Іван довкола престолу Божого. Ця дуга пригадує, що Марія є завжди коло трону Бога, щоб злагіднити ті засуди і кари на які грішники заслужили. То про цю дугу (Марію) говорив Господь до Ноя, коли сказав що поставить на небозводі знак мира, щоб глянувши на нього спогадали Його вічну угоду з людьми. Марія— каже св. Вернард— є власне цею дугою вічної угоди (союзу. Як Бог на вид дуги спогадує собі мир обіцяний землі, так само за молитвами Марії Він відпускає грішникам провини і заключає мир із ними.

Марію порівнують ще до місяця. Як місяць находиться поміж небом а землею— каже св. Бонавентура— так Марія є між Богом і нами, щоб усмирити гнів Божий на грішників тай грішників приводити до Бога.

І справді головним обовязком Марії, коли Вона жила на землі, було підносити душі, що стратили були ласку Божу і примирювати їх з Богом. "Паси козли твої" сказав їй Господь коли її сотворив. Знаним є, що козли представляють грішників і як вівці (котрі представляють вибраних) на Суді Божім будуть поставлені на право то козли підуть на ліво. А ці козли— каже Вільгельм,— є повірені тобі, Божа Мати, щоб Ти змінила їх в овечки і щоб ці, котрі своїми гріхами заслужили піти на ліво, твоїм заступництвом перейшли на право. Господь обявив св. Катерині, що Він сотворив цю улюблену дочку як солодку принаду, щоб притягати людий а особливо грішників. Передусім Вільгельм чудово висказується про ці слова, котрими Господь поручає Марії своїх козлів: Пр. Діва не спасає всіх грішників а тільки тих, що Їй служать і почитають Її. Котрі жиють в злім, котрі не мають до Неї особливішої набожности, котрі не просять Її, щоб виратувала їх з гріха, ці зовсім не є козлами Марії, а в дні суду вони будуть на своє вічне горе поставлені на ліво з проклятими.

Одного шляхтича, що з причини великих упадків вже не вірив у своє спасення, один монах заохотив щоби удався до Пр. Діви і посіщав Її святу ікону в церкві. Пішов він до церкви, глянув на цей образ, відчув потяг, щоб поцілувати стопи Марії і набрав довіря. Клякнув тоді і благав Її— молився. Марія з образа простягнула до нього руку до поцілування, а на цій руці він прочитав ось так: "Сину мій, не розпучай, Я вирву тебе, звільню тебе з твоїх гріхів і того страху, що тебе пригноблює." Читаючи цю солодку обітницю він дістав такий біль за свої гріхи і таку любов до Бога і до Марії, що сконав коло тої ікони.

Як много закаменілих грішників притягає щодень до Бога ця любителька сердець як це Вона сама сказала до св. Бригіти. Як магнес тягне до себе зелізо так я потягаю д осебе і найтвердші серця, щоб їх погодити з Богом. Це чудо не є рідким явищем, щоденний досвід це доказує. Наші місіонарі можуть подати много примірів, що грішники, котрі підчас інших наук остають нераз твердші від зеліза, на проповіди про милосердя Марії

мякнуть і звертаються до Бога. Св. Григорій каже, що носоріг є так дикою звіриною, що повці не можуть ніколи зловити його живцем, але на голос дівчини, що його кличе, позволяє до себе зблизитися і дається без опору звязати. А кілько то грішників ще дикіщих від носорога котрі все втікали від Бога, на голос Марії прибігли тай позволили Богові себе спокійно звязати вязами любови.

Пр. Діву вибрано на Матір Божу — каже св. Золотоустий, — щоб ці нещасні, котрим їхні гріхи по закону справедливости замкнули небо, могли його осягнути за її милим милосердям і могучим посередництвом. Отже то радше для грішних як для праведних— каже св. Анзельм— Марію піднесено до гідности Матери Божої. Ісус Христос заявляє, що Він прийшов прикликати не праведних а грішних на покаяння. Згідно зі словами Церкви до Марії промовляє і Вільгельм: Маріє, Ти є обовязана спомагати грішних бо то через них Ти маєш всі дари ласки і велич, одним словом гідність материнства Божого. То з любови до грішників Тебе уважали гідною мати Бога Сином. Колиж Марія—заключає св. Анзельм —стала Матірю Бога для грішників, то як я можу не вірити в прощення моїх гріхів, хочби й як великими були?

В богослуженні на Успення Церква вчить нас, що Божа Мати була взята до неба, щоб там з повним довірєм втавлятися за нами в Бога. Св. Юстин називає Марію суддєю нашої долі, котру тримає в заставі. Суддєю є той, котрому в процесі обі стороні звіряють свої слушности (раціі) і дають право їх оцінити. Цим святий хоче сказати, що як Ісус є посередником у предвічного Отця, так Марія є нашою посередницею в Ісуса, котрий складає на руки своєї Матери зажалення, які має проти нас яко наш Суддя. Св. Андрей Критський називає Марію порукою і задатком нашого примирення з Богом. Цим дає нам зрозуміти, що Бог бажає погодитися з грішниками, прощаючи їм всьо, а щоб вони не сумнівались о своє прощення, дав їм задаток в особі Марії, котру Він так поздоровляє: Радуйся, задатку мира між Богом і людьми. На підставі цього св. Бонавентура заохочує грішників тими словами: Коли боїтесь, щоб Бог розгніваний вашими гріхами не схотів на вас пімститись, зверніться до Надії грішних, до Марії, а якщо боїтеся, що Вона відмовиться заниматися вашою справою, то знайте, що Вона цего не може вчинити, бож Господь призначив

їй заняття спомагати грішників. І чогож має боятися грішник— питає отець Адам— котрому сама Мати Суддї є мамою і заступницею? А Ти Мати милосердя, чи відмовишся просити найсвятішого Суддю, Твого Сина, за грішником, Твоїм другим сином? Чи відмовишся просити о ласку для відкупленого у Відкупителя помершого на хресті, щоб спасти грішників? Ні, Ти не відкажешся від того, навпаки, Ти вставишся всіми силами за тими, що Тебе взивають, бо Ти знаєш, що Господь, котрий установив свого Сина посередником мира між Богом і людьми, установив і Тебе посередницею між Суддєю і винним. Подібно заохочує і св. Вернард, хочби яким злочином ви грішники були сплямлені тай, хочби які були закаменілі в злім, не знеохочуйтеся, а благодаріть Богу, котрого милосердя не тільки що дало вам свого Сина на заступника, але для збільшення вашого довіря, дав вам щей посередницю, котра виєднує своїми молитвами всьо, що хоче. Ідіть до Марії, а будете спасенні.

Молитва

Моя наймиліша Владичице! Колиж Твоїм обовязком як посередниці між Богом і людьми вставлятися за грішниками, то прошу Тебе сповняй свій обовязок зглядом мене. Не кажи що моя справа є за тяжка до виграння, що нема справи хоч і як безнадійної, котрої Ти не моглаб оборонити. Тому я не боюся, що моя справа пропаде. Якби я взяв під увагу тільки мої гріхи, то певно мусівби зі страху дрожати і впасти в розпуку. Але розважаючи про Твоє безмежне милосердя і велике бажання Твоє ратувати і найбільш закаменілих грішників, мій страх зовсім зникає. Бо й справді хтож коли пропав з тих, що молились до Тебе? Я прошу Тебе на поміч, могуча заступнице й прибіжище моє, Надіє моя й Мати моя. В Твої руки складаю сраву мойого спасення. Тобі вручаю мою душу, вона вже була пропала, але Ти ще можеш її врятувати. Я завжди благодарю Богу, що Він дає мені безграничне довірє до Тебе, котре запевнює моє спасення, хотяй не маю ніяких заслуг. Тільки одного я боюся, моя найдорожча Мати, щоб я через свою недбалість не стратив довіря до Тебе. Тому, Маріє, з любови яку маєш до Ісуса Христа заховай і помножуй завжди в мені це миле довірє до Твого заступництва, котра мені певно поверне до приязни з Богом, котрою я на жаль погордив і стратив.

Повернувши вже раз до ласки Божої надіюся за Твоїм посередництвом її зберігти і так відчинити собі двері до раю, де буду благодарити, оспівувати Боже милосердя і Твоє через цілу вічність. Амінь.

СЛІПОРОДЖЕНИЙ

(Йоан, зач. 34)

Раз Ісус побачив молодця сліпого,
Що сліпий був з роду та не мав нікого,
Щоб дав йому поміч і водив під храм.
—А учні спитали: "Чи винен він сам,
Чи родичі може гріхом завинили,
Що ходить за хлібом без світла і сили?" —
—"Ні батьки тут винні, ні він у гріхах,
А щоб діла Божі явив на очах —
І додав Учитель: "Поки я тут з вами,
Я світлом для світа і вчу вас ділами."
І на землю сплюнув, болото взяв вмить
І слиною очі сліпого мастить.
—"А тепер умийся і спіши оттам
Де купіль цілющу дає Силоам."

* * *

Хилилися кедри і шуміли бори,
Як сонце на сході золотило гори,

Простувало стежку, золотило слід,
Як сліпець рікою ішов через брід.
А пуща не спала; з гущавин на ниви
Ішли звірі в гості шукати наживи,
Як хмарилось небо, ішов холод з гір
І вив десь в яругах заблуканий звір,
—А він йшов без стриму і піт зросив лиця,
Кровавились стопи, шуміла водиця.
На хвилю пристанув та спочити рад —
І зачув, як з вітром грає водопад:
Бється по камінних, трискає піною,
Трискає на скелі, порскає водою,
Гуде та грюкоче гремучий співець.
Ось цей гук і грюкіт зачув молодець.
Це цілющі води! Це кінець недолі!
Геть костур відкинув, наче поневолі,
Скочив в зимну струю, вмився і—прозрів,
І сліпороджений з дива онімів.
Знакомі сусіди—всі знали сліпого —
І себе питають і його самого:
—"Чи той це, що лазив прошаком під храм,
Він це, чи омана?" — Відповів: "Я сам!"
—"Як же ти завидів? Хто дав тобі зір,
Що бачиш на очі і світ і простір?"
—"Учитель болото слиною зліпив,
Як поклав на очі—стався дивний див,
Бо сказав до мене: В джерельній водиці,
Там у Силоамській умийся криниці.

Пішов я в ту купіль до кедрових гір
Умився— і бачу —і ясний мій зір.
Звуть його Ісусом." — "А де ж він?" "Не знаю.
Що вчинив для мене, те оповідаю." —
І до фарисеїв ведуть молодця,
Заглядають в очі бувшого сліпця.
—А в той час це була у тижні субота,
Як Вчитель до слини примішав болота —
Кличуть фарисеї: "А ти як прозрів?"
А той вже коротких ужив до них слів:
"Він поклав болото в сліпі мої очі,
Я вмився і бачу— в день і серед ночі."
А левіт завважив, що спав подалік:
"Не від Бога буде отсей чоловік,
Коли він те творить з доброї охоти,

А свят не шанує, не знає суботи."
Другі ж міркували: Це діло небес!
Не буде муж грішний творити чудес.—
Відразу почались каламутні спори,
Домисли і допит, сварки і роздори.

Старшина, левіти, законник, юдеї,
Книжники, священик, хитрі фарисеї,
Всі живо гуторять, читають завіт;
Чи б то вже Месія приходив на світ?
Та не дали віри мудрі фарисеї
—Бо її не мали у цілій Юдеї —
Вкінці—по нараді—кличуть ще родину:
"Чи це справді син ваш прозрів в ту годину?
Чи сліпий родився? Як відзискав зір?
Чи ходив купатись до кедрових гір?"
—"Так,— сліпий він з роду і нашим є сином,
Але ми не знаєм, яким прозрів чином,
Не знаємо того, що учить—Христа —
Самого питайте—чей має літа!" —
А так відказали бо не мали ради —
Бо хто Христа визнав—гонили з громади
І в храм не пускали—сказали як слід:
"Самого питайте"— щоб не мати бід.
Покликали вдруге: "Славу Богу дай!
Цей чоловік грішний, ти добре це знай!"
—"Чи грішний не знаю— проста моя мова:
Був сліпцем—а бачу; тільки мого слова."
Вони ще питають: "Давай точний звіт,
Як він тобі очі отворив на світ." —
—"Я сказав—ви чули. Щож хочете знати?
Чи до Його учнів хочете пристати?" —
—"Ти є його учень—ми маєм Мойсея —
Його почитає закон і Юдея,
А того не знаєм, ані Його спів,
Звідкіль, в якій цілі, хто його привів."
"Та це ж бо і дивно, як не знати того,
Що ясне проміння дав очам сліпого.
Від віків не чули про таку пригоду,
Щоб хто втворив очі сліпому від роду
Коли б він від Бога не був з висоти,
Не міг би лічити очей сліпоти!"
—А вони у гніві підойняли руки:
"В гріхах ввесь родився, нам даєш науки?"

Мірям з Магдалі

Саломе: Не йдім туди, мамо! Що нас обходить той Римлянин?! Я ожидаю Юду Іскаріота, котрого я вже від трьох днів не бачила. А так мені би прийшлось сидіти з тугою в серці при столі цього чоловіка, котрим бриджусь як гадюкою!

Іродіяда: Нам треба удавати приязнь до львів і тигрів, якщо бажаємо діпняти своєї цілі! До тепер ми ще залежні від Риму і мудро є, будувати собі дорогу, що веде до цісаря! Коли Ірод буде мати королівський вінець.... (в цім моменті надходить Касій).

Касій: Здоровля вам, пані!!

Саломе: Здоровля тобі, Касіє! Куди так спішиш? Твої очи блищать і лице палає!

Касій: Я йду від гробу того Назарейця! Його гріб порожний!

Саломе (здивована): Порожний? Порожний?! О, скажи, хто забрав тіло того обманця?! Хто?!

Касій (поважно): Обманця?! Не називай цього мужа, Учителя з Назарету, обманцем! Він є....

Іродіяда (глумливо): Він і не був ніщо іншого, тільки сновида, цей божевільний! Він пішов на смерть тільки через своє власне свідоцтво, котре міг Він відкликати і виратувати своє життя! Він хотів, щоб Йому вірити, що Він є Сином Божим! Хахаха! Він був божевільний, божевільний, котрому забаглось королівської корони Сіону!

Касій (підносить руку немов до присяги): Направду цей муж був справедливий. Він був Сином Того, що є від віків у віки вічні!

Саломе: Касіє, Касіє!! Я майже і говорити негодна, коли чую, що щось такого вийшло з твоїх уст! Таж ти сам видів, як Він умирав, умирав на хресті, на шибениці!! Чи ти сам не пробив Його серця списою?!

Касій (під напором смутку плащем закриває своє лице): Горе мені!.... Так! Я це зробив.... пробив Його серце.... Серце мого Бога!!

Іродіяда (турмосить ним): Касіє! Опамятайся! Тобі дали якогось напитку, що розум тобі відобрав! Це безум, говорити про Божество цього Розпятого!! Чи нема в нас досить богів?! Як тобі доконче треба якогось нового бога, то принаймні не роби Богом того, що скінчив своє життя як злочинець!! Касіє, чуеш??!!

Касій: Лиши, пані! Таж я є при памяти і при розумі!!

Іродіяда: Так ти говориш! А я таки думаю, що та жінка з Магдалі намовила своїх невільників, щоб намішали тобі до пиття чо-

гось, що тебе позбавило розуму!!

Касій (з болем): Мірям з Магдали! Не вимавляй її імени!!

Саломе (з цікавістю): Ах, ах! То ти її вичеркнув у своїй душі?

Касій: Хтось вищий від мене полонив її серце! Але і моя душа вже зачинає віддаватись іншій любові!! Я верну до Риму, щоб скинути ланцухи, що вяжуть мене до цісаря! І потім, як буду вільний .... потім, як буду міг іти своєю дорогою.... тоді....

Іродіяда: Тоді, тоді хочеш справити весілля? Але котрого то дому дочка буде славитись честю, коли ти полишив Мірям з Магдали комусь іншому??!!

Касій (з усміхом): Тоді справлю весілля і оголошу тобі і цілому світові те солодке імя, що врізалось до мого серця у гіркій годині під хрестом!! А всеж, моя душа надіється ще чогось великого, чудного, щоб на віки віддатися Величньому Єгові!

Горде серце чоловіка вірить, а всеж таки прислухується трівожному биттю сумнівів. Але як тото станесь і немов вінцем увінчає цілість,— тоді, о тоді моя душа вже не буде вагатись!! Летом орла полечу рука в руку з життям моєї душі дорогою у висоти!

Іродіяда: Ти станеш балакуном, Касіє. Зразу я думала, що відобрав тобі розум страх з того дня, як розпято Назарейця. Але тепер бачу, що твоє серце опанувала любов!

Касій (з глибоким чуттям): Так.... любов.... безмірна..... вічна любов....!

8. Ява

Попередні; Симон; Ізмара

Саломе: О Касіє! То ми разом будемо справляти весілля, бо я піду за Юду Іскаріота!

Симон (з жахом до неї): За Юду Іскаріота!? Що говорять твої нещасні уста!? Чи ти не знаєш, що цей зрадник повісився, і що його тіло стало поживою собак і шакалів! (Саломе заточується; Іродіяда піддержує її своїми раменами).

Саломе (кричить): Юда! Юда! Юда!

Ізмара (надходячи): Чи чули ви!? Римський Цісар скинув Ірода з королівського трону і разом з Іродіядою вислав на вигнання у пущі Галлії, відки вони надармо будуть старатись о королівську корону і пурпурову ношу!

Симон (кладучи руку на рамя Ізмари): Жінко, змовчи, бо ось там.... (показує на Іродіяду і Саломе).

Ізмара (запримітивши Іродіяду): Добрий Боже, вона.... царииця Іродіяда....

9. Ява

Попередні, Ганна, Рут, Естер, Марта, Мужчини і невісти з простолюддя

Ганна (надходячи): О браття, Сестри! Тіштеся!! Він воскрес! Небесні вістуни звістили нам, що Він жиє!!

Рут (пригортаючись до Саломеї): Пані! Чому так трівожне твоє серце!? Кинь смуток! Він, наш Месія, воскрес; Всі журби своїх вірних Він возьме на себе!! (Саломе випростовується і сідає опісля на камені. Іродіяда гнівно стискає кулаки).

Іродіяда (гнівно): О ви!.... Ви!.... Гагага! Ви хотіли мене роздусити, ви, гадюки, що плянували тільки моє знищення!

....**Марта** (саме надходить з Естерою): Іродіядо, Сестро, я не знаю нічого про те, що ти говориш, але ходи, кинь весь смуток і разом з нами клич весело: Він воскрес!!

Іродіяда (відпихає Марту): Геть, геть з розпятим! Я нехочу знати про Нього! Але ви відчуєте мою пімсту: і ти, Марто з дому Вефти, так само Лазар, твій брат, і Мірям, котру я саме окрила погордою і неславою в очах її народу і чужинців! (Тоді Іродіяда звертається до прочих осіб): І вас роздусить мій гнів....

Саломе (нагло кидається і кричить): Нещасна я! Горе мені! Крос Хрестителя мститься і потягає мене у темряву божевілля! Я мушу гуляти!!!.... Гуляти!!.... Все гуляти!! Гуляаааати..... (Останні слова Саломе співає. Вона зійшла з розуму і гуляє довкола на сцені. Нарешті Симон і Ізмара її придержують).

Симон: Злапай її, Ізмара! Тримай добре її рамена!!

Ганна: Злий дух її опанував!

Ізмара: Заберім її, щоб не наробила якого нещастя! (Іродіяда обезсилена спірається об скалу. Близько неї стоїть Касій. Симон і Ізмара відводять Саломею. Нарід притім помагає. Ганна перелякана падає на коліна.... Рут кидається до матері. Марта стоїть дещо перед Касієм. Естер стоїть позаду).

Ганна: Єгово, Єгово, так Ти караєш тих, що не хочуть слухати Твого голосу!!

Рут: Мамо! О мамо! Кличмо до нашого Месії, щоб поміг нашій пані бідній! (Ввесь нарід забірається зі сцени).

10. Ява

Іродіяда; Касій Льонгін; Марта, Ганна і Рут, Естер; Магдалина

(Коли відведено Саломею, надходить Марія Магдалина, повна радости).

Магдалина: Чому ви сумуєте й плачете?! Я знова бігла до гробу. Я бачила Його! Я чула звук Його голосу! Він вимовив моє імя! Я маю звістити ученикам, що Він воскрес!

Касій (ступає наперед): Тож воно сповнилось то, чого бажала моя душа. Геть всякий сумнів! Свобідний від давних оковів я піду за Ним аж до смерти, за Ним, моїм Розпятим Паном, моєю вічною любовю!

Марта: Так! Він воскрес! Направду воскрес! І в Нім, з Ним і для Нього ми зачинаємо нове життя!

Ганна: Воскрес наш Спаситель! Аллилуя!!

Рут: Слава, Аллилуя нашому Спасителеві!! (в цій хвилі Магдалина стоїть на середині; широко розпростирає свої рамена).

Магдалина:

Раввоні—Ти жиєш!

Нестримно бється серце в грудях, бо Ти, що в гробі лежав, Ти жиєш! Ти жиєш!

І знова витають мене Твої уста! Знова глядить на Тебе око моє! Равонні! Ти жиєш!!

Візьми мене за підніжжа ніг Твоїх! Здуси мене! Розторощи мене! Лиш силу остав мені, щоб любити Тебе!!

Любити Тебе! Твій образ переді мною, чи вечірня звізда сіяє над Юдеєю, чи сонце в день високо палає на небі! Вже нічого не бажає душа і серце на землі! Без тебе пустий для мене і землі рай!

Жиєш Ти, хоч оплакуваний мною, Ти скінчив мою нужду! Равонні! Ти щастя душі моєї, Ти жиєш!

Солодкий приятелю моєї душі, Ти знова зі мною в житю! Равонні!! Ти жиєш!!

(Всі з виїмком Іродіяди кличуть): Ти жиєш! Ти жиєш!! Аллилуя! Аллилуя!!

Завіса спадає

КІНЕЦЬ І БОГУ СЛАВА!!

(При кінці можнаби співати "Аллилуя" на відповідну арію (прим. на арію "Боже благаю Тя), а наколи представлення грається у Великодному часі, "Христос воскрес.")

Ця драма трудна до відограння; треба великої праці, щоб амятори перейнялись своїми ролями. Іродіяда немає дуже великої ролі, за те хвиля, де Саломе сходить з розуму, вимагає дуже доброго підготовлення.

І вигнали з хати. Як ішов від них
Стрінув його Вчитель в дверях храмових.
Горить срібним світлом сріблена божниця —
Йогож ясні очі і промінні лиця
Приковують вірних. Він же рад стоїть,
Добрими очима оглядає світ.
—"Молодче, чи віриш у Божого Сина?"
—"А хтож Він, щоб в Нього вірила людина?"
—"Говорить з тобою, ти бачив, це Він."
—"О, Господи! Вірю!" — і впав до колін.

* * *

Христе! Як би вдруге Ти прийшов в цей світ
Той сліпець не знав би, як складати звіт. —
Стільки вже системів, стільки міркування,
Стільки злобнодумців і такі питання,
Що мабуть волів би покластись у гріб,
Бо може б з цих думань на душі осліп....

Теодозій Ріпецький

Поява образу Матери Божої на шибі

У Галичині близько Дністра, на полудневий захід від Львова, лежить село Чайковичі. Замешкує його переважно українська шляхта, нащадки княжих бояр: Чайковські, Винницькі, Городиські, Кульчицькі та інші.

В середу, дня 15 грудня, 1937 р. 65-літня Текля Солонинка Чайковська пополудні сиділа в хаті і лущила кукурудзу. Задзвонили на молебен, що постійно відправляється в Чайвокичах, в честь Матери Божої Неустанної Помочи. Текля зиркнула на вікно і побачила на шибі Матір Божу з Ісусом на руках. Закликала свого чоловіка, 75-літного Михайла, потім сусідів і всі вони бачили докладно коліровий образ Матери Божої з Дитятком Ісусом на руках, у ясній короні. Образ видно було дві години, потім він зник.

За тиждень, 22 грудня пополудні, зараз після відправи богослуження, появився такий самий образ, але ще виразніший і ясніший. Від того часу образ вже не зникав; раз видно його виразніше, раз слабше.

Тепер видно виразно Матір Божу з короною на голові, з Дитятком Ісусом на лівій руці. Довкола образу на шклі ріжні прикраси, які бувають на бічних престолах у церквах.

Зі середини видно теж такий самий образ. Цікаво, що в похмурні дні образ видно виразніше, як у соняшні дні. Часами видно образ тільки в молочній красці, часами в красках дуги.

В ночі обличча Богородиці та Ісуса темніше, одяг немов вкривається росою, стає срібний; корона сина й жовта, прикраси довкруги образу ріжнокольорові.

Зверха вікно прибране гарним вишиваним рушником, лентами, цвітами й сосниною. Також внутрі хати ціле вікно прибране цвітами. Вишивані ручники, на одному з них виписано "Боже Україну спаси." В хаті горить багато свічок, які приносять побожні люди.

Давніше в Чайковичах, в околиці і в недалекій Дрогобиччині ширилася комуністична зараза. Тепер комуністи притихли. Багато з них на вид цього образу Богородиці кається, сповідається, зачинає ходити до церкви. Мабуть найбільше прочан є з Дрогобиччини, де комуна загніздилася була дуже сильно. В цілій околиці зросло релігійне життя, багато безбожників навертається.

Сотки народу зі всіх сусідних і дальших повітів товпляться без перерви, день і ніч, на цьому подвірі. Досі перейшло вже через Чайковичі коло 150,000 побожних людей. Голосний шепіт горячих молитов переривають побожні співи. В хаті читають голосно молитви і розважання, люди клячать і бють поклони. В багатьох очах блистять сльози. Ріжні хорі, немічні й каліки сходяться до Чайкович з усіх усюдів. В місцевому гр. кат. Парохіяльному Уряді списують при світках протоколи з чудесних уздоровлень.

* * *

Поза правдами, що людству принесло християнство, нема людської гідности, нема кріпкого суспільного ладу, нема любови, нема милосердя, нема спокою: (Володимир Д'Ормесон)

* * *

Бог нікому не відмавляє ласки молитви. Через неї ми дістаємо поміч потрібну до поконання всякого рода непорядочних бажань і покус. — св. Альфонс.

** ** **

о. А. Дельфорж Ч. Н. І.

Над Могилою Священика —Героя-Мученика

В третю річницю йорктонської трагедії, 21-го березня 1938 р., в церкві Божої Матери Неустанної Помочі о год. 6.30 рано відправив Впр. о. А. Делярий, ЧНІ. Службу Божу за бл. п. о. Альберта Дельфоржа, ЧНІ.

Бл. п. о. Дельфорж помер трагічною смертю 21-го березня 1935 р., в передсінку йорктонського монастиря, від кулі Ст. Іпяша, відступника, в обороні свого о. Ігумена, католицького священика й визначного українського патріота, Впр. о. Івана Бали, ЧНІ.

Торжественну Службу Божу і панахиду відправив о. Ігумен і Директор Ювенату, Впр. о. Н. Копяківський ЧНІ. Діяконували пр. оо. Р. Хомяк і В. Корба, ЧНІ.

В часі обидвох Служб Божих приступило богато вірних до св. Причастя.

На читаній Службі Божій була приявна шкільна молодь: учениці Інституту Серця Христового зо своїми учительками, Сестрами Непорочного Зачаття, Марій-

ська Дружина й студенти Колеґії св. Йосифа зо своїми учительми, Братами ЧХШ.

На співаній Службі Божій були присутні Сестри Н.З. зо своєю провінціяльною, Сестрою Єлисаветою, численні йорктонські парохіяни та учні Ювенату оо. Редемптористів.

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VIII.

Досвід

Хто горить вогнем, старається і інших запалити. Хто любить Бога, цей старається щоби й інші Його любили та Йому служили. Хто закоштував добра цей певно, коли лишень має правдиву християнську любов до ближнього, старається щоби й інші посідали це добро. Так і Ґерард. Закоштувавши правдивого добра та радости яка пливе зі служби Богові у монашому стані, старався й інших до цього притягнути. До цеї ціли уживав усяких середників щоби лишень як найбільше душ посвятилось Ісусові. Не оминав, проте, ніякої нагоди щоби заохочувати до цього побожні душі, а навіть намовляти. Так ми вже бачили, кілько-то монахинь по ріжних Згромадженях та монастирях завдячувало йому своє покликання або принаймні вступлення до Згромадження. Найбільше їх було у монастирі Сестер Кармелітанок у Ріпакандіда—з якими, як ми бачили, Ґерард часто переписувався—та у Сестер Редемптористок у Фоджджія. Ці два монастирі припали нашому святому до серця в особливший спосіб, а то з причини їхньої ревности та стислого захования монашого правила, яке панувало у цих монастирях.

Не лишень тим, що хотіли вступити до якогось з монастирів, старався Ґерард, щоби їх там приняли, але що більше, старався, щоби кожна з них мала відповідний посаг, якого вимагалося від кандикатки при вступі до новіціяту. Наколи яка з вступаючих не могла принести, чого від неї жадалось, тоді Ґерард усіми способами старався, щоби о це дбати. Знаємо про чотири такі случаї, де Ґерард, за позволенням свойого настоятеля, о. Фійоккі, збирав, для нововступаючих, потрібні гроші. Так приміром одна з Кармелітанок у Ріпакандіда мала на світі свою молодшу сестру яка хотіла вступити до монастиря, а не мала відповідного посагу. Тому прохала Ґерарда, щоби він узяв цю справу усвою опіку. Цей взявся сейчас до збірки гроший. Мав він богато знакомих; деякі з них були богатого роду. До них він удавався з проханням о милостиню. Ці, знаючи його велику святість та маючи його в особлившому почитанні, не могли йому відмовляти. У цей спосіб зібрав був уже пятьдесять дукатів; решту сподівався зібрати. Написав тоді лист до настояельки в Ріпакандіда, сподіваючись, що ця прийме кандидатку. Однак настоятелька бачучи, що це буде неможливим, щоби він мав потрібні гроші, відповіла йому що не може її приняти доки не буде мати цілого посагу. Ґерард тим дуже засумувався, однак не тратив надії, а що настоятелька стояла твердо при своїм то він удався тоді до Редемптористок у Фоджджія, які вимагали менше. Рівнож збирав дальше милостиню, як сам писав до о. Марґотти, настояте ля монастиря у Фоджджія: "Простягаю руку, не червоніючи, не встидаючись. Робіть і ви так, без людського взгляду. Ви можете всьо, що лишень схочете," кінчить своє прохання до цего отця, щоби й він старався йому допомогти. В кінці, по чималих тродноцах зібрав триста дукатів, які вистарчали на приняття.

Цей монастир Редемптористок у Фоджджія дуже лежав Ґерардові на серці. Монахині там були, правдиво можна сказати, обручниці Христа. Св. Альфонс, який там часто бував, сам мав о них велике поняття. Ґерардові нераз лучалось там бути, а це тим більше що епископи, з Муро та з Мельфі, оба знаючи добре святість Ґерарда та який вплив мали його розмови на вибрані душі, приручали йому удаватись туди час від часу, щоби тим способом розбуджувати у них ревність, побожність та святими розмовами побуджати до святіщого та совершеннішого життя.

Самі сестри оповідають о цім ось що: "Його слова родили в душі самовідречення та бажання небесних дібр. Він рівнож часто розмовляв з нами о Ісусі Христі та Пречистій Діві. Коли так говорив, то його серце здавалось начеб вибухало вогнем Божої любови, а його розпалене лице подобало на ангельське." Були вони свідками неод-

ного чуда, захватів та пророцтв святого. Наведемо тут кілька з них. Одного дня зібрались сестри до розмовниці, щоби там говорити з Герардом. Святий розмовляючи з ними, нараз звернувся до одної з сестер та промовив: "Правда сестро, ви сповідаєтесь часто. Ви є щасливі.Я вам поручаю дуже, щоби ви були безвпинно в злуці з Богом, бо день вашої смерти близький." Тому що ця сестра була у доброму здоровлі, сильна та молода, то думала що Герард радше жартує, чим говорить на правду. Рівнож і інші сестри взяли його слова за жарт. Брат це зауважав та почав налягати, кажучи: "Отжеж, будьте заєдно злучені з Богом, бо за вісім днів Він вас покличе до себе." Цей раз сестра не сумнівалась о правдивість його слів і приготовлялась на всякий случай, щоби бути готовою стануги перед Суддею. По вісімох днях усі переконались, що святий говорив правду, бо ця монахиня, мимо свойого сильного здоровля зістала покликаною до Господа, умираючи як свята.

У тому монастирі виховувалось кілька молодих дівчат. Між іншими була там одна на імя Гертруда, взглядом якої наш святий мав особлившу прихильність. Ця молода дівчина завдячувала йому не одну особлившу ласку. Так приміром одного дня сповідаючись не визнала одного гріха, чи то забуваючи, чи наумисно зі встиду промовчуючи. Герардові було це сейчас знаним. Він казав її закликати, а коли вона явилась перед ним, він промовив: "Моя доню, ти приготовляєшся до св. Причастя, а ось цего гріха ти не визнала на сповіди. Іди знова до твойого сповідника та зроби загальну сповідь." Дівчина не мало злякалась чуючи таку страшну правду, яка була йому знана мимо того, що це була тайна її серця. Однак скористала з напімнення. Упала до ніг сповідникові та призналась до вини. По сповіди однак попала у неспокій не знаючи чи добре відбула свою загальну сповідь. Герард знаючи, дивним способом, о її внутрішньому терпінню пішов щоби її потішити, та сказав: "Будь спокійна, доню, твоя загальна сповідь була щира та Богові мила." По тих словах вернув Гертруді знова спокій душі.

Герардові було рівнож відомо що молоденька Гертруда не думала вступати до монастиря, а лишень тужила за днем коли то зможе, укінчивши науки, повернути до світа. Одного дня Герард, здибавши її, сказав: "Памятай добре що як-що виступиш з монастиря то будеш гірко

жалувати. Ти впадеш у небезпеки світа, і мимо того в кінці повернеш сюди." Налякана цею грозьбою, посвятилась Ісусові, вступаючи до новіціяту. В якийсь час по монаших обітах захорувала та мусіла, на короткий час, повернути в родинні сторони, пічитись. Там однак забуваючи на своє покликання, послухала підшептів світа, та почала вести життя не дуже-то згідне з тим, як годиться обручниці Христа. Пригадуючи собі на слова св. Герарда, повернула знова до монастиря, де, жаліючи свойого поступування, почала наново монаше життя, і умерла в глибокій старости.

Сестри були рівнож свідками двох уздоровлень. Одна зі сестер була так хора що усі вже думали що ось-ось наступатиме смерть. Приймила проте посліднї Тайни, і готовились, щоби стати на суд, аж тут надходить Герард, а зробивши на її чолі знак св. хреста, уздоровив її. Іншим разом одна молода дівчина, яка перебувала у тому монастирі на науці, була так хора, що лікарі не знали що її порадити. Герард одним словом прогнав горячку від неї, і хора встала здоровою з ліжка.

Одного дня Герард знаходився в хорі коли сестри співали вечерню перед святом Пресвятої Тройці. Пірваний Божою любовю, він попав у захват та почав кликати: "Сестри, любімо Бога, любімо Бога!" на превелике здивування усіх сестер. Відтак невидимою силою зістав піднесений високо у воздух.

МІЖНАРОДНИЙ ЄВХАРИСТІЙНИЙ КОНГРЕС У БУДАПЕШТІ

(Намірення для Апостольства Молитви на місяць Май)

У минулому столітті започатковано міжнародні Євхаристійні Конґреси.

Що таке Євхаристійні Конґреси?

До одної місцевости з'їзджаються католики ріжних країв, ріжних народностей, так духовні як і світські. Тут протягом кількох днів мають свої зібрання, де вибрані бесідники мають промови й відчити на теми, що відносяться до почитання Ісуса Христа утаєного в Найсв. Євхаристії, і на інші теми з релігійного життя. Крім цего по церквах відбуваються торжественні богослуження, вірні приступають до св. Тайн. В часі конґресу відправляються та-

кож торжественні Служби Божі під голим небом. Під конець конґресу уладжують величаву процесію з Найсв. Тайнами.

Чому уладжують Євхаристійні конґреси?

а) З огляду на Бога.

1) Щоби віддати Ісусу Христу утаєному в Пресв. Євхаристії прилюдне почитання. Христос в Пресв. Євхаристії, це Господь і Цар вселенної. Йому належиться публичне богопочитання.

2) Щоби подякувати Христу за установлення Пресв. Євхаристії й за всі безчисленні ласки, які сплили на світ через Найсв. Євхаристію.

3) Щоби переблагати Христа за всі зневаги, невдячности, і святотацтва, яких Він дізнає в Найсв. Євхаристії від людей. Кілько є поган і невірних, що не знають навіть про Ісуса Христа утаєного в Пресв. Євхаристії. Кілько є єретиків і безбожників, що не хочуть вірити в те, що Христос є дійсно в Пресв. Євхаристії. Як много є навіть між католиками осіб, що замість любови відплачуються Ісусові за Його безконечну любов невдячністю й зневагами.

Євхаристійний Конґрес є часом публичного задосить-учинення і перепросьби Пресв. Євхаристії.

б) Велике значіння мають Євхаристійні Конґреси для христіян-католиків.

1. Вони скріпляють і оживляють їх віру в присутність Христа в Найсв. Євхаристії. Коли бачиться тисячі міліони вірних з ріжних країв, як вони спішать, щоби віддати поклін Христу в Найсв. Тайнах, коли чується проповіди світлих ученістю й святістю мужів,, коли береться участь у зворушаючих релігійних торжествах.... віра кріпшає; тоді здається, що віра поодиноких людей уділяється взаїмно другим.

2) Зі скріпленням віри оживає і христіянська надія, мужність. Присутність на Євхаристійнім конґресі надзвичайно підносить серця, ободрює до борби й терпіння.

3) Євхаристійні конґреси запалюють серця горячою любовю до Бога й ближнього. Та любов перемінюється в пламенну ревність о славу Божу готову на всяку жертву, навіть на мучеництво. Євхаристійний конґрес затіснює взаїмну звязь любови між вірними. Присутні відчувають у своїх душах щось з того духа, який оживляв перших христіян, про яких згадує св. Ап. Лука в діяннях Апост. (246) "щодня перебували однодушно в храмі і ломили по домах хліб, приймали поживу з радістю і в простоті, і хвалили Бога.... (4,32) а у множества віруючих було одно серце і одна душа."

в) Євхаристійні конґреси дуже могучо й корисно діпають на іновірців. Вони бачуть живу віру католиків у присутність Ісуса в Найсв. Євхаристії. Величаві релігійні обряди, а передусім похід з Найсв. Тайнами мусить на них робити велике вражіння. Те все приневолює їх поважніше призадуматися над католицькою Церквою, над обовязком правдивого богопочитання і над собою. Євхаристійні конґреси це могучий середник до навернення грішників і іновірців.

** **

Щоби з Євхаристійного Конґресу многі користали і добре користали, треба Божої ласки, о котру треба молитися. Тому Святіший Отець завзиває членів Апост. Молитви, щоби вони молилися в тім наміренню, і благали Христове Серце через заступництво Діви Марії, щоби Вони благословили цей Євхаристійний Конґрес своїми обильними ласками.

Цегорічний Євхаристійний Конґрес має особливше значіння. Він відбувається в Будапешті, що лежить в осередку цілої Европи; з одної сторони близько Німеччина, де все ще загрожує католицькій Церкві безбожний гітлерівський нацизм, з другої сторони недалеко большевицька Росія зі своїм кровавим переслідуванням христіян. Сам Будапешт і Мадярщина мусіли зараз по світовій війні боронити себе від червоного террору більшовизму.

Теперішнє положення в світі, а передусім в Европі дуже непевне. Раз по раз нависають чорні хмари на овиді міжнародного мира. Св. Церква Христова мусить тепер переходити часи переслідування явного, або скритого в многих европейських краях. Кілько треба релігійної свідомости, відваги, мужности! Все те може збільшити Євхаристійний конґрес. Для нас Українців цей Євхаристійний Конґрес має ще інше особливе значіння.

На Угорщині живе много греко-католиків; у сусідстві Мадярщини на північ живе в Чехословаччині пів міліона Українців-католиків, а троха дальше за Карпатами наші братя в Галичині. Є особливша нагода, щоби наша

українська католицька Церква брала більшу участь в конгресі. І дійсно 28. мая буде там торжественна Служба Божа в нашім обряді.

* * *

Тому 25 літ, у вересні 1912 р. був Євхаристійний конгрес у Відні, столиці Австрії. Конгрес той був величавий, прекрасний. Це був наче один з чудних лучів сонця, на жаль заходячого сонця Австрії. У два літа пізніше зачалася світова війна, що нам принесла ще більше поневолення, а Австрії конець. Цего року, в 25 літ потім, конгрес у другій столиці давної Австро-Угорщини, в столиці Мадярщини, Будапешті.

Благаймо Христове Серце, Божу Матір Неустанної Помочі, щоби благословили цегорічний Євхаристійний Конгрес особлившим благословенням, щоби він був блеском лучів сходячого сонця кращої долі для нашої Церкви й українського народу.

З ЦЕРКВИ И СВІТА

Криваві жнива 20-літнього панування червоних катів в Росії дуже богаті. За той час большевики вбили більше як 40,000 духовних осіб, 129,000 церков, каплиць та домів молитви відобрали вірним, а з того числа 20,000 зосім збурили. Славний Святотроіцько-Сергіївську лавру перемінили на вищу школу для провідників безбожництва. Особлившою "печалівістю" окружили церкви й монастирі в Київі. Збурили монастирі: видубицький і михаїлівський, та церкви: десятинну, трьохсвятительську, залізну, ілиинську, благовіщенську, святотроіцьку й миколаївську. Монастир на Подолі й будинки Духовної Академії перемінили на фабрику, "фроловский" монастир на "містечко металюргістів," миколаївський монастир на звичайний дім. Миколаївський собор на Печерську (будований ще Мазепою) стоїть нусткою і зі забитими дверми й вікнами.

В Румунії живе під цю пору 1,134,641 греко-католиків і 1,077,036 римо-католиків. Поміж греко-католиками є в Румунії також і Українці-католики, що мають свого апостольського Вікарія.

Будапешт, столиця Мадярщина, де має бути цего року Євхаристійний Конгрес, числить 644,000 католиків, що мають 43 парохії, 384 світських священиків, 1,542 монахів і 1,970 монахинь. Католики становлять 61.5% населення.

У Бельгії на 64 щоденників є 30 католицьких, на 614 тижневників—316 католицьких. Із 2,200,000 примірників, що денно появляються в Бельгії, припадає 937,000 на католицьку пресу, 563,000 на протикатолицьку, а на невтральну 937,000 примірників. В Канаді на 16 часописів і журналів друкованих в українській мові є всего 3 католицькі, 1 прихильний католицькій Церкві, 1 невтральний, а 11 протикатолицьких. Після числа Українців-католиків у Канаді повинно бути щонайменше 10 українських католицьких часописів. Як широке ще поле до Католицької Акції!

Нову протестантську "релігію" закладає якийсь п. Гордон з Онтеріо. Він зве її "Христіяни Первородного, яких імена записані в небі." — Нещасні люди, що відкидають провід св. Католицької Церкви, яку заложив сам Христос. Такі люди блудять і сходять все на нові манівці.

На Україні і в Росії за останних 15 літ осліпло 270,000 людей від самогонки (горівки)! Кілько в Канаді осліпло статистика не подає, а є їх також без сумніву велике число! Тож проч з алькоголічними напитками!

Найбільший англійський драматург Шекспір уживає в своїх творах 15,000 слів. Борис Грінченко в своїому словарі української мови має 68,000 слів! Як богата українська мова! Варта її все більше й більше пізнавати.

Кілько людей на світі? Після статистичного річника Ліги Націй жило на землі при кінці 1937 року 2,100,000,000 людей. Що до віросповідання, то Католиків було 19%, визнавців Конфуція 16%, музульманів 13%; Гіндусів 12%; Будистів 11%; всіх протестантів 9%, Православних 7%; поган 12%.— Щодо розселення, то: в Азії є 1162 міліони; в Европі 526 міліонів; у цілій Америці 261 міліонів; в Африці 151 міліонів; в Австралії 11 міліонів. Четверта часть усіх людей замешкує британйську державу.

39,700 людей стратило життя у Злучених Державах в автомобілевих випадках в 1937 р.

106,617 осіб померло в р. 1936 в Канаді. На заразливі недуги 19,265; на рака 11,052; на серце 16,361; на туберкули 6,745. Дітей ниже 1 року: 14,508. Найвищий процент смертности був у Принц Едварт Айленд, а найнищий в Саскачевані.

642 шпиталів у Злучених Державах Північної Америки лічать денно 100,000 хорих.

Онисим Масс, фармер з Ціріх в Онтеріо (Канада) має 21 дітей, всі здорові і ніодно ніколи не опускало рідної хати. Найстарший Маврикій важить 230 фунтів. Наймолодша Марта має всего 1 рік. Кожної суботи вечером батько приносить сто фунтовий мішок муки для своєї рідні, що потребує тижнево 42 бохонців хліба.

Тому поверх 20 літ шість театральних артисток балєтниць зачало у Злучених Державах Північної Америки свою театральну карієру. Всі ці "красавиці" умовилися, що по 20 літах вони знова ра-

зом зійдуться, щоби розповідати собі свої пригоди й успіхи. Щоби сповнити це пригечення прийшла одна з них, Катерина Лямберт, дня 15. червня, 1936 р., до одного ресторанту в Ню Йорку, щоби тут зїсти обід. Однак вона була лиш сама одна.... А що з прочими пятьома? Одна отроїлася в Парижу, друга знаменита акторка вмерла, третя також славна театральна артистка попеклася на смерть, четверта серед нужди, хоч колись була замужна за міліонера, а пята вмерла по якійсь пригоді. Такий кінець земської слави, блеску й щастя.

В Бразилії знищили в р. 1937 до серпня 48,500,000 мішків кави, то значить більше як цілий світ запотребовує кави протягом двох літ. В кождім мішку кави є 132 фунтів. Це все роблять, щоби підвисшити ціну кави. Подібно з іншими продуктами як помаранчами, молоком.... А тимчасом у деяких околицях є недостаток і голод. Бог дає досить поживи для всіх, лиш щоби люди самі собі не шкодили.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Ошава, Онт., 24 бер. 1938

Я, Марія Чупак, мій муж і мої діти складаємо щиру подяку Пресвятому Серцю Ісуса, і Матінці Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви. Я була тяжко хора так, що лікар сказав, що нема надії на моє життя. Я благала Матір Божу Неустанної Помочі, а наш Всеч. Отець Парох просили в церкві людей разом молитися до Серця Ісусового о моє здоровля, і я прийшла до здоровля так, що вже можу сама ходити.— Тому поручаю всім, що мають яку потребу, удатися до Матінки Божої Неустанної Помочі.

О Мати Божа, дякую Тобі за ласки, які я вже отримала в своїм життю й прошу ще в одну ласку.

Рівночасно жертвую доляра на сироти

Марія Чупак

** ** **

Кланвілям, Ман., 13. квітня, 1938

Сердечно подяку складає Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви. Де не було жадної надії на лікарську поміч, Мати Божа помогла. Марія Івасюк

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Довгий: То ти кажеш, що ти ніколи не сваришся зі своєю жінкою?

Короткий: Розуміється, що ні! Вона тримається все своїх поглядів, а я ....ій.

———=0=———

Для Церкви й Народу

Найбільшим обовязком українських католицьких родичів у Канаді супроти своїх дітей є дати їм те, що для кождого найдорожче: любов і привязання до грекокатолицької Церкви й українського народу. Всі свідомі українські католицькі родичі не щадять ні труду ні гроша, щоби передати своїм дітям ті релігійно-народні цінности.

Однак, хто це дасть дітям, котрі не мають родичів? Хто виховає сироти в цьому дусі?

Цей обовязок спадає на цілий нарід.

Так, всі українці-католики мають подбати про те, щоби дати відповідне виховання для українських католицьких дітей-сиріт.

Вагу цеї справи зрозуміли наші браття в Сполучених Державах і подбали про великі сиротинці у Чесапік і Елмгорст, де сотки українських католицьких сиріт мають приміщення.

У нас у Канаді є вправді деякі сироти поміщені в захистах Пр. Сестер в Мундері, Альта., в Йорктоні, Саск., і Айтуні, Саск., але поміщені там сироти то лиш маленька частина тих наших сиріт, що в дійсности є. Правда, в Канаді є велика опіка над сиротами. Однак наші сироти, що є в рядах чужих для нашого народу приютах, є звичайно стрчені для нашої Церкви й для нашого народу.

Справу більшого сиротинця започатковано тому кільканадцять літ. За старанням Українців Католиків айтунського округу Сестри Служебниці набули тоді тут фарми напроти українсько-католицької церкви в тій надії, що в недовзі стане тут великий сиротинець, де би мали поміщення не лиш українські сироти Саскачевану, але також сироти з інших провінцій. На разі Сестри замешкали тоді в старім домі, значно віддаленім від церкви. Там також мешкають вони нині опікуючися сиротами, яких є понад 20.

Однак на околицю Айтуни прийшли тяжкі роки неурожаю. Тимчасом старий дім кождого дня чим раз більше не надається на мешкання. Конечно треба будувати. З Божою поміччу Сестри Служебниці задумують з весною приступити до будови сиротинця на своїй фармі напроти нашої церкви. Там стануть також цілоденна українська католицька школа.

До довершення такого діла треба грошей, котрих нема. Але маємо довіря до людей доброї волі, щирих українців католиків, що на цей скромний поклик відповідять щедрими жертвами. "Громада по нитці, сиротині сорочка." В імени Бога, в імени бідних сиріт ми просимо всіх українців католиків слати ласкаві жертви на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK. CANADA

Виказ жертв буде поміщений в "Голосі Спасителя."

У нашім новім склепі....
зараз коло "Boston Cafe"

Маємо на складі повний вибір срібного начиння—
годинників — перстенів і т.д.
Позолочені шлюбні перстені, від $1.50
Золоті " " " $3.50

Направка годинників і біжутерії дістає дбайливу обслугу

N. R. PARK
JEWELLER

Видаємо шлюбні Лайсенси — Інспектор Сі Ен Ар-ських Годинників

Yorkton . . . . . Phone 727

ЗА ФАРМАМИ-МІЙСЬКИМИ-ПОСІЛОСТЯМИ ТА АСЕКУРАЦІЄЮ
удавайтесь до

C. G. LANGRIL

YORKTON - 30 Broadway - SASK.
Агент від земель "Годсон Бей" та много інших компаній.

Johnston and Markham Ltd.

Yorkton FORD Dealers

У нас дістанете направки й додатки — Газоліну та Оливу — *"Firestone"* Тайри і повну обслугу в приступних цінах.

Подивіться на новий "Фордсон" трактор, а також на новий *"Ford V8"* Гари та троки

BROADWAY — PHONE 514

Ваш **ЩОДЕННИЙ ХЛІБ** мусить бути печений з доброї, здорової муки, сполучуючи добірність Західно-Канадійської пшениці з добре випробуваним пекарством, щоб в цей спосіб Ви й Ваші доростаючі діти могли мати поживу що запевнює силу й здоровий зріст.

Купуйте муку з цего Млина або від найближчого Вам нашого доставця, а зможете печи

Совершенний Хліб

"White Rose — Northern Star — Regent
Rolled Wheat — Farina

YORKTON MILLING CO. LTD

Yorkton . . . . . Sask.

DEWAR'S DRUG STORE

Спеціялісти в виконуванню Рецепт

Достава ліків, тоалєтних річий, фотографічних апаратів "Kodak" і викінчування фільмів.

Якнайскорше полагоджуємо замовлення почтою і наші ціни є справедливі. Оплачуємо почту самі.

Dunlop Block, Yorkton, Sask.

David E. Cowan

Асекурація

Від Вогню — Автомобілева — Від Аксідентів

Phone 311 — Smith-MacKay Block — Yorkton, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим гальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим гальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим гальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий гальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий гальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Рік 10, ч. 6 — Йорктон, Саск. — Червень, 1938
Vol. 10, No. 6 — Yorkton, Sask. — June, 1938

За дозволом духовних властей

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,— до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки з зовні церкви й помальовано церковну копулу. Й тепер монастирська церква М.Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Срібним блеском ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе: "Прийдіть до мені всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас." Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту,—6, 7, і 8 липня,— кождого року відвідує церкву й чудотворний образ кілька тисяч вірних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк і помочи через заступництво Божої Матери. —

Бажаємо тепер відновити церкву в середині. Просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і проситимемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П., щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю. Жертви просимо ласкаво слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ВІДНОВУ МОНАСТИРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Парохія Мелвил	$15.11	А. Жіба, Сиракюз	$1.00
Парохія Калдер	$8.68	Ю. Вонзяк, Сиракюз ..	$1.00
Парохія Тафнел	$8.05	Е. Х. Піттсбург	$1.00
Парохія Вішарт	$7.00	П. Корпак, Сиракюз ..	$1.00
Г. Спяк, Вотервліт	$2.00	П. Шевчук, Шіго	$1.00
М. Сохан, Бофало	$1.75		

-ВЕЛИКЕ СВЯТО ХРИСТІЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ-

-988 - 1938-

— 950-та РІЧНИЦЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ —

Небувалий Ювилей
для всіх віруючих Українців —

В днях 6, 7, 8-го липня відбудуться великі Ювилейні і відпустові торжества в Йорктоні, Саск., в церкві Матері Божої Неустанної Помочі.

Віруючі українці! Приходіть всі на ці Ювилейні торжества, щоб заявити свою живу віру і показатися гідними синами славних наших предків і щоб привитати князя нашої церкви Їх Ексцелєнцію Кир Василія, що відправлять св. Службу Божу за весь наш український нарід.

Точний порядок Ювилейних богослужень і проповідей оголоситься в слідуючому числі Голосу Спасителя.

Ігуменат Ч. Н. Ізб.
Йорктон

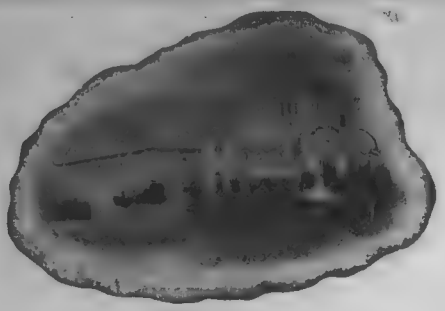

ЮВЕНАТ

Услівя приняття Студентів до Ювенату—Місіонарської Школи— Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні

1. Тілько ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.

2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.

3. Повинні мати скінчений 7-ий (семий) грейд і бути в літах 12 до 14.

4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.

5. Платять місячно $12.00 За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлопця: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука....

6. Про одіння і біля дітей дбають самі родичі.

7. В разі слабости, лікаря і лікарство платять родичі.

8. Шкільний рік починається 1. вересня.

9. Хто був видалений або сам виступив, не буде приятим другий раз.

10. Кождий має принести зі собою:

Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне, зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус", чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що....

Виховання і наука в ювенаті відповідна до потреб будучого священичого і монашого життя. По скінченню ювенату, де наука треває 5 років, переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. По році новіціяту йде наука фільософії і богословія. На новіціяті і богословії самі отці одержують вихованків.

Адреса:— UKRAINIAN CATHOLIC MISSION JUVENATE YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Прийдіть до Мене! — Обітниці — Історія Набоженства до Пресвятого Серця Христового — Тікети до Неба — Радуйся Царице Мати Милосердя — о. Людвик Боский, ЧНІ. — Життя св. Ґерарда — Брат Станислав ЧБХШ. — Алексій під Сходами — Віруючий Робітник — Зріст Апостольської Праці між Робітниками, Хліборобами й Безробітними — Нещасна Доля Габсбурґів — Римський Великдень — З Церкви й Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ЧЕРВЕНЬ, 1938

1. С СвщМ. Патрикія
2 Ч **Вознесення ГНІХ**
3 П † Рав. Ап. Конст. і Єлени
4 С М. Василіска
5 **Н св. Отців в Нікеї**
6 П Пр. Сімеона Дивногорца
7 В † 3 Обр. Гл. Йоан. Хр.
8 С Ап. Карпа
9 Ч СвщМ. Терапонта
10 П Преп. Нікити
11 С Мц. Теодозії діви
12 **Н Сошествіє Св. Духа**
13 **П Пресв. Тройці (Загальнц.)**
14. В М. Юстина фільозофа
15 С Никифора Царгородського
16 Ч М. Лукиліяна
17 П С. Митрофана
18 С СвщМ. Доротея
19 **Н Нед. Всіх Святих**
20. П Свщм. Теодота **(Петрівка)**
21 В ВМ. Теодота Стратилата
22. С С. Кирила Александр.
23 Ч Пр. Евхаристії (на нед.)
24 П † Апп. Вартоломея і Варн.
25 С ППр. Онуф. і Петр. Атан.
26 **Н 2 по С. і Пресв. Евхар.**
27 П Прор. Єлисея
28 В Прор. Амоса
29 С С. Тихона Чудотворця
30 Ч ММ. Мануїл. Савен. Ісмаїл

УСТАВ НА ЧЕРВЕНЬ, 1938

2.—**Вознесення Господне**:— Всеночне. На літ. ант. осібні. Ап. зач. 1, ев. Луки зач. 114. Місто "достойно" Ірмос Празника.

5.—**Нед. Святих Отців Вселенського Собору**: —Глас 6, ев. утр. 10. На літ.тропар воскр., Вознесення і Отців, Слава: Кондак Отців, І нині: Кондак Вознесення. Прок. і Оричастен Отців. Апос. зачало 44, ев. Йоана зачало 56. Місто "достойно" Ірмос Возн.

12.—**Сошествіє Святого Духа**:— Всеночне. На літ. по "Благословенно Царство" співається "Царю Небесний" з коліноприклоненням. Антифони осібні. Апостол зач. 3, ев. Йоана зач. 27. По отпусті сей час співається Вечірня з коліноприклонними молитвами. **Загальниця через цілий тиждень.**

13.—**Пресвятої Тройці**:—На літ. Антифони 2 перші вчерашні, 3-ий з припівом "Спаси ни Утішителю благий." Апостол зач. 229 і 197., ев. Матея зачало 75 і 116.

19.—**Нед. Всіх Святих**:— Глас 8, ев. утр. 1. Богослуження виду звичайного воскресного. На літ.: Ап. зачало 330, ев. Матея зач. 38.

20.—**Початок Петрівки, яка треває до 11 липня включно.**

23.—**Пресвятої Евхаристії**:— Служба ця береться у слідуючу неділю. Попразденьство зачинається від нині.

26.—**Нед. 2 по Сошествію і Празник Пресвятої Евхаристії**:—Неділь на служба опускається, а береться лиш служба Пресв. Евхаристії. На літ.: Антиф. всі три Празн., Тропар, Слава, І нині: Кондак Празн., Місто Достойно Ірмос Празн. Ап. зач. 149, ев. Йо. зач. 23. По заамвонній молитві торжественний Обхід з Найсв. Тайнами. Підчас него читаються при 4-ох приготовлених Престолах Евангелія.

—0—

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 6, Червень 1938

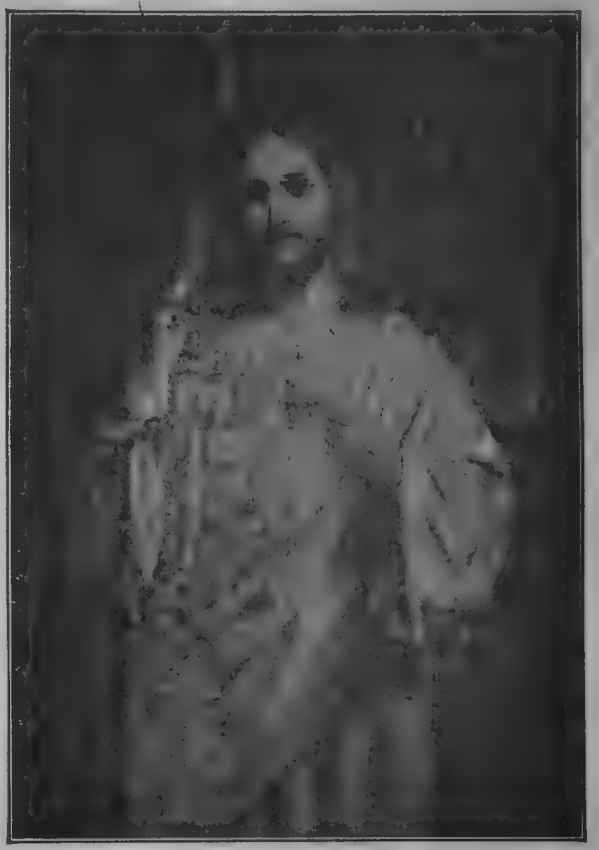

**Благослови всім, Ісусе милий,
що Твому Серцю честь
складають!**

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ!

Серце Христове в промінях ясних
Манить до Себе людий усіх,
Кличе, взиває синів нещасних,
Прибитих їддю земних утіх.
Прийдіть до мене бідні, нужденні,
В Серці Мойому зложіть свій жаль,
Лишіте злидні свої нужденні,
Відкиньте геть гіркую печаль.
Я злічу душі гріхом зранені,
Серця вспокою тяженький сум,
Покус зупиню бурі шалені,
Виницу горя морозний глум.
Бо ж на те тільки зостався Я з вами,
В кивотах земних лишусь повік,
З упалим людом, з Еви синами,
Завжди заступлю вам кожен лік.
Століть вже двадцять Я на престолах
Так пробуваю в ночі та в день,
Гляджу за вами в гірких мозолах,
Чого бажаю? — Сердець лишень!
Зійшов Я з неба, родився од Діви,
Йдучи на світ кидати любов,
Лишив до-часу ангельські співи,
Щоб запевнить вам Божий покров.
Линьте до боку Мого святого,
Облийте душі в цій глибині,
Звідсіль возьміте запалу много
На життя прикро-томливі дні.
Навіщо ж рана в боці кривава?!....
Чом ллє у чашу Божую кров?
Нуже, погляньте, яка яскрава!
Так бо голосить чудну любов.
Хай сюди прийде бідний, вельможа —
Хай тут спочине місіонар,
Зранене Серце—пристань пригожа,
Ніжного Батька для діток дар.
Нехай вітає кожна людина:
Праведен грішний у всякий час
І прибігає що-день, що-година,
Бо ж тут зостався Я лишень для вас.

Праведних скріпю, обмию грішних,
Гріха Я знищу пекольну міль,
Ні, не зоставлю вас безпотішних,
В серцях усмирю тяженький біль.
Як же ж Я прагну! Прийдіте сміло!
Всіх вас піднести прагну з низин,
Запевнить поміч на всяке діло,
В любові вести аж до вершин.

Бр. Мих. Щудло, ЧНІ.

———=0=———

ОБІТНИЦІ

Господа Ісуса Христа
для почитателів Його Найсвятішого Серця:

1. Дам їм всі ласки потрібні в їх стані.
2. Внесу мир в їхні родини.
3. Потішу їх ві всіх їх прикростях, журбах та хрестах.
4. Буду їх безпечним прибіжищем в життю, а особливо в години смерти.
5. Наділю обильним благословенством всі їх підприняття.
6. Грішники знайдуть в мойому Серцю джерело і нескінчене море милосердя.
7. Душі ослаблі й остиглі стануть ревними.
8. Душі ревні взнесуться скоро до високого совершенства.
9. Моє благословенство спічне на домах, де буде виставлений і почитаний образ Мойого Пресвятого Серця.
10. Священикам дам силу зворушити найбільше закаменілі серця.
11. Імена осіб, що ширитимуть це набоженство, будуть записані в Мойому Серцю й ніколи не затруться.
12. Обіцяю тобі в безмірі милосердя Мойого Серця, що Його всемогуча любов наділить всіх тих, що приймуть в девять перших пятницях за порядком св. причастя, ласкою розкаяння,— що не вмруть в Моїй неласці, без св. Тайн і що Воно само стане їх безпечним пристанищем в цій годині смерти.

———0———

Історія набоженства до Пресвятого Серця Христового

В місяці червні відправляються скрізь по католицьких церквах богослуження в честь Пресвятого Серця Христового. Вже навіть є окреме свято в честь Пресвятого Серця Христового. Пресвятому Серцю Христовому весь Христіянсько-католицький світ посвячує першу неділю кожного місяця а братства Пресвятого Серця Христового числять тисячі-тися чі членів. З того видно, що набоженство до Пресвятого Серця Христового вже широко розвинене і глибоко закорінене не лиш в цілім христіянсько - католицькім світі але такой в нашім українсько-католицькім народі.

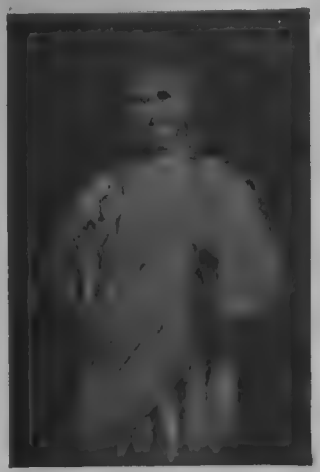

На чім опиралася церква Христова, коли установила окреме свято в честь Пресвятого Серця Христового та потвердила публичний культ Його? Основою, фундаментом на якому оперлася церква Христова в тій справі це святе євангеліє. В святому євангелію треба шукати зародок цего солодкого набоженства.

Всі сторінки святого письма нового завіта відзеркалюють з особлившою яркістю одну особливість-прикмету: Божу любов. Ціле євангеліє нею записане. Все земське життя Спасителя з Його завершенням у Пресвятій Евхаристії та вся Його наука—це безперервна низка доказів великої любови Божої до нас. Свою безмежну любов до нас людей потвердив Христос навіть окремими, незвичайно ніжними словами, з яких багато наводить св. Йоан Євангелист. Така любов, любов самого Бога мусіла викликати подібне чувство в людей. З поміж численних доказів любови, що їх апостоли дали Христові особливо один заслугує на увагу.

На останній вечері, яку Христос Спаситель спожив зі своїми апостолами, св. Йоан пригорнувся до грудей Спасителя, через що виявив свою особлившу любов до Пре святого Серця Христового, сього видимого джерела Божої любови. Та подія про котру двічі згадує св. Письмо, це звязок набоженства до Пресвятого Серця Христового. Від нього починається історія цего культу в церкві Христовій. Від цего часу гарячі любимці Христа не перестають величати Христове Серце як осідок і джерело з котрого виплили обильні струї Його любови на весь людський рід. Про Христове Серце згадують св. Отці Церкви між ними св. Кипріян, учений Оріген, св. Іван Золотоустий, св. Григорій Назіянзенський, головно св. Августин, що відзначався особлившою набожністю до Серця Христового. Гарячими приклонниками цего набоженства були також св. Тома з Аквіну, св. Катерина Сієнська, св. Тереса, св. Франц з Ассізі, св. Франц Салєзій і багато інших великих святих богословів та вчителів духовного життя.

Одначе до половини 17 ст. це набоженство не було ще знане всім вірним, широкий світ про нього ще багато не знав. Доперва при кінці цего століття Ісус Христос тричі обявився Марії Марґареті Алякок і виявив їй своє бажання, щоб його Пресвяте Серце, що так дуже людей полюбило, а за те дізнає тільки зневаг і погорди, було в особливший спосіб прилюдно почитане. Своє бажання Ісус закріпив великими обітницями. Тим людям, що почитатимуть Христове Серце, Спаситель прирік всі ласки потрібні в їх стані, мир в їх родинах і всякі ласки потрібні до осягнення великої святости. З окема священикам приобіцяв велику поміч в їх апостольських працях.

Як бачимо саме Боже Провидіння одобрило почитання Пресвятого Серця Христового і тому це набоженство почало скоро ширитися по всіх краях. В початках стрічалося воно з великими трудношами і перепонами але скоро розпалило воно цілий христіянсько-католицький світ гарячою любовю до Христа Спасителя.

16-го червня 1875 р. на зазив св. Отця Пія IX. цілий світ посвятився найсвятішому Серцю Спасителя а дня 28. червня св. Отець Лев XIII. зачислив це свято до найторжественніших свят в церковнім році. Тим намісник

Христовий прилюдно хотів заявити, що в набоженстві Серця Христового оборона і підпора всеї католицької Церкви.

В новіших часах неструджений апостол набоженства Серця Христвого був о. Матео якого сам Бог покликав, ширити це набоженство, щоб через нього здобути світ для Христа. А наслідки його апостольської праці були такі надзвичайні, що один епископ писав до нього таке: "Отче, те що я бачив, не було лиш воскресенням одної людини, але це ціле кладовище воскресло."

Всюди, де лиш гарячо почитають Пресвяте Серце Христове там чуда-дива діються. Надзвичайні уздоровлення, ратунок в надзвичайно-скрутних обставинах, навернення закаменілих грішників. Це все доказом, що Бог благословить це набожество і що воно було в пляні Божому від віків.

До цих народів, що відзначаються великою набожністю до Пресвятого Серця Христового належить і наш український нарід. Про це свідчать численні брацтва, Храми Божі та посвята цілих родин і парохій Серцю Христовому. Се набоженство у нас не нове, воно сягає також давних часів. В найдавніших церковних книгах і в наших богослуженнях, головно від томиної неділі до неділі мироносиць, в акафістах стрічаємо величання Христового Серця. Це дало почин до цего набоженства. Ревними ширителями набоженства до Серця Христового в нашій українській церкві є передовсім ОО. Василіяни. Вони перші зачинають закладати Брацтва Пресвятого Серця Христового та словом і ділом поширюють це набоженство всюди де лиш жиє наш нарід. Сьогодні це набоженство є знане кожному християнинові-католикові. Майже в кожній церкві знаходиться престіл Пресвятого Серця Христового, майже в кожній хаті знайдете образ Його а скільки вже гарних пісень уложено якими величаємо Пресвяте Серце Христове. Наші церковні Владики бачучи цю гарячу любов своїх вірних до Серця Христового і ті всі паски які з цего джерела любови сплили на наш нарід дня 19. квітня і 11 червня 1909 р. всі три наші епископи в Галичині: Митрополит Андрей Шептицький, Еп. Константин Чехович, тодішний епископ перемиський, та еп. Григорій Хомишин, в пастирських листах візвали вірних і духовенство, щоби всі три галицькі епархії зі своїми парохіями прилюдно посвятилися Пресвятому Серцю Христовому, що й сталося.

Давби Ісус, щоби це набоженство причинилося до скріплення нашої віри, та розпалило наші студені серця жаром любови до Христа Спасителя а в тій любові зєднало нас всіх в один віруючий християнсько-католицький нарід та випровадило нас з неволі в ожидану свободу. А тим часом з великим довірям і гарячою любовю кличмо:

Твому Серцю, Спасе мій,
Честь складає весь наш край,
Люд вкраїнський завжди Твій,
В серці люд цей заховай.

———o———

ТІКЕТИ (карти їзди) ДО НЕБА

Поїзди відїжджають кожної години.
Поїзди приїжджають кожної години.

Три кляси:

Перша кляса:—Убожество, чистота й послух у монастирі.

Друга кляса:— Побожність, любов й самовідречення в світі.

Третя кляса:— Каяння.

Ціна тікетів.

Перша кляса:— Любов і хрести.
Друга кляса:— Бажання й борба.
Третя кляса:— Боязнь і покута.

Замітка

Нема зворотних тікетів (там і назад).
Нема прогулькових тікетів.

Діти, що не дійшли до вживання розуму нич не платять, лиш мусить їх тримати на своїм лоні Мати Церква.

Подорожні нехай не беруть зо собою інших пакунків, як лиш добрі діла, наколи не бажають утрати поїзду, або спізнитися до нього на передпослідній стації.

Подорожні можуть зачинати їзду в кожній части дороги.

Подорожні нехай скажуть, якою клясою хочуть їхати, так щоби вони могли користати зо своїх особливших привілеїв, і щоби могли заховати свої особливші обовязки.

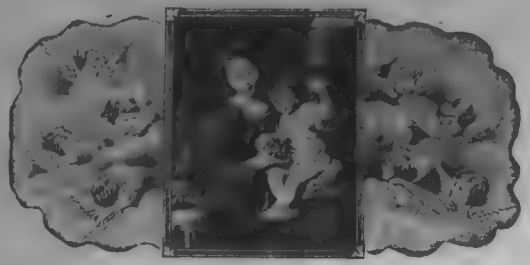

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

7 глава

"Оная твоя милосердная очеса к нам обрати"

"Марія є ясновидюча, щоб співчувати в наших нуждах і спомагати нас."

Св. Епіфаній називає Марію многоочною, інакше ясновидючою, щоб співчувати в наших нуждах і спомагати нас. Раз проганяли діявола з біснуватого і запитали його, що робить Марія. Злий дух відповів коротко: Вона йде то в гору то в долину. Цим він хотів сказати, що ся добра наша Владичиця тільки й заняття має, що сходить так сказатиб на землю, бо приносить ласки людям і виходить до неба, щоб там подати наші просьби. Слушно то св. Андрей називає Пр. Діву Справничкою Раю, бо Вона постійно займається ділами милосердя, стараючись о ласки для грішників і для праведників. Господні очи на праведних (глядять)—каже Давид, але очи Марії спочивають на праведних і грішників,— додає Ришард. Бо очи Марії це є очи мами, а мама уважає не тільки, щоб дитина не впала але також і щоб упавшу піднести.

Сам Ісус дав це до зрозуміння св. Бригіті тоді, коли промовив до своєї Матери: Проси в мене моя Мати, що лиш забажаєш". Таж і в небі Він є Сином Марії і любов Йому задоволяти всі просьби своєї дорогої Матери. А о

що просить Його Мати? Св. Бригіта чула її відповідь: Сину мій, Ти призначив мене на Матір милосердя, на прибіжище грішних, на заступницю нещасних: о щож іншого я можу Тебе просити, як о змилування над нужденними? Отак Марію! промовляє до Неї ніжненько св. Бонавентура:— Ти є так повна милосердя, так уважна спомагати нещасних, що здається Ти й не маєш іншого бажання, іншого заняття, як їх ратувати. А що між нещасними грішниками є найнужденніщі то—запевняє Беда— Марія без перестанку молить свого Сина за них.

Коли Марія ще жила на землі—каже св. Єронім — то Її серце було так співчуваюче і так ніжне для людий, що ніхто не терпів з причини своїх власних мук так, як Марія терпіла задля других. Це співчуття Її до терпінь других показувалось нераз так як в Кані Галилейській, про котру ми вже згадували.

Чи Ти малаб забути за нещасних—каже Дамян— тому, що Ти піднесена до гідности Цариці неба? Ніколи! цеж зовсім не годиться для такого великого чуття, яке наповняє серце Марії бути нечутким на людське горе. До Неї зовсім не відноситься приповідка: Почести змінюють звичаї. Тут мова про світських котрі як допадуться до якоїсь почести, надуваються гордістю тай забувають давніх приятелів, що зістали в біді. Марія тішиться своєю величчу тільки тому, що так Вона може ліпше спомагати нещасних. В цім намірі і св. Бонавентура примінює до Марії слова Вооза сказані до Рути: "Благословенна доню, Ти перше милосердя перевисшила пізнішим.". Цим хоче сказати, що Марія на землі мала велике співчуття для нещасних і ще більше має його відколи царює в небі.

Це доказують ті безчисленні ласки, котрими наповняє нас тепер, бо знаючи ліпше наші слабости, мусіла стати більше милосерною. Як блеск сонця затемнює ясність місяця, так і милосердя Марії, Цариці неба, закриває то співчуття, яке мала для нас на землі. Хто не тішиться світлом сонця? хто не користає з милосердя Марії?

Її порівнують ще до сонця "ізбранна яко сонце" бо не ма нікого, хтоб не відчував горячи цього сонця. Св. Бригіті було обявлено, що Марія в небі в злуці зі своїм Сином не тільки що не забуває на свою природну доброту, але своїм милосердям огортає всіх навіть найгірших: і як сонце освічує небесні і земні тіла, так і ласкавість Марії

своєю доброчинністю освічує і огріває всіх що її взивають.

Один великий злочинець, щоб втечи від кари, хотів статись турком і вже йшов до корабля. Переходячи попри церкву вступив до неї ще в останнє і вчув припадково проповідь про милосердя. Ця проповідь його навернула і він висповідався в того отця. Священик спитав його, чи він мав якусь особлившу набожність, котрою заслужив собі в Бога на таке милосердя для себе. Покутник відповів, що кожного дня просив Пр. Діву, щоби не опустила його. Той самий отець знайшов в шпитали грішника, котрий вже 50 літ не сповідався і не мав ніякої набожности тільки то одно що де побачив образ Марії, вклонився Їй і просив Її, щоб не дозволила йому вмерти в стані тяжкого гріха. В однім поєдинку—оповідав він дальше—його меч зломився а тоді він згадав за Матір Божу і просив Її: Ось я вмру проклятим, Мати грішників, поможи мені. На ці слова він, незнаючи як, був перенесений на інше безпечне місце. Він відбув загальну сповідь і вмер повний довіря.

Св. Вернард писав, що Марія сталася всім для всіх. Вона всім відчиняє лоно милосердя свого, щоб усі діставали, невільник волю, хорий здоровля, сумний потіху, грішник прощення, а Бог славу так, що нема нікого, хтоб не користав з її добродійств. І хтож у світі—кличе св. Бонавентура,—не любивби цеї так милої Цариці? Вона гарніща від сонця, солодша від меду. Це є скарб доброти.

Радуйся Владичице й Мати моя, серце моє, душе моя! Прости мені Маріє, коли я кажу, що люблю Тебе: якщо я негідний Тебе любити, то Ти дуже гідна, щоб я Тебе любив.

—— o ——

Приєднуйте "Голосові Спасителя" нових передплатників!

о. Людвик Боский, ЧНІ.

Дня 18-го квітня 1938 р. помер у Ліежі, Бельгії, парох української католицької церкви св. Володимира Великого в Брюкселі й душпастир української еміграції в Бельгії,

Бл. п. о. Л. Боский, ЧНІ.

в Брюкселі й душпастир української еміграції в Франції, Англії та Люксембургу.

Покійний уродився в Зилє у Бельгії 10 лютого 1887 р., зложив обіти в Чині оо. Редемптористів 29 вересня 1906 р., рукоположений на священика 29 вересня 1911 р.

Бл. п. о. Л. Боский був одним з перших бельгійських оо. Редемптористів, що приїхали були на просьбу Їх Ексцеленції А. Шептицького в 1913 р. до Галичини. Тут навчився української мови, приняв наш обряд і працював в Уневі, повіт Перемишляни.

Від 11. липня 1914.— 17. лютого 1924 р. покійний працював між українцями Канади. З початку трудився в Йорктоні, Саск., й його округі, опісля від січня 1917 р. у Комарні, Ман. та околицях, вкінці знову в йорктонському окрузі. Від 28 серпня 1919 р. до 14 серпня 1923 р. був Ігуменом монастиря в Комарні, Ман.

Округ Комарно, Ман. дуже просторий, густо заселений українцями, яких несовісні аґенти завели в цю вбогу околицю поміж ліси, каміння й озера. Душпастирська праця вимагала тут великої енергії й посвяти. Бл. п. о. Боский віддався цій праці з цілою ревністю свого апостольського серця. Вистарчить сказати, що він сам побудував там 16 церквів.

Та просторе поле праці комарнянського округа було за тісне для широкої місіонарської душі бл. п. о. Боского. Він виїжджає часто на місії в Канаді.

З нагоди славної місії в Гаффорд, Саск., що відбулася від 4—7 липня 1918 р. під проводом Преосвященного Н. Будки й де проповідав о. Л. Боский, за намовою українських т. зв. "поступовців" увязнено разом з Преосвященним і Покійного.

Від березня 1923 р. дає Покійний цілий ряд місій у Злучених Державах Північної Америки. Від Бруклін, Н. И., аж до Ст. Луіс, Мо., розвинув бл. п. о. Боский свою ревну місіонарську діяльність.

По повороті з Канади до Бельґії, Покійний занимався українськими еміґрантами в Бельґії, Франції, Анґлії та Люксембурґу. У Брюселлі, столиці Бельґії—оснував він для місцевих українців українсько-католицьку церкву в честь св. Володимира Великого.

В Анґлії обслугував Уаїнців Католиків у Ліверпул і Менчестер. Завдяки його діяльности український нарід і обряд стає широко знаний в Анґлії. Якраз на Великдень ц.р. очікували його наші поселенці в Анґлії, та передвчасна смерть положила кінець його трудящому апостольському життю.

Бл. п. о. Л. Боский це один з перших місіонарів Чина Н. Ізбавителя (ОО. Редемптористів) укр. кат. обряду. Покійний мав дійсно апостольське серце. Невичерпаний в енергії, надзвичайно спосібний (умів совершенно говорити й проповідати в чотирох мовах: українській, флямандській, анґлійській і французькій). Знаменитий проповідник, у пожитті з людьми ввічливий, всюди єднав прихильність.

Хоч сам родом флямандець, однак український нарід так сердечно полюбив і так з ним зжився, що душею був українець. Радости й смутки українського народу були його радостями й смутками. Для українського народу посвятив своє життя.

Крім душпастирської й місіонарської праці живим словом, він був і апостолом пера. Українською мовою написав слідуючі книжки:

1. Мати Божа Неустанної Помочі.
2. Патріярх протестантів Мартин Лютер.
3. Розумний молодець.
4. Сестра Тереса від Дитятка Ісус.

Бачучи потребу поширення української католицької преси в Канаді, він доложив усіх старань, щоби заложити видавництво в Йорктоні, Саск. І дійсно в р. 1923 почав виходити головно за його старанням місячник Голос Ізбавителя (тепер: Голос Спасителя), до якого сам дописував. Можна сміло сказати, що те, що в Йорктоні є велика печатня й видавництво, то передусім його заслуга. Він теж був першим директором тієї друкарні.

Вдячні українці будуть памятати про нього в своїх молитвах і будуть просити Всевишнього, щоби нагородив бл. п. о. Л. Боского небесною славою за його життя повне трудів і посвяти для добра української католицької Церкви й українського народу.

Вічна Йому память!

Життя св. Ґерарда

Розділ VIII.

Досвід

Крім кандидатки, яку за старанням святого принято до сестер у Фодждія, допоміг він ще двом дівицям вступити до монастиря у Неаполи, їх сам відвіз до монастиря. В кінці четверту, на імя Нері, запровадив рівнож до Фодждія, заплативши за ню потрібний посаг. Ця-то, власне, дівиця, якій святий оказав стільки добродійств, спроневірилась своїому покликаню, мала послужити дияволові за знаряддя для пімсти.

Будучи у Лякидонії, Ґерард запізнався з цею дівицею, і вона представила йому своє бажання вступити до монастиря, але не мала потрібних гроший. Ґерард, не зважаючи це за важну перепону, щоби посвятитись Ісусові на службу, старався усіма способами, щоби побороти цю трудність. Побожні особи, до яких він удався з довірям, прийшли йому на поміч, і Нері могла вступити до сестер Редемптористок у Фодждія. Та однак, чи не мала дійсного покликання до цього рода життя, чи не хотіла відповісти голосові Божому, досить що не витревала. Перебула ледви двадцять днів у монастирі, по чім, затуживши за домом, повернула до рідні. Щоби оправдати свій поступок, ця невдячна дівиця почала кидати болотом найбільше видуманих та плюгавих очернень на сестер Редемптористок у Фодждія. Саме пекло піддало їй такі

огидні гадки. Що більше, в найлукавіщий спосіб очернила свойого добродія Герарда, говорячи перед усіма що одна з дівчат, яку Герард відпроваджував до монастира, мала з ним зносини та поповняла гріхи, про яких тут не годиться споминати.

Хтож однак, знаючи святість, невинність та чистоту, яку посідав Герард, хто, кажу, схоче слухати мови дівчини-пльотартки? Та вже так хотіло Боже Провидіння, щоби Герард терпів цю несправедливість і тим способом заслужив собі на особлившу нагороду, яка належиться тим, що терплять, бо ті є блаженні, як каже сам Ісус Христос у святому Євангелію, і вони заслугують, щоби були помилувані. З другої знова сторони терпеливість Герарда мала ще раз цілковито побідити діявола.

Нері, щоби забезпечити собі успіх у свойому очорненню, хотіла когось мати за собою, кому моглиб більше повірити чим їй самій. Проте взяла собі за сповідника знаменитого священика та особлившого приятеля св. Альфонса, о. Бонавентуру, архипресвітера катедри в Лякидонії. Йому-то повторила усі свої очернення, бо знала, що він сейчас донесе о цім основателеві Згромадження, св. Альфонсові. Тому то мала вона аж надто добрий успіх. Отець Бонавентура, чувся з'обовязаним повідомити о цім св. Альфонса, щоби він відповідно до провини покарав негідного монаха, який наносить неславу свойому Згромадженню. Добрий священик будучи переконаним о правді цього закиду писав з переконанням.

Годі собі увяти як страшно стиснулося серце св. Альфонса коли прочитав оскаржуючий лист. Його вітцівське серце не сподівалось цього від своїх синів, а то ще тимбільше від Герарда, якого святість знав, і якого шанував в особливший спосіб.

Щож такому членові належиться що не зважаючи на своє покликання, не зважаючи на свої обіти, переступає їх добровільно, і то ще у так важній речи, якою є свята чистота, даючи тим прилюдне згіршення? Такий негідний член заслугує на безпроволочне прогнання. Бо правду сказати, ніякий проступок не наносить такого сорому та ганьби монастиреві, ніякий злий вчинок так не гіршить народу, як проступок проти чистоти. На щастя св. Альфонс був святим, та мав про Герарда високе поняття, проте не проганяючи його сейчас зі Згромадження, дав йому ще нагоду оправдатися. Постановив отже безпроволочно покликати його до себе. Можливо що святий Заложитель вже й тоді сумнівався, чиб Герард міг був допуститись такого низького злочину, проте післав до Делічето о. Віпляні, свойого дорадника, щоби цей прослідив справу докладно. Відповідь однак не вдоволила його і св. Альфонс дав розказ Герардові ставитись перед ним у його помешканні у Ночера де Паґані.

Святий Герард предчував уже удар, який мав на нього впасти, проте писав до одної з Сестер, прохаючи заразом помочі у молитвах: "Бог хоче, щоби я удавався о поміч до інших. Його свята воля є, щоби я йшов посеред зливи та бурі. Я цього рівнож хочу, тому що це Його вподоба. Це однак для мене великою потіхою що можу числити на Ваші молитви та на молитви Ваших духовних доньок. Справедливість Божа карає мене. Хай завсігди діється Божа воля."

Ось ще уривки з одного листа якого писав, серед тих невисказаних терпінь, до деї самої монахині: "Пишу Вам з креста. Співчувайте з конанням моєї душі. Терпіння які переношу є так тяжкі, що наносять мені передсмертні дрожання, і коли думаю, що я ось-ось умер, нараз чую, що я знова віджив, щоби ще більше терпіти. Місто, щоби я вмер під цими ударами, Бог піддержує моє життя, щоби я досвідчив терпінь Ісуса Христа, щоби так його наслідувати. Під цю хвилю я не поступаю вперід, бо я знаходжусь разом з Ним на хресті, посеред невисказаних терпінь." А на закінчення каже: "Приймаю святу волю мойого дорогого Вчителя, та радуюсь з цього, що можу робити це, що Він мені припоручає."

Дійсно чудові, і гідні святого, слова. Всьо принимає, хотяй не без великого терпіння, бо знає з відкіля воно походить. Знає що все, що мусить терпіти, від нього це не залежить. Одно, що від нього залежить то це, як він хоче терпіти. Терпіти ме з Богом, лекше видасться йому це терпіння, а не схоче терпіти з підданямся Божій волі,— тим гіркіще буде йому це терпіння, а що ще більше, не буде мати навіть з цього заслуги, яку в противному разі може віднести. З цілковитим відреченнямся, з повним підданямся Божій волі, приняв наш невинний святий цей пекольний удар. Віддаючись опіці Матери Божої, якій одинокій віддав він свою чистоту, сподівався від Неї помочі, оборони та рятунку.

З нетерпеливістю вичікував Герарда св. Альфонс. В

кінці Герард прибув. Два святі, св. Альфонс, Основатель Згромадження Редемптористів та його Загальний Настоятель, і убогий братчик—служачий, який уважав себе завсігди за нічо, ба навіть за негідного бути членом Згромадження, ці два святі, кажу, зійшлися разом, та поглянули один на одного. О, коби ми так могли на них глянути! Коби ми так могли були заглянути у їхні душі та побачити, що там у них діялось. Св. Альфонс, хотяй зі спокоєм то однак не без певного рода прикрости, виявив йому злочин який йому закидають. Св. Герард, спустивши очі у діл, серце і зранену душу взніс до Бога, і рівнож зі спокоєм вислухав закиду. На своє оправдання не вимовив ні словечка. У такому случаєві, Правило, хотяй звичайно радить не оправдуватись, тепер певно позваляє боронотись проти такого неоснованого закиду, та Герард, який завсігди робив це, що було більше совершенне, постановив перенести це у мовчанні, щоби так тим більше приподобатись Богові. На свою оборону брав собі до помочі одиноко Боже Провидіння, якого зарядженню охотно піддавався.

Не дочекавшись від нього сякої чи такої відповіди, св. Альфонс видав засуд. Заборонив йому, іменно, приступати до св. Тайн та усякі зносини, письменні або устні, з якими будь особами поза Згромадженням. З покорою, як пристало на великого святого, у мовчанню та з підданнямся, приняв Герард цей строгий засуд.

Герард позістав якийсь час у монастирі в Паґані, при святому Альфонсові. Ця гостра а несправедлива, чи радше незаслужена, кара, не вразила Герарда, та не відібрала йому його великого пошанування, яке мав взглядом св. Альфонса. Противно ідучи одного дня попри св. Настоятеля, промовив: "Мій отче, ви маєте ангельську поставу. Я чуюсь повний потіхи, лишень глянувши на Вас!"

Співбраття Герарда в Паґані, які нічого не знали що йому закидувано, підозрівали щось незвичайного. І то тимбільше, що бачили не лиш самого Герарда і св. Альфонса надзвичайно засумованих, але що Герард не приступав до св. Причастя. Слідби ще згадати, що св. Альфонс длятого не видаляв Герарда зі Згромадження, що сам закид проти нього не був дуже ясний, тому треба було якийсь час пождати, щоби ця темна справа троха прояснилась.

Брат Станислав ЧБХШ

Дня 29-го квітня помер в Йорктоні, Саск., Брат Станислав ЧБХШ., професор Колєгії св. Йосифа.

Того самого дня пополудні відправлено при його домовині, поміщеній в колєгіяльній каплиці соборний парастас при співучасти шістьох отців ЧНІ. Слідуючого дня, 30-го квітня перенесено тіло Покійного до парохіяльної української-католицької церкви. До мовину несли Брати ЧБХШ., співбраття . Помершого. Відкриту домовину поставлено по середині Церкви. Бл. п. Брат Станислав лежав у монашій рясі, з хрестом і вервичкою у руках. Домовину покривали вінки від Українського Католицького Жіночого Товариства та Марійської Дружини дівчат у Йорктоні.

Брат Станислав ЧБХШ.

О годині 9.10 почалася торжественна Служба Божа. Відправив її Впр. о. Копяківський, ЧНІ. Діяконували Пр. оо. Р. Хомяк і В. Корба, ЧНІ.

Церква була переповнена вірними. Підчас Служби Божої многі вірні приступили до св. Причастя.

По Службі Божій прощальне слово виголосив о. Ігумен Копяківський та друге прощальне слово по англійськи сказав Ректор св. Герарда, Впр. о. В. Малонн, ЧНІ. Після того відправлено Панахиду за Покійного.

Домовина Покійного Брата остала в церкві до 5 години пополудні. В тім часі багато людей приходило й молилося біля тіла помершого.

О годині 5-ій пополудні 30. квітня домовину відвезено на С.П.Р. стацію. Звідти вечером того дня відїхала вона поїздом через Вінніпеґ до Аврора, Онтеріо, де знахо-

диться гробівець ЧБХШ.

Бл. п. Брат Станислав уродився 7. березня 1892 р. в Ейтон, Онт. З дому називався Амброзій О'Релі. У девятнацятому році життя вступив він до Чина Братів Христіянських Шкіл. В році 1919 приїхав до Йорктону, Саск. і тут працював у Колеґії св. Йосифа протягом 19 літ. Від р. 1923—29 був настоятелем у згаданій колеґії.

Смерть відірвала його від його улюбленого обовязку: навчання. Дня 28-го квітня о 11-ій годині перед полуднем ще навчав у клясі, а в 15 годин пізніше вже його не стало між живими.

Покійний визначався енерґією, працьовитістю і дуже ввічливою вдачею. Хто з ним мав нагоду стрінутися мусів його полюбити.

Велика була його набожність до Пресв. Евхаристії, до Божої Матери та св. Йосифа. Знаменитий педаґоґ і вчитель, любив також природу й спорт.

Уроджений у Канаді, походження ірляндського, до Українців, їх історії і обряду відносився з великою любовю. З під його проводу вийшло дуже много українських студентів, що нині займають становища священиків, учителів, лікарів та інших професіоналістів.

Через його передвчасну смерть колеґія св. Йосифа втратила знаменитого й досвідченого вчителя-педаґоґа, а українська молодіж і український нарід у Канаді щирого приятеля.

АЛЕКСІЙ ПІД СХОДАМИ

Одного дня святий парох з Арс так промовляв до своїх парохіян:

"Дорогі приятелі! Не поступайте з Христом так, як з другим "Алексієм під сходами." Ви знаєте, що Алексій був сином шляхотської італійської родини; для нього вибрано за жінку дівицю королівського походження. Та Алексій волів утечи з батьківського дому й блукати по ріжних краях протягом многих літ, чим покинути своє бажання: служити Богу. Наконець в одінню убогого подорожного він вернув домів. При дверох свого родинного дому він просив свою матір, чи не позволилаби йому замешкати під сходами, що вели на перший поверх в однім із забудовань його батька. На це йому дозволено, і так непізнаний він продовжав своє жебраче життя, просячи о милостиню; дещо з тої милостині він діставав стало з рук своєї мами.

Та одного ранку слуги знайшли його бездушне тіло в його бідній комірні, під сходами. До його плаща була причіплена карточка з такою записков:

"Дорога мамо! Дякую Вам за численні добродійства й за старання для мене.

Ваш син Алексій."

Ледви хто зможе представити собі зворушення його матери, коли вона розпізнала в блідих, виморених чертах святого покутника свою рідну дитину. Вона припала до його тіла й заходячись від плачу кликала:

"О! Чомуж я не пізнала тебе скорше!"

Кілько христіян будуть мусіли досвідчити чогось подібного з огляду на їх Бога!

Христос, Божий Син, замешкує з нами безнастанно в Пресв. Евхаристії. День і ніч позістає Він як терпеливий Пастир, споглядаючи зо свого мешкання, Кивота, за овечками свого стада. А вони, ці Його овечки, блукають далеко, і позбавляють Його, протягом цілих місяців, передусім літом, тої потіхи, щоби Він міг їх часто бачити в своїй пристуности. Лиш смертний гріх є перепоною до приняття св. Причастія, тому нема слушної причини, щоби ограничати часте принимання св. Тайн. Подібно здається нема важної вимівки для тих родин, що не подбають так уладнати свої справи, щоби хоч деякі з родини йшли що дня на Службу Божу. Діти цілими днями бавляться; вони певно повинні посвятити першу годину дня для свого найлучшого Приятеля й вислухати Службу Божу.

ВІРУЮЧИЙ РОБІТНИК

Молодий хлопець, який належав до католицької робітничої орґанізації, працював серед соціялістів та безбожників, — а що сам був побожний, безнастанно з нього висмівалися, та його провокували. Хлопець все відважно та сміло боронив своїх релігійних переконань.

Одного дня почали знова йому докоряти та сміятись, що лише священичих риз він держиться і повторює лише це за ними, що від них почує, та сам не знає в що вірить.

На це хлопець відповів:

—Я зараз вам скажу, в що я вірю! Зняв шапку, приклякнув на оба коліна на середині фабричної салі і голосно та побожно почав відмовляти "Вірую." Скінчивши символ віри, перехрестився та з цілою повагою відозвався до своїх противників:

—Сказав я вже вам, у що я вірю, а тепер і ви скажіть мені ,в що вірите та яка віра ваша?

Засоромленість і мовчанка були одинокою відповіддю. (Х.Н.С.)

Зріст Апостольської праці між робітниками, хліборобами й безробітними

(Наміреннія для Апостольства Молитви на Червень)

Христос післав своїх апостолів, щоби проповідали Євангеліє всім народам, всім верствам суспільности, так, як Він сам прийшов спасти всіх. Цю задачу продовжає Католицька Церква. Вона, як добра Мати, старається о щастя всіх своїх членів, усіх станів суспільности.

Найбільшу частину людства, яких 70% становлять селяни-хлібороби, по них ідуть робітники; в новіших часах утворилася нова верства суспільности: безробітні. Про всі ті верстви дбає св. Церква, посвячуючи кожному з них ообливщу печаливість своєї душпастирської діяльности.

Селянський, фармерський стан, це найважніша верства суспільности в кожній державі. Обставини, серед яких жиє фармер, його спосіб життя вимагає особливщої апостольської діяльности. Селянин-фармер веде життя спокійніше, чим мешканець міста, він більше незалежний і самостійний у своїому життю. В деяких краях, як приміром у Канаді силяни-фармері розсіяні широко, мешкають далеко від себе, а ще дальше від церкви. Многим трудно бути частіше в церкві, на богослуженню, слухати проповіди, дітям катехізму. Щоби цему зарадити, треба більше поширити душпастирську діяльність через поширення релігійної літератури, релігійних коресподенційних курсів, через вакаційні катехитичні курси, через науку релігії по школах, через радіо. На фармах родина мас далеко більше значіння у вихованню молоді, чим де інде; тому дуже важна річ, щоби родичі й старші добре знали,

як виховувати діти в дійсно християнськім дусі.

Потреби хліборобського стану, його пекучі справи вимагають більшого зрозуміння; між селянами-фармерами треба поширення католицької акції через діяльність відповідних товариств так релігійних (Апостольство Молитви, св. Родини, Брацтво Християнської Науки), як і релігійно народних (Брацтво Українців Католиків) і економічних (щадничих спілок Кредитових, та інших Кооператив).

Велике значіння хліборобського стану розуміють вороги Христа; вони розвинули в послідних часах дуже оживлену діяльність серед фармерів, видаючи для них навіть осібну пресу. Це повинно заохотити всіх, що вірують в Христа, до діяльности в поширенню царства Божого серед селянського стану.

Другий дуже важний стан, це робітники. Їх обставини життя куди інші, чим селян. Вони живуть передусім по більших осередках, де життя пливе живіше, де більше небезпек, покус, більше згіршення, більше ворожої пропаганди; тому й апостольська праця мусить бути тут живіша і мусить звертати бачну увагу на всі обставини, серед яких живеться робітникові. Крім цего суспільне положення робітника дуже зависиме від великих бізнесменів і компаній, що сильно зорганізовані. Тому й робітничий стан мусить мати свої орґанізації не лиш релігійні, але й станово-суспільні, і як що ті орґанізації не будуть основані за стараннням св. Церкви, то прийдуть люди рівнодушні для релігії, або й вороги Христа, та зорганізують робітників у товариства шкідливі для релігії і правдивого щастя робітників.

Завданням так духовних як і світських апостолів є захоронити робітничий стан від впливу ворогів Христа, а повести його дорогою Божих законів, що одиноко може розвязати всі суспільні трудности й принести правдиве щастя робітникам, як це пророчисто доказують два знамениті листи-енцикліки св. Отців Льва XIII і Пія XI.

Переворот у промислі, який спричинили новіші винаходи, а крім цего бездоглядне поступування многих властителів фабрик та великих бізнесменів, те все витворило третій стан: безробітних. Певно, що існування такого стану свідчить про нездорове положення людства, бо людина сотворена до праці, і праця є условиною фізичного й морального здоровля як одиниць так і суспільности. Од-

нак будь що будь, безробітні існують, і то бідні з конечности, бо не в силі найти роботу, інші,—хоч у части,— з власної вини ,бо не хотять тої праці, яку моглиби мати.

Душпастирство між тим станом є найбільше складне й найтяще. Безробітні з причини свого положення невдоволені, тому легко даються використати несовісним аґентам, що під позором "спасення людства," освободження робітників" голосять засади впрост ложні як прим. комунізму або інші. Крім цего брак заняття дуже сприяє поширенню всякого рода проступків, як слушно каже пословиця: "бездільність то подушка проступків".. Утримати такого рода людей у вірі, в сповнюванню своїх обовязків релігійних, це дуже тяжка задача душпастирства, але задача конечна, як конечне спасення безсмертних душ безробітних. В апостольській праці між безробітними мусять помагати товариства так релігійні як і суспільні; ці послідні передусім, щоби знайти заняття для безробітних.

* * *

Дійсно апостольська нива дуже простора! Тільки потреб у душпастирстві між селянами-фармерами, робітниками й безробітними! Кілько треба ревних апостолів, священиків, місіонарів, монахів і монахинь! Як дуже треба поширення католицької акції між світськими людьми!

Тому св. Отець завзиває до молитви. Просім Серце Христове, через заступництво Божої Матери й св. Иосифа, Покровителя працюючих, щоби св. Дух розбудив апостольского духа між вірними св. Церкви, щоби оживив їх, тих апостолів, великою ревністю в праці над спасенням усіх тих трьох станів: фармерів, робітників і безробітних.

"СВІТЛО"

З днем 1. травня ц.р. почали оо. Вавиліяни в Мондері видавати: **"Світло" український релігійний двотижневник.** Редактор Впр. о. Марко Романович, ЧСВВ. Часопис призначений для всіх українців без ріжниці віку, стану й кляс. Річна передплата $1.00.

Адреса:

THE LIGHT,
Basilian Fathers, Mundare, Alta., Canada

М. Т. (Офінор)

Нещаслива доля Габсбурґів

Несподівана злука Австрії з Німеччиною, що означує остаточне зникнення тисячлітньої Імперії збудованої родиною Габсбургів, притягла увагу цілого світу до цього дому, який протягом цілого тисячліття грав першорядну ролю в Европі, а по части і в цілім світі. Бігом довгого часу був цей рід в такій мірі прикладом талану та щастя, що склалася відома приповідка про щасливу Австрію, яка самими шлюбами своїх князівен перемогає всіх ворогів. Але щастя не буває вічне, і нещастя Габсбурґів почалися з нещасливої долі Марії Антуанети, дружини Людвика XVI, якій стяли голову в часі першої революції. Стара французька хроніка згадує пророцтво одного побожного ченця, який написав, що по смерти невинно покараної королеви її родина буде панувати ще 150 років. Це пророцтво спóвнилося майже з математичною точністю. З того часу щастя справді нібито відвернулося від Габсбурґів. Війни та революції приходили одна по другій, і значіння могутньої колись Австрії все підупадало, але найбільше лиха терпів самий цісарський рід. Кільки його членів захоплювалися ріжними скрайніми ідеями, від мовляли послуху і допускалися скандальних історій розго лошуваних довгий час по цілому світу. Найбільш нещасливим було фактично життя останнього цісаря Франца Иосифа, який зійшов на трон в часі крівавої революції, майже на вигнанні, і вмер в часі небувалої війни, в якій не мав надії перемогти. Та й ціле його довголітнє панування було рясно засіяно трупами його рідних. Брата його, короля Мексіканського, було розстріляно в часі повстання. Жінку його, екстравагантність якої межувала з божевіллям, заколов випадково один анархіст, який хотів прославитися. Син одинак покінчив самогубством по авантурах, які зовсім не відповідали гідности майбутнього цісаря. І нарешті, наступника його Франца Фердінанда було забито в Сараєві, що й було властиво початком великої війни. По смерти його та по революції, яка відібрала їм трон, продовжували деякі Габсбурґи екстравагантне житя, і в часі останнього соціялістичного повстання у Відні було схоплено зі зброєю в руках одну з архикнягинь, що одружилась з робітником і була запеклою кому-

ністкою. За те дружина цісаря Карла провадила тихе та працьовите життя виховуючи дітей суворо та в послуху, може в надії заслужити тим знов поворіт щастя до Габсбургів. Але доля судила інакше. Не вважаючи на цілковиту очевидність, що лише реставрація Габсбургів може перешкодити злуці Австрії з Німеччиною, таємні міжнародні чинники станули рішучо тому на перешкоді. Найбільшою була можність повороту Габсбургів до Відня в 1934 р. в часі урядування Ляваля у Франції, який не належучи до таємних міжнародних орґанізацій та дбаючи лише про інтереси Франції вислав до архикнязя Отто послів, щоб обговорити справу реставрації. Правдоподібно до того й прийшло б незабаром, але зачувши про цю справу відомий Тітулеску прибув літаком до Парижу і змобілізувавши всі таємні сили спромігся поставити вето. Уряд Ляваля скоро по тім впав і справа лишилась в повітрі. Є дуже вірогідні відомости, що кілька днів перед аншлюсом архикнязь Отто дістав деякі пропозиції від тих самих чинників, що до того часу боялися як вогню реставрації, а тепер йому радили зявитися у Відні та проголосити монархію, але блискавичний виступ Гітлера перешкодив здійсненню цього пляну, і зоря Габсбургів зайшла може назавжде. Правда на заході дехто ще думає, що вони мають надію запанувати в Угорщині, але хто знає угорські обставини, той не має на це жадної надії. Мадяри заздрісно бережуть свою корону Святого Степана, яка їх робить королівством, але воліють, щоб вона лежала спокійно в королівськім палаці а не належала Габсбурґам, проти яких Угорщина провадила не одну війну.

В часі останніх віденських подій зник між іншим відомий габсбурґський діямант, знаний під назвою "Фльорентинець," з яким звязано повірря, що доки він буде в руках Габсбургів, доти вони не повинні тратити надії запанувати у Відні. Цей діямант блакітної води та величезної вартости був знайдений на трупі Карла Сміливого, який загинув в бою з швайцарцями, та подарований Папою Урбаном одному з Габсбургів з обіцянкою, від котрої повстала згадана лєґенда. Він був завжде головною прикрасою цісарської корони, але в часі революції його було винято та сховано окремо, бо царська родина привязувала до нього більшу вагу ніж до цілої скарбниці. Від того часу його переховували разом з державними клейнодами, але коли після аншлюсу заступники німецького уряду хотіли його побачити, виявилось, що він зник в таємничий спосіб. Чи зробився він здобичю фахових злодіїв, чи сховали його прихильники Габсбургів, про те нема тим часом ніяких певних відомостей; але відомо лише одно, що таємничий дорогий камінь, з котрим лєґенда лучить панування над Австрією, не є вже у віденській скарбниці, а почав нову мандрівку, яка може буде тривати нові сотки років.

РИМСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Я була в Римі і бачила Папу, страстної середи і великодної неділі. Під промінням римського вже гарячого в цю пору сонця вулиці роїлися і гули ріжнобарвною і ріжномовною юрбою прочан і просто цікавих, що з сусідніх країв і з найдальших кутків світа зійшлися на Великдень до столиці св. Петра. Переважали на вулицях розуміється італійці, світські і ченці в одягах ріжних законів, але чутно було й французьку, англійську, німецьку і дуже часто польську мову. Видно було й поляків, очевидно членів ріжних делєґацій в барвистих національних історичних строях. Прибули вони чисельно мабуть і тому, що один з новоканонізованих на Великдень святих був поляк; другий бу італієць, третій еспанець.

Вступ до великої салі у Ватикані, де Папа дає вірним благословення в середу і пятницю, взагалі вільний, але з натовпу, що тиснеться звичайно там, небагато з присутніх добре бачать, а ще менше їх добре чують Папу. Дістати ж карту вступу до передсінку салі не легко, його резервовано для ріжних делєґацій, для молодих пар, що по шлюбі хочуть дістати благословення Папи, та для інших упривильйованих з тих чи інших причин. Мені пощастило одержати таку карту вступу завдяки ласкавій допомозі одного колишнього українського дипльомата, що наслідком своєї сучасної праці має добрі звязки з Ватиканом. Але й разом з ним не все пійшло гладко, вартовий швайцарець вагався визнати перепустку. Довелося заявитися молодою парою, а що пара ця мала добрих років сімдесять, в яких мені припадала ледви третина, то вартовий і супроводив нас співчутливо-глузливим поглядом.

До салі внесли Папу з його покоїв на червоно-золотім

троні чотири поставні носії в мальовничих строях прибічної папської сторожи. Появу Святого Отця попередив голосно герольд при дверях. Його білий одяг гармонізував добре з його сивиною і білим накриттям голови. Появу Папи було стрінуто одушевеними оплесками і окликами—віва іль Папа Ре. До руки його було допущено лише одного священика, що провадив делеґацією молодих австрійських сотрудників. Промова Папи, що в своїм високім віці перебув недавно тяжку недугу, була коротка. Він звернув її головно до молодих священників та новоженців. Його прощальне благословення викликало знов бурливі вияви почуть присутніх.

В катедралі св. Петра знайшлась я знов в передній частині церкви, ближче до папського трону, призначеній для упривильйованих присутніх. Олтар, де відбувалась Служба Божа, знаходився перед Папою. З обох боків були шереги місць призначених для епископів, кардиналів і інших церковних достойників та урядовців Ватикану, дипльоматів, поважних італійських громадян і чужинців, що бажали бути присутніми при урочистій службі Божій у великодню неділю. Церква була вже повнісенька перед девятою годиною, але довелося довго чекати прибуття Папи, який був в Сікстинській капелі при урочистостях злучених з канонізацією трох нових святих, що розпочалися там і по пишній процесії по Ватикану закінчились перед нашими очима в катедрі, де перед образами святих було відчитано урочисто канонізаційні тексти. Службу Божу правив кардинал ді Бедьмонте в асисті кількох епископів. До Папи було приношено на благословення хліб і голубів, пізнійше до нього принесли розгорнуте Євангеліє, над яким він схилився протягом кількох хвилин спираючись колінами о подушку. Гард нобль, варта шляхотних, підносила часом святочне вражіння служби Божої звуком срібних труб.

По службі вірні подалися чим скорше на площу св. Петра перед катедралею вкриту же несчислимими масами народу, що чекали на благословення Папи. Чекати довелось досить довго. Нарешті на бальконі понад воротами до катедралі зявився Папа благословляючи нарід. Зірвалась знов буря оплесків і окликів, над головами замаяли несчислимі хустинки. Потім юрба розлилась по вулицях вічного міста.

Нат. Є. (Офінор)

— З ЦЕРКВИ И СВІТА —

Розстрілюють за молитву. Лондонський Дейлі Експрес подає, що Большевики розстріляли в Москві й Петербурзі чотирох священиків за молитву. Вони були зорганізували 27 тайних домів молитви.

Небезпека комунізму. Деякі кажуть, що нема небезпеки большевизму для Злуч. Держав і Канади, мовляв тому, що комуністична партія мало має голосів при виборах. На це відповідає Бенямін Де Кассерес в "Чікаго Геральд енд Екзамінер" так:

"Комунізм започаткувала в Росії горстка людей, що належали до комуністичної партії, яка практично тоді не існувала в Росії. Навіть тепер ледви 2,000,000 людей належить у Росії до комуністичної партії, населення Росії числить нині понад 160,000,000!

Нацисти держуть керму в Німеччині, хоч їх партія становить ледви одну десяту часть голосуючих.

Партія фашистів в Італії числить всего 1 голос на 12, а мимо того фашисти держать Італію в желізних обіймах.

Ані комунізм, ані фашизм,— наколи небудь настане де в З.Д. П. А. не здобуде перемоги через партію. Він прийде під покришкою свободи народу, як це старався зробити в Еспанії, а тепер у Китаю.

Для комунізму маскою є: "народний фронт," для фашизму "націоналізм", для нацизму "чистота раси."

До цих слів треба додати це: Для комунізму вистарчить, щоби йому зробити маленьку уступку, а він заволодіє над цілим краєм. Вистарчить, щоби до влади дійшли люди що лиш здалека приятелюють з комунізмом, а червоний кат готов запанувати над цілим народом. Росія цього пророчистим доказом.

Нехай ті що мають голосувати при ріжних виборах мають це все ясно перед очима.

Українець католик не може ніколи голосувати навіть на далекого приятеля комуністичної партії, в противнім случаю він зра-

джує свою віру і свій нарід.

Український шпиталь ім. Митрополита Андрея.— В неділю, 10 квітня, ц.р. відбулося у Львові при вул. Петра Скарги 4 торжественне посвячення першого українського шпиталя в цілій Галичині, а зокрема у Львові, що є живим памятником для ВПреосв. Митрополита Кир Андрея, збудованим цілим українським народом у краю і за океаном. Чину посвячення нового шпиталя довершив Преосв. Кир Іван Бучко в сослуженні о. пралата Л. Куницького та о. крил. Ю. Дзеровича. Прибули представники українських установ і преси та багато українських лікарів. Шпиталь ім. Митрополита Андрея має 100 ліжок для хорих. Українські хорі зможуть лічитися в ньому під дбайливою опікою українських лікарів.

Загальна сума видатків на будову шпиталя виносить 600,000 зл. Першим добродієм шпиталя є ВПреосв. Митрополит Андрей Шептицький, якого іменем названо цей шпиталь.

Еспанія перед національною революцією. З огляду на очевидну перемогу еспанського національного руху над місцевим большевизмом еспанська совітська преса вживає останні зусилля, щоб довести своїм читачам, що без повстання все булоб добре. На це національна пресова служба відповідає наступною повчальною статистикою. За час істнування Еспанської Республики, а саме за пять років, змінилося 45 урядів, себ-то був що 40 днів новий уряд. Найдовше тривав один уряд 4 місяці, а найкоротше 2 години, при чім було два випадки, коли того ж самого дня змінилося по два уряди. Випадки, коли на той самий портфель було в поспіху призначувано по два, а одного разу навіть три міністри, були досить часті, але з деякими міністрами траплялися ще цікавійші пригоди. За часів президента Мігуеля Маври було призначено військовим міністром генерала Молєро, коменданта Валядоліду. Діставши телєграму він всів негайно до літаку і вилетів до Мадриду, але не встиг він долетіти, як уряд вже впав, і його наступник по міністерству наказав його заарештувати за дезерцію. Невідомо скільки часу він сидів би у вязниці, але кабінет впав знов, і новий премієр, який знав про його увязнення тому, що був начальником вязниці, зробив його знов військовим міністром. Але бідному ґенералови не щастило. За два тижні сталась знов зміна уряду і він знов опинився у вязниці разом з своїм приятелем, колишнім її начальником. Згідно з обчисленням відомого французького письменника Лєона де Понсена за 5 років республики змінилося два Парляменти, 45 урядів, заснувалося 17 нових політичних партій, відбулося 7 большевицьких повстань, 9000 більших страйків і було змінено 1000 керманичів ріжних провінцій. А ще українці нарікають на своїх політиків, що не зуміли збудувати державу.

(Офінор)

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

—Владку, чому не йдеш до школи?
—Не можу йти, бо не чуюся добре.
—Де не чуєшся добре?
—В школі.

———o———

Жінка (виїжджаючи в дорогу пращається з чоловіком):— Будеш мене любити, хоч я так далеко від тебе відїжджаю?

Чоловік:—О, певно, моя дорогенька. Чим далі ти від мене, моя люба, тим більше я люблю тебе!

———

Питає Українець Москаля:— Брате, коли у вас Великдень?

Москаль відповідає: —Ну, в Петровім пості (тоді найдовший день)

Українець дальше питає:— То коли у вас Воскресення? —

— Кождого тижня— відповів Москаль.

———

Він: Коли я читаю кілько дивних річей потрапить здїлати елєктрика, то це побуджує мене до глибокого думання....

Вона: Дійсно елєктрика може ділати надзвичайні річи.

———

Лікар: Коли хочете подужати, мусите передусім уживати много руху. Ви певно богато сидите?

Пацієнт: Ні, послідний раз я сидів лиш два місяці.

——— ■ ———

Мати зі своєю донечкою Ганею виходила з церкви. По дорозі промовила до своєї приятельки, з якою йшла: —Думаю. що нинішна проповідь не була дуже добра.

—Мамцю,— сказала мала Ганя,— ви нині кинули на тацу лиш нікля! Що ви хотіли мати за нікля?

———o———

Пані в склепі (шторі) до послугуючого (клєрка):— Зовсім природно мусите це зрозуміти, що я бажаю мати черевики вигідні на ногу, а притім, щоби гарно виглядали й були після нової моди.

—Ах, так, пані. Думаю, що вас розумію,— відповів клєрк, — ви бажаєте, щоби черевики були широкі в середині, а тісні зверха.

———

Як ви смієте публично називати мене дурнем?

—Вибачайте, мій пане, я не знав, що ви хочете затримати це в тайні

———

Іван:—Я бачу, що ти думаєш, що я совершенний дурень.

Стефан:—О! ніхто з нас не є совершенний.

———o———

Для Церкви й Народу

Найбільшим обовязком українських католицьких родичів у Канаді супроти своїх дітей є дати їм те, що для кождого найдорожче: любов і привязання до греко-католицької Церкви й українського народу. Всі свідомі українські католицькі родичі не щадять ні труду ні гроша, щоби передати своїм дітям ті релігійно-народні цінности.

Однак, хто це дасть дітям, котрі не мають родичів? Хто виховає сироти в цьому дусі?

Цей обовязок спадає на цілий нарід.

Так, всі українці-католики мають подбати про те, щоби дати відповідне виховання для українських католицьких дітей-сиріт.

Вагу цієї справи зрозуміли наші браття в Сполучених Державах і подбали про великі сиротинці у Чесапік і Елмгорст, де сотки українських католицьких сиріт мають приміщення.

У нас у Канаді є вправді деякі сироти поміщені в захистах Пр. Сестер в Мундері, Альта., в Йоркгоні, Саск., і Айтуні, Саск., але поміщені там сироти то лиш маленька частина тих наших сиріт, що в дійсности є. Правда, в Канаді є велика опіка над сиротами. Однак наші сироти, що є в різних чужих для нашого народу приютах, є звичайно стрчені для нашої Церкви й для нашого народу.

Справу більшого сиротинця започатковано тому кільканацять літ. За стараннем Українців Католиків айтунського округу Сестри Служебниці набули тоді тут фарми напроти українсько-католицької церкви в тій надії, що в недовзі стане тут великий сиротинець, до би мали поміщення не лиш українські сироти Саскачевану, але також сироти з інших провінцій. На разі Сестри замешкали тоді в старім домі, значно віддаленім від церкви. Там також мешкають вони нині опікуючися сиротами, яких є понад 20.

Однак на околицю Айтуни прийшли тяжкі роки неурожаю. Тимчасом старий дім кождого дня чим раз більше не надається на мешкання. Конечно треба будувати. З Божою поміччу Сестри Служебниці задумують з весною приступити до будови сиротинця на своїй фармі напроти нашої церкви. Там станули також цілоденна українська католицька школа.

До довершення такого діла треба грошей, котрих нема. Але маємо довіря до людей доброї волі, щирих українців католиків, що на цей скромний поклик відповідять щедрими жертвами. "Громада по нитці, сиротині сорочка." В імени Бога, в імени бідних сиріт ми просимо всіх українців католиків слати ласкаві жертви на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK. CANADA

Виказ жертв буде поміщений в "Голосі Спасителя."

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю найсердечнішу подяку Найсолодшому Серцю Христовому й Пречистій Діві Марії, Матері Божій Неустанної Помочі, за Їхню опіку над нами й за всі ласки, які ми отримали.

Іван Гутнан, Едмонтон, Альта.

Тропар, глас 7.

Богомати й Діво, Твою славу торжествуєм, Твоєя помощи іспрашаєм, Твой чудотворний образ почитаєм: Ти, Мати благодати, Ти надеждо міра, наших молитв не презри в наших нуждах і в бідах ізбави нас.

Кондак, глас 4.

Мати наша, во трудіх помощи, в болізнех усмиренія, во скорбіх утішенія, в подвизі помощ подаждь. Людем хрістіянстим соединенія, причту ревности, грішником прощенія, праведним постоянія, умирающим спасенія, душам яже в чистилищи слави вічния іспроси.

—— o ——

DR. W. R. WATCHLER
ДЕНТИСТ

YORKTON — SASK.

Over Cowan, Horn & Hukins

СОВІСНА І СОЛІДАРНА ОБСЛУГА
ЦЕНТРАЛЬНЕ ОГРІВАННЯ ПАРОЮ АБО ВОДОЮ
що при малім кошті палива дає велику вигоду в зимі.
Водопроводи з повним урядженням, залізні огрівачі й печі в публичних будинках, церквах, школах, готелях і ріжних заведеннях та приватних домах закладає по дуже приступних і догідних цінах Л. БУРДЕЙНИЙ, фахівець з університетським образуванням зі санітарної інжинірії і з вісімнацятьлітньої практики. Кожний вдоволений з його роботи. Тому в усіх повищих справах вдавайтеся до свого чоловіка на адресу:

L. BURDEYNY
Телєфон 4907
226 Avenue F. South — Saskatoon, Sask.

У нашім новім склепі....
зараз коло "Boston Cafe"

Маємо на складі повний вибір срібного начиння—годинників — перстенів і т.д.
Позолочені шлюбні перстені, від $1.50
Золоті " " " $3.50

Направка годинників і біжутерії дістає дбайливу обслугу

N. R. PARK
JEWELLER

Видаємо шлюбні Лайсенси
Інспектор Сі Ен Ар-ських Годинників

Yorkton . . . . . Phone 727

ЗА ФАРМАМИ-МІЙСЬКИМИ-ПОСІЛОСТЯМИ ТА АСЕКУРАЦІЄЮ
удавайтесь до

C. G. LANGRIL

YORKTON - 30 Broadway - SASK.
Агент від земель "Годсон Бей" та много інших компаній.

Johnston and Markham Ltd.

Yorkton FORD Dealers

У нас дістанете направки й додатки — Газоліну та Оливу — *"Firestone"* Тайри і повну обслугу в приступних цінах.

Подивіться на новий "Фордсон" трактор, а також на новий *"Ford V8"* Гари та троки

BROADWAY — PHONE 514

Ваш ЩОДЕННИЙ ХЛІБ мусить бути

печений з доброї, здорової муки, сполучуючи добірність Західно-Канадійської пшениці з добре випробуваним пекарством, щоб в цей спосіб Ви й Ваші доростаючі діти могли мати поживу що запевнює силу й здоровий зріст.

Купуйте муку з цего Млина або від найближчого Вам нашого доставця, а зможете печи

Совершенний Хліб

"White Rose — Northern Star — Regent
Rolled Wheat — Farina

YORKTON MILLING CO. LTD

Yorkton . . . . . Sask.

DEWAR'S DRUG STORE

Спеціялісти в виконуванню Рецепт

Достава ліків, тоалетних річий, фотографічних апаратів "Kodak" і викінчування фільмів.

Якнайскорше полагоджуємо замовлення почтою і наші ціни є справедливі. Оплачуємо почту самі.

Dunlop Block, Yorkton, Sask.

David E. Cowan

Асекурація

Від Вогню — Автомобілева — Від Аксідентів

Phone 311 — Smith-MacKay Block — Yorkton, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим ґальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим ґальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим ґальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий ґальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий ґальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10; No. 7 YORKTON, SASK. July, 1938

Рік 10, ч. 7 ЙОРКТОН, САСК. Липень, 1938

За дозволом духовних властей

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,— до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки з зовні церкви й помальовано церковну копулу. Й тепер монастирська церква М.Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Срібним блеском ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе: "Прийдіть до мені всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас." Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту,—6, 7, і 8 липня,— кождого року відвідує церкву й чудотворний образ кільна тисяч в'рних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк і помочи через заступництво Божої Матери. —

Бажаємо тепер відновити церкву в середині.. Просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і проситимемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П., щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю. Жертви просимо ласкаво слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ВІДНОВУ МОНАСТИРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Всч. о. Рудакевич, Факс Чейс	$10.00	Парохія Сторновей	$3.45
Парохія Мелвил	$7.10	Г. Клімчук, Гемптон ..	$1.00
		І. Дмитерко, Еденбрідж	$1.00

-ВЕЛИКЕ СВЯТО ХРИСТІЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ-

-988 - 1938-

ЮВІЛЕЙ 950-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ

в церкві Матері Божої Неустанної Помочі, Йорктон, Саск., 6, 7 і 8 липня

- КОНГРЕС МАРІЙСЬКИХ ДРУЖИН -

ПОРЯДОК—

СЕРЕДА, ДНЯ 6-го ЛИПНЯ, Перед Полуднем:— Год. 6.30 і 7: Читані Служби Божі; Год. 10: Співана Служба Божа і проповідь: "Відпуст і як з нього користати." ПОПОЛУДНІ:— Год. 8: Литія, проповідь: "Значіння культу Божої Матері в нинішних часах." Суплікація; обхід з Найсвятішими Тайнами. Год. 10: Концерт в галі під церквою.

ЧЕТВЕР, 7 ЛИПНЯ, Перед Полуднем— Год. 5.30, 6.30 і 7.30: Читані Служби Божі. Год. 9: Читана Служба Божа і Спільне Причастя Марійських Дружин; Конференція: "Завдання Марійських Дружин під сучасну хвилю." Год. 10.30: Архієрейська Служба Божа, проповідь відпустова. По Службі Божій водосвяття коло печери люрдської Божої Матері. Год. 3: Концерт в галі під церквою. Год. 5.00: Посвячення місця під хрест-памятник ювілею Хрещення України і проповідь: "Що дало нам Христіянство за 950 літ." Молебен до Матери Божої. Благословення побожних річей, Суплікація. Год. 9: Концерт в галі під церквою.

ПЯТНИЦЯ, 8-го ЛИПНЯ, перед полуднем — Год. 6: Співана Служба Божа за померших добродіїв Йорктонської церкви і проповідь: "Наші обовязки для душ в чистилищі." Год. 8: Читана Служба Божа.

— ПРОПОВІДАЄ ПР. о. В. КРАЄВСЬКИЙ

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим гальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим гальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим гальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий гальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий гальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly publishcd by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1984.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

На Відпуст до Йорктону — Велике Жниво — Де є Небо? — Радуйся Царице Мати Милосердя — Дівча з Мітлою — Суд — Молитва Дитини — Сильна Віра — Життя св. Герарда — Молоко від львиці— Героїна Апостольства Католицької Акції —Не Бійся — Місячне Намірення —З Церкви й Світа — Веселий Кутик — Будова Ювілейного Сиротинця.

КАЛЄНДАР НА ЛИПЕНЬ, 1938

1 П Серця Христового (нед.)
2 С † Ап. Юди
3 Н 3 по С. (Серця Хр.)
4 П М. Юліяна Тарсійського
5 В СвщМ. Евзевія
6 С Мц. Агрипіни
7 Ч Різдво Йоана Хрестителя
8 П Мц. Февронії
9 С Преп. Давида Селунського
10 Н 4 по С., Преп. Самсона
11 П Перен. мощ. СС. Кира і Й.
12 В Апп. Петра і Павла
13 С Собор 12 Апостолів
14 Ч Безср. Козми і Дамяна
15 П † Полож. Ризи Пр. Богор.
16 С М. Якинта
17 Н 5 по С., С. Андрея Крит.
18 П † СС. Кирила і Методія
19 В † Преп. Атаназія Атон.
20 С ППреп. Томи і Акакія
21 Ч ВМ. Прокопія
22 П СвщМ. Панкратія
23 С † Преп. Антонія Печер.
24 Н 6 по С., Мц. Евфимії
25 П ММ. Прокла і Ілярія
26 В Собор Архангела Гавриїла
27 С Ап. Акили
28 Ч † С. Володимира Великого
29 П СвщМ. Атиногена
30 С ВМц. Маріни
31 Н 7 по С., ММ. Якинта і Ем.

УСТАВ НА ЛИПЕНЬ, 1938

3.—**Нед. 3 по С. і Празник Серця Христового**:—Всеночне. Служба недільна опускається, а береться лиш Серця Христового. На літ. Ап. з. 306, ев. Йоана зачало 9 і 10.

7.—**Різдво Йоана Хрестителя**:—На літ. Ап. зач. 112, ев. Луки зач. 3. (з переступками).

10.—**Неділя 4 по Сош.**,— Гл. 3, ев. утр. 4. На літ. Ап. зач. 93, ев. Мат. зачало 25.

12.—**Верхних Апостолів Петра і Павла**:— Всеночне. На літ. Ап. з. 193, еванг. Йоана зачало 67.

17.—**Нед. 5 по Сош.**:— Гл. 4, ев. утр. 5. На літ. Ап. з. 103 ев. Мат. зачало 28.

24.—**Нед. 6 по Сош.**: Гл. 5, ев. утр. 6. На літ.: Ап. зач. 110, ев. Матея зачало 29.

30.—**Нед. 7 по Сош. і Пророка Ілії**:— Всеночне. Гл. 6, ев. утр. 7. Служба Прор. Ілії переноситься з 2-го Серпня на цю неділю, бо в слідуючу неділю припадає Успення Св. Анни. На літ.: Тр. воскр., Пророка: Кондак воскр., Слава: Кондак Пророка, І нині Богородичен. "Вся паче смисла" гл. 2. Прокімен. Причастен і Аллилуя воскр., і Пророка. Ап. з. 116 і 57, ев. Матея з. 33 і Луки з. 14.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 7, Липень 1938

НА ВІДПУСТ ДО ЙОРКТОНУ

До Чудотворної Ікони Матери Божої Неустанної Помочи

Ізбранная Владичице й джерело Божої ласки! Ось ми, зібравшись, припадаємо з вірою до Твойого преславного образу, де Ти повсякчасно розділюєш Свої благодати. Бережиж неустанним Твоїм покровом діток Твоїх, що віддали в Твої руки все своє життя та співають Тобі: Радуйся, благодатная, все упования наше.

(Акафист до Божої Матери Неустанної Помочи, Кондак 1.)

Великий Відпуст в монастирській церкві Отців Редемптористів (Отців Чина Найсв. Ізбавителя) під іменем Матери Божої Неустанної Помочи, в Йорктоні, Саскачеван, в днях 6, 7 і 8 липня, є часом великих благодатей і духовних користей для прочан. Кождого року кілька тисяч вірних почитателів Пречистої Діви Марії приїзджають навіть з дуже далеких сторін в цих відпустових днях до Йорктону, до церкви Матери Божої Неустанної Помочи, щоб тут помолитись перед чудотворною Її іконою і випросити собі потрібних ласк і помочи за посередництвом Божої Матери, нашої Небесної Цариці. Тисячі вірних християн католиків тут перед іконою Пресвятої Діви відновляють свої приречення живої віри й любови до Господа Бога, віддають себе під Її покров, щоб витривати у своїх добрих постановах,—тут у св. сповіді відновляються духово й лучаться з Христом у св. Причастю. Скріплені Божим словом вертають з радістю і внутрішним спокоєм домів, до своїх звичайних занять.

Перед чудотворною іконою Божої Матери Неустанної Помочи моляться з вірою й Божа Мати нагороджає їх, своїх почитателів!

Кілько Божих ласк, кілько внутрішної потіхи, кілько душевної насолоди дістають ті, що моляться перед цею чудотворною іконою! В щирості своїй можуть це засвідчити всі ті, що відвідували цю ікону! Бо направду ікона Божої Матери Неустанної Помочи це ікона **чудотворна!**

Жадна інша, найбільш чудотворна ікона Божої Матери на цілім світі, ані приблизно не є в такім почитанні як ікона Божої Матери Неустанної Помочи. Інші ікони-образи знані й почитані тільки в даній околиці, в якійсь дієцезії, або тільки в кількох місцевостях, чи в кількох сусідних краях. А ікони Божої Матери Неустанної Помочи поширені по цілому світі, по всіх краях, між всіми народами, куди зайшло світло Христової Євангелії. Самих автентичних копій чудотворної ікони, що находяться тепер в Римі, посвячених св. Вітцем розійшлось досі 5792. А кілько є ікон-образів, не копій, друкованих в поодиноких краях,—ікон в більших або менших видах. Не тисячі, а мільйони таких образів розходяться по цілому світі!

Що то є **автентична копія чудотворної ікони** Матери Божої Неустанної Помочи?

То ікона спроваджена з Риму, там посвячена св. Вітцем і діткнена о оригінальну чудотворну ікону Матери Божої Неустанної Помочи. Вона має ту прикмету, що є також чудотворною іконою, при котрій діються чуда, коли тільки вірні з довірям удаються до Божої Матери. І то є особливша ціха чудотворної ікони Матери Божої Неустанної Помочи, що також її автентичні копії є рівнож чудотворними. Копії інших чудотворних ікон є тільки звичайними копіями, і коли до них молимося, то властиво звертаємося до чудотворної Ікони, яка є почитана в якімсь місци.

Ця особливша ціха чудотворности не тільки самої оригінальної ікони, але також її автентичних копій є привілеєм, що відповідає самій назві, яку Боже Провидіння надало цій іконі. Бо має назву "ікона-образ Матери Божої **Неустанної Помочи".** І ця назва виражає знаменито завдання, яке Божа Мати має зглядом всіх людей. Бо Божа Мати це наша Мати! Наш Божественний Спаситель Ісус Христос так установив в своїм завіті-тестаменті на горі Голгофті перед своєю смертю. Вже умираючи на хресті,

побачив Ісус Христос під хрестом свою Матір і свого улюбленого ученика Івана. Звернувся до св. Івана і сказав: "Сину, це Мати твоя!"—і звернувся також до своєї матери і сказав: "Мати, це син Твій!" Ці слова Ісуса Христа виголошені в останній Його хвилі стали новим правом, силою котрого ціле людство дістало від свого Спасителя Його Матір за Матір всіх людей. Марія Божа Мати, Марія наша Мати! Як Мати має за завдання безнастанно журитися за своїх дітей, спомагати їх в кождій потребі, випрошувати для них всякі потрібні ласки і це Вона сповняє. Вона є Матірю Неустанної Помочи! Перед Її чудотворною іконою моляться вірні як люблячі діти до своєї Матери й випрошують для себе помочі неустанно їм потрібної.

І цьогорічний відпуст стягне тисячі вірних христіян до монастирського храму Божої Матери Неустанної Помочи в Йорктоні. Тут перед чудотворною іконою будуть молитися за себе, за свої родини, за весь наш український нарід. Особливо цього року, коли святкуємо небувалий ювілей 950-ліття хрещення України, молитися будемо до Пречистої Діви, Цариці України, щоби помогла своєю поміччю видержати тяжкі хвилі та щоб повела наш український нарід до ясних днів, на свободі, у вільній своїй самостійній державі прославляти Імя Боже, визнавати явно Ісуса Христа та величати Його Матір Марію!

о. Н. Копаківський, ЧНІ.

З Арабської мудрости:

Ліпше бути терпеливим з приятелем, чим його стратити.

Ліком на злі часи є бути з ними терпеливими.

Нема релігії без мужности.

Тінь кривого є також крива.

Шкода очей, коли ум сліпий.

Хто вміє заховати тайну, має успіх у замірах.

Коли жиєш з тим, що молиться, ти молишся; коли жиєш з тим, що співає, ти співаєш.

Коли жолудок обтяжений, мудрість утікає.

Ніщо не веде частіше до нерозважного поспіху, як непотрібне відкладання.

ЖНИВО ВЕЛИКЕ

Коли Жиди йшли з Єгипту до Палестини й коли вже станули в обіцяній землі, вони мали своїх провідників-священиків.

Через них вони трималися всі разом; від них вчилися як Богу служити; за їх порадою й поміччю вони побідили всі трудности, всіх своїх ворогів. Через священиків Бог був з народом, його благословив.

Коли наш український нарід їхав зі старого Краю до Америки чи Канади, він ішов сам, без своїх священиків,— і тут тепер ще своїх священиків має не богато. Потребує ще много священиків! Люди жиють тут нераз сотками миль далеко від священика, від церкви. Люди самі між собою в незгоді, а до того розкинені поміж чужими народами, а ще баламучені ріжними ворожими агентами, забувають на Бога, на св. віру....

Звідси походить, що люди нещасливі в своїм серцю, невдоволені.

Бо нарід без духовних провідників буває іграшкою несовісних агітаторів, котрі неначе вовки, що надягнули овечу скіру, працюють над звищенням його.

Нам треба духовних провідників, котрі під верховним, правним і одиноким нашим проводом—Епископом

Учні Ювенату зі своїм о. Директором. (Рік 1937—1938)

Українців Католиків Канади—велиби наш український нарід дорогою правди, любови, захованння закону до кращого його дочасного і до вічно щасливого будучого життя!

Нам треба робітників в винограднику Христовім! Нам треба священиків-місіонарів!

Колиби було більше священиків, доля нашого народу в новім краю булаби кращою: Священик збиравби тих розкинених людей разом, обуджувавби в їх серцях народну свідомість, любов до своєї церкви, своїх красних обрядів, своєї мови.

Священик пригадувавби людям, що всюди де б вони не були, треба Богу служити, по християнськи жити.... Він обучувавби дітей, як любити Бога, шанувати родичів.

Та тих народних провідників-священиків нам потрібно. Одного разу Ісус Христос дивився на громади народу.. і Його Серце закервавилося з жалю. Чому? Бо Він видів,

що товпи народа "були утомлені й опущені, як вівці, що не мають пастиря (Мат. 9., 36). Тоді сказав він своїм ученикам. "Жниво вправді велике, та робітників мало. Моліть отже Господа жнива, щоби вислав робітників на своє жниво."

Коли Христос глядить на громади нашого українського народа в Америці, Канаді, Його Боже Серце певно також болїє над тим народом, що він за мало має духовних провідників—священиків-місіонарів. — Направду, **Жниво велике, а робітників мало.**

Христос бажає, кличе, щоб не один молодець посвятився для Бога, Церкви й народу!

Покликання до священичого-місіонарського стану дуже величне! Хто піде за покликом Христа? Хто має великодушне серце?—

В Йорктоні, Отці Місіонарі ЧНІ., ведуть місіонарську школу.

Понище подаємо услівя приняття.

Родичі, молодці! Прочитайте собі їх уважно й роздумайте!

Услівя приняття Студентів до Ювенату—Місіонарської Школи—Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні:

1. Тілько ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.
2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.
3. Повинні мати скінчений 7-ий (семий) ґрейд і бути в літах 12 до 14.
4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.
5. Платять місячно $12.00. За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлопця: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука....
6. Про одіння і біля дітей дбають самі родичі.
7. В разі слабости, лікаря і лікарство платять родичі.
8. Шкільний рік починається 1. вересня.
9. Хто був видалений або сам виступив, не буде принятим другий раз.
10. Кождий має принести зі собою:

Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне, зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус," чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що....

Виховання й наука в ювенаті відповідна до потреб будучого священичого й монашого життя. По скінченню ювенату, де наука треває 5 років, переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. По році новіціяту йде наука фільософії і богословія. На новіціяті і богословії самі отці одержують вихованців.

Адреса:

UKRAINIAN. CATHOLIC. MISSION JUVENATE
YORKTON, SASK.

ДЕ Є НЕБО?

Один парох, що був знаний зо своєї краснорічивости, виголосив одної неділі надзвичайно пориваючу проповідь про небо. На другий день стрінув його один з його заможних парохіян і сказав до нього так:

"Отче, вчера ви говорили нам много взнеслих і прекрасних річей про небо, однак ви не сказали нам, де є небо."

На це священик усміхнувся й промовив: "О, то я тішуся, що маю нагоду зробити це нині. Якраз вертаю з хати, котру бачите там з боку на горі. В тій хатині мешкає одна убога родина, що належить до нашої парохії. Мати лежить там в горячці, хора. Її двоє дітей також недужі, а нема там ані полінця, щоби запалити в печі, ані дрібки хліба.

"Тепер, наколи би ви були так добрі піти до міста, купити за пятьдесять долярів їдження, убрання, опалу і дали все тій бідній жінці кажучи: "Я приніс вам ті всі річи в імени Божім,"— я вам ручу, що заки ви вийдете з тої хати, то вам буде дозволено відчути дрібку небесного щастя."

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

(Переклав о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.)

7 глава

"Оная твоя милосердная очеса к нам обрати"

"Марія є ясновидюча, щоб співчувати в наших нуждах і спомагати нас"

Св. Гертруді було обявлено, що коли набожно молять-ся до Пр. Діви цими словами: "оная твоя милосердная очеса к нам обрати" Марія сейчас звертає свої очи на того, хто просить. Велич Твого милосердя—каже св. Вернард—наповняє всю землю. І св. Бонавентура заявляє, що ця любляча Мати має таке горяче бажання чинити всім добро, що для Неї є образою не лишень це що грішать але також і то, що не стараються осягнути від Неї якоїсь ласки.

Так, Маріє, Ти вчиш нас надіятися від Тебе більших ласк, чим ми заслужили, бо не перестаєш нам роздавати їх далеко понад наші заслуги.

Ісая заповів, що велике діло Відкуплення роду людського приготовило нам поріг милосердя. Хтожто є цим порогом? Св. Бонавентура поясняє, що ним є Марія, в котрій праведні і грішники знаходять потіхи милосердя. Наша Цариця як і наш Бог є ними наповнена. Як Бог так і Марія змилуванням огортає всіх, що взивають Її. Герик пише, що Ісус так мовить до Марії: Мати моя, в Тобі поставлю престол моєї ласки, через Тебе я вислухаю всі молитви до мене звернені, Ти одягнула мене людською природною, а я Тебе возвеличу моїм божеством, то є всемогучістю, щоб Ти вистаралася о спасення для тих, котрих хочеш спасти.

Коли раз св. Гертруда молилася до Пр. Діви "ония твоя милосердная очеса к нам обрати" побачила Пр. Діву, котра показала їй очи Ісуса, що тримала на своїх руках. Ось це ті милосерні очи, котрі я можу після моєї вподоби звернути в сторону тих що мене взивають. Один грішник, котрий плакав перед образом Пр. Діви і благав Її виєднати йому від Бога прощення, чув як Пр. Діва просила Дитятко Боже, котре тримала на своїх руках: Сину мій, чи ці сльози мають пропасти? І Ісус відповів що простить йому.

Як мавби пропасти цей, що поручається сій добрій Матери? Коли Бог Її Син позволив Її уживати милосердя, для своєї любови і як бажає зглядом всіх тих, що Її призивають. Господь дозволив, що св. Бригіта чула цю Його обіцянку для Марії. Отець Адам розважаючи про великі власти Її в Бога і милосердя Її зглядом нас, промовляє до Неї з довірям: Мати милосердя, Твоя доброта дорівнує Твоїй власти. Ти так само любиш нам простити, як і можеш дістати для нас прощення. Якже не можеш співчувати в нашій біді, коли Ти Мати милосердя? Якже не споможеш нас коли Ти всемогуча? Як скорою Ти є щоби чути наші просьби так скоро Ти їх вислухуєш. Тішся, радуйся славою Твого Сина—кличе Руперт і зі співчуття, не для наших заслуг, скинь хоч окрушини своїм дітям.

Коли через наші гріхи брак нам довіря, то запевнює-мось словами Вільгельма: Владичице моя, не виводи моїх гріхів проти мене, бо я протиставлю Тобі Твоє милосердя. Хай цього ніколи не буде, щоб колись мав хтось закинути, що гріхи переважують перед трибуналом найвисшого Судді, бо Твоє милосердя є успішніщим, щоб виєднати мені прощення, чим мої гріхи можуть мене засудити на віки.

Молитва

Пр. Діво, найбільша й найвисша зі всіх сотворінь! Поздоровляю Тебе з цеї землі, де я живо'тію, нужденний грішник, бунтар взглядом Бога, що заслужив собі радше на кару чим на ласку, на справедливість чим на милосердя. Я це не кажу, моя Владичице, з браку довіря до Твого милосердя. Я знаю, що Ти славишся тим більшою доб-

рочинністю чим величністю Ти є. Я знаю, що Ти тішишся своїми великими богацтвами тільки тому, що можеш і нас вчинити їх учасниками, нас нужденних, обдертих. Я знаю, що чим бідніщими є ті, котрі Тебе молять, тим пильніще стараєшся їх охороняти і спасти. Мати моя! Ти через мене проливала колись сльози над Твоїм померщим Сином, жертвуй, прошу Тебе, ці сльози Богу і їхніми заслугами виєднай мені правдивий біль за мої гріхи. Як колись грішники засмучували Тебе, так і тепер мої гріхи-беззаконня мучать Тебе. Маріє! дай мені ласку принайменше вже від тепер не засмучувати Тебе й Твого Сина моєю невдячністю. До чого послужилиб мені Твої сльози пролляті за мене, якби я дальше грішив? До чого послужилоб мені Твоє милосердя, якби я дальше мав бути невірним? Ні, Царице моя, не допусти вже до цего. Направ усі мої хиби, тиж дістаєш від Бога всьо, що хочеш, вислухай того, що благає Тебе. Я прошу Тебе о ці дві ласки, більше я не надіюся і не вимагаю від Тебе: виєднай мені ласку бути вірним Богу і більше не ображувати Його, а через цілу решту мого життя любити Його так, як до тепер я Його ображав.

ДІВЧА З МІТЛОЮ

На соняшній Сицилії помер недавно багатий торговельник Данієлі. Негайно по його смерті з усіх усюдів приїхала ближча і дальша родина, щоб унаслідити його масток. На превеликий жаль, годі було відшукати завіщання покійника. А була в нього дуже чесна вихованиця, якій він вирішив записати свій маєток. Він узяв був її з сиротинця перед кількома роками, а вона з вдячности своїм добрим поведенням і послухом виєднала собі зичливість багатого старушка. А що він боявся, щоб рідня не знищила його завіщання, то сховав його в випорожненім держаку мітли, і ту мітлу казав дівчині пильнувати, як ока в голові й ніколи її не загубити. Коли свояки не знайшли завіщання, викинули з хати бідну сироту, а позволили взяти з собою тільки мітлу. Аж пізніше виявилося, що в мітлі був тестамент, і бідна дівчина за свою щоденну працю і замітання мітлою одержала гарну нагороду, бо покійник усе записав на бідну, але працьовиту сироту.

Теодозій Ріпецький

НА ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ТЕМИ

СУД

(Йоан, зач. 28).

А в ранці Учитель ввійшов в Божий храм
І весь народ втішно витав Його там.
Коли-ж в чудних притчах навчав всіх-усіх,
Привели в храм жінку, що вся була гріх.
Це книжники люто спіймали її
І з криком привели на суд до Судді.
І крикнув ось твердо в юрбі фарисей:
Їх каменувати приказ дав Мойсей!
Цю жінку спіймали на вчинку грішнім,
Що Ти скажеш, Равві, про неї їм всім?
Ісус же, зігнувшись, в піску щось писав,
Піднявся, поглянув і тихо сказав:
Як хто з вас безгрішний—той хай ось бере
І перший хай кине каміння оте!
І знову до долу свою стать схилив,
Писав піском пальцем усім на подив.
Писав грішні діла, так кожному з них....
І ось всі стояли ні в цих ані в тих.
А потім побиті писанням оттим
Почали втікати один за одним.
Коли-ж Він піднявся—край Його колін
Клячіла ця жінка—вона була й Він.
Спитав її Господь: Де, жено, вони?
Хто осудив перший всі твої вини?
Вона ж відказала: Господи! ніхто!
І рек їй Учитель: Я також, жено,
Тебе не осуджу! Стань і йди у світ
І більш не гріши вже і не марнуй літ!
Бо світ за провину завжди зве: на суд!
А Господь—прощає,— як кається люд.
Світ промахи серця—втопивби в тюрмах,
Христос дає ласку, обнови в серцях.

МОЛИТВА ДИТИНИ

Тому кілька літ, так оповідає о. Карбой: Я проповідав в одній церкві. Я говорив про всемогучість віри й сказав, що побожні діти, що мають щастя заховувати свою невинність, є в силі навернути свою родину. Бог так допустив, що поміж слухачами була одна невинна і чистого серця дитина; батько й мати цеї дитини любили її так, як лиш можна любити одиноку свою донечку, що має дістати в спадку великий маєток. Ця дитина була для них їх радістю, щастям; її пестили, нічого її не відмовляли і тому позволяли їй йти з її вчителькою до церкви слухати проповіди. На другий день я сів до сповідальниці. Поміж тими, що нетерпеливо чекали на сповідь, я зобачив дитину, яких ледви десять років віку, що клячала як ягнятко. Я вийшов зі сповідальниці, зближився до неї й заговорив: "Моя дитинко, я не можу тепер тебе сповідати. Дивися, кілько народу чекає до сповіди! Тепер я не сповідаю дітей. Чи ти принайменше відбула вже свою першу сповідь і св. Причастя?" "Ні, отче, але ви сказали, що вистарчить мати віру, щоби робити чуда, Ви не відмовите мені цего й вислухаєте мене." "Ну говори, що хочеш сказати." І я став слухати її. Бідне дитя не було в силі говорити; сердечний плач не давав їй прийти до слова, слези заливали її очі.

"Мій отче, говорила дитина серед сліз, ви сказали що чемні діти, що мають живу віру, навернуть свого тата й маму. Відколи я це від вас почула, я молилася, я плакала цілу ніч і ото мій тато й мама ще не навернулися."

"Алеж моя дитинко, я не говорив, що чудо станеся сейчас у тій хвили; але я це обіцяв і це станеся, якщо твоя віра буде витревала— О, нехай Бог тебе вислухає!" І дитя молилося. А я ще додав: "Я сам тебе приготовлю до першого св. Причастя, наколи твій тато й мама позволять на це." Вона відповіла, що її родичі нічого її не відмавляють, і навіть, наколиби вона їх просила о щось неможливого, вони старалибися її те зробити.

І вона приходила слідуючих днів. Час скоро минав. Бідне дитя все повторяло: "Мій отче, чудо ще не сталося, я все молюся, плачу перед Богом, я о це прошу Пресвяту Діву; мимо того я себе запевняю, бо ви це сказали: молися все з вірою, а чудо станеся. Та мимо того, мої родичі не прийшли навіть, щоби слухати вашої проповіди. Як ви хочете, щоби чудо сталося?"

Прийшов день перед першим св. Причастям цеї дитини. Вона мусіла йти до сповіди сама разом з кількома своїми товаришками. Як невинний ангел вона зближалася до св. сповіди, а по розрішенню була щасливою як у небі. Вона нич не говорила. По дорозі стрінула одну зі своїх молодих кревних, що її сердечно обіймила й повна радости сказала: "Чи ти знаєш це, що завтра разом зо мною має причащатися мій тато, моя мама й мій брат?" Бідне дитя посумніло; очі зайшли слезами. Прибита смутком вернула вона домів. Її батько й мати чекали на неї, вони хотіли тішитися її щастям; хоч вони були далекі від релігійного чувства, та вони собі казали: "Як вона буде чутися щасливою!" На вид її очей запухлих від сліз її мама пригорнула її до серця й промовила: "Алеж моя дитино, ти нам обіцювала, що ти будеш так щасливою в день, перед твоїм першим Причастям, і отце бачу тебе в такім смутку!" —"Це правда, мамцю, я дійсно нині нещаслива." Батько, що був німим свідком цеї сцени, не міг повстриматися від сліз і сказав: "О мій Боже! що ми маємо зробити, щоби її ущасливити?" А дівчинка, лишаючи обняття матери, кинулася в обійми свого батька й закликала:

"О, татунцю! Колиб ви хотіли, як щасливою булаби я завтра!"

"Алеж, донечко, та преціньми живемо лиш для тебе! Скажи мені, що треба робити?"

"Це ви є причиною мого смутку."

"Ми?!.... закликала мама.

"Я!.... сказав батько, я мавби бути причиною твого болю й твого смутку?

"Ох,— відповіла дитина,— по що питаєте мене? Та скажу вам цілу правду: Я була щасливою, ще перед хвилею, та я стрінула мою кузинку; вона мене обіймила й сказала: "Чи ти не знаєш, Берто, мій тато й моя мама будуть завтра зо мною причащатися." І я собі по дорозі сказала: А я завтра буду лиш сама самісенька щаслива, і мені здається, що до мого щастя буде щось бракувати, коли біля мене не буде мого батька й моєї мами."

Родичі дівчинки не могли більше встриматися від зворушення. Слези поплили з їх очей. Вони обіймили свого ангелика невинности і сказали їй: "Так, завтра ти будеш сама, але за кілька днів ти знова підеш до Причастя, але

вже не сама. Ми підемо до того, що тебе приготовлював до першого Причастя."

На другий день донечка, повна радости привела до мене свого тата й маму які стали приготовлюватися до поєднання з Богом. Вона сказала мені: "Отче, ви добре говорили; чудо сталося; за кілька днів ми будемо всі троє щасливі на землі й в небі."

СИЛЬНА ВІРА

На Угорщині, коли Церква була переслідувана большевицькою владою Белі Куна, найгіршим тираном був Оскар Фабер, бувший студент. "Нарешті вже прийшов час і хвиля"—чванився—"щоб показати свою ненависть до Ісуса!"

Одного разу при інспекції жіночої гімназії зажадав, щоби одна з дівчат-учениць зреферувала дещо з історії. Дівчина виголосила з запалом реферат, з якого сильно пробивалася любов до Бога й до батьківщини.

Фабер почувши виклад, аж посинів зі злости. Коли учениця скінчила, крикнув до неї: "Товаришко, чи не здаєш собі справи, що по такім викладі можу приказати тебе повісити? Що скажеш на свою оборону?"

—"Знаю,"—відказала відважно.— "Не боюся..... Коли ви, пане, прикажете мене повісити, то в небі буду молитися за вас, щоб ви навернулися."

Ці слова збили безбожного большевицького комісаря з пантелику. Дрожачи зі зворушення, вийшов з кляси, шепочучи собі під носом: "Що за дівчина, що за вдача! Такого ще я не стрічав!"

Сильна віра дає людині геройство, перед яким хилять голову навіть найзапекліші вороги. **М.Б.**

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VIII.

Досвід

Деякі отці, знаючи успосіблення Ґерарда, радили йому, що як-що має щось, то хай оповість та оправдається перед св. Альфонсом, щоби несправедливо не терпіти так тяжкої кари. Для іншого, позбавлення принимання св. Причастя, можнаб і не видалось так страшною карою, однак для нашого Братчика це було щось надзвичайно прикре. Він, якто від малого хлопця тужив за тим ангельським хлібом, якому Ісус, на заспокоєння його святого голоду, подався кілька разів у чудесний спосіб, мав тепер не принимати його до свойого серця ізза неслушної причини. Він однак постановив перенести це терпіння з бодрістю. А тим, що йому раяли оправдатися, відповідав: "Що? Ви хочете позбавити мене терпіння для Бога? Бог там є; хай він об цім подумає. Чиж він не може, як-що схотівби, виявити мою невинність? Моя справа це його." Або знова: "Якщо Бог хоче мойого умертвління, то чомуж переставати сповняти його святу волю? Хтож може ліпше від Нього показати мою невинність? А дальше, чиж наше Правило не забороняє нам оправдуватися коли нас Настоятель напоминає й упокоряє? Хай Бог робить що хоче, а я не хочу чого іншого, лиш цего, чого Він хоче."

О, як мало є нині християн, на жаль може й нема таких, щоби в цей спосіб терпіли! Кілько-ж то в подібних случаях є плачу та нарікань, не кажу вже на несправедливі, але й на заслужені і справедливі терпіння! Часом може воно нам видаватись несправедливим, то однак як щоб ми хотіли глянути в його глибінь та шукати причини, то чи не знайшлиб ми завсіди її у нас таки самих. Щось може нам видаватись незаслуженим, та це однак є часто лиш карою за щось іншого, на що справедливо заслужили. А тут у цього святого Брата, хиба ця була вина що сповняв Божу волю та все старався о більшу Його славу.

"Моя справа це Божа," були слова святого, і він не надіючись і не бажаючи помочі від нікого іншого, як лишень з Божої руки, подвоїв свої вмертвлення та пости, що-

би тим стягнути на себе Боже милосердя. Дивна річ! Майже ніколи не кинувсь був так до задавання свойому тілові умертвлень, як тепер. Хоч перед тим і так мало що спав, то тепер скоротив собі ще більше нічний сон. Бичувався немилосерно аж до крови рано і в вечір, а коли по довгій молитві лягав на коротенький спочинок якого домагалось його вимучене тіло, то лиш на це, щоби продовжати й дальше умертвлення, лягаючи на голі дошки, та перериваючи підчас ночі кілька разів свій сон, вставав знова на молитву та на бичування.

Якщо так, ще раз кажу, не позбавлення Хліба Життя, яким було для нього Тіло і Кров Спасителя, то це терпіння булоб не було для нього терпінням. Хотяй, як у кожного чоловіка власна любов бурилась та терпіла з цього упокорення, як поносив на чести та з тої незаслуженої кари, яку йому приходилось терпіти, то він однак так призвичаївся поконувати свою власну любов, що з усякого терпіння радувався та тішився, коли міг щось терпіти. До цього болю долучився ще один душевний біль, а це смуток та опущення. Правдиво, як сам казав, чувся прибитий до креста. То значить що висить межи небом а землею. Високо від землі,—не маючи нічого на ній, щоб його до себе притягало, і далеко від неба,—не маючи ніякої помочі ні потіхи звідтіля. Так завішений між небом а землею, чуючи спрагу за Ісусом у Пресвятій Евхаристії, тій Тайні Любови, міг повтаряти слова Ісуса на хресті: "Жажду, або "Боже мій, чому ти мене опустив?"

Одного дня хтось намовляв його, щоби прохав св. Альфонса о позволення принимати св. Причастя, бо тоді, в злуці з Ісусом, терпіння буде лекше. Ґерард хвилинку надумавсь, а опісля відповів: "Ні, ні! Радше умерти під напором Божої волі. Мені вистарчає мати Його в серці. Господь утікає від мене ізза браку моєї любови, але моє серце Його ніколи не стратить." А коли одного дня котрийсь з отців прохав його, чи не хотівби послужити йому до Служби Божої, святий відповів: "Ні, лишіть мене отче, бо я мігби вам ще вирвати з рук Агнця."

Підчас цього досвіду, одержав Ґерард лист від о. Марґотти, загального Прокуратора Згромадження, у якому цей гідний священик співчуває з ним та молиться, щоби Господь вияснив його справу. Це немало утішило Ґерарда, бо о. Марґотта був чоловік великої святости, і Братчик мав для нього велику пошану. Тому, що прийдеться

нам нераз ще оповідати про цього Редемпториста, то думаю що не буде тут не на місци запізнатись з ним дещо блище.

Франц Марґотта, родився в малому місточку конзанської епархії, 10 лютого 1699 року, отжеж був три роки молодший від св. Альфонса. Батько відумер його, коли мав ще ледви три роки, а о христіянське виховання свойого сина-одинака подбала печалива та побожна мати-вдова. Хлопець був обдарений природними й надприродними дарами, тому відповідно, як поступав у віку, так робив значні поступи у науці та побожности. Молодість його була взірцева і він став приміром для своїх ровесників у цілому місті. Полюбив він над усе молитву; тому то Господь Бог не отягався, щоби не зливати на його молоду душу роси своєї благодати, даючи йому розкоштуватись у речах Божих.

З відзначенням укінчив він науки, та мимо свойого молодого ще віку, одержав степень доктора фільозофії. Мати хотіла його одружити, однак він від супружества відказався, а по кількох ще роках свойого побуду на світі, вступив до священичого стану, у якому зістав рукоположений на священика в році 1731. Бог однак хотів його мати де інде. Запізнавшись з деякими членами Згромадження ОО. Редемптористів, він просився о приняття до новіціяту.

В році 1745 св. Альфонс зробив його загальним Прокуратором, цебто завідателем дібр усього Згромадження. Цей уряд держав він аж до своєї смерти, яка наступила 1764 року, по шістьдесять пятьох літах святого життя. За його посередництвом діялись чуда.

У короткому часі побачимо якою тісною приязню звязався наш Ґерард з цим ревним місіонарем Редемптористом. Про це оповімо на свойому місці. Тепер випадає нам приглядатись йому дальше, з якою мужністю та з підданямся Божій волі він зносив це терпіння. На людську поміч він числив найменше. Длятого то сам Господь Бог, бачучи його терпеливість, мав його Сам вскорі потішити.

В той час Ґерард тяжко захорував і мусів положитися до ліжка. Була це грудна недуга, яка вже від кількох років давалась йому немало в знаки. Кров показувалась досить часто і ніхто не сумнівався, що це чахотка. По якімсь однак часі йому полекшало. Одного дня, коли св.

Альфонс був у їдальни, мав був охоту побачити Ґерарда. Що лиш собі це подумав, коли ось іде Герард, у нічному вбранні, завинений у простирало. Немало здивований, св. Альфонс запитався його чого йому тут потрібно, та із-за якої причини приходить до їдальні так дивно убраний. Ґерард спокійно відповів: "Я прийшов на виразне бажання Вашого Преподобія." Св. Альфонс не сумнівався тоді що Герардові відома була його тайна гадка.

———o———

Малий фейлєтон

МОЛОКО ВІД ЛЬВИЦІ

(Муринська казка)

Одна жінка з Бобо-Діюляссу завважила, що муж починає її ненавидіти і хоче опустити. Вона пішла до чарівника Тиебу просити талісману любови.

—Жінко—сказав чарівник — один є лише талісман на твою журу; але щоби цьому лиху зарадити, я потребую пять крапель молока від львиці.

Як вистаратися молока від львиці?

Мисливий Бандіюґу, у якого вона просила поради, сказав їй: Якщо ти хочеш мати це молоко, йди видоїти львицю, що кормить два молоді львятка там близько ріки, в кущах за малпячим деревом.

—Піду— сказала жінка.

Як сонце заходило, пішла вона зі свіжо зарізаним козлятком у кошику, який уставила тихенько над берегом ріки; опісля втікла що сили.

Львица, занюхавши мясо, скочила в сторону кошика, не звертаючи уваги на втікаючу жінку.

Другого дня прийшла з мясом в кошику, яке безшелесно положила під малпячим деревом, а сама задержалася перед потоком. Львиця скочила на кошик, пожерла що в нім було і вернулась до своїх львяток. Дальшого дня та сама штука.

За першим разом жінка задержалася під малпячим деревом. За другим вона клякнула коло кошика. За третим вона підсунула кошик з мясом львиці і підчас того як львиця їла, жінка гладила її по хребті. Дика бестія порикувала, показувала зуби, але не переставала заїдати козлятко.

Четвертого дня жінка відважилася вхопити львицю за вимя і видоїти пять крапель молока.

Жінка вернулася до хати без перешкоди і пішла шукати чарівника.

—Ну і щож? — спитав її Тиебу,—чого хочеш від мене?

—Приношу тобі пять крапель молока від львиці. Зроби мені, як обіцяв, талісман любови.

—Жінко, хто мені заручить, що ти говориш правду?

—Послухай!

І вона розказала йому свою історію.

Тиебу слухав....

Як скінчила, сказав:

—Жінко, нехай тебе Господь благословить. Іди, занеси це молоко до дому і освоюй свого мужа, як ти освоїла львицю.

———=o=———

ГЕРОЇНЯ АПОСТОЛЬСТВА КАТОЛ. АКЦІЇ

(За Метою)

Католицька Акція має вже свою історію,— своїх героїв та мучеників. До них належить молода 26-літня MARIA DE LA LUZ CAMACHO, яка згинула геройською смертю в обороні Церкви в Мексику. Коли там шаліли релігійні переслідування і священиків примусово усувано з краю, Марія як член Католицької Акції ,розпочала в 1930 р. ревну апостольську працю. Головним полем її діяльности була катехизація дітей, бо в них вона бачила відродження народу в Христовім дусі. Не поминала теж старших, передовсім хорих, та злиднями пригноблених людей. Потішала їх добрим словом, кріпила у вірі, додаючи відваги і спомагаючи їх після сил своїх теж і матеріяльно. З найбільшою ревністю опікувалася вона теж церквами, з котрих прогнано священиків. Разом з кількома жінками і мужчинами займалася прикрасою Божих престолів, і громадила людей на спільні молитви. Одного разу вистаралася о священика, щоб у церкві її родинної місцевости, де вже давно не було Богослуження, відправив св. Службу Божу.

У хвилі, коли почалося Богослуження, донесено їй,

що безбожники хочуть напасти на вірних і знищити церкву. Марія з кількома іншими людьми станула у дверях святині, щоб загородити дорогу безбожникам. "Хай живе революція! Проч з релігією!"— кричала громада безбожників.— "Хай живе Христос Цар!" кликнула у відповідь Марія. Хвилину завагалися безбожники, бо були між ними і такі, котрим вона неодно добродійство вчинила. Намагалися намовити її, щоб уступила, інші хотіли її силою усунути. Впали стріли. Марія впала на сходах святині і слабим голосом ще раз повторила: "Хай живе Христос Цар"! Побіч неї впали чотири вбиті мужчини, а кількана цять жінок і дітей ранено. На відгомін стрілів вибігли люди з церкви і з поблизьких домів. Ввиду грізної їх постави безбожники втікли. Конаючу героїню перенесли до захристії, де заосмотрена Найсв. Тайнами, з усміхом на устах пару хвиль по випадку сконала. Її святе життя і геройська смерть розбудили в околиці пригасле релігійне життя і дали католикам силу до мужнішого виступу в обороні прав своєї віри і переслідуваних священиків. Сьогодніші часи вимагають багатьох подібних ревних Христових Апостолів між світськими.

Особливо сьогоднішне положення українського народу,—серед загального наступу на його найсвятіші права та найвищі цінности, вимагає таких українських героїнь і героїв.

Е. Тишинська.

—o—

НЕ БІЙСЯ

Не бійся бути добрим. Це є страх, дуже поширений, що додає смілости злим. Не розголошуй своєї доброти, ані не укривай її, а це, щоби дати примір.

Не бійся небезпеки, кожного разу, коли обовязок кличе тебе! Іди тоді жваво, весело, наче на бенкет.

Не бійся невдач. Перша є конечна, бо вона вправляє волю. Друга може бути пожиточна. Наколи ти бодро піднесешся по третій, то ти дійсно чоловіком, ти подібний тоді до виноградової ягоди, що ніколи не є так добра, як тоді, коли дозріває на камінцях.

Не бійся середньої заможности. Будь переконаний, що спокій, відвага, великодушність, честь, а також радість були часто в нас убогими. Є племена, що пристрасно гонять за грошем. Є й другі, що вживаючи гроша стремлять до чогось ліпшого, взнеслішого. Найкраще є бути все так, як ці послідні.

Не бійся побідника. Ні на хвилину не оставай в дусі поражки, неуспіху. Побіджені занадто самі себе оскаржують, вони витрачують половину своїх сил на наслідуванню своїх ворогів.

Не бійся тому, що ти ошукався в добрій вірі, але повстань з цего блуду.—Святі, як і всі архитвори повстають поволи.

Не бійся моди; не суди про якусь справу, про якусь ідею, чи правду після числа їх приклонників. Дивися на псів. Вони не дивляться на вбожество свойого пана, але його люблять. Це є примір. Ти маєш любити нашого Господа Ісуса Христа в опущенню, в якому лишають Його люди.

Не бійся того, що твоє заняття—ремесло низьке, незнане, трудне, бо вартість людини лежить не в важности і розголосі його діл, але в волі, що їх оживляє. Стебельце соломи, що його з любовю піднесе селянка для гнізда своїх куряток заслугує на більшу нагороду, як десять світлих діл зроблених з гордістю. Бо, чи то чоловік оре скибу, чи він сіє зерно, чи гиблює дошку, чи провадить трамвай (стріткару), чи мастить колеса возів, чи пише букви, чи зраховує числа, що небудь він робить, коли він це діла є чесно, не спричинює кривди ближньому, не хулить, а при тім узнає Доброту, для якої все існує, Бог дасть йому рай. Для тих, що вміють видіти, кожне заняття-ремесло блестить зарівно тим сяєвом з гори.

Не бійся смерти, бо вона є лиш переходом, крутим провалом, темним для нас, що отвирається на рівнину повну світла.

За Рене Базеном

Найбільший нелад і замішання в світі походить з того, що велика більшість людей старається щось у світі зробити для себе, замість щось зробити зі себе.

* * *

Хто не лишає спадщини любови
Той мало має утіхи у гробі. (з італійського)

* * *

ВЧАСНЕ ПРИГОТОВЛЮВАННЯ І ДОПУСКАННЯ ДІТЕЙ ДО СВ. ПРИЧАСТЯ

(Намірення Апостольства Молитви на Липень)

Ісус Христос в Пресв. Евхаристії є життям св. Церкви й кожної душі з окрема. Без Пресв. Евхаристії нема життя в душах. Тому обовязком усіх є, лучитися з Евхаристійним Христом, приймати Його в св. Причастію.

Це є конечне для кожного, без огляду на стан, вік; це є конечне для дітей. І вони мають уже вчасно приступати до св. Тайн.

I.

Дитина потребує корму, не лиш для тіла, щоби воно розвивалося, набирало сили, але також і для душі, котра приходить до свідомости, зачинає пізнавати, бажати.... Для цеї душі конечний є корм, щоби вона жила життям надприродним. І до дитини відносяться в цілій повні слова Спасителя: коли ви не будете їсти тіла Сина Чоловічого, не буде пити Його Крови, життя не будете мати в собі. (Йоа. 6, 53).

Душа дитини подібна до мягкого воску; хто на цій душі відібється, його образ остане. Коли світ перший зробить враження на душі, він зморозить своїм грішним подувом життя душі дитини, знищить в ній благородні почування.

Тому конечною річчу є, щоби якнайвчасніше душа дитини стрінулася з Христом утаєним в Пресв. Евхаристії, щоби Його приймила в св. Причастю, як лиш скоро прийде до уживання розуму.

Вчасне допускання дітей до св. Причастя тепер тим важніше, що в нинішних часах іде завзята борба зі сторони діявола й світа о душу дитини. Слушно цей вік звуть віком дитини. Ті, що мають до діла з вихованням дітей, повинні мати заєдно перед очима Христові слова: "Позвольте, щоби діти приходили до Мене." Христос у Пресв. Евхаристії бажає, щоби діти приходили до Нього, щоби Його приймали в заранню своїх літ у св. Причастю.

Св. Церква навчає, щоби діти вчасно приводити до св. Причастя. Щоби не було сумніву що до віку, коли дітям можна перший раз приступити до св. Тайн, св. Церква видала дня 8 серпня 1910 р. декрет, де навчає так:

1. Що до віку, то ним є вік, коли дитина починає розуміти, значить коло 7 літ, чи то повисше сім літ, чи понисше. Від того часу зачинається обовязок дитини що до сповіди й св. Причастя.

2. До першої сповіди і Причастя зовсім не є конечне повне й совершенне знання християнської науки. Однак відтак дитина має постепенно навчитися цілого катехизму, відповідно до своєї спосібности.

3. Пізнання релігії, якого вимагається у дитини до відповідного приготовання до першого св. Причастя має бути таке, щоби вона розуміла після своєї можности таїнства св. віри конечні конечністю середника *) і щоби знала розріжнити Евхаристійний Хліб від звичайного, й тілесного хліба, щоби могла приступити до св. трапези з набожністю, на яку позваляє її вік.

4. Заповідь, що обовязує дитину до сповіди й св. Причастя спадає передусім на тих, що займаються дитиною, а іменно на родичів; сповідників, учителів і пароха. До батька, або до тих, що його заступають і до сповідника належить після катехизму допустити дитину до першого св. Причастя.

Так отже дитину треба як найскорше, коли лиш приходить до вживання розуму, допустити до св. Тайн. Хто відкладає перше св. Причастя, коли дитина моглаби його приняти, робить тій дитині велику кривду, бо збороняє їй приступу до Ісуса Христа.

*) Цими таїнствами є: що є один Бог, котрий нагороджає за добре а карає за зле, крім цего таїнство Пресв. Тройці й Воплочення Божого Сина.

* * *

II.

Щоби дитина з користю приняла св. Причастя, треба її відповідно приготовити. Від цего дуже много залежить, часто це рішає про будучу долю душі дитини.

Родичі й опікуни повинні про це подбати, щоби через якийсь час перед першою сповіддю дитина приготовлялася. В тій ціли по всіх церквах кожного року дається особливший курс катехизму (принайменше через один тиждень кожного дня цілий день).

В місцевостях, де нема нашої церкви (як це часто буває в Канаді), родичі повинні післати на такий катехизм свої діти до найблищої нашої церкви. Родини, що

мешкають близько церкви, повинні для такої важної справи приймити чужі діти до своїх хатів, щоби могли ходити на катехизм. Коли не можна післати дітей на такий катехизм до нашої церкви, то родичі повинні дати свої діти на якийсь час до школи Сестер, щоби там діти приготовилися до першого св. Причастя.

Дуже провиняються такі родичі, що занедбують висилати свої діти стало на такий катехитичний курс, а лиш посліднього дня висилають неприготовані діти до сповіди. Такі родичі тяжко будуть відповідати за свої діти перед Богом.

У многих правдиво христіянських родинах є побожний звичай, що дитина перед першим св. Причастям не лиш дістає потрібну науку катехизму, але відбуває т. зв. реколекції, то є через кілька днів слухає відповідних наук і більше молиться, щоби як найгідніше приготовити своє серденько на першу стрічу з Евхаристійним Ісусом, своїм Богом. Певно, що перше св. Причастя по такім приготованню остане на ціле життя в памяти дитини й буде мати рішаюче значіння для його вічного щастя.

Щоби перше Причастя полишило в душі дитини глубоке й незатерте враження, уладжується перше Причастя з як найбільшим торжеством. У цьому торжестві повинна брати участь не лиш церква але й родинний дім. Зворушаючий примір дає в цьому згляді одна бразилійська індіянка.

Коли її донечка мала приступити в перве до св. Причастя, ця мати вбрала її в святочне одіння, а відтак, як відпровадила дитину до церкви, з поспіхом вернула домів, щоби прибрати кімнатку своєї донечки. Домівку застелила матами, стіни прибрала квітами, хату покропила ріжними пахощами, поставила вівтарик, його окружила китицями цвітів, на нім засвітила світло. Коли надійшла її донечка, мати повна радости з отвертими раменами привитала її як молоденьку обучницю Христа Господа, опісля здивовану дівчинку завела до її кімнатки перед вівтарик і сказала: "О то ти тепер маєш у своїм серденьку Твого Господа й Вчителя! Остань тут у совокупленню й спокою. Дякуй небесному Обручникови, що тебе з такою любовю відвідав. Предложи Йому з повним довірям усі бажання твого серця. Часто приходи тут перед цей вівтарик, щоби собі пригадувати спомини першого св. Причастя."

По цих словах мати вийшла з кімнати, а її донечка лишилася сама, щоби повна небесної радости перебувати довго на сердечній молитві.

Многі родичі приступають в день першого Причастя своїх дітей разом з ними до св. Причастя. Чи може бути що краще, як вид дітей, що разом зо своїми родичами клячать побожно у стіп св. трапези?

Просім Пречисту Діву Марію, щоби виєднала в Христового Серця ласки, щоби всі діти вчасно й з належним приготованням принимали перше св. Причастя.

* * *

Місійне намірення: Успіх місій серед 42 міліонів мешканців Яви.

— З ЦЕРКВИ И СВІТА —

Трийцять четвертий міжнародний Евхаристійний Конґрес відбувся в Будапешті, столиці Угорщини, в днях 25-29 мая. Св. Отець вислав свого представника, Кардинала Пачеллі. Прибуло 16 кардиналів, 70 архієпископів, 223 епископів, 3000 священиків і 400,000 вірних з 40 ріжних держав. Прибуло там українське паломництво з Галичини. Торжественне відкриття Конґресу відбулося 25 мая на площі Героїв при співучасти коло пів міліона вірних. Папський лєгат виголосив промову про небезпеку безбожництва. Велике враження викликало відспівання конґресового гимну в ріжних мовах рівночасно сотками тисячів паломників.

Другого дня Конґресу кард. Вердіє відправив на Площі Героїв Службу Божу для дітей. Понад 200,000 дітей, переважно в пестрих національних одягах, заповнило величезну площу. Кількасот священиків уділяло св. Причастя.

Вечером тогож дня величава процесія плинула на ілюмінованих кораблях по Дунаю. Ціле місто було освітлене рефлєкторами.

Третього дня рано кард. Жерліє, б. старшина й учасник війни, відправив Службу Божу для війська. Прибули всі роди зброї з міністром війни й ґенераліцією та б. військові. Всі військові приступили до св. Причастя. Пополудні відбулося плєнарне засідання, на якому мадярський премієр Імреді виголосив реліґійний реферат.

В ночі з пятниці на суботу відбулася нічна адорація 200,000 мужчин Пресв. Евхаристії. О півночі еспанський примас кард. Ґома і Томас відправив Службу Божу і мужчини приняли св. Причастя.

В останньому дні Конґресу рано відбулися зібрання католицької молоді. В 9 год. кард. Лєґат відправив Архієрейську Службу Божу, підчас якої всі учасники Конґресу приступили до св. Причастя. Опісля Св. Отець виголосив крізь радіо промову до учасників Конґресу.

Промова Св. Отця

На вступі Св. Отець привитав усіх кардиналів і достойників Церкви й вірних, зазначуючи, що завдяки незвичайному винаходові, яким є радіо, і Він може бути приявний на Конґресі та враз зі всіми віддати почесть Христові в Найсв. Евхаристії. Дальше згадав про велике минуле католицької Мадярщини, про св. Степана, апостольського короля, що віддав свій край під опіку св. Петра, про його сина Емериха й ін. Святих, завдяки яким Мадярщина сталася непереможним заборолом христіянства й европейської культури.

"Нехай Спаситель—говорив Св. Отець— утаєний під видом Евхаристії, через Свою Божу силу збереже, помножить і скріпить у вас всіх надію на кращі часи, і нехай через Свої небесні промені перешле ласку, розпорошить темноту, втишить духовні неспокої, які наповняють ваші серця сумом, нехай рознесе тяжкі хмари на небі, які немов віщують нову бурю. Нехай Бог дозволить, щоб Конґрес розпалив у всіх душах любов, цей угольний камінь цілого Євангелія, і приніс плоди і благословення не проминаючі, але вічні."

По промові многотисячна маса вірних підносила одушевлені оклики на честь Голови Церкви.

Закінчення Конґресу

Кульмінаційною точкою коґресових торжеств була величава процесія від катедри св. Степана на Площу Героїв. В ній взяло участь понад 800,000 осіб. Окремо йшли репрезентації всіх народів. Мадяри виступили в своїх національних одягах. Коли процесія прибула на Площу Героїв, весь нарід відспівав гимн: "Христос побіджає, Христос панує, Христос рядить." Вкінці примас Мадярщини кард. Шереді подякував Папському Лєґатові, гостям і мадярському народові за співпрацю у величавих конґресових торжествах. Кардинал Лєґат промовив крізь радіо дякуючи Мадярщині за дбайливе приготування Конґресу.

Грім знищив поганського божка

На Моравії на горі Радгошті поставили тому кілька літ величезну фіґуру поганського божка Радеґаста, яку зробив чеський різьбар Поляшек. Місцеве католицьке населення було обурене таким виявом поганства. У Великому Тижні підчас бурі грім вдарив у фіґуру божка Радеґаста і зовсім його знищив. Цікаво, що громовід, який був біля фіґури, не стягнув на себе грому.

За послідних 20 літ около 400 студентів і студенток університету Іліноіс навернулося до католицької Церкви. Це приняття до католицької Церкви відбувається прилюдно в церкві. Недавно 14 студентів і студенток згаданого університету зложило своє віроісповідання в церкві св. Йоана в Чікаґо. Їх приняв до католицької Церкви Капелян Католицьких студентів університету Іліноіс, о. Д. О'Брієн. В часі цего торжества було присутних у церкві більше чим 1000 студентів.

З нагоди ювилею 70-ліття товариства "Просвіта" відбулося торжественне посвячення прапору "Просвіти". В неділю, 22 мая ц.р. у Львові в гарно прибраній каплиці біля катедри св. Юра Преосв. Кир Никита з вищим Духовенством відправив Архієрейську Службу Божу. Ціле подвіря св. Юра виповнили тисячі вірних. Порядок удержували Соколи. Опісля в каплиці Митрополичої палати ВПреосв. Митрополит Кир Андрей посвятив прапор "Просвіти", і зі щирими побажаннями вручив його 92-літньому о. Шамбелянові Цегельському з Камінки Струм., одинокому жиючому членові основникові "Просвіта". Відтак на бальконі палати появилися Ексц. Митрополит, о. шамб. Цегельський і др. Брик з прапором. Многотисячна маса вірних привитала Князя нашої Церкви і найстаршого просвітянина оплесками й окликами "слава," хор відспівав многоліття і "Боже Великий, Єдиний."

"Світло." Від першого травня ц.р. видають ОО. Василіяни в Мондері український реліґійний двотижневник "Світло." Ціль цего гарного часопису є поширити реліґійне освідомлення серед нашого народу в Канаді. Дай Боже, щоби це так пожиточне письмо як найбільше поширилося між українцями в Канаді. Передплата на рік $1.00. Адреса:

THE LIGHT, BASILIAN FATHERS, MUNDARE, ALTA.

Пресвятая Богородице, спаси нас. Так звеся новий Марійський місячник, що почав виходити з місяцем травнем у Львові. (Передплата річна 1 зл. хто платить з гори. Для Канади мабуть 50ц.) Замовляти: "Пресвятая Богородице, Львів, Японська 7, II.

Окружний З'їзд Української Католицької Молоді відбувся в Філядельфії дня 1 травня ц.р. По нарадах, в яких брало участь 150 учасників і учасниць відбувся вечером бенкет, на якім був присутний Преосвященний Константин Богачевський. Владика Константин подарував українській молоді на літнище 100-акрову фарму в горішній части стейту Ню Йорк, а крім цего на упорядкування цего літнища Ексцелєнція Константин пожертвував 100 долярів. Годиться зазначити, що з нагоди цього з'їзду місто Філядельфія удекорувало сити-голл великим написом "Велком Юкрейніян Кетолик Ют Літ."

Дійсно організація української католицької молоді в З.Д.П.А. поступає скорим кроком вперід.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

— От тут моя фотографія з товстими безрогами. Пізнаєте мене?

— О, так, ви той, що має капелюх на голові.

— Чому Голіят зімлів, коли камінь ударив його в голову?
— Бо таке ще ніколи до голови його не приходило.....

—В цілім моїм житю я збрехав лиш два рази!
—А тепер то напевно ви збрехали третій раз.

—Вуйку, я вчера бачив такого великого осла, як ви.
—Алеж побільшуєш, хлопче, такого великого осла як я нема!

Один погребник дав таке оголошення:— Труни (домовини) нашого виробу так добрі, що хто раз якої спробує, іншої вже не хоче.

Поміркований директор. Один директор театру в Німеччині оголосив, що такого то дня повісить на сцені образ. Кому не подобається цей образ, виплатить йому зараз 500 марок. Розуміється театр був того дня повний. Та ніхто не домагався грошей, бо на сцені висів образ Гітлера.

БУДОВА ЮВІЛЕЙНОГО СИРОТИНЦЯ
У 950-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ
в Айтуні, Саск.

Будучність українців у Канаді залежить від релігійної й національної свідомости української молоді. Тому найбільшим старанням усіх українських родичів є дати своїм дітям релігійно-народнє виховання.

Діти Українського Сиротинця в Айтуні, Саск.

Хто дасть таке виховання українським сиротам? Правда, в Канаді є велика опіка над сиротами. Однак наші сироти, що є в ріжних чужих для нашого народу приютах, звичайно пропадають для нашої Церкви й народу.

Щоби цьому хоч у части зарадити, а заразом щоби помочи українським родичам виховати дітей у релігійному й народньому дусі, Сестри Служебниці Пр. Д. М. отворили в р. 1920 сиротинець і цілоденну школу в Айтуні, Саск. Рівночасно започатковано справу більшого сиротинця. За старанням українців айтунського округа Сестри набули тоді фарми напроти нашої церкви в тій надії, що внедовзі стане тут великий сиротинець, де малиби поміщення українські сироти не лиш Саскачевану, але також з інших провінцій. Наразі Сестри замешкали в старім домі, в якім найшли поміщення і сиротинець і школа.

В айтунськім сиротинці є нині 33. дітей. На цій світлині є гурток найменших.

Однак на околицю Айтуни прийшли тяжкі роки неурожаю. Тимчасом старий дім ставав кожного дня чим раз більше невідповідний так, що годі було там дов-

ше мешкати. Тому Сестри з Божою поміччу приступили в цім році великого Ювілею Хрещення України до будови Ювілейного Сиротинця. До довершення цего діла треба грошей, котрих нема. Але Сестри мають довіря до Божого Провидіння надіючися, що найдеться много великодушних сердець, котрі своїми жертвами прийдуть з поміччу.

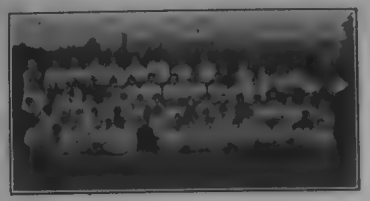

Сестри вчать також в айтунськім окрузі катехизму. Літом 1937 р. користало з нього 455 дітей. Тут є одна група дітей, що користали з катехізму.

Будова Сиротинця, це велике діло християнського милосердя. Бог цего хоче!

Українські сироти просять о хату для себе! Українська дітвора бажає вчитися в рідній школі! У роковини великого Ювілею Хрещення України нехай стане Український Сиротинець, що буде трівким памятником і світлим спомином св. Володимира, великого Опікуна сиріт.

Жертви на будову Сиротинця просимо ласкаво слати на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK. CANADA

ЖЕРТВИ
на будову Ювилейного Сиротинця в Айтуні, Саск.

Преосвященний Константин Богачевський, Філядельфія, Па.	$100.00
Монастир ОО. Редемптористів, Айтуна	$50.00
Панько Хруник, Вестбенд, Саск.	$1.00
О. Федірко, Вестбенд, Саск.	$1.00
Юліян Кравчук, Балкаррес, Саск.	$1.00
Марія Зинак, Ошава, Онт.	$1.00
П. Новаковський, Дефо, Саск.	$1.00
Разом	$155.00

Заряд Будови Ювилейного Сиротинця почувається до милого обовязку зложити щиру подяку всім ласкавим Жертводавцам за їх поміч у будові приюту для бідних сиріток. Нехай небесний Отець сторицею нагородить їх за добре серце, а Божа Мати нехай має їх заєдно в своїй опіці.

DR. W. R. WATCHLER
ДЕНТИСТ
YORKTON — SASK.
Over Cowan, Horn & Hukins

СОВІСНА І СОЛІДАРНА ОБСЛУГА
ЦЕНТРАЛЬНЕ ОГРІВАННЯ ПАРОЮ АБО ВОДОЮ
що при малім кошті палива дає велику вигоду в зимі.
Водопроводи з повним урядженням, залізні огрівачі й печі в публичних будинках, церквах, школах, готелях і ріжних заведеннях та приватних домах закладає по дуже приступних і догідних цінах Л. БУРДЕЙНИЙ, фахівець з університетським образуванням зі санітарної інжинірії і з вісімнацятьлітньої практики. Кожний вдоволений з його роботи. Тому в усіх повищих справах вдавайтеся до свого чоловіка на адресу:
L. BURDEYNY
Телєфон 4907
226 Avenue F. South — Saskatoon, Sask.

Появився новий католицький місячник в анґлійській мові
"THE WORD"
Видають ОО. Редемптористи з монастиря св. Герарда в Йорктоні, Саск.
Адреса:
THE WORD, 125—8-rd Ave. Yorkton, Sask.
Передплата на рік 50ц.
або:
The Word, c|o The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask.

ДО НАШИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Просимо всіх наших Передплатників, що відновляють свою передплату, щоби в листі долучували ЗАВСІДИ картку, яку одержують на цю ціль. Це нам улегчить роботу, а Вам знова дасть більшу запоруку, що не зайде ніяка помилка.

У нашім новім склепі....
зараз коло "Boston Cafe"

Маємо на складі повний вибір срібного начиння—
годинників — перстенів і т.д.
Позолочені шлюбні перстені, від $1.50
Золоті " " " $3.50

Направка годинників і біжутерії дістає дбайливу обслугу

N. R. PARK

JEWELIER

Видаємо шлюбні Лайсенси

Інспектор Сі Ен Ар-ських Годинників

Yorkton . . . . . Phone 727

ЗА ФАРМАМИ-МІЙСЬКИМИ-ПОСІЛОСТЯМИ ТА АСЕКУРАЦІЄЮ
удавайтесь до

C. G. LANGRIL

YORKTON - 30 Broadway - SASK.
Агент від земель "Годсон Бей" та много інших компаній.

Johnston and Markham Ltd.

Yorkton FORD Dealers

У нас дістанете направки й додатки — Газоліну та Оливу — *"Firestone"* Тайри і повну обслугу в приступних цінах.

Подивіться на новий "Фордсон" трактор, а також на новий *"Ford V8"* Гари та троки

BROADWAY — PHONE 514

Ваш **ЩОДЕННИЙ ХЛІБ** мусить бути

печений з доброї, здорової муки, сполучуючи добірність Західно-Канадійської пшениці з добре випробуваним пекарством, щоб в цей спосіб Ви й Ваші доростаючі діти могли мати поживу що запевнює силу й здоровий зріст.

Купуйте муку з цего Млина або від найближчого Вам нашого доставця, а зможете печи

Совершенний Хліб

"White Rose — Northern Star — Regent
Rolled Wheat — Farina

YORKTON MILLING CO. LTD

Yorkton . . . . . Sask.

DEWAR'S DRUG STORE

Спеціялісти в виконуванню Рецепт

Достава ліків, тоалетних річий, фотографічних апаратів "Kodak" і викінчування фільмів.

Якнайскорше полагоджуємо замовлення почтою і наші ціни є справедливі. Оплачуємо почту самі.

Dunlop Block, Yorkton, Sask.

David E. Cowan

Асекурація

Від Вогню — Автомобілева — Від Аксідентів

Phone 311 — Smith-MacKay Block — Yorkton, Sask.

Yorkton Free Fair

18 - 19 - 20 ЛИПНЯ

80 СЕНЗАЦІЙНИХ ШТУКАРІВ 80

20 THRILLING ACTS 20

ОДНО АВТО В ДАРУНКУ КОЖДОГО ДНЯ

Понеділок, 18 липня
1938 Ford Coach

Второк, 19 липня
1938 Chevrolet Coach

Середа, 20 липня
1938 Plymouth Coach

3 АВТА В ДАРУНКУ

Атракаційний Ас "Midway"

Conklin Shows

Нові їзди. — Нові вистави. — Нові ідеї —

Уплянуйте вже від тепер щоб прибути на Великий Вільний Фейр Західної Канади. Можете виграти одно з трйох гарних 1938 авт.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10. No. 8 YORKTON, SASK. August. 1938
Рік 10, ч. 8 ЙОРКТОН, САСК. Серпень, 1938

За дозволом духовних властей

До Наших Знакомих, Приятелів і Прихильників,— до Передплатників і Читачів "Голосу Спасителя"!

Минулого року при Божій помочі і при щедрій жертвенності добрих людей пороблено направки з зовні церкви й помальовано церковну копулу. Й тепер монастирська церква М.Б.Н.П. є окрасою Йорктону й околиці. Срібним блеском ясніє копула, а позолочений хрест на верху її наче кличе: "Прийдіть до мені всі, що працюєте і є обтяжені, а я успокою вас." Храмовий образ це чудотворний образ Матери Божої Неустанної Помочи. В днях відпусту,—6, 7, і 8 липня,— кождого року відвідує церкву й чудотворний образ кілька тисяч вірних, щоб помолитись і випросити собі потрібних ласк і помочи через заступництво Божої Матери. —

Бажаємо тепер відновити церкву в середині.. Просимо о ласкаві жертви. За всяку жертву будемо дуже вдячні і проситимемо Пр. Д.М., Мати Божу Н.П., щоб Вона ласкаво нагородила кождого жертводавця своїм заступництвом і неустанною поміччю. Жертви просимо ласкаво слати на адресу:

Rev. N. Kopiakiwsky, CSSR.,
Ukrainian Catholic Mission,
Yorkton, Sask., Canada

ЖЕРТВИ НА ВІДНОВУ МОНАСТИРСЬКОЇ ЦЕРКВИ В ЙОРКТОНІ

Парохія Вайтсенд 10.35	А. Сукнаський, Вуд Мавнтейн 1.00
Парохія Мелвил 7.25	В. Мартинюк, Норквей.. 1.00
Ю. Пристай, Прісвіл.... 2.00	

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Радуйся Царице Мати Милосердя — Хрест в Україні — Хочу бути священиком — Учитель на воді — І таки Кость навернувся — Життя св. Ґерарда — За Католицьку Молодь, що мусить ходити до некатолицьких Шкіл — З Відпустових Торжеств — Як Обходити Ювилей Хрещення України — Веселий Кутик

КАЛЄНДАР НА СЕРПЕНЬ, 1938

1 П Преп. Макрини
2 В Прор. Ілії (на нед.)
3 С ППреп. Симеона і Йоана
4 Ч Равноап. Марії Магдалини
5 П ММ. Троф., Теоф., і проч.
6 С † ММ. Бориса і Гліба
7 Н 8 по С., † Усп. св. Анни
8 П СвщМ. Єрмолая
9 В † ВМ. Пантелеймона
10 С Апп. Прохора, Нікан. і пр.
11 Ч М. Калиніка
12 П Апп. Сили, Сильвана і пр.
13 С Правед. Євдокіма
14 Н Нед. 9 по С., ММ Макавеї
15 П Пер. мощ. С. Стефана
16 В ППреп. Ізаакія, Дальматія
17 С Сімох отроків в Ефесі
18 Ч Предпр. Прбр. і М. Евсиг.
19 П Преображення ГНІХ
20 С ПреМ. Дометія
21 Н Н. 7 по С., С. Еміліяна
22 П. †Ап. Матія
23 В М. Лаврентія архидіякона
24 С М. Евила архидіякона
25 Ч ММ. Фотія і Аникити
26 П Отд. Преобр. і Преп. Мак.
27 С Прдр. Успен. і Пр. Міхея
28 Н 11 по С., Успення Пр. Бр.
29 П Нерукотвореного Образа
30 В М. Мирона
31 С ММ. Флора і Лавра

УСТАВ НА СЕРПЕНЬ, 1938

7.—**Неділя 8 по Сош., і † Успення Святої Анни.**— Глас 7, ев. утр. 8. На літ. Ап. зач. 124, і 210, ев. Матея зач. 58 і Луки зач. 36.

14.— **Неділя 9 по Сош., і Проісходженіє Чесного Креста:**— Гл. 8, ев. утр. 9. На літ.: Тропар воскресний і Креста, Слава: Кондак воскресний, І нині: Кондак Креста. Прокімен, Аллилуя і Причастен воскресний і Креста. Апп. зач. 128 і 125, ев. Матея зач. 59 і Йоана зач. 60. По заамвонній молитві водосвяття мале на памятку хрещення України, і благословення зілля. Начало обичне, Трисвяте. По "Прийдіте поклонімся.." 3 р., Псалом 142. — "Бог Господь...." на гл. 4. Тропар: "Ко Богородиці"; Слава, І нині: "Не умолчим." Псалом 50. Стихири освячення: "Яже радость" і т.д. Стихири самогласні Трисвяте. Прокімен. Апостол з. 306; ев. Йоана з. 14. Ектен. Молитва: "Боже Великий і Вишній" ітд. Благословення зілля після Требника.

15.—**Початок Спасівки до 27 включно.**

19. **Преображенна Господне:**— Всеночне. На літ. Антифони особні. Ап. з. 65, ев. Матея з. 70. Місто Достойно Ірмос Праника. По заамвонній молитві або по отпусті свячення овочів.

21.—**Нед. 10 по Сош.**— Глас 1, ев. утр. 10. На літ. Ап. з. 131 ев. Мат. зачало 72.

28.—**Неділя 11 по Сош. і Успення Пресвятої Богородиці:**— гл. 2, ев. утр. 11. Всеночне. На літ. Антифони недільні. На "Прійдіте поклонімся" можна брати припів: "Спаси нас Сине Божій, молитвами Богородици, поющія ти, аллилуя." Тропар воскр., і Успення, Слава: Кондак воскресний, І нині: Кондак Успення. Прокімен, Аллилуя і Причастен воскр. і Успення. Апп. зач. 141 і 240, ев. Матея з. 77 і Луки зач. 54. По отпусті свячення зілля.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 8, Серпень 1938

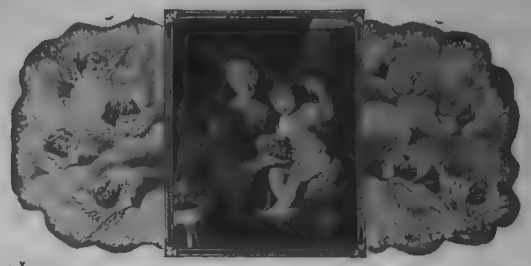

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

Глава 8.

(Переклав о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.)

"І Ісуса благословенний плод чрева твоєго нам по сем ізгнанії покажи."

1) Марія хоронить своїх слуг від пекла

Не можливо є, щоб слуга Марії, котрий остає Їй вірним і взиває Її, пішов до пекла. Це твердження виглядає на перший погляд пересадним, та прошу не осуджувати мене заким не перечитали всього, що я тут даю на доказ мого заложення. Це не відноситься до тих ніби слуг Марії, котрі надуживають своєї набожности, щоб дальше грішити без стриму. Тим дають нагоду деяким критикам відкидати щедрість Пр. Діви зглядом грішників під тим позором, що грішники надуживають тої щедроти, щоб дальше грішити. Зухвальство їхнє заслугує на кару, а не на помилування. Наше заложення примінюється тільки до слуг Марії, котрі з бажання навернутися стають вірно служити і взивати Матір Божу. Для тих я кажу морально неможливо є пропасти на віки, а цю гадку потверджують многі богослови в своїх книжках. Щоб доказати, що вони зовсім не пішли за далеко розгляньмо, що то кажуть доктори і святі про це. Хай не здивує їхня однозгідність осуду. На цій точці є між ними повна згода.

Св. Анзельм твердить, що як неможливо є спастися тому, хто не спішить під опіку Марії так неможливо є, що б той, котрий взиває Пр. Діву і є милим для Неї, став проклятим. Майже тими самими словами це потверджує і св. Антонін кажучи, що слуги Марії є конечно спасенними.

Зверни увагу на першу часть пропозиції святих, що ті будуть дрожати, котрі малощо роблять собі з набожности до Марії, або й зовсім його занедбують. Святі кажуть, що не можливо є спастися без опіки Матері Божої. Св. Альберт каже: Котрі не є твоїми слугами пропадуть. Св. Бонавентура каже, що котрі занедбують служити Пр. Діві пімруть в грісі. А на іншім місці додає: Хто тебе не взиває, моя Царице, не піде до раю. Цей святий обясняючи псалом 99. каже, що від кого відверне свій погляд не лиш що не спасеться, але й не має ніякої надії на спасення. Перед ним св. Ігнатій мученик сказав, що грішник може спастися тільки посередно через Марію, котра доброчинно вставляється і це запевнює спасення тим, котрі булиб проклятими справедливістю Божою. В цім змислі Церква примінює до Марії ці слова Притч 8, 36: ненавидящії мене люблять смерть" — бо—каже Ришард словами притч (31) всі ті, що не є на цім корабли, потонуть в морі світа цього. Навіть один єретик уважав певним знаком прокляття брак набожности до Матери Божої. Навпаки ось, що Марія заявляє: Хто прибігає до мене і слухає моїх слів не повстидається (24, 30). Тому св. Бонавентура каже до Неї: Царице моя, хто витриває на Твоїй службі далеко є від прокляття. Це є правда —додає св. Ілярій—хотяйби він в минувшині тяжко ображав Бога. Не дармо то сатана також, як спричинив утрату ласки старається, щоб вони щей набожність до Марії занехали. Сара боялася за свого Ісаака, щоб не зіпсувався від Ізмаїла, тому просила Авраама, щоб прогнав служницю Агару враз з її сином Ізмаїлом. (Бит. 21, 10). Вона не вдоволилася прогнанням сина бо знала добре, що син прийде нераз відвідати свою матір тай знова в домі всадовиться. Так і сатана не вдоволяється тим, що душа відлучена від Ісуса Христа. Він боїться, що як зістане мама то вона вставиться і приведе назад сина. І сей страх сатани не без підстави бо хто вірно служить Матери Божій — каже один учений — незадовго і самого Бога дістане через Марію. Ось чому св. Ефрем набожність до Марії називає листом увільнення від пекла. Дальше він називає Марію опікункою осуджених. І це слушно, бо правдою є, в що не можна сумніватися, що Марії не бракує ні власти ні доброї волі спасти нас. Вона має власть таку, бож після слів св. Антоніна це є неможливим, щоб її молитви не були вислухані а св. Вернард запевняє, що Її просьби не можуть бути без успіху. Вона має і волю спасти нас, бож яко наша Мати більше бажає нашого спасення чим самі. Якщо це є правдою, то як може слуга Марії пропасти? Він зможе грішити: Алеж, якщо він вручить себе цій доброй Матері з витревалою постановою поправитись, Вона постарається виєднати йому необхідне світло, щоб просвітити його, біль за гріхи, витривалість в добрім в вкінці добру смерть. Деж є така мати, що може певно вратувати своє дитя просячи за нього в суді о помилування і не зробилаб того? Отже чиж можемо припустити, що Марія найліпша зо всіх мамів, котра може увільнити одно зо своїх дітий від вічної смерти, відмоввиласяби від того?

Побожний читачу, благодари Богові, коли Він дає тобі чуття любови й довіря до цеї Цариці небесної. Господь бо дає цю ласку — каже Іван Дамаскин — тільки тим котрих хоче спасти. Ось якимито гарними словами сей святий заохочував себе і нас до надії: Мати Божа! Якщо надіятисьму на Тебе спасенним буду. Як Ти опікуватимешся мною я не маю чого боятись, бо бути Твоїм слугою, це є мати в руках своїх могуче оружжа спасення, котре Бог дає тим, головно, котрих хоче спасти. І Еразм кликав до Марії: Радуйся страху пекла, надіє християн, довірє до Тебе є завдатком вічного щастя.

Ох, якто казиться сатана коли бачить, що якась душа є витривала в набожности до Божої Матери. Великий слуга Марії Альфонс мав раз підчас молитви страшні покуси нечисті і чув як сатана шептав до нього: перестань бути слугою Марії, а я перестану тебе спокушувати.

Господь обявив св. Катерині, що в своїй доброті Він уділив Марії таку ласку, що з уваги на його єдинородного, котрого Вона є Матірю, ніякий грішник, що набожно вручається Їй не буде добиччю пекла. Зо своєї сторони і Давид молив Господа увільнити його ізза любови його до Божого дому (25, 8) возлюбих благоліпіє дому твоєго.... не погуби з нечестивими душу мою." Возлюбив красу дому Божого, себто Марію, котра є домом приготованим на землі для самого Бога, де Він спічне стаючись чоловіком.

Ні, певно ні— казав св. Ігнатій — не пропаде той, хто буде вірним і набожним до Пр. Діви. Цей твердить св. Бонавентура цими словами: Царице! Твої слуги насолоджуються повним миром вже в сім житті і в другім не будуть учасниками вічної серти. Ніколи ще цего не було й ніколи не буде, щоб покірний і ревний слуга Марії пропав на віки.

Скільки то християн впертих у злі булиб проклятті на завжди, якби Марія не вставилася була за ними в свого Сина, щоб випросити для них милосердя — каже св. Тома. Це є гадка многих богословів і між іншими св. Томи, що Божа Мати навіть для ріжних осіб вмерших в стані гріха дістала ту ласку, що Суд Божий їм відкладено і вони повернули до життя, щоб покутувати. Поважні автори наводять численні приміри на доказ цього. Ці приклади не уповажнюють зухвальство тих, котрі жиють в стані гріха в надії, що Марія увільнить їх від пекла мимо того, що пімруть неспокутовані: бо так, як це булоб великим божевіллям кидатися в пропасть надії що Марія захоронить нас від смерти, бо Пр. Діва вже когось там в подібнім випадку стримала, так ще більшою глупотою булоб наражуватися й вмерти в стані тяжкого гріха припускаючи, що Пр. Діва охоронить нас від пекла. Ці приміри тільки до того служать, щоб оживити наше довірє в то, що як заступництво Божої Матери могло увільнити від пекла тих навіть, котрі вмерли в грісі, то оскільки більше ми повинні переконатись, що Вона перешкодить впасти туди тим, котрі за свого життя спішили до Неї з сильною постановою поправитись і Їй вірно служать.

О, Мати наша — скажім Їй зо св. Германом— щож то сталось би з нами грішниками? Ми вже хочемо поправитися, ми спішимо до Тебе, що єси життя християн. Ми слухаємо св. Анзельма, котрий говорить про Тебе, Царице, що той, над котрим Ти хоч раз змилуєшся, не буде проклятим. Молися за нами а будемо увільнені від пекла. Хто сміє страшити мене, що як я прийду на Суд Божий то Суддя не буде прихильним мені як Ти зволиш боронити мою справу, Мати милосердя? — питає Ришард. Сузо заявляє, що він віддав свою душу в руки Марії і додає, що коли Судя має його засудити, то він бажає, щоб справа переходила через руки Марії, бо надіється, що ласкаві руки Пр. Діви приймаючи його засудження не допустять до того, щоб той засуд виконано. Я те саме кажу і саму таку надію маю, Царице пресвята!

Тому й не перестану повторяти зо св. Бонавентурою: Моя Владичице, в Тобі я поставив всі мої надії, ось чому маю надію, що не буду проклятим але надію спасить, піти до неба, щоб там Тебе любити й прославляти вічно.

Примір

В хроніці Отців Капуцинів читаємо, що в Венеції, в Італії, жив один славний адвокат, який на жаль збогатився несправедливим і не законним способом. Тому жив він у стані тяжкого гріха. Поволи покинув Церкву та взагалі практичне релігійне життя, та з року в рік ставався що раз гіршим. Вкінці не мав він, здається, нічого доброго, як лише звичай відмовляти що дня якусь молитву на честь Матери Божої. І ось, якраз задля милосердя тої Матери, ця вбога набожність вислужила йому ласку виратуванняся з вічної смерти.

Ось як це сталося: Згаданий цей пан мав щастя познакомитися з Отцем Матеєм де Боссо, якого він так часто просив на відвідини (гостину) до себе, що вкінці цей побожний монах згодився це зробити.

Коли ось так одного разу він прийшов несподівано до адвоката, цей привитався з ним, весело сказав: "Тепер, мій Отче, я вам покажу одну штуку, яку Ви правдоподібно ще ніколи не бачили. Я маю—продовжав адвокат — надзвичайно вивчену малпу, що помагає мені як слуга: миє начиння, застелює, отворяє двері іт.д....."

Священик засміявся, а по хвилі додав: "Уважайте, щоби часом це не був хтось більше, як малпа. — Та прикличте її сюди."

Зачали отже кликати, та шукати її. Та дарма, не годні її знайти. Вкінці по довгім шуканню, побачили її сховану під ліжком в одній маленькій кімнаті, взідки мимо всіх зусиль не могли її вигнати.

Довідавшись о тім, священик з адвокатом удалися до того місця. Коли вони там прийшли, побожний монах зараз завважив, що має до діла не з звичайною малпою, але з дияволом.

"Вилізай звідтам, нечисте сотворіння, закричав Отець Матей; в імени Бога приказую тобі виявити хто ти є. "І на превелике звидування адвоката, ця ніби малпа відповіла, що вона є дияволом. Я очікую тут,— додав він— щоби цей грішник перевів хоч один день без відмовлення мо-

литви, яку він має звичай відмовляти на честь Марії. Бо Господь Бог дав мені позволення задусити його в першім случаю, що він занедбавби цей побожний звичай, тай вкинути його до пекла."

Почувши це, настрашений адвокат впав до ніг священика та просив його, щоби вставився за ним до Бога. Священик йому це обіцяв, а сам в імени Бога приказав дияволові вийти з того дому, не заподіявши ніякої шкоди. — Лише позволяю, додав священик, зробити знак на мурі, яко свідоцтво твойого відходу. Ледво, що монах промовив ці слова, як дався чути великий гуркіт, а на мурі показався великий отвір, який через довший час мимо всіх старань не могли нічим закрити, аж вкінці за порадою священика поставили на тім місці мармурову плиту з статуєю святого ангела.

А сам адвокат щиро навернувся і маємо надію, що витривав у тій дорозі до смерти.

Молитва.

Маріє, найлюбіша Мати моя! В якій пропасти лиха яб знайшовся, якби Твоя ласкава рука стільки разів мене не ратувала? Кілько то літ я вжеби горів в пеклі, якби Ти мене не увільнила від нього своїми могучими молитвами? Тягар моїх гріхів тягнув мене в ту страшну пропасть: Божа справедливість мене засудила туди: демони вже шаліли з радости, що я був їхнім: Але Ти моя Матінко прийшла мені на поміч, мимо того що я добре не молився і не кликав Тебе на поміч, Ти спасла мене. О моя дорога Освободителько! Як маю подякувати Тобі за таку твою любов до мене? Ти побідила твердоту мого серця, Ти притягаєш мене до себе, щоб я любив Тебе і в Тобі зложив все своє довіря. О горе мені! В яку то пропасть лиха я впавби був, якби Твоя ласкава рука не підтримала мене в в тих небезпеках, на які я завжди виставлений. Надіє моя! увільняй мене дальше від пекла і вперед від гріха, в котрий я можу через свою неміч так легко впасти. Не допусти до того, щоб я пішов Тебе проклинати на віки з демонами. Люба моя Матінко, я люблю Тебе. Чиж Твоя доброта згодиться на вічне прокляття слуги, що привязаний до Тебе? Дай мені ласку вже не бути невдячним зглядом Тебе і Бога, котрий уділяв мені стільки ласк з уваги на Тебе. Маріє, щож Ти скажеш на це? Чи буду я проклятим? Я бувби ним, якби Тебе опустив. Та чи я буду так зухвалим, щоб Тебе опустити? Чи мігби я забути ту ніжність яку Ти мені постійно доказувала? По Бозі Ти є предметом моєї любови. Я не зможу жити без любови Твоєї? Люблю Тебе і надіюся любити Тебе завжди тепер і в вічности, Тебе найгарніша, найсвятіша, найсолодша і найлюбіша зо всіх сотворінь в цілій вселенній.

ХРЕСТ В УКРАЇНІ

О, Хресте святий! Ти приняв нас в обійми
Ще перше, ніж змила нас хвиля свята....
Засяв ти на горах величній, спокійний —
Простяг над Славутою вдаль рамена.
І в тіни рамен твоїх йшли ми віками —
І був ти нам силою, щитом, мечем —
І йшов ти, як стовп світляний перед нами —
І в вирі борні ти був нашим кличем.
У тіни твоїй ми родились, зростали,
Мов велит знімались за тебе у бій....
За знак твій святий ми страждали, конали,
Карались в неволі нелюдській, страшній.
А, Хресте! Тепер ми на тобі розпялись....
По судах, по тюрмах, по глумі й бичах —
Рамям об рамя ми з тобою обнялись
В кривавім союзі в таборах, в снігах....
Та вірю, мій Хресте! по муках, руїні
Прийде день повстання, день слави й побід!
Засяєш в соборній, вільній Україні,
Як скептр наш державний славний на ввесь світ.

* * *

Нумо вгору прапор!
Хрест Христовий до рук!
Геть незгода, роздор!
Досить сліз, досить мук.
Йдіть у бій до побід,
Бо час гнету минув!
Стійте всі, як граніт —
Дзвін воскресний загув!
Розпинались ви всі —
Тож воскреснете ви,
Як Христос по хресті
Повен слави, краси.

Обніміть, обніміть
Хрест Христовий святий!
Його вгору двигніть,
Як свій знак боєвий!

* * *

Я бачу вже вас: мов нестримна лявіна
Борці йдуть у бій в блеску куль і мечів....
А, Хресте! В обіймах твоїх Україна
Воскресне з Христом по неволі віків.

Бр. І. Нагірний, ЧНІ.

КОЛЕҐІЯ СВ. ЙОСИФА

В ЙОРКТОНІ, САСК.

Школа й Бурса для синів родичів, що бажають кращого виховання своїм дітям.

Ведена в щирокатолицькім дусі через Братів Християнських Шкіл

Взірцеве виховання. Всі степені Гай Скул — IX, X, XI і XII. Навчання українознавства, стенографії, культури, релігії, спорту.

По інформації пишіть:

The Director ST. JOSEPH'S COLLEGE Yorkton, Sask.

ХОЧУ БУТИ МІСІОНАРЕМ!

Богдан скінчив сему клясу. На вакаціях йому треба добре подумати, що має дальше робити. Чув, що Отці Місіонарі приймають до своєї місіонарської школи таких хлопців, що скінчили сему клясу і мають охоту вчитися на священиків-місіонарів. А він скінчив сему клясу з добрим успіхом і має охоту бути місіонарем. Що робити? Чи продовжати науку в давній школі, коло родичів близько, чи зголоситися до школи Отців Місіонарів?

Богдан добрий, побожний хлопець. В горячій молитві шептав: "Мій Боже! Провадь мене незнаною мені дорогою! А Ти, Матінко Божа, порадь мені, що маю робити!"

Вакації це веселі дні, вільні від науки. Скільки радости й утіхи для молодих учнів? Але для Богдана вакаційні дні це час великих думок, глибокої застанови до важного рішення.

Читав заклик Отців Місіонарів:

"Дорогий хлопче! Коли маєш охоту бути монахом-священиком-місіонарем, коли бажаєш працювати для слави Ісуса Христа, коли бажаєш усовершуватися в монашім життю, вступай до Ювенату, до Школи Отців Редемптористів в Йорктоні! Щасливий той, що піде за голосом свого покликання!"

"І я хочу бути місіонарем!" — така думка вже від давна не давала спокою Богданові.

"Працювати для слави Ісуса Христа! О, як дуже я бажавби працювати для доброго Ісуса!" — ця думка оживляла його охоту і скріпляла його покликання.

Богато наслухався Богдан від родичів, що в Канаді є мало священиків, мало місіонарів, а через те люди мало мають богослужень і навіть поволи байдужніють до своєї церкви й до своїх релігійних практик. Поволи навіть тратять свою віру й відступають від церкви. Чув, що між нашим українським народом потворилося богато релігійних сект, а дуже богато наших українців стали безбожниками, більшевиками, комуністами.

"Ах, скільки то прикрости й терпінь завдають люди доброму Ісусові! Як тяжко Його зневажають!" —такі благородні чувства добувалися богато разів з глибини серця дванацятилітнього хлопчини Богдана.

"Я хочу бути місіонарем, щоб людям проповідати, який то добрий Ісус для нас усіх. Хочу бути місіонарем, щоб заохочувати людей, щоб вони любили Ісуса Христа, що вмер за нас на хресті, щоб нас спасти."

Такі величні, пориваючі думки ясніли в гарних намірах малого Богдана.

"Я певний, що родичі будуть вдоволені, коли їм скажу про свій замір. Вони дуже тішилисяби, колиб я став священиком-місіонарем!"

Таки того вечора сказав їм. Хотівби написати до о. Директора й просити, щоб його принято до ювенату.

Родичі радо згодилися. Передусім тішилася мама. Бо це було горяче бажання її серця, щоб Богданко був священиком-місіонарем.

Богдан був над міру втішний. Зараз на другий день написав лист до о. Директора. На відповідь не чекав довго. За десять днів дістав повідомлення, що його принято до ювенату.

Кільки радости, кільки втіхи тепер для Богдана! До кінця вакацій мріяв тільки про нову школу. Радів, що його принято.

Радів, що буде вчитися на місіонаря!

Радів, що колись як місіонар буде проповідати про любов Ісуса Христа до нас!

Радів, що буде колись голосити славу Ісуса Христа!

Радів, що буде одним з вибраних робітників в винограднику Христовім!

Радів і дякував Богові за то гарне покликання!

* * *

Услівя приняття Студентів до Ювенату —Місіонарської Школи —Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні:

1. Тілько ті, що бажають стати священиками-місіонарями-монахами в нашім Чині Найсв. Ізбавителя, можуть бути приняті до ювенату.

2. Мусять бути з чесної родини і греко-католицького обряду.

3. Повинні мати скінчений 7-ий (семий) ґрейд і бути в літах 12 до 14.

4. Повинні мати метрику хрещення і миропомазання та свідоцтво моральности від свого пароха і свідоцтво від лікаря, що є здорові і наука їм не шкодить.

5. Платять місячно $12.00. За цих дванацять долярів місячно оплачене ціле удержання хлопця: помешкання, харч, прання, книжки, зшитки, наука....

6. Про одіння і біля дітей дбають самі родичі.

7. В разі слабости, лікаря і лікарство платять родичі.

8. Шкільний рік починається 1. вересня.

9. Хто був видалений або сам виступив, не буде принятим другий раз.

10. Кождий має принести зі собою:

Убрання святочне (найліпше сиве) і буденне ,зимовий плащ, светер, дві парі черевиків і "овершус," чотири парі верхного і спідного біля, 6 ковнірців, 6 хустин до носа, 4 краватки, 6 пар панчіх, рукавиці, щіточку до зубів, то що....

Виховання й наука в ювенаті відповідна до потреб будучого священичого й монашого життя. По скінченню ювенату, де наука треває 5 років, переходять молодці до Новіціяту, де приготовляються до монашого життя. По

році новіціяту йде наука фільософії і богословія. На новіціяті і богословії самі отці одержують вихованців.
Адреса:

UKRAINIAN CATHOLIC MISSION JUVENATE
YORKTON, SASK.

Т. Ріцецький

НА ЕВАНГЕЛЬСЬКІ ТЕМИ

Учитель на Воді

(Мат. зач. 59)

Коли на небі сходили зорі
Ішов Спаситель по синім морі
А учнів з дива охопив жах
І слово вмерло в них на устах.
І відізвався до них словами:
"Не бійтесь діти! ось, сам Я з вами!"
А Петра руки враз простяглись:
"Дозволь до Тебе піти, як колись.
І рек Учитель слово до нього:
"Вийди до мене з човника свого!
Прийди по морі із корабля —
Не буде стежка тобі трудна."
А сідогласий Петро виходить
З човна і твердо стає на води —
Та ось вітрець вже хвилю підняв,
Петро побачив і задрожав.
І запінилось море, бурхливе
Петра обняли хвилі шумливі,
Вихор з далека скочив, зревів,
Апостол крикнув і занімів.
Тоді Учитель бачить ці муки
Тягне до нього чуйесні руки,
Петро виходить з бурливих вод
Йде до Ісуса без перешкод.
І каже Господь: "Ти маловіре!
Сумніви серце тобі обсіли?
Якби ти віру велику мав
Тиб на хвилину не потапав!"

В нас лячне серце, віра лиш тліє
А море грає, життя шаліє
Христе! В цю бурю з явися нам
І подай руку нашим Петрам!

о. Зенон Ковалик, ЧНІ.

І ТАКИ КОСТЬ НАВЕРНУВСЯ

(Із записок місіонаря).

"А що думаєте, отче парох, чи ходитимуть ваші радикали на місію?" "Не знаю! а навіть по правді скажу вам отці, боюся, щоби несталося щось злого" — відповів місіонарям старенький душпастир. Зачав оповідати, як тиждень перед місією радикали урядили сходини, де голова партії Кость дав деякі зарядження своїм членам, як мають заховуватися підчас місії. Найпевніших і найсвідоміших (після нього) повизначував, щоби ходили на проповіди місійні і "нюхали" про що "попи" будуть говорити, але втручуватися в справи місійні, чи її помагати рішуче заборонив. А коли буде обхід з місійним хрестом, то ніхто з юнаків не сміє нести хреста, нехай несуть самі "попи." Ще довго, майже з плачем оповідав о. парох місіонарям про своїх невіруючих парохіян, особливо скаржився на Костя, бо то він властиво мав бути розсадником безбожництва в парохії.

Місія йшла своїм тягом, кожної науки прибільшало людей, на хорах і в бабинці було чимраз більше запорожців— однодумців Костя. На проповідях заховувалися взірцево. На третій день місії запримітили люди, що богато приятелів Костя нехотіли з ним ставати до розмови. Одного дня, якраз підчас обідної пори, приходить о. парох заклопотаний і перестрашений: "Я так і думав, каже він, —що буде якась несподіванка. Прийшов той бунтівник (Кость) і хоче конечно бачитись з о. місіонарем, він чекає в канцелярії." Іду до нього, кланяється низенько, але видно що змішаний, по кількох словах вибухає тихцем і каже: "Ах, отче, хоч ви майте милосердя і не робіть мені того встиду і прикрости." "Нічого не разумію, відповідаю йому, перший раз вас бачу." "Так, ви мене не бачили, але я вже так богато терплю через вас."

"От вчера ви говорили на проповіди, що сьогодні публично скажете в церкві імя і назвисько найбільшого ворога в нашому селі. Я був на хорах, і зараз всі як один дивилися на мене і показували пальцем. А коли я прийшов домів, то моя жінка не дала мені спокою, —видиш— каже, що за встид і ганьбу ти приніс для нашої родини і для цілого села. Отче, майте милосердя надо мною, я бачу, що велике зло я заподіяв, але даю вам слово, що то все я направлю, тільки публично не говоріть про мене в церкві."

Я успокоїв Костя але жадав, щоби перепросив Бога в Тайні покути. Напевно, що Кость був розчарований, коли на другий день почув в церкві з уст місіонаря: "найбільшим ворогом у вашому селі, це гріх нечистоти."

Місія зближалася до кінця, мило було глядіти, як молодь карними рядами приступала до св. сповіди, між ними був і Кость. Послідний день місії, закопання місійного хреста— в селі рух і сум, що так скоро скінчилися щасливі дні. До півночі сорок мущин при світлі смолоскипів направляли дорогу, котрою мала йти процесія з місійним хрестом. Від самого раня сходяться люди з сусідних сіл, щоби взяти участь в закінченні св. місії. По скінченій Службі Божій, повячення місійного хреста, а з проповідниці місіонар заповідає порядок: Перша процесія вперед, за нею діти чвірками, за дітьми дівчата, друга процесія, за нею жінки, знова процесія і юнаки, відтак мущини, "ляндштурма" (загальна усмішка, бо пригадали собі колишні часи, кождий бувший вояк випростувався мов струна), знова процесія, орхестра—хор, а відтак чисельне духовенство, за ними юнаки в вишивках і червоних шараварах несуть гарно замаєний дубовий хрест. На горбках, біля дороги стоять старші люди, що не можуть йти рядами, бо ноги відмовляють їм послуху. Стоять мов занімілі, тільки слези капають з очей, а від часу до часу з грудей добувається: "Ах Боже, Боже." Похід був довгий понад 1 км., вернулися коло церкви, і ще три рази з місійним хрестом обійшли церковцю при співі "З нами Бог", а відтак закопали хрест, послідна пращальна проповідь, та апостольське благословення.

Вже розходяться люди— тільки під хрестом стоїть заплаканий Кость. А люди кивають головами і кажуть: "А таки Кость навернувся"....

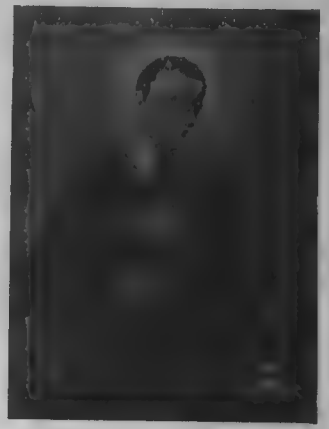

о. В. Осадець, ЧНІ.

Життя св. Ґерарда

Розділ VIII.

Коли Ґерард виздоровів цілковито, післали його до іншого дому, именно до Цьорані, наказавши о. Танноя, який був там учителем новиків, щоби мав на нього бачне око та не позволив йому переписуватись з ніким поза членами Згромадження. Який був намір цього, не знаємо. Мабуть тому, що по смерти о. Кафаро, Ґерард вибрав собі за сповідника а радше провідника духовного о. Танноя. Тому можливо, щоб дати йому нагоду з ним сам на сам добре розмовитись післали його до Цьорані, де жив цей отець. Досить того що св. Альфонс не був ще переконаний о невинности Братчика, тому на всякий случай мусілось на нього уважати, та слідити добре за його поступованням. Ця осторожність показалась непотрібною, як це оповідає сам о. Танноя у житті св. Ґерарда, яке сам написав. Братчик справувався примірно, заховуючись так прилично, що з'єднав собі серця всіх. Мабуть у той час св. Альфонс злагіднив йому кару даючи йому позволення причащатись що неділі.

Одного дня післав його тамошний о. Настоятель до

почти занести лист. Тому, що це було далеко, казав йому взяти зі собою осла. Герард послухав дослівно та вів за собою звіря на поводі не сідаючи. Коли вернув опісля домів не мало змучений, питає його о. Настоятель, чому він не їхав верхом. Братчик простенько відповів: "Отець Ректор казали мені взяти зі собою осла, але нічого не казали, щоби я на ньому їхав."

По двох тижнях побуту у Цьорані, післали його, не знаємо з якого приводу до Капоселя, де настоятелем був о. Джійовенале. Надходила неділя і Герард після позволення, яке мав від св. Альфонса, міг приступити до св. Причастя. В суботу вечером прохав він о. Настоятеля і одержав позволення позістати рано в реколєкціях, щоби тим лучше приготовитися до приняття свойого любого Гостя. Другого дня рано, ще перед часом коли Герард мав причащатися, о. Настоятелеві було його потрібно. Післав отже одного братчика, щоби його прикликав. Брат пішов до келії святого, сподіючись, що його там засане, однак келія була порожна. Іде він до церкви— нема, до городу теж—і там нема. Повідомив про це Настоятеля, який наляканий, пізнаючи, що з ним могло статися, приказав його всюди шукати. В тім приходить до монастиря Др. Санторелді, домашній лікар, а заразом великий приятель Святого, щоби відвідати когось з хорих. Отець Настоятель узрівши його каже: "Пане докторе, чи ви знаєте сумну вістку? Ми стратили Герарда." Тут і оповів лікареві як і що зайшло. "Це неможливе, каже лікар, шукайте його.". "Ми вже шукали його всюди без успіху.". "Можливо він під ліжком," сміючись відказав Др. Сонторелді. — "Ні, каже о. Настоятель, ми вже гляділи за ним усюди." — "Я піду сам," каже тоді лікар, та пішов до келії святого. Мимо його шукання в кожньому куточку, мимо кликання, Герарда не було нігде. "Хай буде й так, каже тоді Санторелді, як лишень прийде час приступати до св. Причастя, побачите що він вийде зо своєї криївки."

Нараз, коли дійсно надходила година св. Причастя, побачили його отці як він вийшовши з келії пішов коритарем тримаючи в руках вервицю, після свойого звичаю. Його сейчас запровадили до о. Настоятеля який його скартав за його неприсутність та приказав йому признатись, де він крився ввесь ранок. "У моїй келії," відповідає Герард. — "Як? у твоїй келії? Яж посилав усіх братчиків щоби за тобою гляділи, а тебе не було там ні

нігде інде! Зроби за кару десять крестів язиком на землі." Святий сейчас кляк на мокру землю на подвірю та на болоті вилизав десять крестів без найменшої знеохоти, ні отяганняся не зважаючи на це, що були присутні майже всі співбратя, та Др. Санторелді. Тоді о. Настоятель промовив: "Ти заслугуєш, щоби я тебе позбавив св. Причастя через увесь місяць та завдав тобі ще до того піст о хлібі і воді через трицять днів." Герард, який завсігди був жадний терпіння, з усмішкою на лици промовив: "Мій отче, зробіть так, з любовю до Ісуса Христа."

На домагання о. Настоятеля, щоби вияснив, в який спосіб він стався невидимим у своїй келії, Брат відповів: "Я прохав позволення, щоби бути в реколєкціях цього ранку, тому, щоби не бути підчас того часу розсіяним, я прохав Господа щоби мене зробив на цей час невидимим, і він мене вислухав." Тоді о. Настоятель остро відповів: "Хай, на цей раз дарую тобі, але на будуче уважай і не молись о такі річи." Доктор Санторелді хотів однак конечно знати у якому якраз місці Герард був тоді коли за ним гляділи в келії. Взяв його тоді на бік, та прохав, щоби він оповів йому всю правду. Герард пішов з ним до келії та показав йому на крісло на якому клячав увесь ранок. "Алеж ми вас усюди шукали, каже лікар, і вас тут не бачили." — "Тому, каже Герард, що я часом стаюсь дуже маленький."

Це чудо мало такий великий розголос у цілому місті, що навіть маленькі діти бавлячись жмурку, казали: "бавимося в Брата Герарда." Воно може нам видатись чимсь неімовірним. Але чиж у Господа Бога не є все можливе? Сам Ісус Христос, як про це два рази оповідає св. Євангелія, зділав себе невидимим та пройшов поміж розїлу товпу, яка хотіла його укаменувати і ніхто його не доглянув. Чиж не міг Він цього чуда показати на свойому любимцеві, щоби показати свою силу?

В кінці, коли вже Господь Бог досвідчив свойого слугу та переконався о його любові та терпеливості, постановив положити кінець його терпінню. "Моя справа, це справа божа," говорив частенько Герард, і Господь показав що Він не дасть загинути тим, що надіються на Нього. Як довго тривала ця проба — не знаємо напевно; було це около шість або сім тижнів. Як це покінчилося? В найпростіший спосіб. Нері попала в тяжку хоробу, а чуючи, що це палець Божий діткнув її за її злобу, покаялась, а

почти занести лист. Тому, що це було далеко, казав йому взяти зі собою осла. Герард послухав дослівно та вів за собою звіря на поводі не сідаючи. Коли вернув опісля домів не мало змучений, питає його о. Настоятель, чому він не їхав верхом. Братчик простенько відповів: "Отець Ректор казали мені взяти зі собою осла, але нічого не казали, щоби я на ньому їхав."

По двох тижнях побуту у Цьорані, післали його, не знаємо з якого приводу до Капоселя, де настоятелем був о. Джійовенале. Надходила неділя і Герард після позволення, яке мав від св. Альфонса, міг приступити до св. Причастя. В суботу вечером прохав він о. Настоятеля і одержав позволення позістати рано в реколєкціях, щоби тим лучше приготовитися до приняття свойого любого Гостя. Другого дня рано, ще перед часом коли Герард мав причащатися, о. Настоятелеві було його потрібно. Післав отже одного братчика, щоби його прикликав. Брат пішов до келії святого, сподіючись, що його там засане, однак келія була порожна. Іде він до церкви— нема, до городу теж—і там нема. Повідомив про це Настоятеля, який наляканий, пізнаючи, що з ним могло статися, приказав його всюди шукати. В тім приходить до монастиря Др. Санторелли, домашній лікар, а заразом великий приятель Святого, щоби відвідати когось з хорих. Отець Настоятель узрівши його каже: "Пане докторе, чи ви знаєте сумну вістку? Ми стратили Герарда." Тут і оповів лікареві як і що зайшло. "Це неможливе, каже лікар, шукайте його.". "Ми вже шукали його всюди без успіху.". "Можливо він під ліжком," сміючись відказав Др. Сонторелли. — "Ні, каже о. Настоятель, ми вже гляділи за ним усюди." — "Я піду сам," каже тоді лікар, та пішов до келії святого. Мимо його шукання в кожньому куточку, мимо кликання, Герарда не було нігде. "Хай буде й так, каже тоді Санторелли, як лишень прийде час приступати до св. Причастя, побачите що він вийде зо своєї криївки."

Нараз, коли дійсно надходила година св. Причастя, побачили його отці як він вийшовши з келії пішов коритарем тримаючи в руках вервицю, після свойого звичаю. Його сейчас запровадили до о. Настоятеля який його скартав за його неприсутність та приказав йому признатись, де він крився ввесь ранок. "У моїй келії," відповідає Герард. — "Як? у твоїй келії? Яж посилав усіх братчиків щоби за тобою гляділи, а тебе не було там ні

нігде інде! Зроби за кару десять крестів язиком на землі." Святий сейчас кляк на мокру землю на подвірю та на болоті вилизав десять крестів без найменшої знеохоти, ні отяганняся не зважаючи на це, що були присутні майже всі співбраття, та Др. Санторелли. Тоді о. Настоятель промовив: "Ти заслугуєш, щоби я тебе позбавив св. Причастя через увесь місяць та завдав тобі ще до того піст о хлібі і воді через трицять днів." Герард, який завсігди був жадний терпіння, з усмішкою на лици промовив: "Мій отче, зробіть так, з любовю до Ісуса Христа."

На домагання о. Настоятеля, щоби вияснив, в який спосіб він стався невидимим у своїй келії, Брат відповів: "Я прохав позволення, щоби бути в реколєкціях цього ранку, тому, щоби не бути підчас того часу розсіяним, я прохав Господа щоби мене зробив на цей час невидимим, і він мене вислухав." Тоді о. Настоятель остро відповів: "Хай, на цей раз дарую тобі, але на будуче уважай і не молись о такі річи." Доктор Санторелли хотів однак конечно знати у якому якраз місці Герард був тоді коли за ним гляділи в келії. Взяв його тоді на бік, та прохав, щоби він оповів йому всю правду. Герард пішов з ним до келії та показав йому на крісло на якому клячав увесь ранок. "Алеж ми вас усюди шукали, каже лікар, і вас тут не бачили." — "Тому, каже Герард, що я часом стаюсь дуже маленький."

Це чудо мало такий великий розголос у цілому місті, що навіть маленькі діти бавлячись жмурку, казали: "бавимося в Брата Герарда." Воно може нам видатись чимсь неімовірним. Але чиж у Господа Бога не є все можливе? Сам Ісус Христос, як про це два рази оповідає св. Євангелія, зділав себе невидимим та пройшов поміж розїлу товпу, яка хотіла його укаменувати і ніхто його не доглянув. Чиж не міг Він цього чуда показати на свойому любимцеві, щоби показати свою силу?

В кінці, коли вже Господь Бог досвідчив свойого слугу та переконався о його любові та терпеливості, постановив положити кінець його терпінню. "Моя справа, це справа божа," говорив частенько Герард, і Господь показав що Він не дасть загинути тим, що надіються на Нього. Як довго тривала ця проба — не знаємо напевно; було це около шість або сім тижнів. Як це покінчилося? В найпростіший спосіб. Нері попала в тяжку хоробу, а чуючи, що це палець Божий діткнув її за її злобу, покаялась, а

заподіяне зло, як лиш ще могла, направила. Оповіла отже всю правду своїому сповідникові, о. Бонавентурі, а цей не залишив сейчас донести цю добру вістку св. Альфонсові.

Можна собі уявити велику радість святого Заложителя Згромадження, який бачив, що має у своїй родині так гідного та святого сина, що-то вміє зносити кривди та терпіння з підданнямся та з любовю, памятаючи кілько що терпів за них Господь наш Ісуса Христос. Сейчас отже стягнув зо святого всю вину та кару, і цей зажив знова спокою. Рівнож тішились усі співбраття, які, хотяй, крім дорадників св. Альфонса, нічого не знали про злобу провини, яку Герардові закидали, то однак пізнали, що час досвіду скінчився, бо Герард знова почав приступати до св. Причастя щоденно та міг відвідувати особи поза монастирем, як і передтим. Один лишень Герард заховувався однаково, як підчас терпіння так і тепер. Ми пригадуємо собі лист який він писав до доної з сестер в Ріпакандіда. "Стараймось робити це на землі, що роблять ангели в небі. Воля Божа в небі, воля Божа на землі, отже рай в небі і рай на землі." Це не були лишень пусті слова, які писав. Що писав та радив другим, те сам наперід робив.

На закінчення цього розділу подамо кілька з його постанов, якими Герард кермував себе у своїому поступованні на дорозі до совершенства. Та наперід подамо ще один—другий случай який зайшов підчас побуту Герарда в Капоселя, а який показує, як він через свою тісну злуку з Господом Богом, мав уже тут на землі дар прозорливости. Він пізнавав, що діялось у душі інших. Цей дар ми вже нераз бачили у святого. Одного дня о. Настоятель сповідав якогось чоловіка. Коли нараз Герард переходить через церкву попри сповідальницю дав знак отцю, що хоче йому щось сказати. Коли сповідаючийся відійшов, Герард приступив до сповідальниці та сказав о. Настоятелеві, що цей чоловік робив святокрадську сповідь, тому хай старається його навернути. І справді оказалось що так було як Герард це казав.

Іншого дня о. Настоятель мав душевний смуток. Приступає до нього Брат Герард, каже: "Тіштеся, отче, бо ви знаходитесь в стані Божої ласки. Це діявол який вас лякає такими гадками. Отець Настоятель мусів в душі признатись, що це правда, бо він дійсно мав сумніви чи

знаходиться в стані ласки освячаючої. Однак скористав з нагоди щоби Брата упокорити, як це сам опісля визнав, тому остро промовив: "Ти є, брате, дурний і не знаєш що говориш. Зроби за кару пять крестів язиком на землі. А коли Герард виповнив наложену кару, о. Настоятель оказуючи незадоволення з його поступку, відіслав його до свойого заняття, а сам був лишень ще більше збудований з його покори та переконаний о його правдивій святости.

За Католицьку Молодь, Що Мусить Ходити До Некатолицьких Шкіл

(Місячне намірення Апостольства Молитви на Серпень)

Школа, це дуже потрібна й пожиточна інституція. В школі дитина має вчитися того, що їй потрібне для її особистого щастя й для добра суспільности.

Подібно, як і в інших справах так і тут, те, що має служити для добра й щастя людини, може бути причиною її найбільшого нещастя. Це може статися, коли школу не ведуть після основних засад природного й Божого закону. А який це закон?

Св. Церква ясно це виказала. Святіший Отець Пій XI. у своїй енцикліці про християнське виховання молоді пише так:

"Памятайте на це, що школа завдячує початок свого існування родині й Церкві й то на довгий час скорше, заки школою займалася держава. Тому маючи на увазі історичне повстання школи, то школа в самій своїй природі є інституцією помічною й доповняючою для родини і Церкви. З того зовсім льогічно слідує, що школа не лиш не повинна бути в противенстві, але що повинна бути впрост у згоді з тими двома чинниками (з родиною і Церквою), і повинна творити з ними совершенну моральну єдність, одно святилище виховання. В противнім случаю не сповнить своєї задачі, а стане місто того чинником знищення.

"Наколи школа не є святиною, то є печерою" — (каже один славний світський педагог) і дальше: "Коли літературне, домашне й релігійне виховання не йдуть рука в

руку, чоловік є нещасливий і безпомічний."

З того слідує, пише дальше св. Отець, що т. зв. "невтральна," або "світська школа," з якої виключено релігійне виховання, противиться основним засадам виховання! Не можливо, щоби такі школи існували в практиці, вони стають безрелігійні.

Тому св. Отець Пій XI. у своїм листі потверджує заяву попередних папів (Пія IX і Льва XIII', що школи т. зв. невтральні або мішані, іменно такі, що є отворені так для католиків і для не-католиків, можуть бути що найбільше толєровані, і то лиш за позволенням Ординаріяту, в означених обставинах часу й місця, при певних застереженнях.

Католики не можуть також годитися на такі мішані школи, де наука релігії подається осібно, але інша наука дається спільно католикам і некатоликам, через учителів некатоликів. Щоб яка школа була відповідна для католицьких дітей, то конечною річчю є, щоби ціле навчання й ціла орґанізація школи, її вчителі, книжки вживанні в дусі ділянках науки були кермовані християнським духом, під управою і материнським доглядом Церкви так, що релігія має бути дійсно основою й завершенням навчання молоді, а це в кожному ступені школи, не лиш у початкових, але й у середних і вищих заведеннях.

Тому,— каже дальше св. Отець,— в краях, де є мішане віроісповідання, католики обовязані під проводом своїх епископів закладати всюди католицькі школи зовсім на свій кошт.

Цей обовязок зрозуміли католики ріжних країв і народів, так приміром в Зєдинених Державах Америки католики утримують власним коштом нищі й вищі школи, в яких учиться около 2,500,000 католицьких дітей.

Як у нас у Канаді?

В Канаді є всего 7 українських католицьких шкіл. Майже вся наша молодь ходить до мішаних, некатолицьких шкіл, до котрих ходять діти ріжних віроісповіданъ, а наука релігії не є предметом навчання.

Такі школи є дуже небезпечні для душ католицьких дітей:

1. В публичній школі бракує того, що найважніше: навчання науки іменно про Бога, про спасення душі, а преціиь наука релігії так і взнеслістю предмету як і своєю важністю безконечно перевищає кожну світську науку.

Діти, що ходять до публичної школи, наражені на це, що ростуть в засаді без знання релігії, а який того наслідок? Ото діти католицьких родичів по укінченню публичних шкіл знають много ріжних світських предметів а не знають основних правд і засад катехизму.

Дитина, що ходить до публичних шкіл набирає зовсім хибного поняття, що релігія це щось менше важного, —а навіть, що релігія це непотрібний тягар, який треба, принайменше до якогось часу, нести з огляду на родичів, їх традиції.... а поза тим, це злишне.

2. Публична школа відділена від церкви, а в наслідок того в школі можуть учити завзяті вороги Церкви й релігії, в школі можуть уживати підручників, якими сіється зерно фалшивої науки й блуду в ніжних душах молоді.

3. Без релігії неможливо є подати учням здорові засади моральности. Релігія є конечною основою морального життя й виховання.

Деякі світські предмети, яких учать у публичній школі, є того рода, що при їх навчанню конечно є діткнути справи обявлення, релігії й Церкви. Учитель може ці справи представити в світлі правди, корисно для Церкви, або може заняти становище вороже Церкві й релігії.

Коли до того додати вплив товаришів іновірців, а також особистий вплив учителів, ворожо успосіблених до релігії, то не дивниця, що серед молоді, що ходила до публичних шкіл бачиться тільки релігійної байдужности а навіть безбожности. Молоді серця є дуже ніжні й легко переймаються ідеями і способом життя тих, що їх вчать і з котрими вони щодня стрічаються.

Чиж щоденний досвід не є цего всего, вимовним доказом, чиж ми не є свідками цеї застрашаючої дійсности: "Наша молодь відчужується від Церкви, обоятніє для релігії, а навіть пропадає!" А яка будучність безрелігійної молоді? Яка будучність народу, що має таку молодь? Кожний здорово думаючий це добре знає. Безрелігійна молодь це руїна народу, нарід що має безрелігійну молодь пропащий.

Та тут не вистарчить плакати й нарікати. Плач не принесе хісна! Тут треба ділати, і то рішучо, витривало й послідовно ділати, заки червак безвірства не сточить і не знищить кореня народу.

Що робити?

1. Там де є католицькі школи, родичі обовязані під тяжким гріхом посилати до них своїх дітей.

2. Де нема такої школи, а є досить українців католиків, повинні старатися як найскоріше заложити таку школу.

3. Родичі, що дають своїх старших дітей до найвищих шкіл (університету, нормал) повинні їх поміщувати в наших укр. кат. інституціях (прим. хлопців у укр. кат. бурсі М. Шашкевича, дівчат в інститутах ведених Пр. Сестрами), щоби в той спосіб запевнити релігійне виховання тої молоді.

4. В шкільних округах (на фармах) де є більшість наших дітей, повинні свою публичну школу зробити як найбільше католицькою. Передусім повинні взяти на вчителя пратикуючого Українця Католика. В Канаді устави шкільного акту позволяють послідну пів-годину вчити в школі релігії. Трости повинні просити о це свого священика, а коли для нього це неможливе (з причини віддалення чи інших конечних перешкод), нехай той укр. катол. учитель за позволенням церковної власти вчить релігії. Свідомий укр. катол. учитель повинен це дуже радо зробити.

5. Де в шкільнім окрузі наших людей є менше, там повинні за всяку ціну старатися, щоби вчитель не був ворогом католицької Церкви.

У многих провінціях є право сепаратних шкіл, релігійне віроісповідання, котре що до скількости є вменшости, може старатися о заложення сепаратної школи. На жаль українці-католики з того права до тепер майже не користали. А моглиби втворити цілий ряд католицьких шкіл на удержанню держави.

6. Де не можливо подавати нашим дітям науку релігії в школі, то повинна даватися ця наука поза школою; родичі в дома повинні навчати дітей катехизму; родичі повинні стало висилати своїх дітей до церкви на катехизм. В тім навчанню катехизму треба звертати увагу передусім на ті точки віри й обичаїв, на які нападають безбожники й іновірці.

7. Родичі й опікуни мають старанно наглядати чи то самі, чи то— наколи самі до того неспосібні — через других: питати дітей, що їх учать, переглядати книжки, які їм у школі дають, і коли запримітять що шкідливого, ма-

ють зарадити цему через подання правдивої науки й добрих книжок; крім цего мають відводити своїх дітей від приставання з особами, що можуть нанести їм шкоду під зглядом віри й обичаїв, а навіть впрост заборонити своїм дітям з ними приставати.

8. Правдива набожність конечна до доброго виховання кожної дитини. Дух правдивої побожности є підставою виховання дітей. Наколи це конечне для всіх дітей, що ходять до католицьких шкіл, то тим більше це потрібне, що ходять до некатолицьких шкіл. Часте приниманя св. Тайн, ніжна набожність до Матери Божої це найважніші чинники у вихованню молоді. О це повинні всіми силами старатися родичі і всі, що займаються вихованням: зближити як найбільше дитину до Присв. Евхаристії й до Божої Матери. Дитина, для якої Евхаристійний Ісус є осередком цілого її життя, а Пресв. Діва є доброю Матірю, до Котрої дитина з довірям удається у всіх своїх трудностях, така дитина не загине!

Молім, благаймо Христове Серце, через заступництво Дїви Марії, щоби особлившим способом заопікувалося тими католицькими дітьми, що ходять до некатолицьких шкіл. "Отче, соблюди їх"...., "Отче заховай їх...." щоби їх душі не погибли.

Просім Божественне Серце, щоби Воно дало ласку пізнати всім небезпеку публичних (некатолицьких) шкіл, і волю та силу тому лихові зарадити.

Місійне намірення: Почитання Пресв. Діви Марії і набожність до Її відпустових місцевостей у місійних краях.

ПРИЄДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ для "Голосу Спасителя" —

З ВІДПУСТОВИХ ТОРЖЕСТВ

В днях від 1—8 липня ц.р. були великі відпусти в Айтуні (від 1—3), і в Йорктоні (від 6—8) липня. Не буду тут описувати перебігу тих торжеств, численної участи в приниманню св. Тайн, свячення на діякона п. Николая Чорнія дня 7 липня....

Хочу поділитися з деякими думками, які Їх Ексцеленція Преосвященний Ладика піднесли в своїй проповіди в Йорктоні. Ці думки є в силі оживити нашу віру й ревність у службі Божій.

"Будучи тепер у Квебеку на Евхаристійнім Конґресі, —оповідають Владика,—я стрінувся з о. Понсе, ректором місійного заведення в Женеві в Швайцарії. Він приїхав з краю до Канади, щоби відвідати місії Ескімосів. Цей о. Понсе оповідав мені про надзвичайну віру й ревність серед католиків-муринів у Африці в краях Камерун і Уґанда.

Щоби бути на богослуженню першої пятниці (в честь Христового Серця), оповідає о. Понсе, ці мурини-католики виходять зо своїх сіл вже вівторок вечером, йдуть цілу ніч, відтак середу цілий день, цілу ніч, з малими відпочинками й сном, аж в четвер пополудні приходять; сповідаються— сповіди тягнуться цілу ніч, в пятницю досвіта Служба Божа, до св. Причастя приступає около 2,000 осіб. Спеціяльна мусить бути чаша, щоби помістити св. Тайни для тільки причасників. Священиків там є мало, і коли де відправляється в будень Служба Божа, то з далеких сторін приходять вірні в числі около 1,200 осіб. Колиби я того сам своїми очима не бачив, каже о. Понсе, то трудно булоби повірити, що то правда."

"У тих чорних християн дуже глибока віра. Для священика вони готові і на найбільші жертви. Трафилося, що я привіз у місійних цілях для священика мотор-цикль. Коли я переїздив з одної місцевости до другої, не стало оливи. Я став зовсім безрадний; кругом пустиня, до найблищої оселі поверх 166 км., не міг розмовитися з муринами, бо я не знав їх бесіди. Вкінці зблизився до мене один мурин-християнин. Йому ґестами-рухами я витолкував, чого треба. Дав йому картку, там написав по фанцузьки, що теба оливи, і поручив йому, щоби цю картку передав у найближчім містечку в склепі. Наш мурин взяв ту карточку і пішов. За чотири дні приходить назад несучи на моє превелике здивування баньку оливи на голові. Хочу йому заплатити, щоби нагородити за труд. Та мимо найбільших налягань, мурин не хоче приймити заплати, висказуючи ґестами, що це для нього найбільше щастя, що міг послужити священикові. А мусів він поспішно йти і в день і в ночі, щоби в так короткім часі перейти таку просторонь.

Згаданий о. Понсе оповідав ще про одного прокаженого, котрому в наслідок недуги, відогнили ноги по коліна. Нещасний цей мурин ліз на колінах і чиколотках близько 7 канадійських миль, щоби дістатися до найблищої каплиці і відбути сповідь і приступити до св. Причастя."

Так то, говорили Владика, чорні випереджають нас в дорозі до здобуття небесного царства. Хоч вони мають чорну скіру, то мимо того їх душі невинні, блестять блеском високих християнських чеснот.

Ані біла скіра, ані культура, ні наука нічого нам не поможе як що не буде в нас глибокої, живої віри і горячої любови, як у цих чорно-скірих муринів.

ЯК ОБХОДИТИ ЮВІЛИЙ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

В останніх літах Українці католики в Канаді святкували ріжні ювілеї.... годі навіть їх усіх спамятати. Кожний з цих ювілеїв на якийсь час займав людей, писало ся про них по часописах, були концерти, академії, промови, обходи итд..... а вкінці....?.... ювілей скінчився і ледви який слід по собі зіставив.

Та цього року є особливший ювілей: 950-ліття Хрещення України: чи й цей ювілей мавби проминути безслідно, як попередні? Чи память св. Володимира не заслугує на якийсь тривалий, віковий памятник цих ювілейних торжеств?

Характер цього князя, Апостола України, образ його гарної ,величної душі, як його змалювала нам історія і народ у своїй поезії, піддає думку, якби найкраще звеличати память цьогорічного ювілею.

Св. Володимир це батько вдів і сиріток, це їхнє "со-

нічко ясне" що теплом своєї доброти й милосердя звеселяли всіх потребуючих. Це перший у нас основник україн. катол. шкіл і сиротинців. Слушно отжеж, щоби всі в дусі того, хто хрестив Україну, святковано й ювілей Хрещення наших предків

ділами милосердя для сиріт і жертвами на будову шкіл ювілейних.

Справу великого сиротинця для українсько-католицьких дітей в західній Канаді започатковано тому 19 літ в Айтуні, Саск. За старанням наших громадян айтунського дістрікту українські Сестри Служебниці набули 360 акрів землі напроти україн. катол. церкви. Це є ідеальне місце під будову Сиротинця. До тепер був малий Сиротинець в старім будинку (за містом), який вже валився і треба було його розібрати і братися до будови нового більшого дому бо й сиріток наших з року на рік все більше прибувало.

З весною поставили вже на своїй фармі тимчасову "колибу" для себе й для сиріток, школа мусіла приміститись в парохіяльнім домі і за Божою поміччю зачали звожувати матеріял на будову нового сиротинця, викопали салєр, поклали фундамент, а дальше.... чекають на ласкаві жертви. 35 сиріток молять Бога і благають, щоб Всевишній дав щастя й здоровля всім вірним христіянам, котрі мають серце милосерне і поможуть сиротинці....

"Боже дай нам хатку" лебедять щодня дітоньки, не мають вони на землі ні тата, ні неньки але мають доброго Батька на небі і Преч. Діву-Неньку.

Хто має в грудях щире українське, правдиво христіянське серце, щиреньке і кого оживляє дух великого опікуна сиріток, св. Володимира, нехай шле свої ласкаві жертви на адресу:

ST. ANN'S ORPHANAGE, ITUNA, SASK.

ЖЕРТВИ НА БУДОВУ ЮВІЛЕЙНОГО СИРОТИНЦЯ в Айтуні, Саск.

З попереднього місяця	$155.00
Преосв. Василій Ладика	25.00
Вор. о. Добротвор, Чесанік Сіт., М.Д.	10.00
Григорій Федьків	5.00
Вор. Й. Чиплинський, Елізабет, Н. Дж.	2.00
Никола Нагорняк, Ошава Онт.	2.00
Григорій Козак, Лішор	2.00
П. Деренівська, Райн, Саск.	2.00
Ева Вовчук, Філядельфія, Па.	2.00
Др. І. Оробко, Едмонтон	1.00
Катерина Чорній, Геффорд, Саск.	1.00
Йосиф Клісовський, Герзель, Саск.	1.00
Т. Вальчак, Мелвіл, Саск.	1.00
Павло Лощук, Йорктон	1.00
Григорій Пристай, Йорктон	1.00
Никола Завада, Сторновей, Саск.	.50
У.К. Народній Дім, Айтуна, Саск. збірка	36.65
Мирослав Фірманюк	1.00
П. Остапик, Оттава	1.00
Разом	$250.15

Заряд Будови Ювілейного Сиротинця почувається до милого обовязку зложити щиру подяку всім ласкавим жертводавцям за їх поміч у будові приюту для бідних сиріток. Нехай небесний Отець стократно нагородить їх за добре серце а Божа Мати нехай має їх заєдно в своїй опіці.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

"Операція" — то остання порада лікарів.... Якеж страшне було для мене це слово! Я добре знала, скільки терпінь приносить вона.... Я не хотіла її. І в своїх горячих мольбах я просила Найсв. Серця Хр. і Пр. Діву Марію, Матір Н. П., щоб відвернули від мене те горе.... І чудо, лікарі зміняють свою думку..... "Операції не буде." Я вірю, що мої молитви були вислухані. Тому отсею дорогою складаю подяку Найсв. Серцю Хр. і Пр. Діві Марії Матері Н. П., за вислухання молитов і многі—многі інші ласки, які я одержала.

Прісвіл, Саск., Пристай Юлія.

Торонто, 26 червня 1938

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса і Матери Божій Неустанної Помочі і всім Святим за особливу Божу Ласку і за многі ласки одержані в моїм життю, за поміч і потіху в тяжкім горю і смутку. Хто тяжко терпить і пригнетений горем, нехай спішить до невичерпаного жерела Найсв. Серця Ісуса і Божої Матери, а знайде поміч, потіху й розраду. Най прославляється і благословиться Найсв. Серце Ісуса і імя Божої Матери.... М.П.

Коло нас вже від довшого часу не було дощу і бідні ростини похилили свої зівялі головки до землі, аж жаль було дивитися. С. Настоятелька казали, щоб я молилася за посередництвом Отця Дельфоржа, щоб випросили дощу і обіцяли дати за Них на Службу Божу. Зачала новену і обіцяла вислухати 10 Сл. Божих і піти на цвинтар помолитися на Їх гробі, а також оголосити прилюдну подяку в місіонарі. І дійсно семого дня девятниці падав через цілий день гарний теплий дощ. Сл. Божа відправилась в нашій каплиці на котрій всі Сестри спільно приняли в тім намірі св. Причастя.

Сповняючи свою обітницю найсердечнішу подяку складаю Пр. Трійці і Найсолодшим Серцям Ісуса і Марії за цю і за всі ласки отримані за посередництвом бл. п. о. А. Дельфоржа.

С. Агафія, Сл. П.Д.М.

Йорктон, Саск., 12—7—1938.

Високопреподобний Отче:

Хочу сповнити свою обітницю. Мій синок Теофіль тяжко хворував, що ані лікар ані родина не мали надії на його виздоровлення. Але молитва могуча у Господа Бога. Я молилася з діточками і обіцяла, що по вислуханні молитов я прилюдно подякую Пресвятому Серцю Христовому, Матінці Божій і св. Терені. Також мама тяжко захоріли. Ми молилися до Божої Матінки і вона нас вислухала. Богато ласк ми дістали через молитви до Серця Христового і до Матінки Божої. Посилаю жертву ($2.00) за здоровля Теофіля і мами, а один доляр на малювання Церкви Матері Божої Неустанної Помочі.

В. Мартинюк і родина, Норквей, Саск.

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

Проста причина

Мати питає заплакану дитину:

— Що тобі недостає? Хочеш може їсти?

— Ні — реве дитина.

— Хочеш пити?

— Ні!

— Хочеш спати?

— Ні!

— Чогож ти хочеш?

— Хочу плакати — заводить дитина.

"Освободитель" народу

На Червоній площі в Москві перед мавзолеєм, де спочивають забальсамовані останки Леніна, стоїть батько з малим сином.

— Тату, що це за гробовець?— питає малий синок.

— Гробовець Леніна, синку.

— Леніна? А хтож він був?

— Бачиш, синку, то був великий чоловік котрий зняв з нас ланцюхи. Твоїй мамі із шиї, де жінки носять свої дорогоцінности, — і твому батькові з камізольки, де мущини носять ланцушки при годинниках.

Ваш **ЩОДЕННИЙ ХЛІБ** мусить бути

печений з доброї, здорової муки, сполучуючи добірність Західно-Канадійської пшениці з добре випробуваним пекарством, щоб в цей спосіб Ви й Ваші дорастаючі діти могли мати поживу що запевнює силу й здоровий зріст.

Купуйте муку з цего Млина або від найближчого Вам нашого доставця, а зможете печи

Совершенний Хліб

"White Rose — Northern Star — Regent
Rolled Wheat — Farina

YORKTON MILLING CO. LTD

Yorkton . . . . . Sask.

DEWAR'S DRUG STORE

Спеціялісти в виконуванню Рецепт

Достава ліків, тоалєтних річий, фотографічних апаратів "Kodak" і викінчування фільмів.

Якнайскорше полагоджуємо замовлення почтою і наші ціни є справедливі. Оплачуємо почту самі.

Dunlop Block, Yorkton, Sask.

David E. Cowan

Асекурація

Від Вогню — Автомобілева — Від Аксідентів

Phone 311 — Smith-MacKay Block — Yorkton, Sask.

У нашім новім склепі....
зараз коло "Boston Cafe"

Маємо на складі повний вибір срібного начиння—годинників — перстенів і т.д.
Позолочені шлюбні перстені, від $1.50
Золоті " " " $3.50

Направка годинників і біжутерії дістає дбайливу обслугу

N. R. PARK
JEWELLER

Видаємо шлюбні Лайсенси
Інспектор Сі Ен Ар-ських Годинників

Yorkton . . . . . Phone 727

ЗА ФАРМАМИ-МІЙСЬКИМИ ПОСІЛОСТЯМИ ТА АСЕКУРАЦІЄЮ
удавайтесь до

C. G. LANGRIL
YORKTON - 30 Broadway - SASK.
Агент від земель "Годсон Бей" та много інших компаній.

Johnston and Markham Ltd.
Yorkton FORD Dealers

У нас дістанете направки й додатки — Газоліну та Оливу — *"Firestone"* Тайри і повну обслугу в приступних цінах.

Подивіться на новий "Фордсон" трактор, а також на новий *"Ford V8"* Гари та троки

BROADWAY — PHONE 514

Dr. W. R. WATCHLER
ДЕНТИСТ

YORKTON — SASK.
Over Cowan, Horn & Hukins

СОВІСНА І СОЛІДАРНА ОБСЛУГА
ЦЕНТРАЛЬНЕ ОГРІВАННЯ ПАРОЮ АБО ВОДОЮ
що при малім кошті палива дає велику вигоду в зимі.

Водопроводи з повним урядженням, залізні огрівачі й печі в публичних будинках, церквах, школах, готелях і ріжних заведеннях та приватних домах закладає по дуже приступних і догідних цінах **Л. БУРДЕЙНИЙ**, фахівець з університетським образуванням зі санітарної інжинірії і з вісімнацятьлітньої практики. Кожний вдоволений з його роботи. Тому в усіх повищих справах вдавайтеся до свого чоловіка на адресу:

L. BURDEYNY
Телефон 4907
226 Avenue F. South — Saskatoon, Sask.

Yorkton Motors Limited
Cor. Market & Argyle St.
Phone 726

9—10—14 Highway
Yorkton, Sask.

General Motors Cars and Trucks

ДОБРІ ВЖИВАНІ АВТА ЗА КОТРИХ РУЧИМО

Скора Обслуга

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим гальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим гальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим гальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, колїровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий гальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий гальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 10, No. 9 YORKTON, SASK. September, 1938
Рік 10, ч. 9 ЙОРКТОН, САСК. Вересень, 1938

За дозволом духовних властей

РЕЛІГІЙНО-НАЦІОНАЛЬНА

МАНІФЕСТАЦІЯ

І

ВЕЛИЧАВІ ЮВІЛЕЙНІ ТОРЖЕСТВА

З НАГОДИ 950-Літнього ЮВІЛЕЮ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

відбудуться в Церкві св. Архистратига Михаїла

ВІШАРТ, САСК.

В ДНЯХ 3-4 ВЕРЕСНЯ

ПОРЯДОК:

СУБОТА, 3-го Вересня—
Год. 2.30 Пополудні:— Катехизм і сповідь шкільних дітей і молоді.. Год. 7.30:— Ювілейна вечірня, Проповідь і сповідь старших, суплікація і конференція для мущин.

НЕДІЛЯ, 4-го Вересня —
Год. 8.00 РАНО: Читана Служба Божа, спільне причастя дійтей і молоді і конференція для молоді. Год. 9.00: Утреня, Ювілейне мирования і цілования Мощей св. Йосафата. Год. 11.00: Торжественна Служба Божа з діяконами і Ювілейна проповідь. По Службі Божій спільний Обід.

ПОПОЛУДНІ:— Год. 3.00: Благодарственний Молебен. Водосвяття— Акт Хрещення України—віднова хресних обітів під хрестом біля церкви, вмурования Ювілейної Таблиці —"Слава во Вишних Богу." Слідує Святочна Академія в церковній Галі.

Всі Віруючі Українці! Приходіть, щоб заявити свою віру та гарячу любов до Христа Спасителя і до свого народу!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають монахи Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск.

Передплата на рік в Канаді $1.00 — Заграницею $1.25
Поодиноке число 10 центів

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers

Entered as Second Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, February 2, 1934.

Subscription per year: Canada, $1.00 — Foreign, $1.25
Single copy: 10 cents

В справах, що відносяться до редакції й адміністрації "Голосу Спасителя" та до закупна книжок, адресуйте:

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask. Canada

— ПЕРЕГЛЯД —

Спільне Пастирське Послання — Радуйся Царице Мати Милосердя — На Євангельські Теми — Хрест Його Навернув — Житя св. Ґерарда — У Кивоті — Князь Володимир Пізнає Ріжні Віри — Місячне Намірення на Вересень — З Церкви й Світа — Веселий Кутик —

КАЛЄНДАР НА ВЕРЕСЕНЬ, 1938

1 Ч М. Андрея Стратилата
2 П Прор. Самуїла
3 С Ап. Тадея
4 **Н 12 по С.** М. Агатоніка
5 П Отд. Успення. М. Лупа
6 В СвщМ. Евтиха
7 С Відн. мощ. Ап. Вартоломея
8 Ч ММ. Адріяна і Наталії
9 П Преп. Пімена
10 С Преп. Мойсея Мурина
11 **Н 13 по С., Усік. ч. Глави**
12 П СС. Александ., Йо. і Павл.
13 В †Пол. Пояса Пр. Богород.
14 С Вересень. † Преп. Симеон.
15 Ч М. Маманта
16 П СвщМ. Антима
17 С СвщМ. Вавили
18 **Н 14 по С.** Прор. Захарії
19 П Чудо Архистрат. Михаїла
20 В Пред. Різд. Пр. Б., М. Соз.
21 **С Різдво Пр. Богородиці**
22 Ч Правед. Йоакима і Анни
23 П ММц. Мін., Мітр. і Німф.
24 С Суб. пр. Воздв. і Пр. Теод.
25 **Н 15 по С., і перед Воздвиж.**
26 П Предпр. Воздв. і М. Корн.
27 **В Воздв. Чесного Хреста**
28 С ВМ. Никити
29 Ч ВМц. Евфимії
30 П ММц. Софії, Вр. Нд. і Лб.

УСТАВ НА ВЕРЕСЕНЬ, 1938

4.—**Неділя 12 по Сош.**:— Гл. 3, ев. утр. 1. На літ. Ап. зач. 158, ев. Мат. зач. 79.

11.—**Нед. 13 по Сош. і Усікновення. Глави. Йоана. Хрестителя** — На літ. Апп. зач. 166 і 133, ев. Матея зач. 87 і Марка зач. 24. **В цей день піст.**

18.—**Нед. 14 по Сош**: —Гл. 5, ев. утр. 3. На літ. Ап. зач. 170, ев. Матея зачало 89.

21.—**Різдво Пресвятої Богородиці**:— Всеночне. Всьо Празника. На літ. зач. 240, ев. Луки зачало 54.

25.—**Неділя 15 по Сошествію, перед Воздвиженням і відання Різдва Пресв. Богородиці**: —гл. 6, ев. утр. 4. На літ. Тропар воскр. і Праздника, Слава: Кнодак воскр., І нині: Празника. Апп. зач. 215 і 240, ев. Йоана зач. 9, і Луки зач. 54. (Ап. і ев. рядової неділі опускається, або береться під зачало).

27.—**Воздвиження Чесного Хреста**:— Всеночне. Перед Вечірнею зі всеночним виноситься Чесний Хрест із Захристії на головний престіл подібно, як в нед. Хрестопоклінну, а на Утрені підчас Славословія переноситься його на тетрапод, де по Трисвятім відбуваються "поклонення" при співанню ектенії "Помилуй нас Бо?е," а на кождий її член хор співає по нинішньому звичаю) 24 рази "Господи Помилуй." На літ. Ап. зач. 125, ев. Йоана зачало 60. **(В цей день піст).**

Жертви на монастирську церкву в Йорктоні:

Н.Н.	$2.00
Маланя Павлюк, Оттава	$1.00
В. Гіль, Джерсей Сити	$1.00
Н. М.	$1.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Рік 10, Число 9. Вересень 1938

Спільне Пастирське Послання Епископату Галицької Церковної Провінції

З нагоди Ювилею 950-ліття Хрещення Руси-України

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ
Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, Епископ Камінецький

ГРИГОРІЙ ХОМИШИН
Епископ Станиславівський

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ
Епископ Перемиський, Самбірський і Сяніцький

НИКИТА БУДКА
Тит. Епископ Патарський

ГРИГОРІЙ ЛАКОТА
Тит. Епископ Данійський і Помічник Перемиський

ЙОАН БУЧКО
Тит. Епископ Кадоенський і Помічник Львівський

ЙОАН ЛЯТИШЕВСЬКИЙ
Тит. Епископ Ададейський і Помічник Станисл.

Духовенству й Вірним
Мир і Архієрейське Благословення

Всевишній Бог, Сотворитель вселенної, що в безконечному Свому милосердю дав нашим предкам перейти з темряви поганства у світло Своєї Євангелії, нехай буде благословенний во віки, а Пресвяте Імя Його, Всемогучого, Всемилосерного і Вседоброго, нехай буде хвалене і благословенне во віки.

Св. Письмо, що містить у собі правди Богом обявлені

і Богом подавані людству слова молитви, містить у собі слова молитви, містить у собі слова благодарення, що ввійшли в текст Богослужень і на нашій землі та іменем нашого народу від 950 літ не перестають висказувати Всевишньому вдячність за ласку хрещення. Покоління, що зо св. Рівноапостольним Володимиром Великим прийняло хрещення і просвітилося світлом Євангелії, перше повторяло на хвалу Богові і благодарні пісні св. Письма і нашого обряду. А за ним 27 поколінь повторяло гимн благодарення, гимн похвали на честь і славу Бога, в Трійці єдиного.

А ми, 28-ме і 29-те покоління по тих перших предках, дивимося на ту найбільшу історичну подію нашої минувшини з віддалі століть, але й з досвідом століть та з тою самою вдячністю, що й усі наші предки, величаємо Всевишнього за дар християнства. Цей дар зробив наш нарід народом Божим, народом святим, народом християнським і культурним та в довгому ряді століть давав нам усе силу поборювати всі труднощі життя й зберігати спадщину дідів та прадідів, передаючи її будучим поколінням. Церква Ісуса Христа виховала наш нарід і зберегла його в численних сумних добах татарських наїздів, руїни й неволі. А виховувала нарід тому, бо є "стовпом і утвердженням правди" (І. Тим. 3, 15). а зберігала нарід у часах руїни, бо її завдання "замість Христа" (ІІ. Кор. 5, 20) учити, роздавати людям у Таїнствах Божу благодать. А тими двома речами— правдою і благодаттю— кормиться людина; на правді й благодаті спирається усякий поступ, усяка сила в людстві, бо "правда і благодать Ісусом Христом сталася" (Йо. 1, 17).

Коли цього року торжественно обходимо памятку тієї великої події, то передовсім тому, щоб і самим віддати Всевишньому хвалу, честь і поклін за ту благодать і правду та щоб тебе, Дорогий Наш Народе, заохотити до вдячности й до оцінювання, чим було й чим є для нас християнство, та лучність з Вселенською, Соборною, Католицькою Церквою, в якій св. Володимир і наші предки прийняли хрещення. Бо Русь стала християнська в хвилині, коли ще не існувало нещасне розєднання. Ми стали тоді християнами католиками, себто злученими з цілим тодішним християнським світом, що його найвищим зверхником Римський Папа.

В цю радісну хвилину 950-літнього Ювилею не хочемо пригадувати сумних і болючих подій історії нашого народу. З тих подій найсумніші та найбільш болючі ті нещасні обставини, які розбивали нарід на частини, що між собою завзято боролися, ставляючи в боротьбі брата проти брата. Від міжусобиць у княжих родах аж до тепершнього розбиття на партії і розділу між ріжні держави, уся наша історія назначена тим сумним знаком браку єдности. Як уже в родині Великого Володимира перше покоління оплакувало боротьби братів проти братів, так чи не кожне покоління боліло над внутрішніми боротьбами. Боже Провидіння поставило нас поміж Сходом і Заходом, що і в великій частині причинилося до тієї домашньої незгоди, що як чорна нитка тягнеться зо століття в століття. Можна б цю обставину оплакувати кровавими сльозами, якщоб у світлі християнської віри, хрест і терпіння не були ознакою і завдаком Божої благодати. Спадщи на св. Володимира назначена була від самого початку тяжким, великим хрестом—хрестом браку згоди і єдности. Той брак єдности сам собою спричиняв уже великі терпіння, які в кожному поколінні спливали передовсім на бідних людей. Той брак єдности може був також причиною, що вороги, які окружали наш нарід, не знаходили в ньому такої відпорної сили, що робить народи могутніми й великими державами. Тому мали вони й спромогу завдати нашому народові люті удари, які довели нас до стану розбиття, упадку й пониження, в якому наш нарід тепер знайшовся. Та якщо над тією руїною, що від століть триває, сяє знак хреста, то та недуга не на смерть, але на те, щоб явилася Божа слава в ній або через неї. Тому мимо жахливого положення, в якому наш нарід находиться, розбитий і розсіяний по всіх сторонах світа, запрошуючи його сьогодні до торжественного обходження 950-літнього Ювилею хрещення наших предків за св. Володимира, — робимо це не в сумній безнадійності на завтрішню днину, а навпаки у сильному переконанні, що наш нарід може власне через ті обставини, у яких Боже Провидіння поставило, може, і певно, відповість Божому покликанню в історії людства.

До вдячности за минуле, до покірного признання себе до тяжких гріхів, помилок та блудів нашого народу в історії треба нам долучити взнеслу ,сильну надію, що Бог, у якого руках життя і розвій народів, дасть і нашому народові достаточний розвій у своїх, Богом даних, сил та

достаточну єдність і силу, що в єдности виходить, щоб не тільки тішитися моральним і матеріяльним добробутом, етичною силою та культурним розвитком у християнській вірі, але й сповнити серед народів світа християнське завдання, яке Боже Провидіння у християнській вірі йому вказує.

Ми, всі Епископи Галицької Церковної Провінції, запрошуємо передовсім Преосвящених Епископів нашого обряду й наш нарід Закарпатської Руси, Югославії, Сполучених Держав Північної Америки й Канади, Румунії й Бразилії, щоб з нами злучилися, якщо на те дозволяють обставини, в обходженні цього празника.

Разом усі запрошуємо ввесь наш нарід, передовсім вірних наших Епархій, а відтак і розпорошених по цілому майже світі еміґрантів. Лучімся в цьому році в ювилейних торжествах та обходах там, де вони тільки можуть відбуватися, а в тих торжествах уникаймо всього того, що ділить і розєднює, а шукаймо всюди того, що лучить і єднає. Даймо нашому Батькові у вірі, Великому Рівноапостольському Князеві св. Володимирові, ту потіху, щоб бачив свій нарід переслідуваний і терплячий, а сильний бодай тою силою, що її дає моральна й духова єдність. Нехай будуть вони одним бодай у тих ювилейних обходах і в торжественному споминанні тієї великої події нашої історії, що й сама була стягом єдности і народові давала напрям єдности.

Діло св. Володимира й історія того діла виродовж близько десятьох століть ще не достаточно перестудіовані в самій науці історії. Тому й на першому місці звертаємося до всіх наших істориків з закликом і запрошенням підняти якнайвсестороннішим історичним дослідам не тільки початок християнства за часів св. Володимира, але й історію нашої Церкви від того часу аж до наших. До того самого запрошуємо й нашу студіюючу богословську і світську молодь. Нехай невпинно працюють над розясненням багатьох, досі ще невияснених, питань нашої історії. А в історичних студіях усі шукаймо передовсім історичної правди та оминаймо по змозі духа партійної боротьби, що й при наукових студіях шукає противника понизити або побороти.

А що наше положення між Сходом і Заходом уже в минулих століттях змушувало наш нарід неначе в собі самім перетравлювати, переживати й переборювати всі

точки церковного загально світового розєднання і зєднання Церков, нехай наша праця в тому напрямку йде до помирення й примирення поміж нами самими, щоб тим способом довести до замирення й примирення розділені Церкви. А до того помирення може найуспішнішою дорогою є дорога історичних дослідів, що веде до висліджения цілої правди.

Крім учених істориків прийдеться нам історію нашої Церкви, історію св. Зєднення від початку аж до наших часів, так всесторонньо представляти для наших вірних, щоб вони цілком свідомо здавали собі справу з того, що св. Зєднення нам принесло. Наше завдання буде наш нарід довести до такої релігійної свідомости, щоб кожний умів здавати справу, як каже св. Петро (І. Пет. 3, 15), з нашої віри і з кожної правди, яка входить у визнання нашої віри.

Нашим незєдиненим братам виявляймо передовсім любов. Вона є тією силою, що єднає, тією дорогою, що веде до єдности, до єдности церковної, суспільної і єдности народньої і до єдности християнської, яка була метою життя Христа, Його св. науки та Його страждань на хресті. Уникаймо всього того, що могло б наших незєдинених братів зразити або відіпхнути, уникаймо й кожного поступування, що могло б побільшувати все те, що нас розєднює.

Отців місіонарів, проповідників, провідників духовних вправ і отців катихитів не менше від всіх отців душпастирів: парохів, завідателів і сотрудників гаряче взиваємо, щоб їхня праця у цьому році була звернена до того, щоб утвердити наших вірних у вірі й скріпити в них християнське почування любови ближніх. Та любов, хоч з приказу Христа і з природи діла відкуплення мусить обнимати всіх людей цілого світа, повинна бути теж з природи теплішою, щирішою, глибшою для наших братів по крови, себто для нашого народу. Більше цього року, ніж досі, мусимо нашому народові пригадувати, скільки наші брати мусять терпіти в Радянській Україні від комунізму й безбожництва. Коли не можемо нічим помогти їм, то стараймося бодай нашими молитвами і жертвами випрошувати для них витривання в ласці Божій серед терпінь та увільнення від тих терпінь, що часом переходять усяку міру.

Обнимаючи широким серцем і широкою любовю

Батьківщини всіх тих, що над Дніпром терплять, Ми далекі від того, щоб забувати на ті страждання й на ті небезпеки, що спадають з тої самої причини: комунізму й безбожництва на інші народи й на усі народи світа.

Так в історичних студіях, як в практичному душпастирстві витягнім із забуття ясні й світлі постаті наших Архієреїв: такого Митрополита Ісидора, св. Йосафата, Митрополита Йосифа Рутського та тих багатьох мучеників, що за віру життя своє віддали на Білій Русі, Поліссі, Підляшші й Холмщині.

За Божою благодаттю та за молитвами всіх нас священиків й усіх Вас, Дорогі Брати й Сестри, 950-літній Ювилей принесе без сумніву великий хосен так цілій нашій Церкві, як і поодиноким парохіям та поодиноким душам і відповість потребі скріплення засад віри й життя з віри нашого народу на всіх ділянках його культурного розвою. А в тому успіху нехай нам Бог дасть передовсім усе те, що наближає нас до єдности, себто до єдности духа, до єдности мира, до єдности любови, що тієї єдности, що її всі, хоча б і до різних віроісповідань та до різних Церков належали, мусять передовсім уважати за найбільше добро християнської віри, спадщини св. Володимира. Щоб дійсно так сталося, щоб Ювилей був справді торжеством радости й торжеством любови, випрошуємо у Всевишнього Дателя всіх дібр якнайбільшого благословення на Вас усіх.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога і Отця і причастя Святого Духа хай буде з усіми Вами. Амінь.

Дано в день Св. Верховних Апостолів Петра і Павла року Божого тисяча девятьсот тридцять восьмого.

† АНДРЕЙ, Митрополит

† ГРИГОРІЙ, Епископ Станиславівський

† ЙОСАФАТ, Епископ Перемиський

† НИКИТА, Епископ Патарський

† ГРИГОРІЙ, Епископ Данийський, Помічник Перемиський

† ЙОАН, Епископ Кадоенський, Помічник Львівський

† ЙОАН, Епископ Ададейський, Помічник Станиславівський

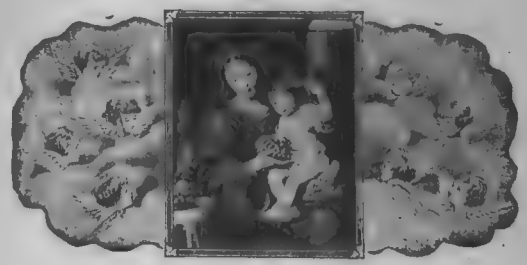

св. Альфонс

Радуйся Царице Мати Милосердя

Глава 8.

(Переклав о. Д. Гаврилюк, ЧНІ.)

2) Марія в чистилищі своїх слуг спомагає

Блаженні слуги сеї Матери милосердя, бо Вона пильнує їх не лишень в сьому житті але потішає й скріпляє в чистилищі. Чим більше сі душі, що не в силі собі самим помогти, потребують Її помочі, тим більше ся Мати милосердя промишляє над тим, щоб їм муку злекшити. Св. Вернардин каже, що Марія має якусь владу і повну могучість в тій вязниці де очищаються душі, обручниці Ісуса Христа, щоб їм осолодити муку тай цілком з неї увільнити. Розважмо вперед про полекшу для них.

Примінюючи до Марії слова св. Письма "по хвилях морських ходила я" Святі порівнюють хвилі до мук в чистилищі, бо вони є проминаючі не так як пекольні, що є вічні, а порівнюють до хвиль моря бо муки чистилища є дуже гіркими. Коли слуги Марії караються в них тоді Пр. Діва їх відвідує тай гіркість осолоджує. Варта,— каже Новарин — служити сій добрій Матері, бо Вона не забуває своїх навіть у караючім вогні. А хотяй Марія помагає всім душам в чистилищі, всеж таки дістає більше відпустів і полекш для своїх слуг. Божа Мати обявила св. Бригіті: Я є— сказала Вона — Мати всіх душ в чистилищі, бо муки, на які вони заслужили за поповнені гріхи підчас земського життя я їм злагіднюю що хвилі своїм

заступництвом. Ця співчуваюча Мати не погорджує вступити до тої вязниці, щоб там відвідати тай потішати своїх слуг. "Я йду аж до глибини пропасти (себто до чистилища) щоб там спомагати святі душі моєю присутністю." О як доброю і милою є Пр. Діва для душ, котрі терплять в чистилищі та котрих Вона постійно заохочує й відсвіжує.

Хтож є їх потіхою в тих муках, як не Марія? Хто їм там поможе як не Мати милосердя? Св. Бриґіта чула як Ісус говорив до Своєї Матери: Ти є Моя Мати, Ти мати милосердя, Ти потіха тих, що в чистилищі" і Пр. Діва заявила сій святій, що як бідний, хорий, опущений на своїм ліжку болів тішиться кількома словами потіхи, так само й душі в чистилищі ликують, радіють на само імя Марії. Само се імя, імя надії і спасення, котрого ті в вязниці уживають частенько є для них великою полекшою. Ледвищо Марія вчує своє імя з їхніх уст— додає Новарин — а вже Марія офірує Богу свої молитви о поміч для цих душ, а благання Пр. Діви спадають на них як небесна роса, щоб усмирити полуміння, котрі їх там палять.

Та Марія не тільки потішає і спомагає сі душі в чистилищі, Вона особисто за ними вставляється і увільняє їх з тої вязниці. В дні славного успення ціле чистилище було порожним— пишуть поважні автори, що в хвилі свого піднесення до раю Марія просила свого Сина ласку запровадити туди зі собою і всі душі з чистилища. Від тоді —додає Герсон — Преблаженна Діва має привілей увільняти з тих мук своїх слуг. Таку гадку знаходимо і в св. Бернардина, що Пр. Діва має власть своїми молитвами й заслугами увільняти душі з чистилища, головно своїх слуг. Новарин рівнож думає, що заслуги Марії не лишень злекшують але и скорочують кари цих душ. Вставлення Марії за ними власне має цей успіх, що скорочують час їхніх досвідчень, вистарчить, щоб Вона за них молилася.

Св. Петро Дамян оповідає, що одна женщина по своїй смерти обявилась одній своїй приятельці і сказала їй, що в дні Успення Пр. Діви вона зістала увільнена з чистилища з таким великим числом інших душ, що перевисшало число мешканців Риму. Денис Картуз пише, що це саме діється на Різдво і Воскресення Ісуса Христа. Папа Павло V. з року 1612 так висказується: Народ християнський може побожно вірити, що Пр. Діва помагає своїм постійним заступництвом, своїми заслугами тай особлившою опікою по їхній смерти, коби вони лиш скінчили це життя в стані ласки Божої, носили параман, заховали чистоту свого стану, молились до Пр. Богородиці, постили на її честь коли приказує Церква. В богослуженні Матери Божої кармелітської написано, що Пр. Діва, як ніжна Мати монахів кармелю потішає в чистилищі і завдяки її молитвам в скорім часі припровадить їх до небесної вітчини.

Чому й ми не можемо надіятись тих самих ласк, коли ми є набожні до Матери Божої? А якщо ми Їй служимо з особливішою любовю чому ми не маємо надіятись також скоро по нашій смерти вступити до раю не переходячи через чистилище? Пр. Діва післала одного монаха до свого слуги кажучи: йди і скажи йому, щоб так поступав в чеснотах то належатиме до мого Сина й до мене, а коли його тіло відлучиться від душі, я не допущу його до чистилища, але прийму його і представлю мому Синові. А ми якщо хочемо спомагати душі в чистилищі, стараймося благати Пр. Діву за них у всіх наших молитвах, передусім відмовляймо за них вервицю, котра їм випросить велику полекшу й осолоду.

МОЛИТВА

Царице неба й землі! Мати Пана вселенної, найбільша, найвисша, найлюбіша зі всіх сотворінь: правдою є, що много людий на землі Тебе не знають і не люблять, але є міліони ангелів і святих в небі, котрі люблять і славлять Тебе безнастанно. Навіть на сій землі скілько є душ блаженних що горять любовю з любови до Тебе та упоюються Твоєю добротою. І я люблю Тебе також, моя найдорожча Владичице, і бажаю Тобі завжди служити, Тебе славити й величати тай всьо робити, що зможу, щоб і другі Тебе любили і славили. Твоя доброта, так сказатиб, притягнула Бога з лона предвічного Отця на землю, де він стався чоловіком і Твоїм Сином: і я нужденний хробачок мавби Тебе не любити? Ні, моя найсолодша Мати, я хочу також любити Тебе зі всіх моїх сил. Прийми, Маріє, це моє бажання любити Тебе, поможи мені це здійснити. Я знаю, що Бог глядить ласкавим оком на твоїх слуг. Він нічо так не бажає по своїй славі як Твого прославлення у цілій вселенній. Від Тебе, моя Госпоже, надіюся моєї вічної долі, прощення моїх гріхів, витревання

в добрім, Тебе мати при собі в годині смерти, вибавлення з чистилища і щастя раю. Ось чогото надіються Твої слуги від Тебе і не заведуться в своїх сподіванках. Того й я обіцяю собі бо люблю Тебе з глибин мого серця і понад усьо в світі. Амінь.

Т. Ріпецький

НА ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ТЕМИ

САМАРЯНИН

(Лука зач. 59).

Раз один законник, що пізнав Христа,
Оттак на спокусу отворив уста:
"Учителю світа! Що робити треба,
Щоб у житті вічнім доступити неба?"
"А щож є в законі писане для вас?
Як його читаєш? Що там за приказ?"
"Люби цілим серцем все Господа твого,
А ближнього свого, як себе самого."—
І сказав Учитель: "Отже це чини!
Як так жити будеш, не буде вини."
"А хтож це мій ближній, чужий він, чи свій?"
—Вияснив Учитель на притчі отій:
"Раз з Єрусалиму в країну сторонську
Ішов домів путник в землю Єрихонську.
Та впала ватага з подальших сторін
Обдерли, ранили, ледви живий він.
Надходить священик, що в хату прямує,
Раненого бачить— не знає, не чує.
І левіт те саме— як вчув про розбій
Ідучи поглянув та — пішов мерщій.
Третій— зі Самари— глядить при дорозі
Побита людина в біді, у знемозі.
Виймає оливу, в уста ллє вина,
Мастить важкі рани— так що не одна
Не була невмита — відтак чоловіка
Завіз до господи, де бупаб опіка.
Так став у пригоді цей Самарянин,
Занявся сам жидом лише він один.

А ще два динари дав на лікування,
Щоб господар добре мав над ним старання:
Доглядай-же вірно! віддам за твій труд
Що понад це видаш, як знов буду тут.
Тамті оба перші— жиди— свої люди,
Самарянин — ворог— хто з них ближнім буде?"
Відповів законник: "ближнім у дорозі
Той,— що милосердя вчинив тій небозі."

* * *

Горить в серцях людських ненависть племінна
Злобою підшита, тверда і незмінна,
А в цім лихолітті — тоді краще стане
Як прийдуть у сонці— нові Самаряне.

о. Зенон Ковалик, ЧНІ.

"ХРЕСТ. ЙОГО НАВЕРНУВ"

(Із записок Місіонаря)

Вже минав пятий день св. місії, а він ще не був ані на одній проповіді, і здається що то лише він одинокий на ціле село. А до сповіди, то говорять вже з трицять-вісім піт як ходив, якраз перед шлюбом.

Шкода душі! Беру свій місіонарський хрест і йду до нього — а мешкав на кінці села, зо два км. від церкви. По дорозі прошу Матінки Божої, покровительки св. місії, щоби помогла привести до свого Сина бідну заблукану овечку. Старенька хатина того нещасного стояла при самім гостинці, вікна звернені до дороги, і як тілько мене побачив, зараз в ноги. Що робити? Йду до хати, жінка і діти перестрашені зачинають плакати, бо як тато втікав то вдарив маму кажучи: "Ага то ти свята спровадила місіонара."

Троха розрадив бідних діточок, і разом з ними змовив три Богородице Діво, за навернення тата. Відтак витягаю зза ряси місіонарський хрест і питаю дітей де спить тато? Показують мені під стіною ліжко, завішую над ним хрест і говорю: Діти, скажіть татові, щоби раненько приніс той хрест до церкви ,там чекаю на нього, щоби висповідався. Йду домів і думаю чи вдасться моя виправа? Та май надію, що Матінка Божа поможе. І не завівся, по моїм відході прийшов той чоловік до хати, з початку сва-

рився з дітьми, проклинав цілий світ, казився. Прийшов вечір. Жінка й діти пішли на проповідь, він не хотів йти, але коли вернулися з церкви застали його на вколішках перед хрестом заплаканого.... Тої ночі він не лягав спати, тільки ходив по хаті то молився, то плакав, а рано скоро світ він вже був коло церкви з хрестом.

До кінця місії щоденно приступав до св. причастя, на кождій проповіді стояв близько проповідниці і заливався слезами. А коли за рік я приїхав до того села на віднову св. місії то він знова від першого аж до посліднього дня був присутний на кождій проповіді і що дня приступав до св. причастя.

Життя св. Ґерарда

Розділ VIII.

Погляньмо тепер на його постанови які йому немало допомогли зістати так великим святим. Розуміється, що з браку місця, не можемо їх усіх тут подати. Ось лишень кілька найважніших:

1. —"Моя дорога і одинока Любове, єдиний правдивий Боже, я піддаюся Твоїй святій волі нині і на все. В усіх моїх покусах та скорбах цього світа, завсігди му говорити: Да будет воля Твоя! та огорну їх своїм серцем, звертаючи до неба очі, щоби славити Твої пресвяті руки, що сиплять на мене перли Твоєї святої волі.

2. —"Мій Господи Ісусе Христе, я робити му це що моя мати св. Церков мені прикаже.

3. —"Мій Боже, з любови до Тебе, я буду слухати Настоятелів так начеб я бачив в них Твою Пресвяту Особу. Робити му, начеб я вже не був більше я, але Ти в мені, слухаючи волі цих, що занимають Твоє місце.

4. —"Позбавлю себе усякої розкоші та виречусь себе самого.

5. —"Поміж усіми чеснотами які є Тобі так милі, мій Боже, ця що мені найбільше вподобалась це чистота та невинність серця. О Чистото безконечна! я маю сильну надію, що Ти вибавиш мене від самої хочби тіни нечистих гадок, в які може впасти такий нещасливий, як я.

6. —"Буду говорити хиба лиш ізза трох причин: для Божої слави, для добра ближнього, або для власного хісна.

7. —"Підчас реколєкцій не буду говорити, хиба що мене запитають, або ізза повище поданих причин.

8. —"Місто кожного слова, яке я хотівби сказати, не знаючи, чи воно вподобається Богові, відмовлю стрілисту молитовку: "Мій Ісусе, люблю Тебе всім серцем."

9. —"Ніколи не буду говорити о собі ні зле ні добре. Буду заховуватись начеб мене не було."

Усі ці постанови не були у Ґерарда мертвою буквою. Він їх виконував як найточніше. Що до любови яку практикував взглядом ближнього, то ось кілька постанов:

10. —"У всіх случаях, коли прийдесь мені прийти кому з поміччю, буду слухати без відворкувань цього, хто буде наставником у цьому занятю. Як-що мені розкаже що робити, ніколи не скажу це не є так добре, або що мені не подобається. Як-щоб я однак знав з досвіду, що буде щось лутше зробити інакше, я заявлю свою гадку, але при ній вперто стояти не буду.

11. —"Як-що прийдеться мені що робити з іншими, то хочби-то були найнищі послуги, не хочу бути ніколи перший, щоби брати лутші знаряддя, або занимати ліпше місце. Але вигідніщі знаряддя і лутше місце відступлю іншим, сам вдоволяючись тим, що Бог мені лишить. В цей спосіб усі будуть задоволені, а я найбільше"

По цих постановах переходить до чувств свойого серця:

"Раз мені дана ласка зістати святим, і як-що я її страчу, страчу її раз на все. Тому, що маю це щастя стати святим, хто мене перепинить у цьому? Чиж я не маю усякої легкости до цього? Нема чого вагатися. Річ є надто великої ваги, і я хочу бути святим за усяку ціну!

"Брате Ґерарде,— питає сам себе,— возьми собі постанову віддатись Богові! Знай, що не зістанеш святим як-що лишень хочеш своїм власним способом молитись. Найкраща молитва це щире сповнювання Божої волі, цебто безвпинно бути для Бога. Це якраз те, що Господь від тебе хоче. Вистарчить мати Бога присутного у всім, що робиш а можеш бути безнастанно в Ньому. Всьо що робиться це є правдива молитва, як-що робиться це для Бога.

"Хочу поступати на цьому світі начеб на ньому не було, крім Бога і мене, більше нікого.

"Якщо я погублю себе, страчу Бога. І щож мені лишиться тоді ще до страти, як-що Бога страчу?"

Відтак на закінчення написав гарну молитву у якій

прохає ласки виконати це, що постановив.

"Мій Господи Ісусе Христе, ось я держу перо та папір, щоби відновити Твоїй могучості слідуючі приречення які я вже зробив, а тепер наново потверджую силою св. послуху який мені це наказав. Най сподобаєсь Тобі Господи, щоби я міг заховати усе це, що я приобіцяв наново. Та на нещастя! Я не можу довіряти собі, бо я так слабкий що не можу додержати обітниць, але поручаюсь одиноко Твоїй незміримій доброті та Твойому милосердю.

"І Ти, моя одинока радосте, Непорочна Діво, будь мені заступницею, потішителькою у всім, що може мені пригодитись, та мосю обороною перед Богом, щоби я вірно заховав мої обітниці."

У КИВОТІ

У кивоті скований, як у неволі,
Забутий всіми—вязень сам один.
Не день, не два, а тисячі годин
Так добровільно там—по власній волі.

Вкохався у тверді, тісні ще й голі
Стінки все щільно замкнених хатин,
Заслуханий у такт, у ритм хвилин,
Проводить дні смутні, тужні та кволі.

І як нераз зачнеш Його питати:
Завіщо злиднів цих важких і кар?
Завіщо Ти хотів аж так страждати?—

То вязень той, Христос, відшепне: "Жар,
Що з серця витискає краплі крови,
Прип'яв мене ось тут — для вас— з любови!"

—Бр. Д. Лебяк, ЧНІ.

Князь Володимир Пізнає Ріжні Віри

(Історичне Оповідання "Хрест над Дніпром" Антона Лотоцького)

(На бажання Володимира пізнати, котра віра найліпша, ріжні народи посилали до нього своїх послів, щоб захвалювати кожний віру свойого краю).

Перші прибули болгари знад Ками вже весною 986 року.

Болгарські вчені мужі сказали:

—Княже Володимире, хоч ти князь мудрий і розумний та не знаєш закона, бо ваша віра блудна. Вірите в ідолів що самі їх робите й не маєте списаних наук віри. І ми колись були такої беззаконної віри, але як пізнали віру в одного Аллаха, пізнали науку його пророка Магомета то покинули нашу стару, блудну віру.

І спитався князь Володимир:

— Якаж ваша віра?

На це відповів провідник посольства:

—Ми віруємо в одного Аллаха, всемогучого володаря

всього світа, який є твором його волі. Аллах зіслав між людей пророка Магомета, щоб він навчав людей: як треба служити й покланятися Аллахові.

—Якаж наука вашого пророка і як він каже служити вашому Богові?

—Наш пророк учить — сказав на це провідник —що Бог уже згори призначив кожному його долю. Хто на цьому світі багатий — той на тому світі буде теж багатий; хто на цьому був нуждарем—той і на тому світі буде нуждарем; хто тут панує — той і там буде панувати, а раб і там рабом залишиться.

—Це дуже несправедливо! — завважив князь Володимир. Повинно буи так: хто чесно живе тут — там йому нагорода, а хто нечесно — там йому кара.

—А чи ти думаєш, княже, що багацтво—це щастя, а нужда нещастя? Ні, княже, щастя в тому, щоб чесно жити й вірно та щиро служити Аллахові та виповняти його закони. Вже тут на землі, княже, часто великий багатир чується нещасливий, а нуждар чується щасливий уже на віки.

Потім говорив йому про всякі приписи, як має жити вірний магометанин і багато іншого. Згадав також, що Магомет заборонює їсти свинину та пити вино.

—Через те одно, важко буде нам прийняти ваш закон, бо "Руси веселіє—пити єсть".... Не можемо без цього жити.... — І закінчив:

—Якби воно не було— то я мушу нарадитися з моїми мужами, бо цеж не тільки я, але й увесь мій нарід має змінити віру.

І відправив послів у їх землю, обдаруваши щедро всіх на прощання.

Другі зявилися на княжому дворі духовники з Німеччини, як посли римського папи.

Вони сказали князеві:

—Славний і могутній княже! Вістка про те, що ти хочеш змінити вашу блудну віру на правдиву віру в одного Бога, дійшла аж до Риму, до святішого Вітця, папи римського, що поставлений Богом на те, щоб ширити на землі Царство Боже. І святіший отець присилає нас до тебе й переказує нашими устами: "Земля твоя така, як і наша земля, але віра ваша—не така, як наша. Наша віра—це світло! Ми покланяємося Богу живому, що сотворив землю і небо, сонце, місяць та зорі й усяке живе сотворіння. А ваші боги—ідоли, зроблені вашими руками. Вони не всилі ніщо сотворити."

І пригадав собі зараз князь Володимир, що подібно говорив йому варяг Теодор, який погиб тому три роки з рук розюшених киян, бо не хотів дати сина на жертву Перунові.

І задумався князь, а по хвилині спитався:

—А якіж є ваші заповіди?

А папські посли відповіли:

—Чесно жити, вірно Богу служити, а щоб легше поборювати спокуси—постити скільки можна. А як хто пє чи їсть, то все на славу Божу. Так навчає наш великий учитель св. Павло.

Згадка про піст не сподобалася князеві й він відповів папським послам так само як магометанам:

—Вертайтеся покищо в вашу землю я ще й сам мушу надуматися та з моїми мужами нарадитися.

Тільки відійшли німці, а вже зявилися посли від Хозарів, що були вже тоді жидівської віри. Вони сказали:

—Великий княже! Ми чули ,що приходили до тебе болгари-магомети, а ось тепер відійшли від тебе римські християни й одні та другі навчали тебе правд своєї віри. І ми раді, що ти не прийняв ні одної, ні другої віри, бо ми можемо представити тобі правдиву віру. Наша віра найстарша з усіх і вона одиноко правдива. Вже перші люди Адам і Ева покланялися в раї правдивому Богові, що сотворив їх і ввесь світ на свою подобу.

—Те саме говорили мені християни, а подібне теж і магометани! — завважив князь Володимир.

На те сказав хозарський равві:

—Християни вірують у Того, що Його ми розпяли, а ми віруємо в одного Бога, що був Богом Авраама, Ісаака і Якова....

—Добре!— сказав на те Володимир — але скажіть мені, який ваш закон?

І сказали жиди:

—Нам наказав Бог через Мойсея: обряд обрізання, заборонив їсти свинину і заячину та велів святкувати суботу.

На те завважив князь Володимир:

—І магометани казали мені, що їм не вільно їсти свинини.

—Магомет, їх пророк— сказав на те жидівський уче-

ний равві—багато взяв з нашої віри, а також із християнської.

—А де навчав ваш законодавець Мойсей і де ваша земля, чи в Хозарії?

—Ні,— відповів равві— наш пророк Мойсей вивів нас був із єгипетської неволі, щоб здобути нам вільну вітчину Ханаан, де жили давніше наші праотці, Авраам, Ісаак і Яків. За гріхи наші ми блукали сорок літ по пустині. Там і помер Мойсей, а Ханаан здобув нам Ісус-Навин. І там було наше царство й там жили наші царі в столиці Єрусалимі. Та загнівався Бог на батьків наших за гріхи їх і розсіяв наш нарід по чужих краях, а нашу землю здобули римляни.

На те князь Володимир:

—То як ви інших навчаєте, коли самі відкинені Богом і розсіяні по жучих землях? Колиб Бог любив вас і закон ваш— то не булиб ви розсіяні по чужих землях. Чи хочете, щоб і нас стрінуло те саме?!

І жиди відійшли з нічим.

Останній зявився в князя Володимира Андронікос, грецький фільософ і сказав:

—Великий і мудрий княже! Я чув, що до тебе приходили болгари й намовляли тебе прийняти їх віру. Але знай, що їх віра опоганює небо й землю й вони прокляті найбільше з усіх людей, вони грішні, як ті в Содомі й Гоморі.

—Щож це таке Содома й Гомора?— спитався князь Володимир.

—Содома й Гомора це були два міста. В цих містах люди дуже грішили. І Бог спустив на них горіюче каміння та затопив їх водою. І цих болгар жде така сама доля, коли Бог прийде судити людей і покарати всіх, що важко грішать.

—Чув я також, що приходили до тебе княже, християни з Риму захвалювати свою віру. Їх віра нічим не різниться від нашої, лиш їні закони й звичаї в дечім від наших є відмінні. Вони вживають до Служби Божої опрісків, або, як вони кажуть оплатків, а Господь наш, Ісус Христос, не передав їх, тільки велів хлібом служити і так переказав апостолам. Він узяв у руки хліб і сказав: "Це тіло моє, ломлене за вас." Таксамо, узявши чашу з вином, сказав: "Це кров моя Нового Завіту!" А римські християни того не творять.

Князь Володимир знав уже дещо про християнську віру; бо ще в дитячих роках слухав наук своєї бабуні, княгині Ольги та й на дворі його було вже чимало християн, головнож дружинників-варягів, однак на ріжницях між обома християнськими обрядами ще не розумівся, бо вони його й не цікавили. Тому звернув мову на інше. Він сказав:

—Приходили до мене жиди й казали: німці та греки вірують в Того, що ми Його розпяли.

А грек відповів:

—Дійсно, ми віруємо в Того, що Його розпяли жиди, але таке вже заповіли пророки. Одні заповідали, що Бог народиться, щоб спасти світ від первородного гріха, а інші, що його розіпнуть на хресті і похоронять, а Він третього дня воскресне й вознесеться на небо. Жиди всіх цих пророків убивали або проганяли. Колиж це все сповнилося: Господь Ісус Хритос зійшов на землю, приняв розпяття, третього дня по смерті воскрес і сорокового дня вознісся в небо — жиди таки не вірували в Нього. І ждав Господь ще сорок літ, щоб жиди покаялися. Однак вони не покаялися. Тоді Бог зіслав на них римлян. Ті збурили жидівські міста, а їх самих розігнали по всьому світі. І жиди тепер живуть рабами по всім світі.

—Так і жиди говорили мені, що Бог за гріхи прогнав їх із Єрусалиму, а Єрусалим віддав римлянам. Але скажи мені ще: чого саме Хистос зійшов на землю і такі великі муки прийняв?

—Коли радий будеш слухати, то скажу тобі від початку, чого Ісус Христос зійшов із неба на землю та скільки мук протерпів. А князь Володимир відповів на це:

—Дуже радо послухаю твоїх слів. Одначе тепер уже пізна пора. Я маю ще відбути суд і поладнати різні державні справи, тож запрошую тебе на спільну вечерю зо мною й ти при вечері розкажеш мені про це.

І фільософ поклонився князеві та подався в кімнату, що її князь призначив для нього.

Коли Андронікос найшовся в своїй кімнатці, добув зі свого клунка книги, читав їх та став собі укладати: що й як говоритиме князеві. Опісля добув теж килимець, що на ньому був змальований Сташний Суд. Довго приглядався йому й дальше укладав собі в думці, як пояснити має князеві цей образ.

Надійшов вечір і отрок покликав Андроніка до кня-

зя на вечерю. Фільософ узяв під паху килим і подався в княжу їдальню.

—Сідай, учений греку, напроти мене та гостися й говори, що треба! — сказав князь Володимир ласкаво.

Фільософ усів напроти князя. Отроки налили в чаші грецького вина та заставили стіл мясивами.

Випили по чаші вина і взялися до їди, а отроки тимчасом наповнили порожні чаші вином.

Попоївши— почав Андронікос вияснювати християнську віру на основі Святого Письма. Почав від сотворення світа. Говорив про щасливе життя в раю Адама й Еви; про їх гріх і про те, як Бог покарав їх за те прогнанням з раю, однак обіцяв, що зійшле Спасителя, який спасе їх і нащадків від первородного гріха. Відтак говорив про життя Ісуса Христа та закінчив тим, що при кінці світа зійде Христос удруге з неба й тоді відбудеться Страшний Суд.

І тут розвинув грек свій килим та сказав:

—Ось на цьому образі маєш намальований Страшний Суд!

І став пояснювати князеві:

—Осьтут, по правиці Найвищого Судді, Господа Ісуса Христа, бачиш, княже, праведників. Гляди, які вони веселі та щасливі— бо вони йдуть у рай.

—А тут—по Його лівиці— сумні, понурі, грішники. Вони йдуть у пекло на вічні муки.

Князь Володимир оглядав образ, зітхнув та сказав:

—Добре цим по правиці, горе тим по лівиці!

А грек говорив дальше:

—Коли хочеш, княже, станути на Страшний Суд з праведниками по правиці—то охрестися!

Князь Володимир уже в душі рішився стати християнином, але не бажав ще виявляти своєї думки грекови. Вважав, що ще завчасно виявляти свою прихильність до нової віри. Тому відповів:

—Пожду ще трохи, бо мушу ще нарадитися з моїми мужами.

А вченого грека задержав ще кілька днів на своєму дворі і багато випитувався в нього не тільки про релігійні, але й про державні справи.

Андронікос оповідав князеві багато про перших грецьких законодателів: Лікурґа і Сольона, про великих мудрців: Сократа, Платона й Арістотеля та пояснював їх науки. Відтак вияснював зацікавленому князеві всякі державно-політичні питання, а найбільше говорив про справедливе судження справ, згадуючи про збірник законів, що їх велів списати грецький цісар Юстиніян і радив князеві з тими законами познайомитися, бо це для нього, як володаря, дуже придасться.

По виїзді фільософа князь Володимир довго передумував усе те, що почув від Андронікоса і це скріпило його в повзятому намірі, щоб покинути стару словянську, ідоло поклонну віру, а прийняти віру в одного і правдивого Бога.

—— o ——

КРАЩЕ ЗРОЗУМІННЯ Й ЗАХОВУВАННЯ ЗАПОВІДІ СЛУХАТИ СЛУЖВИ БОЖОЇ В НЕДІЛІ Й СВЯТА

(Місячне наміренння Апостольства Молитви на Вересень)

——o——

Служба Божа має безконечну вартість, бо вона є відновленням тої самої жертви, яку Ісус Христос приніс на Голгофті. Коли вмирав на хресті і жертвувався небесному Отцю за спасення людей, Ісус Сам відправив першу Службу Божу. На тайній вечері, коли перемінив хліб і вино в Своє Тіло і Кров і дав Апостолам спожити Своє Тіло й Кров у святім Причастю. Тоді то Христос дав Апостолам і їх правним наслідникам власть відправляти цю саму безкровну жертву: "Се робіть на мою памятку," сказав Він їм. І від тоді на приказ Христа священики відправляють Службу Божу і відновляють цю саму жертву, яку Христос сам приніс на Голгофті.

Тому то Служба Божа безконечної вартости:

1. Ця жертва приноситься самому Богові, як акт совершенного почитання.

2. Це сам Бог приносить цю жертву, через посередництво священиків. Св. Іван Золотоустий слушно каже, що Христос невидимим способом простягає свою руку, щоби жертвувати.

3. Це сам Бог, що приноситься в жертві. Коли ми є на Службі Божій ми можемо зовсім справедливо предста-

вити собі, що ми на Голгофті під хрестом, подібно як колись там стояла Божа Мати, св. Йоан, св. Марія Магдалина.

Тому то й користи зо слухання Служби Божої є безконечні. Служба Божа приносить нам ті самі ласки, що смерть Ісуса Христа на Голгофті.

Св. Церква приказує всім вірним кожної неділі і свята вислухати цілу Службу Божу. Від цего обовязку звільнені є лиш ті, що в дійсности не в силі піти до церкви, або хто потерпів би через це велику шкоду, або хто мусить другому прийти в поміч у конечній потребі (прим. услугує тяжко хорим).

Перші християни збиралися в катакомбах на Службу Божу навіть з нараженням життя. Вони будуть живим свідоцтвом скарги для тих, що нині в супокійних часах задля своєї легкодушної недбалости опускають Службу Божу в неділі і свята. Та не лиш колись відповідять ті недбалі християни, що без важної причини опускають Службу Божу в неділі. За занедбання вислухання Служби Божої в неділі Бог карає нераз вже в тім життю і то поодиноких людей як і цілі околиці. Неповодження в господарстві, неурожай, пошестні недуги серед домашнього скота (коней), безробіття, многі уважають яко справедливу кару за неушанованя взглядом Служби Божої і занедбування вислухання Служби Божої в неділі. Дійсно справджуються слова св. Письма: "Тому, що не пошанували моїх днів супочинку, я сказав, ізлію гнів мій на них, посіщу їх недостатком....я дам вам небо залізне, і землю з криці.... Пішлю заразу до вас...."

Противно Бог обіцює свої благословення за захованя святочних днів: "Заховайте мої дні супочинку, земля буде родити свій плід, і дерева наповняться овочами..і я буду вам за Бога і ви будете моїм народом."

Легковаження Служби Божої, це легковаження самого Бога, отже безконечний злочин. Захованя заповіді слухання Служби Божої, це акт найвищого Богопочитання.

** ** **

Дня 28. червня 1914 р. був у Львові великий здвиг Соколів, Січей та інших українських орґанізацій. Тисячі українського громадянства з цілого Краю, могутній похід, прекрасні вправи на площі Сокола-Батька, гарна погода — це все робило цей здвиг дійсно величавим,.... На

жаль у тій гармонії величі, ладу, краси.... один страшний діссонанс, фалшивий звук....

Тому, що то була неділя, а й найбільші українські церкви у Львові не в силі були змістити тих мас народу, наше львівське духовенство робило старання, щоби відправилася полева Служба Божа, щоби присутнім у Львові Українцям-католикам дати спромогу сповнити обовязок: вислухати в неділю Службу Божу. На жаль тим старанням спротивилися деякі, що були в проводі того з'їзду. Полевої Служби Божої не було. Це була публична відмова почитання належного Богові, відмова прилюдної Служби Божої в неділю. І в тій самій годині, коли минав час відправлення Служби Божої, коло 12 год. в полудни, в Сараєві упали стріли від яких згинув престолонаслідник архикнязь Франц-Фердинанд, великий прихильник Українців, а за тим нещасним мордом слідував початок світової війни. Що та війна принесла для нас Українців, це кожний добре знає.

Що більше.. ..Кожний 28. місяця, а передусім 28. червня був для українського війська нещасний. Ось що говорить у своїх споминах "З кривавого Шляху У.С.С." Львів 1916, стр. 30—36). п. Василь Кучабський:

"Не було здається ні одного стрільця, що з певного рода неспокоєм не пригадувавби собі, що якраз нині є 28-го.... Дивним дивом ні один 28ий місяця не минув для стрільців без яких небудь неприємностий....

Годину пізнійше пожер і сей 28ий відповідну скількість жертв".... (день 28. червня 1915 року).

В р. 1918, в червні українська армія проломавши ворожий фронт підступила під Перемишляни. 28 червня бій коло Липовець і нагло відступ на Схід.

** ** **

В послідних літах у Галичині взростає між нашим народом зрозуміння заповіді слухати Службу Божу в неділі й свята, також нераз відправляється там Служба Божа полева для тисячів народу. Це дає певну надію, що ласкавий Бог простить зневагу нанесену Йому 28. червня 1914 р. і вкоротці поблагословить український нарід кращою долею.

* * *

В Канаді між нашим народом є місцями велике занедбання захованя заповіді слухати Службу Божу в неділі й свята. Це походить з браку зрозуміння, чим є

Служба Божа. Стараймося все більше і більше пізнавати безконечну вартість Служби Божої і ширити пізнання і захования слухати Службу Божу в святочні дні. Просім о це Пресвяте Серце Христове через заступництво Діви Марії.

— З ЦЕРКВИ И СВІТА —

Посвячення Церкви в Тернополі

Дня 7-го липня відбулося в Тернополі торжественне посвячення церкви оо. Редемптористів при вул. Острожського. Преосв. Николай Чарнецький ЧНІ. відправив Архієрейську Службу Божу і посвятив церкву. Прегарну проповідь виголосив о. Породко, ЧНІ.

На це торжество прибули: 500 паломників зо Станиславова, представники українських установ і великі маси вірних.

Заборона Ювилею Хрещення в СССР.

У звязку з ювилеєм 950-ліття хрещення Руси-України, московський митрополит Сергій заповів, що в дні 14. серпня, підчас ювилейних торжеств відчитають його пастирський лист. Одначе управа Союзу безбожників зажадала від державної влади заборонити обхід ювилейних торжеств. Комісаріят внутрішних справ заборонив святкувати ювилей хрещення у СССР.

Дня 29 червня упокоївся в Українськім Шпиталі у Львові, заосмотрений св. Тайнами, генерал Мирон Тарнавський, б. Начальний Вожд Української Галицької Армії. Много він труднився і терпів для справи української держави. Ціле життя був вірний українській католицькій Церкві і українській державницькій ідеї. Останні

його слова були: "Мусить бути добре, мусить скінчитися роздор." Величавий похорон відбувся в катедральнім храмі св. Юра у Львові дня 2. липня. На його похорон поприїздило дуже много його товаришів офіцирів і його жовнірів з найдальших сторін краю, щоби помолитися при його домовині. В похоронах взяло участь 2 епископів, 2 мітратів, около 200 священників і 60 тисяч вірних.

Дня 31. липня відбулося торжественне посвячення угольного каменя під Друкарню Отців Василіян у Мондері, Альта. Цей новий дуже цінний здобуток для нашої Церкви й народу в Канаді витаємо з найбільшою радістю й желаємо Божого благословення.

"Щастя" розведених. Американський часопис запитав своїх розведених читальниць: чи почуваються вони щасливими, що розвелися зо своїми чоловіками. Відповідь була зовсім несподівана: з 8,749-х розведених жінок тільки 500 відповіли, що вони не жалують. Усі останні, а особливо ті, що мають дітей, гірко нарікали на самих себе.

Дня 14 серпня парохія Модельфарм влаштувала 70-ліття Товариства "Просвіта" у Львові.

Вже в суботу 13 серпня Народний Дім був прибраний в зелень між якою на передній степені пишався образ о. Маркіяна Шашкевича, пробудителя просвітнього руху на галицьких землях, а над ним повівав синьо-жовтий прапор з написю "Просвіта" та з роками 1868—1938.

В годині восьмій відбулося засідання членів місцевої читальні Просвіта, та Виділу. о. В. Краєвський ЧНІ. палкими словами пояснив значення торжества та коротко згадав заслуги Просвіти для нашого народу. Відтак п. Роман Хруник представив історію і діяльність місцевого Товариства. Всі присутні, а головно молодь дуже уважно прислухувалися праці своїх батьків. Потім слідував звіт бібліотекаря. Все показалося в взірцевім порядку.

В неділю 14 серпня вже від семої години почали приїзджати люди свої і чужі, так що ціла площа перед церквою заповнилася гарами і людьми. В годині 8 Читана Служба Божа для дітей і членів Товариства та спільне св. Причастя. 200 душ злучилося з Евхаристійним Ісусом. Діти і родичі. По Службі Божій о. В. Краєвський заохотив дітей, лицарів Марії і Пресвятої Евхаристії до гарячої любови Ісуса — а відтак діти відновили свої хрестні обіти. Бо це був день першого і спільного св. Причастя після окінчення літних катехизмів.

В год. 10. Торжественна Служба Божа, яку відслужили Впр. о.

Копяківський, ігумен йорктонської обителі і о. В. Краєвський. Прекрасну і зворушаючу проповідь виголосив о. Копяківський ЧНІ. По Службі Божій відспівано многоліття Вселенському Архієреєві П. Пієві XI., Впр. Митрополитові Андреєві, покровителеві і добродієві "Просвіти", Преосв. Ен. Василієві і всьому українському народові.

По Службі Божій святочна гостина в Народнім Домі біля церкви.

По обіді всі гості і учасники свята упорядкувались в похід і рушили на площу де відбулася святочна Академія і пікнік. Академію відкрив предсідник читальні, п. В. Середа. По Академії промовляли наші укр. кат. учителі. Всі таки з Модельфарм. п. В. Назар, п. П. Блажейко, п. О. Федірко, відтак Впр. о. Копяківський і о. Краєвський. Академія була совісно приготовлена і випала прекрасно.

Відтак слідував пікнік і забава молоді. Ціле Свято лишило незабутні спомини і милі враження на всіх присутних.

Модельфарм— це дійсно "Модел" релігійного і національного життя для других парохій.

Учасник

— ВЕСЕЛИЙ КУТИК —

—Моя донечка має дуже добре серце. Не може дивитися, як я тяжко працюю.

—То певно вам помагає у праці?

—О, ні. Як тільки зачну працювати, зараз утікає з хати.

В ресторані

—Панночко, я вже так довго жду, чи це ви для мене несете?

—А чи це ваші свинські ніжки, чи баранячий мозок?

— Не боїшся, що на вулиці стріне тебе якийсь віритель?

— Ні, деж це можливе? Я їзджу автом, а вони ходять пішки.

Селянин веде дорогою двох ослів. Прохожий панок питає його з кпинами: "Гей, ви три куди йдете?"

Селянин спокійно відповідає:

"Попри четвертого."

—o—

DR. W. R. WATCHLER
ДЕНТИСТ
YORKTON — SASK.
Ower Cowan, Horn & Hukins

СОВІСНА І СОЛІДАРНА ОБСЛУГА
ЦЕНТРАЛЬНЕ ОГРІВАННЯ ПАРОЮ АБО ВОДОЮ
що при малім кошті палива дає велику вигоду в зимі.
Водопроводи з повним урядженням, залізні огрівачі й печі в публичних будинках, церквах, школах, готелях і ріжних заведеннях та приватних домах закладає по дуже приступних і догідних цінах Л. БУРДЕЙНИЙ, фахівець з університетським образуванням зі санітарної інжинірії і з вісімнацятьлітньої практики. Кожний вдоволений з його роботи. Тому в усіх повищих справах вдавайтеся до свого чоловіка на адресу:
L. BURDEYNY
Телефон 4907
226 Avenue F. South — Saskatoon, Sask.

Yorkton Motors Limited
Cor. Market & Argyle St. 9—10—14 Highway
Phone 726 Yorkton, Sask.
General Motors Cars and Trucks
ДОБРІ ВЖИВАНІ АВТА ЗА КОТРИХ РУЧИМО
Скора Обслуга

У нашім новім склепі....
зараз коло "Boston Cafe"

Маємо на складі повний вибір срібного начиння—годинників — перстенів і т.д.
Позолочені шлюбні перстені, від $1.50
Золоті " " " $3.50

Направка годинників і біжутерії дістає дбайливу обслугу

N. R. PARK
JEWELLER

Видаємо шлюбні Лайсенси
Інспектор Сі Ен Ар-ських Годинників

Yorkton . . . . . Phone 727

ЗА ФАРМАМИ-МІЙСЬКИМИ ПОСІЛОСТЯМИ ТА АСЕКУРАЦІЄЮ
удавайтесь до

C. G. LANGRIL

YORKTON - 30 Broadway - SASK.
Агент від земель "Годсон Бей" та много інших компаній.

Johnston and Markham Ltd.

Yorkton FORD Dealers

У нас дістанете направки й додатки — Газоліну та Оливу — *"Firestone"* Тайри і повну обслугу в приступних цінах.

Подивіться на новий "Фордсон" трактор, а також на новий *"Ford V8"* Гари та троки

BROADWAY — PHONE 514

Ваш ЩОДЕННИЙ ХЛІБ мусить бути печений з доброї, здорової муки, сполучуючи добірність Західно-Канадійської пшениці з добре випробуваним пекарством, щоб в цей спосіб Ви й Ваші доростаючі діти могли мати поживу що запевнює силу й здоровий зріст.

Купуйте муку з цего Млина або від найближчого Вам нашого доставця, а зможете печи
Совершенний Хліб

"White Rose — Northern Star — Regent
Rolled Wheat — Farina

YORKTON MILLING CO. LTD

Yorkton . . . . . Sask.

DEWAR'S DRUG STORE

Спеціялісти в виконуванню Рецепт

Достава ліків, тоалєтних річий, фотографічних апаратів "Kodak" і викінчування фільмів.

Якнайскорше полагоджуємо замовлення почтою і наші ціни є справедливі. Оплачуємо почту самі.

Dunlop Block, Yorkton, Sask.

David E. Cowan

Асекурація

Від Вогню — Автомобілева — Від Аксідентів

Phone 311 — Smith-MacKay Block — Yorkton, Sask.

НОВА КНИЖКА!

25-ЛІТТЯ НАШОЇ ДІЄЦЕЗІЇ В КАНАДІ

Написав Всеч. о. П. Божик з нагоди 25-ліття укр. кат. дієцезії в Канаді. У ній коротко оповідає автор "що ми осягнули на поселенню, відколи закинули плуга в божественну борозну в Новім Краю, особливо від заложення нашої Дієцезії," яка 1937 року святкувала 25-літній ювілей.

Цю книжку БУК-а повинні перечитати всі Українці!

Замовляйте: Ціна 5ц.

THE REDEEMER'S VOICE,
Yorkton, Sask.

Жертви на будову Ювілейного Сиротинця в Айтуні, Саск.
від 15 липня до 15 серпня 1938 р.

Монастир оо. Редемптористів, Йорктон, Саск...	$100.00
Монастир Сестер Неп. Зач. Монтреал, Кве.	10.00
Вир. о. Й. Пуляк, Брендон, Ман.	5.00
Марійське Товариство Дівчат, Мелвіл, Саск.	5.00
Юрко Бала, Норквей, Саск.	2.00
Василь Кінащук, Гвайт Біч	2.00
Анна Олексів, Амгерст, Масс.	2.00
Д. Цюпик, Буфало, Н. Й.	2.00
М. Боднар, Етельберт, Ман.	1.00
Павліна Гуцуляк, Ленігеи, Саск.	1.00
М. Тацюк, Лейк Алма, Саск.	1.00
Пилип Сидор, Ольга, Ман.	1.00
о. Діякон Н. Чорний, Канора, Саск.	1.00
Дмитро Ковальчук, Мейфер, Саск.	1.00
Н. Посіків, Бруклин, Н. Й.	1.00
Андей Стелін, Ярослав, Ман.	1.00
Разом	$136.00

Заряд Будови Ювілейного Сиротинця складає щиру подяку всім жертводавцям за їх поміч у будові приюту для бідних сиріток. Нехай небесний Отець стократно нагородить їх за добре серце, а Божа Мати нехай має їх заєдно в своїй опіці.

НЕБУВАЛЕ ТОРЖЕСТВО

ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ
ЮВІЛЕЙНОГО СИРОТИНЦЯ

і

ОТВОРЕННЯ НОВОЗБУДОВАНОЇ УКРАЇНСЬКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ШКОЛИ

В АЙТУНІ, САСК.

відбудеться в

НЕДІЛЮ, 18. ВЕРЕСНЯ

сейчас по богослуженні

В ЦЕРКВІ: Торжественна Служба Божа, проповідь. Похід до Ювілейного Сиротинця.

БІЛЯ СИРОТИНЦЯ: посвячення Угольного каменя, промови визначних бесідників духовних і світських.

В У.Г.К. Народнім Домі: Бенкет, Концерт.

Всіх Українців Католиків Канади сердечно запрошується

Ласкаві жертви прошу слати на адресу:

Sirotinets, St. Ann's Convent, Ituna, Sask.

ЦЕРКОВНІ РИЗИ

Після взорів властивих Української Католицької Церкви. Гарна робота. Комплєт з усіми додатками.

ч. D1014— Шовковий Мвар, в усіх церковних барвах зі шовковим ґальоном $29.50

ч. 874— Одно або двобарвний шовковий дамаск зі шовковим ґальоном $35.00

ч. 114— Зелені і золоті, фіолєтні і золоті, та червоні і золоті зі золотим ґальоном $42.00

ч. 809— З тяжкої шовкової брокади, в барвах: Білі і золоті, зелені і золоті, жовті і золоті, фіолєтні і золоті, червоні і золоті, коліровий шовк і золотом вишитий емблєм, золотий ґальон і френзлі, вишивані хрестики на додатках,— гарна шовкова підшивка $98.00

ч. 12151— З доброї якости золотої матерії— краї викінчені шовком і шовкові френзлі— гарна шовкова підшивка $125.00

ч. 1306— Тяжка шовкова брокада, зі взірцями ангелів; зелені і золоті, червоні і золоті, фіолєтні і золоті, або золоті зі шовковим, золототканим емблємом— золотий ґальон і френзлі— золотом вишивані хрестики на додатках— шовкова підшивка $150.00

F. J. Tonkin Co., Ltd. Winnipeg